

ȘTEFAN LUCA

NU E SENINĂ DIMINEAȚA

KCN

KCN

KCN

KCN

EDITURA ALBATROS

Andrzej Zbych

O MIZĂ MAI MARE DECÂT VIAŢA

Traducerea de
EUGENIA VIŞINOIU

Editura Albatros
Colecţia «Aventura»
Bucureşti, 1982

Andrzej Zbych[1]

© 1982, « O miză mai mare decât viaţa »

Editura Albatros

Colecţia «Aventura»

Stawka większa niż życie[2] (1969), Iskry, Warszawa

[1] pseudonimul literar al cuplului Andrzej Szypulski şi Zbigniew Safjan (n. hy.).

[2] Textul ediţiei din 1976 a acestui roman a fost cedat în exclusivitate Editurii Albatros pentru Colecţia «Aventura» (n. hy.).

PARTIDA DE DOMINO

1

„Misiunea este nu numai grea, ci şi deosebit de primejdioasă." Ordinele cifrate de la Centrală erau laconice. De astă dată însă, radiograma care-i cerea să plece la Wrocław cuprindea şi câteva detalii.

Decembrie 1942. Armata hitleristă se împotmolise la Stalingrad. Deşi comunicatele Oberkommando[3]-ului Wehrmacht-ului erau evazive, existau cel puţin câteva personalităţi ale Reich-ului care ştiau că diviziile lui von Paulus nu mai aveau nicio şansă.

Războiul urma să intre în curând într-o fază decisivă luptele deveneau din ce în ce mai înverşunate. Ziarele din întreaga lume publicau bilanţul tragic al victimelor luptelor navale, aeriene şi

[3] Comandamentul suprem al armatei germane (n. t).

terestre. Zilnic erau menţionate alte şi alte nume de sate şi oraşe din Rusia, Africa, Grecia. Niciun comunicat însă despre acel front invizibil unde fusese trimis Kloss, front pe care luptele se desfăşurau în anonimat, dar cu aceeaşi înverşunare. Numele celor căzuţi erau şterse din evidenţa statelor majore secrete pentru ca nimeni să nu afle despre ele. Pe acest front se acţiona pe dibuite, în beznă. Important era să nu fii surprins niciodată nepregătit, să previi mişcarea adversarului, să intuieşti eventualele capcane... La toate acestea medita Kloss în timp ce mergea pe străzile Wrocławului. Avea la dispoziţie numai trei zile pentru a-şi îndeplini periculoasa şi dificila misiune; un eşec însemna sacrificarea unor vieţi omeneşti.

Trecu de Damplatz şi intră apoi într-o ulicioară îngustă. Se opri în faţa unui anunţ ce purta semnătura gauleiterului[4] Hanke. Involuntar, verifica de fiecare dată dacă este sau nu urmărit. Îşi continuă apoi drumul şi, ajuns în centrul oraşului, se pierdu în mulţimea care asalta magazinele în preajma sărbătorilor. Aici se simţea în siguranţă. Îl salută un subofiţer. La un moment dat, privirea îi fu atrasă de un bătrânel care strângea de pe jos mucuri de ţigară. O fetişcană în haine ponosite, purtând în piept însemnul „P”[5], trecu pe lângă el, împingând un cărucior cu cărbuni. Se uită la Kloss fără să-l vadă.

Kloss privi atent în jur, apoi se îndreptă spre biserică. Uşa din faţă fiind încuiată, intră prin cea laterală. Se trezi în întuneric. În faţa icoanei Sf. Anton pâlpâia o lumânare. Câteva femei îngenuncheate erau cufundate în rugăciune.

Încercă să calce fără zgomot, dar paşii lui stârneau un ecou surd. Pe neaşteptate, biserica fu inundată de acordurile unui

---

[4] Conducătorul politic (reprezentant al partidului nazist) al unui *gau* (unitate administrativă echivalentă cu o provincie).

[5] Polonia.

concert de Bach. Ascultă o clipă, apoi se îndreptă încet spre scara în spirală care ducea la balcon. Urcă treptele. Cel pe care-l căuta, un bărbat cu ochelari fumurii, trecut de prima tinereţe, era chiar organistul. Auzind paşi, omul rămase cu degetele în aer. Se întoarse spre uşă. Kloss ştia că e orb, dar pentru moment avu senzaţia ciudată că este examinat.

— Tu eşti, Rudi? întrebă organistul.

Nu primi niciun răspuns.

— Sunt sigur că e cineva aici.

— Da, eu – răspunse Kloss într-un târziu şi se apropie de organist.

— Cine sunteţi dumneavoastră?

— ...Salutări de la mătuşa Suzanna.

Omul tăcu parcă neînţelegând despre ce e vorba.

E imposibil să mă fi înşelat – îşi spuse Kloss – în sfârşit...

— Sunteţi o cunoştinţă de-a ei? întrebă într-un târziu organistul.

— Rudă, răspunse Kloss scurt.

— O mai supără reumatismul?

— Începând din septembrie se simte ceva mai bine.

Totul era în ordine! Acum puteau sta de vorbă.

Organistul se apropie de Kloss. Întinse mâinile şi-i pipăi umerii.

— Porţi tunică? Şi după o clipă: Te rog să mă ierţi, nu trebuia să te întreb. Te-am aşteptat... Asta înseamnă că mătuşa Suzanna...

— Nu înseamnă nimic – spuse Kloss scurt. Am fost împuternicit să hotărăsc pe loc.

— Asta e bine! E bine că ai venit tocmai astăzi!

— Spune-mi tot!

Calm, organistul scoase dintr-o tabacheră o jumătate de ţigară şi şi-o aprinse tacticos cu o brichetă făcută din tubul unui cartuş. Se întoarse apoi spre Kloss:

— Eşti pentru prima dată la Wrocław?

— Da.

— Cunoşti istoria acestor locuri?

— Nu. Dar ce importanţă are?

— Totul are importanţă. Ai auzit de Artur I?

— Da. Vorbeşte.

— S-o luăm de la început?

— Închipuie-ţi că nu ştiu nimic şi spune-mi tot.

— Vrei să mă verifici?

Ochelarii îl împiedicau pe Kloss să-i vadă ochii şi asta îl enerva.

— N-o lua aşa. Sunt convins că pot avea încredere în tine.

— Mulţumesc!

Trase calm un fum şi continuă:

— Acum un ceas am primit raportul de la Artur II.

— Unde-i ascunzătoarea?

— O păzeşte Sf. Anton. E sub icoană. Crezi că am procedat greşit?

— Nu-mi dau seama. Continuă...

— Au trecut trei luni. În acest timp am făcut tot ce trebuia.

— Aveţi oameni în Gestapo?

— Da... În noaptea de 15 septembrie au năvălit în locuinţa lui Artur I, şeful grupului. Văzându-i, Artur a înghiţit capsula cu cianură.

— Eşti sigur?

— Da.

— Deci n-au aflat nimic.

— Nu. Însă în dimineaţa zilei de 16 au fost arestaţi doi de la fabrica de vagoane. Amândoi fuseseră în Heinrichstrasse.

— Ce era acolo?

— Sediul Asociaţiei polonezilor de cetăţenie germană.

— Deci ştiau nu numai de Artur... Acum îmi dau seama de ce a ajuns Centrala la concluzia că în grup s-a strecurat un provocator. În consecinţă a decis întreruperea activităţii. Grupul activează?

— Artur II îmi transmite informaţii. Este hotărât să demaşte trădătorul. Ceea ce nu înţeleg nici eu, nici el este de ce au arestat pe altcineva în locul nostru de vreme ce au un informator. E de presupus că omul ştie multe.

— Gândeşti ca un novice. Nu se grăbesc. Au timp destul... De ce-ar aresta nişte oameni pe care-i pot urmări în acţiune... Nu-mi dau seama ce vor. Poate că informatorul ştie prea puţin. Poate vor să stabilească legătura cu Centrala... De fapt cine-i acest Artur II?

— Un colaborator vechi. Mâna dreaptă a lui Artur I. Iată raportul lui de astăzi.

Îi întinse lui Kloss o foiţă.

— Ştii cifrul?

— Da!

La lumina slabă, textul era greu de descifrat. În plus era foarte lung. Artur II afirma că reuşise. Arestările nu fuseseră întâmplătoare. Trădătorul era demascat. O singură persoană fusese în legătură directă cu şeful şi cu cei doi muncitori. Avea indicativul conspirativ A3. Artur II raporta că ordonase lichidarea trădătorului şi cerea legătura cu Centrala pentru a primi indicaţii. Asupra grupului nu mai plana nicio ameninţare, deci, îşi putea continua activitatea.

— A3, A3 – repetă Kloss zâmbitor.

Organistul izbucni:

— Artur II se înşală.

Îşi împinse nervos ochelarii pe nas şi afirmă categoric:

— A3 este nevinovată.

— E vorba de o femeie?

— ...O fată. Eu am adus-o... O cunosc bine... L-am cunoscut şi pe tatăl ei.

— Asta nu înseamnă nimic – preciză Kloss categoric.

— Alte dovezi n-am.

Organistul se aşeză, trecu uşor degetele pe clape şi repetă încet:

— N-am alte dovezi. Ştiu însă multe. Deocamdată aşa stau lucrurile.

Tăcu o clipă, apoi izbucni:

— Ia legătura cu Centrala şi încearcă să opreşti lichidarea lui A3. Artur trebuie stopat.

— Ascultă-mă – în clipa aceea Kloss ar fi dorit să-i privească ochii – dacă în grup s-a strecurat un provocator, oamenii ăştia sunt pierduţi.

— Pierduţi?

— Da. Singura lor şansă este ca, imediat după lichidarea trădătorului, să li se facă rost de alte acte, să fie puşi în legătură cu alţi oameni sau chiar să fie trimişi la unităţile Guberniei generale[6]. Niciunul nu va primi însă noua adresă şi nici nu va fi contactat de cineva până nu voi avea certitudinea că trădătorul a fost lichidat. Dacă fata nu este vinovată înseamnă că altul a trădat. Bănuieşti pe cineva?

— ...Nu.

[6] Unitate administrativ-teritorială creată de autorităţile germane în zonele nealipite celui de-al treilea Reich.

— Deci ajungi la concluzia că oricare dintre ei ar putea fi trădătorul. Îţi dai seama că Gestapoul ştie tot. S-ar putea ca toată activitatea lor să fie acum urmărită.

— Te înţeleg. Ce-ai de gând să faci?

— Transmite-i lui Artur II să n-o lichideze pe A3.

— ...Îţi mulţumesc.

— N-am făcut-o pentru tine, ci pentru că îndoielile tale mi s-au părut demne de luat în seamă. Voi clarifica situaţia. Deocamdată vreau să aflu cine în afară de Artur mai ştie de ascunzătoarea din biserică.

Organistul evită să răspundă.

Kloss repetă întrebarea.

— A3 – şopti acesta – Liza.

— Aha! exclamă Kloss, îndreptându-se spre uşă. Trebuia să-mi spui de la început. Ai nesocotit instrucţiunile Centralei. De ce?

— Liza îmi este rudă – organistul atinse uşor claviatura – ţi-am spus că o cunosc de mult. Ştii unde o poţi găsi?

— Ştiu. În cafeneaua de pe Frankfurterstrasse.

Kloss ajunse la uşă tocmai în clipa în care aceasta se deschise. Instinctiv, făcu un pas lateral şi duse mâna spre pistol. În prag apăruse un puşti de vreo zece ani.

— Tu eşti Rudi? întrebă organistul.

— Eu, bunicule.

Băiatul rămăsese cu ochii la Kloss.

— Cine este? întrebă Kloss.

— Ochii mei!

2

Cafeneaua de pe Breitestrasse era una din puţinele localuri similare din Wrocław care-şi păstrau atmosfera dinainte de război. Bărbaţi mai în vârstă jucau interminabile partide de şah sau domino, beau bere ori porto, mai rar ceai sau surogat de cafea. Uneori intrau şi soldaţi germani însoţiţi de fete, veniţi să-şi petreacă scurtele permisii. Tunicile negre erau însă rare în această cafenea.

În acea după-amiază la „Dorota", denumirea cafenelei, consumatorii erau puţini la număr. Într-un separeu, un soldat al Wehrmacht-ului mângâia genunchii unei fete în uniformă BDM[7]. La o masă de lângă geam, profesorul pensionar von Lipke îşi disputa o partidă de domino cu un bărbat în uniformă de feroviar. Profesorul era unul din obişnuiţii localului – avea o masă rezervată şi un domino personal. Cunoscuţii ştiau că trăieşte dintr-o pensie modestă şi că activează într-o organizaţie care expedia colete soldaţilor aflaţi pe front. Cine ar fi crezut că acest om, care mergea sprijinit în baston şi migălea caligrafic adresele poştei militare pe coletele combatanţilor, era de fapt agentul secret cu pseudonimul Artur II, care de luni de zile făcea un joc periculos.

— Cinci sau alb, spuse profesorul.

Partenerul său, Horst Kuschka, privi atent dreptunghiul negru. Se iscălea „Kuschka" din 1939, când îşi schimbase şi numele de Stanislav în Horst.

---

[7] Bundeswehrdienst Mädchen – serviciul feminin de transmisiuni.

I-a trebuit mult timp până să se obişnuiască cu noua sa identitate.

— Aştept, domnule profesor, spuse el privind lung chelneriţa care trecuse pe lângă ei îndreptându-se spre bar, şi puse şasele lângă alb.

— Nu vă pripiţi – şopti Lipke. Vă rog să continuaţi.

— Am albul. Transportul „Panter”, 43 de bucăţi, a trecut azi-dimineaţă...

— Destinaţia? Am să pun cinci.

— Harkov. Şi eu am un cinci. Au trimis o echipă de intervenţie la linia ferată Ostrow-Kalisz.

— O să pierdeţi, sunteţi distrat. Ăsta nu-i joc!

— Înţeleg!

— Şi acum vă rog să fiţi atent. Misiunea este extrem de importantă.

Lipke avea o voce egală. De altfel, nimeni nu-l văzuse nervos. Kuschka îl admira, dar totodată se simţea intimidat în prezenţa lui.

— Vă ascult.

— Sentinţa trebuie executată. Profesorul îl fixă pe Horst. Sentinţa! Ştii că în grupul nostru acţionează un agent al Gestapoului.

— N-am mai făcut niciodată aşa ceva.

— A sosit timpul s-o faci! spuse Lipke trecând dintr-odată la „tu” poruncitor. Reţine! Lessingplatz 16, aproape de Lessingsbrucke.

— El l-a trădat pe Artur?

— Nu-mi plac întrebările... E vorba de o femeie.

— În ordine, răspunse Horst.

Lipke aranja piesele dominoului în cutie.

— Aţi pierdut din nou. Pe curând.

— Pe curând, domnule profesor.

— Acum este ora 16:30 – îl atenţionă cu vocea coborâtă profesorul. La orele 19:00 te aştept în locul convenit.

— Am înţeles.

Kuschka ieşi primul. La garderobă, Helena îi întinse pardesiul. El îi sărută mâna şi, profitând de faptul că nu mai era nimeni în preajmă, îi atinse părul cu buzele. Erau căsătoriţi de mai bine de trei ani. Se cunoscuseră în primăvara lui ’39 şi în aceeaşi vară se căsătoriseră. Atunci ea îi spusese: „Începând de azi te cheamă Horst. Sper că n-ai nimic împotrivă”. Astfel a începui activitatea sa în organizaţie. Înainte, Helena lucrase la biblioteca poloneză de pe Neugasse şi reuşise să se salveze când, din ordinul lui Hitler, fuseseră arestaţi toţi cei care militau pentru Polonia. „Am avut noroc”, spunea ea, dar evita să discute acest subiect.

Încheindu-i nasturii de la pardesiu, Helena îl întrebă:

— Când revii?

— Târziu, am treabă, îi răspunse Horst.

Helena nu insistă. De altfel niciodată nu-l întreba nimic. „Este bine să nu ştim prea multe unul despre celălalt”. Apoi se întoarse spre un nou client zâmbind amabil.

La scurt timp apăru Rudi. Aşteptase la uşă până când însoţitoarea soldatului german îşi aranjase coafura în oglindă.

— Am anafură, nu doriţi şi dumneavoastră?

— Ba da! Dă-mi un pacheţel şi spune-i unchiului că am să i-l înapoiez chiar azi. Ai înţeles?

— Da, doamnă.

Rudi alergă spre uşă şi o deschise larg căci îl amuza sunetul clopoţelului.

Helena desfăcu pachetul cu grijă şi netezi în palmă o foiţă de hârtie făcută sul.

3

Cine este, de fapt, Liza Schmidt? Kloss era omul care nu-şi subaprecia niciodată adversarul. Acum se afla în colţul străzii, pe Frankfurterstrasse, în faţa unui chioşc de ziare cu ochii aţintiţi la coperţile revistelor aşezate pe tejghea. Remarcă imaginea în culori a unui soldat german alături de un tanc în flăcări, care purta însemnul Armatei Roşii. Mintea, însă îi lucra febril. Dacă Gestapoul din Wrocław avea într-adevăr un agent strecurat în reţea, bineînţeles că nu va pierde ocazia. Are în mână întreaga reţea. De ce oare nu acţionează? Răspunsul era cât se poate de simplu: Gestapoul dorea să păstreze adversarul sub control, să-i furnizeze informaţii false, să-i depisteze legăturile şi modalitatea de comunicare cu Centrala. Oare ce şi cât ştiau nemţii până acum? Probabil că reuşiseră să identifice toţi oamenii lui Artur. Şi organistul? Biserica nu părea să fie supravegheată. Kloss verificase. Dar dacă Gestapoul, cu abilitatea-i cunoscută, considerase că nu este necesară o supraveghere permanentă? Artur II era cel care ducea rapoartele la biserică. Să fi fost urmărit? Aproape sigur că nu le scăpase. Kloss continua raţionamentul, încercând să-şi dea seama de ce Gestapoul, care probabil că ştia şi de existenţa ascunzătorii, nu acţiona.

Urmărea totuşi Centrala? În acest caz de ce l-au înlăturat atât de repede pe Artur I. Răspunsul putea fi unul singur: Artur I aflase cine este trădătorul, probabil Liza Schmidt. Şi totuşi, argumentele lui Artur II în ce-o privea pe fată nu erau lipsite de temei. Dar Liza îl cunoaşte pe organist, deci şi acesta este compromis. Cum să acţioneze? Pentru Kloss ar fi fost simplu să decidă izolarea grupului, întreruperea legăturii cu Centrala, într-

un cuvânt abandonarea oamenilor în mâna adversarului. Dacă ar proceda astfel, Gestapoul îi va lichida pe toţi în clipa în care îşi va da seama că-i sunt inutili... Nu! O asemenea soluţie era de neacceptat pentru Kloss. Mai avea la dispoziţie două zile. Se întreba, cuprins de nelinişte, dacă va reuşi sau nu să rezolve situaţia aceasta. Din nenorocire, nu putea lua legătura directă cu niciunul, fiindcă nu ştia care este trădătorul. Aşadar, ce-i rămânea de făcut?

Îşi aprinse o ţigară, cumpără „Völkischer Beobachter”[8] şi porni agale spre Breitestrasse. Pe trotuarul opus zări femeia pe care o aştepta. Era frumoasă această Liza Schmidt. Fata mergea repede şi, în ciuda, faptului că părea absentă, Kloss îşi dădu seama că era conştientă de privirile admirative ale bărbaţilor ce treceau pe lângă ea.

Oare ce-o determinase să trădeze, dacă ea a făcut-o, se întrebă Kloss. De frică? Dar dacă lucrează pentru Gestapo mai de mult?

Clinchetul clopoţelului vesti intrarea lui Kloss în cafeneaua „Dorota”. Se gândi că Artur II nu păcătuia prin prudenţă. Dacă toţi oamenii lui frecventează această cafenea, Gestapoul avea o sarcină cât se poate de uşoară... gândi Kloss, urmând-o în local pe Liza. Îşi lăsă pardesiul la garderobă şi observă că Liza vorbea la telefon. „Te aştept, iubitule. Pa!” mai prinse Kloss din convorbirea fetei. Liza puse receptorul în furcă şi privirea i se opri o clipă asupra lui Kloss. Apoi scoase din portmoneu o bancnotă de o marcă.

— Aveţi mărunt? Mai trebuie să dau un telefon.

Fiindcă Helena nu avea mărunţiş, Kloss îi oferi Lizei o monedă.

— Poftim!

---

[8] Oficiosul Partidului naţional-socialist german.

— Sunteţi foarte amabil, surise Liza, o să v-o înapoiez imediat.

Kloss intră în salon şi se aşeză la o măsuţă lângă fereastră. Cu un gest mecanic deschise cutia de domino şi începu să se joace cu piesele.

La ora aceea localul era aproape gol. La o masă, doi domni în vârstă jucau şah. O femeie îmbrăcată în negru sorbea gânditoare dintr-o ceaşcă de ceai, Kloss aşeză albul lângă şase după care începu să construiască un castel din piesele de domino. Constată în sinea lui că habar n-are de domino. Privi spre uşă şi o văzu pe Liza care se îndrepta spre masa lui.

— Am venit să-mi plătesc datoria, ţinu ea să precizeze.

Totuşi, când Kloss o invită să ia loc, acceptă fără să ezite.

— Lăsaţi-mi plăcerea de a mai fi creditorul dumneavoastră încă o clipă. Creditorul are un anumit ascendent asupra datornicului.

Liza zâmbi, ceea ce-l făcu pe Kloss să gândească că totul va merge uşor. Poate chiar prea uşor. În clipa aceea se întrebă dacă-l văzuse cineva în biserica Sf. Augustin şi dacă nu cumva Liza fusese informată cine este. Puţin probabil, conchise. Kloss dispunea la Wrocław de o gardă în care putea avea deplină încredere.

Se reculese şi îi oferi Lizei un coniac.

— Coniac, exclamă Liza, pot să pariez că veniţi direct de pe front.

Kloss încercă să-i adopte stilul. Nu mai făcuse de mult curte unei fete. Important era că amândoi acceptau jocul.

— Aţi ghicit, vin de pe front. Cum v-aţi dat seama?

— Foarte simplu! Numai cei care vin de pe front renunţă cu atâta uşurinţă la bonurile pe care trebuie să le lase în schimbul coniacului.

— E un mijloc foarte plăcut de a scăpa de ele, spuse Kloss galant. De altfel, toţi visăm...

— Ce?

— Să bem un păhărel, în compania unei fete ca dumneavoastră, într-o cafenea liniştită...

— Numai atât?

— N-aş spune, răspunse Kloss şi se grăbi să comande cafeaua şi coniacul.

Când chelneriţa vru să ia cutia de domino, Kloss o rugă s-o lase.

Liza îl privea cu atenţie şi nelinişte. Frivolitatea pe care o afişa era aşadar o mască. Kloss fu nevoit să recunoască – fata începea să-i placă. Constată cu regret că acest sentiment nu va face altceva decât să îngreuieze jocul.

— Şi dumneavoastră vă place dominoul? întrebă Liza.

— Şi mie. Dar cui îi mai place? Vă rog să-mi permiteţi să ghicesc: logodnicului care luptă în Libia?

— Nu! zâmbi Liza.

— Ocupă Franţa, Grecia, luptă în Rusia?

— Nici vorbă.

— Deci, nu-şi apără patria. S-a ascuns aici şi-şi pierde timpul jucând domino. De necrezut. Vă are pe dumneavoastră, şi-i mai arde de domino.

— Sunteţi amuzant. Comit vreo indiscreţie dacă vă întreb cum vă numiţi?

— N-aş spune amuzant, mai degrabă sincer. Se ridică şi înclinându-se uşor se recomandă: Hans Kloss.

— Liza Schmidt. Pentru prieteni, doar Liza.

— Şi pentru mine... Liza?

Are un zâmbet fermecător, gândi Kloss.

— Ataci frontal, Hans! Te-am întrebat dacă şi tu joci domino, ca toate aceste fosile de dinainte de război care stau la cafenea cu orele...

Privind în jur Kloss se întreba cum arată Artur II. Un bătrânel care-şi întâlneşte oamenii la o partidă de domino. Oare cu Liza tot aici se întâlneşte? Se adresă apoi fetei:

— Priveşte-i pe domnii aceia în vârstă. Probabil că aici vin să joace tot felul de funcţionari ieşiţi la pensie cărora le place să se autointituleze consilieri, învăţători care-şi zic profesori. S-ar părea că este un joc pasionant. Da, pentru toţi aceşti bătrâni, „scoşi din circulaţie” reprezintă un surogat.

— Un luptător filozofând asupra jocului de domino. Eşti extraordinar, Hans, spuse Liza cu seriozitate.

O clipă, Kloss se întrebă dacă nu vorbise prea mult, dacă nu se trădase într-un fel.

Continuă, totuşi, calm.

— Viaţa e o luptă, Liza. Chiar şi aceşti bătrâni luptă. Au şanse egale, deşi nu-şi cunosc adversarul. Spun pe un ton neutru „cinci sau alb” şi aşteaptă cu nerăbdare ca adversarul să greşească. E o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Liza deveni gravă.

— Despre ce vorbeşti?

— Despre domino – spuse Kloss şi ridică paharul – în sănătatea ta, Liza.

— *Prosit.* N-aş vrea să te am adversar la domino...

— Nici eu. Mi-aş pierde capul, spuse Kloss zâmbind.

Devenise din nou un tânăr ofiţer dornic de o aventură.

— De altfel, nici n-am timp. Sunt aici doar pentru câteva zile...

— În interes de serviciu?

— Crezi că astăzi ofiţerii mai fac călătorii de plăcere? Vin de la Berlin. Generalul meu mi-a permis să stau câteva zile la

Wrocław. Nu e vorba de un concediu. Ca să fiu sincer, trag chiulul.

— Şeful tău e înţelegător cu un tânăr Oberleutnant.

— Într-adevăr, Eberhardt este extraordinar!

Îi aruncă o privire neliniştită, astfel încât fata să-şi dea seama că numele îi scăpase fără să vrea.

— Să lăsăm asta... La naiba! M-am dezobişnuit să vorbesc cu civilii. Discuţiile noastre se rezumă la cazarmă, front, situaţia luptelor de la Stalingrad... Sper că ai uitat...

— Bineînţeles, n-am memoria numelor şi în general problemele bărbaţilor nu mă interesează. Sunt femeie, Hans.

— Închipuie-ţi că am observat...

— Nu zău! Cauţi pe cineva la Wrocław?

— Pe tine!

— Glumeşti!

— Nu chiar. Când am sosit aici nu ştiam că vreau să te întâlnesc... Acum însă...

— Mă cunoşti abia de o jumătate de oră.

— Şi totuşi sunt convins că pe tine doream să te întâlnesc. Te-am văzut pe stradă şi te-am urmărit. Crezi că altfel aş fi intrat tocmai în această cafenea?

— M-ai urmărit? în glasul Lizei se simţea o undă de nelinişte.

— Da. Te rog să nu te superi.

Liza nu avea câtuşi de puţin intenţia să se supere. Îi atinse mâna cu degetele ca pentru a-l linişti.

— Hans, dacă doreşti, îţi pot acorda ţie această seară.

Kloss ridică paharul. I se făcu milă de Liza şi se întrebă dacă nu cumva Artur II se înşală. Apoi îi veni în minte Artur I şi deveni furios de propria-i slăbiciune. Îl cunoscuse. Se întâlniseră mai de mult la Varşovia, la un ceasornicar, om de legătură. „N-o să cad niciodată viu în mâinile lor”, declarase Artur atunci. Când

oamenii Gestapoului au intrat, el a înghiţit cianură. Cine îl trădase? Fata asta care-i mângâie acum mâna?

— Eşti minunată Liza. Aş vrea...

— Taci, îl întrerupse ea. Să mergem.

În vreme ce chelneriţa tăia bonurile, Kloss rememoră discuţia. Oare, reprodusă la Gestapo, ar putea să-l compromită în vreun fel? în acelaşi timp îl tentă ideea de a intra în contact cu cel care conducea această acţiune. E bine întotdeauna să-ţi cunoşti adversarul.

4

Gestapovistul se numea Poller, avea gradul de hauptsturmführer[9] şi era adjunctul şefului SD-ului din Wrocław. În viaţa civilă fusese un modest procurist la bancă. Probabil că şefii lui nu-l apreciau cine ştie ce, căci timp de şase ani nu-i măriseră salariul cu mai mult de douăzeci de mărci. Asta l-a şi

[9] În scopul impresionării populaţiei şi al stimulării vătafilor din organizaţiile politice, din poliţia secretă şi din formaţiile armate, create de partidul naţional-socialist, conducerea hitleristă a instituit ierarhii în care „gradele” erau distincte de cele folosite uzual în administraţie sau în armată. Denumirile diferitelor funcţii sau grade, pompoase până la ridicol, nu au, practic, echivalente sau corespondenţă în alte limbi, fapt care ne determină să le cităm în limba germană, aşa cum se procedează în majoritatea lucrărilor care fac referire la asemenea funcţii. (n. t.).

determinat să intre în SS. De aici, în urma unei selecţii riguroase, a fost repartizat la SD, unde şi-a putut pune în valoare calificarea şi calităţile sale native. Era docil şi disciplinat. Nu discuta ordinele, dar nici nu acţiona orbeşte.

De la bancă ştia că un câştig rapid este de obicei nesemnificativ. Atunci când acţiunile cresc trebuie să ai răbdare să aştepţi. Uneori este preferabil să laşi să-ţi scape plevuşcă pentru ca apoi să prinzi crapul. Îi făcea plăcere să emită asemenea cugetări. Cei din Gestapo îl considerau abil şi cu apucături de buldog – nu-şi scăpa niciodată victima.

Toate succesele obţinute erau pentru Poller bagatele. Aştepta cu răbdare să i se ivească marea şansă. Visa ca raportul întocmit de el să ajungă în mâinile lui Himmler şi, de ce nu, în ale lui Hitler. Poller îşi imagina cu satisfacţie figura şefului său atunci când el va fi convocat la Berlin. S-ar putea să fie numit şeful SD-ului din Wrocław. Şi de ce nu? Dimineaţa se privea în oglindă şi ridica degajat mâna declinându-şi funcţia – Standartenführer Ernst Poller. Standartenführer!

Ce poate fi mai frumos?

Şi iată că acum i se oferea marea şansă. Poller stătea de dimineaţa până seara în cabinetul său şi aştepta. La intervale de o oră dădea pe gât câte un coniac. Fuma ţigări de foi. Succesul i-ar asigura realizarea tuturor viselor. Trebuia să câştige. Acum are nevoie numai de răbdare. Dar cât va mai putea aştepta Ernst Poller, cel mai răbdător om din lume?

În ziua în care Kloss o întâlnea pe Liza la „Dorota", Poller se hotărâse să joace partida decisivă. Avea toate atuurile. Planul era perfect, analizase fiecare detaliu. Nu mai urma decât să-l aplice, punct cu punct. Avea la dispoziţie doar 24 de ore. Dar nu-i era îngăduit să se grăbească. Va distruge nu numai adversarul care, sfidător, s-a cuibărit chiar în Wrocław, ci şi toate legăturile

acestuia... S-ar putea ca abia după aceea să înceapă o nouă partidă, şi mai importantă. În definitiv, cu cine avea de-a face? Oare abilitatea şi calificarea lui pot fi comparate cu cele ale slavilor? Surise dispreţuitor, mai bău un coniac şi-şi consultă ceasul. Calm, ridică receptorul, formă un număr şi aşteptă îndelung. Apoi puse receptorul în furcă şi apăsă pe un buton. Imediat – Poller nu admitea nicio întârziere – în prag îşi făcu apariţia adjunctul său, Johann Bradt.

— Verifică la deranjamente ce-i cu numărul 209-13. Nu obţin legătura.

— 209-13, repetă disciplinat. Johann Bradt.

5

Era o seară de iarnă. Trecătorii înfriguraţi, cu gulerele ridicate, se strecurau grăbiţi pe porţile caselor. În apartamentul Lizei era însă cald şi plăcut. Deasupra divanului larg, acoperit cu un pled viu colorat, atârna portretul Führerului. Două fotolii adânci, confortabile, străjuiau o masă joasă. Pe poliţă, lângă telefon se găsea „Mein Kampf."

Kloss aprecie dintr-o privire interiorul. Gândi în sinea sa că este tocmai aşa cum trebuie, fără prea mult gust, dar adecvat rolului. Întrebarea era – cărui rol? Numai bradul din colţul camerei făcea notă discordantă cu globurile sale colorate şi steaua din vârf... Kloss se surprinse zâmbind. Cum de nu se

gândise la asta? O atrase pe Liza spre el. Fata nu opuse rezistenţă, dar Kloss sesiză o uşoară rigiditate.

— Eşti grăbit, Hans – îi spuse ea cu o voce moale. Îţi place la mine?

— Mult. Tu îmi placi foarte mult.

Se depărtă şi luă în mână opera Führerului. Cartea părea să fi fost temeinic studiată. Privi telefonul – 209-13.

— Am să reţin numărul ăsta.

Liza tăcu.

— Îţi pare rău că m-ai invitat?

— Deloc.

Se strădui să-şi compună o mină veselă. Kloss remarcă efortul.

— Mă bucur că eşti aici. Am să pregătesc ceva de băut şi o gustare.

— Rezervele pentru sărbători?

— Nu mă pregătesc pentru sărbători.

— Unde petreci ajunul?

Îl privi surprinsă.

— De ce mă întrebi?

— Am văzut bradul. Încerc să-mi aduc aminte unde am văzut unul asemănător.

— Bradul? N-are nicio legătură. Îmi place să-l împodobesc în fiecare an.

— Totdeauna la fel? Acasă, bradul nostru era mai auster. Doar crengile le îmbrăcam cu vată. De altfel, în toate casele germane, pomul de crăciun este simplu, rece, sărăcăcios.

— Nu înţeleg ce vrei să spui cu asta – ripostă Liza neliniştită.

— Un pom astfel împodobit am văzut în Polonia. Da, da. Este un pom de Crăciun polonez.

Involuntar se întreba: joc teatru sau într-adevăr sunt un sentimental? De fapt ce urmăresc? Timp de doi ani fata asta ne-a

furnizat informaţii. Oare când a trădat? Dacă aş şti că e nevinovată, aş pleca imediat sau... aş rămâne. Acceptă compania ofiţerilor germani veniţi de pe front, îi caută în buzunare, îi provoacă la destăinuiri. Oare cei care spun prea multe sunt trimişi la Gestapo? Şi dacă Artur II se înşală?

— Vrei să dau jos podoabele?

— Nu mă supără câtuşi de puţin acest pom de Crăciun polonez.

— Încetează! Mă enervezi.

— N-ai de ce. Crezi că un ofiţer german poate fi deranjat de un pom de Crăciun polonez?

— Dar fetele poloneze?

— Am fost în Polonia, Liza. Ne urăsc şi uneori nu ezită să tragă în noi.

O trase din nou spre sine.

— Înţelegi de ce tânjim după fetele germane?

Rolul începea să-l enerveze. Se simţea tentat să se ridice şi să-i adreseze fetei câteva întrebări simple, directe, în polonă. Continuă totuşi şi aplecându-se spre Liza o sărută.

— Lasă-mă, Hans – tonul era puţin prea dur.

— De ce, Liza?

— Ca să pregătesc o gustare.

— Nu mi-e foame.

— Ai răbdare, dragule, avem destul timp.

Lăsă aprinsă doar o mică veioză şi deschise aparatul de radio. Se transmitea un comunicat al Oberkommando-ului Wehrmacht-ului: lupte îndârjite la Stalingrad. Kloss zâmbi – cleştele se strânsese în jurul armatei lui von Paulus încă de acum o lună. Oare când vor recunoaşte nemţii asta. Încercă să se relaxeze. Din bucătărie se auzea zgomot de farfurii. O seară cu o astfel de fată putea fi foarte plăcută. Închise o clipă ochii. Apoi se ridică brusc

şi începu să se plimbe prin cameră. Examina atent fiecare lucru, draperiile, masa, fotoliile, întorsese chiar tablourile. Voia să afle dacă există undeva un microfon. Nu descoperi nimic. Închise aparatul de radio şi se aşeză pe canapea. Era nemulţumit – trecuse o zi şi nu înaintase nici măcar cu un pas.

Liza ştia să gătească. Vinul era de calitate îndoielnică, însă cârnatul în sos tomat avea un gust delicios. Apoi l-a servit cu prăjituri de casă. Se gândi că probabil are o cartelă suplimentară pentru serviciile aduse. Kloss bea pahar după pahar şi Liza avea grijă să i-l umple mereu, în schimb, ea abia dacă-şi muia buzele. Conducea discuţia cu abilitate. Kloss o admira pentru iscusinţa cu care-i punea întrebări aparent nevinovate, dar în realitate urmărind lucruri foarte precise. Făcea impresia că nu dă nicio importanţă răspunsurilor, însă el îşi dădea seama că reţinea fiecare amănunt şi-şi urmărea cu perseverenţă ţelul.

Kloss îi uşura conştient misiunea. Îi povesti de un amic care ajunsese cu divizia sa de blindate pe Don, în apropierea Moscovei. Îi spuse chiar numele şi-i mai furniză şi altele, ale unor băieţi care se aflau acum la Stalingrad.

— Dar tu? Pe tine nu te trimit acolo?

Kloss zâmbi.

— Nu ştiu. De vreme ce divizia de blindate a fost recent transferată din Franţa pe Volga nu văd de ce nu ne-ar trimite acolo pe oricare dintre noi... Dar eu mă voi întoarce, Liza. Fii sigură că o să ne revedem.

— Toţi spuneţi aşa. Toţi cei care au fost aici şi au rămas câteva zile. Uneori mai primesc o veste de la câte unul, din cine ştie care spital unde zace cu urechile degerate, cu ochii arşi de soarele şi nisipul deşertului. Singurul lucru care ni se comunică este moartea lor.

— Şi au fost mulţi?

— Eşti gelos. Hans? Nu ţi se pare că te pripeşti?

Hans o îmbrăţişă cu tandreţe. În aceeaşi clipă se auzi sunând.

— Telefonul? – întrebă Kloss.

— Nu. E cineva la uşă. Tonul trăda o uşoară nelinişte. Curios, nu aştept musafiri...

Liza se desprinse şi ieşi în antreu. Uşa rămăsese întredeschisă, Kloss o urmă în vârful picioarelor. O văzu scoţând lanţul de siguranţă. Uşa se deschise. În prag stătea un bărbat în uniformă de feroviar. Pentru Kloss, Horst era un necunoscut. De altfel nici n-a apucat să-i vadă faţa pentru că ceea ce a urmat s-a petrecut fulgerător. Cu un gest brutal omul o împinse pe Liza şi închise uşa.

— Liza Schmidt?

— Eu sunt. Vocea fetei tremura. Ce doriţi?

— Vin din partea lui Artur.

Kloss văzu arma şi reacţionă rapid. Walter-ul său avea piedica trasă.

— Te previn că trag mai repede. Aruncă arma!

Horst era prea uluit pentru a se mai împotrivi.

— Aruncă arma!

Kloss ridică pistolul, continuând să-l ţină pe Horst sub observaţie.

— Mâinile la ceafă!

Apoi i se adresă Lizei.

— E cazul să ne inviţi înăuntru.

Îl împinse pe Horst în cameră, cu ochii aţintiţi asupra Lizei. Remarcă paloarea fetei care abia acum îşi dădea seama în ce primejdie se găsea.

Horst îi spusese: „Vin din partea lui Artur”. Deci, gândi Kloss, şeful grupului nu anulase ordinul de lichidare. Ce se întâmplase? Nu reuşiseră să ia legătura? Nu primise comunicarea

organistului sau, pur şi simplu, hotărâse să acţioneze pe cont propriu?

În orice caz, Horst era doar un executant şi corectitudinea lui nu putea fi pusă la îndoială.

Kloss se întreba cum ar reacţiona un ofiţer german într-o astfel de situaţie. Trebuia să-l dea pe Horst pe mâna poliţiei, altfel Liza va raporta totul Gestapoului. Era o trădătoare din moment ce Artur nu contramandase ordinul de execuţie. Dar Liza, ce atitudine va lua? Va chema poliţia?

Kloss n-avea timp de raţionamente, trebuia să-şi joace rolul. Horst se afla lângă perete cu mâinile la ceafă.

— Vorbeşte, i se adresă Kloss.

Horst îl privi cu ură.

— N-am nimic de spus.

— Asta rămâne de văzut! O să spui în altă parte.

Se întoarse spre Liza.

— Îl cunoşti?

Liza făcea eforturi evidente să-şi recapete calmul.

— Da, nu... parcă, din vedere.

Kloss trebuia să joace un rol ingrat. Era un anchetator care spera să nu asiste la mărturisiri.

— Îţi reamintesc ce-a spus: „Vin din partea lui Artur”.

Liza tăcu. Acum pe Kloss nu-l interesa Horst, ci reacţia Lizei.

Pe neaşteptate, Liza începu să plângă, atât de înduioşător, atât de natural, încât, dacă n-ar fi cunoscut situaţia, Kloss ar fi fost tentat să-i dea crezare.

— O să vă spun totul, zise ea în şoaptă. Este fratele lui Artur, Artur pe care eu l-am părăsit.

Istorioara era verosimilă. Kloss simţi din nou că fata îi este simpatică. Îşi reprimă acest sentiment. Oare de ce încerca Liza să-l salveze pe acest om, se întreba el. Dacă lucra pentru Gestapo,

ce-o îndemna să-şi apere călăul. Poate că îl bănuieşte pe el, pe Kloss, şi vrea să acţioneze mai departe, în grupul lui Artur.

Liza îşi continua relatarea: se logodise cu Artur, îi făgăduise că se va căsători cu el, dar după ce acesta rămăsese infirm, cu ambele picioare amputate, ea fugise... Izbucni din nou în plâns.

— Nu mă puteam căsători cu el, nu-mi puteam distruge viaţa, Când i-am spus toate astea, el...

Kloss îl urmărea pe Horst. Omul înţelesese jocul Lizei.

— Şi-a tăiat venele, completă el istoria Lizei. Şi-a dat sufletul în braţele mele. Atunci am jurat că voi face dreptate.

Kloss îi lăsă să creadă că a înghiţit povestea. N-avea de ales. Scena era într-o oarecare măsură amuzantă: trei agenţi polonezi se jucau de-a baba oarba. Kloss era însă singurul care cunoştea miza acestui joc. Se uita la Horst şi avu impresia că nu prea se simţea în apele lui. Probabil că acum se îndoia de justeţea ordinului primit. Kloss zâmbi amar – toţi trei minţeau, dar nu se puteau opri.

— Documentele, ceru Kloss autoritar

Horst îi întinse Ausweiss-ul.

— Horst Kuschka – descifră Kloss cu voce tare. Născut în Bytom. Silezia. Permis de portarmă presupun că n-ai.

— Drept cine mă luaţi? ripostă Horst.

— Te tratez ca pe un bandit care a pătruns într-o locuinţă străină, încercând să împuşte o femeie lipsită de apărare.

— Lucrez la Căile ferate şi conform regulamentului pot purta armă pentru securitatea staţiei şi implicit a persoanei mele.

Kloss confruntă numărul de pe pistol cu cel menţionat în autorizaţie.

— Ar mai fi de adăugat că ai vrut să ucizi cu o armă pe care o deţii legal.

Era cazul să continue. Urma partea cea mai grea. Se adresă Lizei:

— Pot da un telefon?

— Te rog, nu. Nu chema Gestapoul, îl imploră ea.

— Ce vrei, să-l las să plece?

— Te rog!

Îşi juca excelent rolul. Kloss o privi – era liniştită, doar tremurul uşor al buzelor o trăda.

— Mi-e imposibil să fac ce-mi ceri. Omul ăsta a vrut să te ucidă.

Liza îl privi intens:

— Înţelege, Hans. Mă simt vinovată. Din cauza mea, Artur...

Iată-l în plină melodramă! Liza îl crede un naiv sentimental. I se făcu lehamite de acest joc.

— Sunt obligat să anunţ Gestapoul.

— Hans, i se adresă ea în şoaptă, există un obicei, în ajunul crăciunului: dorinţele trebuie îndeplinite.

— De acord, dar abia poimâine e ajunul. Să presupunem că îţi îndeplinesc dorinţa. Cine-ţi garantează că nu se va întoarce după plecarea mea?

— N-am să revin. Regret că am vrut s-o omor pe domnişoara Schmidt. Îmi dau seama că nu este aşa cum îmi spunea Artur.

„Şi-a pierdut încrederea în şeful său, gândi Kloss. Indiscutabil este un om corect. Dar Liza? Un singur lucru o cert – joacă excelent."

— În ordine! Probabil că greşesc, dar n-o pot refuza pe Liza. Eşti liber, domnule. Nu, nu întinde mâna. Documentele şi arma le păstrez. Cel puţin deocamdată – se uită la adresa din Ausweiss. Te rog să fii acasă mâine dimineaţă. Am la dispoziţie o noapte pentru a hotărî ce să fac cu dumneata. Îţi atrag atenţia, nu încerca să părăseşti oraşul.

Uşa se închise după Kuschka. Rămăseseră din nou singuri. Kloss umplu paharele şi se întinse pe canapea. O oboseală cumplită îl cuprinse. Noaptea precedentă nu dormise, iar ziua şi-o petrecuse colindând Wrocławul.

— Îţi mulţumesc, Hans, şopti Liza, lipindu-se de el, deşi Kloss nu făcuse nici cel mai mic gest încurajator.

Şi cât de mult ar fi dorit ca Liza să fie o fată obişnuită, lângă care să-şi poată petrece noaptea.

— Obiceiul de care vorbeai – îi şopti Kloss – nu este german.

— Să nu mai vorbim despre asta.

Kloss nu era sigur dacă ea continua să-şi joace rolul, dar îi plăcu să creadă că nu este aşa atunci când Liza întinse mâna şi apăsă comutatorul. Se mai gândi doar că peste noapte ea îi va controla cu atenţie buzunarele uniformei.

6

Era ora şapte, dar nu se luminase încă de ziuă. Hauptsturmführer Poller nu-şi permisese să doarmă decât patru ore. Ceru să fie chemat anchetatorul Kripo[10]. Trebuia să acţioneze rapid. Presimţea că intervenise un element neprevăzut, care-i cerea să procedeze cu deosebită atenţie. Poller avea încredere în propria-i intuiţie şi era sigur că nu va greşi.

[10] Die Kriminalpolizei.

— Vă rog să-mi relataţi. Cum s-au petrecut lucrurile?

Întrebarea era adresată unui individ corpolent cu alura unui vechi funcţionar de poliţie. Noul venit nu prea era sigur de sine, dar făcea parte din cei care-şi suplinesc lipsurile printr-un fler dezvoltat.

— Apreciez raportul dumneavoastră prompt şi cred că în curând veţi fi avansat.

Individul se înclină uşor, în semn de mulţumire.

— Mi-am dat seama că ceva nu este în regulă, spuse el. Cadavrul l-am găsit acum o oră. A fost aruncat de pe Lessingsbrucke. Zăcea pe dig. Arăta îngrozitor. Cauza morţii n-a fost căderea, ci un glonţ tras în ceafă de la mică distanţă.

Luă ţigara de foi pe care i-o oferise Poller.

— Am găsit asupra lui două sute de mărci. O sumă frumuşică... Nu avea Ausweiss, ci doar livretul militar pe numele Horst Kuschka.

Poller luă livretul şi privi cu atenţie fotografia.

— L-aţi identificat?

— Da. Este aceeaşi persoană – Horst Kuschka.

Sturmbannführer-ul trăgea gânditor din ţigara de foi.

Reanaliza faptele. Obişnuia să numească această meditaţie – orientarea în noua situaţie creată. Îşi ascundea sub o mască impasibilă neliniştea şi proasta dispoziţie.

— Lăsaţi-mi livretul... şi trimiteţi-mi toate materialele anchetei.

— Kripo va fi informat? întrebă poliţistul.

Iarăşi concurenţa? Se săturase de disputele astea?

— Poate da, poate nu. În orice caz, Gestapoul va ancheta asasinarea lui Kuschka.

Ceru telefonic să i se aducă maşina.

Oamenii aşteptau în staţii. Kaiserbrücke era foarte aglomerată la ora aceea, astfel încât cu greu reuşiră să depăşească un şir de tramvaie care staţionau.

Poller admira de pe pod valea Odrei. În clipa aceea îşi aminti de mesajul pe care-l interceptase Gestapoul. Manifestele erau difuzate în special în rândurile muncitorilor străini: „Wrocławul a fost şi va rămâne al polonezilor”, se preciza în fiţuica aceea. La acest gând, Poller scrâşni din dinţi.

Îşi continuă drumul şi se opri în faţa unei vechi clădiri din piatră. Urcă până la etajul IV şi bătu cu pumnul în uşa pe care se afla tăbliţa ce purta numele lui Horst Kuschka. Îi deschise o femeie cu faţa palidă şi ochii înroşiţi de nesomn. O privi o fracţiune de secundă, suficient pentru a şti despre ea tot sau aproape tot.

— Gestapoul, mormăi el şi pătrunse în cameră.

Începu să scotocească prin dulap. Aruncă afară lenjeria şi, în cele din urmă, descoperi nişte hârtii într-un sertar.

7

Tramvaiul era aglomerat, iar Kloss se grăbea. Pe Universitätbrücke circulaţia se blocase. Se oprise în ultimul vagon – totdeauna proceda astfel şi răsfoia „Beobachter”. Verificase dacă nu era urmărit. Pe pod se formase un şir interminabil de maşini. Grăbiţi să ajungă la slujbă, oamenii,

coborau din tramvaie şi alergau pe trotuare. Jos curgea Odra ce ducea la vale sloiuri. Kloss privi ceasul. Stătea de zece minute. Se gândi că ar fi mai bine să se ducă întâi la organist. Poate o fi ştiind ceva. Se decise totuşi să nu-şi schimbe planul. Îl va aborda pe Kuschka. Era riscant, dar n-avea altă soluţie. Îi rămăsese o zi şi jumătate şi nu ştia mai mult decât la început. Să fie oare Liza agenta Gestapoului? Analiză din nou, la rece, toate variantele pro şi contra. Ce-i drept, îl salvase pe Kuschka; predându-l Gestapoului ar fi pierdut legătura cu grupul. Dar ce importanţă ar fi avut din moment ce ştia că Artur o condamnase la moarte? Poate că intenţiona să ia legătura cu Artur? La plecare, când îl sărutase, părea sinceră. Tot atât de convingătoare fusese şi atunci când îi vânduse istorioara cu logodnicul. Ştia să joace. Era periculoasă. Dar Kuschka? E greu de presupus că-şi luase răspunderea să execute un ordin revocat. Părea un bun executant, dar nimic mai mult. De ce să fi nesocotit Artur ordinul? Totuşi, în anumite situaţii, o astfel de hotărâre putea fi îndreptăţită.

Indicaţia fusese cât se poate de clară. S-ar putea ca organistul să nu fi transmis ordinul. Ce-ar fi să se întâlnească cu Artur? Riscant, prea riscant! Artur e supravegheat... N-ar fi exclus ca Gestapoul să-l fi arestat.

Care o fi stratagema Gestapoului? Aşteptarea! Altfel, i-ar fi arestat pe toţi în momentul lichidării informatorului. Câtă vreme acesta continua să activeze, grupul se afla într-o relativă siguranţă. Gestapoul urmărea să descopere legătura cu Centrala.

Ce-ar fi să se ducă la Gestapo? Nu, inutil, n-are nicio şansă.

În sfârşit, tramvaiul se puse în mişcare. Kloss împături gazeta şi se îndreptă spre primul vagon. Nu cunoştea Wrocławul, dar studiase atent planul oraşului.

Încă două intersecţii şi ar fi trebuit să coboare. Din staţie ar fi avut de mers doar câteva minute până la adresa lud Kuschka.

Poller stătea pe un scaun în locuinţa lui Kuschka. Îşi privea cu atenţie picioarele întinse. Era îmbrăcat în civil.

Dar purta cizme. Examinându-le, constată că Willy nu-şi dăduse prea multă osteneală să i le lustruiască.

— Şi acum să stăm puţintel de vorbă.

Helena, soţia lui Kuschka, stătea în faţa lui în capot şi papuci de casă. Poller o urmărea cum îşi dădea silinţa să mascheze tremurul mâinilor. Gestul ei de a-şi aranja părul îl amuză pe Poller.

— Ei, ce-mi puteţi spune?

— Nimic.

— Nu v-a zis unde pleacă?

— Nu.

— La cunoştinţe, la prieteni?

— N-avea prieteni.

— Tra, la, la... vorbe goale. Eu utilizez metode speciale cu foştii polonezi. Iar cei din reţeaua voastră, de la bibliotecă...

— Nu i-a mai întâlnit, izbucni în plâns Helena.

— Fără crize de isterie. Femeile germane îşi păstrează calmul. Dumneavoastră nu vă comportaţi ca o femeie germană. Ce-i cu cafeneaua aceea? atacă Poller.

— Venea uneori, şopti Helena, doar acolo lucrez.

— Oricare german are dreptul să meargă la cafenea şi să joace o partidă de domino. Apropo, el juca?

— Era unica lui distracţie. Juca pe mize foarte mici. Horst nu obişnuia să bea, era foarte econom, nu-şi irosea banii la joc.

Din nou o podidi plânsul.

— Nu mizele mă interesează, se răţoi Poller. Vreau să ştiu cu cine juca.

De fapt, răspunsul Helenei nu-l interesa, nu pentru asta venise aici. Mai mult din obişnuinţă, decât de nevoie, o ameninţa cu arestarea.

— Ştiu suficient pentru a vă ridica. Măcar pentru simplul motiv că ne faceţi greutăţi la anchetă. Asta deocamdată... Apoi mormăi: Avea vreo amantă?

— Nu.

— Iată ceva ce ştiţi. Dar cu o oarecare Liza Schmidt nu l-aţi văzut niciodată?

Helena n-apucă să răspundă, căci soneria ţârâi strident. Dintr-un salt, Poller ajunse la uşă.

— Aha, avem ocazia să-i cunoaştem pe prietenii domnului Kuschka. Deschide, dar să nu încerci ceva. Trag imediat.

Poller se plasă în spatele uşii, în vreme ce Helena se străduia să tragă zăvorul. Privind faţa lui Poller îşi dădea seama că acesta nu va ezita s-o împuşte dacă nu-i va deschide omului aflat de cealaltă parte şi pe care nu avea cum să-l prevină. Întredeschise uşa. În prag se afla un ofiţer german. Răsuflă uşurată. Omul îi era necunoscut.

— Aş vrea să vorbesc cu domnul Kuschka, spuse Kloss.

Helena îi făcu loc să intre. Kloss păşi înăuntru. Uşa se închise brusc, iar în faţa lui îl văzu pe Poller cu pistolul în mână.

Pe Poller, uniforma îl surprinse. Nu se aşteptase la asta. Tonul calm al Oberleutnant-ului îl deruta. O siguranţă de sine pe care Poller o aprecia.

— Cine sunteţi dumneavoastră? Lăsaţi pistolul! Nu-mi place să fiu ameninţat de un civil.

Kloss pronunţa cuvintele calm şi rar. Era conştient de greşeala pe care o făcuse venind aici. N-avea niciun dubiu asupra apartenenţei celui care se afla în faţa lui – era de la Gestapo. De altfel, Poller îi confirmă imediat părerea.

— Nici un civil. Sunt hauptsturmführer Poller de la Gestapo.

Deci, acesta era omul. În ciuda situaţiei, Kloss avu un sentiment de satisfacţie. În sfârşit, ştia cu cine are de-a face. Îi zâmbi larg, cu naturaleţe.

— Oberleutnant Hans Kloss. Mă bucur că vă văd, hauptsturmführer.

— Da? Plăcerea e reciprocă. Pot să vă întreb de ce sunteţi atât de bucuros că mă vedeţi? L-aţi cunoscut pe Kuschka?

Acum mormăia. Fără a aştepta răspunsul, Poller se reaşeză pe scaun şi îşi întinse picioarele. Îl privi pe ofiţerul aflat în faţa lui, care nu părea deloc intimidat.

— Intenţionam să vă vizitez la Gestapo, împreună cu Kuschka. Venisem să-l iau.

„E cea mai bună explicaţie”, îşi zise Kloss.

— Numai dumneavoastră puteţi face asta, Kuschka nu ne va mai vizita.

Kloss ripostă prompt.

— Tonul dumneavoastră mi se pare deplasat. Şi nu ştiu de ce Kuschka...

Poller îi răspunse calm, jucându-se cu tabachera:

— Pentru că a fost pescuit astăzi dimineaţă din Odra, împuşcat în ceafă. Acum ştiţi de ce? V-aş ruga să-mi spuneţi în ce împrejurări l-aţi cunoscut.

Kloss îşi scoase pistolul şi începu să se joace cu el, făcându-se că nu observă spaima întipărită pe faţa lui Poller. Gestapovistul se înfundă în scaun, lipsit de apărare, căci imprudent îşi pusese pistolul în buzunar.

Kloss se aşeză în faţa lui Poller. Îi întinse arma şi legitimaţia, după care azvârli pe masă Ausweiss-ul lui Kuschka. Sunt situaţii când adevărul este cea mai bună armă. De altfel n-avea de ales, fiindcă Poller...

Kloss îi relată că-şi petrecuse seara precedentă la o tânără cât se poate de drăguţă. Repetă povestea Lizei, precizând că răzbunarea îl împinsese pe Kuschka să încerce s-o ucidă pe fată. Omul avea chiar permis de portarmă.

— Fals probabil.

Kloss ridică neputincios din umeri.

— Tot ce se poate.

Apoi îi explică lui Poller ce l-a determinat să nu-l predea pe Kuschka Gestapoului. Venise aici tocmai pentru a clarifica lucrurile şi a-l conduce la Gestapo.

În timp ce vorbea îl urmărea pe Poller, întrebându-se dacă acesta îl crede. „Jocul abia începe”, constată Kloss. Faţa gestapovistului era impasibilă... Îl asculta fără să pună întrebări. În sfârşit, spuse:

— Dar fiindcă nu mai există Kuschka, vom merge noi doi la Gestapo.

Apoi se adresă Helenei:

— Nu aveţi voie să părăsiţi Wrocławul. Dacă vă reamintiţi ceva...

Cabinetul lui Poller nu se deosebea cu nimic de altele de la Gestapo. Un birou mare, o vitrină în care tronau sticle de coniac. Pe pereţi – portretul Führer-ului şi al „credinciosului Henrik”. Lângă uşă, două fotolii încadrau o măsuţă joasă.

Kloss şedea într-unul dintre ele şi privea fix măsuţa.

Poller se comportă aşa cum se aşteptase. Întâi îl ameninţă afirmând că putea fi bănuit de asasinarea lui Kuschka. Kloss izbucni în râs şi-i ceru lui Poller să ia legătura cu generalul Eberhardt şi să-l verifice. Când obţinu legătura telefonică, Poller primi din partea lui Eberhardt, prusac sută la sută, vechi ofiţer al Abwehr-ului, care ura Gestapoul, confirmarea loialităţii lui

Kloss. Acesta îi ceru eliberarea imediată a colaboratorului său care era în afară de orice bănuială.

Kloss urmări atent reacţiile lui Poller şi ajunse la concluzia că acesta nu ştia nimic în ceea ce-l priveşte. Poate că Liza nu le spusese nimic, poate că, totuşi, era nevinovată.

Poller, gânditor, se juca acum cu ţigara de foi.

— Întreaga poveste este destul de ciudată. Aţi fost ultimul care l-a văzut pe Kuschka în viaţă.

Kloss aprecie că sosise momentul să contraatace.

— De fapt, de ce vă interesaţi atât de mult de un simplu feroviar? Oare acest caz nu intră cumva în competenţa lui Kripo?

Poller continua să se joace cu ţigara.

— Sunteţi foarte curios, îi ripostă scurt.

— Sunt ofiţer al Abwehr-ului, iar dumneavoastră vă jucaţi cu mine de-a şoarecele şi pisica. Îmi puneţi întrebări încuietoare uitând că şi eu mă ocup zilnic de asemenea treburi.

Zâmbind, Poller i se adresă:

— Să interpretez spusele dumneavoastră drept o propunere de colaborare?

Kloss ridică din umeri.

— Nu ştiu cum v-aş putea ajuta. Sunt doar în trecere prin Wrocław. N-am de gând să mă amestec în ograda dumneavoastră. Totuşi, despre ce e vorba?

Poller n-avea de fapt intenţia să-i facă confidenţe, chiar şi pentru simplul motiv că n-ar fi vrut să împartă succesul cu un oarecare ofiţer al Abwehr-ului.

— Nu mă refeream la ajutor în anchetarea cazului, ci doream să ştiu că pot conta pe sprijinul dumneavoastră.

Făcu o pauză.

— Cum se numea femeia la care v-aţi petrecut noaptea?

Kloss se aştepta la această întrebare. Se mira chiar că nu i-o pusese până acum. Dacă nu începuse cu ea, însemna că ştie despre cine e vorba. Trebuia să se decidă rapid. Zâmbi.

— Vă amintiţi întotdeauna numele femeilor de a căror ospitalitate aţi profitat? Să fim rezonabili, numele nu este amănuntul cel mai important.

— A, nu, desigur, zâmbi Poller, înghiţind relativ uşor pastila. Trebuie, totuşi, să vă reamintiţi.

— Voi încerca... locuia aproape de Lessingsbrücke... şi se numea Liza.

Urmări faţa lui Poller. „Ştie sau nu?”, se întrebă.

Nu fu nevoit să continue. Se auzi o bătaie în uşă. Se întoarse şi în prag o zări pe Liza. Se ridică din fotoliu, în vreme ce Liza raporta calmă:

— Domnule hauptsturmführer, v-am adus rapoartele transcrise.

Apoi tresări, lăsând impresia că abia atunci remarcase prezenţa lui Kloss.

— Oh, Hans, nu mă aşteptam să te întâlnesc aici.

Tonul era cât se poate de natural. Poller izbucni în râs. Scena părea să-l amuze teribil.

— O, deci vă cunoaşteţi. Mulţumesc, Liza. Eşti liberă astă-seară. Dacă ai întâlnire...

— Aţi ghicit – spuse Liza: apoi către Hans. Sper că n-ai uitat.

— Cum aş fi putut, spuse amabil, deşi turba de furie.

Se lăsase surprins ca un începător. Îşi aprinse o ţigară şi evită s-o mai privească pe Liza care ieşea. Apoi, îl atacă pe Poller:

— Ea este. De ce n-o interogaţi? Sau aţi primit deja raportul şi pur şi simplu vă distraţi pe seama mea...

— Nu fi atât de dur, Kloss! Avem metodele noastre.

— Am auzit.

— Nu e ceea ce îţi închipui. Nu smulgem dinţii oamenilor. Brutele de care ne folosim sunt ţinute din scurt. Eu le utilizez rar, prefer alte metode. Îmi plac adversarii inteligenţi.

— Nu văd legătura.

— Dacă vă mai întâlniţi cu Liza, vă rog să reţineţi ce întrebări vă pune, ce probleme o interesează. Poate starea de spirit a armatei sau alte asemenea informaţii.

— Dar lucrează pentru dumneavoastră!

— Ei şi! Sunteţi un om inteligent, însă câteodată îmi păreţi de-a dreptul naiv.

Întrevederea echivala cu o remiză, gândi Kloss. Balanţa înclina totuşi în favoarea lui Poller. În ce-l priveşte, nu obţinuse nicio informaţie. Aflase doar că Liza lucrează la Gestapo. Dar şi pentru Gestapo? Aceasta era întrebarea.

8

Şi totuşi deznodământul se apropia. Toţi cei care participau la joc erau obligaţi să acţioneze. Şi asta cât mai repede. De la Gestapo, Kloss se duse la reşedinţa organistului fără a omite măsurile de precauţie. Făcu un ocol pentru a-şi deruta eventualii urmăritori, fără a avea certitudinea că reuşise. Gândul că Poller l-a pus sub urmărire îl obliga să procedeze cu prudenţă. Nu sesiză nimic alarmant. Oare gestapovistul era atât de sigur de informaţiile pe care le deţinea?

La organist, raportul lui Artur II îl aştepta în aceeaşi cutie de sub icoana Sf. Anton. Şeful grupului îi aducea la cunoştinţă ultimele sale hotărâri. Raportul îl surprinse pe Kloss. Artur II afirma că, potrivit dispoziţiei Centralei, amânase lichidarea Lizei Schmidt. Horst Kuschka acţionase din proprie iniţiativă, iar Artur s-a văzut obligat să-l lichideze, după ce-l urmărise toată seara. Îşi exprima convingerea că Liza este nevinovată şi că de fapt Kuschka era cel ce trădase. Ca atare, grupul putea să-şi continue activitatea. Artur cerea noi ordine şi ruga să i se facă legătura cu Centrala.

— Vezi – spuse organistul – am avut dreptate. Liza nu putea trăda.

— Ştiai că lucrează la Gestapo?

— Bineînţeles. Asta este marea noastră realizare.

Omul jubila. Raportul lui Artur îi confirma credinţa în nevinovăţia Lizei. Aştepta hotărârea lui Kloss, acum când totul părea rezolvat. Kloss însă nu se grăbi să-i împărtăşească bucuria. Ceva îi spunea că partida cu Poller era departe de a fi câştigată. Simţea că se apropie ultima rundă, cea mai dificilă. Analiză amănunţit situaţia, urmărind faţa organistului şi ochii care nu păreau lipsiţi de vedere.

Dacă într-adevăr Kuschka era trădătorul, Poller ar fi trebuit ca imediat după lichidarea lui să-i aresteze pe ceilalţi membri ai reţelei. De ce nu acţiona? Trădătorul îi cunoscuse pe Artur, pe Liza... Gestapoul îi avea pe toţi în mână. Era imposibil ca Poller să nu-şi dea seama că, întârziind, le înlesneşte retragerea. De fapt, atât Artur, cât şi Liza ar trebui să dispară imediat. Şi nu numai ei. Toţi cei despre care s-ar putea presupune că Poller era informat. Cu toate acestea, Artur se plimbă liber prin Wrocław de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Oare nu-şi dă seama de

pericol? Mai mult chiar, aşteaptă contactul cu Centrala, punându-l în primejdie pe omul de legătură al mătuşii Zuzanna.

Kloss răsuci foiţa cu raportul lui Artur şi o arse. Îi reveni în minte figura lui Kuschka şi impresia pe care i-o făcuse – un om cinstit... Dar dacă nu trădase Kuschka, cine altul putea s-o facă? Pe măsură ce raţiona, o bănuială cumplită începea să se contureze. Se hotărî să verifice... Artur II? Cine era de fapt? Ştia atât de puţin despre el.

Chipul cu ochii fără expresie ai organistului era întors spre el. Dacă n-ar fi avut convingerea că omul este orb, ar fi afirmat: „îi simt privirea aţintită asupra mea”. Centrala îi confirmase că poate avea deplină încredere în acest patriot, vechi militant pentru drepturile polonezilor din Wrocław. Dar există oare oameni în care poţi avea deplină încredere?

— Ce să-i transmit lui Artur? întrebă organistul şi Kloss sesiză în vocea lui o uşoară nelinişte.

Tăcerea se prelungise prea mult.

— Deocamdată nimic – se decise Kloss – întrerupe legătura cu el.

Organistul îşi şterse fruntea îmbrobonată de transpiraţie.

— Cum să înţeleg asta?

— Exact cum ţi-am spus, preciză Kloss sec.

După o clipă de tăcere, organistul întrebă:

— Şi pe mine mă bănuieşti! tonul îi devenise violent. Înţelegi că-i condamni pe aceşti oameni la izolare? Şi nu numai atât. Vor cădea în mâinile duşmanului. Liza pe care o ştiu de mică... Artur II...

— O să-i recuperăm atunci când se va putea.

Kloss se stăpânea cu greu. Ştia şi el că fiecare cuvânt însemna o sentinţă.

— Tu trebuie să pleci din Wrocław. Ai o adresă sigură?

— Am!

— Dar acte?

— Am şi acte.

— Pleacă imediat. Vom lua noi legătura cu tine... este suficient să-i trimiţi doctorului Brucke, Berlin 6, Leipzigerstrasse 29 – reţine adresa – ultima analiză a sângelui. Cu următoarea poştă vei primi instrucţiunile.

— Nu vreau să fug. Kuschka nu mă cunoştea.

— Îţi ordon! – accentuă el sever, urmărind expresia organistului. Înţelege – tonul se îmblânzi – nu pot proceda altfel. Războiul este dur, iar acesta pe care-l purtăm noi e crâncen! Şi cu un gest blând îi atinse mâna. La revedere. Nu ştiu dacă ne vom mai revedea. În orice caz, asta se va petrece într-o Polonie liberă.

— Într-o Polonie liberă – repetă organistul cu emoţie.

Când Kloss ieşi în stradă, constată că începuse să ningă. Bătea un vânt rece. În faţa vitrinei anticariatului, Kloss remarcă un bărbat în uniforma organizaţiei Todt[11]. Se îndreptă spre el. Bărbatul scoase o cutie de chibrituri şi-i oferi un foc. Gesturile erau neîndemânatice.

— Fii atent – îi spuse Kloss. Pensiunea Elisabeth, îi spui adresa, dar nu-i dai numărul camerei. Am nevoie de informaţii la ora 21. Îmi telefonezi. Nu uita numărul...

Omul luă primul tramvai care trecea. Kloss l-a mai zărit o clipă în remorcă – scosese calm un ziar şi se cufundase în lectură. Hans zâmbi uşor. Îl cunoscuse în urmă cu un an. Lucraseră împreună la Varşovia. Centrala hotărâse să-i încredinţeze conducerea noului grup din Wrocław. În acest război niciun sector al frontului nu putea rămâne descoperit. Deşi membrii

[11] Organizaţia Todt – o unitate specială care a avut în timpul războiului misiunea de a construi buncăre şi de a executa alte lucrări de geniu.

noului grup începuseră să acţioneze, Kloss era conştient că partida cu Poller, având drept miză grupul lui Artur, nu se încheiase. Ultima rundă se afla în plină desfăşurare.

9

Poller era sigur de reuşită. Niciodată nu condusese o acţiune cu atâta răbdare şi precizie. Şeful lui ar fi procedat altfel – i-ar fi arestat de mult pe toţi şi nu s-ar fi ales cu nimic altceva decât cu necazuri. „Asemenea organizaţii apar ca ciupercile după ploaie”, gândi Poller înciudat. Era convins că metodele primitive şi graba se soldează cu un eşec. El, însă, se va strecura în Statul major al duşmanului şi-i va distruge centrul vital.

Îşi aprinse o ţigară şi, trăgând cu sete, ridică receptorul. În general, folosea rar telefonul, apelând la el doar atunci când avea certitudinea că nu-i sunt interceptate convorbirile. Îi răspunse o voce cunoscută, pe care o detesta. De altfel, îi dispreţuia pe toţi cei de care se folosea. Ordona cu plăcere lichidarea lor atunci când se deconspirau sau când deveneau inutilizabili. De astă dată simţea chiar nevoia de a-şi exprima satisfacţia. Avea de-a face cu o otreapă care-l ajutase însă să obţină un succes deosebit.

— Bine lucrat – spuse el, şi lăsă o clipă receptorul pentru a-şi reaprinde ţigara. Nu te enerva, şi vocea lui Poller se îmblânzise. N-o să lichidez pe niciunul. Mai am timp până mâine. Contactul cu Centrala lor este o realizare. Avem nevoie de un agent de

legătură... Da, da, voi vedea ce e cu biserica... Altceva? Da, ofiţerul acela de la Abwehr ne-a încurcat puţin. De altfel nu e prea isteţ... Bine, bine, poţi să-l ţii sub urmărire... Heil!

Puse receptorul în furcă gândind că aceşti oameni nu meritau să fie salutaţi astfel. Dar fie... Se ridică, îşi netezi uniforma şi salută cu braţul întins portretul Führer-ului. Oare va avea norocul să stea vreodată în faţa lui, în uniformă de Standartenführer[12]?

Profesorul von Lipke avusese o zi plină. Intră în cafenea, sperând s-o întâlnească pe Liza. Ca de obicei, la garderobă o văzu pe Helena. Lipke nu se aşteptase la această întâlnire. Helena însă se afla acolo, la locul ei, ţinând un lucru de mână pe genunchi. Lipke îşi reaminti că nu de mult o întrebase ce lucrează şi ea îi răspunsese: „un pulover pentru Horst”. Puloverul era aproape gata. Helena îi monta mânecile, complet absorbită de lucrul ei.

„Ştie că Horst este mort”, gândi Lipke, sărutându-i mâna. Nu-i veni în minte nicio formulă de condoleanţe. Îi spuse doar: „e război, iar noi luptăm”. Îşi lăsă pardesiul şi intră în cafenea. Se stăpânea cu greu. Îşi aminti că Artur I spunea totdeauna: „să nu iei nicio hotărâre până când nu îţi recapeţi calmul”. Dar el, Artur II, nu putea aştepta. Acum fiecare minut putea fi hotărâtor.

Bineînţeles că Liza se afla la masa lui şi se străduia să construiască un turn din piesele de domino. Se aşeză fără să-i întindă mâna.

— Ai ordonat să fiu lichidată – îi şopti Liza, mai calmă decât el. De ce?

— Nu te-am chemat.

[12] Colonel.

Artur îşi aprinse o ţigară privind-o cu gravitate.

— Ţi-am spus că nu ai voie să te întâlneşti cu mine fără să te chem. De altfel ştii că nu trebuie să intri în cafenea când sunt eu aici.

— Voiam să ştiu de ce mă bănuieşti.

Chelneriţa sosi cu berea. Halba era prea plină şi spuma i se scursese pe mână. Profesorul nu suporta halbele prost umplute. Simţi un gust amar şi bău dintr-o suflare întreaga halbă. Apoi îşi aprinse o ţigară de foi. Trebuia să-i explice, de fapt s-o liniştească. Acum n-o mai bănuia pe Liza. Ar fi trebuit să înţeleagă, fusese o situaţie specială şi totul pleda împotriva ei. Îi cunoştea pe Artur I şi pe cei doi de la fabrică.

Liza încercă să protesteze. Profesorul o avertiză printr-un gest să păstreze tăcere. El ajunsese la această concluzie pe baza informaţiilor. Informaţii care se dovediseră false. De altfel oricine se poate înşela, dar el, Artur, este prea prudent pentru a lua vreo hotărâre pripită. Horst Kuschka se grăbise să acţioneze pe cont propriu.

— I-am comunicat lui Kuschka revocarea ordinului deoarece informaţiile nu erau concludente. Totuşi a venit la tine. De fapt îl bănuiam mai de mult, dar voiam să-l verific. Am avut dreptate. Lucra pentru Gestapo. El l-a vândut pe Artur I.

Profesorul era prea enervat pentru a mai sesiza ce se petrece în jur. Liza îl asculta încordată fără a-şi dezlipi ochii de pe chipul lui. Niciunul n-a observat-o pe Helena care trecuse pe lângă masa lor venind dinspre bufet. Profesorul i-a zărit doar spatele. A tăcut brusc, dar prea târziu. Helena auzise: „Totuşi a venit la tine” şi „El l-a...”. Se prăbuşi pe scaunul de la garderobă şi îşi îngropă faţa în lâna moale a puloverului neterminat.

— Consideră incidentul încheiat, spuse Lipke. Şi acum, raportează.

Liza îi relată lui Artur întâlnirea cu Kloss şi faptul că îi salvase viaţa. Reda convorbirea cu lux de amănunte. Nu erau lucruri importante, exceptând câteva nume şi informaţii. Artur o asculta atent.

— Când te mai vezi cu el?

— Astă-seară vine la mine. După ora 9...

În acel moment Helena ajunse lângă masa lor.

— Poftiţi la telefon, i se adresă ea Lizei.

La garderobă nu era nimeni. Liza se îndreptă spre telefon, şi întinse mâna, dar observă că receptorul se afla în furcă. Îşi dădu seama că Helena căutase un pretext s-o poată aborda.

— Voiam să-ţi vorbesc, îi spuse Helena.

Nu se cunoşteau, iar Liza nu ştia că şi garderobiera face parte din grup. Cu atât mai puţin ştia că Horst, omul care încercase s-o omoare, fusese soţul acestei femei.

— Despre ce? întrebă Liza.

Helena îi vorbea în polonă şi i se adresa cu „tu”. Faţa Lizei exprima surpriza.

— Eşti în legătură cu Centrala, îi şopti Helena precipitat. Transmite-le...

— Nu înţeleg ce spuneţi – ripostă Liza în germană.

— Trebuie să mă crezi. Altfel suntem pierduţi... Când am trecut pe lângă voi l-am auzit spunându-ţi că Horst a trădat şi că a vrut să te omoare... Minte.

Liza voi să iasă, dar Helena îi bară drumul.

— Îţi jur pe tot ce am mai scump că ordinul n-a fost revocat, iar Horst a pierit nevinovat. Şi-ţi mai spun ceva...

Liza o împinse cu un gest brutal.

— Cred că nu sunteţi în toate minţile. Nu înţeleg nimic. Se întoarse la masă.

Pentru prima dată o cuprinse spaima. Îi apăru în faţa ochilor chipul lui Poller. Simţi privirea lui Artur aţintită asupră-i şi-şi aprinse o ţigară.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

Îi povesti tot. Trebuia s-o facă. Dacă nici în el n-ar mai avea încredere, s-ar simţi ca în iad, fără nicio şansă de scăpare.

Artur o asculta impasibil. Nimic nu trăda nelinişte sau surpriză.

— Ce i-ai spus? o întrebă.

— Nimic.

— Eşti în legătură cu Centrala?

Nu se aştepta la această întrebare, el ar fi trebuit să ştie...

— Nu.

Artur scoase încet piesele de domino. În cele din urmă spuse:

— Iată de ce-mi era teamă. Horst nu acţiona singur. Ea încearcă acum să continue.

O privi pe Liza care sesiză în ochii lui ceva curios, greu de definit.

— Tu trebuie s-o faci, îi spuse. Eşti singura care poţi acţiona imediat. Execuţi ordinul. La noapte părăsim Wrocławul. Niciunul dintre noi nu mai poate rămâne aici. Am să vin la timp... Fii atentă! Adresa ei este...

10

Deci ea trebuia să execute sentinţa. Ţinea mâna în buzunarul pardesiului şi atingerea oţelului rece îi conferea siguranţă.

De la ce distanţă trebuia să tragă?

După formula: „Din ordinul lui Artur” trebuia să tragă imediat, astfel ca cealaltă să nu aibă timp de gândire. Două focuri. Artur îi spusese: „Trage de două ori. Pistolul are amortizor. Nu-ţi face griji.”

Oamenii sunt obligaţi să ucidă. Aceasta e esenţa războiului. O făcea pentru prima dată şi se întreba cum va mai putea trăi pe urmă. Dar va mai exista un „pe urmă”? Dacă Helena era nevinovată? Ea urma să fie împuşcată de Horst. Acum trebuia s-o lichideze pe Helena „din ordinul lui Artur”... Dar, ce ştie ea despre acest om? Totuşi Artur I avusese încredere în el din moment ce-l desemnase drept succesor. Soldatul trebuie să aibă încredere în propriu-i comandant. Ea este soldat şi nu are dreptul să procedeze altfel.

În acest vălmăşag de gânduri îşi reaminti brusc de mama ei. Mama era cea care o învăţase limba polonă. Citeau împreună poveşti. „Învaţă să-i urăşti”, îi spunea ea despre nemţi. A urî înseamnă a ucide.

Ajunse în faţa gării şi se urcă într-un tramvai. Calculă că Helena trebuia să fi ajuns acasă. Liza ştia ora la care se închidea garderoba. Dar dacă Helena anunţase Gestapoul şi locuinţa ei era înconjurată? Coborî la a treia staţie şi descoperi cu uşurinţă casa de piatră.

Urcă până la etajul IV. Nu întâlni pe nimeni. Când apăsă butonul soneriei o cuprinseră din nou îndoielile: şi dacă femeia e nevinovată?

Stătea în prag, cu ochi umflaţi de plâns. După un moment de surpriză încercă să se retragă. Înţelesese înainte ca Liza să ducă mâna la buzunar şi să lase piedica.

— Din ordinul lui Artur!

Liza îşi simţi inima în gât. Scoase pistolul, dar nu fu în stare să apese pe trăgaci. Mâna îi căzu inertă.

— Trage! De ce nu tragi, îi spuse Helena cu vocea sugrumată. Aş putea să-ţi uşurez sarcina.

Deschise palma şi-i arătă capsula pe care o ţinuse toată ziua în gură.

O clipă, Liza se gândi că Helena ar putea-o ataca. Strânse degetele pe mânerul Walter-ului. Arthur II îi spusese: „Trage imediat. Nu aştepta – trage”. Numai cei care nu gândesc pot ucide. Ei îi era imposibil să nu gândească. Aştepta de la această femeie să recunoască. De obicei, în faţa morţii oamenii spun adevărul. Măcar unii, gândi ea cu încordare.

— De ce ai trădat?

— Tot nu mă crezi! Helena nu făcu niciun pas. Tot ce ţi-a spus Artur e fals. Horst n-a venit la tine de capul lui. I s-a ordonat s-o facă.

— Ordinul fusese anulat.

— Nu-i adevărat. Artur a primit indicaţii. I le aduce un băiat de la biserică. Ştiu că urma să se întâlnească cu Horst. N-a revocat ordinul. Horst era cinstit şi de aceea Artur l-a lichidat.

Liza tăcea. Dacă Artur... Înseamnă că totul e pierdut. La noapte sau cel mai târziu mâine va sta la uşa lui Poller aşteptând interogatoriul.

De altfel nu era vorba numai despre ea. Totul se năruise. Ei toţi...

— Trage, spuse Helena.

Vocea ei căpătase o notă teatrală. Îşi dăduse seama că era incapabilă s-o facă. Lăsă piedica şi strecură pistolul în buzunar.

Deodată, amândouă tresăriră. Afară oprise o maşină. Recunoscură scrâşnetul frânelor. Helena se uită pe geam. Îi văzu

pe cei din SS şi pe jandarmi. Se dispersaseră, în lungul străzii. Câţiva pătrunseseră în imobil.

— Fugi în pod – spuse Helena – poţi trece în casa de alături.

— Şi tu...?

— Eu rămân. Anunţă Centrala...

Se prăbuşi pe duşumea. Liza se aplecă asupra ei. Îi citi în ochi doar o oboseală imensă, nici teamă, nici disperare.

Îi închise ochii, ieşi, lăsând uşile larg deschise. Acum n-aveau decât să vină.

Prin geamlâcul podului privi în stradă. Îi vedea clar pe cei din SS. O clipă îi trecu prin punte că Artur II procedase astfel pentru a verifica dacă executase ordinul primit. Va plăti pentru asta. Acum îi era clar ce-i rămăsese de făcut. Un singur om putea hotărî cum să se acţioneze.

Privi ceasul. Avea foarte puţin timp la dispoziţie şi trebuia să ajungă cât mai repede acasă. O aştepta Kloss. Regreta că-i vorbise lui Artur despre el. În fond, gândi ea, încercând să se autoliniştească, nu-i decât un ofiţer neamţ. Important era să fie înlăturat. N-avea importantă prin ce metodă.

Organistul era gata de drum. Rudi îl aştepta cu nerăbdare să-şi ia rămas bun de la biserica în care-şi petrecuse cea mai mare parte din viaţă. Cu delicateţe, organistul mângâie claviatura. Apoi se aşeză şi începu să cânte. Era, poate, pentru ultima oară. Îşi spuse că ar fi trebuit să rămână. Precis că celălalt se înşela. Ce se va întâmpla cu el îi era indiferent. Se gândea doar la Rudi care, nerăbdător, îşi muta greutatea corpului de pe un picior pe altul, dornic să plece cât mai repede la ţară.

— Bunicule, cred că taxiul a şi sosit.

— Să mergem – rosti organistul – oprindu-se.

Liniştea se lăsă brusc. În aceeaşi clipă auziră paşi precipitaţi pe scară. Rudi deschise încet uşa.

— Liza, exclamă el încântat.

N-o văzuse de mult. Liza îl sărută în fugă pe frunte.

— Lasă-ne singuri, Rudi, spuse ea.

— Vii cu noi Liza?

— Te rog să ieşi, Rudi, spuse ea nerăbdătoare.

Rudi plecă indispus. Cu excepţia unui ins într-o haină de piele ce se oprise în dreptul statuii Sf. Anton, nu mai zări pe nimeni în biserică. Amintindu-şi de sfaturile bunicului, Rudi îl examină cu atenţie.

Între timp, organistul continua conversaţia cu Liza.

— Ştii bine că n-ai ce căuta aici, Liza.

— Ştiu, ştiu. Suntem foarte prudenţi, respectăm toate legile conspiraţiei, dar Gestapoul ştie totul, totul, izbucni ea. Lucrăm pentru ei, înţelegi, strigă ea cu disperare.

— Ce s-a întâmplat?

Liza se calmă brusc şi-i povesti pe scurt, dar cu toate detaliile demne de reţinut, ceea ce se petrecuse. Îl informă şi despre moartea Helenei. Acum nu mai avea nicio îndoială – trădătorul era Artur II. Helena se sinucisese de frica Gestapoului, deci era nevinovată. Artur nu anulase nici sentinţa prin care ea, Liza, era condamnată. Şi tot el îi ordonase s-o lichideze pe Helena.

Cu un gest obosit, organistul îşi scoase ochelarii. Liza întoarse capul. Nu-i putea privi ochii lipsiţi de vedere.

— El este – confirmă organistul.

Helena îi transmisese ordinul. Dacă i-ar fi fost dat să-l mai întâlnească o dată pe Horst... Deci el este. Avea dreptate. Abia acum înţelegea de ce omul de legătură al Centralei nu confirmase vinovăţia lui Horst. Dacă Horst ar fi trădat, Artur şi Liza s-ar fi aflat de mult la Gestapo.

— Cine avea dreptate? întrebă Liza surprinsă.

— Un om pe care nu-l voi mai întâlni niciodată. Legătura mea cu Centrala.

— Anunţă imediat Centrala! Nu putem sta cu braţele încrucişate.

— N-am cum s-o anunţ, spuse cu glasul stins organistul. El a întrerupt legătura. Când mă vor căuta din nou...

Liza nu reuşea să înţeleagă.

— N-ai legătura? Nu se poate.

Organistul nu răspunse. Se aşeză şi-şi trecu degetele peste clape. Blestemată infirmitate, gândi el. Dacă l-ar fi văzut pe Artur ar fi putut să-l găsească.

— Ai să vii cu mine – se adresă el Lizei – este unica ta şansă, spuse şi se ridică. Taxiul aşteaptă. O să facem rost şi de documente.

— Nu, nu plec, rosti Liza.

Părea că nu înţelege situaţia.

— Mai devreme sau mai târziu ne vor găsi ei. Le vom spune de Artur şi fii convinsă că va plăti.

— Nu pot fugi. Ar echivala cu o trădare. Nu ştiu pe cine va mai da Artur pe mâinile lui Poller. Poate că n-a reuşit să-i vândă pe toţi. De altfel, astăzi vine la mine un om pe care Artur l-a condamnat, un om care mi-a salvat viaţa.

Tăcu. Organistul îşi dădea seama că era hotărâtă să procedeze aşa cum spusese. Liza îşi strecură mâna în buzunarul pardesiului. Simţi metalul. Ştia că are trei gloanţe. Artur îi ordonase să tragă două în Helena, iar cel de-al treilea... îi lăsase o şansă.

— Ai grijă de Rudi, bunicule.

Ieşi atât de încet, încât nici nu se auzi uşa închizându-se.

Hauptsturmführer Poller aştepta. N-avea altceva de făcut decât să aştepte. Încă câteva ore. Urma o noapte albă. Se întreba cât de încăpăţânat va fi omul. Sau era o femeie. Când von Lipke îl informase că omul de legătură stabilise ca loc de întâlnire pensiunea „Elisabeth” succesul devenise pentru el cert. Căzuseră în cursă. Metoda lui nu dăduse greş. Şi când te gândeşti că standartenführerul îi ceruse să-i aresteze. Bineînţeles că acum o va face... Sau e bine să mai aştepte. Dacă omul de legătură ar ceda repede, jocul putea continua. Ar dispune de o reţea poloneză şi ar putea stabili contactul cu Centrala. Râse în sinea lui – asta ar fi culmea.

Standartenführerul îi povestise că în Belgia, Gestapoul reuşise ceva asemănător. Acolo aveau de-a face cu englezii. Slavii sunt mai dârji. Mai proşti, dar mai dârji. Von Lipke e totuşi german, gândi el. E drept că se numise Lipkowski, dar nu ştia o iotă limba polonă. Nu era vorba aici de succesul lui Lipke. Oricum, el, Poller, nu-l va împărţi cu nimeni. Nu suporta asociaţii.

Îşi turnă încă un pahar. Acum îşi putea permite să bea. Îl dădu peste cap şi ridică receptorul:

— Aţi verificat cordonul din jurul pensiunii?

— Niciun şoarece nu se poate strecura.

Bineînţeles! Nici măcar un şoarece nu trebuie să scape, gândi el. Curând vor începe interogatoriile. O grupă specială a Gestapoului îşi va face apariţia la pensiune cu punctualitatea specific germană.

Poller stinse lustra şi aprinse lampa de birou.

Examina fascicolul luminos. Îl va proiecta direct în ochii celui ce va sta lângă uşă. Se întreba curios cum se va comporta Fräulein Liza. Dar iubitul ei? Hohoti scurt, satisfăcut. Şi-ar putea permite să se amuze. Are acum ocazia să convingă Berlinul cât de vulnerabili sunt ofiţerii Abwehr-ului la şantajul duşmanului.

În acest timp, Kloss cina într-un mic restaurant de pe Lessingstrasse. Studiase îndelung meniul, discutase cu chelnerul, numărase bonurile din cartela de alimente. Se comporta aidoma unui ofiţer aflat în concediu, dornic de o masă bună, mulţumit că se află într-un restaurant şi poate admira în linişte fetele, sorbind tacticos din bere. E drept că fete frumoase nu prea erau acolo. Kloss respecta ritualul până la amănunt. Îşi juca rolul conştient de faptul că n-are voie să comită nicio greşeală. Preţul ar fi fost prea mare.

La orele 20,45 chemă chelnerul şi îi plăti, lăsându-i un bacşiş suficient pentru ca omul, recunoscător, să-şi apropie călcâiele, înclinându-se în maniera prusacă. Ieşi în stradă. Constată surprins că nu era urmărit. Îşi zise că şi-a supraapreciat adversarul, dar se hotărî să acţioneze ca şi cum Poller ar fi însuşi Kloss. Intră într-o florărie şi cumpără trei trandafiri de seră, care-l costară o avere. Se întoarse spre vitrină pentru a putea fi văzut din stradă de eventualul său urmăritor. Nimeni nu se oprise în faţa florăriei. „Nu prezint importanţă, gândi Kloss. Se pare că nu contez pentru el”.

Nu zări nimic suspect nici în preajma casei în care locuia Liza. Sună şi fata îi deschise imediat. Era în pardesiu, cu coafura în dezordine şi avea ochii încercănaţi.

— Îmi pare rău, dar va trebui să amânăm întâlnirea. Sunt foarte grăbită, îi spuse Liza.

Kloss nu comentă, ci se înclină oferindu-i trandafirii.

— Mulţumesc – vocea sună sec – eşti foarte drăguţ.

Stătea descumpănită cu florile în mână. Le aşeză pe masă, sub cuier. Apoi deschise uşa ce da în cameră.

— O clipă, să le pun în vază.

Kloss se aşeză pe canapea. Îşi scoase pardesiul, îşi aprinse o ţigară şi-şi descheie nasturii tunicii.

— Ţi-am spus doar – Kloss simţi disperarea din glasul ei – nu am timp – lăsă florile pe masă şi fugi spre el. Te rog să mă ierţi, dragul meu, dar trebuie să pleci.

— De ce?

— Sunt ocupată. Trebuie să plec imediat, se bâlbâi Liza.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Nu... Nici vorbă.

Văzând că Kloss nu se ridică i se adresă pe un ton mai aspru.

— Am o obligaţie de serviciu. Poller mi-a încredinţat o misiune.

— Îl voi suna chiar acum – Kloss se îndreptă spre telefon. Unui ofiţer care vine de pe front i se cuvine o favoare.

— Lasă telefonul!

— Eram convins.

Kloss deveni brusc serios.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Nu pot. Te rog să ai încredere în mine, Hans!

Ştia despre ce e vorba, dar nu sosise momentul să dea cărţile pe faţă. Nu-i putea spune nimic. Aştepta ca bănuielile să-i fie confirmate şi apoi să acţioneze. Dar vor fi ele oare confirmate? Poate că adversarul va intui cursa, de altfel destul de primitivă. Şi atunci? Va trebui să dispară şi s-o lase pe fată în voia soartei. Ar da dovadă de laşitate, dar n-avea voie să procedeze altfel. Nu-şi putea permite să rişte. Nu era vorba numai de el.

— Te rog, mai stai o clipă, Liza, i se adresă pe un ton grav, dar calm.

— De ce?

— Am rugat pe cineva să-mi telefoneze aici. Este foarte important pentru mine.

— I-ai dat numărul meu? Cum ţi-ai permis?

Îşi privi ceasul. Arăta orele 21,00. Bărbatul în uniforma organizaţiei Todt era foarte punctual. Telefonul sună doar o dată şi Kloss ridică receptorul.

— Da, eu sunt. Bună seara.

Recepţionă câteva fraze care pentru un neavizat nu prezentau nicio importanţă. O discuţie prietenească între doi tineri ce s-au întâlnit întâmplător în Wrocław. Pentru Kloss ele aveau o importanţă deosebită: misiunea fusese îndeplinită. Poller căzuse în cursă – ordonase încercuirea pensiunii „Elisabeth”. Gestapoul aresta în acea clipă oamenii pe care Poller îi va interoga toată noaptea. N-avea decât să caute mult şi bine omul de legătură al Centralei.

Punând receptorul în furcă o privi pentru prima oară pe Liza cu o tandreţă nedisimulată. Biata fată, gândi Kloss, prin ce trebuie să fi trecut. Dar Artur II? Kloss mai avea la dispoziţie câteva ore. Trebuia să discute cu el. Dacă nu va reuşi, îl va înlocui omul din organizaţia Todt. N-avea timp de pierdut. Liza trebuia să plece imediat din Wrocław. Îşi imagina ce va face când îi va spune parola.

— Liza – începu el.

Dar dacă riscă? Îşi spuse că nu poate da înapoi. Este greu de crezut că şi Liza...

Fata se apropie de el.

— Pleacă – spuse ea – cum să te fac să înţelegi... în aceeaşi clipă se auzi uşa.

Omul descuiase cu chei potrivite. Se opri în prag şi rămase nemişcat.

— Ce vrei să înţeleagă domnul Oberleutnant, Liza?

— A, nimic deosebit, de fapt nimic.

Deci aşa arată profesorul von Lipke, gândi Kloss. După ce l-a informat pe Poller despre pensiunea „Elisabeth” a venit aici. Oare de ce? O fi singur, sau agenţii aşteaptă jos? Iată ce-l interesa în mod deosebit pe Kloss. Ce şanse are Liza să iasă din această casă? Poller ştia că el, Kloss, este la Liza. Dacă l-ar lichida pe Artur...

— În sfârşit înţeleg, Liza. Pe domnul îl aşteptai.

— Liza a uitat să facă prezentările, spuse Artur şi pe faţa lui nu tresări niciun muşchi. Mă numesc Erik von Lipke. Domnul Kloss, dacă nu mă înşel.

— Sunteţi foarte bine informat.

— Eleva mea – Liza este eleva mea. Eu sunt profesor de muzică. Acum pensionar. Mi-a povestit actul dumneavoastră de eroism de aseară.

— Să nu exagerăm.

Kloss se aşeză la masă.

Artur luă loc de cealaltă parte, fără să-şi scoată pălăria.

— Cred că v-am mai văzut undeva. A... mi-am amintit... La „Dorota”. Jucaţi domino?

— Desigur, destul de des. Ziarele nu sunt prea interesante. Într-un fel trebuie să-mi omor timpul.

Se întrerupse şi scoase din buzunar două ţigări de foi. Îi oferi una lui Kloss.

— De altfel, cele mai importante veşti de pe front nu le găseşti în ziare, ci în istorisirile celor care vin de acolo. Bineînţeles, fragmente, frânturi... dar cu puţină experienţă... Închipuiţi-vă că cineva vă povesteşte de un prieten care a fost trimis la Stalingrad. Acel cineva mai adaugă că divizia de blindate în care era încadrat prietenul său a fost în Franţa, unde venise din Turcia. Un om informat îşi va da imediat seama că este vorba de corpul

III de blindate şi că această unitate a fost trimisă acum la Stalingrad. Interesant, nu?

— Desigur. Şi mai departe?

— Dacă mai adăugăm câteva nume scăpate pe parcursul discuţiei se poate închega o informaţie referitoare la trupele germane aflate în ultimul timp în Rusia.

— Înţeleg – Kloss zâmbi şi duse mâna la buzunar – un mic şantaj, nu?

— Nu mişca!

Profesorul avea arma în mână, sprijini patul revolverului de masă.

— Nu ratez niciodată.

Se întoarse spre Liza.

— Adăposteşte-te, Liza!

Ascultătoare, Liza se refugie lângă uşă. În mână avea un pistol. Kloss nu se aşteptase la asta. Da, îl subapreciase pe von Lipke. Totuşi îl avea în mână... El însuşi crease situaţia din care putea ieşi cât se poate de onorabil. Totul depindea însă de Liza. Kloss luă o ţigară şi scoase chibriturile din buzunar.

— Ţigara, spuse el, înlesneşte uneori dialogul.

Lizei trebuia să-i spună ceva asta. Oare va înţelege? Există vreo şansă să-şi dea seama?

— Îmi plac adversarii inteligenţi, spuse Artur II.

— Şi chestia asta am mai auzit-o, ripostă Kloss sec.

Constată că Lipke fuma aceleaşi ţigări ca şi Poller.

— Să presupunem că ceea ce i-aţi povestit Lizei într-o clipă de sinceritate a ajuns la urechile Gestapoului. Aţi avea neplăceri, nu-i aşa?

— S-ar putea.

Kloss îşi păstra calmul. Primitiv este acest von Lipke, gândi el. Sau se grăbeşte să-i mai facă un cadou lui Poller. Îi era clar acum

că Poller nu-l bănuieşte din moment ce-şi permite un asemenea divertisment.

Artur II continuă fără a-l scăpa pe Kloss din ochi:

— Puteţi evita aceste... neplăceri.

— Furnizându-vă noi informaţii, nu?

— N-aş zice că vă lipseşte intuiţia, domnule Kloss.

— M-ar interesa să ştiu cui transmiteţi aceste date.

— Cred că vă daţi seama că nu superiorilor dumneavoastră.

Lipke era sigur că a prins pasărea în laţ.

— În calitate de ofiţer al Abwehr-ului nu mai aveţi cale de întoarcere. Ştiţi prea multe despre noi şi noi despre dumneavoastră.

Kloss o privi pe Liza.

— Exageraţi, îi răspunse.

Începea să se distreze.

— Exageraţi, repetă el. M-aţi avea la mână dacă informaţia despre cel de-al treilea corp ar corespunde realităţii. Din păcate pentru dumneavoastră este falsă. Provine de aici, de pe această canapea, la fel ca toate celelalte informaţii...

Se întoarse spre Liza:

— Voiam să mă conving dacă Poller poate avea încredere în tine.

— Eu nu i-am spus nimic lui Poller, izbucni Liza.

— Bineînţeles, Liza. El a făcut-o. De fapt pentru cine lucraţi, domnule Lipke? Pentru Poller sau pentru duşman? Înclin să cred că pentru Poller. Nu-mi plac agenţii care fac un joc dublu...

„Dacă Liza este nevinovată trebuie să înţeleagă”, îşi zise Kloss. Se ridică brusc de pe scaun şi presă mâna lui Artur pe masă.

— Trage Liza, ce mai aştepţi, trage, strigă Artur.

Şi Liza trase. De două ori. Aşa cum o învăţase Artur când i-a cerut s-o lichideze pe Helena. Fără să se gândească, atentă doar să nu greşească ţinta.

Artur se prăbuşi pe podea. Kloss luă revolverul lui Artur şi-l strecură în buzunar. Fără să se uite la Liza, îşi mai aprinse o ţigară. Îl cuprinse o oboseală imensă. O oră de odihnă. Nu! Mai avea atâtea de făcut. Poller aşteaptă veşti de la Lipke... Era timpul să încheie partida cu Poller. În primul rând să verifice dacă imobilul este supravegheat. Apoi să găsească o posibilitate de a o scoate de aici pe Liza.

— Mulţumesc, Liza.

Fata continua să stea în dreptul uşii cu arma în mână.

— Stai! Crezi că mai ieşi viu de aici?

Kloss o privi surprins. Oare nu-şi dăduse seama cine e? Biata fată. Trebuie să fi fost şocată de evenimente. Avea nevoie de odihnă.

— Bineînţeles că voi ieşi – îi spuse el. Mai bine zis sper să reuşesc. Întâi vei pleca tu – duse din nou mâna la buzunar. Fii atentă. Te duci la gara berlineză. Ai aici un bilet cl. I şi documente pe numele doamnei general Telhoff. Te întorci de la Cracovia unde ai fost să-ţi vezi bărbatul internat în spital. Uite o chitanţă pentru biroul de mesagerii. Vei primi o valiză şi o poşetă de piele. Pe fundul poşetei vei găsi instrucţiuni, bani şi un paşaport pentru cazul că vei fi nevoită să pleci, o vreme, să te odihneşti în Elveţia. Toate astea îţi erau destinate şi până în ultima clipă nu eram sigur dacă le vei putea sau nu folosi...

O privi.

— Ce stai aşa? Dă-mi revolverul! O să am puţin de furcă. Intenţionasem să folosesc propria-mi armă.

Îşi dădu seama că Liza nu reuşea să înţeleagă ce se întâmplă. În cele din urmă izbucni în plâns. Reacţia era firească. Kloss îi întinse batista.

— Şterge-ţi ochii. Te-ai comportat excelent. Acum avem nevoie de calm. Poller nu este von Lipke.

Kloss ridică receptorul şi formă rar numărul. Oare cum va reacţiona celălalt? Va trebui să creadă. N-are încotro. Nu poate recunoaşte că Artur II a fost agentul lui. Important era să ştie dacă afară sunt agenţi.

Se adresă cu vocea iritată a unui ofiţer care cu câteva clipe înainte a lichidat un agent duşman. Îi spuse lui Poller că în locuinţa Lizei n-a găsit-o pe fată, în schimb îl aştepta un oarecare von Lipke pe care nu-l mai văzuse niciodată. Lipke îi propusese colaborarea cu duşmanul. Reacţia lui a fost spontană şi în timpul încăierării l-a împuşcat pe individ.

La celălalt capăt al firului tăcerea se prelungea.

— De ce nu l-aţi prins viu? sună în sfârşit întrebarea lui Poller.

— În încăierare mi-a trecut asta prin cap. Dar era înarmat.

Răspunsul se lăsa aşteptat.

— Vă rog să rămâneţi acolo, spuse într-un târziu Poller. De cadavru se vor ocupa oamenii mei. Dumneavoastră puteţi fi felicitat pentru loialitate şi vigilenţă.

În vocea lui Poller nu se simţea nicio nuanţă de ironie.

Kloss lăsă receptorul.

— Liza, urci un etaj şi când oamenii lui Poller intră, părăseşti casa.

— Dar tu? întrebă ea îngrijorată.

— Eu... mă voi odihni puţin. Tu vei fi căutată abia peste câteva ore, când îşi vor da seama de lipsa ta. Atunci te vei afla la Berlin.

O îmbrăţişă şi o împinse spre uşă.

— Du-te, Liza! Nu mă ameninţă nicio primejdie.

Între timp, Poller începuse interogatoriile. Douăzeci şi şapte de oameni arestaţi în urma descinderii Gestapoului la pensiunea „Elisabeth” – soldaţi aflaţi în permisie, funcţionari veniţi de la Berlin, câţiva ofiţeri, pensionari. Pentru fiecare avea nevoie de cel puţin o oră. Apoi Poller va trăi cel mai mare eşec din cariera sa de gestapovist. Niciodată nu va şti că adversarul în faţa căruia pierduse această partidă era Kloss, Oberleutnantul[13] Abwehr-ului care-şi petrecea acolo câteva zile de concediu.

[13] Locotenent major.

ULTIMA ŞANSĂ

1

Ştia că vor sosi la Varşovia dimineaţa, cu trenul de Berlin. În gară era mare animaţie. Oameni încărcaţi cu saci şi valize se precipitau spre ieşire. Soldaţii germani împânziseră peroanele, blocaseră trecerile întrebând de trenurile cu destinaţia est şi vest.

Când coborî din tren, la megafon tocmai se anunţa: „Achtung, achtung der Schnelizug Berlin-Warschau...”

Îi atrase atenţia un grup de ofiţeri care probabil îi aşteptau – un colonel, doi funcţionari în uniforme SS şi, bineînţeles, căpitanul Ruppert, pe a cărui prezenţă conta cel mai mult, deşi informaţiile primite nu-i oferiseră nicio certitudine.

Ruppert îl văzu primul. Suplu, elegant, se apropie ridicând neglijent mâna, mimând un salut ce putea fi considerat cu oarecare îngăduinţă nazist.

— Salut, Hans. Ce faci pe aici?

— Plec la Radom. Mi-a mai rămas un scurt răgaz...

— Şi te-ai hotărât să vezi marea speranţă, pe omul care va distruge duşmanul mai abitir decât diviziile lui Rommel?

— Von Henning? Nu ştiam că soseşte azi.

— Nu ştiaţi, zâmbi Ruppert. Vine, vine. Şi nu singur, ci împreună cu fiica sa. Se spune că este de două ori mai urâtă decât el.

Trenul intrase pe peron. Şirul lung de vagoane se opri zgomotos. După ce coborâseră aproape toţi călătorii, în uşa unui vagon îşi făcu apariţia un bărbat înalt, într-un pardesiu gri şi cu o pălărie cu boruri mari. Lângă el se afla o fată cu ochelari, care ţinea în mână o geantă de voiaj. Grupul ofiţerilor îi înconjură imediat ce coborâră pe peron. Kloss privea faţa lui von Henning, atent, pentru a-i reţine trăsăturile. Închise ochii pentru a-şi fixa imaginea lui în minte, astfel încât să-l poată descrie cu maximă precizie. „Prin urmare, aşa arată prof. Von Henning, speranţa celui de-al treilea Reich”, gândi Kloss. Ştia, de asemenea, că va fi păzit cu aceeaşi grijă ca şi guvernatorul Frank la Wawel. Dulăii de la S.D.[14] nu-l vor părăsi nicio clipă, iar paznicul însărcinat cu supravegherea laboratorului va rămâne ţintuit la postul său.

Experienţele se vor desfăşura sub protecţia unor batalioane speciale ale SS.

Cu toate acestea, el, Hans Kloss, avea misiunea să captureze planurile lui Henning, chiar dacă pentru aceasta...

De altfel, de fiecare dată miza era propria-i viaţă.

Kloss o examină pe fiica lui Henning. Scundă de statură, cu ochelari, dar nu chiar atât de urâtă cum spusese Ruppert. Căpitanul veni spre el.

— Ce părere ai, Hans?

---

[14] Sicherheitspolizei.

— Hm! N-ai dreptate, fata nu-i de lepădat.

— Benita von Henning – izbucni în râs Ruppert. Chiar aşa? Dacă vrei cu tot dinadinsul poţi să faci cunoştinţă cu ea acasă la Ilse.

— De ce nu, Ruppert?

De fapt, realizase tot ce-şi propusese. Îl văzuse pe Henning şi avusese confirmarea informaţiei că Ruppert urma să-l însoţească. Era un lucru foarte important. Poate chiar cheia problemei pe care o avea de rezolvat. Se întreba dacă Ruppert va rezista. Nu poţi şti niciodată de ce este în stare un om în uniformă germană. Ruppert are mult de pierdut – carieră, bani şi pe Ilse, fiica generalului von Broch. Kloss o văzuse de câteva ori – înaltă, bine făcută, probabil una din acele femei convinse de apostolatul poporului german. Sau se înşela? Posibil. Nu-i uşor să descoperi ce determină de fapt comportarea şi gesturile oamenilor.

Totuşi, trebuia să plece la Radom. Rezultatul „acţiunii Ruppert" avea să-l afle chiar a doua zi.

Peronul se golise. Kloss se îndreptă agale spre scări, privind doar înainte, fără a da atenţie oamenilor prost îmbrăcaţi. Cu chipurile brăzdate de suferinţă, incapabili să-şi ascundă ura faţă de ofiţerul german zvelt, bine îmbrăcat, care părea că se simte ca acasă în acest oraş străin.

2

În seara zilei când Kloss fusese invitat la masă de şeful Abwehrstelle[15] din Radom, un bărbat în vârstă, foarte elegant, intra în clădirea de piatră de pe strada Mokotówska, nu departe de intersecţia cu Wilcza. Era unul din acele imobile construite înainte de război, bine întreţinut, având casa scării placată cu marmură de Kielce şi apartamente mari, luminoase. Tăbliţele de alamă ce purtau numele locatarilor păreau să exprime prosperitatea celor ce stăteau acolo. Într-adevăr, nu oricine îşi putea permite să locuiască într-un apartament a cărui chirie depăşea salariul unui funcţionar bine plătit.

Omul sună de două ori la uşa unui apartament de la etajul 2. După o clipă, uşa se deschise şi în prag apăru o femeie între două vârste, îmbrăcată într-o rochie de seară. Musafirul îi sărută mâna îndelung, ceea ce denota o oarecare familiaritate nu însă lipsită de respect.

Intrară într-o cameră mobilată la întâmplare. Singurul lucru care contrasta cu acel interior burghez era un bar mare, bine garnisit cu sticle şi pahare. Cele două doamne, tot în rochii de seară, şi un bărbat îmbrăcat cu o jachetă de modă veche păreau să nu le dea nicio atenţie.

Gazda deschise uşa unui dulap cu oglindă prin care pătrunseră într-un salon vast, ce părea adus în Varşovia ocupată din Sopotul de dinainte de război.

În jurul ruletei se îngrămădiseră jucători şi jucătoare, atenţi la gesturile crupierului îmbrăcat în frac care vorbea franţuzeşte. Gazda îi indică un scaun şi dispăru în spatele uşii fără să scoată o vorbă.

[15] Secţie a serviciului de contraspionaj al Wehrmacht-ului.

Îi cunoştea bine pe obişnuiţii acestui cuib tainic. Zâmbi în treacăt unei tinere atrăgătoare, care venea zilnic aici pentru a dispărea de fiecare dată în compania unuia din „norocoşi”.

Înclină capul salutând un bărbat cu o cravată stridentă, unul ce monopolizase bursa neagră a dolarului din Varşovia, şi-şi aşeză scaunul astfel, încât să-l poată urmări pe un tânăr îmbrăcat într-un costum de culoare închisă, bine croit, care se abandonase jocului. Bătrânul domn ştia multe despre el. Pentru asta se şi afla acolo. Tânărul se numea Ruppert, era căpitan de infanterie, iar pasiunea sa nu constituia o taină decât pentru superiorii săi. Ruppert tocmai aşezase un teanc de jetoane pe numărul 23 şi urmărea încordat cursa bilei. Aceasta depăşi numărul său şi se opri alături. Crupierul strânse jetoanele. Ruppert se ridică brusc şi, cu un mers nesigur, se îndreptă spre uşă. Domnul în vârstă îl urmă la bar. Îşi umplu paharul şi se îndreptă spre el.

— Bună seara, domnule căpitan!

Ruppert nu-şi ascunse nemulţumirea.

— De unde mă cunoaşteţi? Cine sunteţi dumneavoastră?

Nu venise niciodată îmbrăcat în uniformă.

— Mă numesc Schmidt, şi bătrânul sorbi din pahar. Probabil că numele meu nu vă spune nimic, deşi ne cunoaştem de mult.

— Acum vă văd pentru prima oară – ripostă Ruppert sec.

— Nu chiar.

Schmidt îşi umplu din nou paharul.

— Aţi pierdut?

— Ce vă priveşte? Într-un astfel de local nu se pun întrebări.

— Scuzaţi-mă! şi pe faţa lui Schmidt apăru un zâmbet prietenos, înţelegător. Sper că aţi pierdut mai puţin decât în ’37.

Tonul era scăzut, ceea ce-l făcu pe Ruppert să se aplece înspre el.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Nimic... Doar că istoria se repetă.

Ruppert lăsă paharul cu intenţia vădită de a pleca. Schmidt îl opri însă cu un gest poruncitor.

— Nu, domnule Ruppert, nu veţi pleca acum! Acordaţi câteva minute amintirilor.

Privi în jur pentru a se convinge că nimeni nu-i aude.

— În '37 – continuă el – aţi adus servicii preţioase spionajului polonez...

Ruppert înţepeni. Degetele i se încleştară pe pahar în timp ce mâna cealaltă îi alunecă spre buzunar.

Conştient că urma clipa decisivă, bătrânul îşi păstra calmul, deşi germanul ar fi putut, cu un gest disperat, să tragă. Făcea de mulţi ani această muncă şi totdeauna trăia cu satisfacţie asemenea momente emoţionante. Continuă cu o voce egală şi liniştită, ca şi cum n-ar fi remarcat gestul lui Ruppert:

— Aţi primit atunci 12 000 de mărci pentru fotocopia planului A. Depăşea suma pierdută la baronul von Moltke...

Ruppert îşi scoase mâna din buzunar. Aprinse o ţigară. Bătrânul îşi ascunse zâmbetul satisfăcut – câştigase.

— De fapt, ce vreţi de la mine? întrebă Ruppert.

— Uşurel.

De astă dată Schmidt nu se mai grăbea. Omul îi căzuse în plasă. N-avea cum să-i mai scape.

— Ce mai face Inge?

— Inge...

Aşa se numea sora lui Ruppert care lucra pe atunci în statul major al Wehrmacht-ului. Era un atu suplimentar. Poate chiar inutil. Dar bătrânul era obişnuit să joace cu toate cărţile.

— S-a căsătorit cu prietenul meu – şopti Ruppert.

— Vedeţi, îmi aduc aminte de tot. Chiar şi de faptul că Inge, atunci dactilografă la minister...

— Destul! Vă rog să-mi spuneţi ce doriţi de la mine.

— Mai nimic, zâmbi Schmidt. Un lucru cât se poate de simplu. Apoi totul va fi dat uitării.

— Şi dacă mă duc la Gestapo?

— Sunteţi liber s-o faceţi. Vă amintesc doar că am chitanţele dumneavoastră, nu însă şi motive pentru a tăcea.

— Cine sunteţi dumneavoastră?

— Ce importanţă are?

Apoi se apropie de Ruppert şi începu să-i explice ce trebuia să facă.

— Ne interesează experienţele lui von Henning cu care urmează să colaboraţi.

— Nu pot face asta izbucni Ruppert.

— Calm. O s-o faceţi. Poimâine trebuie să am planul poligonului. Ar mai fi un amănunt...

Bătrânul era un maestru în materie. Îi dădea indicaţii scurte şi precise. După ce a stabilit punctul de întâlnire a strecurat în buzunarul lui Ruppert un aparat de fotografiat minuscul. Când neamţul părăsi tripoul, bătrânul zâmbi satisfăcut. Reuşise.

Ruppert, clătinându-se, ajunse în stradă. Trecuse de ora stingerii. Străzile erau pustii. Se îndreptă spre Aleea Ujazdowskie. Oraşul acesta străin, duşmănos, îl înspăimânta. Se temea că e urmărit, la fiecare fereastră simţea că cineva îl pândeşte după perdelele de camuflaj, îi era frică că îl vor trăda şi propriile-i gânduri.

Se simţi uşurat când cu un „Halt!" sonor îl opri patrula jandarmeriei. Se legitimă. Privi o clipă la comandantul patrulei care luase poziţia de drepţi. „Sunt, totuşi, într-un oraş german", gândi el.

O clipă mai târziu, când îşi reluă drumul, acest sentiment liniştitor începu din nou să-l părăsească. Se gândi la Ilse care îl

aştepta în vila de pe Aleea Trandafirilor, la întrebarea ce i-o va pune mustrător: „Iar ai băut, Willy?”. Ar fi dorit să-i spună că a băut şi că va continua să bea, că este o cârpă, că ar fi trebuit de mult să-şi tragă un glonţ în cap, că nu mai este demn nici de ea, nici de uniforma de ofiţer german...

3

Kloss era îngrijorat gândindu-se la misiunea lui Adam. Acest om în vârstă, cu care lucra de câteva luni, îl îngrijora permanent. Nu-l neliniştea, îl îngrijora pur şi simplu. Adam îşi trata munca drept un joc care-l incinta, dar îl şi satisfăcea în acelaşi timp, lucru ce-l făcea să acţioneze cu o siguranţă şi o precizie de profesionist. Kloss nu se considera un profesionist, ci un amator. Chiar dacă uneori riscul jocului îl pasiona, ar fi renunţat în favoarea luptei deschise, pe front. Adam lucra de mult în serviciul de informaţii, iscusinţa lui era recunoscută. Cum s-ar spune... omul potrivit la locul potrivit.

În dimineaţa sosirii din Radom, Kloss se duse în Mokotów. Micul anticariat, situat nu departe de strada Polawska, n-ar fi trebuit să trezească nicio bănuială. Cândva, oricine putea să cumpere aici un ceas vechi, o vază interesantă, o ediţie bibliofilă rară, provenită dintr-o bibliotecă particulară. Acum, magazinul încetase să mai fie prosper.

Când Kloss intră, constată că era singurul client.

Marcin îşi făcu imediat apariţia. Îl invită să intre şi închise uşa cu cheia. Se retraseră într-o cămăruţă mică, ticsită de vechituri, prăfuită şi plină de păianjeni, şi se aşezară pe o canapea cu arcurile ieşite.

— Adam l-a „agăţat” pe Ruppert. După el, a lucrat cât se poate de bine. Ruppert nu se va duce la Gestapo. Este un laş, o otreapă de care te poţi folosi o dată într-o asemenea situaţie.

Optimismul lui Marcin nu alungă neliniştea inexplicabilă care-l stăpânea pe Kloss. Marcin continuă:

— Centrala este informată că Henning urmează să încerce în Polonia o nouă armă de tip rachetă. Îţi dai seama ce înseamnă asta? Pentru ea pregătesc poligonul.

— Prea simplu s-au rezolvat lucrurile. Mi-e frică de victoriile uşoare. De unde ştiu că Ruppert va avea acces la planuri? În plus, n-am certitudinea că nu se va duce la Gestapo.

— N-ai încredere în Adam?

— Ba da. Nu despre asta e vorba. Dar misiunea este foarte dificilă.

Dădu din mână a lehamite. Ce-ar mai fi putut spune?

— Ai stabilit modalităţile de contact?

— Legătura cu Ruppert va fi Anna.

— Prin urmare, Adam nu-l va mai întâlni. Poate ar fi bine să plece din Varşovia. Iar Anna...

La auzul acestui nume, Kloss tresări şi se ridică brusc de pe canapea. Îl cunoştea pe Marcin de mai multe luni. De când fusese repartizat la unitatea Abwehr-ului din Varşovia. Marcin nu ştia toate amănuntele. Bunăoară că el se întâlnea aproape zilnic cu Anna, în ciuda regulilor conspirative potrivit cărora ar fi trebuit să ţină legătura doar cu un singur membru al grupului, cu care colabora direct. Nu-şi putu ascunde dezacordul. Marcin îl

observa atent. De altfel, avea un ascuţit spirit de observaţie şi greu putea fi indus în eroare.

— O cunoşti pe Anna, constată el.

— Da.

— N-ar fi trebuit să procedezi astfel. Nu înţelegi – îi vorbea aproape în şoaptă – că în viaţa ta nu este loc pentru aşa ceva?

Kloss ştia foarte bine acest lucru. Nu voia însă să renunţe la Anna şi nu dorea să discute despre ea nici măcar cu Marcin, deşi deveniseră buni prieteni.

— De ce tocmai Anna?

Anticarul dădu din umeri.

— Anna era omul cel mai potrivit pentru o asemenea misiune.

— Când urmează să vină la tine?

— În seara asta. Îi voi transmite instrucţiunile.

În cursul dimineţii, Kloss mai avea de rezolvat o mulţime de treburi. Întâi îi prezentă raportul şefului său, colonelul Recke privind călătoria la Radom. Apoi îi telefonă lui Ruppert. Constată că acestuia îi făcea realmente plăcere că-l sunase.

— Ce bine că mi-ai telefonat! Te invit la noi în seara asta. Ilse a organizat o mică reuniune în cinstea sosirii Henningilor. Îi cunoaşte de la Berlin. Ne-ar face plăcere să te avem printre noi.

Kloss acceptă imediat invitaţia. Nu avea încredere în Ruppert. Îl suspecta că face joc dublu. Teama că Anna va fi implicată îi sporea neliniştea. Misiunea trebuia, însă, îndeplinită, iar el n-avea dreptul să-i ceară lui Marcin să renunţe la aportul Annei. De altfel, nici ea n-ar fi fost de acord.

Seara o aşteptă pe strada Polawska. O văzu intrând în anticariat. Avu impresia că şederea ei se prelungeşte prea mult şi începu să se neliniştească. Apoi o zări în staţie. La rândul ei, Anna îl observase. Îi zâmbi. Kloss se întreba când va putea s-o întâmpine fără teama de a fi văzut, s-o ia de mână şi s-o conducă

acasă. Au urcat în acelaşi tramvai, el în compartimentul rezervat germanilor, ea printre cei ce umpleau restul vagonului. Deschise un ziar prefăcându-se că citeşte, dar o privea intens, cum sta acolo înghesuită între scaun şi fereastră, între o doamnă încărcată cu pachete şi un bărbat în vârstă care se străduia fără succes să se depărteze de geam.

Tramvaiul traversă zgomotos podul Poniatowski, apoi coti pe strada Zielenecka şi opri brusc în staţia de pe Grochowska. Întregul cartier Praga părea mai întunecat decât centrul oraşului. Călătorii se răriseră. Anna se aşezase pe scaun. Îi putea vedea chipul. Îşi aruncau priviri pe furiş, ca din întâmplare, căci ea trebuia să se uite cu dispreţ spre compartimentul rezervat nemţilor.

Vatmanul frână brusc. Kloss văzu pe geam o stradă pustie, o dubă neagră, un cordon de soldaţi SS – imagine obişnuită pe care nu putea s-o privească fără să se revolte de fiecare dată. Îl cuprinse, ca de obicei, o furie neputincioasă la vederea soldaţilor care împingeau oamenii în dubă, lovindu-i cu patul puştii.

În uşa vagonului îşi făcu apariţia un SS-ist strigând „Raus![16]". Oamenii coborâră înspăimântaţi, fără să protesteze, conştienţi de faptul că nu puteau fugi – tramvaiul era ca o cursă.

Kloss acţionă prompt. Se apropie de Anna, îi luă servieta şi, ţinând-o de mână, coborâră împreună. SS-istul îl salută, dar îl privi bănuitor. În urma lor, o femeiuşcă scuipă cu dispreţ. Le persistară în urechi încă multă vreme urletele soldaţilor şi plânsul femeilor.

— Cum ai putut să faci asta? îl întrebă Anna.

— Trebuia, altfel acum erai în lagăr.

---

[16] Afară.

— Mi-ai spus de atâtea ori că n-avem voie să fim văzuţi împreună.

— Asta aşa e.

Se gândi ce-ar spune Marcin dacă i-ar vedea împreună. Mergeau alături pe o stradă pustie, ţinându-se de mână şi refuzând să se gândească că ar putea fi urmăriţi, că a doua zi colonelul Recke sau sturmbannführerul Lothar ar fi în posesia unui raport despre ei. Anna se opri la poarta unei case vechi.

— Am ajuns. O colegă mi-a împrumutat camera pentru două zile. Intri?

— Nu.

Kloss era nevoit să refuze. În seara aceea era invitat la Ilse, logodnica lui Ruppert, unde trebuia să facă cunoştinţă cu Benita von Henning. Exista şansa ca fiicei speranţei celui de-al treilea Reich să-i placă chipeşul ofiţer al Abwehr-ului, lucru ce putea să-i fie de folos cândva.

4

Vila Ilsei şi a lui Ruppert era aranjată cu mult gust. Ofiţerii din garnizoana varşoviană îl invidiau pe Ruppert pentru această fiică de general, care nu avea numai bani şi relaţii, ci şi darul de a se face plăcută atât domnilor mai în vârstă de la Statul Major, cât şi lucrătorilor Gestapoului din Aleea Szucha.

Acum dansa cu sturmbannführerul Lothar, despre care se spunea că nu-l impresionează nimic şi că e total insensibil la alcool şi la femei. Doar câteva perechi se lăsaseră ademenite de muzică, restul invitaţilor preferând barul. Dintre bărbaţii în uniforme de gală se detaşa profesorul von Henning. În costumul său de culoare închisă, părea că aparţine unei alte lumi. Benita Henning, îmbrăcată într-o rochie simplă, era alături de el şi-i studia pe cei din jur.

— Mă bucur c-ai venit, îl întâmpină Ruppert pe Kloss.

Îl luă de braţ şi-l conduse spre cei doi Henning.

— Locotenentul Kloss, îl prezentă el profesorului.

Henning avea o mână uscată. Kloss reţinu o clipă mai mult decât era necesar mâna Benitei. Dinapoia ochelarilor ea îl privea cu oarecare rezervă. Ochii ei păreau să-i spună: nu m-ai fi remarcat dacă n-aş fi fost fiica lui Henning. Ruppert se întoarse aducând paharele. Profesorul se oprise, Ilse şi Lothar se apropiară de profesor.

— Îmi face plăcere să ne întâlnim şi neoficial, i se adresă lui Kloss gestapovistul.

— Credeam că sunteţi aici în interes de serviciu, îi răspunse Kloss pe un ton scăzut.

Lothar zâmbi uşor.

— Într-un fel. Sunt totdeauna acolo unde se află profesorul von Henning.

Ilse râse strident.

— Nu vreţi să-mi acordaţi un dans, domnule profesor? V-am văzut dansând la Berlin la una din recepţiile tatălui meu. Sunteţi un dansator excelent.

Profesorul se mişca fără graţie, în ritmul unui tango sentimental, şi Kloss profită de ocazie pentru a o invita pe Benita. Încerca s-o atragă delicat spre sine, dar fata era rigidă şi distantă.

— Am impresia că v-am mai văzut, rosti Kloss singura frază banală ce-i veni în minte.

— Totdeauna începeţi aşa?

— Nu. Dansaţi foarte bine.

După dans o conduse la bar şi umplu paharele.

Benita abia atingea paharul cu buzele.

— Cât timp v-ar plăcea să rămâneţi la Varşovia?

— Nu m-am gândit. De ce mă întrebaţi?

— Aş putea, de exemplu, să vă arăt oraşul.

— Credeţi că există aici ceva ce merită să fie văzut?

— S-ar putea. De fapt aş face asta nu pentru Varşovia, cât pentru dumneavoastră.

Fraza i se opri în gât. Bărbaţii în uniforme de gală întindeau tot mai des mâinile după pahare. Discuţiile se purtau pe un ton din ce în ce mai ridicat. Kloss înregistra frânturi de conversaţie în timp ce o fixa pe Benita. Nu era urâtă, ci mai degrabă ştearsă, astfel că interesul lui Kloss stârni uimirea celorlalţi.

— Franz s-a întors recent de la Kursk – şopti o fată. Se pare că începem o nouă ofensivă.

— Fratele meu mi-a trimis o rochie de la Paris – spuse alta – dar ce rochie! A trebuit s-o scurtez un pic, dar croitoresele astea...

— Plec mâine – un ofiţer strânse mâna partenerei sale. Ne-a mai rămas o seară, Bertha.

Râsul Ilsei domina toate celelalte voci.

— Beţi, domnilor, îi îndemna ea. În acest oraş blestemat trebuie să te îmbeţi zdravăn din când în când...

Îl atrase pe Ruppert spre sine şi se avântară într-un tango sentimental. La un moment dat, acul se împotmoli şi patefonul repeta continuu acelaşi refren.

Von Henning şi Lothar se retrăseseră la bar, într-o izolare ostentativă, vrând parcă să demonstreze că aparţin altor sfere.

Aveau un aer exagerat de serios şi festiv aşa cum stăteau cu paharele pline în mână.

— Cine e tânărul care dansează cu Benita? întrebă von Henning.

— Locotenentul Hans Kloss. E un ofiţer remarcabil şi provine dintr-o familie bună.

Faţa lui Henning rămase impasibilă. Sorbi din pahar şi-l aşeză pe marginea barului.

— Nu mă simt în largul meu aici, în oraşul ăsta. Am fost avertizat, de altfel, că trebuie să fiu atent.

— Fiţi liniştit, domnule profesor. Am oameni excelenţi, conştienţi de faptul că şi aici există un front.

Kloss continua să danseze cu Benita în vreme ce gândurile îi zburau la Anna. Poate că ea îl aştepta încă în mica locuinţă din cartierul Praga. Dar el trebuia să plece ultimul, împreună cu Benita. Va încerca acest lucru, deoarece ea rămânea unica şansă în cazul în care Ruppert le-ar fi înşelat aşteptările.

— La ce vă gândiţi, domnule locotenent? rupse tăcerea Benita.

— La dumneavoastră, îi răspunse el fără să ezite, strângând-o la piept.

Fata nu mai opuse rezistenţă, însă prudenţa din ochii ei nu dispăruse. Kloss simţea instinctiv că-l urmăreşte cineva cu privirea. Îşi dădu seama că e Ruppert. Instalat la bar, căpitanul golea pahar după pahar. Ilse se apropie de Ruppert şi-i şopti încet, dar ferm:

— Încetează, Willy ajunge.

Întinse mâna să-i ia paharul, dar el nu-i permise. Ilse se întoarse brusc şi se aşeză la pian. Un acord, şi vocea ei puternică şi joasă umplu încăperea.

5

Cafeneaua „Pomianowski” fusese aleasă ca loc de întâlnire. Kloss de pe trotuarul opus îl văzu pe Ruppert intrând în cafenea. Câteva minute mai târziu, Anna coborî din tramvai. Kloss stătea aici de o jumătate de oră. Nu observase nimic suspect. Se părea că Ruppert nu este urmărit şi nici cafeneaua nu e supravegheată. Se hotărî totuşi să aştepte, deşi nu avea nimic de făcut din moment ce Gestapoul nu apăruse. Dorea să ştie dacă Ruppert adusese materialul.

Aşezat la o masă. Ruppert desfăcu „Berliner Zeitung” şi strecură între paginile ziarului un pachet de ţigări „Privat”, care conţinea un microfilm. Îl stăpânea o nervozitate evidentă. Îşi dădea seama că pentru el nu mai exista cale de întoarcere. Căzuse în cursă şi era conştient de faptul că nicio agenţie de spionaj nu riscă încercând să-şi salveze agenţii când ajung la ananghie. Soluţia ar fi fost să-şi tragă un glonţ în cap, dar nu dorea să moară. Îi era frică de moarte, o frică animalică pe care încerca să şi-o reprime. În plus, îl enerva acest ceremonial tâmpit – ziarul desfăcut, pachetul de ţigări şi parola: „Ne-am întâlnit la Berlin, la Horsch”. Răspunsul era: „Locuiesc prin împrejurimi, de aceea mă duc acolo.” Se întreba dacă va apărea aceeaşi persoană care-l şantajase la tripou. Nu. Parola n-ar mai fi avut sens. Privi spre uşă şi remarcă o tânără încântătoare, foarte elegantă. Se oprise o clipă privind la cei din cafenea, apoi se îndreptă spre masa lui.

„Sunt formidabile polonezele astea câteodată”, mai gândi el înainte ca fata să-i adreseze, cu un surâs fermecător, fraza pe care o aştepta: „Ne-am întâlnit la Berlin, la Horsch”. Tresări uşor, se

ridică şi mormăi răspunsul. Fata îi întinse mâna şi cu acelaşi surâs se aşeză alături.

— Comandaţi o cafea. De fapt, nu uitaţi că v-aţi dat întâlnire cu o fată drăguţă.

Cel puţin de asta ar fi putut să-l scutească.

— Nu suport ca femeile să fie amestecate în astfel de treburi – gândi Ruppert cu voce tare.

— Sunteţi neschimbat – i se adresă ea când chelneriţa se apropie. Ce mai face mătuşa Elisabeta?

— Nu cunosc nicio Elisabeta, răspunse el acru.

— Nici eu, îi răspunse ea şi cu un gest îndemânatic strecură pachetul de ţigări în poşetă. Totul este în ordine?

— Da. Transmiteţi vă rog şefilor dumneavoastră că poimâine ne vom întâlni pentru ultima oară.

— Perfect! Aşadar, poimâine la aceeaşi oră.

Anna ieşi prima. Ruppert mai rămase puţin, deşi era foarte grăbit. Întârziase deja câteva minute, iar profesorul ţinea mult la punctualitate. Părăsi cafeneaua şi, aproape fugind, o luă în direcţia Cartierului german. Nu-l zări pe Kloss, care nu-şi părăsise postul de observaţie. Trecând pe lângă santinela ce păzea vila lui Henning, îşi şterse fruntea îmbrobonată de transpiraţie. Nervii păreau să-i cedeze, era epuizat şi înspăimântat la gândul că Benita ar putea să sesizeze ceva. Îi era teamă mai mult de fată decât de tatăl ei.

— Profesorul vă aşteaptă de zece minute, îi spuse ea cu răceală, întinzându-i mâna.

Frumoasa vilă de pe Aleea Trandafirilor fusese transformată într-un adevărat laborator. Încăperea vastă, care mai păstra resturi din mobilierul „fin de siècle", fusese transformată într-un fel de secretariat destinat Benitei. Alături, într-o încăpere ceva

mai mică, se afla laboratorul profesorului – un birou masiv, o planşetă şi un seif impunător.

— Vă rog să reţineţi că apreciez punctualitatea – rosti Henning, fără a se ridica de pe scaun.

— Am înţeles, domnule profesor.

— Aseară aţi băut, nu glumă. Am să vă rog să renunţaţi la alcool atâta timp cât vom colabora.

Cei doi se opriră în faţa planşetei.

— Aş dori să studiaţi aceste planuri. Ca vechi infanterist ar trebui să vă daţi seama de natura terenului experimental de care am nevoie pentru a aprecia eficienţa. Şi...

În pragul uşii apăru Benita.

— Berlinul la telefon. Am încercat să amân, dar insistă.

— Rămâi aici, Ruppert. O să dureze puţin.

Căpitanul rămase singur. Se ivise ocazia de a se smulge din plasa în care se afla. Era, poate, unica. Trebuia să profite. Avea puţin timp la dispoziţie, suficient însă pentru a fotografia rampa de lansare. Apoi va transmite fotografiile şi va scăpa, definitiv de Schmidt şi de fata aceea atât de frumoasă, prea frumoasă pentru a fi amestecată în toată povestea asta.

Se aplecă asupra planurilor. Avea micul aparat de fotografiat în buzunarul de la piept al tunicii. Fotografie, ţinând uşa sub observaţie, cu auzul încordat pentru a prinde cel mai mic zgomot de paşi.

Nu-şi închipuia, nu-şi putea închipui că cineva îl urmărea cu atenţie printr-un mic orificiu ce se afla în perete, în spatele portretului Führerului. Acel cineva era Sturmbannführerul Lothar. Alături de el se afla Benita

Pe faţa lui Lothar. Apăru un zâmbet rău prevestitor. Nu-şi dezlipea ochii de pe chipul lui Ruppert.

— Bănuiam că spionajul polonez va încerca să-l corupă. Au mai reuşit o dată. Am aflat târziu, dar în acelaşi timp suficient de devreme.

— Ce intenţionaţi să faceţi?

— Veţi vedea, Fräulein Benita, îi răspunse Lothar zâmbind.

6

Kloss era neliniştit. În timp ce Marcin îi relata rezultatul primei întâlniri dintre Ruppert şi Anna, măsura cu paşi mari încăperea magazinului.

— Suspect de uşor.

— Te îndoieşti de autenticitatea planurilor? După părerea mea e un mare succes.

„Într-adevăr, un succes”, gândi Kloss. Şi totuşi, o teamă instinctivă îl stăpânea. Adam îi spusese că Ruppert a fost racolat înainte de război de serviciul de informaţii berlinez, iar contraspionajul german nu ştia nimic. După arestarea lui Sosnowski, un polonez rezident în Berlin, Ruppert fusese „pus la păstrare”. În toată această perioadă a servit Wermacht-ul. S-ar părea că totul este în ordine. Dacă un spion de talia lui Adam nu sesizează nicio cursă înseamnă că el, Kloss, poate dormi liniştit. Şi totuşi... El îl cunoaşte bine pe Ruppert. Ştie că dacă va fi zgâlţâit puţin va spune totul. În cazul în care Lothar bănuieşte ceva...

A doua zi, Anna urma să-l întâlnească pe Ruppert în acelaşi loc, la orele douăsprezece. Kloss ar fi preferat să se evite această întâlnire. Se întreba ce altă soluţie i-ar putea oferi lui Marcin. Nu-i rămânea decât să supravegheze din nou cafeneaua. Agenţii Gestapoului sunt greu de identificat. Important era ca în cazul când vor apărea să-i depisteze cu cel puţin câteva minute înainte de sosirea Annei.

— Planurile rampei de lansare... rosti visător Marcin. Mâine vom intra în posesia lor.

— Apoi va prelua altcineva legătura cu Ruppert, iar Anna va părăsi pentru o vreme Varşovia.

— Bine, bine... se declară de acord Marcin. Cum merg treburile cu Benita Henning?

— Vom renunţa la ea dacă Ruppert ne va furniza planurile.

— Nu trebuie să renunţi. Nu se ştie niciodată!

De altfel Kloss n-avea intenţia să renunţe. Îi telefonase Benitei de două ori şi-i dăduse întâlnire în aceeaşi seară. „Altă seară răpită Annei”, gândi el. Anna va fi nevoită să plece. Cei care îndeplinesc asemenea misiuni trebuie să rămână singuri. În viaţa lui nu era loc şi pentru Anna.

Seara se plimbă îndelung cu Benita pe Aleea Ujazdowskie, pustie la ora aceea. Această fată urâţică, cu ochelari, nu era deloc proastă, îşi zise Kloss. Putea deveni un adversar foarte periculos.

Au discutat despre Varşovia şi Kloss i-a povestit felul în care fusese distrus oraşul. Benita îi atrase atenţia că vorbeşte prea mult despre asta... că tonul lui... Să fi comis oare vreo greşeală prostească? Era conştient că nu-i este permis să iasă din rol nici măcar pentru o clipă.

Îi veni în minte cartea lui Strug, „Crucea galbenă”, care-i plăcuse atât de mult. Claude credea că este german. Oare şi el trebuia să se convingă de acest lucru?

— Vă pare rău pentru Varşovia?

— Nu, spuse el calm. Nu sunt un sentimental.

— Germanii sunt sentimentali. Este o trăsătură caracteristică. Chiar dorinţa de distrugere are un substrat emoţional.

— S-ar putea, aprobă el scurt şi-o luă de mână.

Benita zâmbi şi se apropie de el. Îşi spuse că ar trebui s-o invite acasă. Renunţă gândindu-se că mai are timp şi poate nici nu va fi necesar. Pe lângă ei trecu o patrulă. Comandantul îi salută. Ajunseră în colţul străzii Pius al XI-lea, când pe trotuarul de vizavi apăru un om grăbit care se strecura pe lângă zidurile clădirilor. Trecuse de mult ora stingerii, astfel că avea toate motivele să se grăbească.

O să reuşească, gândi Kloss, nu-l vor observa.

L-a observat însă Benita: „Patrulă” strigă ea. Soldaţii se opriră. „Halt”, ordonă comandantul. Omul începu să alerge. Jandarmul trase calm, în serii scurte. Fugarul se poticni, apoi se prăbuşi moale pe trotuar,

— Să mergem, spuse Kloss.

Fruntea i se acoperise de sudoare. Ţinea mâna pe tocul revolverului. Îşi dădu seama că instinctiv îl deschisese. Dacă ar fi scos arma...

— Ai vrut să tragi? Nu l-ai fi nimerit cu pistolul.

Simţea că-l îneacă ura. Îi privi ochii. Fata îşi scosese ochelarii – erau pustii, lipsiţi de expresie.

— Să mergem!

Benita îl urmă lipindu-se de el... Respira scurt şi sacadat. Kloss îi simţi palma umedă.

— Să mergem, repetă el. Unde locuieşti?

— Chiar nu ştii unde a fost cazat „profesorul Henning”? Prietenul tău Ruppert nu ţi-a spus?

Kloss reintra greu în rol. Îl stăpânea un singur gând: să ucidă, să ucidă, să ucidă...

— Ruppert nu mi-e prieten.

Fiecare vorbă rostită în germană îl durea.

— Îl cunosc şi atât.

— Nu e genul tău?

— Nu. Prefer oameni mai duri.

— Şi eu. Tu faci parte dintre ei, nu-i aşa?

7

A doua zi dimineaţă, nici nu intrase bine în birou şi colonelul Recke îl chemă.

Recke era ofiţer de şcoală veche. Făcea parte dintre cadrele Abwehr-ului care îl considerau chiar şi pe Canaris drept un intrus. Purta monoclu. Era rigid şi uscăţiv. Se exprima scurt şi la obiect, fără cuvinte în plus. Îi plăcea băutura, dar se străduia să-şi ascundă slăbiciunea faţa de subalterni.

— Vă aşteaptă Lothar. La orele 10,30 veţi fi pe Polizeistrase.

— Am înţeles!

— Aceşti oameni au din nou ceva de spus la adresa noastră. Vă rog să-i ascultaţi. Ştiţi să păstraţi tăcerea?

— Ştiu!

— Să nu vă angajaţi în nicio discuţie cu Lothar. Pentru Abwehr nu există secrete, dar nu se foloseşte de toate datele. Clar?

La orele douăsprezece, Anna urmează să se întâlnească cu Ruppert la „Pomianowski”. Dacă se va prelungi discuţia cu Lothar nu va mai ajunge la timp. Oare Recke ştie ceva despre Ruppert? Nu putea să-l întrebe. Funcţionarul ăsta rigid are de bună-seamă în cap o întreagă arhivă. Foloseşte însă numai ceea ce consideră că este rentabil. Rentabil pentru el sau pentru Canaris. Oare ce joc fac? Kloss bănuia de mult că Recke face un joc complicat şi se foloseşte de Abwehr ca de o organizaţie particulară. Ar putea fi speculat oare acest lucru?

Stătea în faţa barierei de pe Szucha privind în lungul acestei străzi pe care o cunoştea încă din copilărie. În colţul străzii Litewska locuia mătuşa Ludka, sora mamei. Privea gândind la vremea când barierele vor dispărea. Din camionul care tocmai oprise, SS-iştii împingeau oamenii pe trotuar. O femeie în vârstă îl privi cu ochi inexpresivi şi-şi continuă drumul...

Întârzie o clipă înainte de a intra în cabinetul lui Lothar. Îl obseda chipul femeii care-l privise de parcă era un fir de praf. Avea alura unei bătrâne învăţătoare...

După părerea lui Kloss, Lothar făcea parte din tipul cel mai periculos de gestapovist. Vechiul membru al NSDAP[17], care considera că nu fusese recompensat după meritele sale, era gata de orice pentru a mai urca o treaptă pe scara ierarhică.

Înainte de puci străbătuse toată Germania în calitate de comisvoiajor al unei mici fabrici de produse cosmetice.

[17] Partidul naţional-socialist german.

Neîndemânarea lui în ale reclamei îl condamnase la o viaţă mizeră.

Prima sa ispravă în S.D. a constat în denunţarea propriului patron. A ţinut să-l execute el însuşi, într-un mic lagăr din apropierea Hamburgului, lucru care i-a adus unele neplăceri.

Kloss ştia că Lothar nu-i poate suferi pe ofiţerii Wehrmacht-ului, considerându-i drept potenţiali trădători: „Nici führerul n-are încredere în ei", repeta de câte ori i se ivea prilejul.

Lothar l-a primit foarte rece. S-a ridicat, a salutat, regulamentar şi i-a indicat un fotoliu. Nu făcea parte dintre oamenii care abordează direct o discuţie. În câţiva ani reuşise să-şi însuşească toate deprinderile de poliţai – să strângă cu uşa, să meargă la ţintă pe drumuri ocolite, să-l facă pe interlocutor să spună totul fără a se trăda ce informaţii deţine. Discuţia s-a purtat în jurul persoanei profesorului Henning. Fără un zâmbet el i-a comunicat lui Kloss că ştie de flirtul dintre el şi Benita Henning.

Faptul că dansase cu fiica profesorului şi că o condusese acasă constituiau informaţii interesante. Primise Kloss o recomandare în această privinţă de la şeful său? Discutase colonelul Recke despre von Henning? Kloss se mulţumi să ridice din umeri. Prin fereastră se putea zări curtea clădirii de pe Aleea Szucha, care se numea acum Polizeistrasse.

Din când în când îşi privea ceasul. Trecuse de unsprezece. N-are de gând Lothar să-i spună pentru ce l-a chemat?

Kloss îl încredinţă că n-a primit niciun fel de însărcinări speciale din partea şefului său. Securitatea profesorului era asigurată de Sichereichsdienst[18]. În ce-o priveşte pe Benita, o considera doar un interlocutor agreabil.

[18] Serviciul de securitate.

Aştepta. Nu punea întrebări. Orice întrebare putea trezi bănuielile Gestapoului. Arătătoarele se mişcau îngrozitor de repede. Kloss îşi spunea că neliniştea sa este nejustificată. Nu era pentru prima oară că Gestapoul formula diverse acuzaţii la adresa Abwehr-ului. Ce-l face oare să creadă că Lothar doreşte să discute despre Ruppert? Cum se explică interesul pentru Benita?

În sfârşit, Lothar formulă întrebarea. O scădere uşoară a vocii şi o modificare de accent îi confirmară pentru ce fusese invitat aici. Deci, voia să ştie dacă poseda unele informaţii despre Ruppert...

Kloss îşi simţea inima în gât. Îşi aprinse o ţigară şi privi din nou ceasul. Era aproape 11,30. Ştie sau nu? Răspunse cu prudenţă, conform indicaţiilor lui Recke.

— Dacă sunt bine informat, Ruppert a fost temeinic verificat de către S.D.

— Vă rog să-mi răspundeţi clar. Sunteţi evaziv ca toţi colegii dumneavoastră.

— Acuzaţia este lipsită de temei, preciză Kloss cu răceală. Nu am arhivele Abwehr-ului în cap.

— Destul – izbucni gestapovistul şi se sprijini cu mâna de birou în poziţia preferată a Führerului. Abwehr-ul obişnuieşte să-şi păstreze arhivele numai pentru el. Sau nu vă deranjează faptul că Ruppert a fost în slujba spionajului polonez înainte de război?

— Ruppert!

Kloss se strădui să pară surprins în vreme ce cu ochii minţii urmărea goana acelor ceasornicului. „Deci, ştie”, gândi el. Îi vedea parcă aievea pe Ruppert şi pe gestapovişti în cafeneaua lui Pomianowski în aşteptarea Annei. Era clar că Lothar îi întinsese Annei o cursă. S-ar putea să-l suspecteze şi pe el. Nu-i exclus să fi

aranjat o confruntare între el şi Anna chiar aici, în biroul lui. Trebuia neapărat s-o prevină, minutele erau preţioase.

— Nu ştim nimic de trădarea lui Ruppert. Vă felicit dacă aţi reuşit să-l demascaţi, spuse Kloss cu vocea gâtuită.

— Da, l-am demascat, l-am demascat fără ajutorul vostru, spuse Lothar cu satisfacţie. Sunteţi incapabili să vă îndepliniţi sarcinile – răcni el. N-aveţi decât să-i raportaţi asta şefului dumneavoastră.

— Cine i l-a repartizat pe Ruppert lui Henning? De altfel, verificarea lui tot voi aţi făcut-o – îşi privi ostentativ ceasul.

— Vă grăbiţi?

În glasul lui Lothar se simţi o undă de ironie.

— Da – răspunse sec Kloss. Ce să-i transmit colonelului Recke?

Ceasul arăta orele 11.45.

— Un moment. Mai voiam să vă întreb ceva. V-aţi împrietenit cu Ruppert?

— E cam mult spus! Ne cunoaştem şi atât.

— Aţi discutat cu el despre Henning?

— La recepţia la care aţi fost de altfel, şi dumneavoastră. M-a prezentat Benitei.

Mintea îi lucra febril. Ruppert se afla deja în cafenea, iar Anna, punctuală din păcate, prea punctuală, va intra peste câteva clipe. Era clar că Lothar nu-l arestase pe Ruppert. L-a determinat să spună tot ce ştia şi acum aştepta să pună mâna şi pe Anna. Nu mai putea face nimic, mai rămăseseră zece minute până la orele douăsprezece.

— L-aţi arestat pe Ruppert? riscă el întrebarea.

Lothar păru să zâmbească. Îşi privi ceasul.

— Sper că nu mă credeţi tâmpit. Vă rog să-i transmiteţi colonelului Recke să scotocească în arhivele sale. Dacă află ceva

despre Ruppert să-mi transmiteţi imediat. Nu prea mi-aţi fost de ajutor până acum.

Kloss se ridică. Cinci minute. Atât mai avea la dispoziţie, cinci minute. Un coridor lung, scările, bariera, alt coridor. Simţea nevoia să fugă. Se stăpâni. Mergea calm. Trecu pe lângă santinelă întrebându-se ce şanse mai avea să intervină.

Douăsprezece fără trei minute!

În clipa când Kloss părăsea clădirea de pe aleea Szucha, în cafeneaua lui Pomianowscki Ruppert comanda o cafea. Privi pe geam. În faţă, pe masă lăsase ziarul peste care aruncase pachetul de ţigări. I se făcu milă de fata aceea pe care, într-un colţ al sălii, o aşteptau doi agenţi îmbrăcaţi civil. În acelaşi timp se autocompătimea. Iată unde ajunsese, el, Willy Ruppert, ofiţer cu perspective, – o simplă momeală într-o cafenea poloneză oarecare, un rol de spion de mâna a treia pentru a-şi salva pielea. Îi ura în clipa aceasta pe toţi Lotharii cu chipie cu cap de mort, brutali şi infatuaţi, pe polonezii care l-au făcut trădător, pe trecătorii care-şi fereau privirea pentru a-şi ascunde spaima şi dispreţul ce li se puteau citi în ochi. La pian, un domn în vârstă cânta enervant de fals. Ruppert se străduia să nu-l audă. Privi din nou pe geam. Fata ar fi trebuit să apară. S-ar putea să nu vină. Dorea acest lucru. Se surprinse spunând că tipii din Polizeistrasse nu vor pune mâna pe ea. Se sperie. Nimeni nu-l va crede, îl vor acuza că a încercat să-i păcălească. Ce se va întâmpla cu el? Simţi privirile agenţilor care-l urmăreau cu atenţie. Feţele lor reci, impasibile. Cei doi îşi priviră simultan ceasurile. Deveniseră nerăbdători.

Kloss reuşi să prindă o ricşă în Piaţa Unirii.

— Repede frate, strigă el în polonă, renunţând la prudenţă.

Omul îl privi uimit, dar apăsă energic pe pedală. Era douăsprezece şi cinci minute când ajunse.

Îi zvârli banii băiatului şi redeveni brusc un ofiţer german ce păşea calm. Trecu de cafenea, privi pe geam şi răsuflă uşurat. Ruppert era singur. Ce se întâmplase cu Anna? În acest timp, Anna străbătea strada Wileza, grăbindu-se spre Aleea Ujazdowskie. Trecu pe lângă un grup masat în faţa unui afiş lipit pe zidul unei case. Ajunsă la colţ, constată că strada e goală. Acesta era un semnal de alarmă. Trecătorii dispăruseră de pe Wileza. Un negustor trânti uşile unui mic magazin din subsol. Anna se opri. Trecu şters pe lângă ea o fată în geanta căreia se zărea colţul unei pâini.

— Pândesc pe strada Krucza, îi şopti ea.

Anna îşi schimbă imediat ruta. Va întârzia zece minute, dar n-are încotro. Coti şi ajunse în piaţa Zbawiciela, evitând perimetrul periculos. Acum se simţea în siguranţă. Un vânzător de ziare striga: „Nowy Kurier Warszawski”. În colţ, un domn în vârstă îşi oferea ca de obicei marfa – ţigările de producţie proprie în tuburi „Morwitan”. Anna îl cunoştea. Înainte de război fusese funcţionar superior în Ministerul Silviculturii. Îi zâmbi şi grăbi pasul. Era douăsprezece şi zece minute.

Kloss aştepta. Se întreba din ce direcţie va sosi Anna. Oare cafeneaua era încercuită sau agenţii se aflau doar înăuntru? Trebuia s-o vadă pe Anna la timp, altfel...

Se postă în dreptul porţii. Un tramvai îi acoperi pentru o clipă trotuarul de vizavi. După ce trecu o zări pe Anna. Se stăpâni cu greu să nu fugă spre ea. Traversă strada şi o maşină militară trecu şters pe lângă el. Anna, care se găsea la marginea trotuarului, îl zări pe Kloss numai în clipa în care se afla lângă ea. O smuci atât de violent, încât fetei îi scăpă geanta.

— Te rog să mă ierţi! exclamă el. Apoi îi şopti. Nu te duce. Gestapoul.

Anna se întoarse şi se pierdu în mulţime. Kloss coti pe strada Pius al XI-lea, apoi pe Mokotówska.

Kloss se opri, îşi scoase tabachera. Mâna îi tremura când îşi aprinse ţigara.

„Linişteşte-te, prostule, îşi spuse. A scăpat”.

Pe zidul unei vechi clădiri de piatră se mai putea zări inscripţia: „Varşovia luptă”.

8

Ruppert aştepta încă. Era douăsprezece şi patruzeci. Agenţii se apropiară de el.

— Să mergem, i se adresă unul dintre ei. N-o să mai vină.

Ruppert se ridică în silă de pe scaun. Ştia ce-l aşteaptă. Ajuns în stradă întrezări o rază de speranţă. Poate că a întârziat şi-o va întâlni. În definitiv, puţin îi păsa de poloneza asta. Conta în primul rând el, Ruppert. Nu era vinovat. În fond, dorea să trăiască liniştit şi să nu mai fie amestecat în nimic.

Nu-i iubea pe hitlerişti, dar nici cu polonezii n-avea nimic comun. Ei îl siliseră de două ori să colaboreze. Acum venise Lothar la rând. Tatăl lui, un industriaş din Ruhr, avea dreptate când spunea că omul este doar un şurub al unui mecanism şi nu-şi poate schimba destinul. Nu merită să fii erou. Mai bine să dispui de bani şi de femei. Şi dacă e vorba de preţ... cât va trebui să plătească pentru propria-i viaţă?

Lothar îl aştepta în cabinet. Îl privi cu răceală, îşi aprinse o ţigară, dar nu-i oferi şi lui Ruppert.

— Ne-ai minţit. Noi nu avem voie să minţim.

Ruppert ar fi vrut să-i aducă aminte că este ofiţer, că n-au voie să-l tutuiască chiar dacă-l suspectează, că în campania poloneză fusese distins cu „Crucea de fier”. Reuşi doar să îngâne:

— Mi-am dat întâlnire cu ea. Nu vă mint.

Îi era teamă. Fruntea i se îmbrobonă de transpiraţie, iar palmele i se umeziră.

„O voi mai revedea pe Ilse?” se întreba el.

Lothar îl observa cu atenţie. Nu-i scăpă spaima care-l cuprinsese pe Ruppert. Gusta plăcerea de a-i face pe oameni să se teamă. Acestea erau singurele clipe de satisfacţie ale vieţii sale. Resimţea plăcerea intens, aproape fizic. Niciodată nu recurgea la bătaie când pe faţa celui interogat citea ceea ce observa acum la Ruppert. De fiecare dată ştia cu precizie că omul îi aparţine, ceea ce nu-l împiedica să-şi schimbe părerea dacă era cazul. Depista cu precizie laşitatea care-i permitea să obţină tot ce voia.

— Aminteşte-ţi bine – rosti el lungind silabele n-ai pomenit nimănui despre discuţia noastră?

— Nimănui, domnule Sturmbannführer.

— Nici Ilsei?

— Nici ei, răspunse Ruppert care simţea nevoia să strige: „nu te atinge de ea, cum îţi permiţi să-i spui pe nume.”

— Eşti sigur?

— Vă rog să mă credeţi.

Din camera alăturată se auzi un strigăt curmat brusc. Ruppert avu senzaţia că el continuă asemenea unei plăci stricate care repetă la infinit acelaşi sunet.

Lothar zâmbi. Lucru ce i se întâmpla rar.

— Îţi dau o şansă, deşi nu meriţi, eşti o cârpă, un trădător, spuse el. Am însă o slăbiciune pentru tine. Dacă în două zile o vei găsi pe fată...

— Cum voi reuşi? întrebă Ruppert.

— Asta te priveşte, dragul meu. Nu te-am pus noi să primeşti bani de la spionajul polonez... Este ultima ta şansă. Dacă nu reuşeşti, ştii ce te aşteaptă.

— Ştiu – spuse el.

Îi apăru în faţa ochilor curtea pustie a clădirii de pe Polizeistrasse, cu dalele de piatră zilnic măturate şi spălate. Oare unde sunt executaţi oamenii? Nu în curte, ci în subsol, în întuneric. Lui Ruppert îi era frică de întuneric de mic copil. Îl îngrozea gândul de a muri în beznă.

— Du-te acolo, în vizuina aceea, poate îl vei întâlni pe vechiul tău prieten, pe Schmidt. Tare aş vrea să vorbesc cu el.

Deci îl lasă să plece. Ruppert ieşi fără să se mai gândească că această plecare reprezenta doar amânarea sentinţei. Să iasă, important era să iasă, să nu mai vadă faţa palidă a lui Lothar şi dalele de piatră ale acestei curţi blestemate.

9

— Anna trebuie să dispară – spuse Kloss. Lothar are semnalmentele ei.

Cei trei, se întâlniseră în magazin. Marcin aşeză figurile pe tabla de şah. Apoi le mătură cu mâna stângă, aruncându-le în cutie. Anna puse mâna pe umărul lui Kloss.

— Exagerezi. Nu-i nevoie decât să-mi schimb pieptănătura.

Nu-şi dădeau seama de pericol. Nu erau capabili să înţeleagă, îşi subapreciau adversarul. Anii de ocupaţie le insuflaseră numai dispreţ pentru nemţi.

— Vor face totul ca să te prindă, insistă Kloss. Lothar ştie acum că vrem să ajungem la Henning. Îl vor păzi mai bine decât pe Kučera. Lothar este un adversar periculos.

— Am primit ordin să accelerăm lucrurile.

Marcin vorbea încet, continuând să se joace cu şahul. Trebuie să intrăm în posesia planurilor lui Henning cu orice preţ.

— Vom plăti scump – spuse Kloss printre dinţi.

Preţul putea fi Anna, el sau ei, toţi. Ştia însă că nu va renunţa şi că va continua până la sfârşitul acestui război. Sarcini imposibile, care trebuie îndeplinite.

— Ai vreun plan? îl întrebă Marcin.

— Transmite-i lui Adam că e compromis. Cel mai bun lucru este să întrerupi o vreme legătura cu el.

— Aşa am şi făcut. Deci, ai vreun plan?

— Da. Voi avea nevoie de Anna.

— Spuneai că trebuie să dispară.

— Va dispărea mâine.

Fiecare cuvânt rostit îl făcea să sufere. N-avea dreptul s-o expună pe Anna şi totuşi o va face. Era singura şansă pentru ca imposibilul să devină posibil.

— De acord, acceptă Anna.

O clipă Kloss gândi: „E lipsită de imaginaţie. Nu-şi dă seama ce riscă. Îşi asumă cele mai grele sarcini convinsă întotdeauna că nu poate da greş. Nici măcar nu ştie despre ce e vorba”.

Singura posibilitate de a pune mâna pe planuri depindea de Benita, fata urâţică, cu ochelari, care merita totuşi consideraţie. Ştia că este urâtă şi arareori din privirea sa dispărea expresia bănuitoare. Venise la el seara, aşa cum stabiliseră la telefon, punctuală ca o adevărată nemţoaică. Acum ceasul de deasupra divanului arătă ora opt când bătu la uşă.

— Tata este invitat în seara asta la generalul von Falkenheim – îi repeta acelaşi lucru pe care i-l spusese la telefon. Pe asta se baza de fapt tot planul său. Am timp pentru tine – îi şopti ea, în vreme ce Kloss o ajuta să-şi scoată pardesiul –, deşi trăiesc un permanent sentiment de teamă.

— Ce te sperie?

Intrară în cameră. Masa era aranjată pentru două persoane. Înregistra totul dintr-o privire.

— Când se interesează de mine cineva simpatic... N-ai putea să uiţi în seara asta că mă cheamă Benita von Henning?

— Nu mă interesează – spuse Kloss care se întrebă un moment dacă reuşise să mintă suficient de convingător – mă gândeam doar că eşti cea mai bine păzită fată din Varşovia.

— Asta te incită?

— Nu, nu – se grăbi el să nege şi o invită să se aşeze.

Benita privi spre uşa deschisă a dormitorului şi goli primul pahar.

Kloss dădu drumul patefonului – un tango, Benita dansa minunat. Simţea cum încet, încet neîncrederea îi dispare, o simţea tot mai caldă, mai apropiată...

Benita îşi puse ochelarii pe masă.

— Dansezi minunat, Hans.

— Şi tu, Benita – de data asta era sincer.

— Dansez rar. La seratele de la şcoală de cele mai multe ori rămâneam pe margine.

— Prostii! Eşti minunată.

Poate că exagera, dar îi era incomod acest rol. Benita se îndepărtă un pic.

— De ce minţi?

— E adevărat. Am gândit lucrul acesta din clipa în care te-am văzut în gară.

— Erai acolo?

— Din întâmplare, şopti el dându-şi seama că greşise.

N-ar fi trebuit să-i spună. Privirea Benitei devenise din nou cercetătoare. Umplu paharele. Fata îl goli, dar atitudinea ei se schimbase. Purta din nou ochelarii şi-l urmărea cu atenţie.

— Vrei să mă îmbeţi?

— Şi ce-i rău în asta?

— Nimic, bineînţeles. Să bem aşadar – şi se lipi de el cu tandreţe. Mi se întâmplă rar să mă îmbăt. Rezist la băutură. Nu-i aşa?

Apoi îi ceru un pahar cu apă. Se ivise ocazia pe care o aştepta. Îi era lehamite de seara asta şi de rolul ingrat pe care-l juca, de faptul că trebuia s-o înşele pe această biată fată urâţică, a cărei singură vină era că o cheamă Henning.

Se duse în bucătărie, umplu un pahar cu apă şi scoase din buzunar o fiolă mică. Era un somnifer cu efect imediat.

Nu bănuia şi de altfel nici n-ar fi putut s-o vadă pe Benita care se ridicase şi, prin uşa întredeschisă, urmărise întreaga scenă. Nu era deloc ameţită aşa cum credea Kloss. Văzându-l cu fiola în mână îşi dădu seama ce intenţiona.

Când Kloss reveni în cameră o găsi aşezată, privind lung paharul gol.

— Mai toarnă-mi, îi şopti ea. Vreau să mă îmbăt.

Kloss îi întinse paharul. Benita îl luă şi-l duse la gură.

— Şi acum pune patefonul.

În vreme ce Kloss schimba placa, Benita goli paharul în vaza de flori. Se lipi de el ţinând paharul gol, astfel încât Kloss să-şi închipuie că-l băuse. Melodia unui tango sentimental îi învălui.

— Îmi placi cu adevărat – îi şopti ea. Îmi placi mai mult decât Ruppert – apoi izbucni în râs. Eşti mai prezentabil şi mai abil. O, Hans, ştii cum să te porţi cu femeile, începu să fredoneze melodia. Apoi tăcu. Kloss aştepta să o simtă tot mai grea în braţele lui şi s-o vadă închizând ochii.

Somniferul ar fi trebuit să-şi facă efectul, dar Benita continua să vorbească.

— Am o voce plăcută, nu? Toţi recunosc că cel puţin asta am frumos. Sărută-mă... Eşti timid, Hans?

În sfârşit, Benita se lăsă să cadă pe scaun. Kloss era convins că face eforturi să nu adoarmă.

— Mai toarnă-mi. Toarnă-i fetei tale urâte pe care ai ademenit-o aici printr-un vicleşug.

— Ce tot spui, Benita!

Atinse paharul cu buzele.

— Doamne, totul se învârte. Ce se petrece cu lumea, Hans? Ce-ai făcut cu mine?

Hans o ajută să se ridice, o conduse în dormitor şi o culcă pe divan. Benita mai şopti doar „vino lângă mine” şi închise ochii.

Kloss se aplecă asupra ei. Fata respira liniştit şi egal. Din prudenţă mai aşteptă un pic înainte de a-i deschide poşeta pentru a căuta cheile. Convins că fata doarme trecu în sufragerie. Benita îl urmări cu privirea. Din buzunarul rochiei scoase „Walter”-ul. Îl purta chiar şi la Berlin, iar aici nu se despărţise niciodată de el.

Apăru în prag exact în clipa în care Kloss ajunsese la dulap.

— Stai, nu mişca! Nu mai vrei un pahar de coniac?

Kloss se răsuci brusc. Dinapoia ochelarilor, ochii Benitei aveau o privire glacială. Remarcă ţeava pistoletului îndreptată spre el.

— Să nu mai înşeli fetele urâte, spuse ea în şoaptă.

— Ai înnebunit, încercă el să pareze, ce te-a apucat?

Făcu un pas spre ea.

— Păstrează distanţa, dragul meu. Nu-ţi mai permit să te apropii. Sunt lucidă. N-am băut preparatul tău. Ai fost imprudent.

Kloss rămase nemişcat. Apoi ea continuă:

— Ai calculat bine Hans, tata nu este acasă. De fapt, pentru cine lucrezi? Tot pentru cei care-l folosesc pe Ruppert?

— Eşti o proastă!

— În sfârşit sincer – zâmbi Benita. Nu te apropia. Ţip şi mă va auzi cineva... Ascultă-mă cu atenţie. Spune-mi imediat totul. Cred că am dreptul să ştiu. Îţi imaginezi că Germania a pierdut războiul?

Kloss nu-i răspunse.

— Nu vrei să vorbeşti? Poate aş fi de acord să colaborăm? Asta nu ţi-a trecut prin cap? Nu? Vreau însă să ştiu pentru cine.

Kloss nu răspunse, dar făcu un pas spre Benita. Îi privea cu atenţie ochii şi mâna cu arma. Va trage sau nu? Fata se retrase spre dulap.

— Dacă nu-mi spui imediat totul, strig sau trag.

Benita era acum lipită cu spatele de dulap. Kloss se apropie de ea numărând secundele. Peste o clipă...

— Stai!

În aceeaşi clipă, uşa dulapului se deschise violent şi apăru Anna.

Anna, martorul tăcut al acestei scene, îi smulse fetei năucite pistolul. Surprinsă, Benita nu reuşi nici măcar să ţipe.

Kloss se surprinse înduioşat de situaţia în care se afla Benita von Henning, legată fedeleş şi cu un căluş în gură. Ochii ei exprimau ura şi disperarea. Îi urmărea neputincioasă pe Kloss şi pe Anna care-i cotrobăiau prin geantă. O privea pe Anna îmbrăcată cu pardesiul ei, punându-şi ochelarii şi pregătindu-se de plecare.

Conducând-o pe scară, Kloss îi spuse Annei:

— Este foarte periculos jocul ăsta. Să treci repede pe lângă santinelă ca să nu te recunoască. Trebuie să ajungi în biroul lui Henning. Îţi aminteşti schiţa lui Ruppert?

— Da! confirmă Anna în şoaptă.

— În colţ se află un seif. Îl deschizi, fotografiezi şi ieşi prin bucătărie. Poţi pleca din vilă numai în momentul în care se schimbă garda. N-o să te pierd din ochi nicio clipă. Te voi acoperi.

Ajunşi la poartă, Kloss o sărută.

— Ţine minte, într-un loc, gardul este ceva mai jos. Nu uita: ieşi când se schimbă garda. Atunci santinela nu priveşte spre curte. Şi acum, du-te!

Era beznă. Pe stradă trecu o patrulă. Mai rămaseră câteva minute ascunşi în spatele unui copac. În sfârşit, Anna se hotărî. Traversă strada şi cu paşi siguri se apropie de santinela postată în faţa vilei lui Henning. Kloss o urmărea adăpostit de copac. Scoase pistoletul din toc şi trase piedica. Inima îi bătea nebuneşte.

— Gute Nacht Fräulein – salută santinela şi Kloss respiră uşurat.

Anna se apropie de uşă, scoase cheia din poşetă şi o introduse în broască. O clipă avu senzaţia că broasca se blocase. Secundele i se păreau ore. „De nu i-ar trece prin minte santinelei s-o ajute”,

gândi Kloss. În sfârşit, cheia se învârti, fata apăsă pe clanţă şi pătrunse în „sanctuarul” profesorului.

Kloss n-o mai putea urmări.

Anna străbătu holul şi biroul Benitei. Cabinetul era deschis. Se străduia să nu se gândească la nimic şi să acţioneze pas cu pas după planul conceput de Kloss: întâi să coboare storul, apoi să aprindă lumina, să scoată cheia şi, calm, fără grabă, să se apropie de seif. Răsuci cheia, o dată, de două ori... uşa nu se deschise. Anna simţi sudoarea îmbrobonându-i fruntea. Se opri. „Calm, calm, îşi spuse. Voi relua totul de la început.” Se aşeză, hotărâtă să se relaxeze. Privi spre seif şi observă că uşa începuse să se deschidă încet...

Pe raftul din mijloc se aflau câteva mape numerotate cu grijă – planurile secrete ale profesorului Henning. Anna le întinse pe masă, scoase aparatul de fotografiat şi-şi privi ceasul pentru a şti cât timp mai avea până la schimbarea gărzii.

În spatele copacului, nu departe de poartă, Kloss aştepta cu înfrigurare, gata să intervină. „Cât va mai dura”? – se întreba Kloss. Niciodată aşteptarea nu i se păruse atât de dureroasă şi de grea. Un zgomot de motor ce se apropia îi confirmă sosirea gărzii. O maşină militară deschisă opri şi jandarmii săriră jos. O clipă se întrebă dacă nu cumva Benita minţise, poate că profesorul era în casă şi jandarmii sosiseră la chemarea lui. Dar nu! Era vorba doar de schimbarea gărzii. Jandarmii stăteau faţă în faţă, iar şeful lor le dădea instrucţiunile de rigoare. Era momentul să părăsească vila.

Anna tocmai stinsese lumina. Apoi intră în bucătărie. O clipă, avu dificultăţi, dar în cele din urmă reuşi să închidă uşa cu cheia Benitei. Se afla acum în curte. Auzi vocile jandarmilor şi-l zări pe unul dintre ei trecând de-a lungul străzii. Traversă curtea în fugă,

aplecată – era momentul cel mai dificil. Sări grilajul în care îşi sfâşie rochia. Ce importanţă mai avea.

Se afla în curtea vecină. Santinela care patrula de-a lungul grilajului se întoarse cu spatele.

Strecurându-se pe lângă zid, Anna reuşi să ajungă în stradă, unde o aştepta Kloss. Acesta o apucă de braţ şi amândoi se pierdură în întuneric. O vreme nu-şi spuseră niciun cuvânt. Într-un târziu Anna şopti:

— E în ordine.

10

Era o dimineaţă însorită. Anna, cu o servietă în mână, aştepta într-o cămăruţă din spatele anticariatului. Lumea i se părea acum minunată. E drept că trebuia să părăsească Varşovia, dar se va întoarce curând şi-l va revedea pe Janek. Misiunea, cea mai grea dintre cele pe care le primise, fusese îndeplinită. Puteau să fie mândri. Nemţii n-aveau să afle că planurile lui Henning au încetat de-a mai fi un secret al celui de al III-lea Reich.

— Ce se va întâmpla cu Benita? întrebă ea.

Marcin zâmbi acru.

— Era de preferat să fi evitat răpirea fetei. Vom avea necazuri mari de pe urma ei, mormăi el. Am trimis oameni la locuinţa, lui Kloss ca s-o transporte cu dulap cu tot într-un loc sigur, la Mokotów.

— Şi pe urmă?

— Nu ştiu – ridică Marcin din umeri. Vom raporta la Centrală.

— Nu-i în ordine. Dispariţia Benitei va alerta întregul Gestapo din Varşovia.

— Ce altceva puteam face? zâmbi Anna cu un aer satisfăcut.

Marcin se mulţumi să ridice din nou din umeri.

— Mă tem pentru Janek, spuse apoi Marcin.

Pe Anna o cuprinse frica. Se despărţise de curând de Kloss, cu sentimentul că-l ştie în siguranţă. De fapt, el rămânea aici şi moartea îl pândea la orice pas.

— Te rog să-mi permiţi să mai rămân.

Marcin se încruntă şi i se adresă cu asprime:

— Termină cu prostiile astea! Pleacă imediat la gară, ia trenul de Radom şi prezintă-te la Bartek. Dacă nu pleci, vroi considera că refuzi să-execuţi ordinul.

Imediat ce părăsi anticariatul, Anna se învioră. Lipsa uniformelor germane, zâmbetul unui tânăr care ducea un buchet de flori o făcură să surâdă. Mergea încet, uitându-se la trecători cu speranţa nemărturisită că-l va revedea pe Kloss, dar ştia că el n-are voie să vină acolo, că era ocupat în blestematul acela de Abwehr.

Se opri în staţie. Venea tramvaiul. În aceeaşi clipă îl văzu pe Ruppert care se apropiase de ea.

Era atât de aproape, încât nu mai putea fugi. O recunoscu înainte ca Anna să fi putut acţiona. Tramvaiul opri. Anna alergă spre vagonul din spate. Ruppert o ajunse din urmă şi o apucă de braţ.

— Dă-mi drumul!

Oamenii treceau pe lângă ei, prefăcându-se că nu văd nimic. Tramvaiul porni.

— Nu vă cunosc – strigă Anna – şi se agăţă de uşa tramvaiului.

În aceeaşi clipă apăru o patrulă.

— Luaţi-o, ordonă Ruppert.

Lothar îi precizase că această fată reprezenta ultima lui şansă. Şi totuşi, în loc să se simtă uşurat în clipa în care se prezenta la Sturmbannführer, era dezgustat. Acesta nici măcar nu-i mulţumi. Spera că reuşise să pună capăt coşmarului, să se smulgă din această plasă blestemată. Reacţia lui Lothar fu însă surprinzătoare.

— Eşti un prost, urlă gestapovistul.

Lui Ruppert începură să-i tremure mâinile. Deşi în ultimele zile se obişnuise cu insultele, ştiind că nu poate răspunde la niciun afront, nu reuşea să-şi stăpânească tremurul mâinilor.

Îşi repetă în minte ceea ce ar fi trebuit să-i arunce în faţă acestui ticălos, acestui nimic care, cine ştie prin ce mijloace, obţinuse dreptul asupra vieţii oamenilor. Şi totuşi tăcu.

— Eşti un prost, îi repetă Lothar, de astă dată mai calm. Ţi-am spus eu s-o arestezi? Ţi-am cerut doar s-o urmăreşti. Să ratezi o asemenea ocazie! Prin intermediul ei am fi pătruns în reţeaua lor.

Se aşeză la birou şi-l privi cu răceală.

— De altfel nu ne mai eşti util, Ruppert. Te-ai compromis. Oare n-ai făcut-o cu intenţie? Ia spune, nu cumva continui jocul dublu?

Ruppert ar fi vrut să protesteze, dar cuvintele îi muriră pe buze.

„Sunt un ofiţer german”, îşi zise şi simţi cum îi înţepenesc genunchii. Nu-i ieşea din cap faptul că el, căpitanul Ruppert, dintr-o familie bună, era obligat, să stea în poziţie de drepţi în faţa acestui fost comisvoiajor care-l avea la mână.

Dar furia lui Lothar ajunse la paroxism abia peste o clipă, când sună telefonul. Comunicarea primită îl făcu să-şi piardă cumpătul. Benita von Henning dispăruse.

Lothar îl dădu afară pe Ruppert, nu înainte de a-l anunţa că-l va chema din nou şi-l va pune la zid. Deocamdată avea altceva de făcut.

Profesorul Henning alarmase Berlinul. Îi telefonase şi gruppenführerului. În ceea ce-l privea, Lothar era incapabil să înţeleagă cum se petrecuseră lucrurile. Nici după ore întregi de interogatoriu nu reuşise să afle ceva. Santinela declarase că Benita s-a întors la vilă în jurul orei 23.30, înainte de schimbarea gărzii. Toţi cei care-o schimbaseră au confirmat faptul că după aceea nimeni nu ieşise şi nici nu intrase în vilă. Profesorul von Henning se întorsese spre ziuă de la recepţia oferită de general.

Cum se explica oare miraculoasa dispariţie a Benitei? Încotro plecase sau cine o răpise? Dacă fusese răpită, cum de niciuna din santinele nu observase nimic? Să fie implicaţi şi jandarmii? Imposibil! Lothar îi alesese cu grijă, dintre cei mai buni oameni, verificaţi de nenumărate ori, incapabili să trădeze.

Toate acestea le repetă câteva ore mai târziu gruppenführerului. În cabinetul somptuos ale cărui ferestre dădeau în Polizeistrasse, de obicei pustie, gruppenführerul, scufundat în fotoliu, îl examina cu o privire glacială pe Lothar, care stătea în poziţie de drepţi. Acestuia îi trecu prin minte că este un simplu pion care poate fi oricând trimis pe frontul de răsărit sau împuşcat într-un subsol. Era conştient de propria-i nimicnicie. Şi totuşi nu se revolta. Era stăpânit doar de frică, de acea frică pe care o simţeau cei care în propriu-i cabinet stăteau în poziţie de drepţi.

— Am făcut tot ce-a fost posibil – se dezvinovăţi el.

— N-ai făcut nimic – preciză cu răceală înaltul funcţionar.

— Dacă n-o vei găsi pe fata lui Henning în maximum două zile îţi voi plânge de milă. Ce ştii de Benita von Henning?

— Este agenta noastră încă de când era studentă la Berlin.

— Putea părăsi vila fără să fie văzută?

Lothar era incapabil să răspundă. Îşi spunea că trebuie să accepte totuşi că s-ar fi putut întâmpla, neexistând altă explicaţie.

Ce motiv ar fi avut s-o facă? Să fi fost racolată de un serviciu străin de spionaj? Nu, exclus... Gruppenführerul se ridică.

— Aţi fost neglijent într-o problemă vitală pentru Reich şi pentru viitorul nostru război. Mai putem avea certitudinea că experienţele lui Henning constituie un secret pentru duşmani? întrebă el cu voce gravă.

Lui Lothar îi venea să protesteze, dar se abţinu căci tonul calm al celui care-i vorbea nu prevestea nimic bun.

Apoi primi dispoziţia să cerceteze cele mai mici indicii, să-i interogheze pe toţi aceia care fuseseră în contact cu Benita von Henning, inclusiv pe acel locotenent Kloss din Abwehr care părea să-i facă curte. În final, gruppenführerul îl atinse din nou pe Lothar:

— A fost o prostie, Lothar, o prostie sinistră, arestarea fetei aceleia din reţeaua poloneză. Ar fi trebuit s-o urmăreşti şi să-i depistezi pe ceilalţi.

Lui Lothar nu trebuia să i se mai spună. Ştia şi el că gruppenführerul are dreptate. Se gândi cu satisfacţie la răfuiala cu Ruppert.

Pentru el nu va mai exista odihnă. Nu va încheia interogatoriile până nu va afla tot ce se poate despre Benita.

Printre cei interogaţi a fost şi profesorul Henning. Acesta îl tratǎ de sus, lăsându-l să înţeleagă că e direct responsabil de dispariţia Benitei.

— Ar fi trebuit să asiguraţi o pază mai bună vilei, i se adresă el pe un ton sec. Nu mai pierdeţi timpul discutând cu mine! Apucaţi-vă de treabă!

— Poate că Benita a plecat abia dimineaţă, îşi permise Lothar.

— Lăsaţi glumele. Când am revenit acasă, Benita nu mai era.

— În afara rochiei de seară, a pardesiului şi a poşetei, mai lipseşte ceva din lucrurile ei?

— Nu, nimic. Benita avea la ea cheile de la seif. Înţelegeţi ce înseamnă asta.

— Imprudenţă, preciză sec Lothar.

— A fost o imprudenţă când vi s-a încredinţat sarcina de a mă păzi.

Apoi ieşi fără să schiţeze gestul de salut.

Lothar ştia că Henning îşi putea permite să se poarte astfel, deoarece führerul îl primise în vila sa din Berchtesgaden încă înainte de război.

Lothar ceru să fie convocat Kloss. Înainte însă se hotărî s-o interogheze pe fata prinsă de Ruppert. Aşa cum era de presupus, aceasta negă totul.

— Domnul acela s-a înşelat – şopti ea – nu-l cunosc.

Lothar o privi pe Anna care sta la o măsuţă, lângă uşa cabinetului. Ştia că într-un interogatoriu obişnuit nu va obţine nimic. Ar fi trebuit să folosească metode mai dure, dar nu era convins că fata va rezista.

— N-ai decât o şansă – să spui adevărul. Nu-ţi cerem mult. Omul de legătură şi adresele...

— Nu înţeleg ce vreţi de la mine.

— Te sfătuiesc să mai reflectezi. Îţi voi arăta nişte oameni care afirmau ca şi tine că nu ştiu nimic. Ai să constaţi cum arată.

Fata nu-i răspunse. Lothar se întreba dacă reuşise s-o impresioneze.

— Cui ai predat documentele furnizate de Ruppert?

Anna păli şi strânse buzele. Lui Lothar i se păru că în ochii ei citeşte spaima.

— Oricum ştim totul – afirmă el calm. Dacă spui adevărul, peste o oră vei fi liberă.

Se aplecă spre ea cu ţigara aprinsă în mână. Examină de aproape chipul Annei şi apropie vârful ţigării de obrazul fetei.

— Unde este Benita von Henning?

— Nu ştiu nimic, n-o cunosc pe această doamnă.

— Eşti tare, nu-i aşa? Cu atât mai rău pentru tine. Peste o oră ai să vorbeşti altfel.

În prag îşi făcu apariţia un SS-ist care anunţă sosirea locotenentului Kloss.

— Să intre, spuse Lothar şi ordonă ca Anna să fie scoasă din cabinet.

Cei doi se întâlniră la uşă. Anna cu capul plecat nu ridică privirea de frică să nu se trădeze. Kloss păli. Anna zări doar gestul insesizabil cu care Kloss îşi împinse tocul revolverului în faţă. De ce făcuse asta, era o greşeală, putea observa şi Lothar.

— Am prins o pasăre rară, o agentă a reţelei poloneze.

— Aţi pus mâna pe întreaga reţea?

Kloss era surprins de propria-i stăpânire de sine.

— Nu.

— A mărturisit? întrebă el, temându-se că Lothar îi va sesiza tremurul vocii.

— O să vorbească, răspunse Lothar sigur de sine.

Kloss se aşeză fără a fi invitat.

— Poate era mai bine să n-o arestaţi.

— Nu vă amestecaţi în treburile mele, ricană Lothar.

Culmea! Un mucos din Abwehr să-i repete observaţia gruppenführerului.

— Nu de asta v-am chemat aici – spuse el privindu-l cu răceală. Aţi petrecut seara de ieri cu Benita von Henning.

Calm, Kloss îşi aprinse o ţigară.

— Sunteţi prost informat. Alaltăieri m-am plimbat cu Benita. În fond, despre ce e vorba?

— Vă rog să răspundeţi la întrebare.

— Nu-mi place tonul acesta.

— Nu-i nimic. O să vă obişnuiţi – vocea lui Lothar era egală. Cine ştie dacă veţi mai ieşi de aici.

— Cred, totuşi, că o să ies. Telefonaţi-i Benitei şi întrebaţi-o dacă a fost sau nu cu mine.

— Benita von Henning a dispărut – precizǎ Lothar – iar dumneavoastră sunteţi unul dintre suspecţi.

— Sper că glumiţi, izbucni Kloss.

Revolta era bine jucată. Ştia cum trebuie să se comporte cu oameni de genul lui Lothar.

— Cum vă permiteţi să învinuiţi un ofiţer german? Nu mă confundaţi cu Ruppert. Îi voi telefona imediat lui Recke.

Şi bluff-ul avu efect. Lothar dădu înapoi:

— Vă rog să vă liniştiţi. Vreau să discutăm.

Lothar începu să-l întrebe – despre Benita, felul în care s-au cunoscut... Kloss îi răspundea cumpănind vorbele cu grijă, deşi gândul la Anna nu-l părăsea nicio clipă. Anna se afla aici. Cum ar putea fi scoasă? Kloss îşi dădea seama că aceasta va fi tot atât de greu ca şi fotografierea documentelor lui Henning. Dar mai ştia că va face totul ca s-o salveze.

Îi comunică acelaşi lucru două ore mai târziu lui Marcin, în căsuţa acestuia din Mokotów. Marcin era enervat, neliniştit şi evita discuţia despre Anna. Fiind un om cu picioarele pe pământ, refuza să discute planuri care din capul locului i se păreau irealizabile.

— Magazinul şi toate adresele pe care le cunoştea Anna nu mai pot fi folosite. Pentru un timp şi tu vei ieşi din joc. S-ar putea ca Centrala să hotărască retragerea ta din această acţiune.

Kloss îl asculta cu faţa ascunsă în palme.

— Anna nu va vorbi, spuse el.

Marcin se mulţumi să tacă. Ştia ce se petrece în Aleea Szucha. Era pregătit pentru orice eventualitate. Îl înţelegea pe Kloss, însă era convins că renunţarea constituia singura cale posibilă în situaţia creată.

— Dacă, totuşi... spuse el după o pauză îndelungată. Nu ne rămâne decât să aşteptăm.

— Nu! Nu pot să aştept!

— Ce altceva ai putea face?

— Nu ştiu, sunt, incapabil să mai gândesc.

11

Căpitanul Ruppert continua să se hrănească încă cu speranţe. Aştepta să intervină ceva care să-l ajute să scape din plasă. Aşezat la pian, cânta din Mozart. Aceeaşi frază muzicală repetată la infinit.

Ilse se învârtea prin cameră. Apoi se apropie de el şi-i puse mâna pe umăr. Gestul, în loc să-l calmeze, îl enervă.

— Willy, n-ai de gând să-mi spui?

Ce putea să-i spună? Se auzi soneria. Apoi ordonanţa îl anunţă pe Lothar. În clipa aceea înţelese că deznodământul era aproape.

Ilse se retrase. Ruppert se opri în faţa lui Lothar. Se reculese. Pentru moment îşi recăpătase siguranţa. Se simţea din nou un ofiţer german.

— Ce-aţi făcut cu ea? i se adresă lui Lothar fără altă introducere.

Lothar părea să nu fi înţeles.

— Cu cine?

— Cu fata aceea pe care v-am predat-o.

Lothar făcu o grimasă.

— Te mai interesează?

— Nu vă prefaceţi!

— Fata nu vrea să vorbească, spuse el furios. Am hotărât să vă confrunt. Poate va renunţa să nege totul.

Se aşternu tăcerea. Apoi Ruppert izbucni:

— Nu vreau s-o mai văd! Înţelegeţi!

— Calmează-te!

Lothar îl privi pe Ruppert cu un dispreţ nedisimulat. Îi erau cunoscute aceste manifestări. Numai oamenii foarte slabi sunt capabili de asemenea reacţii.

— O să faceţi tot ce vă voi spune. Fata asta trebuie să vorbească. De altfel, bănuiesc că sunteţi amestecat şi în dispariţia Benitei von Henning. N-aţi fost sincer, iar eu detest minciuna.

— Nu-i adevărat!

Ruppert îşi pierduse controlul.

— Este josnic că-mi puneţi şi asta în circă.

— Josnic? strigă Lothar şi-l pălmui pe Ruppert.

Ruppert făcu un pas înapoi. O clipă păru că se va repezi asupra lui Lothar. Îşi pipăi obrazul. Apoi se lăsă să cadă în fotoliu, ascunzându-şi faţa în palme.

— Cum îndrăzneşti?

Ilse se afla în prag.

— Vă sfătuiesc să nu vă amestecaţi, spuse Lothar părăsind încăperea.

Ruppert se repezi la pian şi lovi violent claviatura.

Apoi reluă aceeaşi frază obsedantă din concertul în la major de Mozart.

12

Lothar avea toate motivele să fie furios. Orele se scurseseră fără să afle nimic despre dispariţia Benitei Henning. Nu avansase cu nimic. Cea de-a doua discuţie cu gruppenführerul fusese mai dură.

— Eşti un prost, Lothar – îl întâmpinase acesta imediat ce intrase.

Şi repetase – un prost.

— Fata nu vrea să vorbească – se scuzase Lothar. I-am ridicat pe cei de la Cazino, dar par să nu ştie nimic, îi voi preda la secţia criminalistică.

— Şi ce-ai de gând?

Glasul gruppenführerului era ameninţător.

— O clipă mai devreme m-a sunat Berlinul Cred că presupui ce mi s-a comunicat.

— Bănuiesc, spuse Lothar. Deşi ar fi fost mai bine să tacă.

— Şi atunci?

— În noaptea asta o voi interoga personal.

Gruppenführerul îl privi pe Lothar cu acelaşi dispreţ cu care puţin mai înainte se uitase el la Ruppert.

— Şi după aceasta nu va mai fi în stare să vorbească. O să te trimit pe front, strigase el. Dă-i drumul mâine dimineaţă.

— Am înţeles.

— Să o urmărească cei mai buni oameni. Uzează de toate mijloacele! Dacă reuşeşte să dispară te împuşc. Trebuie să ne ducă pe urmele celorlalţi. În plus – te rog să fii atent – dacă reţeaua poloneză a răpit-o pe Benita, n-aş avea nimic împotrivă să le propui schimbul... Benita von Henning pentru fata aceea.

— Cum să ajung la ei?

— Te priveşte. Şi fii atent să nu greşeşti.

Anna, care n-avea de unde să ştie ce se petrecuse, crezu că visează atunci când i se înapoie poşeta. Santinela ridică bariera şi-i înmână permisul.

Se trezi singură în mijlocul străzii pustii, stupefiată de cele petrecute. Nu-i venea să creadă. Porni pe aleea Szucha în direcţia Pieţei Unirii. Se afla din nou în mijlocul Varşoviei, oraşul ei. Abia acum simţi oboseala. O durea tot corpul, dar era liberă. Nu spusese o vorbă. Putea fi mândră de ea. O frământa o întrebare – de ce-i dăduseră drumul. Din Aleea Szucha nu mai ieşea nimeni, în cel mai bun caz ajungea la Auschwitz. Iar de acolo...

Anna întoarse capul. La circa 20 de metri în urma ei zări un bărbat în pardesiu şi cu pălărie. Pe trotuarul opus, altul, îmbrăcat identic. O urmăreau oamenii Gestapoului. Ea avea să-i pună pe urmele celorlalţi. Sperau deci să obţină mai mult de la ea în libertate, decât în celulă. Grăbi pasul, deşi nu-i era uşor. Coti pe strada Marszałkowska, apoi pe Pius al XI-lea şi ajunse pe

Mokotówska. Pe stradă, un motociclist într-un impermeabil rula încet. Anna avu impresia că cei trei schimbau priviri între ei. Se apropia o camionetă închisă. Anna coti şi se amestecă printre trecători. Era acasă, Recepţionă imaginile cunoscute – băiatul olog, sprijinit de zid, cu şapca întinsă spre trecători, coada din faţa alimentarei. Gândi: „se dă margarină”. Rezemaţi de o poartă, doi băieţi pe care nu-i cunoştea, dar îi simţea apropiaţi. O cuprinse un sentiment de siguranţă, de libertate. Mai trebuia să facă doar câţiva paşi pentru a ajunge în Piaţa celor trei cruci, unde locuia o fostă colegă de şcoală. Ar fi putut să ia un tramvai şi să se ducă la Marcin sau la Janek. „Janek”, şopti ea. Nu putea! Era altfel decât toţi aceşti oameni pe lângă care trecea. Oricine s-ar fi apropiat de ea s-ar fi expus pericolului. Trebuia să ocolească cunoscuţii, să nu se trădeze dacă recunoaşte pe cineva şi în primul rând să evite pe orice membru al reţelei. Privi în urmă. Erau acolo. Şi motociclistul şi cei doi bărbaţi în pardesiu şi cu pălărie. Nici camioneta nu plecase. Cum să scape de ei? Avea oare vreo şansă să se facă nevăzută? Se întoarse în strada Marszałkowska şi se amestecă printre oamenii care aşteptau în staţia de tramvai din colţul străzii Wilcza. Privi atentă în jur şi avu impresia că a reuşit să scape. Apoi zări camioneta şi pe unul din urmăritori. Celălalt se afla pe trotuarul opus. Anna simţi că o cuprinse disperarea. Se simţea încolţită ca un animal, hăituită. Tramvaiul frână cu zgomot. Aşteptă clipa când acesta demară, sări pe scară şi cineva o împinse înăuntru. Poate va reuşi să-i păcălească. Tramvaiul mări viteza. Cu obrazul lipit de geam privea strada. Nu-i mai văzu. Nici când coborî din tramvai nu-i zări. Coti pe strada Świętokrzyska[19], apoi pe Jasna. Alergă spre o farmacie. Telefonul se afla într-un colţ, izolat. Acoperind discul,

[19] Strada Sfintei Cruci.

formă numărul unei fete din reţea, Małgosia. Singurul număr care îi mai era accesibil. Lui Marcin n-avea voie să-i telefoneze. În fine i se răspunse.

— Małgosia – şopti ea.

La celălalt capăt, tăcere. Apoi vocea speriată a Małgosiei:

— Tu eşti, Anna? Chiar tu?

Prin geam Anna zări pe unul din bărbaţii în pardesiu. Apăru apoi şi motociclistul. Deci, nu scăpase. „Mi-au dat drumul, şopti ea repede. Sunt urmărită, Te sun mai târziu."

Ieşi în stradă, strecurându-se printre oamenii între care nu se putea ascunde. Magazine deschise, cafenele, oameni care se întorceau de la lucru. Viaţa îşi urma mersul normal. Obosită, aproape inconştientă, acţiona sub impulsul unui singur gând – să scape de ei. Altfel se va simţi aici ca într-un pustiu. Pe lângă trotuar trecu o ricşă. O opri.

— Repede, înainte.

Sări în ricşă, închise ochii şi se strădui să se relaxeze. Ricşa merse înainte, apoi coti o dată, de două ori şi Anna nu mai ştia precis unde se află. Îi strecură băiatului o bancnotă mototolită, pe care o găsi în poşetă. Coborî. Se afla pe o stradă aglomerată. Acum o recunoştea, era Chmielna. Intră într-un magazin şi se aşeză la rând. Nu-i mai vedea. Încă nu apăruseră. După o clipă îi zări pe geam. Renunţă să mai telefoneze.

Între timp, în camioneta care traversa strada, un SS-ist transmitea prin radio:

— A intrat în magazin. N-a mai încercat să telefoneze.

13

Marcin nu-şi ascunse nemulţumirea când îl văzu pe Kloss intrând în vila din Mokotów.

— Te-ai grăbit. Te înţeleg, dar n-ai voie să calci regulile elementare ale conspiraţiei.

Kloss ştia asta, însă îl stăpânea gândul că trebui să întreprindă ceva s-o salveze pe Anna, s-o smulgă din Aleea Szudna chiar dacă va fi nevoit să sacrifice... Ce putea oare sacrifica? Singurul lucru important era misiunea, iar aceasta îl împiedica să întreprindă ceva ce i-ar periclita reuşita.

„Aş da jumătate din viaţă să nu fiu ostaş”, gândi Kloss.

— M-a chemat Recke – îi comunică lui Marcin. Berlinul a acordat 24 de ore pentru găsirea Benitei Henning. Sunt turbaţi. Se pare că Fischer trebuia să comunice acordul pentru schimbarea Annei cu Benita.

— Prostii, exclamă Marcin.

Deşi era conştient că lucrul acesta este imposibil se agăţă de el ca înecatul de pai.

— Cum îţi imaginezi discuţia cu Lothar? Cine ar putea să facă pe mediatorul? Şi apoi Benita ştie prea multe ca să-i dăm drumul. În plus, ni s-a comunicat că este util s-o păstrăm – şi adăugă: Mi s-a spus să-ţi transmit felicitări pentru planurile lui Henning.

— Annei trebuie să-i mulţumim.

În tot cursul discuţiei, amândoi urmăreau strada. Marcin o zări primul pe Małgosia.

— Ascunde-te, vine Małgosia, nu te cunoaşte. Apoi mormăi înfuriat: parcă-i pelerinaj aici. Chiar cel mai prost agent o să dea până la urmă peste noi.

Małgosia venea să-i anunţe de telefonul primit, Kloss auzi din încăperea alăturată întreaga conversaţie. Reacţia lui Marcin fu promptă: îi ordonă fetei să predea cheile apartamentului şi să părăsească Varşovia.

— De vreme ce Anna îţi ştie numărul de telefon, trebuie să ieşi din joc.

— Dar Anna va suna din nou, îndrăzni Małgosia.

— Nu-i nimic de făcut, răspunse dur Marcin. Înţelege! N-o putem ajuta.

Sesizând intenţia Małgosiei de a protesta, Marcin interveni de-a dreptul nepoliticos. În ultimă instanţă era răspunzător de viaţa oamenilor şi nu-şi putea permite să greşească.

Imediat ce fata ieşi, Kloss intră în încăpere. Avea un aer foarte hotărât.

— Dă-mi patru din băieţii de la grupa de diversiuni.

— Nu pot!

— Vreau s-o salvez pe Anna, înţelege.

— Şi câţi condamni?

— N-o putem părăsi aşa!

— Exact asta aşteaptă nemţii. Să cedăm. Îţi dai seama cât de strâns o urmăresc? Nu, frate, n-avem voie să ne deconspirăm.

— Mă voi duce la Małgosia. Anna va telefona. Va încerca încă o dată.

— Îţi interzic!

Kloss nu-i era subordonat. Marcin n-avea dreptul să-i ordone fiind doar şeful grupului cu care locotenentul colabora. Ştiau amândoi asta. Kloss îl apucă de umăr.

— Ştii bine, Marcin, că nu pot face altfel. Ai doar la îndemână trei diversionişti.

Marcin se mulţumi să tacă.

Kloss părăsi încăperea hotărât să acţioneze împotriva raţiunii, a regulilor conspirative, riscând securitatea celor cu care colabora. Îl cunoştea pe unul dintre băieţi. Se numea Romek. Ştia că va accepta să-l însoţească la locuinţa Małgosiei şi-l va ajuta s-o smulgă pe Anna din plasa Gestapoului.

„N-ar trebui să procedez aşa – gândi el – dar nu pot face altfel, nimic n-ar mai avea sens."

Romek îşi curăţa arma în vreme ce ceilalţi doi discutau în şoaptă. Când Kloss intră săriră în picioare, surprinşi. Ascultară fără o vorbă tot ceea ce le relată Kloss. Nu după mult timp se găseau în locuinţa Małgosiei.

Începu aşteptarea. Telefonul însă se încăpăţâna să tacă. Scrumiera se umpluse. Cu ochii închişi Kloss o urmărea pe Anna, frântă de oboseală, hoinărind aiurea pe străzi. „De-ar suna odată" – îşi spuse el, gândindu-se că n-ar fi exclus ca Lothar să fi aflat numărul de telefon la care Anna sunase. Erau pregătiţi. Romek supraveghea strada, îşi priveau ceasurile şi supravegheau trotuarul pe care, din timp în timp, îşi făcea rondul patrula germană.

Când îşi pierduseră orice speranţă, ţârâitul telefonului întrerupse tăcerea. Kloss ridică receptorul şi auzi glasul Annei.

— Peste 15 minute la casa de piatră cu două ieşiri. Mai apucă să-i spună doar denumirea străzii şi fata închise.

14

Ruppert bea. Vru să-şi mai toarne, dar constată că sticla era goală. O aruncă şi sticla se rostogoli sub masă. Se ridică cu greu de pe canapea şi se apropie de pian. Atinse claviatura. Nu-şi mai reamintea nici măcar fragmentul acela din Mozart care-l obsedase. Ilse plecase şi nu-i spusese unde; se mulţumise să dea dispreţuitor din umeri. De fapt ştia – alergase la general. Nu-i mai rămânea de făcut decât un singur lucru. Dar nu se putea hotărî. Mai spera fără să ştie ce anume. Atinse din nou clapele şi în aceeaşi clipă telefonul sună. Zgomotul îl irită. Ridică receptorul.

— Alo, cine dracu' e? Ce s-a întâmplat?

Recunoscând vocea, luă involuntar poziţia de drepţi şi instinctiv încercă să-şi încheie cu mâna stângă nasturii de la tunică. Singurul lucru de care mai era în stare – să reacţioneze la vocea generalului.

— Am discutat cu Lothar – generalul îi vorbea în silă – cred că ştii cum trebuie să procedeze un ofiţer german. În amintirea tatălui tău îţi acord o jumătate de oră. Sper să reuşeşti.

Închise înainte ca Ruppert să poată răspunde.

Pe masă, nu departe de telefon, se afla revolverul în tocul său din piele. Era suficient un gest şi totul s-ar fi terminat. Ilse, Lothar, speranţele sale nejustificate. Dar nu se putea decide... „Nu aici – îşi zise –, o voi face, dar nu aici." Îşi puse centura cu tocul în faţă şi părăsi casa. Se urcă la volan şi ambală motorul. Nu ştia unde pleacă şi-ar fi vrut să nu ştie pentru ce o face. Îşi dorea ca moartea să vină singură.

În vremea aceasta, Anna căuta numărul casei indicat de Kloss. Cei doi indivizi cu pardesie o urmăreau fără a-şi da silinţa să se mai ascundă. Anna nu mai gândea, nu mai era în stare. Executa automat ordinul lui Janek. Nu ştia dacă are vreo şansă, nici nu se gândea la asta şi nici la cei care aveau să-şi rişte viaţa pentru a o

salva. Dorea să se odihnească. Atâta tot. Pătrunse în curtea pustie. Sub arcada porţii se afla Romek. O împinse înăuntru. Apoi totul se desfăşură cu iuţeala fulgerului. Când primul din urmăritori intră, Romek se azvârli asupra lui. Cu un zgomot surd, gestapovistul se prăbuşi pe asfalt. Anna şi cel de-al doilea diversionist, Wojtek, dispărură în fundul curţii. Reuşiră să ajungă în dreptul celei de-a doua ieşiri. Lângă trotuar se afla o ricşă, Wojtek sări în şa. Înainte ca Anna să reuşească să urce apăru motociclistul. Frână brusc. Rafala unui automat răsună în curte.

— Şterge-o, strigă Wojtek.

Se aruncă pe trotuar şi trase. Într-o clipă, strada se goli. Camioneta Gestapoului frână cu zgomot. Rafalele automatelor se încrucişau în aer. Anna fugea pe trotuarul pustiu. „De-ar reuşi să scape”, gândi ea. N-ar fi trebuit să-i lase acolo. Se opri speriată de acest gând. Dacă ar mai fi alergat câţiva paşi ar fi ajuns la colţ, unde o aştepte Kloss într-o maşină.

Pe strada pustie, mergând în zig-zag, apăru automobilul lui Ruppert. Zărind-o pe Anna frână brusc, deschise uşa şi o trase înăuntru. La capătul puterilor, Anna nu se opuse, îi trecu prin minte că va ajunge din nou pe Aleea Szucha şi în sfârşit se va odihni. Se va întinde pe betonul rece şi va dormi. Zări faţa lui Ruppert aplecată asupra volanului. Conducea cu viteză. Apoi maşina se opri brusc. Îşi reveni şi recunoscu locul: se aflau în cartierul de pe Vistula. Ruppert deschise uşa.

— Fugi, strigă el.

Se trezi alergând pe strada Solec. Apoi se opri sub o poartă. Oamenii treceau pe lângă ea fără s-o privească

Ruppert intră cu maşina pe podul Poniatowski. Pe la jumătatea acestuia, maşina viră brusc, rupse parapetul şi se prăbuşi în apă. Ceva mai târziu, la locul accidentului sosiră maşinile Gestapoului.

STRICT SECRET

1

Inginerului Erwin Reil, originar din Hamburg, i se prevăzuse o carieră ştiinţifică strălucită. Profesorul Lübbich îi propusese tânărului absolvent un post de asistent în laboratorul său, dar Reil preferase fabrica. Îi plăceau marile uzine, eficienţa, organizarea. Repeta cuvântul „modern”, care pe buzele lui avea sonoritatea unui strigăt de luptă.

La treizeci şi opt de ani interesul îi fu captat de motoarele cu reacţie. Mulţi îl priveau cu scepticism. Era prea tânăr şi prea puţin cunoscut... A ştiut însă la ce porţi să bată şi, înarmându-se cu răbdare să-şi aştepte rândul. Când, în cele din urmă i s-a propus să preia conducerea noilor uzine speciale din G.G., a ştiut că se află în pragul afirmării. Muncea fără preget. Zile şi nopţi nu părăsea uzina aflată la periferia unui mare oraş polonez. Oraşul şi locuitorii lui îi erau străini. Îl stăpânea un singur gând – să-şi

respecte termenul. De fapt, nu-l interesa nici războiul, nici măreţia celui de-al treilea Reich. Se gândea exclusiv la motoare şi la propria-i persoană.

Apărură însă greutăţile. Primele experienţe eşuaseră şi atunci îşi aminti de doctorul Pułkowski. Auzise de el încă înainte de război. Îi pomeni numele în discuţia cu un ofiţer superior al Gestapoului, imediat după numirea sa la conducerea uzinei. Acesta îşi notă ceva în carnet şi după aproximativ trei luni îi telefonă, anunţându-l că Pułkowski, se afla de câteva săptămâni la dispoziţia lor...

Inginerul Erwin Reil ripostă prompt:

— De ce nu mi l-aţi trimis imediat?

— Era necesar să-l pregătim.

Tonul celui de la capătul firului îl făcu să renunţe la comentarii.

Funcţionarul Gestapoului îi comunică ora la care îl vor „furniza” pe Pułkowski. „Furniza – parcă ar vorbi de o marfă oarecare”, gândi Reil. Îşi privi ceasul. Curând aveau să-şi facă apariţia. Împinse la o parte schiţele şi se afundă cu satisfacţie în fotoliul moale. Cabinetul, destul de simplu mobilat, era în schimb comod. O lampă obişnuită de birou, câteva scaune nepretenţioase şi acest fotoliu ale cărui braţe le mângâia cu plăcere. Mobila şi-o proiectase singur, în timpul liber – „funcţională şi frumoasă”, gândise el.

Fräulein Krepke, o nemţoaică în vârstă, originară din Basarabia, intră păşind cu grijă şi-i puse pe birou o ceaşcă cu cafea. Reil n-o privi şi nu-i mulţumi. Nu-şi putea suferi secretara – era greoaie, incapabilă să gândească, docilă şi în plus, urâtă. Reil închise ochii şi gândul îi zbură la Danka. Ce fată splendidă! La plecarea din Hamburg i se spusese că polonezele sunt ostile germanilor chiar dacă nu poartă uniformă, iar cele accesibile...

Pe Danka o cunoştea abia de câteva zile. După o nouă experienţă nereuşită plecase de la fabrică. În poartă o remarcase pe Danka. Era frumoasă şi bine îmbrăcată. Mult mai bine decât majoritatea fetelor din oraş.

Ajuns în dreptul ei oprise maşina. Constatase că vorbea bine germana. Fata îl informase că fusese repartizată aici de Biroul forţelor de muncă. Făcuse o grimasă. Venise aici pentru că n-avea de ales. Îi propusese s-o conducă cu maşina. Crezuse o clipă că-l va refuza, dar fata acceptase fără să şovăie. Nu! Nu era o fanatică. Îl invitase la ea. Avea un apartament drăguţ, chiar frumos. Reil prefera stilul acesta simplu, fără mobilă de prisos, care demonstra bun gust. A doua zi, venise din nou. Adusese flori şi o sticlă de coniac. Fata pusese florile într-o vază înaltă, lângă fereastră. Se aşezaseră apoi pe canapea şi goliseră paharele.

— Te deosebeşti de celelalte fete poloneze pe care le-am cunoscut. Înţeleg ostilitatea ta. Asta ţine de politică. Pe mine, însă, politica nu mă interesează. Sper că nici pe tine.!

Fata confirmă. Apoi o invitase la dans. Strângând-o în braţe, Reil se surprinsese gândind: „ce bine ar fi să am o asemenea secretară”.

La Serviciul personal s-ar putea aranja lucrurile. Poate că fata are vreo bunică de origine germană sau, cine ştie, la a şaptea spiţă...

În clipa aceea îl preocupa un singur lucru – cum să scape de bătrâna domnişoară Krepke, care tocmai îşi făcuse apariţia.

— Au venit cei de la Gestapo, îi comunică ea din uşă.

— Ţi-am mai spus să intri şi să închizi uşa. Asta în primul rând. În al doilea rând, când anunţi pe cineva trebuie să-mi comunici numele.

Gestapovistul cu gradul de sturmführer îl introduse pe Pułkowski. Savantul polonez i se păru lui Reil foarte bătrân. Faţa

îi era brăzdată de riduri. O cicatrice proaspătă îi însemna un obraz. Hainele atârnau pe el ca un sac. Se vedea că-i era teamă.

Convins că Pułkowski îl crede tot un funcţionar al Gestapoului se decise să-l trateze cu toată consideraţia, bineînţeles dacă va merita.

— Vă rog să aşteptaţi la secretariat, domnule sturmführer, spuse el dispreţuitor. Deocamdată n-am nevoie de dumneavoastră.

Apoi îl invită pe Pułkowski să se aşeze. Crispat, Pułkowski luă loc. Nu ştia ce să facă cu mâinile. Şi le puse pe genunchi, examinându-şi bandajul murdar de la mâna stângă.

— O cafea, un coniac? îl întrebă Reil

Pułkowski nu scoase o vorbă.

— Deci, un pahar de coniac şi o ţigară de foi, râse Reil din toată inima, amabil. Presupun că n-aţi mai fumat de mult o ţigară bună.

Se mişca repede, turnând în pahare şi continuând să vorbească. Îi spuse părerea lui despre cei de la Gestapo – nişte măgari, birocraţi, mărginiţi; el însă, Reil, face parte din aceeaşi categorie ca şi musafirul său, din categoria celor pe care-i interesează doar ştiinţa, tehnica şi nu politica. Este convins că se vor înţelege, afirmă el zâmbind.

Pułkowski sorbi din paharul de coniac şi trase cu nesaţ din ţigară. Continua să-l suspecteze pe Reil. Dar părea mai puţin crispat.

— Despre ce e vorba? întrebă el.

— Câţi ani aveţi, domnule doctor?

— Patruzeci şi opt.

„Îi dădeam cel puţin şaizeci”, gândi Reil.

— Sunt inginer – îl informă Reil – mă pasionează aceleaşi probleme ca şi pe dumneavoastră. Vă cunosc lucrările încă dinainte de război.

Se opri, dar, fiindcă Pułkowski tăcea, continuă să vorbească:

— Am fost numit directorul acestei uzine. Vă daţi seama... deschise sertarul biroului şi scoase o mapă pregătită dinainte. Aici sunt câteva schiţe legate de problemele care m-au preocupat înainte de război. Vă rog să le studiaţi. Vă amintiţi de invenţia brevetată în ’37 în Italia. Despre ea este vorba.

Pułkowski privi o clipă desenele, apoi, cu un gest ferm, le îndepărtă.

— N-am să vă ajut.

— Ce-aţi spus? izbucni Reil într-un hohot de râs. Ştiu totul. Acest patent italian se referă la motorul cu reacţie.

— Greşiţi!

— Tăceţi, strigă Reil pierzându-şi răbdarea. Vă ofer condiţii excelente de lucru. Veţi fi tratat ca un prieten. Voi avea grijă de sănătatea dumneavoastră.

— De sănătatea mea s-au îngrijit colegii dumneavoastră de la Gestapo, ripostă Pułkowski zâmbind amar.

— Va trebui să uitaţi – se stăpâni Reil cu greutate. Noi suntem plămădiţi dintr-un alt aluat.

Fiindcă Pułkowski tăcea, Reil adăugă:

— Soţia dumneavoastră zace în închisoarea Gestapoului.

Polonezul păli. Ridică paharul şi coniacul se vărsă pe podea.

— Nu face nimic. Vă rog să mai reflectaţi, spuse Reil. Vă mai acord timp. Deocamdată veţi rămâne pe teritoriul uzinei.

În aceeaşi clipă, zgomotul unei explozii puternice făcu să vibreze aerul. Geamurile se sparseră zornăind. Suflul pătrunsese până în încăpere. Brusc, lumina se stinse şi-i învălui întunericul. Afară se înălţa o coloană de flăcări.

— Rampele, rampele mele, strigă Reil.

2

Oberleutnant[20] Hans Kloss, în uniformă de gală, se opri în faţa palatului gauleiterului. Pe poarta de fier intrau una după alta automobilele oaspeţilor, iar santinelele SS vibrau asemenea unor strune întinse, dând onorul.

Kloss îşi consultă ceasul spre a se convinge că n-a ajuns prea devreme. Se întreba cui îi datora această invitaţie. Era un funcţionar oarecare al Abwehr-ului, iar cu gauleiterul nu se întâlnise niciodată. Să fi fost soţia acestuia? Îi fusese prezentat nemţoaicei uscăţive cu prilejul unui concert la „Căminul soldatului". Au băut împreună o cafea şi-a remarcat atunci că soţia gauleiterului îi zâmbea cochet. Kloss o condusese acasă. La despărţire ea i se adresase: „Sper să ne mai vedem, domnule locotenent". Şi-acum, această invitaţie.

Nu putea să nu profite de ocazie. Mai mult chiar, spera să afle amănunte despre reacţia nemţilor după explozia din uzina lui Reil. De la şeful lui nu aflase nimic, iar Brunner, care condusese cercetările, repeta tuturor: „o să-i prindem".

Kloss era neliniştit. E adevărat că explozia distrusese depozitele şi o rampă de lansare, dar uzina continua să lucreze.

[20] Locotenent.

În ce priveşte stadiul experienţelor, informaţiile erau nesemnificative. Lui Edward îi spusese: „Băieţii au făcut treabă bună, dar ăsta e abia începutul. Nemţii o să fie cu ochii în patru”. Edward era un colaborator excelent, însă acţiona câteodată pripit. Nu reuşea să înţeleagă că uneori informaţiile pot fi mai importante decât acţiunea propriu-zisă. Profesor de meserie, îşi trata colaboratorii aproape ca pe propriii elevi. „Kazik merită nota zece”, îi comunicase el lui Kloss. Informaţiile furnizate de Kazik, pe care Kloss nu-l cunoştea, erau de fapt imprecise. Nu aveau la dispoziţie nici măcar un plan exact al uzinei şi nu aflaseră unde-l ţineau nemţii pe Pułkowski.

Pułkowski. Fiecare radiogramă a Centralei conţinea acest nume. Trebuia smuls din mâinile nemţilor sau... Kloss refuza să se gândească la acest sau... Oare Pułkowski le spusese ceva? Edward susţinea că se poate avea încredere în el, dar Kloss cunoştea mai bine metodele de convingere ale Gestapoului. Nu-şi făcea iluzii. N-avea voie. Trebuia să afle tot ce se poate despre Pułkowski. În cazul în care Danka nu va reuşi, atunci...

Danka îi reveni din nou în minte în vreme ce urca scările ce duceau la reşedinţa gauleiterului. O fată cu nervi de oţel. Deşi se cunoşteau deja de câteva luni nu-i spusese nimic despre viaţa ei. Kloss nu-i cunoştea decât numele conspirativ. Ca şi ea de altfel.

Se privi în oglinda din hol. Se obişnuise să-şi stăpânească mimica, dar, asemenea unui actor, simţea de fiecare dată nevoia de a se controla înainte de a păşi în scenă. Trebuia să etaleze un zâmbet adecvat când soţia gauleiterului îl va întâmpina în prag. Ştia că cel mai mic gest, un cuvânt necontrolat te pot trăda într-o anume situaţie. Dar cel mai greu lucru era să-ţi ascunzi ura.

Kloss se înclină sărutând mâna doamnei, apoi strânse mâna moale a gauleiterului.

Salonul era plin – bărbaţi în uniforme militare şi brune, doamne în toalete de seară. Kloss se opri în apropierea uşii. Imediat se înfiinţă un chelner purtând o tavă. Luă paharul şi începu să caute cu privirea eventualele cunoştinţe. Brunner discuta cu şeful lui, maiorul Horsch. În prag îl remarcă pe inginerul Puschke, îmbrăcat în uniformă nazistă. Prezenta interes, datorită faptului că era adjunctul lui Reil. Voluminos, cu o privire permanent neliniştită, Puschke tocmai o saluta pe soţia gauleiterului.

— Unde este inginerul Reil? îl întrebă ea.

— Directorul trebuie să sosească dintr-o clipă în alta; îi place să-şi facă apariţia mai târziu.

De gauleiter se apropie un bărbat între două vârste, înalt, îmbrăcat civil, de o eleganţă uşor ostentativă. Lui Kloss îi era complet necunoscut. Privirea gazdei îi spuse însă că el va fi figura centrală a seratei. Ea îl salută cu un zâmbet încântat şi în acelaşi timp parcă tulburată.

— Mă bucur că vă văd, domnule Rioletto. Mă temeam...

„Rioletto! Ce nume”, gândi Kloss.

— S-ar fi putut să nu vin? De mult n-am mai primit un ordin atât de plăcut...

— N-a fost un ordin, ci o rugăminte, replică ea prompt.

Alături de gauleiter, Puschke îl privea pe noul venit Ochii lui, cel puţin aşa i se părea lui Kloss, trădau surpriză şi teamă.

Îşi spuse că n-ar strica să afle de ce se teme Puschke. Dacă într-adevăr avea vreun motiv; hotărî să ceară Centralei informaţii despre acest individ. Poate că ştiau ceva...

Pe primul plan rămânea însă Reil, dar, din păcate, nici despre el nu deţinea prea multe date. Un inginer al Reichului fără trecut... Era nevoie de timp pentru a obţine cea mai vagă informaţie. Persoana lui Reil îl obseda.

În sfârşit, acesta îşi făcu apariţia. Şansa îi surâse. Soţia gauleiterului venea spre el împreună cu directorul uzinei.

— Domnii se cunosc? Inginerul Reil... Oberleutnant Kloss. Vă rog să nu uitaţi – i se adresă ea lui Kloss – după cină vom dansa împreună...

Îi lăsă singuri. Reil privi în jur.

— Puţine femei frumoase, constată el. Gauleiterul nu s-a îngrijit de bărbaţii singuri.

Deodată se făcu linişte. Gauleiterul se afla în mijlocul salonului, având-l alături pe Rioletto.

— Stimaţi oaspeţi, avem în mijlocul nostru un specialist în ştiinţe oculte, profesorul Rioletto, la ale cărui demonstraţii a asistat însuşi Führerul.

Se lansă apoi într-o pledoarie în favoarea ştiinţei tainice, capabilă să dezvăluie viitorul, şi a misticismului propriu poporului german.

— Domnul Rioletto vă va prezenta câteva mici demonstraţii – spuse el în încheiere.

— Şarlatanie, ricană Reil, întorcându-se spre Kloss.

Rostise cuvântul cu voce tare, astfel încât era imposibil ca Rioletto să nu-l fi auzit.

— Este o ştiinţă autentică, şopti Puschke care tocmai ajunsese lângă ei.

— A, tu eşti Puschke! exclamă Reil cu o notă de dispreţ în glas. Prusac tipic din părţile răsăritene, superstiţios ca un negru.

Între timp, prestidigitatorul îşi începuse demonstraţia. Erau lucruri pe care Kloss le mai văzuse. Trebuia să recunoască însă că Rioletto era un as. Executa totul fără efort, cu siguranţă şi eleganţă.

Rioletto aprinse o ţigară de foi, deschise geamul şi-o aruncă. Toţi îl urmăreau. Se apropie şi de Puschke, care, instinctiv, făcu

un pas înapoi, introduse mâna în buzunarul interior al hainei acestuia şi scoase o altă ţigară aprinsă. Răsunară exclamaţii admirative şi aplauze.

— Cum aţi reuşit? – întrebă soţia gauleiterului – doar aţi aruncat ţigara în stradă...

Reil izbucni în râs, în vreme ce Puschke părea de-a dreptul speriat. Bău pe nerăsuflate un păhărel de coniac şi se trânti în fotoliu, incapabil să-şi desprindă privirile de la Rioletto. Kloss se convinse acum că cei doi se cunoşteau. Rioletto îşi continuă evoluţia – figuri cu cărţile de joc, descoperirea unor obiecte ascunse, citirea gândurilor.

Kloss îi urmărea pe ofiţerii şi gestapoviştii care se înghesuiau în jurul „maestrului”, supralicitând întrebările şi insistând să primească răspunsurile.

Rioletto îi fascina. Doar Kloss şi Reil rămăseseră de-o parte. Simţi aţintită asupra sa privirea prestidigitatorului. O clipă se gândi că a procedat imprudent neamestecându-se printre cei care-l înconjurau pe Rioletto.

— Bineînţeles că tot ce-aţi văzut sunt demonstraţii de duzină. Ocultismul se ocupă de probleme mult mai serioase.

Prin mulţime îşi făcu loc sturmbannführerul Brunner.

— Domnule Rioletto, acum câteva zile nişte bandiţi au aruncat în aer obiective militare importante. N-aţi vrea...

— Tocmai... interveni şi gauleiterul.

— Ar trebui să am un obiect sau să fie de faţă o persoană care s-a aflat la locul incidentului, preciză Rioletto.

— Vă pot oferi o legitimaţie a unui soldat SS care a fost ucis.

Brunner îi întinse un plic. Kloss se apropie. Demonstraţia înceta să mai fie o simplă distracţie. Nu credea în puterile magice ale lui Rioletto, dar îl cuprinse o vagă nelinişte.

Rioletto scoase legitimaţia din plic, închise ochii concentrându-se îndelung, ostentativ, ştiind că acest ceremonial fascina asistenţa. Într-un târziu îi întinse lui Brunner legitimaţia.

— Ceva mă conturbă, spuse el cu voce coborâtă.

Asistenţa murmură. Se lăsă din nou liniştea.

— Nu înţeleg, spuse gauleiterul.

— Voi fi mai clar. Cineva mă bruiază. Aici se află o persoană care a luat parte la atac sau l-a organizat.

Kloss avu senzaţia că tăcerea se prelungeşte nefiresc de mult. Îşi compuse un zâmbet asemănător celui de pe faţa lui Reil. Apoi îl surprinse pe Puschke. Neamţul cel gras era evident înspăimântat, incapabil de a se controla. Oare de ce? Kloss ştia mai bine ca oricare altul că Puschke nu avea nimic comun cu sabotajul de la uzină.

— Cine e? întrebă Brunner.

— Nu ştiu, încă nu ştiu, răspunse Rioletto.

În sfârşit se serviră băuturile. Recepţiile se încheiau în mod obişnuit cu beţii în toată regula. Câteodată ieşeau pe străzi şi începeau vânătoarea sălbatecă, necontrolată. Împuşcau oamenii surprinşi pe lângă case, trăgeau în ferestrele prin care se zărea o rază de lumină...

Kloss băuse cu Brunner, dansase cu soţia gauleiterului, prinsese frânturi de discuţii. De asta venise – să audă şi să ţină minte.

Brunner discuta cu gauleiterul. Îşi luase angajamentul că va scoate de la Rioletto toate informaţiile mai mult sau mai puţin oculte. Gauleiterul care băuse puţin îi precizase pe un ton dur:

— Domnul Rioletto poate fi cel mult rugat să ne dea o mână de ajutor. Şi încă politicos.

Kloss reţinu precizarea. Înregistră şi expresia întipărită pe chipul tânărului gestapovist Glaubel, garda personală a lui Reil.

— Am o idee, i se adresă Glaubel gauleiterului.

Kloss nu mai auzi continuarea. Îşi zise că trebuie să ţină cont de acest individ. Era mai periculos decât Brunner.

În seara aceea, Kloss a mai avut ocazia să discute cu Reil. Încercă să lege o conversaţie. Părea că pe Reil nu-l interesau decât femeile. Vorbea despre ele mult, cu plăcere, relata amintiri din anii studenţiei. Apoi declară că nu-i place coniacul şi că pleacă să caute votcă... Kloss îl urmări strecurându-se printre oaspeţii care abia se mai ţineau pe picioare.

Câteva perechi dansau. Părea că nimeni nu mai aude muzica. Replici rostite cu voce tare şi din când în când glasul gauleiterului domina sala. Soţia acestuia, uşor ameţită, îl luă de braţ pe Kloss.

— Să mergem la maestru, îi şopti ea la ureche.

— Îmi pare bine de cunoştinţă – Rioletto era perfect lucid – mai ales că dumneavoastră nu credeţi în ştiinţele oculte.

— Maestrul ştie tot, decretă soţia gauleiterului.

— Bineînţeles. Dar inginerul Reil şi-a exprimat îndoielile puţin cam categoric.

Continua să-l stăpânească o stare de nelinişte. Nemţoaica îl strângea tare de braţ, iar Rioletto îl privea pătrunzător.

Kloss băuse mult şi lucrul acesta îi afecta siguranţa de sine. Trebuia să fie atent, să-şi controleze fiecare gest.

— Dumneavoastră nu credeţi în... reluă Rioletto.

— Faceţi ceva pentru a-l convinge, gânguri nemţoaica.

— Nu-mi place să fiu convins, replică sec Kloss.

— Vai, câtă seriozitate – zâmbi ea – spuneţi totuşi ceva, sunt curioasă...

Rioletto scoase din buzunar o mică sferă de sticlă, învelită într-o batistă, pe care o aşeză pe masă.

— Vă numiţi Hans, Hans Kloss. Sunteţi prea treaz. Aţi băut puţin. Aveţi o stăpânire de sine remarcabilă.

— O, da! exclamă soţia gauleiterului. Doamne! Pleacă inginerul Reil!

Îi părăsi şi alergă spre uşă.

— Nu v-ar conveni să vorbesc, i se adresă Rioletto.

— Dacă aveţi ceva de spus...

Se cântăreau din ochi. Rioletto coborî primul privirea. „Nu ştie nimic precis, nu ştie”, îşi zise Kloss şi simţi că-şi recapătă calmul. Se ridică de pe scaun.

— Viaţa mea, domnule Rioletto – spuse el – este atât de simplă încât n-o să descoperiţi nimic interesant!

— Tot ce se poate... – şi se întrerupse zărindu-l pe Puschke care tocmai trecea pe lângă ei. Poftiţi, îl invită el, poate că dumneavoastră am să reuşesc să vă spun ceva interesant.

— O, nu! Nu-i cazul, strigă Puschke. Precipitându-se spre ieşire.

3

Se făcuse târziu când Kloss se hotărî să părăsească reşedinţa gauleiterului.

La ieşire îl zări pe Rioletto care tocmai îşi lua rămas bun de la gazde. Soţia gauleiterului nu-l văzu pe Kloss. De altfel era beată. Kloss spera să uite discuţia. Ar fi trebuit s-o mai invite la dans.

Constituia o relaţie preţioasă, dar îl părăsise răbdarea. Gânguritul femeii era insuportabil. Ajuns în stradă, Kloss zări prin geam chipul lui Brunner.

Era o noapte răcoroasă, ca de început de mai.

Cu mâinile în buzunare, Kloss făcu câţiva paşi şi se opri într-un loc de unde putea vedea intrarea reşedinţei gauleiterului. Oare Rioletto venise cu maşina? În cazul acesta nu avea nicio şansă. Se hotărî să aştepte.

În sfârşit zări silueta înaltă a prestidigitatorului. Rioletto mergea cu paşi repezi fără să privească înapoi. Kloss îl urmă cu precauţie. Pe strada pustie apăru o patrulă, cu un „halt” zgomotos îl opriră pe Rioletto. Îi înapoiară legitimaţia şi-l salutară pocnindu-şi călcâiele. Kloss le răspunse neglijent la salut. Continua să meargă cu grijă, deşi prestidigitatorul nu părea să-şi dea seama că e urmărit. Coti pe una din străzile care o întretăiau pe cea principală. După câteva minute se aflau în cartierul de vile locuit exclusiv de nemţi.

Kloss rămase surprins. Se aşteptase ca Rioletto să stea la hotel.

Prestidigitatorul se opri în faţa unei case, verifică numărul şi sună. Kloss îl supraveghea de la distanţă. După un timp uşa se deschise şi, în uşa luminată din interior, apăru Puschke. Nu exista nicio îndoială. O vreme rămaseră în pragul uşii, apoi dispărură amândoi în interiorul vilei.

Ce legătură exista între cei doi? Puschke se speriase, sau cel puţin aşa păruse, văzându-l pe Rioletto la gauleiter. Nimic din comportarea lor nu lăsase impresia că se cunoşteau şi cu atât mai puţin că ar exista vreun motiv pentru această vizită nocturnă. Oare constatarea îi va fi utilă? Cum se explicau cuvintele lui Rioletto – „Omul care a fost prezent la atacul uzinei se află aici”? La cine se referea? Ce-o fi ştiind şi ce-i poate spune lui Brunner?

Kloss îşi punea toate aceste întrebări în drum spre centrul oraşului. Edward locuia pe strada Walowa nr. 15, la etajul doi al unei vechi clădiri din piatră. Dormea când Kloss bătu la uşă.

— Ai înnebunit? Ce s-a întâmplat?

Hans se aşeză pe pat şi-şi aprinse o ţigară. Simţea nevoia să se odihnească. Îl urmărea pe Edward care se învârtea prin cameră; profesorul puse apa la fiert şi pregăti un surogat de ceai. Umplu paharele cu băutura aceea tulbure.

— Ce s-a întâmplat? repetă el întrebarea după ce, în sfârşit, se aşeză.

— Trebuie să-ţi comunic câteva lucruri.

— Te-au lăsat nervii? îl întrebă Edward. De unde vii?

— De la o recepţie oferită de gauleiter. A intervenit ceva nou.

— Despre ce e vorba?

— Un oarecare Rioletto, o figură dubioasă, probabil un agent al Gestapoului. Încearcă să afli ceva. Şi ar mai fi adjunctul lui Reil, Puschke...

— O să încerc.

— Ar fi bine ca de Puschke să se ocupe Danka.

— Iarăşi Danka, zise Edward, mi-e milă de ea.

— S-a plâns cumva?

— Ea nu se plânge niciodată. De ieri este secretara lui Reil. Mai precis, o înlocuieşte pe secretară. Reil a trimis-o în concediu în Germania.

— Excelent!

Edward tăcu.

— Excelent, repetă el apoi. Te-ai gândit cât o costă asta?

Kloss măsura încăperea cu paşi repezi.

— Niciodată nu m-am gândit la preţ.

Se surprinse minţind. De câteva zile Danka îi revenea mereu în minte şi de fiecare dată îşi blestema munca.

— Ar fi trebuit să ne furnizeze planul precis al uzinei.

— Nu aşa, deodată. Pentru început nu trebuie să fie suspectă. Ar fi mai mult decât suficient dacă ar reuşi să stabilească legătura cu Pułkowski.

— Şi cine va întocmi planul?

— L-am însărcinat pe Kazik. Un băiat excelent. Se va descurca, sunt convins.

— Toţi băieţii tăi sunt excelenţi, mormăi Kloss. Rămâi un profesor indulgent căruia îi place să dea note bune.

4

Kazik lucra în atelierele căilor ferate ce se aflau vizavi de uzina lui Reil. De la fereastra biroului său, o cămăruţă sordidă într-o baracă, vedea liniile de cale ferată, depoul, zidul înalt dincolo de care se afla uzina.

Venea totdeauna cu câteva minute înainte de orele 8,00 când începea lucrul. Totuşi, Herr Luebke, şeful, un neamţ înalt, îmbrăcat într-o cămaşă neagră, ajungea înaintea lui şi-l aştepta în uşa biroului. Îşi privea ceasul şi-i comunica sarcinile pentru ziua respectivă.

Nu s-ar putea spune că dădea în brânci cu treaba. Întocmea liste cu muncitori, state de plată şi alte hârtii. Neamţul, tipicar, sesiza cea mai mică greşeală şi-l punea să transcrie totul. În jurul orei 9,00 pleca la gară să se întâlnească cu colegii, să-l viziteze pe

şeful de gară sau să bea o halbă de bere la bufet. Pe acest obicei conta şi Kazik. În biroul şefului se afla seiful în care existau nişte permise ştampilate cu care puteau intra în uzina lui Reil lucrătorii de la calea ferată. În drum spre depou, ei traversau curtea uzinei pe linia de manevră.

— Mă întorc peste o oră, îi spuse şeful.

Kazik îl urmări de la fereastră. Când îl văzu dispărând în spatele depozitului pătrunse în birou. Cheile seifului se găseau în sertar. Kazik îl descuie cu un şperaclu. Deschiderea seifului îi luă mai mult timp decât îşi închipuise, în sfârşit, reuşi. Cartonaşele cu inscripţia „Passiersehein" erau acolo. Luă unul pe care scria Hans Molke. Îl strecură în buzunar, închise uşa seifului şi biroul şi părăsi baraca în grabă.

Simţi că inima îi bate să-i spargă pieptul când ajunse lângă poartă. Doar o santinelă SS, sprijinită de gheretă, păzea intrarea. Santinela privi atent permisul întins de băiat. Kazik vorbea bine germana, dar se temea să nu-l trădeze accentul. De fapt nici asta n-avea prea multă importanţă, erau atâţia volksdeutsche[21]. Rapid, cu dexteritate, îl percheziţionă pe Kazik.

— Ordin! îi controlăm pe toţi, şi pe „volksdeutsche" şi pe „reichsdeutsche[22]".

— Era suficient să-i controlaţi pe polonezi.

— E în ordine!

Kazik răsuflă uşurat. Din uzină tocmai ieşea un bărbat bine îmbrăcat. Santinela îl salută. Rioletto, căci despre el era vorba, îl privi cu atenţie pe Kazik.

— Un grangur de la Berlin, mormăi santinela.

---

[21] Volksdeutsche (Coloana a V-a), germani din străinătate care au căpătat cetăţenia ţării de reşedinţă.

[22] Reichsdeutsche – germani de pe teritoriul Reichului.

Kazik nu comentă şi porni pe drumul de acces larg, asfaltat, pe laturile căruia se înşirau atelierele. Aleea ducea la o clădire mare, impunătoare, probabil administraţia. În curte domnea o mare agitaţie: motoarele vibrau, se manipulau vagoane. Oameni în salopete treceau pe lângă Kazik fără să-i dea atenţie. Băiatul coti pe o alee lăturalnică cu intenţia de a da un ocol uzinei, încercând să se menţină de-a lungul zidului care o înconjura. Căută cea de a doua poartă, care se deschidea numai atunci când soseau transporturi masive de materiale. Era absolut necesar să-şi noteze în gând distanţa dintre hala centrală şi această poartă pentru a fi în stare să amplaseze pe plan clădirea administraţiei. Urmă o cărare îngustă ce se strecura pe lângă atelierele, depozitele şi barăcile din lemn risipite în incinta uzinei. În fundul curţii, ascunsă parţial de copaci, se zărea o vilă frumoasă. Precis că acolo locuia Reil. Edward presupunea că tot acolo îl „păstrau" şi pe Pułkowski. Îşi alese o ascunzătoare lângă o baracă de lemn şi începu să studieze casa. Scoase o hârtie şi trasând rapid linii precise încropi o schiţă: drumul de la poartă la vilă, distanţele în metri, amplasamentul atelierelor, sediul administraţiei. De-a lungul zidului patrula o santinelă. Nu prezenta pericol deoarece nu urmărea ce se petrece în curtea uzinei, ci în afara ei. Absorbit de schiţă, Kazik nu sesiză că un tânăr în uniformă îl observa de câteva secunde. Asemenea lui Kazik se lipise de peretele barăcii. Păşind uşor se apropie pe nesimţite. Ajuns în spatele lui Kazik, scoase pistolul şi lipi ţeava de spatele băiatului. Kazik se răsuci brusc, surprins. Avea la dispoziţie doar câteva secunde pentru a se decide să atace sau nu. Prudent, hitleristul se retrase câţiva paşi. Kazik ridică mâinile.

— Te-am prins. Nu mişca. Documentele şi hârtia aceea... repede...

Situaţia părea disperată. Neavând altă soluţie îi întinse documentele.

— Hans Molke! Dă-mi şi Ausweiss-ul.

Kazik ezită. Se întreba dacă santinela îl văzuse. În orice caz îl mai putea observa. Fruntea i se acoperi de sudoare. Nu avea nicio şansă. Îi întinse neamţului legitimaţia.

— Kazimierz Truchanowiez – citi zâmbind hitleristul. Ai furat permisul. Lucrezi pe peronul de transbordare?

— Da! confirmă Kazik, decis ca acesta să fie ultimul cuvânt pe care-l va rosti.

Închise ochii şi îi trecu prin cap că ceea ce va urma nu mai avea importanţă. Pentru el totul se sfârşise.

Neamţul împături cu grijă documentele. Tăcerea se prelungea ciudat de mult. Era normal să-l predea cât mai repede. Şi totuşi, neamţul ezită de parcă nu ştia sau nu se putea hotărî ce decizie să ia. Santinela era cu spatele. Peste o clipă se va întoarce şi va porni după el.

— Pleacă, îi spuse neamţul.

Kazik era stupefiat.

— Pleacă, repetă el şi-i întinse documentele.

Îi întoarse spatele şi se depărtă cu paşi mari, de parcă n-ar fi fost sigur că nu se va răzgândi.

Lui Kazik tot nu-i venea să creadă că scăpase...

Ameţit, se întoarse, o luă pe aleea principală şi trecu fără niciun fel de alte complicaţii pe lângă santinela de la poartă. Nimeni nu-l urmărea, nimeni nu-i dădea atenţie. Ajunse la baracă înainte de a se întoarce şeful şi puse permisul înapoi în seif. Când închise sertarul cu şperaclul mâinile îi tremurau. Pătrunse în chilia sa, deschise geamul şi privi îndelung vagoanele împinse pe linia de manevră...

Cum să procedeze? Să dispară înainte de a se întâlni cu Edward? Urma să se vadă cu el abia a doua zi. Deschise sertarul biroului, băgă în buzunar câteva hârtii şi se reaşează pe locul obişnuit.

„Calm, îşi spuse el, poate nu există niciun pericol. Pur şi simplu ai avut norocul să întâlneşti un om cinstit.”

Regreta că nu mai are arma, s-ar fi simţit mai în siguranţă, dar Edward nu-i îngăduise să ia pistolul la slujbă.

Se auzi o uşă trântită. Kazik se ridică crezând că e şeful său. În încăpere intră neamţul care-l surprinsese în curtea uzinei.

— Dumneavoastră?

— Da! Nu mă inviţi să iau loc?

— Vă rog!

— Putem discuta în linişte aici?

— Da!

Neamţul scoase din buzunar o bucată de hârtie. Kazik recunoscu schiţa.

— Am uitat să-ţi înapoiez asta.

Kazik luă hârtia şi o mototoli.

— De ce-aţi procedat aşa?

O clipă neamţul tăcu, de parcă n-ar fi fost sigur de ceea ce va face în clipa următoare.

— Există nemţi şi nemţi, spuse el. Sunt şi unii în care poţi avea încredere – sesiză ezitarea lui Kazik şi zâmbi. Ce-ai mai putea face şi, de altfel, ce-aş mai putea face eu după ce ţi-am înapoiat schiţa? Mă cheamă Glaubel. N-ar strica să reţii numele ăsta. Crezi că printre noi nu există unii care ar dori să colaboreze cu voi?

Scoase un ziar mototolit, „Soldaten Zeitung”, un ziar ilegal destinat soldaţilor germani. Pe prima coloană se afla caricatura lui Hitler. Privind caricatura, Kazik gândi că i se oferă şansa de a-l recruta pe acest neamţ. Acesta va fi primul său mare succes.

5

Programul de lucru al uzinei era de la 8 la 15 şi de la 17 până noaptea târziu. În cele două ore libere, Danka reuşea arareori să părăsească fabrica. Reil îi cerea să rămână permanent la secretariat, atunci când el se afla în cabinet. Luau împreună prânzul şi masa de seară. Pretenţios şi intransigent, îi cerea să-i raporteze ori de câte ori pleca în oraş. Cea mai mică întârziere îi declanşa un adevărat acces de furie.

Dankăi i se făcuse lehamite. Abia aştepta să se poată întoarce la unitate. I se promisese asta, dar după îndeplinirea misiunii. Pe măsură ce zilele treceau, sarcina pe care o primise i se părea tot mai dificilă. Copiase o mulţime de documente, discutase cu colaboratorii lui Reil, dar pe Pułkowski nu reuşise încă să-l vadă. Nu putuse să afle nici măcar dacă este în uzină sau la Gestapo.

În ziua în care Kazik îl cunoscuse pe Glaubel, Danka se întorsese în uzină în jurul orei 17. Profitând de faptul că Reil fusese chemat la o şedinţă, fata plecase la orele 15. Trecuse pe la Edward. De fiecare dată pierdea timp învârtindu-se prin oraş şi schimbând ricşele pentru a-şi deruta eventualii urmăritori. Profesorul îi ceruse date despre adjunctul lui Reil şi o convocase din nou în Walowa, a doua zi. La orele 13, când urma să-l întâlnească pe Janek.

Grăbindu-se spre uzină, se gândea ce motiv ar putea invoca pentru a-l convinge pe Reil s-o învoiască înainte de prânz. Cea mai plauzibilă minciună era coaforul. Reil ţinea ca secretara lui să arate cât mai bine. Îi scrisese chiar unui prieten de la Paris să-i trimită cosmetice şi materiale pentru rochii.

Se uită la ceas. Va întârzia! Era aproape 17 şi până la uzină mai avea o bucată bună de drum. Privi în jur. Nicio ricşă. În schimb, văzu un automobil decapotabil care oprise lângă trotuar. Un bărbat elegant, cu o figură ce nu-i era străină, îi zâmbi.

— Vă conduc până la uzină?

I se adresă într-o germană cu un uşor accent străin.

— De unde ştiţi? se miră fata.

— Mă cheamă Rioletto! V-am văzut astăzi la secretariat când l-am vizitat pe domnul Puschke.

Danka acceptă invitaţia.

— Trebuie să vă mărturisesc, îi spuse Rioletto în vreme ce depăşea cu îndemânare o trăsură, că întâlnirea noastră n-a fost tocmai întâmplătoare...

Danka îl privi neliniştită.

— M-aţi urmărit?

În aceeaşi clipă îşi dădu seama că greşise punând această întrebare.

Rioletto izbucni în râs.

— O, nu. V-am văzut doar o clipă, dar aţi făcut asupra mea o impresie colosală. Colosală, repetă el.

— Mă scuzaţi!

— Nu trebuie să vă supăraţi. Felul meu de a vorbi poate fi considerat exagerat, dar sunt italian şi... Eu citesc gândurile oamenilor. De fapt, asta este meseria mea.

— Interesantă meserie, confirmă Danka şi simţi că i se usucă buzele.

— Domnişoară Danka...

— Ce unde îmi ştiţi numele?

— Citesc gândurile. Glumesc, domnişoară, l-am întrebat pe curier. Am aflat că sunteţi noua secretară a lui Reil şi că nu sunteţi nemţoaică. Ce faceţi diseară?

— Răspundeţi-vă singur la întrebare...

Ajunseseră la uzină. Rioletto frână brusc şi-i spuse cu un zâmbet trist:

— N-am noroc în ţara asta. Pot cel puţin să sper?

Danka zâmbi. „Nu e total lipsit de farmec italianul ăsta”, îşi zise ea.

Când ajunse în secretariat era 17 şi 3 min. În uşa cabinetului, Reil o aştepta.

— Ai întârziat, remarcă el. Apoi continuă mai dur: unde ai fost?

— Am luat masa cu Krysia, îi răspunse fără să ezite. Este cea mai bună prietenă a mea. În fond pot s-o văd din când în când.

— Aşa-i zice, mârâi Reil.

Danka se aşeză la birou, se pudră şi-şi retuşă buzele. Reil o urmărea în tăcere.

— Peste o clipă o să-l aducă pe bătrân, un savant polonez. Să mă aştepte în cabinet. Pregăteşte cafeaua. Mă întorc imediat.

Danka îşi ascunse cu greu bucuria. „Numai de nu s-ar întoarce prea repede. Trebuie să-i strecoare măcar câteva cuvinte lui Pułkowski.”

Apăru Pułkowski însoţit de un SS-ist. Acesta rămase în secretariat, iar Danka îl introduse pe savant în cabinetul lui Reil.

Timpul era măsurat. Pentru a nu da de bănuit, lăsă uşa întredeschisă.

— Inginerul Reil revine imediat – i se adresă ea în germană. Beţi o cafea?

— Da.

Îi întinse o ceaşcă cu cafea şi se aplecă spre el.

— O să vă eliberăm în câteva zile, domnule doctor Vă rog să mai rezistaţi câteva zile. Unde vă ţin? îi şopti ea în polonă.

Pułkowski o privi înmărmurit.

— Cine sunteţi?

— N-are importanţă.

— În pivniţa clădirii alăturate – şopti el. Dar să nu întreprindeţi nimic, căci soţia mea... Înţelegeţi, soţia mea...

Glasul i se frânse.

Se auziră paşi apăsaţi în secretariat.

— Cafeaua este tare, domnule doctor, i se adresă ea în germană. Vă place mai dulce?

În pragul cabinetului apăru inginerul Reil.

6

Edward îi ordonase să vină la orele 12. În faţa casei cu nr. 15 Kazik se opri şi privi în sus. Pe pervazul geamului de la etajul doi văzu ghiveciul cu flori. Perdeaua era uşor trasă. Deci, totul e în ordine. Privi în jur, dar nu remarcă nimic suspect. La ora aceea, pe Walowa circulaţia era redusă – o ricşă, câteva femei în faţa unui magazin, copiii care se zbenguiau în stradă. Nimic deosebit.

Kazik era optimist. După cele petrecute în uzina lui Reil, îşi recăpătase încrederea în steaua sa norocoasă. Se putea spune c-a avut baftă. Ar fi putut ajunge la Gestapo. Şi totuşi, era liber şi-i putea oferi lui Edward date interesante.

Dacă ar fi privit cu mai multă atenţie i-ar fi remarcat pe cei doi bărbaţi ascunşi sub o poartă învecinată şi pe individul ce staţiona

în colţul străzii Polna, lângă chioşcul de ziare. Aşa însă totul îi părea în ordine. Kazik intră şi luă liftul. Edward îl întâmpină în prag:

— Ai întârziat opt minute, ne-a rămas puţin timp.

Bună dispoziţie a lui Kazik dispăru brusc. Aşa păţea ori de câte ori se întâlnea cu Edward. Intrară în cameră.

— Stai jos. Ai adus schiţa?

— Da, dar mai am o veste formidabilă.

— Aşteaptă! Edward se purta asemenea unui profesor care examinează un elev mediocru. Deci, aici este poarta... La câte minute trece pe lângă ea santinela?

— Patrulează de-a lungul zidului, spuse Kazik nesigur.

— La câte minute, te-am întrebat.

Kazik fu nevoit să recunoască că nu poate preciza. Edward sublinie că datele sunt incomplete. Dispunea numai de patru zile pentru pregătirea acţiunii şi ceea ce ştiau era insuficient. Kazik zâmbi, îmbujorându-se.

— Tocmai voiam să-ţi raportez un succes. Am reuşit să recrutez un neamţ din uzina lui Reil.

— Cum, în numai două zile? Ai cincisprezece minute să-mi spui totul în cele mai mici amănunte.

Kazik îşi privi ceasul. Era 12,30.

La acea oră, Kloss se afla în cafeneaua de pe Polna. Peste o jumătate de ceas urma să-l întâlnească pe Edward. Plecase ceva mai repede de la birou, se plimbase prin oraş şi intrase să bea o cafea, ştiind că prin geam putea observa strada Walowa. Trăia un sentiment inexplicabil de nelinişte. Instinctiv simţea pericolul, deşi n-avea niciun indiciu. Cu o zi înainte se întâlnise cu Brunner, neoficial, la Cazino. Brunner era surescitat. Băuse mult. Mai mult decât de obicei. Îl lăsase să înţeleagă că a găsit o pistă, dar nu-i dăduse niciun amănunt.

— Şi voi vă ocupaţi printre altele de problema asta, pentru voi va fi, în scurt timp, un succes.

— Aţi şi pus mâna pe ei? insistă Kloss.

— În sănătatea ta, Kloss, zâmbi Brunner, o să-i prindem. Glaubel este un băiat excelent.

— Ce amestec are Glaubel în treaba asta?

— Ai vrea să ştii? zise şi îşi umplu din nou paharul. E un succes personal şi n-am de gând să-l împart cu nimeni.

— Foarte frumos. Şi dacă ştiu şi eu ceva?

— Sunt sigur că-mi vei spune, râse Brunner – se va găsi ceva în schimb.

Oare ce ştia Brunner? Poate că-i doar un bluf. Reţeaua lui Edward era „curată”. Oamenii fuseseră verificaţi, niciunul nu căzuse în mâna Gestapoului, nimic nu se petrecuse. Atunci de unde această nelinişte? Să fi comis Danka vreo imprudenţă? Şi Centrala care continua să ceară informaţii despre Pułkowski. Li se dăduseră patru zile. Atât... „Cum să duc la bun sfârşit această misiune?” Chelneriţa îi aduse cafeaua. Era rece. Un lichid incolor care avea comun cu cafeaua doar numele. Împinse ceaşca şi, ridicând privirea, îl zări în uşă pe domnul Rioletto. „Oare italianul ăsta mă urmăreşte?”, se întrebă Kloss. Rioletto se îndrepta spre el.

— Bună ziua, domnule locotenent... dacă nu aşteptaţi pe nimeni...

— Nu aştept, luaţi loc, îi răspunse Kloss sec.

Rioletto aruncă pe masă un pachet de Gitanne şi-i făcu semn chelneriţei. Comandă o ceaşcă de ciocolată...

— Beau întotdeauna ciocolată. Aici se găseşte mai uşor decât la Berlin.

Kloss tăcea.

— De fapt, domnule locotenent, mulţumesc providenţei care ne-a favorizat această întâlnire.

— Îmi plac întâlnirile întâmplătoare, spuse Kloss accentuând cuvântul „întâmplător”.

Rioletto zâmbi.

— Sunteţi bănuitor. Lucraţi în Abwehr, nu-i aşa?

— De ce mă întrebaţi?

— Nu întreb, constat. Nu credeţi în puterile mele supranaturale.

— Nu!

— Brunner e de altă părere...

— Eu şi prietenul meu Otto avem adesea păreri deosebite. Mie-mi plac lucrurile palpabile.

— Conduceţi aceeaşi acţiune, afirmă Rioletto, uşor nesigur.

— La ce vă referiţi?

— La diversiunea din fabrica lui Reil. I-am mai spus lui Brunner că sunt gata să vă dau o mână de ajutor.

Kloss îl privi cu atenţie. „Oare ce urmăreşte de fapt acest italian? Lucrează pentru Brunner. Să-i fi ordonat Brunner să mă urmărească?”

— Aţi vrut să-mi repetaţi şi mie oferta?

— Poate că da.

— De ce? Dacă lucraţi pentru noi...

— N-aş putea spune asta, afirmă Rioletto sorbindu-şi ciocolata. Prefer un alt stil de discuţie. Dacă uneori dau o mână de ajutor... asta nu înseamnă că...

Şi schimbă brusc subiectul.

— Ce mai face frumoasa soţie a domnului gauleiter?

Kloss îşi privi ceasul. Era aproape unu fără un sfert.

În locuinţa de pe strada Walowa 15, Edward făcea acelaşi lucru.

— Trebuie să pleci, îi spuse el lui Kazik. Te-ai deconspirat şi ai greşit venind aici.

— Şi ce-ar fi trebuit să fac?

— Să dispari şi să aştepţi. Ştii bine că n-ai voie să întreprinzi nimic fără acordul meu.

— Neamţul acela este cinstit.

— Urmează să verificăm. Pleacă şi aşteaptă ordinele.

Se auzi soneria. Edward privi prin cameră şi ascunse grăbit schiţa lui Kazik.

— Arma? întrebă Kazik.

Cu mâna în buzunar se apropie de uşă.

— Cine e?

— Mecanicul. S-a infiltrat apa de la etajul întâi.

Edward deschise. Încercă imediat să împingă uşa, însă fără succes... În cameră năvăliră trei civili înarmaţi cu pistoale. Unul, Glaubel, îl trânti pe Edward, iar ceilalţi doi îl înhăţară pe Kazik care se repezise spre geam. Lupta fu scurtă. Gestapovistul îl lovi pe băiat cu patul pistolului, Kazik se prăbuşi pe podea. În încăpere intră Brunner, îmbrăcat civil.

— Treziţi-l spuse el indicându-l pe Kazik.

O clipă mai târziu, cei doi stăteau pe scaun cu mâinile întinse pe masă. Gestapovistul, cu arma în mână nu-i scăpa din ochi, în vreme ce Brunner şi Glaubel percheziţionau casa. Azvârliră lenjeria din dulap, scotociră în sertare, pipăiră pereţii. Pe noptieră era un deşteptător. Edward ştia că merge cu două minute înainte. Janek era punctual. Mai rămăseseră patru minute. Îl cuprinse spaima. Apoi, brusc, deveni de un calm glacial. Cum să-l avertizeze? Ghiveciul se afla pe fereastră, perdeaua trasă. Mai avea trei minute...

— O să mai rămânem puţin. Sper că-mi veţi comunica numele şi adresele complicilor. De altfel preferăm să-i aşteptăm aici. E un

loc excelent. Îl privi pe Edward. Eşti neliniştit, aştepţi o vizită? Foarte bine.

— Nu aştept pe nimeni şi nu înţeleg nimic. La mijloc este o greşeală.

Glaubel izbucni în râs şi se apropie de fereastră.

— Întreabă-l pe băiatul ăsta, arătă el spre Kazik. Mi-a povestit încă de ieri lucruri foarte interesante.

Se sprijini cu mâna de ghiveci şi privi pe geam.

— Pleacă de-acolo şi nu mişca nimic. Totul poate avea importanţă.

Edward privi disperat cadranul deşteptătorului. Ticăitul lui îi răsuna în suflet. Cei doi gestapovişti percheziţionau bucătăria. Brunner trăgea aşternutul de pe pat, Glaubel ciocănea pereţii... Edward se decise. Până la fereastră erau câţiva paşi. Poate va reuşi să ajungă înainte ca celălalt să tragă. De-ar reuşi... Se sprijini puternic cu picioarele în podea, se îndoi asemenea unui arc şi-şi încordă braţele pe marginile fotoliului.

Kloss se apropia de casa cu nr. 15. Pe italian îl lăsase la cafenea. Un moment ezitase să se ducă la întâlnire. Poate ar fi fost mai bine să renunţe, dar... Îl obseda termenul acela de patru zile impus de Centrală. Calcula diferitele modalităţi de acţiune. Tocmai voia să se îndrepte spre intrare când îl opriră un ţipăt şi un zgomot de sticlă spartă. De la etajul doi se prăbuşi un ghiveci ce se zdrobi de dalele de piatră. Fără să mai privească în sus, grăbi pasul. Nu mai vedea decât trotuarul gol care se desfăşura înaintea sa. Cu o mişcare uşoară, aproape imperceptibilă, împinse tocul revolverului în faţă. Bănuia ce se întâmplase. Nu se mai gândea la el, ci la ceilalţi, la Edward care va plăti scump faptul că reuşise să împingă ghiveciul în stradă. Da! Ştia. Pentru asta va plăti scump.

Strada Walowa, foarte lungă, nu se intersecta pe această porţiune cu nicio alta. De-a lungul trotuarelor înguste se înşirau casele dărăpănate. Pe acest coridor strâmt, Kloss grăbea pasul gândindu-se la Danka. Din ce direcţie avea să sosească?

Dacă venea dinspre strada Polna era pierdută. Dacă apărea dinspre parc ar fi trebuit s-o întâlnească. Liniştea fu tulburată de zgomotul motoarelor. Pe Walowa îşi făcură apariţia camioane cu jandarmi. „Vor încercui strada” – gândi Kloss. Brunner o fi ajuns la concluzia că cel care urma să vină la întâlnire nu s-a putut îndepărta prea mult.

În faţa lui, jandarmii săriră dintr-una din maşini şi barară strada. Cei care nu reuşiseră să se ascundă în curţi erau urcaţi în camioane. Jandarmii îi împingeau pe oameni în dube aruncând legitimaţiile. Se auzeau ţipete de femei, ţipete pe care Kloss le cunoştea atât de bine.

Trecu calm pe lângă jandarmi, răspunzând neglijent la salutul acestora şi o clipă privi înapoi.

Se opri în colţul străzii Walowa, într-o piaţetă, în faţa unui magazin de jucării. Hotărî să mai aştepte 15 minute. Poate Danka va veni. O remarcă de la distanţă. Elegantă, se apropia cu paşi siguri. Nu-l văzu decât în clipa când ajunse în dreptul ei.

— Edward a căzut. Peste zece minute în parc.

Fata se întoarse şi se pierdu printre trecători. Kloss îşi aprinse o ţigară şi o urmă.

În parc, copiii se zbenguiau pe malul lacului. Kloss trecu agale pe lângă cafeneaua de lângă oranjerie şi se pierdu pe aleea principală străjuită de copaci. O văzu pe Danka. Stătea pe o bancă, cu pudriera în mână. Înainte de a se apropia privi atent în jur.

— Permiteţi, Fräulein?

— Poftiţi.

Îi oferi o ţigară. Nu se mai întâlniseră niciodată ziua şi într-un loc public. Acum n-aveau altă soluţie. Danka îi zâmbi frivol. Juca excelent rolul unei fete dornice de aventură. Se îndepărtă puţin.

— Cum s-a întâmplat? îl întrebă cu voce scăzută, continuând să zâmbească.

— Nu ştiu. N-ar fi exclus să fim şi noi compromişi.

— Edward o să tacă.

Apoi îi raportă. Reuşise să afle că Reil şi Pułkowski urmau să plece la poligon peste trei zile.

— Pułkowski a acceptat?

— E disperat, îl şantajează cu soţia.

— L-ai văzut pe Kazik?

— Nu.

— Încă azi trebuie să aflăm ce s-a întâmplat cu el. Toţi trebuie preveniţi, dar în primul rând Kazik.

— Mă voi duce la el diseară.

După o clipă de gândire Kloss se hotărî.

— Nu e în ordine, dar n-avem altă soluţie. Te voi acoperi – apoi îi preciză locul de întâlnire.

Aveau unul de rezervă, care părea încă sigur – un vechi atelier, aflat la periferie, închis de la începutul războiului.

— Trebuie să aflu cum au dat de adresa lui Edward.

De fapt nu ştia cum va proceda. Probabil că Brunner nu-i va spune nimic. De altfel, Kloss se întreba dacă nu cumva este şi el urmărit.

Danka ridică din umeri.

— Mai bine nu întreba, Janek, cred că asta este ultima mea misiune.

— Bine! Te voi trimite la unitate.

— Mulţumesc!

Kloss intenţiona să se ridice. Brusc încremeni. Pe alee, venea spre ei Rioletto. Oare îl urmărise? Era într-atât de abil?

— Îl cunosc – spuse fata – îl chemă Rioletto. A încercat să-mi facă curte.

— În ordine.

Îi veni o idee. Riscantă. În fond, ce nu era riscant?

— Ascultă, Danka. Eu voi pleca. Tu rămâi şi-l inviţi la tine mâine seară. Să spunem... la orele 20. Îţi voi explica apoi ce ai de făcut.

Rioletto ajunse în dreptul lor.

— Doamne, – mimă el excelent surprinderea – iarăşi ne întâlnim. Nu ştiam că Oberleutnant Kloss cunoaşte toate femeile interesante din acest oraş.

— Sunt pur şi simplu un norocos.

— Eu, dimpotrivă.

Kloss se ridică.

— Din păcate sunt nevoit să vă părăsesc.

— De astăzi nu mă voi mai plânge de nenoroc. Pot rămâne?

Danka zâmbi.

7

În jocul acesta apăreau tot mai multe necunoscute. Arestarea lui Edward şi a lui Kazik – căci abia acum aflase că şi Kazik

fusese ridicat – punea sub semnul întrebării succesul întregii acţiuni.

Kloss spera ca Edward să reziste. Totuşi cineva divulgase Gestapoului adresa de pe Walowa. Acel cineva ştia, probabil, mai multe. Oare şi despre el?

Ar fi trebuit să fugă la unitate? Nu! N-avea dreptul. Va continua partida până la ultima carte. S-ar fi putut să fie vorba doar de o întâmplare. El, unul, nu credea în întâmplări, iar pe Brunner îl cunoştea – n-ar fi acţionat orbeşte, fără să posede informaţii sigure. Cine o fi? Rioletto, Puschke, sau, cine ştie, poate Danka?! Exclus. Dacă ar fi trădat Danka, el s-ar afla acum la Gestapo. Îi apăru în faţa ochilor figura lui Glaubel. Îl întâlnise cu o oră în urmă. Sigur că da. Nu era o întâmplare.

Telefonul sună. Aprinse lampa de birou şi ridică receptorul. Doar Brunner sau şeful lui îl puteau căuta. Erau singurii care ştiau că obişnuieşte să lucreze seara în biroul lui din Abwehr. În receptor, vocea lui Brunner răsuna puţin răguşită după beţia din seara precedentă.

— Heil Hitler, Hans. Îţi petreci seara la birou de unul singur?

— Lucram.

Brunner continuă să vorbească despre lucruri fără importanţă, îi reaminti de picioarele nu tocmai urâte ale unei chelneriţe de la Cazino şi brusc îl întrebă:

— Hans, te interesează noua secretară a lui Reil?

În secundele ce urmară cumpăni rapid răspunsul. Se hotărî, ştiind că trebuie să-i dea câştig de cauză lui Brunner.

— Da. Dar de ce mă întrebi, Otto?

— Frumoasă fată. Vrei să i-o sufli lui Reil?

— Nu mi-a trecut prin cap aşa ceva.

— Dar la ce te-ai gândit?

Kloss continuă tactica adoptată.

— Mă gândeam c-a sosit momentul să procedăm la un schimb de informaţii.

— S-ar putea.

Kloss sesiză uşoara ezitare din vocea lui Brunner. Se întrebă oare ce ştie. Ce-a reuşit să afle? Mai mult ca sigur că Glaubel îl informase de întâlnirea de la periferia oraşului. Comiseseră o greşeală gravă. Danka n-ar fi trebuit să se ducă la locuinţa lui Kazik.

— Noapte bună, pe mâine, îi mai spuse Brunner.

După ce puse receptorul în furcă, Kloss reluă filmul evenimentelor petrecute în timpul serii. Deci, ajunsese la periferie în jurul orei 18,00, conform înţelegerii cu Danka. Întâlnise muncitorii care se întorceau acasă, venind de la peronul de transbordare şi dinspre uzina lui Reil. În dreptul magazinului alimentar remarcase o coadă imensă, iar în porţi, femeile care, în aşteptarea bărbaţilor, stăteau la taclale.

Kazik locuia într-o căsuţă aflată la întretăierea străzilor Ogrodowa şi Śliska. Amestecat în mulţimea trecătorilor grăbiţi, Kloss ţinea casa sub observaţie. O văzu pe Danka intrând. Instinctiv, împinse tocul pistoletului în faţă şi continuă să aştepte.

Ştia că n-ar fi trebuit să vină, c-ar fi fost mai bine să trimită un băiat al „Albului”. Reuşise să stabilească legătura cu el. Danka întârzia să apară. Îl cuprinse neliniştea. Dacă o fi căzut într-o cursă? Nu-şi continuă gândul, căci îl surprinse pe Glaubel care stătea la pândă. Supraveghea casa lui Kazik. „Asta e!” îşi zise el şi brusc deveni de un calm glacial.

— Heil Hitler, Glaubel, îl salută el, ce faceţi în locul ăsta mizer?

— Mă plimb. Dar dumneavoastră?

— Eu, zâmbi Kloss, nu prea am timp de plimbare. De obicei lucrez, iar uneori ies la vânătoare.

— La vânătoare? îl privi atent pe Kloss. Curios că ne-am întâlnit tocmai aici.

— Da. Într-adevăr curios.

Amândoi priviră spre poarta casei... „Deci, au pus mâna şi pe Kazik”, îşi zise Kloss... „Îi supraveghează locuinţa. Probabil că în casă nu aşteaptă nimeni. Danka va putea ieşi. Însă va fi observată. Glaubel o fi singur?” Privi în jur. Nu văzu nimic. De fapt, asta n-avea importanţă. Totuşi îi înlesnea întâlnirea cu Danka. Fata tocmai părăsea casa. Calmă, ieşi pe poartă.

— Frumoasa poloneză! Vă interesează?

Kloss nu răspunse. Ştia că Brunner avea să-l întrebe acelaşi lucru. Şi aşa se şi întâmplase.

Îşi reluă lucrul. Avea de pregătit un raport pentru Horsch. Nu-şi neglija obligaţiile de serviciu, dar de astă dată nu se putea concentra. Cum trebuia să joace? Era cert că vor face legătura între Kazik şi Danka. Brunner era însă prea deştept s-o aresteze. S-o trimită pe Danka la unitate? Aşa ar fi fost normal. Totuşi nu putea renunţa la serviciile ei dacă acţiunea rămânea în picioare. Era obligat să rişte. Risca mereu şi, din păcate, nu numai propria-i viaţă. Oricum, trebuia să acţioneze mai rapid decât Brunner.

Îi spusese Dankăi doar atât: „Fii pregătită pentru orice”. Se întâlniseră la vechiul atelier după vreo oră. Danka se învârtise prin oraş până reuşise să scape de Glaubel. Îi adusese o hârtie fără importanţă, copia unei scrisori trimisă la Berlin de Reil. Inginerul raporta că experienţele urmau să înceapă în ziua de 10 mai. El şi Pułkowski plecau la poligon în dimineaţa zilei respective. Era ultimul termen. Şi câte mai aveau de făcut până atunci!

Kloss îi sugeră fetei să-i spună lui Reil că şi-a căutat un vechi coleg, pe Kazik Okoń. Reil n-avea decât să-i repete asta lui

Brunner. Le trebuia timp, poate că Brunner va crede că merge pe o pistă falsă.

Danka era foarte obosită. Îi mai ceru amănunte despre Rioletto pe care-l invitase la ea pentru a doua zi, precizându-i că va avea şi alţi musafiri. De fapt, ce voia Kloss să afle despre „maestrul" din Berlin?

Kloss deschise geamul. Aerul călduţ al nopţii pătrunse în cameră. Pe cer se încrucişau fasciculele luminoase ale reflectoarelor. În depărtare se auzi o serie de împuşcături. Apoi răzbătu o melodie urlată de nişte soldaţi beţi.

Reveni la birou, încercând să-şi continue raportul. Fu întrerupt de intrarea unui subofiţer. Din uşă, în poziţie de drepţi, acesta îl anunţa că sosise un domn Puschke, director adjunct, care solicita să fie primit.

Kloss fu stupefiat. Telefonul lui Brunner şi acum vizita lui Puschke. Oare ce dorea de la el acest neamţ gras, prietenul lui Rioletto? Ordonă să fie introdus.

Aprinse plafoniera şi, în lumina ei crudă, examină cu atenţie faţa vizitatorului. Un ten palid, cenuşiu, pleoapele umflate, mâinile tremurânde.

Se aşeză pe scaunul ce-i fusese indicat şi-şi puse mâinile pe birou.

— Un păhărel de coniac, domnule Puschke?

Aprobă dând din cap. Bău coniacul lăudându-i calităţile şi făcând presupunerea că e franţuzesc. Şi el, Puschke fusese în '41 în Franţa, dar rezervele i se epuizaseră de mult.

— Ce vă aduce la mine? întrerupse Kloss, destul de dur, pălăvrăgeala neamţului.

Puschke îşi aprinse o ţigară, trase îndelung savurând aroma şi scoase din buzunar un pachet sigilat. E adevărat, n-avea coniac,

dar îi oferea domnului Oberleutnant aceste ţigări de foi, dacă-i face plăcerea să le primească...

Domnul Oberleutnant se săturase însă de această introducere:

— Despre ce este vorba, domnule Puschke?

— E o problemă dificilă şi în acelaşi timp extrem de delicată...

Îi mărturisi că venise convins de faptul că el, Kloss, şi Abwehr-ul vor înţelege situaţia lui, a unui german cinstit, care împotriva voinţei sale fusese implicat, într-o afacere oribilă. Da, ăsta era cuvântul, oribilă...

— Fiţi mai clar, îi ceru Kloss.

Puschke se ridică.

— Domnule Oberleutnant, izbucni el patetic, vin aici ca un german cinstit...

— La obiect!

— Voiam să raportez că prestidigitatorul Rioletto este un spion englez, care lucrează de mai mult timp împotriva Reichului.

Respiră uşurat, se reaşeză pe scaun şi trase un fum.

Pe faţa lui Kloss nu tresări niciun muşchi. Puschke nu putea să bănuiască surpriza pe care o trăia locotenentul. Kloss îşi studia musafirul şi în acelaşi timp mintea îi lucra febril. Provocare? Să fie o provocare? Brunner, acum Puschke... Puţin probabil. Ce i-ar fi putut determina? Voiau să-l mai verifice după doi ani de când...

Puschke începuse să se foiască neliniştit pe scaun. Aştepta întrebări sau mulţumiri?

— De ce nu i-aţi spus asta lui Brunner? Sau aţi trecut pe la el?

— Credeam că n-are importanţă cui mă adresez – Abwehr-ului sau Gestapoului.

— Şi totuşi aţi optat pentru Abwehr. Deşi îl cunoaşteţi pe Brunner. De altfel, în uzina dumneavoastră lucrează şi Glaubel.

— O să vă spun totul, oftă Puschke.

— Asta şi aşteptam.

— Cu Brunner am discutat ieri şi alaltăieri, dar n-am avut curajul. Credeam că-mi va fi mai uşor să discut cu dumneavoastră.

„Minte, îşi zise Kloss. Dar dacă spune adevărul? Voi verifica”.

— Puschke, răcni el.

Neamţul sări în poziţia de drepţi. Scena era comică, dar pe Kloss nu-l mai amuzau de mult manierele tipic germane. Îi erau familiare şi ştia să uzeze de ele.

— Cu mine n-o să-ţi meargă. E clar?

— Da! strigă Puschke, disciplinat.

— Ai fost agentul lui Rioletto?

Lui Puschke i se muiaseră genunchii, dar Kloss nu-i permise să se aşeze. Puschke începu să plângă. Scena era penibilă – neamţul acela gras vărsând lacrimi. Urmă o istorioară tipică, banală. În 1939, un prăvăliaş berlinez începuse să-i împrumute bani. Întâi sume mici, apoi din ce în ce mai mari. După ce semnase o poliţă care reprezenta câteva mii de mărci, îşi făcuse apariţia Rioletto.

— N-am comis nimic împotriva Reichului. Am apelat la un prieten din SS care s-a „ocupat” de prăvăliaş, dar poliţa a rămas. A reapărut Rioletto cu poliţa şi mi-a cerut...

— Ce?

— Nu i-am dat decât numele inginerilor care lucrează la Lübbich, în Hamburg. Apoi a izbucnit războiul. Am plecat în Franţa şi mi-a pierdut urma. Acum a reapărut. Mă va curăţa domnule Oberleutnant, şopti el distrus, mi-e frică...

Într-adevăr, era înspăimântat.

În sfârşit, Kloss îi îngădui să ia loc şi-i oferi un pahar cu apă. Apoi îi ceru să-i relateze totul de la început; nu-l mai asculta.

Reflecta cum să procedeze. Situaţia se complica tot mai mult şi orice mişcare era riscantă. Dacă Puschke spunea adevărul nu putea să-l predea lui Brunner, fiindcă risca viaţa italianului. Dacă neamţul minţea... În primul rând trebuia să afle cine este de fapt Rioletto. Dacă era un agent al aliaţilor, trimis să urmărească experienţele lui Reil, ar fi putut colabora. Acordul Centralei! Nu mai avea timp să-l obţină. Trebuia să acţioneze singur. Dar cum putea să verifice?

Puschke semnă tot ce-i ceru. Kloss îl trimise apoi acasă. N-avea altă soluţie, decât tăcerea, dacă ţinea la propria-i piele.

Îl surprindea atitudinea lui Kloss. Ştia că Abwehr-ul are metodele sale.

— Să nu vă aşteptaţi să-l arestăm pe Rioletto în noaptea asta. Avem timp s-o facem. În ce vă priveşte, va trebui să vă răscumpăraţi greşelile. Urmările vor depinde de comportarea dumneavoastră – tăcere şi... înţelegeţi.

— Înţeleg, răspunse Puschke.

Kloss îl conduse până la uşă. Neamţul se opri în prag şi ridică mâna în semn de salut. Oberleutnantul zâmbi ironic – acest om spera să supravieţuiască războiului... Kloss ştia că Puschke era condamnat, dar nu-l încerca nici cel mai mic sentiment de compasiune.

8

Pentru Reil ziua începuse prost. Danka îl prevenise încă de dimineaţă că vrea să aibă o seară liberă. Îi spusese asta din pragul cabinetului, fără altă introducere. Arăta excelent în rochia verde care-i plăcea atât de mult lui Reil. Ar fi vrut să-i strige: „Cu cine te întâlneşti?” Se mulţumi s-o privească lung şi nu spuse nimic. Reil trânti uşa. În cabinet persista mirosul parfumului ei. Ceru să fie adus Puschke şi ascultă raportul privind stadiul lucrărilor de pe poligon. Bineînţeles, totul era încă în faza de început. Puschke îi spusese: „E aproape gata”. Lui Reil îi venea să urle.

— Pentru dezinformare, am să te trimit pe frontul de est. În dimineaţa zilei de 10 mai, poligonul trebuie să fie gata. Ai discutat cu Pułkowski?

— Da. Cred că va fi de acord...

— Niciun „cred”, izbucni din nou Reil.

Săpuneala trasă adjunctului nu-l calmase. Şi Puschke ăsta care nici măcar nu încerca să se apere. Se ghemuise în fotoliu şi avea ochii roşii de parcă era gata să izbucnească în plâns.

— Ce se întâmplă cu dumneata, Puschke? Arăţi ca o babă.

Puschke invocă oboseala, influenţa nefastă a ţării ăsteia în care trăia ca într-o colivie, teama de a ieşi în oraş...

— Încetează cu teama asta absurdă! Poţi pleca.

Apoi se răzgândi şi-l opri în prag cerându-i să-i spună ce căutase în uzină Rioletto. Îl văzuse la secretariat.

Puschke se înroşi, păli şi-i răspunse că Rioletto venise doar să-şi ceară scuze pentru figura cu ţigara. Apoi îi şopti că italianul părea să manifeste un interes exagerat pentru Fräulein Danka. Asta îl scoase definitiv din sărite pe Reil.

— Şterge-o! Nu mai umbla cu vorbe. Dacă prestidigitatorul ăsta mai apare pe aici am să-i spun lui Glaubel să-l ţină o zi la răcoare.

Apoi îi preciză fetei că nu mai primeşte pe nimeni şi nici nu răspunde la telefon. Rămase singur, însă era incapabil să lucreze. Îl chinuiau gândurile. Dacă experienţele vor eşua va pierde încrederea Führerului şi s-ar putea chiar să fie trimis pe front. În sinea lui îşi zise că nu se teme de asta, dar îi veni în minte o imagine pe care o văzuse probabil la cinematograf: o suprafaţă albă, infinită, soldaţi pe schiuri şi case cuprinse de flăcări. Câţi kilometri erau de la Berlin până la Volga? Nu ajunseseră până acolo. Citise despre o restrângere a frontului, dar nu ştia precis, căci niciodată nu-l interesaseră comunicatele din ziare. Tatăl lui avea o hartă pe care marca zonele de luptă cu steguleţe colorate. În ce-l priveşte, asta îl lăsa, rece.

Sună şi, când Danka se opri în uşă, îi ceru ultimul număr din „Völkischer Beobachter”. Deschise ziarul şi pe prima pagină văzu fotografia Führerului. Avea o expresie serioasă şi un aer de bunăvoinţă caracteristic portretelor oficiale ale „marelui conducător”. Reil începu să citească, dar nu reuşi să parcurgă decât primele rânduri. În uşă stătea Brunner. Intrase fără să fie anunţat, trecuse pe lângă Danka fără s-o privească, ca şi când n-ar fi existat.

În timp ce se ridica de la birou, Reil intui că discuţia n-avea să fie plăcută. Aşa cum începuse ziua, era normal să nu-i aducă nimic bun...

Scoase coniacul din dulap. Fără altă introducere, Brunner trecu la subiect. În primul rând, Pułkowski. Voia să ştie cât timp va mai avea nevoie Reil de el. Directorul îi preciză că nu-i poate răspunde. Aşa şi era de fapt. Totul depindea de succesul experienţelor.

— La naiba, exclamă Brunner, asta nu se va mai termina niciodată.

— Am impresia că nu ştie prea multe. Scoateţi de la el tot ce vă interesează şi cu asta basta! Vă mai acord... trei luni.

Reil îşi zise în sinea lui că gestapovistul este de-a dreptul impertinent. Se simţi tentat să uzeze de împuternicirea lui specială, dar renunţă. Se mulţumi să-l întrebe ce intenţiona să facă cu Pułkowski.

Brunner zâmbi rece:

— Să-l lichidez. Ştie prea multe.

— Dar soţia lui?

Simţi că i se uscase gâtul şi-şi mai turnă un pahar.

— Puteţi să-mi turnaţi şi mie. Soţia lui e moartă de câteva săptămâni.

Reil îl privi pe Brunner cu o repulsie nedisimulată. Ar fi preferat să nu afle. Brusc, îşi dădu seama că existau o mulţime de lucruri pe care nu dorea să le cunoască. În fond, toate astea nu-l priveau. Avea munca sa pe care şi-o îndeplinea conştiincios. Exista o repartizare a sarcinilor. Fiecare cu treaba lui. Asta-i ordinea lucrurilor. Spera că discuţia se terminase, dar Brunner lăsase la urmă partea cea mai neplăcută.

— Unde aţi cunoscut-o pe secretara dumneavoastră?

— Vă rog să o lăsaţi în pace, izbucni Reil.

Reuşise să-l scoată din sărite. Nu-l apărase pe Pułkowski, dar pe Danka o considera proprietatea sa.

— Calm, domnule director – Brunner zâmbea. Vă rog să-mi răspundeţi la întrebare.

— A fost repartizată de Biroul forţelor de muncă.

El, care nici în cabinetul Führerului nu-şi pierdea stăpânirea de sine, era incapabil să-l dea afară pe acest gestapovist. Simţi că începe să se teamă. Când înţelese acest lucru îl cuprinse într-adevăr panica. Încercă, totuşi, să se apere:

— Nu i-aţi descoperit nici măcar pe autorii sabotajului, spuse el tam-nesam.

— I-am prins, iar secretara dumneavoastră a luat legătura cu unul dintre ei – Kazimierz Okoń.

Îşi aminti de nume. Danka îi vorbise de el seara trecută. Îi spusese că a vrut să-şi viziteze un fost coleg, dar nu-l găsise acasă.

Brunner ascultă relatarea fără să-şi ascundă surprinderea.

— Într-adevăr? mormăi el.

Acum Reil putea să-l contraatace.

— Vă agăţaţi de o fată nevinovată. Dacă-i era complice nu mi-ar fi spus numele lui!

Ar fi vrut să continue, dar privirea rece a lui Brunner îl reduse la tăcere.

— Sunteţi prea nervos, spuse Brunner. Nouă nu ne plac astfel de oameni, nu ne inspiră încredere, spuse el lungind silabele. Domnul reichminister a spus asta nu o dată.

Se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Aveţi cu această poloneză relaţii apropiate? Vă rog să-mi telefonaţi dacă intervine ceva. E clar?

Reil tăcu. După ce gestapovistul plecă, îl apucă furia. Ar fi trebuit să telefoneze la Berlin, să se ducă la gauleiter şi să-i dea o lecţie acestui individ impertinent şi mărginit. Umplu două pahare cu coniac şi o chemă pe Danka.

— Să bem!

Fata îl privi cu indiferenţă, fără să înţeleagă, dar duse paharul la gură. Reil ar fi vrut să-i spună câtă nevoie are de ea, cât de mult îl interesează, dar fu incapabil să-şi exprime gândurile. Mai bău un pahar.

— Totul este o porcărie, iar ceea ce nu-i porcărie...

9

Rioletto sosi la ora fixată. Se opri în prag cu un buchet de flori în mână. Se aşteptase să mai fie şi alţi invitaţi, dar constată că Danka era singură. Remarcă pe masă două pahare şi două ceşti de cafea.

— Vom fi singuri. Regretaţi? îl întrebă ea invitându-l să intre.

— Bineînţeles că nu, spuse el ascunzându-şi cu greu uimirea. Nici nu bănuiţi ce surpriză plăcută mi-aţi făcut.

— În primul rând am să vă pun la treabă, zâmbi Danka, deschise sertarul şi aruncă pe masă un pachet de cărţi. Aş vrea să aflu câte ceva despre mine.

Îl urmări atentă cum manevra cărţile. Părea să nu bănuiască nimic, era pur şi simplu concentrat. Rioletto îi ceru să tragă o carte. Scoase riga de pică. Prestidigitatorul păru surprins. Gândul o duse la Reil. În seara aceea, la plecare, Reil n-o întrebase nimic. Nici măcar unde se duce. Dankăi i se făcu o clipă milă. Apoi se ruşină de acest moment de slăbiciune. N-ar fi trebuit să-i fie milă de el.

— Riga de pică! Întoarse câteva cărţi şi puse, alături de rigă, dama de pică. Sunteţi o fată interesantă. Faceţi un joc dificil. Cred că nu greşesc – zise şi privi spre geam Nu sunt lăsate storurile. Nu vă e teamă că se vede lumina din stradă?

Asta aştepta Danka. Sperase că el va observa mai repede. Se îndreptă grăbită spre fereastră. Deşi afară se întunecase, putu zări prin crăpătura storului trei inşi care stăteau vizavi, în colţul străzii. Deci, erau acolo.

— Acum e în ordine – zise el şi continuă să amestece cărţile. De fapt cu asta se ocupă babele. Mie îmi spun mai multe ochii, un obiect oarecare, palma.

— Ce fel de obiect?

— Un obiect la care ţineţi, care are o anume semnificaţie pentru dumneavoastră.

Se întrerupse căci cineva suna insistent la uşă.

— Se pare că nu vom mai fi singuri, spuse Rioletto.

Danka deschise uşa. Intrară trei bărbaţi. Înainte ca Rioletto să ajungă la perete şi să-şi scoată arma, îl imobilizară. Unul din agresori purta o scurtă cadrilată, altul avea un bandaj negru pe ochi. Iar al treilea o tăietură pe obraz. Păreau nişte actori care se machiaseră intenţionat spre a fi remarcaţi.

Bărbatul cu scurta cadrilată o imobiliză rapid pe Danka, o legă. O aruncă pe divan şi-i puse un căluş.

— Târfă! – îi zvârli el.

Ceilalţi doi îl supravegheau pe Rioletto.

— Vei merge cu noi, i se adresă bărbatul cu tăietura pe faţă. Şi băgă în buzunar micul Walter pe care Rioletto îl avea întotdeauna asupra sa.

— Dar, domnilor, încercă Rioletto. Sunt doar un ocultist italian, n-am niciun amestec în treburile dumneavoastră.

— Ai armă. Spion gestapovist!

Îi scoaseră afară. Trecură prin curte, pe străzile pustii şi întortocheate ale cartierului şi o apucară spre şosea. Rioletto ştia că e suficient să traverseze şoseaua pentru a ajunge în pădure.

Bărbatul cu scurta, care părea şeful, îşi consulta mereu ceasul.

— Mai repede, îl zori el.

— Ce-aveţi de gând cu mine? întrebă italianul.

— Să te lichidăm! Colaborezi cu Gestapoul.

Grăbiră pasul. Rioletto încerca să-i întârzie.

Bărbatul cu cicatrice îl lovi în spate cu patul armei.

— Încetaţi! Vreau să discut cu şeful vostru, strigă italianul.

— Ce-ai să-i comunici şefului?

— Nu te priveşte.

— N-am băut cu tine bruderşaft, spionule! Fii atent cum vorbeşti.

Ajunseră într-o poiană. În faţă se desluşea linia albicioasă a şoselei. Bărbatul cu scurta se opri lângă un boschet de lângă drum. Lui Rioletto îi trecu prin cap că l-ar fi putut lichida încă din locuinţa fetei, dacă ar fi avut intenţia s-o facă. Îi despărţeau câţiva metri de şosea, dar păreau că aşteaptă ceva. Cel cu cicatricea se uită la ceas. „Să mergem”, spuse el.

Se aflau la marginea drumului când Rioletto auzi zgomotul unui motor ce se apropia. Lumina puternică a farurilor străpungea întunericul. Automobilul venea cu fază lungă. Se auziră câteva împuşcături. Rioletto se trezi singur pe şosea, căci agresorii dispăruseră în beznă. Totul se petrecuse extrem de rapid. Rioletto se ridică cu greu. Automobilul frână. Soldaţi germani săriră din maşină. Apoi auzi vocea Oberleutnantului Kloss:

— Aţi avut noroc, domnule Rioletto. Am ajuns la timp.

— Ce întâmplare fericită! Chiar foarte fericită. Vă mulţumesc.

— O să discutăm la mine, îi răspunse Kloss.

Kloss şi Rioletto se aşezară alături pe bancheta din spate. Tăceau. Amândoi ştiau că-i aşteaptă o conversaţie dificilă.

„Oare bănuia Rioletto ceva? Putea să aibă încredere în el? Exista vreo posibilitate să colaboreze?” se întreba Kloss.

Ajunşi în faţa sediului Abwehr-ului coborâră. Coridorul era pustiu. Ajunseră în biroul lui Kloss. Lampa era aprinsă, iar pe măsuţă se aflau o sticlă de coniac şi două pahare.

— Iată cum s-au petrecut lucrurile. Mi-a telefonat Fräulein Danka şi mi-a relatat incidentul. Mi-am închipuit că vor încerca să vă ducă în pădure şi m-am hotărât să-i interceptez. Era singura posibilitate.

— Excelent coniac, exclamă italianul afundându-se în fotoliu.

Nu-şi spuseseră nimic concludent. Amândoi erau bănuitori. Prudenţi, şi pe bună dreptate.

— Puteţi să-i descrieţi? îl întrebă Kloss şi întinse mâna după blocnotes.

— Pe cine?

— Pe bandiţi?

— Erau câţiva.

— Câţi?

— N-aş putea preciza, eram aproape inconştient.

— Fizionomia, semne particulare...?

— Era întuneric şi mi-e teamă că nu vă pot da niciun indiciu. E neapărat necesara discuţia asta?

— Cu ceva trebuie să începem.

— Sper că domnişoara Danka n-a păţit nimic.

— Nu, zâmbi Kloss.

— Mi-am închipuit, întinse mâna şi luă o ţigară. Dăm cărţile pe faţă?

— Nu e prea devreme? Se ridică, deschise, brusc uşa şi apoi o închise. Ţigările astea sunt de la domnul Puschke. Mi le-a făcut cadou.

— A, da?

— Domnul Puschke este un personaj deosebit de interesant. Un tip cu o biografie bogată. Are şi nişte idei excepţionale.

Scoase din buzunar câteva foi împăturite cu grijă şi i le întinse italianului.

— Vă rog să citiţi.

Rioletto citi cu atenţie declaraţia lui Puschke. Puse hârtiile pe masă şi trase cu sete din ţigară.

— Ce-aveţi de gând să faceţi? îl întrebă el pe Kloss.

— Declaraţia e reală?

— Da şi nu! De fapt ce intenţionaţi?

— Să ne imaginăm că lucrurile s-au petrecut altfel. Un vechi agent al spionajului englez, domnul Puschke, s-a străduit să-l recruteze pe italianul Rioletto pentru a lucra împotriva Reich-ului. Rioletto l-a refuzat şi atunci Puschke a trimis oameni pentru a-l lichida. Numai datorită vigilenţei Oberleutnantului Kloss, cinstitul italian a ieşit din încurcătură.

— Mărturisesc că-mi place nespus această istorioară! De fapt cine sunteţi dumneavoastră?

— O întrebare fără sens. E suficient că-mi asum riscul...

— Şi eu!

— Ce credeţi despre Pułkowski?

Kloss umplu din nou paharele.

— Este atuul, în vreme ce Puschke nu mai reprezintă decât o carte tăiată. Jucăm împreună?

— N-avem de ales. Să bem pentru colaborarea dintre aliaţi.

— Merită, zâmbi Rioletto

10

Jocul se apropia de punctul culminant. Jocurile erau făcute. Kloss ştia că, deşi câştigase două partide, îi rămăsese a treia, cea mai grea. Oare-l va putea păcăli pe Brunner, va înghiţi hapul şi va accepta că Puschke a fost de fapt adversarul său în acest joc? Brunner avea nişte atuuri de care trebuia să ţină seama – Edward şi Kazik. Pericolul continua să existe. În locuinţa de pe Walowa n-a mai fost nimeni. Cei doi nu mărturisiseră, dar Gestapoul era departe de a-şi fi epuizat mijloacele.

Kloss se gândea la toate variantele posibile, dar era obligat să se ocupe în primul rând de eliberarea lui Pułkowski.

În dimineaţa zilei de 10 mai, Pułkowski şi Reil urmau să plece la poligon. Acţiunea trebuia pregătită. Concomitent se impunea rezolvarea „problemei” Puschke. Kloss se temea şi pentru Danka. Fata urma să dispară abia în seara zilei de 9 mai, deci în ultimul moment. Rioletto considera că ar fi necesar să plece mai repede. În plus, nu ştiau exact ce informaţii deţinea Brunner.

În ziua de 9 mai, Kloss îl sună pe Brunner. Fără altă introducere îi ceru o întrevedere. Avea să-i comunice ceva extrem de important.

— Eşti sigur, Hans? Te-ai hotărât în sfârşit să vorbeşti?

Nu suna prea promiţător.

Brunner nu era singur când Kloss intră în cabinetul său. Alături de el să afla Glaubel. Amândoi îl priveau cu atenţie.

— Dă-i drumul, i se adresă Brunner.

— Calm, Otto, cum stai cu laţul pe care l-ai întins?

— Am spus-o. Ar fi trebuit să mai aşteptăm. Okoń mi-ar fi spus totul.

— Aiurea! izbucni Brunner.

— Acolo stau profesioniştii, omule. L-am ascuns pe Okoń şi atâta tot. Mai aşteptăm o zi şi o ridicăm pe fată.

Brunner îl privi pe Kloss, dar acesta rămase impasibil.

— Ridicaţi-o, zise el liniştit, nu-i decât o fâţă.

— Fâţă! exclamă Brunner. Unde sunt peştii mari? Tu ai umblat cu fata. Nu-i aşa? Ce ştii?

Kloss luă o ţigară.

— Brunner, vreau să fiu convins că această acţiune nu va fi numai succesul tău.

— Vrei să fii avansat?

— Poate că da!

— Te previn – vocea lui Brunner deveni dură. Prietenul nostru Glaubel are o idee care le-ar putea interesa foarte mult.

— Bancuri!

Se simţi totuşi neliniştit. Nu trebuie să-ţi subapreciezi niciodată adversarul.

— Ce-ai zice, continuă Kloss calm, de un oarecare domn Puschke.

— Puschke? făcu mirat Brunner şi i se adresă lui Glaubel. Ce părere ai?

Glaubel ridică din umeri. Puschke nu-i preocupase niciodată.

— Am un material interesant. Sunt sigur că Puschke furnizează unei agenţii străine informaţii despre uzina lui Reil. Ieri a încercat să-l recruteze pe un italian – Rioletto.

Vorbind, urmărea reacţia celor doi. Sesiză surpriza, dar şi neîncrederea. Cum vor reacţiona? Îl vor aresta imediat pe Puschke? Se uită la ceas. Rioletto ar fi trebuit să termine treaba. Riscul era însă imens.

— Îl arestezi pe Puschke?

— Voi vedea! Nu mă grăbesc niciodată, replică Brunner.

Kloss îşi băgă mâinile în buzunar. Palmele îi erau umede. Privi spre ceasul agăţat de perete. Rioletto trebuia să se afle acum în locuinţa lui Puschke. Va lăsa acolo câteva hârtii

compromiţătoare. Raportul despre plecarea lui Reil la poligon, amplasarea uzinei.

— Te sfătuiesc să-l ridici imediat, îi sugeră el.

— Apreciez ca de obicei sfaturile tale. N-am să uit că m-ai ajutat, îi spuse Brunner zâmbind.

— Mersi! Îmi dai voie să-i raportez şefului meu?

Era aproape seară când părăsi clădirea Gestapoului.

Mai urma întâlnirea cu Danka şi apoi... noaptea dinaintea acţiunii. Detesta nopţile astea. Erau momentele în care îşi blestema munca. Dacă ar putea participa direct la acţiune, dac-ar putea lupta cu arma în mână...

Pe strada Basztowa, îl întâlni pe Rioletto. Italianul îl aştepta în faţa unei florării.

— În ordine?

— Oribilă treabă. Puschke a sosit acasă mai devreme ca de obicei. Preferam să riposteze, dar n-a făcut decât să ţipe. A durat câteva secunde.

— Într-adevăr, oribilă treabă. Pregătiţi-vă pentru discuţia cu Brunner. Nu va fi uşoară.

Rioletto dădu aprobator din cap:

— Ştiu! Sunt obişnuit. Când se va termina oare războiul ăsta?

— Se va termina odată.

— De fapt, sunt chimist. Abia aştept să redevin un simplu chimist.

Se lăsase întunericul. Cartierul era pustiu. Nici patrulele nu treceau prea des pe acolo. Kloss ajunse la atelierul părăsit mai devreme cu câteva minute. Se aşeză pe o grămadă de fier vechi. Se odihnea. Ce bine că venise şi această ultimă seară. Danka se va întoarce la unitate. Mai era acţiunea de a doua zi. Trebuia să reuşească.

Fata sosi gâfâind.

— Credeam că voi întârzia şi n-am să te mai găsesc. Reil m-a reţinut. Parcă ar fi presimţit că n-o să mă mai vadă niciodată.

— N-ai fost urmărită?

— Nu, răspunse fata. Dar nu părea foarte sigură.

Îşi aminti că atunci când trecuse ele pe Polna pe Ogrodowa zărise în spatele ei o siluetă ce i se păruse cunoscută. Apoi n-a mai remarcat nimic suspect, dar, nefiind sigură, se învârtise o vreme prin oraş.

— Te duci la Marcin. Pleci imediat la el şi mai verifici o dată dacă totul este gata. Felicitări din partea Centralei.

— Mulţumesc, şopti Danka. Ce-o să faceţi cu Reil?

Kloss nu mai apucă să-i răspundă. Auzi un zgomot de fierărie dărâmată, care trăda prezenţa unui imprudent. Se întoarse şi-l văzu pe Glaubel cu pistolul în mână.

— Sus mâinile, Kloss. Şi tu, i se adresă fetei apropiindu-se cu prudenţă. Mai sus mânuţele. Exact cum am presupus! Nu mă înşel niciodată. Te-am demascat, Kloss.

Kloss acţionă fulgerător. Făcu un salt, reuşi să apuce o scândură şi-l lovi pe Glaubel. Acesta trase, însă nu nimeri ţinta. Kloss îi smulse pistolul şi se rostogoliră încleştaţi la pământ. Totul dură câteva secunde, care i se păruseră lui Kloss o veşnicie. Glaubel era puternic şi îndemânatic. Reuşi să se desprindă şi fugi spre poartă. Kloss ridică pistolul. Traseră în acelaşi timp – el şi Danka. Glaubel se prăbuşi.

— Acum du-te. Fugi la Marcin. Nu uita! Mâine la orele 9.

11

Plecară la ora fixată, într-o maşină militară deschisă. Sub prelată, soldaţi în uniforme SS. Era o zi splendidă. Şoseaua traversa pădurea şi străbătea apoi nişte coline şerpuind prin luncile deja înverzite peste care plutea o ceaţă asemenea unui abur. Pułkowski, alături de Reil, inspira adânc aerul curat al pădurii pe care n-o mai văzuse în lunile ce trecuseră.

— În cel mult trei zile vom termina, spuse Reil.

— Soţia mea a fost eliberată?

Reil tăcu. Ar fi trebuit să-i spună: „va fi eliberată imediat după terminarea experienţelor". Privind însă chipul savantului polonez nu fu în stare să rostească nicio vorbă. Îşi reaminti că Danka nu venise la birou. Nici măcar nu-şi luase la revedere. Se nelinişti. Dacă au arestat-o?

Maşina acceleră. Se apropia din nou de pădure. Apoi frână brusc. În faţă se afla o barieră păzită de doi jandarmi.

— Documentele!

— Am cerut să nu fim opriţi, strigă Reil.

SS-iştii din escortă se ridicară. Unul dintre ei strigă: „ridică bariera, omule".

Apoi răsună o rafală. Jandarmii se aruncară la pământ şi deschiseră focul. Dinspre colină, un R.K.M. mătură şoseaua. SS-iştii, culcaţi, erau incapabili să riposteze.

Şoferul stătea cu capul sprijinit de volan. Pe frunte i se prelingea o şuviţă de sânge. Reil scoase pistoletul, trase piedica şi în clipa aceea o văzu pe Danka. Cobora panta cu automatul în mână. Simţi o lovitură. Nicio durere, apoi mai auzi vocea fetei: „nu trageţi".

— Sunteţi liber, domnule Pułkowski, spuse Danka. Privi spre Reil – faţa lui exprima uimire.

12

Exact la aceeaşi oră, 9,30, în locuinţa de pe strada Walowa nr. 15 răsuna soneria. Cei doi gestapovişti, care îşi omorau timpul jucând cărţi, săriră în picioare şi-şi scoaseră pistoalele.

— Staţi cuminţi, li se adresă unul dintre ei lui Edward şi Kazik. La prima mişcare trag.

Neliniştit, Edward privea casa. Nu putea fi nimeni dintre ai lui. Toţi au fost preveniţi, toţi ştiau. Cine-ar putea fi?

Gestapovistul îl împinse din spate cu patul armei şi-i ordonă să deschidă.

Simţind în spate apăsarea pistolului, răsuci încet cheia şi întredeschise uşa... Era poştaşul.

— Aici locuieşte domnul Edward Kania?

În aceeaşi clipă, gestapoviştii deschiseră larg uşa. Poştaşul îi privi surprins pe cei doi oameni înarmaţi.

— Ce se întâmplă aici? Am un pachet pentru domnul Kania.

— Dă-l încoace.

Poştaşul întinse o cutie mare de carton pe care se putea citi adresa scrisă cu grijă.

— Eu plec. Vă rog să-mi semnaţi de primire.

— Vei rămâne aici, îl opri gestapovistul.

— Dar, domnilor, trebuie să duc scrisorile.

— Pot aştepta.

Luară pachetul şi începură să-l desfacă.

— Culcat!

Şoapta poştaşului răsună ca un strigăt. Un bubuit asurzitor zgudui încăperea. Se făcu întuneric, se auzi trosnetul mobilei sfărâmate şi zăngănit de sticlă spartă.

Kazik, Edward şi poştaşul, însângeraţi şi negri de funingine, se precipitară spre uşă. Din apartament ieşeau trâmbe groase de fum.

În cabinetul Oberleutnantului sună telefonul. Kloss ridică receptorul.

— Aveţi o linie a vieţii lungă. Recunoscu vocea lui Rioletto. Felicitări! Sper să vă revăd curând. O să vă reîntâlniţi prietenii...

Kloss zâmbi şi lăsă încet receptorul se apropie de geam. Mai câştigase o rundă.

PENULTIMA ÎNTREVEDERE

1

Ingrid ridică paharul şi-l privi zâmbind pe Hans Kloss. Era un zâmbet provocator, de fată cochetă, care ştia că-şi poate permite asta fără să rişte nimic. El nu va pleca...

— Vă supără?

Kloss îşi zise că e diabolic de frumoasă, lucru ce-l deranja. Măcar de n-ar avea privirea asta candidă.

— Mi-e imposibil să mă supăr pe dumneavoastră. Dansăm?

— Nu. Doar visaţi la o singurătate în doi.

Într-adevăr, îi promisese că vor petrece seara împreună, dar o adusese la „Balaurul de aur” şi pe această Berta, care sporovăia continuu. Părea geloasă pe Ingrid şi-i urmărea cu privirea chiar şi în timpul dansului. Kloss simţea permanent ochii Bertei aţintiţi asupra lui. Oare şi ea? Trebuia să ţină seama de tot. Era cea mai grea misiune, de fapt cea mai neplăcută. Începuse un joc dificil.

— La ce vă gândiţi? Nu mai scoateţi nicio vorbă.

— Mă gândeam la dumneavoastră.

Pe estradă, o cântăreaţă interpreta cu pasiune un tango sentimental. Se stinseseră o parte din lumini. Pentru o clipă, perechile de pe ring păreau că se oprească ca apoi să se legene iarăşi în ritmul melodiei şi din nou să se oprească.

— Îmi place „Balaurul de aur". E cel mai simpatic local din Berlin, îi declară Ingrid.

Îşi zise că în acest local „simpatic" poate întâlni crema Gestapoului şi a SS-ului. Ofiţerii superiori, veniţi într-un scurt concediu, găseau aici, pe străzile înguste ale Charlotenburgului, alcool şi femei. Îi stimulau tangourile sentimentale şi jocul luminilor colorate. Se gândi la ei cu ură şi făcu un efort pentru a arbora un zâmbet fermecător. Se uită la paharul lui Ingrid – era aproape gol. Ezita încă, deşi era conştient că n-are altă soluţie.

— La ce te gândeşti, Hans? repetă ea întrebarea.

Nu aşteptă să-i răspundă şi-i spuse cu voce scăzută, privindu-l cu ochii aceia imenşi:

— Ultima oară am fost aici într-o primăvară timpurie cu Heini. Pe atunci nu se dansa. Se ţinea doliu după Stalingrad. Cred că stăteam la aceeaşi masă şi Heini, la fel ca şi dumneata, era supărat că am luat-o şi pe Berta.

— Cine e Heini?

Privirea lui Ingrid se înnegură.

— A doua zi m-am întors la Stockholm şi de atunci nu l-am mai văzut. A dispărut după trei luni, în iulie..

Muzica încetă. Berta şi căpitanul Schultz, care trecea drept cel mai elegant ofiţer din Abwehr, se întoarseră la masă. Berta se lipi de Ingrid.

— Dac-ai şti cum dansează acest Otto. E extraordinar încă nu ţi-ai băut paharul? Ce-aţi făcut?

Kloss n-o auzea. Se gândea la paharul lui Ingrid şi la ezitarea lui nejustificată. Scăpase momentul.

— Să-l uităm, auzi el glasul Bertei. Eşti tânără şi frumoasă, ai lumea întreagă la picioare. N-ai observat cum te privesc bărbaţii... Am surprins o discuţie la o masă: „fata aceea splendidă este cântăreaţa suedeză Ingrid Kield. O vezi?” „Cea de la a treia masă?”.

— Nu mă amuză! preciză Ingrid.

Schultz spunea acelaşi banc a doua oară. Ingrid se ridică şi-l invită pe Kloss la dans.

— Faceţi parte din categoria sentimentalilor timizi. După ce o cuprinse în braţe continuă: şi totuşi impertinenţi. În fond ne cunoaştem abia de ieri.

— Pur şi simplu avem atât de puţin timp.

De data asta era sincer.

— Credeţi că veţi putea fructifica timpul acesta scurt? izbucni ea în râs...

Se gândi că această Ingrid Kield, a cărei biografie scurtă şi precisă o primise de la Centrală, îi plăcea din ce în ce mai mult. Era foarte aproape. Ar fi putut s-o privească în ochi, dar evită. Pe fata aceasta pe care o ţinea în braţe trebuia s-o ucidă. Dispunea pentru asta doar de douăzeci de ore.

— Voi pleca mâine seară, de fapt poimâine dimineaţă. Cine ştie, poate ne vom revedea la Stockholm.

— Poate, după victorie.

— Crezi în victorie?

— Doar sunt ofiţer german!

— Eu, ca cetăţeancă suedeză, am dreptul să nu cred.

— Iar te-ai supărat!

Dacă n-ar fi ştiut de ce se face vinovată, ar fi crezut-o. Dar nu exista niciun dubiu. Îşi merita moartea, trebuia să moară şi în

Berlin nimeni în afară de Kloss nu putea executa sentinţa. Primise ordinul în dimineaţa zilei precedente. Erau în posesia tuturor datelor. I-l transmisese bătrânul Arnold, singurul colaborator şi omul de legătură al lui Kloss în Berlin. Era prudent, cu o mare experienţă, dar din păcate bătrân şi bolnav. Ar fi trebuit să-l lase să se odihnească, însă nimeni nu cunoştea Berlinul atât de bine ca el. Nimeni nu-l putea înlocui. Informaţiile Centralei erau succinte, elocvente. Arnold le completase cu datele obţinute de la un feroviar, cândva membru al Partidului Comunist German. Ingrid Kield, cântăreaţă suedeză, lucra de un an şi jumătate pentru spionajul polonez. O recrutase la Paris un curier al Centralei care făcea curse între Berlin şi Stockholm. Le adusese servicii importante. Transmisese mesaje de la Berlin la Stockholm. Agenţii din Varşovia luau legătura cu ea ori de câte ori dădea spectacole în Germania. Şi asta se petrecea destul de des. În plus, avea prieteni chiar printre înalţii funcţionari ai securităţii Reichului. Nu o dată o verificaseră. Nimic nu le-a dat de bănuit. Atunci când Ingrid Kield trădase şi-au dat seama că ar fi trebuit s-o verifice mai des.

Continua s-o ţină în braţe. Fata zâmbea, dar nu se uită la Kloss, ci privea undeva în sală. Îşi zise că dacă ar fi ştiut ceva despre el... Ce bine că nu luase legătura mai devreme cu ea. Nici el, nici Arnold...

— Atâţia bărbaţi tineri în jurul nostru. Câţi dintre ei...

— Războiul!

Făcea eforturi pentru a nu se lăsa sedus de farmecul acestei fete. Se gândi la informaţia seacă a Centralei, confirmată de acel feroviar.

Cum se petrecuseră lucrurile? În urmă cu trei zile, un om de legătură din Varşovia sosise în gara de est. Pe peron urma să-l aştepte Ingrid. S-au stabilit, ca de obicei, semnele de

recunoaştere. Omul trebuia să ţină în mâna dreaptă „Berliner Zeitung” şi imediat ce cobora pe peron să-şi aprindă o ţigară cu o mică brichetă. Ingrid urma să aibă şi ea în mână acelaşi ziar şi trei garoafe roşii.

Kloss îşi imagină scena. Privind chipul fetei o vedea parcă aievea.

Omul de legătură coborâse printre ultimii. Se uitase cu atenţie în jur, dar pe moment nu remarcase nimic suspect. Când şi-a dat seama era prea târziu. A văzut-o pe Ingrid Kield cu cele trei garoafe roşii. I-a zâmbit, probabil cum îi zâmbea acum lui. Omul de legătură se îndreptase spre ea. Atunci a remarcat un gest abia sesizabil. În spatele fetei se afla un bărbat în haine de piele. Câteva secunde mai târziu l-a văzut pe cel de-al doilea, aproape de scările care duceau în holul gării. Pe scări, încă trei. Înţelesese. I se întinsese o cursă.

Ingrid mai zâmbea când traversase în fugă liniile. Megafonul anunţa: Schnellzug Berlin-Praga... Curierul trecuse prin faţa unei locomotive care se apropia. Ar fi avut o şansă dacă peronul n-ar fi fost împresurat. Dar nemţii pregătiseră totul în cele mai mici amănunte. Doi inşi cu pardesie negre şi pălării cenuşii îl aşteptau. Văzuse suprafaţa de beton liberă şi pe gestapovişti cu arma în mână. Dusese mâna spre pistolet. Kloss îşi imagina cu precizie ce gândise omul în clipa aceea – câte gloanţe are şi că ultimul îl va păstra pentru el dacă nu-l vor nimeri gestapoviştii. Inutil. Doi gestapovişti erau pe peron, al treilea venea cu automatul pregătit.

Curierul trase cinci focuri, apoi înghiţi o pilulă pe care o ţinea în cureaua de la ceas. Îşi apropie ţeava de frunte, dar în acel moment îl lovi rafala automatului.

Feroviarul mai relatase că Ingrid şi gestapovistul care o însoţea, se apropiaseră de cadavru. Îl percheziţionaseră pe mort,

iar fata aruncase cele trei garoafe peste corpul neînsufleţit. „Un gest detestabil”, gândi Kloss.

Deci, nu mai exista niciun dubiu. Ingrid Kield trădase. Şantajată, obligată? Nu! Putea să nu vină în Germania. În fond, era cetăţeancă suedeză şi nu avea ce căuta aici, mai ales că n-o ameninţa nimic în propria-i ţară. Colabora cu Gestapoul de bunăvoie. Şi asta probabil de câteva luni. Constataseră că femeia cu care Ingrid luase legătura în timpul şederii sale la Berlin fusese arestată imediat după întoarcerea frumoasei suedeze la Stockholm.

Atunci nu reuşiseră să stabilească împrejurările, însă acum totul era cât se poate de clar.

Douăzeci de ore. Dacă nu va reuşi să execute sentinţa în acest interval va mai muri cel puţin un om.

În radiograma pe care Arnold o primise de la Centrală se preciza că agenta de legătură ce călătorea de la Paris la Varşovia urma să se întâlnească mâine, de fapt poimâine, la orele două dimineaţa, cu Ingrid Kield, în gara din Berlin. La ora 4,30 cântăreaţa avea tren spre Stockholm. Deci, cu două ore înainte de a părăsi Berlinul urma să mai dea pe mâna Gestapoului încă o persoană. Centrala nu mai putea s-o prevină. Nu mai aveau nicio posibilitate. Viaţa ei depindea în exclusivitate de Kloss. Dacă n-o va ucide pe Ingrid... Nici nu se gândea la o asemenea posibilitate.

— Ai tăcut tot timpul, Hans!

— Am dansat cu dumneata.

Paharul domnişoarei Kield era plin. Kloss pipăi în buzunar cutioara minusculă pe care i-o dăduse Arnold. Conţinea o otravă puternică care-şi făcea efectul după 3-4 ore. Oare Gestapoul va face o anchetă amănunţită? Mai mult ca sigur. Ştia că prezenţa substanţei otrăvitoare în organism putea fi cu greu pusă în evidenţă la autopsie. În plus, domnişoara Kield avea numeroase

cunoştinţe, mai ales printre actori, astfel încât Gestapoul ar fi putut căuta ucigaşii acolo dacă ar ajunge la concluzia că e vorba de o crimă.

Ocazia de a răsturna conţinutul cutiuţei i se oferi mai repede decât se aştepta. Un sublocotenent înalt o invită pe Ingrid la dans pocnindu-şi călcâiele. Schultz o trase pe Berta spre ring. De parcă i-ar fi fost frică să nu i-o ia înainte Kloss.

În sfârşit. Kloss rămase singur. Nimeni nu-i dădea atenţie. Cel puţin de asta era sigur. Turnă în pahar praful alb. Coniacul nu-şi schimbă culoarea. Apoi îşi aprinse o ţigară şi închise ochii. Putea spune că misiunea fusese îndeplinită. Oare otrava îşi făcea efectul suficient de rapid? Ar fi vrut să fie sigur că Ingrid Kield nu se va chinui prea mult...

Un alt tangou sentimental. Vocea cântăreţei era joasă, răguşită.

— Dormi sau o visezi pe Ingrid?

Căpitanul Schultz se întorsese singur. Îi spuse că doamnele îl părăsiseră pentru câteva minute şi că e momentul cel mai potrivit să bea şi ei ceva tare. Strigă chelnerul. Ochii lui mici, mobili îl străpungeau pe Kloss.

— O să reuşeşti? îl întrebă el.

Câteva secunde, Kloss avu impresia că celălalt ştie.

— Dispui de puţin timp, se explică el. Ai început ieri, iar cucerirea lui Ingrid presupune o pregătire de artilerie mai îndelungată. De la moartea lui Heini nimeni n-a reuşit...

— Cine a fost Heini? repetă el întrebarea la care nu primise răspuns de la Ingrid.

— Chiar nu ştii nimic? Schultz ştia tot. Heini. Heini Koetl, marea dragoste a cântăreţei, un băiat prezentabil, student la conservator înainte de război, a dispărut în Polonia acum câteva luni. Întotdeauna am spus că Varşovia este un oraş foarte periculos.

— A, da!...

— A fost ofiţer în subordinea generalului von Boldt. Bătrânul îl îndrăgise cu adevărat. L-ai văzut pe mucosul acela care a invitat-o pe Ingrid la dans? Este un oarecare Stolp, aghiotant şi coleg al lui Heini. Au fost împreună în Polonia.

Muzica încetă şi imediat se făcu auzită larma vocilor. La masa de alături, doi ofiţeri în uniforme negre cântau cu glasuri răguşite.

— Îi este fidelă în continuare lui Heini, îi şopti Schultz lui Kloss. Dacă vei reuşi o să devii celebru în Berlin. Locuieşte în vechiul lui apartament de pe Albertstrasse şi colecţionează amintiri – râse. Ai puţine şanse, dar merită să te străduieşti. Confidenţial îţi pot transmite că şi şederea ta în Berlin se apropie de sfârşit... De unde ştiu? Să zicem că am văzut ciorna ordinului de pe biroul „bătrânului”. Consideră că pe front vei fi mai util decât în Centrală. De altfel, singur ai declarat că nu-ţi place Berlinul. Eşti un original.

Kloss continua să tacă. Se afla la Berlin de două luni. Fusese repartizat la unitatea „Est”, secţia a III-a, unde se ocupa cu precădere de fişele ofiţerilor care acţionau în Polonia şi pe frontul de răsărit. Ar fi trebuit să considere asta ca un semn de încredere, însă posibilităţile de a obţine informaţii utile erau mult mai mici decât crezuse. Prin intermediul lui Arnold transmisese Centralei o listă destul de completă a ofiţerilor Abwehr-ului şi informaţii despre ei – un material preţios – şi colectase date, nu suficient de complete, despre reţeaua germană din nordul Poloniei.

Din păcate, asta era totul. În Centrala Abwehr-ului, repartizarea competenţelor se respecta cu stricteţe. Amiralul îşi organizase aparatul pe principiul secretului şi al controlului la diferite nivele.

Orice imprudenţă, orice cuvânt în plus trezeau instantaneu suspiciuni. La asta se adăugau intrigile, discuţiile şi certurile cu oamenii lui Schellenberg şi Kaltenbrunner, care îi interesau în cel mai înalt grad pe subordonaţii lui Canaris.

Kloss informase Centrala în repetate rânduri despre divergenţele din interiorul contraspionajului german, despre răzbunările sângeroase. Despre atmosfera de ură în care trăia această adunătură de agenţi mai buni sau mai proşti ai lui Canaris şi Kaltenbrunner, care-şi disputau puterea, pentru a avea acces la Führer, pentru a împărţi prada.

Cunoştea importanţa informaţiilor pe care le furniza, dar se considera mai util pe front. În statul major, acolo unde se luau hotărâri importante pentru desfăşurarea operaţiunilor militare. Nu ezita să recunoască că-i lipseşte legătura cu cei care luptau efectiv, că suportă tot mai greu viaţa în mijlocul oamenilor pe care îi ura şi că n-are posibilitatea să renunţe la mască decât în rarele şi scurtele întâlniri cu Arnold.

— Nici măcar nu mă asculţi, îi reproşă Schultz.

Lucra în Centrală încă de la izbucnirea războiului şi juca un oarecare rol în intrigile lui Canaris. Se împrieteniseră, dacă se putea spune astfel.

Dar elegantul căpitan nu se trăda cu nimic, nici măcar atunci când bea.

— Te ascult, îi răspunse Kloss.

În aceeaşi clipă reapărură doamnele.

Ingrid, surescitată, întinse mâna după pahar. Berta reluă flecăreala, Schultz izbucni în râs, dar Kloss nici nu încercă să înţeleagă despre ce e vorba. Privea paharul, Ingrid îl luă şi-l duse încetişor la gură. La rândul său, Kloss ridică paharul.

— Pentru victorie, toastă el cu glas uşor gâtuit.

— Pentru victorie, repetă Schultz, şi în sănătatea doamnelor.

Ingrid reaşează paharul pe masă.

— Bea, o rugă Berta, vei uita totul. Îţi aduci aminte cum ne-am îmbătat atunci?

— Termină! izbucni Ingrid.

Va bea totuşi peste o clipă şi în sfârşit totul se va termina. Îşi dorea să fi depăşit acest moment. Simţea că-l părăseşte curajul. Niciodată nu mai folosise otrava. Ar fi preferat s-o împuşte.

Muzica reîncepu. Cu un gest hotărât, Ingrid întinse mâna după pahar. În acelaşi moment, foxtrotul fu acoperit de vuietul sirenei. Orchestra tăcu şi, din mijlocul sălii, un bărbat în smoking strigă „La adăpost'" . Perechile de pe ring ajunseseră deja la uşă. Se auzi un vuiet surd, apoi zgomotul exploziilor. Artileria antiaeriană răspundea cu serii rapide. Se sculară de la masa pe care paharul lui Ingrid rămase neatins. Ridicându-se, Kloss lovi masa şi coniacul se prelinse pe podea.

2

Străzile erau pustii şi întunecoase. Kloss coti pe Albertstrasse, îşi aprinse o ţigară şi-şi privi ceasul. Era aproape unsprezece. În urmă cu o jumătate de oră îşi luase rămas bun de la Ingrid. După alarmă o condusese acasă împreună cu Berta şi cu Schultz, care se ţinuseră scai de ei. Kloss sperase că Ingrid îl va invita la ea. Intrară împreună pe poartă, dar la insistenţele lui, fata nu acceptase decât o întâlnire pentru a doua zi.

— Mâine n-am spectacol. Putem merge la un film.

— La film, exclamă el fără să-şi ascundă dezamăgirea.

Ingrid zâmbi.

— Îţi pot acorda două ore. Exact două ore. Pentru că oricum taci...

Îşi dădură întâlnire la 18,30 în faţa cinematografului Roma.

Să aştepte până mâine? Nu, riscul era prea mare. Se hotărî să execute sentinţa chiar în noaptea aceea. Planul era simplu. Nu va mai folosi otrava. La naiba cu ideile lui Arnold! Astfel de situaţii se rezolvă mai repede cu un glonţ. Aşteptă până când Berta şi Schultz dispărură după colţul Kürfürstendamm. Îşi asigura astfel un alibi nu prea solid, e adevărat, şi se întoarse pe Albertstrasse la locuinţa fetei. Era încredinţat că nu va fi inclus pe lista suspecţilor. Mai mult ca sigur că Gestapoul va ajunge la concluzia că este opera spionajului polonez – cum de altfel şi era. În fond, nimeni nu-l bănuia pe el. Dar dacă... Trebuia să ţină cont de posibilităţile adversarilor. Bătrânul Arnold, care cunoştea Berlinul ca pe propriu-i buzunar, şi avea atâta experienţă, îl avertizase:

— Am impresia că de câteva zile mă urmăreşte cineva. Va trebui să schimbăm sistemul.

Se întâlniseră la Arnold într-o cămăruţă de la mansardă, situată aproape de staţia Zoo. Arnold lucra într-o berărie de pe Bismarckstrasse, dar nu-i îngăduise niciodată lui Kloss să vină acolo. Era un local de mâna a treia, frecventat de muncitori, unii chiar străini. O singură dată îl văzuse pe Arnold la lucru. Şchiopătând, bătrânul aşeza halbele de bere pe mesele de lemn. La bar stăteau trei băieţi care aveau pe haine însemnul „P”. Discutau în polonă. Kloss fusese tentat să se apropie, dar trecuse fără să spună nimic. Simţi privirile lor pline de ură şi dispreţ

atunci când patronul, înclinându-se în faţa lui, le strigase „Raus!”.

— Eşti prea sentimental, îi spusese atunci Arnold.

Şi astăzi, parcă referindu-se la acea discuţie, îi precizase: „eu nu sunt sentimental, ci bolnav. Dacă o să-mi descopere vizuina, n-o să am unde să mă duc”.

— Trebuie să schimbăm locul de unde emitem.

— Cine o să transporte cutia asta, izbucni Arnold şi privi fix în podea. Oribilă sarcină, spuse el brusc. Te înţeleg, dar trebuie îndeplinită. Renunţă la procesele de conştiinţă. Domnişoara Ingrid Kiel nu ne menajează. Dacă ar şti ceva despre mine sau despre tine...

Oare într-adevăr nu ştie? Centrala consideră că nimic nu ne ameninţă. Aşa trebuie să fie. În plus el, Kloss, nu s-a trădat cu nimic.

Dacă va întâlni pe cineva în uşa casei de pe Albertstrasse 21 va trebui să renunţe. Totul depindea de şansă şi de întâmplare. Kloss detesta asemenea acţiuni. Prefera să calculeze şi să pregătească totul cu precizie. De astă dată însă n-avea încotro. Era nevoit să acţioneze singur, fără acoperire, în acest oraş străin, duşman.

Nu întâlni pe nimeni. Kloss examină lista locatarilor – Heinz Koetl apartamentul nr. 46, etajul 4. Scara largă era acoperită de un covor moale. Ataşă la ţeavă amortizorul şi puse pistolul în buzunarul pardesiului. Va trage şi va fugi pe scări. Nechibzuită idee. N-ar fi mai bine să amâne totul pentru a doua zi? N-o va putea împuşca nici pe stradă, nici la cinematograf. Să facă rost de ciocolată cu otravă? Nu ştia însă dacă fetei îi place ciocolata. Războiul se redusese pentru el la dimensiunile casei de pe Albertstrasse. Se gândi la cei care înfruntaseră moartea din cauza acestei fete, Ingrid. Era obligat să acţioneze.

Nu făcuse nici măcar o recunoaştere prealabilă. Habar n-avea dacă domnişoara Kield locuia singură. Era aproape convins că da. Schultz i-ar fi spus dacă avea pe cineva.

Pe uşă mai exista cartea de vizită a lui Heinz Koetl. „A dispărut în Polonia”, îi spusese Schultz, în urmă cu câteva luni. Tot în urmă cu câteva luni, Ingrid trădase. O fi existând vreo legătură între aceste două întâmplări? Dar ce importanţă mai avea. Kloss nu-şi propusese să facă studii psihologice, trebuia să ucidă.

Apăsă pe butonul soneriei. Linişte. Apoi se auziră paşi şi zgomotul cheii întoarse în broască. Kloss trase piedica armei. Peste o clipă o va scoate. Se hotărî să tragă fără să intre în apartament. În prag apăru o bătrână în capot şi cu o scufie de noapte pe cap. Avea o voce aspră, aproape bărbătească.

— Pe cine căutaţi?

La asta nu se aşteptase. Se reculese cu greu.

— De bună seamă pe mine, Frau Schuster, se auzi vocea fetei.

Purta aceeaşi rochie neagră cu care fusese la local.

Frau Schuster mormăi ceva şi plecă. Se opri pe culoar şi Kloss îi simţi privirea atentă şi ostilă.

— Dumneata? Nu ţi se pare că eşti prea îndrăzneţ?

Vocea ei nu exprima mânie, ci avea o notă de satisfacţie.

Kloss începu să se explice precipitat, stângaci – trebuia s-o revadă acum, nu s-a putut stăpâni...

— Te înşeli. Ne-am dat întâlnire la cinematograf. Ar trebui să mă supăr şi să nu te iert cu una, cu două.

Înclină capul în semn de salut, dar nu-i întinse mâna.

La ieşire, Kloss surprinse privirea atentă a portarului. Se gândi că Gestapoul ar fi aflat imediat semnalmentele lui dacă ar fi reuşit s-o împuşte pe Ingrid. O acţiune nepregătită prea mult se

soldează de obicei cu o catastrofă. Era o regulă confirmată în majoritatea cazurilor.

Misiunea lui devenea tot mai dificilă. Această Frau Schuster, menajeră sau rudă a lui Koetl, ştie de întâlnirea lor de a doua zi. Ce era de făcut? Trebuia să găsească o modalitate care să-l pună în afara oricărei bănuieli. Nu-i venea în minte nicio soluţie. Merse încet pe Albertstrasse şi ajunse pe o stradă largă, străjuită de copaci.

Răsună alarma. În aceeaşi clipă trecu o maşină a poliţiei. Kloss văzu o clădire împrejmuită cu un gard de fier. În faţa porţii stătea o santinelă. Recunoscu clădirea, era sediul Geheimstadtpolizei[23]-ului berlinez. Kloss îşi aminti numele şi feţele multora dintre cei care lucrau aici. Îi mai întâlnise cu ocazia rapoartelor prezentate superiorului.

Hauptsturmführer Müller. Precis că el conduce acţiunile în care este implicată Ingrid Kield. Omul de încredere al lui Kaltenbrunner, rece şi crud, vechi şi experimentat lucrător al contraspionajului. Ar greşi profund subapreciind un asemenea adversar. Kloss ar fi dat orice să afle ce ştie şi ce intenţionează hauptsturmführerul Müller. În Gestapoul berlinez n-aveau pe nimeni. Existase Elsie, şi-o amintea, o tânără blondă, pistruiată. Colabora cu Arnold. Înghiţise cianură atunci când Müller descoperise în poşeta ei copiile unor documente secrete.

Da! Kloss avea de încheiat nişte conturi personale cu acest gestapovist. Trecu pe lângă santinelă şi privi gratiile de la ferestrele întunecate. Gestapoul muncea şi noaptea. Precis că hauptsturmführerul mai lucra.

[23] Poliţia secretă de stat (Gestapoul).

3

Ingrid Kield nu veni la întâlnire. Kloss o aşteptă o jumătate de oră. Se aşeză la coadă la casă, apoi renunţă şi începu să se plimbe prin faţa cinematografului, aprinzând ţigară de la ţigară. Raportul durase toată ziua, aşa că nu putuse s-o sune pe Ingrid ca să verifice dacă este acasă şi dacă nu-şi schimbase cumva intenţiile.

Mai avea la dispoziţie doar câteva ore. Dacă era supravegheată de Gestapo se spulbera orice şansă... „Nu uita, agenta de la Paris soseşte la ora două dimineaţa”, îi repetase Arnold. El era singurul care o putea salva. Şi Ingrid nu venise.

Strada se golise, uşile cinematografului se închiseseră, filmul începuse. Kloss strivi cu talpa mucul ultimei ţigări şi privi în direcţia Albertstrasse. Casa în care locuia Ingrid se găsea la 5 minute de mers de la cinematograf. Urcă scările şi sună la uşă. Îi deschise Frau Schuster.

— Dumneavoastră? se miră ea.

— Unde e Ingrid?

— Tocmai asta voiam să vă întreb.

— A plecat înainte de 18,30. Spunea că se duce la „Roma” să se întâlnească cu dumneavoastră.

— N-a venit.

— Poate s-a răzgândit, îi spuse ea cu satisfacţie. Apoi brusc se nelinişti. Ingrid este foarte punctuală, şopti ea.

— Aş vrea să ştiu unde s-a dus...

— Şi eu, izbucni ea. V-am explicat. N-a venit, n-a venit! Ce să fac eu? N-o mai deranjaţi. Lăsaţi-o în pace.

Asta a fost tot ce-a putut afla. Poate s-o fi dus la teatru sau la plimbare cu Berta. S-ar fi putut ca Müller să considere că înaintea acţiunii era mai în siguranţă la Gestapo. „Agenta de la Paris soseşte la ora două...” Nu putea intra în cabinetul lui Müller, în clădirea Geheimstadtpolizei-ului, s-o împuşte pe Ingrid Kield...

Ieşi în stradă. Portarul era în uşă şi-şi curăţa grijuliu pipa. Nici măcar nu-l privi.

— N-aţi observat cumva în ce direcţie a luat-o domnişoara Kield. Cântăreaţa suedeza de la nr. 46?

Portarul nu se grăbi să-i răspundă. Luă ţigara pe care i-o oferi Kloss şi-şi puse pipa în buzunar.

— Cum să nu – spre Bismarckstrasse. A ajuns-o din urmă un Mercedes negru din care au coborât doi domni şi-au invitat-o să urce în maşină.

— Erau în uniformă?

Portarul îl privi bănuitor.

— Nu, domnule locotenent, erau civili.

— Domnişoara Kield a aşteptat maşina?

Întrebarea era inutilă. Portarul îi preciză că n-avea de unde şti treaba asta.

Nu mai exista niciun dubiu. Intervenise Gestapoul. Müller voia să fie sigur, nu risca niciodată. Ingrid Kield devenise inaccesibilă, ordinul nu fusese îndeplinit, însă Kloss nu putea să renunţe. Agenta trebuia salvată. Indiferent cum.

Acelaşi lucru i-l repetă lui Arnold la el acasă, un sfert de oră mai târziu. Bătrânul era agitat, Cotrobăia prin cameră, scotocea sertarele şi cerceta nişte hârtii.

— Controlez să nu existe ceva compromiţător. În fiecare seară verific. Oricum, staţia n-o s-o găsească. Dacă totuşi o va descoperi... dădu din mână.

Kloss se aşeză pe pat.

— Ce zici? i se adresă el lui Arnold.

— Centrala mi-a retransmis astăzi ordinul.

— Ai semnalmentele agentei?

— Nu le-am cerut, mărturisi Arnold dezolat.

— Cere-le imediat.

— Până la patru dimineaţa nu pot stabili legătura.

— Prea târziu. Ce e de făcut?

— Bei un ceai? Surogat, bineînţeles. Pot să-ţi mai ofer plăcinte de cartofi. Altceva n-am.

— Ce-i de făcut? repetă Kloss întrebarea.

Arnold nu-i răspunse.

— Kield va veni la gară însoţită de Gestapo. Aş putea s-o împuşc fie în hol, fie pe scările ce duc spre peron, gândea Kloss cu voce tare.

— E o nebunie.

— Am şi şanse să scap. Voi fi civil şi voi trage de aproape.

— Centrala n-ar fi de acord cu planul ăsta.

— Şi totuşi Kield trebuie lichidată. Nu e vorba numai de viaţa agentei, ci şi de documentele pe care le aduce. Eşti în stare să înţelegi...

Arnold puse plăcintele în tigaie cu multă îndemânare. Apoi aşeză pe masă o cutie cu marmeladă.

— Îmi plac plăcintele de cartofi cu dulceaţă. De altfel mor după dulciuri, dar nu-mi pot permite să-mi irosesc bonurile pe ele.

Kloss se ridică.

— Ce-ai de gând? se nelinişti bătrânul.

— Ceea ce ţi-am spus. N-am altă soluţie. Dacă aş şti că Ingrid mai trece pe acasă...

— Atunci?

Arnold începu să mănânce cu lăcomie.

— Am câteva jucării din plastic bine aranjate. Le-aş lăsa în apartamentul acestei Ingrid, reglând explozia la o anumită oră. Mă gândisem să apelez la ele în ultimă instanţă fiindcă-mi era milă de Frau Schuster. Acum însă...

— Sentimental ca de obicei... remarcă Arnold.

Era aproape zece când Kloss îşi făcu din nou apariţia în cartierul Charlottenburg.

Intră la „Balaurul de aur" şi lăsă la garderobă pardesiul şi o servietă mică, dar grea. Venise aici sperând că o va întâlni pe Ingrid. Müller ar fi putut s-o invite la cină fără a risca să se deconspire, căci domnişoara Kield mai ieşise şi cu alţi ofiţeri superiori. Exista şi şansa de a-i întâlni pe Berta şi pe Schultz, de la care ar fi putut afla ceva în plus. Se putea ca Ingrid să vină pentru a-şi lua rămas bun de la Berta.

Sala era arhiplină. Aceeaşi cântăreaţă, acelaşi tango, aceleaşi uniforme de gală pe care ofiţerii Wermacht-ului le arborau în concediu. De cum intră îl remarcă pe Schultz. Stătea la aceeaşi masă ca şi seara trecută.

— Singur? i se adresă lui Kloss când acesta ajunse lângă el.

— Singur!

— Şi Ingrid? întrebă el ironic.

— O caut. Nu ştii ce-i cu ea?

— Ia loc şi bea. Coniacul ăsta nu-i de lepădat. Îl dau pe sprânceană. A fost aici Gestapoul. Te căutau. Fritz Schabe, mâna dreaptă a remarcabilului nostru hauptsturmführer, te căuta cu înfrigurare.

Kloss luă paharul. Ştia să se stăpânească. Nimic nu-i trăda surprinderea.

Schultz, care-l privea cu atenţie, nu sesiză nici urmă de nelinişte.

— Pe mine? rosti calm locotenentul. Ce naiba vor?

— Doresc să afle ce s-a întâmplat cu domnişoara Kield. Probabil îşi închipuie că le-ai putea spune ceva în legătură eu ea.

— Tot ce le pot spune e că n-a venit la întâlnire.

Kloss savură îndelung aroma băuturii „Armagnac”.

— Armagnac, confirmă Schultz. Asta e tot ce ştii?

— Nu sunt Mafalda, ripostă Kloss. În fond, ce vor cu Ingrid?

— Nu bănuieşti?

— Vorbeşti în şarade. Mie îmi plac lucrurile clare. Ai de gând să-mi spui ce ştii?

Schultz zâmbi.

— Foarte puţin. Doar atât că Fritz Schabe i-a interogat deja pe portar şi pe Frau Schuster...

— Se pare că domnişoara Kield le este absolut necesară.

— Domnii de la Gestapo caută adesea oamenii pe care-i au în slujba lor.

— Atenţie. Nu-i repeta asta lui Schabe. Am impresia că motivele sunt întemeiate.

— Schabe ţi-a spus...

— S-a comportat de parcă Ingrid ar fi fost ucisă, iar el însărcinat să conducă ancheta.

— A plecat de acasă abia de câteva ceasuri.

— Tocmai! La întâlnirea cu tine n-a venit. Poate să-şi fi dat *rendez-vous* cu altcineva. De exemplu, cu Müller şi asta nu c-ar interesa-o ca bărbat.

— Crezi...

— Nu cred nimic, i-o tăie Schultz. Iată-l şi pe Fritz Schabe.

Un bărbat înalt, în uniformă de Sturmbannführer[24], se apropia de masa lor. Obrazul drept îi era brăzdat de o cicatrice lată.

[24] Rang paramilitar al NSDAP. Este echivalent gradului de maior.

Pince-nez-ul şi freza îi dădeau alura unui Reichsführer[25] SS. Kloss îl întâlnise la o consfătuire la şef, Schabe venise la el, se prezentase şi-i spusese: „Şi dumneavoastră aţi fost pe frontul de est. Asta-i bine! Avem nevoie de astfel de oameni la Berlin”.

Acum însă vocea lui era dură.

— Vă caut de o oră, domnule locotenent Kloss. Unde este Ingrid Kield?

— Asta aş vrea să ştiu şi eu, zise, ridică paharul şi-l privi pe gestapovist. Nu beţi cu noi? E Armagnac...

— Noi nu glumim – faţa lui Schabe era imobilă. Este o problemă de stat. Consideraţi discuţia noastră oficială.

Schultz făcu un semn chelnerului, care, prompt, aduse un pahar. Gestapovistul nu-l atinse.

— Nu vă înţeleg.

Kloss ajunse la concluzia că cea mai bună metodă de apărare consta în bagatelizarea întrebărilor lui Schabe.

— Domnişoara Kield a ieşit din casă cu câteva minute înainte de orele şase şi jumătate. Acum este trecut de zece... S-ar fi putut duce la o prietenă sau...

— Nu, îl întrerupse Schabe. De altfel şi dumneavoastră aţi fost neliniştit. L-aţi chestionat pe portar.

— Din gelozie. Voiam să ştiu pe cine a preferat în locul meu.

— Şi de aceea aţi întrebat dacă cei din Mercedes erau civili sau în uniforme...

— Exact.

— Ce-aţi făcut după aceea?

— Nimic deosebit. M-am plimbat, am intrat în câteva cafenele şi apoi am venit aici... Tot nu înţeleg...

[25] Conducător al statului german.

— Să nu ne jucăm de-a baba oarba, domnilor din Abwehr, spuse aspru Schabe. Ingrid Kield trebuia să ajungă acasă cel târziu la orele 21.

— Aveaţi întâlnire cu ea?

— Domnule locotenent Kloss, vă permiteţi prea mult. Ingrid Kield nu mă interesează pe mine, e necesară Reichului.

— Clar! Trebuia să începeţi cu asta. Să-mi spuneţi că e omul vostru.

Schabe bătu cu pumnul în masă. Masca imperturbabilă căzuse de pe faţa sa himmleriană.

— Ne dispreţuiţi, nu? Vă previn că dacă ne suflaţi această fată...

— O să-mi permit, domnule, să-l informez pe amiral de această bănuială.

— Spuneţi cui vreţi.

— Linişteşte-te, Schultz. În ce mă priveşte sunt gata să vă ajut, preciza Kloss.

— Va fi suficient să nu ne incomodaţi. Ar fi posibil totuşi ca ea să fi venit la cinematograf.

Se priviră. Kloss îşi aprinse calm o ţigară şi luă paharul.

— Profit de ocazie, pentru a vă comunica cum îi tratez pe cei care mă jignesc. Credeţi că am trimis după Ingrid doi gealaţi într-un Mercedes ca să mi-o aducă la întâlnire?

Schabe se ridică.

— Vă sfătuiesc să nu repetaţi nimănui discuţia noastră. O vom găsi pe această fată chiar dacă... Domnilor din Abwehr, zise el aşezându-şi pince-nez-ul cu gestul tipic şefului său, le plac localurile de noapte şi bineînţeles se întâlnesc aici cu totul întâmplător.

Schultz chemă chelnerul şi mai comandă o sticlă de coniac. Discuţia cu Schabe nu părea să-l fi impresionat înainte ca

sturmbannführerul să fi ieşit. Începu să-i vorbească lui Kloss despre două fete ce stăteau la o masă lângă fereastră. Amândouă erau drăguţe, nu se deosebeau prea mult una de alta, „două blonde durdulii, cu picioare acceptabile”. Îi propuse să le invite la masa lor. Era devreme, prea devreme pentru a se întoarce în camerele lor de burlaci. Cât sunt în Berlin trebuie să profite. Afacerea Ingrid pot s-o lase pe seama lui Schabe. N-are decât să-şi bată el capul.

— Iau motocicleta ta, îl întrerupse Kloss.

— De ce?

Vocea lui Schultz se schimbase. Îl privi bănuitor. Kloss se aştepta la asta. Din discuţia cu Schabe îşi dăduse seama că Gestapoul nu ştia unde se află Ingrid. În schimb, Schultz... Să fie oare o partidă între Canaris şi Gestapo? Până atunci nu se mai întâmplase, cel puţin el nu ştia ca oameni ai Abwehr-ului să răpească agenţii lui Kaltenbrunner. De altfel, lui îi era indiferent pentru cine lucra Kield, pentru amiral sau Himmler. În Berlin el nu avea decât duşmani.

— De ce? Vrei s-o cauţi pe domnişoara Kield de unul singur?

— Să zicem!

— Ascultă-mă cu atenţie. Te sfătuiesc să rămâi aici. Şi să ne distrăm împreună toată noaptea. Nicio femeie nu merită să-ţi rişti cariera pentru ea.

— Chiar cariera? Am impresia că tu ştii ceva...

Zâmbetul lui Schultz era fals.

— Nu, amice. Nu ştiu unde se află acum domnişoara Kield, dar indiferent unde este nu merită s-o cauţi.

— Îmi dai motocicleta?

— Eşti groaznic de încăpăţânat. Ţi-o dau. Sper că o să te plimbi puţin pe străzi şi pe urmă te vei duce la culcare. De altfel,

aerul proaspăt o să-ţi facă bine. Uit-o pe Ingrid Kield! Uit-o pentru totdeauna.

4

Kloss opri motocicleta în colţ, pe Bismarckstrasse. Luna lumina blocurile întunecate şi casele în ruină, care căpătau contururi fantastice. Îşi găsi un excelent post de observaţie de la vitrina unui magazin de pălării ale cărui uşi erau bătute în cuie. Nevăzut de ceilalţi, putea observa de acolo culoarul larg format de casa din Albertstrasse în care locuia Ingrid şi maşina parcată în faţa porţii din care tocmai coborâse Schabe însoţit de câţiva SS-işti. Îşi zise în sinea lui c-a avut noroc. Dacă ar fi sosit cu câteva minute mai repede şi ar fi intrat, aşa cum intenţionase, în locuinţa lui Ingrid, Schabe l-ar fi surprins.

Discuţia cu Berta durase mult şi-l pusese pe gânduri.

De altfel, Berta se dovedise mult mai isteaţă şi mai interesantă decât i se păruse la prima întâlnire.

O găsise la teatru şi o invitase la o mică cafenea, frecventată la ora aceea doar de pensionari şi îndrăgostiţi.

N-a fost necesar să-i explice prea mult ce-l interesa, deoarece Schabe o interogase. Berta zâmbise spunând: „Acel domn de la Gestapo care se străduieşte să semene cu Himmler”.

Kloss îi preciză că se teme pentru Ingrid, că discuţia nu este oficială, dar i-ar fi recunoscător dacă-i poate spune ceva care să-l ajute s-o găsească pe domnişoara Kield.

Fata nu ştia nimic. Mai bine zis nu cunoştea niciun fapt. I-o spusese şi lui Schabe. Pe Kloss nu-l interesau faptele. O rugă să-i vorbească de Ingrid. Voia să afle cât mai multe despre ea. Îşi dădu silinţa să câştige încrederea domnişoarei Berta Waschke şi nu fără succes, căci fata se hotărî să vorbească.

Ingrid, afirmă ea, se schimbase total în ultimele luni. Asta după moartea lui Heini, marea ei dragoste. Ar fi trebuit să se căsătorească în toamnă. Stabiliseră şi când – în concediul lui Koetl. Ingrid se hotărâse să rămână la Berlin, deşi spera să-l poată smulge din ghearele războiului pe Heini şi să plece împreună în Suedia. Heini era muzician.

— L-am cunoscut înaintea lui Ingrid. Urma Conservatorul. Îşi câştiga existenţa dând lecţii, căci rupsese legăturile cu tatăl său, – îl privi cu nelinişte pe Kloss –, ofiţer superior în SD şi apoi gauleiter în apus. Refuzase ajutorul lui. Era un băiat extraordinar. Bineînţeles că nu-l aprobam în tot ceea ce făcea, se grăbi ea să continue.

Kloss se gândi cu amărăciune cât timp le va trebui acestor oameni să poată scăpa de teama şi suspiciunea permanentă în care trăiau.

— Când s-a întors din Polonia, în concediu, a povestit despre germani lucruri foarte urâte. Acum pot vorbi, tot nu mai are importanţă. Se gândea chiar să fugă în Suedia. Apoi a devenit tăcut. Dur. Doar în prezenţa iubitei lui, Ingrid, redevenea Heini, cel pe care-l cunoscusem. Au fost câteva zile pe munte. Au revenit cât se poate de fericiţi. Eram la gară când Heini a plecat din nou în Polonia. Ingrid plângea. N-o mai văzusem într-o astfel de stare. După ce a plecat trenul a izbucnit cu atâta ură, încât m-

am speriat şi eram pe punctul să fug: „Urăsc Germania voastră, urăsc războiul vostru. Vreţi să stăpâniţi lumea şi provocaţi numai suferinţă. Şi altora şi vouă. Germania va fi distrusă. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.” După câteva zile am primit vestea că Heini căzuse, ucis de polonezi, pe străzile Varşoviei. Ingrid era de nerecunoscut. Şi-a continuat concertele. N-a lipsit nicio zi de la teatru. Trăia numai pentru teatru. În rest se închidea în camera lui Heini şi refuza orice vizită. Apoi a plecat în Suedia. Vara, când a revenit, nu mi-a dat nici măcar un telefon. Am întâlnit-o într-un local, nu departe de Zoo, în compania unui ofiţer SD, dacă nu mă înşel a domnului Schabe. Era beată. S-a apropiat de mine. „Heini trebuie răzbunat – îmi spusese ea aplecându-se să mă sărute, şi-l voi răzbuna. Lumea este infectă şi crudă. Nu trebuie să-ţi faci iluzii.”

Kloss o întrebă dacă Ingrid îşi petrecea des timpul în compania domnilor din SD. Fata confirmă. Chiar generalul von Boldt, fostul şef al lui Heini, o invitase de câteva ori la el. Locotenentul Stolp a fost la teatru în ziua precedentă.

— De altfel cred că l-aţi remarcat. Era cel care a invitat-o la dans la „Balaurul de aur”.

Generalul von Boldt? Kloss se interesa de mult de acest vechi prusac, care niciodată nu manifestase o simpatie deosebită faţă de Hitler, ceea ce nu-l împiedicase să execute toate ordinele primite. Probabil era cel care distrusese Varşovia şi tot el comandase trupele de pe frontul rusesc din sud. Acum, ca membru al statului major, din Oberkommando-ul Wehrmacht-ului îndeplinea sarcini de mare răspundere. Era docil şi dacă ar fi să iei în considerare gurile rele, unul din conducătorii grupului de militari ostili politicii lui Hitler, conştienţi de iminenţa înfrângerii. Oare să-l fi interesat Ingrid? Deci, Abwehr-ul sau

O.K.W-ul[26]. Sau cine ştie... S-ar fi putut ca Ingrid Kield să fi fugit pur şi simplu. Mai era Gestapoul. Lui Müller îi plăcea să recurgă la provocări. „Atenţie, îşi zise, poate fi o cursă."

Continuă să supravegheze casa. În cele din urmă ieşiră Schabe, apoi doi SS-işti care o escortau pe Frau Schuster. Bătrâna doamnă se ţinea dreaptă cu geanta ei mare pe care o purta asemenea unei arme. Ce-i trebuia lui Müller s-o aresteze? Poate că bătrânei îi scăpase ceva ce nu trebuia. În fine, n-avea timp de asta. După ce maşina demară, Kloss se strecură spre poartă. Spera că cei de la Gestapo nu se vor întoarce sau în orice caz n-o vor face prea curând. Avea nevoie de puţin timp. Casa scării era pustie. Deschise uşa locuinţei lui Heini Koetl cu şperaclul. Pe hol, în cameră şi în bucătărie, lumina ardea. Totul era întors pe dos – patul din bucătărie în care dormea, probabil, Frau Schuster. Conţinutul bufetului – vase, şerveţele, alimente – zăceau pe podea. Acelaşi lucru şi în cameră, o cameră cu gust, diferită de interioarele burgheze cu care se chinuise la Berlin. O draperie groasă, colorată, acoperea uşa balconului. O masă joasă, un divan, câteva scaune obişnuite şi pe perete fotografia mare a unui tânăr îmbrăcat cu un pulover de schi. De bună seamă, Heini Koetl. Se gândi că în majoritatea locuinţelor germane atârnau pe pereţi fotografii ale băieţilor în uniformă.

Lucrurile domnişoarei Kield zăceau pe podea, azvârlite din sertare şi valize. Gestapoviştii desfăcuseră valizele, căptuşeala pardesiului. Spărseseră sticluţele de parfum. Oare ce căutau, ce sperau să găsească la agenta lor? N-aveau încredere în ea? Doar le dăduse suficiente dovezi de loialitate. Cine ştie, poate că speraseră să descopere câte ceva despre legăturile acestei Ingrid necunoscute lor. Găsiseră ce-au căutat? De unde să ştie?!

[26] Oberkommando der Wehrmacht.

Îngenunche pe podea şi cercetă cu atenţie lucrurile domnişoarei Kield. Cunoştea instrucţiunile primite de agenţii polonezi şi ascunzătorile pe care aceştia le foloseau. Nu-l interesau rochiile şi obiectele mărunte de toaletă pe care cei de la Gestapo le cercetaseră cu siguranţă. Scoase din valiză şi sertare cordoanele de la rochii şi pulovere. Luă agrafele. Le cercetă cu atenţie. Găsi ceea ce căuta – o agrafă argintată, netedă şi îngustă, care avea în interior o ascunzătoare greu de observat. Îndoi lama subţire şi scoase un bileţel împăturit cu grijă. Textul era cifrat, dar pe verso citi un nume scris probabil de mâna lui Ingrid: Edmund Kirsthoven. Auzise de el. Kirsthoven era rezidentul reţelei de spionaj american în Suedia. Cine-i dăduse fetei biletul? Cine voia să stabilească prin intermediul ei legătura cu spionajul american?

Privi o clipă textul. Cifrul nu era complicat, însă avea totuşi nevoie de timp. Ascunse biletul în brichetă, stinse lumina, şi ieşi din cameră. Se opri pe coridor, căci auzi zgomotul cheii răsucite în broască. Să fie Ingrid sau Gestapoul? Cine mai putea avea oare cheile apartamentului? Se refugie în bucătărie. De aici, în lumina ce venea dinspre coridor, îl văzu pe omul care intrase. Îl recunoscu imediat – locotenentul Stolp, adjutantul generalului von Boldt. Acesta procedă asemenea lui Kloss. Închise uşa, lumină holul cu lanterna... Peste o clipă va aprinde lumina şi va începe să cerceteze apartamentul.

Kloss se decise rapid. Scoase pistoletul şi ridică piedica. Se mişcă încet, atât de încet, încât celălalt nu-i remarcă prezenţa decât atunci când simţi atingerea metalului şi-i auzi vocea:

— Sus mâinile!

Stolp se execută.

— Vorbeşte, şopti Kloss, împingându-l cu pistolul în spate, unde e Ingrid Kield?

— Nu ştiu.

— Ai cheia ei. Nimic nu te mai poate salva. Nimic. Număr până la trei şi trag.

Stolp tăcea.

— Gândeşte-te bine. Te rănesc şi trimit aici Gestapoul, forţă el. Era convins că şi celălalt se teme de Müller. Unu... doi... număra presând ţeava pistolului în spatele lui Stolp.

— Nu ştiu, icni Stolp. Execut un ordin.

— Al cui? Nu mai am răbdare.

— Al generalului... se hotărî Stolp cu greutate.

Nu făcea parte din categoria eroilor. „În locul lui Boldt aş ordona să fii lichidat”, îşi zise Kloss, căruia îi era clar acum cine dorea să stabilească legătura cu spionajul american.

Oare de ce domnişoara Kield nu-i raportase lui Müller? Sau, poate, o făcuse?!

— Ce trebuia să cauţi?

Stolp tăcu.

— Vorbeşte!

— O scrisoare.

Kloss aflase ceea ce voia.

— Nu mişca, ordonă el şi începu să se retragă spre uşă.

Stolp făcu un salt. Îşi recăpătase curajul imediat ce nu mai simţise în coaste ţeava pistolului. Kloss fu mai rapid. O lovitură puternică, una din acelea pe care le exersase atâtea săptămâni, îl expedie pe Stolp la podea. Kloss îi lumină pentru o clipă faţa cu lanterna şi ieşi încuind uşa.

Acum totul îi era clar. Ştia şi cum să acţioneze. Timpul era însă foarte scurt.

5

Vila generalului Boldt se afla într-un cartier ce luase fiinţă prin anii ’30, departe de centrul oraşului. Trebuia să traverseze Tiergarten şi să străbată o alee largă, în pantă uşoară. Casele se aflau în mijlocul grădinilor împrejmuite cu garduri din plasă de sârmă. Îngrijite, semănând una cu alta ca două picături de apă.

Numărul 58 trebuia să fie pe aproape. Kloss reduse viteza, opri şi coborî de pe motocicletă, luând-o de-a lungul trotuarului pustiu. Liniştea era tulburată doar de lătratul câinilor.

Îşi asuma riscuri foarte mari, dar n-avea altă soluţie. Trebuia să se convingă că Ingrid Kield se afla în mâinile lui von Boldt şi că în niciun caz nu va scăpa decât a doua zi. Ştia că discuţia cu generalul va fi dificilă. Dispunea însă de un atu pe care acesta nu-l putea trece cu vederea. Ce-i drept, n-avea timp să mai descifreze biletul, dar era convins că von Boldt luase legătura cu Kirsthoven prin intermediul fetei. Probabil că Stolp îi înmânase domnişoarei Kield cu o zi înainte mesajul destinat rezidentului american. Ulterior, generalul aflase (poate de la Schultz, căci şi el era amestecat) că Ingrid lucrează pentru Gestapo. Speriat că va fi deconspirat se hotărâse să acţioneze imediat. Oare ordonase ca Ingrid să fie lichidată? Dacă s-ar putea convinge! Îi cunoştea pe aceşti generali care, după Stalingrad, începuseră să comploteze împotriva Führerului. Priveau cu coada ochiului spre apus, dar luptau până la capăt împotriva răsăritului. Trebuia să ţină seama şi de faptul că Boldt ar fi putut să cadă la înţelegere cu Ingrid, poate chiar cu Müller. Iată de ce se hotărî să mizeze pe atuurile pe care le deţinea şi să atace. Le cântărise cu ocazia unei discuţii telefonice cu von Boldt.

Se duse la statul major al Oberkommando-ului Wehrmacht-ului, unde lucra generalul. Ofiţerul de serviciu îl privi uimit şi-l anunţă că generalul plecase acasă unde nu poate fi deranjat decât în cazuri de extremă urgenţă. Kloss se prezentă şi ceru să i se facă legătura cu generalul.

— Azi nu primesc pe nimeni, îi preciză generalul după ce Kloss îşi declină oficial identitatea.

— Aş vrea să vă vorbesc despre misiunea locotenentului Stolp, rosti el încet şi apăsat.

La celălalt capăt al firului se aşternu tăcerea. Bătrânul prusac reflecta.

— Vă aştept, rosti el aspru.

La poarta vilei se afla un ofiţer din Wehrmacht. După ce Kloss îşi spuse numele, apăsă pe o sonerie. Uşa se deschise. Pe scările vilei îl aştepta locotenentul Stolp. Era fără şapcă, cu capul înfăşurat într-un bandaj. „Sper să nu mă recunoască”, gândi Kloss. „M-am străduit să-mi schimb vocea. Dar dacă...”

— Domnul general vă aşteaptă, îi comunică Stolp scurt.

Îşi lăsă pardesiul în anticameră. Şovăi o clipă, dar se hotărî să ia servieta neagră cu care venise. Se gândea la jucăria aceea umplută cu plastic, ascunsă pe fundul servietei printre hârtii. Dacă nu va avea încotro...

O încăpere cu mobilă greoaie, un birou imens deasupra căruia trona portretul lui Bismarck. Pe pereţi mai remarcă portretele lui Hindenburg şi Clausewitz. În sanctuarul generalului Boldt nu-şi găsise loc fotografia Führerului.

Generalul şedea în fotoliul din spatele biroului. Ţeapăn, bronzat, cu o uşoară asimetrie a feţei provocată de monoclu. Se uită la Kloss ca la un subaltern nedisciplinat, care are tupeul să tulbure liniştea superiorului său pentru cine ştie ce necazuri

personale fără importanţă. De altfel, deviza generalului era: „Pe domeniul meu nu se poate petrece nimic extraordinar”.

Nu-i întinse mâna lui Kloss, ci se mulţumi să-i indice un scaun. Locotenentul era decis să nu dea cărţile pe faţă. Cel puţin nu de la început.

— Sunt prietenul domnişoarei Ingrid Kield – pe faţa generalului nu tresări niciun muşchi. Am motive să cred că dumneavoastră dispuneţi de informaţii (spera că formularea fusese abilă) referitoare la soarta acestei tinere.

— Cred că sunteţi nebun, rosti generalul.

Kloss îşi zise că orice ofiţer prusac şi-ar fi pierdut cumpătul văzând mânia generalului. Dar el nu făcea parte dintre ei. Faţa imobilă a lui Boldt nu trezea în el decât ura şi pasiunea jucătorului.

— Bineînţeles, puteţi nega, în acest caz voi ajunge la concluzia că locotenentul Stolp a acţionat din proprie iniţiativă, când, servindu-se de cheile domnişoarei Kield, i-a percheziţionat apartamentul.

— Ofiţerii mei acţionează numai la ordin, preciză generalul, aprinzându-şi o ţigară de foi.

„Nu se poate spune că nu este loial”, îşi zise Kloss.

— Îmi permiteţi să fumez?

— Da, mormăi von Boldt, dar nu-i oferi o ţigară.

— Aşadar... Kloss vorbea aproape în şoaptă. Dacă Stolp n-a acţionat din proprie iniţiativă, ceea ce căuta îi era necesar domnului general. Cheile nu le putea avea decât de la Ingrid Kield, dispărută în împrejurări misterioase în jurul orei 18,30.

— Ce putea căuta Stolp?

Generalul îşi scoase monoclul şi-l privi pe Kloss cu oarecare interes.

— La asta n-o să vă fie greu să găsiţi răspunsul, preciză Kloss politicos.

— Prostii! Nu suport insinuările, tinere.

— Cred – furia generalului îl lăsa rece – că Stolp nu s-a achitat corespunzător de misiunea primită.

Se cântăreau din priviri. În cariera sa, generalul nu mai fusese pus în situaţia de a trata de la egal la egal cu un oarecare Oberleutnant.

— De fapt ce doriţi?

Kloss nu-şi reţinu un zâmbet. Faţa generalului îşi pierduse imobilitatea.

— Mai nimic. Confirmarea (nu găsi pe moment un cuvânt mai potrivit) că Ingrid Kield se află la dispoziţia dumneavoastră şi ce intenţionaţi să faceţi cu ea.

Generalul tăcu. Apoi îi întinse lui Kloss o ţigară de foi şi un cuţitaş de argint.

— Ce ştiţi despre Stolp?

— L-am văzut în locuinţa domnişoarei Kield.

— Dumneavoastră l-aţi... „aranjat" în halul ăsta!

— Da!

— Ce mai ştiţi?

— Destul de mult.

Nu intenţiona încă să-şi etaleze cărţile.

— Nu ştiţi nimic, îl bruscă generalul. Visaţi să vă acoperiţi de lauri la Gestapo!

— N-am spus că intenţionez să mă duc la Müller. El o caută pe domnişoara Kield pe cont propriu.

Îl privi pe general o clipă şi avu impresia că comisese o greşeală. Von Boldt zâmbea. Apoi chipul îi redeveni rigid.

— Stolp v-a îndrugat prostii.

„Nu-şi închipuie că am găsit biletul acela. Îl voi lăsa să persiste în greşeală”, se hotărî Kloss.

— Dacă sunteţi un ofiţer german cinstit, şi vreau să cred asta – continuă patetic generalul – ar trebui să aveţi încredere în mine şi să fiţi convins că tot ce fac este pentru gloria Germaniei – privi portretul lui Bismarck. Onoarea de ofiţer vă impune tăcere şi supunere.

„Bătrân imbecil, gândi Kloss cu ciudă. Dacă i-aş spune că am scrisoarea pentru Kirsthoven... privi spre servieta ce se afla alături, ar putea ordona să fiu lichidat, deşi ofiţerul de serviciu ştie că am venit aici... Dar ofiţerul de serviciu nu va spune nimic”. Când vorbi cumpănise toate posibilităţile:

— Deci nu intenţionaţi să-mi spuneţi nimic despre Ingrid Kield.

— Se pare că n-aţi aflat nimic în plus. Vă pot da însă un sfat: uitaţi-o.

„Asta e deja foarte mult”, gândi Kloss.

— Şi să uitaţi discuţia noastră, continuă von Boldt.

— Cu cea mai mare plăcere, domnule general. Suna destul de familiar. Dacă aş putea avea certitudinea...

— Ce certitudine?

— Că Ingrid Kield nu va lua trenul de dimineaţă spre Stockholm.

Oare nu spusese prea mult? Îl privi pe general şi-i sesiză surprinderea. Boldt îşi puse monoclul şi-l examina pe Kloss cu un interes nedisimulat.

— Nu înţeleg, se hotărî el.

— Aş putea avea această certitudine? repetă Kloss.

— Să zicem!

— În acest caz vă rog să-mi permiteţi să mă retrag.

„Amândoi am comis greşeli, îşi zise el încheindu-şi pardesiul. Bătrânul n-a încercat să scoată de la mine ce ştiu, iar eu i-am spus puţin mai mult decât trebuia. Dacă Ingrid îi mărturiseşte lui Boldt ce sarcină avea de la Müller în noaptea asta, generalul ar putea să bănuiască despre ce e vorba şi astfel vor fi la cheremul lui. Noroc că-l am eu la mână. Şi-a găsit naşul... Numai să nu-i dea drumul acestei Ingrid! Sunt curios care va fi următoarea mutare? Cum va proceda?

Generalul von Boldt formă un număr secret şi aşteptă îndelung până îi răspunse o voce cunoscută. Apoi îl chemă pe Stolp şi-i ordonă s-o aducă pe Ingrid Kield.

6

Ingrid Kield, fata pe care Kloss încerca de mai bine de douăzeci de ore s-o ucidă, se afla în faţa generalului Boldt.

— Fumaţi? o întrebă von Boldt.

— Pot să nu fumez şi să nu beau.

Vocea ei suna voit dispreţuitoare şi în acelaşi timp calmă.

Privi portretul lui Bismarck – faţa „cancelarului de fier” i se păru mai agreabilă şi mai umană decât aceea a stăpânului cabinetului în care se afla.

— Detest să mă războiesc cu femeile!

— În schimb nu vă sfiiţi să le sechestraţi în pivniţa casei dumneavoastră, replică ea prompt.

— Să nu ne jucăm de-a baba oarba, scumpă doamnă. Bătrânul prusac îşi fixă monoclul şi luă o ţigară. Miza este foarte mare. Nu e vorba de mine sau de subalternii mei, ci de Germania. V-aţi oferit de bunăvoie ajutorul şi aţi fost de acord să transmiteţi scrisoarea – tuşi uşor – unei anumite persoane din Stockholm.

— Mi-aş fi îndeplinit misiunea.

— Vă place să glumiţi – i se adresă generalul politicos. Azi am fost informat – tuşi din nou – că sunteţi colaboratoarea lui Müller. E adevărat?

Întrebarea sună aspru. Fata avu o ezitare imperceptibilă.

— Da. Este adevărat.

Von Boldt suspină.

— Nu-mi venea să cred când am citit acel raport. Nu vă întreb de ce aţi procedat astfel, însă pretind sinceritate deplină. Nu ştiu dacă vă voi putea elibera, dar nu-i exclus să vă pot oferi o şansă de supravieţuire. Vă rog să vorbiţi! Ce ştie Müller?

— Nimic.

— Minciună! Generalul nu ridică tonul. Unde este scrisoarea mea?

— La mine acasă.

— Mai precis. Unde?

— Domnule general – Ingrid îl privi pentru prima dată – vă voi înapoia scrisoarea cu condiţia să mă eliberaţi. Jur că nu i-am spus lui Müller nimic... Eu...

Ar fi vrut să-i explice, dar renunţă convinsă că n-o va înţelege.

Ce putea şti generalul acesta prusac despre dragoste? Trăia numai pentru Heini. La el se gândea tot timpul, „Avem dreptul să urâm”, îi spusese cândva Heini. Repetase aceste cuvinte când murise, adăugând: „avem dreptul la răzbunare”. Şi răzbunarea devenise singurul ei obiectiv. Lista ucigaşilor lui Heini era completă. Nu simţise niciun pic de milă atunci când îi predase

victimele lui Müller. „Moartea lui Heini Koetl, afirmase hauptsturmführerul, o să-i coste mult” şi adăugase: „înţeleg şi apreciez ura dumneavoastră. Şi eu urăsc.”

Sesiză atenţia cu care o privea von Boldt.

— Eu – repetă ea, apoi adăugă cu o voce albă – lucrez numai împotriva polonezilor.

O clipă generalul tăcu. O undă de bunăvoinţă păru că i se aşterne pe faţă.

— Dacă aş putea să vă cred... ridică din umeri. Minciuni mărunte şi neîndemânatice, scumpă doamnă. Sinceritatea se dovedeşte altfel.

— Credeam, şopti ea, că dumneavoastră, comandantul lui Heini, veţi avea încredere în mine.

De fapt, îi era absolut egal dacă acest domn în vârstă va binevoi sau nu să-i acorde încrederea. Se temea de întoarcerea la Stockholm, de singurătate. Cândva îl rugase pe Müller să-i dea misiuni riscante. Era gata să plece la Varşovia, acest oraş total necunoscut, să vadă strada pe care căzuse Heini, oamenii care, din spatele geamurilor, asistaseră la moartea lui, bucuroşi, chiar dacă nu ei trăseseră acel glonţ.

Dar Heini fusese alături de ei. Omorându-l, l-au trădat. Iată de ce trădase şi ea. „Nu înţelegi nimic din acest război, îi spunea Heini. Eşti o suedeză prostuţă şi iubită” se grăbea el să adauge.

— Să am încredere într-un colaborator al Gestapoului?

Apoi urmară acele cuvinte pe care ar fi dorit să nu le audă niciodată. Ingrid avu impresia că a fost trezită brusc din somn, adusă cu cruzime la realitate, la o realitate lipsită de sens, deoarece tot ce s-ar mai fi putut întâmpla n-ar fi fost decât durere şi disperare.

— Să ai încredere într-o femeie care colaborează cu Müller, cu cel care i-a omorât logodnicul?

— Ce-aţi spus? strigă ea. Pe Heini l-au ucis polonezii!

Generalul continuă necruţător:

— Asta e versiunea oficială, scumpă doamnă. N-am niciun motiv să mai tac. S-a dovedit că locotenentul Koetl a trădat, că a colaborat cu Rezistenţa poloneză. Chiar Müller l-a lichidat. În ce mă priveşte, aş fi preferat curtea marţială. Metoda lui Müller are însă părţile ei bune. Tatăl lui Koetl şi rudele n-au avut niciun fel de neplăceri, iar dumneavoastră... De altfel am crezut că Müller v-a povestit totul...

Fata tăcu. Nu mai era capabilă nici să plângă. I se păru că aude vocea lui Heini: „eşti doar o suedeză prostuţă". Apoi gândul o duse la cei pe care-i predase Gestapoului, îşi aminti chipul celui ucis în gară. „N-am reuşit", spusese Müller. Ar fi preferat să-l omoare el.

— Repet încă o dată întrebarea. Unde este scrisoarea mea?

Ce-i mai păsa acum de generalul von Boldt şi de scrisoarea lui. Tăcea privindu-l cu ură...

— Nu vreţi să vorbiţi! – generalul îşi pierduse răbdarea. Poate îmi spuneţi cine este locotenentul Kloss. De ce se interesează atât de dumneavoastră?

— Kloss?

Seara petrecută la „Balaurul de aur" părea atât de îndepărtată. Oare când se întâmplase asta?

— Kloss ţinea foarte mult să nu plecaţi dimineaţa la Stockholm. De ce? Mă auziţi?

— Vă aud, îi răspunse ea în silă...

„Kloss ţinea"... îşi spuse că Müller o caută cu nerăbdare. Încă un om, pe care urma să-l întâlnească la gară, se va afla în curând în pericol.

— Lăsaţi-mă să plec, şopti ea.

— Mai întâi îmi veţi spune totul. Aveţi timp de gândire până mâine dimineaţă.

Pivniţa era umedă, lipsită de aer. Deasupra laviţei se afla o ferestruică cu gratii. Pe ciment, un soldat îi lăsă un pahar cu ceai şi o farfurie cu pâine unsă cu margarină şi marmeladă. Nu intenţionau s-o înfometeze.

— Nu mănânc, spuse Ingrid.

Soldatul, tânăr, cu arma automată pe umăr, o privi cu o curiozitate avidă. Poate c-o văzuse pe scenă. Poate că niciodată nu cunoscuse femei ca ea, femei din altă lume decât a lui.

— Mâncaţi, Fräulein, şopti el blând.

Apoi îşi aruncă mantaua pe bancă.

— Noaptea e frig.

Omul ieşi închizând cu grijă uşa. Auzi scrâşnetul cheii în broască. Uşa avea un vizor prin care putea zări coridorul întunecat şi pe soldatul aşezat la masă, lângă perete. Îşi pusese arma alături, îşi scosese încălţările şi ciorapii şi-şi masa piciorul.

Domnea o tăcere deplină. Ingrid măsura spaţiul strâmt dintre bancă şi uşă, străduindu-se să nu gândească, să nu simtă, să nu dorească. Şi totuşi... simţea că trebuie să iasă de acolo, că o cuprinde din nou setea de răzbunare. Şi apoi... Ştia ce o aşteaptă, dar nu-i era frică...

În câteva minute îşi întocmi un plan. Se surprinse gândind cu milă la tânărul soldat care-i dăduse mantaua. Apoi îşi spuse că va acţiona chiar dacă ar fi nevoită să ucidă.

Îşi descheie bluza, începu să bată în uşă şi să ţipe. Cheia se răsuci şi în prag apăru soldatul cu automatul pe umăr.

— Ce s-a întâmplat, Fräulein?

— Mă sufoc... n-am aer, vă rog deschideţi fereastra, nu ajung la ea...

Omul privi spre ferestruica cu gratii. Sprijini arma de perete şi se urcă pe bancă.

Totul decurgea aşa cum plănuise. Fereastra era înţepenită şi îi luă timp soldatului până reuşi s-o deschidă. Coborî. În aceeaşi clipă, Ingrid, care luase automatul, îl lovi în cap cu patul armei. Omul se lăsă moale pe bancă. Pe faţa lui încremenise o expresie de uimire. Apoi se frânse şi se prăvăli pe ciment. Ingrid fugi de-a lungul culoarului.

Scările duceau într-un vestibul larg şi întunecat. Pipăi uşa, găsi clanţa şi o apăsă încetişor. Dădea în bucătărie. Văzu o fereastră mare şi luna care atârna parcă deasupra grădinii. În casă domnea o linişte deplină.

Era liberă. Peste o clipă va escalada geamul şi apoi gardul care împrejmuia vila.

Se trezi într-un cartier îndepărtat al Berlinului pe care nu-l cunoştea. Porni spre centru.

7

În vreme ce Ingrid Kield discuta cu generalul von Boldt, Kloss parcurgea un culoar larg, bine luminat din clădirea Abwehr-ului. Ofiţerul de serviciu deschise o uşă. Se afla în primul secretariat. Căpitanul, care şedea la birou, îl privi pe Kloss şi ridică receptorul. Raportă, aşteptă răspunsul şi i se adresă:

— Puteţi trece.

Ceremonialul se mai repetă de două ori. În faţa fiecărei uşi stătea un subofiţer al Wehrmacht-ului, imobil, în poziţie de drepţi, semănând mai degrabă cu o statuie decât cu o santinelă.

Lui Kloss ceremonialul îi era cunoscut. Mai fusese o dată la amiral. Toate aceste măsuri i se păruseră caraghioase. „Metoda impresionării psihice”, gândi el în timp ce aştepta în ultima anticameră, de astă dată în faţa unui locotenent-colonel.

Când intrase în parcarea Abwehr-ului pentru a-şi lăsa motocicleta şi îl văzuse pe Schultz, înţelesese că generalul von Boldt reuşise să facă mai repede mutarea următoare decât îşi închipuise el.

— Bătrânul însuşi vrea să te vadă, i se adresase Schultz. De urgenţă.

Aşadar, Boldt îi telefonase amiralului. Oare Canaris încerca să ia legătura cu spionajul american, folosindu-se de bătrânii prusaci? Kloss era conştient de situaţia critică în care se găsea. Amiralul nu era von Boldt. Toate atuurile puteau să se întoarcă împotriva sa. Intenţiile şefului spionajului german nu le va cunoaşte niciodată. Acest „vechi jucător” nu acţiona direct. Intrigile pe care le punea la cale erau totdeauna sofisticate. Poate că i-l opune pe Boldt lui Himmler sau îl vinde pentru a câştiga încrederea Führerului, demonstrând că el şi nu Kaltenbrunner dăduse de urma complotului. N-avea de unde şti ce-i spusese Boldt. Ce tactică să adopte? De fapt, n-avea decât o şansă.

— Vă rog să lăsaţi servieta şi arma, îi spuse locotenent-colonelul şi-i deschise larg uşa.

De la uşă până la biroul plasat în fundul camerei uriaşe erau cam cincisprezece paşi. Kloss mergea ca pe câmpul de exerciţiu. Apoi îngheţă privindu-l pe amiral. Arăta de-a dreptul pipernicit, profilat pe fundalul unui mare portret al Führerului.

Canaris îl privi cu interesul pe care-l poate manifesta un superior plictisit. Avea ceva din chipul unei păsări de pradă.

— Locotenent Hans Kloss. Pentru cine lucrezi? strigă el

Kloss ştia că trebuie să răspundă prompt, fără să ezite. Totul depindea de modul în care va reuşi să-l convingă pe acest as al războiului secret de autenticitatea spuselor sale.

— Pentru dumneavoastră, domnule amiral!

— De ce te interesează Ingrid Kield?

— M-am îndrăgostit de ea, spuse Kloss fără să ezite.

Amiralul tăcu. Îl privi pe Kloss, meditând asupra răspunsului primit.

— Cred că eşti idiot, Kloss, mormăi el.

— Întocmai, domnule amiral, se grăbi să aprobe locotenentul.

Accepta să fie considerat un personaj de comedie, un iubit neîndemânatic, implicat într-o intrigă pe care nu reuşea s-o înţeleagă. Era o soluţie.

— Să zicem că asta am bănuit-o, spuse ceva mai blând amiralul. Şi acum spune repede ce ştii?

Trebuia să vorbească într-adevăr repede, fără să şovăie, fără să-şi cântărească cuvintele. Amiralul sesiza imediat orice notă falsă. Kloss îi povesti, aşadar, că după ce dispăruse Ingrid se hotărâse să o caute şi se dusese la locuinţa ei. Acolo îl surprinsese pe Stolp, adjutantul generalului Boldt, care-i mărturisise că din ordinul acestuia căuta o scrisoare.

— Eram convins că este vorba de o scrisoare de dragoste a generalului adresată domnişoarei Kield. M-am gândit că domnişoara Kield refuzase să i-o înapoieze, iar domnului general îi era teamă să nu se compromită. Bănuisem că încercase să discute cu dânsa şi că se afla în vila domniei sale. Recunosc că am acţionat sub impulsul geloziei şi al grijii pentru cea pe care o iubesc...

Oare îl va crede? Are vreo şansă ca amiralul să înghită această istorioară?

— L-ai şantajat pe general?

— Domnule amiral, consider că nu e cea mai potrivită formulare.

Amiralul închise ochii şi cântări îndelung răspunsul. Părea foarte obosit, faţa îi era cenuşie.

— Minţi, Kloss, spuse el în cele din urmă. Destul de abil, dar minţi. Nu eşti atât de prost pe cât vrei să pari.

— Sunt sincer, domnule amiral, protestă Kloss.

Îşi dădea seama că nu mai poate întinde prea mult coarda.

— Sinceritate, ricană amiralul, în serviciul nostru. Am auzit câte ceva despre tine. Bine... sunt gata să înghit povestea asta, acceptă el ironic. Pariez că nu vrei să creezi neplăceri superiorului cu prostii. Fiindcă sunt doar prostii. Nu-i aşa? – tonul devenise autoritar. Dacă amândoi ştim ceva, aceasta înseamnă, presupunând că şi eu ştiu, că-i vorba de o ipoteză. Ne-am înţeles?

— Da, să trăiţi.

— Prin urmare, vei tăcea. În clipa asta ai uitat totul, îţi vei reaminti numai la ordinul meu. Când voi da un asemenea ordin memoria ta se va împrospăta. Dacă intenţionezi să lucrezi pentru altcineva te voi găsi şi în gaură de şarpe. Omul lui Müller a discutat acum câteva ore cu tine şi cu Schultz, nu-i aşa?

— Da, domnule amiral.

— Pe ei îi interesează chestiunea asta. Cred că legătura dintre generalul Boldt şi Ingrid Kield este exclusiv produsul fanteziei tale. Probabil ai visat.

— Întocmai!

Amiralul zâmbi acru.

— Stările tale sentimentale nu mă interesează. Pe Ingrid Kield s-o uiţi, însă, pentru totdeauna.

Kloss îşi luă din secretariat mantaua şi servieta. Oare i-or fi controlat-o? Dacă s-au uitat în servietă, şansele lui de a părăsi clădirea erau ca şi inexistente. Pipăi servieta. Jucăria din plastic era acolo.

Porni agale pe coridorul lung, trecând pe lângă santinelele plantate la uşi. Aceste statui vii păreau că nu-l observă. Respiră uşurat abia când ajunse în stradă. Nu-şi făcea iluzii. Ştia că noaptea îi mai rezervă surprize, şi nu una... Müller şi oamenii lui o căutau pe Ingrid Kield prin tot Berlinul. Oare îl urmăreau şi pe el? Chiar dacă aşa stăteau lucrurile, Kloss spera că i-au pierdut urma pe drumul de la statul major la Boldt. Nu era însă sigur. Se hotărî să se ducă acasă şi să aştepte acolo apelul lui Müller. Era convins că-l va căuta.

„Lucrul cel mai rău este că mă aflu acum între Canaris şi Kaltenbrunner. Deşi situaţia are şi nişte avantaje. Informaţia despre intrigile Abwehr-ului şi încercările de stabilire a contactului cu americanii vor interesa Centrala. Trebuia urmărit cu atenţie jocul aliaţilor. Dar complotul ofiţerilor?”

Se surprinse zâmbind dispreţuitor la acest gând. N-avea încredere în domnii în uniforme care executau fără să cârtească ordinele Führerului, atât în răsărit, cât şi în apus. Era gata să-i salveze de Gestapo dacă-i sta în putinţă, însă atât. În orice caz, domnul Müller nu va afla prea multe despre el.

Invitaţia la Gestapo veni mai repede decât bănuise, înainte de a ajunge pe Kürfüstendamm, un automobil negru frână lângă bordură. Fritz Schabe îl invită destul de politicos să urce. Aşezat între SS-işti, cu feţele la fel de imobile ca şi santinelele lui Canaris, locotenentul medita asupra a două probleme care i se păreau în acea clipă mai importante: dacă Müller ştia de vizita lui

la Boldt şi ce să facă cu servieta cea neagră? Dacă-l va trata ca pe un ostatec, îi vor lua servieta. Şi atunci... Îşi simţi gura amară. Asta ar fi însemnat sfârşitul. N-avea la el cianura. Oare va rezista? Va fi nevoit să-i înfurie, astfel încât unul din ei să tragă la timp.

Cabinetul lui Müller era luminat puternic. Kloss se aşeză pe un scaun aflat în mijlocul încăperii şi-şi puse servieta pe genunchi. Ar fi avut timp să bage mâna în servietă. Această constatare îl linişti oarecum. Încet, încet, îi renăştea patima aceea a jucătorului, de care nu o dată se sfiise, dar care îl ajutase de multe ori.

— Unde e Ingrid Kield? răcni Müller.

Kloss tăcu.

— Vorbeşte odată, ţipă el.

„Metodele acestui «specialist» sunt destul de primitive", gândi Kloss. Apoi i se adresă:

— Ţin să vă amintesc că discutaţi cu un ofiţer german.

O clipă crezu că Müller îl va lovi. Îi văzu faţa foarte aproape, cu ochii holbaţi. Mărul lui Adam îi juca sub pielea gâtului. Müller reuşi să se stăpânească.

— Nu doriţi să vorbiţi, rosti el rar, subliniind intenţionat politicos cuvintele. Am avut de-a face cu diverşi ofiţeri germani.

— Nu ştiu, din păcate n-am reuşit să aflu unde se află Kield.

Răceala şi calmul lui îl scoaseră din sărite pe neamţ.

— Pe ce temă a conferenţiat amiralul? îi zvârli Müller.

„Deci, ştie", îşi zise Kloss.

— Vă rog să-l întrebaţi pe domnul amiral.

— Ne luaţi peste picior? Probabil că n-aţi mai avut de-a face cu Gestapoul. Sunteţi sigur că veţi mai ieşi de-aici. Eu...

Îşi înghiţi ameninţările. „Acum", se hotărî Kloss. Sări în picioare şi criza lui nu fu cu nimic mai prejos decât a lui Müller.

— Mi-e ruşine pentru dumneavoastră. Vă purtaţi ca nişte SS-işti de rând. Trataţi un ofiţer care vrea să colaboreze, ca pe un duşman.

— Vreţi să colaboraţi cu noi? – era pur şi simplu consternat. Nu doriţi o ţigară, domnule sublocotenent?

„Urletele acţionează fără greş asupra lor”, îşi zise Kloss.

— Cu plăcere!

— În cazul ăsta să discutăm calm. Luaţi loc. Aţi vorbit cu amiralul despre Ingrid Kield?

Kloss trase din ţigară. Se simţea ca un jucător de poker care are două perechi, în vreme ce adversarul poseda cel puţin un ful.

— Da şi nu.

Faţa lui Müller îşi recăpăta expresia de neîncredere.

— Cum să înţeleg asta?

— Amiralul dorea să ştie de ce vă interesează Ingrid Kield. Ne-a dojenit, pe mine şi pe Schultz, că am scăpat-o din mână. Consideră că putea fi utilă.

— A, da!

Era greu să-şi dea seama dacă Müller îl crede sau nu.

— Deci, după dumneavoastră, amiralul nu ştie unde se află această Kield.

— Nu ştie.

Se gândi că într-o bună zi Canaris ar putea să-l vândă. Nu dădea un ban pe loialitatea lui, dar în clipa asta n-avea de ales.

— Am convingerea că cei de la Abwehr şi-au băgat nasul aici. Ne-au suflat o agentă excelentă, strigă el pierzându-şi din nou răbdarea. Ne invidiază succesele. Canaris vrea să-i demonstreze Führerului că numai aparatul lui este eficace. N-o să reuşească!

— Domnule Standartenführer – simţi din nou că-l cuprinde febra aceea a jocului – ieri seară am fost cu Ingrid la „Balaurul de aur”. Am văzut-o discutând la bar cu un tânăr îmbrăcat civil...

Amândoi gestapoviştii îl ascultau cu atenţie încordată, Kloss continua să depene firul poveştii lui fantastice.

— Bineînţeles că n-am dat importanţă acestui fapt. Abia astă-seară l-am asociat cu dispariţia... („Dacă Boldt îi va da totuşi drumul acestei Ingrid, nu mă văd bine”. După discuţia cu amiralul nu-i venea să creadă că va face asta.) Iată...

— Cum arăta bărbatul acela? îl întrerupse Müller.

— Înalt, cu o faţă prelungă, cu o cicatrice vizibilă, ca aceea a domnului Schabe...

Se opri. Müller îşi privi suspicios ajutorul.

— Din păcate n-am auzit ce discutau, dar trecând pe lângă ei am reţinut câteva cuvinte – „mâine la Potsdam”.

— De ce nu mi-aţi spus nimic?

— Eram gelos pe Ingrid. Mi-am închipuit că e vorba de o întâlnire. Noaptea am cutreierat Potsdamul.

— Aţi fost cu motocicleta până acolo?

— Da!

— Schabe, ia rezerva şi... la Potsdam! Vreţi să mergeţi cu noi?

— Nu! Prefer că mă duc acasă. Mi-ajunge pentru azi.

8

La asta nu se aştepta. În garajul din fundul curţii le-a văzut feţele reci, hotărâte şi şi-a dat seama că acum urma ceea ce era mai greu. Îl aşteptaseră în apropierea Gestapoului. Apărură din

umbră şi-l apucară de braţ – Schultz şi Stolp. Elegantul Schultz şi adjutantul necioplit al lui Boldt, cu capul bandajat.

— Aţi înnebunit, spuse Kloss.

Îl conduseră în tăcere până în garaj. Îl dezarmară. Schultz strecură pistoletul lui Kloss în buzunarul pardesiului.

— Hans, fraierule. Ţi-ai imaginat că ne păcăleşti? Te-am prevenit – nu părăsi „Balaurul de aur”. Ai intrat într-o încurcătură groaznică, băiete.

— Lucraţi împreună – constată Kloss. De altfel bănuiam.

— Nu-l menaja, strigă Stolp. El m-a aranjat – îşi trecu mâna pe frunte. Vorbeşte! Ce i-ai spus lui Müller?

Kloss izbucni în râs. Situaţia era pur şi simplu absurdă.

— Ce babilonie!

Cei doi îl priveau ca pe un nebun. Apoi Stolp răcni:

— Vorbeşte!

— Prostule, dacă i-aş fi spus ceva nu făceaţi acuma pe eroii cu mine. De altfel puteţi verifica în cel mult o oră... Müller nu se va duce la Boldt şi n-o va găsi pe domnişoara Kield.

— Asta nu mai are nicio importanţă, fata a fugit, îi ripostă Schultz.

De astă dată Kloss fu cel care-şi ieşi din fire. Toate eforturile lui se dovediseră inutile. Tot eşafodajul misterios se prăbuşise ca un castel de nisip. Ingrid Kield era liberă. Moartea îi pândea atât pe agenta de legătură, cât şi pe el.

— Idioţilor, izbucni el. Cum aţi lăsat-o să fugă? Vă...

Ar fi preferat să înjure în polonă, expresiile germane nu aveau aceeaşi savoare. Cei doi îl priviră stupefiaţi. Era absolut sincer, nu încăpea nicio îndoială.

— Deci nu tu ai ajutat-o să fugă?!

Crezuseră că el... Aveau motive, e adevărat. Acum însă nu mai înţelegeau nimic.

— Nu-ţi ascund că suntem într-o postură mizerabilă. Ingrid ştie prea mult. Ca şi tine de altfel... În schimb pe tine te avem la îndemână, spuse Stolp şi trase piedica armei.

— Regret, Hans, zise Schultz şi piedica ţăcăni sec.

— Ascundeţi jucăriile astea – glasul lui Kloss nu trăda teama, ci furia. Sunteţi nişte proşti blestemaţi. Toată conspiraţia voastră ofiţerească este un joc de copii. Gestapoul o va înghiţi ca pe o bomboană... Vă purtaţi ca nişte paiaţe. Ce-ţi închipui, Schultz, că nu mi-am luat măsuri de precauţie? Dacă mor, scrisoarea către Kirsthoven va ajunge unde trebuie.

Venise clipa să uzeze de atuurile pe care le poseda. Era obligat. E adevărat că şarjase puţin...

— Ştii şi asta, strigă Schultz.

— Ştiu şi nu numai atât. Idioţilor, vreau să vă mai salvez o dată. Ascundeţi odată jucăriile alea... Nu-i nimic de capul vostru. Nu valoraţi doi bani, domnilor ofiţeri.

Schultz îndesă pistolul în toc. După o clipă de ezitare, Stolp făcu acelaşi lucru.

— Hans, aş vrea să te tratez ca pe un aliat.

— Tratează-mă cum vrei, zise Kloss dând din umeri.

O să studieze situaţia mai târziu şi va hotărî ce are de făcut. Deocamdată îl interesa la ce oră a fugit Ingrid, cum procedase şi cât timp mai avea la dispoziţie. Şi în primul rând asta. Cât timp îi mai rămăsese.

9

Urcă scările casei de pe Albertstrasse. Se gândea că Ingrid poate proceda în două feluri: ori se va întoarce acasă şi-l va suna pe Müller, ori se va duce direct la Gestapo şi vor veni împreună să-şi ia lucrurile. Îi era necesară cel puţin o oră pentru a ajunge de la vila lui Boldt până în centru. Trebuia să fie la gară, la ora două, pentru a o preda pe agentă Gestapoului. Două ore mai târziu pleca trenul spre Stockholm. Era de presupus că-şi va petrece aceste două ore la gară. Kloss îşi privi ceasul – unu şi cinci minute. Dacă Ingrid intenţiona să-şi mai ia lucrurile ar fi trebuit să sosească în cel mult douăzeci de minute.

Îi veni o idee. Ce-ar fi să rişte...

Uşa apartamentului era încuiată. Kloss ascultă îndelung înainte de a scoate din buzunar briceagul său miraculos. Broasca cedă mai uşor decât prima dată. Nu se schimbase nimic. Aceeaşi dezordine, rochiile zăceau împrăştiate pe podea.

Kloss se apropie de telefon şi formă numărul lui Müller. Era sigur că-l va găsi. Aştepta raportul. Grupele sale operative cotrobăiau Potsdamul. În receptor răsună glasul lui Müller. Continua să urle şi la telefon. Puse batista pe receptor şi schimbându-şi vocea îi comunică:

— Domnişoara Kield este acasă.

— Cine-i la aparat?

Kloss închise telefonul. Şeful Gestapoului va sosi în cel mult 12 minute. Deschise servieta, scoase jucăria de plastic şi o potrivi la ora 1,35.

„Cred că n-am comis nicio greşeală”, îşi zise el. Pe măsuţa joasă se afla o vază. O ascunzătoare ideală pentru bomba lui. „Nu va mai scăpa nimeni cu viaţă” – gândi el.

Când totul fu gata se îndreptă spre uşă. Se opri, căci o cheie se răsucea în broască. Abia avu timpul să se ascundă după draperia uşii ce dădea spre balcon. Ingrid Kield. Kloss o văzu printr-o

crăpătură. Se uită la ceas. Mai avea 15 minute de trăit. Atât îi mai rămăsese. Dar lui?

Se gândi că nici el nu va putea părăsi această cameră. Credea că Ingrid se va duce la telefon, dar nu, se lăsă să cadă pe un scaun. Un tremur uşor îi scutură umerii – domnişoara Kield plângea.

Brusc Kloss se simţi cuprins de milă. Un sentiment inutil, nejustificat. Din nou privi ceasul. Mai erau 14 minute. O s-o împuşte şi va pleca înainte de sosirea lui Müller. Trase piedica pistolului. Gesturile erau prea lente, asemenea unei secvenţe filmate cu încetinitorul. Îşi zise c-ar trebui s-o determine să se ridice. Doar n-o să tragă pe la spate într-o femeie care plânge în hohote. Prea târziu. Auzi voci şi paşi precipitaţi pe culoar. Uşa nu era încuiată. În încăpere intră hauptsturmführerul Müller.

— În sfârşit, ce s-a întâmplat, unde aţi fost? Cine mi-a telefonat acum câteva minute?

Se aşeză greoi pe scaun cu spatele spre balcon.

— Mai avem ceva timp. Povestiţi-mi ce s-a întâmplat.

— N-am nimic de spus, răsună vocea calmă a fetei.

— Cum adică? Nu înţeleg, nu vă recunosc.

— Vă rog să mă lăsaţi în pace.

— Ce naiba se petrece? Vom pleca imediat la gară, trebuie să vă schimbaţi. I-am ordonat lui Fritz să cumpere trei garoafe. De astă dată vom fi mai prudenţi.

— Vă rog să nu contaţi pe mine, declară Ingrid pe acelaşi ton, nu voi pleca nicăieri şi nu vă predau pe nimeni. Am terminat!

— Ce-aţi spus? răcni Müller.

Sări de pe scaun şi se aplecă asupra fetei.

— Am spus că n-o să mai colaborez cu dumneavoastră. L-aţi ucis pe Heini.

Încă 10 minute. Pe scări gestapoviştii, pe coridor Schabe... Mai avea o şansă. Balconul.

Putea folosi balconul doar în ultimul moment. Cu 30 de secunde înainte de explozie. Dar fata? A trădat din răzbunare... bătrânul prusac i-a spus adevărul...

— O să mi-o plătiţi, auzi Kloss vocea lui Ingrid.

Apoi îl văzu pe Müller sprijinit cu mâinile de vază.

— Credeţi că puteţi s-o rupeţi cu noi atât de uşor?

— Nu-mi pasă.

— Nu vă daţi seama ce vă aşteaptă? – îl costau mult calmul şi blândeţea. Liniştiţi-vă, vă dau trei minute. Vă rog să vă schimbaţi şi să mergem la gară...

Ieşi din cameră şi deschise uşa de la intrare. Kloss îl auzi discutând cu Schabe.

Încă 5 minute. Trase draperia şi cu pistolul în mână se opri în faţa lui Ingrid. Fata nu ţipă. Era capabilă încă să se stăpânească.

— Linişte, şopti el, să fugim.

— Dumneavoastră...

— Unul dintre aceia pe care i-ai trădat. Vino.

— Nu!

— Vei muri peste 3 minute. Bomba. Va exploda bomba!

— Nu!

Paşii lui Müller. Kloss sări pe balcon. Când hauptsturmführerul intră în cameră, Ingrid închidea uşa de la balcon.

— Simţeam nevoia de aer.

— N-aţi reuşit încă să vă schimbaţi, răcni Müller.

Alături de el stătea Schabe. Fata se aşeză la masă.

— N-am reuşit şi nu cred că voi mai avea timp.

Se uită la ceas. Acesta fu ultimul gest conştient. Trecuseră cele trei minute. Kloss sări în balconul apartamentului alăturat. Uşa

de la cameră era deschisă. Se strecură pe vârfuri în dormitorul străin. Un bărbat sforăia în pat. Ieşi în hol, deschise uşa de la intrare...

Arătătoarele indicau 1,35 când ajunse pe Albertstrasse. O explozie puternică rupse tăcerea. La puţin timp văzduhul fu invadat de vuietul strident al sirenelor de la maşinile Gestapoului.

Kloss rări pasul. Mergea calm, pe o stradă pustie. Nu mai avea niciun motiv să se grăbească...

ÎN NUMELE REPUBLICII

1

În dimineaţa aceea Kloss avea de rezolvat câteva probleme la comandamentul garnizoanei, astfel încât profită de ocazie şi plecă mai repede de la birou. Taciturnul oberst[27] Ossetzky, uscat ca o prăjină, veşnic acru de parcă ar fi suferit de bilă, plecase la Lvov, la raportul şefilor de unităţi ale Abwehr-ului „Ost”. Ca atare, Kloss nu mai trebuia să se învoiască de la nimeni.

Cu un gest refuză oferta conducătorilor de ricşă. Din obişnuinţă îi privi atent, pentru a se convinge că nu există nicio figură cunoscută. Altfel ar fi însemnat că e urmărit. Niciunul din băieţii cu şepcuţă de lână nu-i era cunoscut, astfel că o coti liniştit pe străduţa Koszykowa. Se opri în faţa vitrinei unui magazin de încălţăminte pentru a-i privi pe cei care mergeau în urma sa.

[27] colonel.

Nimic suspect. În vitrină era expusă o pereche de cizme elegante, cu pinteni, aşa-numitele cizme ofiţereşti, preferate de tineretul acelor ani... Linia lor elegantă câştigase adepţi chiar şi în rândul ofiţerilor germani. Mulţi încălţau la paradă aceste cizme, operă a meşteşugarilor varşovieni.

Kloss îşi aminti zâmbind că şi noul adjunct al Sonderdienst[28]-ului din Varşovia, hauptsturmführerul Neumann, îşi ascundea picioarele lui strâmbe în cizme poloneze. În ce-l priveşte, nu schimbase niciodată încălţămintea regulamentară de ofiţer al Wehrmacht-ului, care se plia ca o armonică deasupra gleznelor. Detesta uniforma pe care era nevoit s-o poarte şi-şi zise că n-ar strica să înfrumuseţeze acest costum dezagreabil.

Trecu pe lângă intersecţia cu Mokotówska. Pe această porţiune a străzii Koszykowa, circulaţia era redusă. Puţinii civili se strecurau pe lângă zidurile caselor de parcă ar fi fost gata în orice clipă să se ascundă sub arcadele porţilor. Deşi era centrul unui cartier ocupat de nemţi, nici ei nu se zăreau pe stradă, căci la ora aceea munceau harnici la birourile lor, completând cu pedanteria tipic germană numeroasele rubrici ale scrisorilor, rapoartelor şi diagramelor, totdeauna insuficiente pentru nesăţiosul Berlin.

Copacii de pe Aleea Ujazdowskie înfloriseră. Kloss inspiră cu nesaţ aerul proaspăt şi parfumat. Imaginea străzii pustii la acea ora îl surprinse. O clipă nu-şi dădu seama de ce. Impresia dură puţin, căci vuietul unui Mercedes negru cu şase cilindri, pe a cărui aripă trona un fanion hitlerist, îl trezi la realitate. Pentru o clipă uitase de uniforma feldgrau[29], de steag, de tropăitul specific al cizmelor. Aleea era, ca odinioară, liniştită şi frumoasă.

---

28 Serviciul special.

29 gri-verde închis (culoarea uniformei Wehrmacht-ului).

Mercedesul care frânase zgomotos la intrarea în Aleea Szucha îi reaminti în mâinile cui se afla Varşovia.

Kloss o luă în direcţie opusă. Bariera, vopsită în negru, roşu şi alb, se ridică încet, în vreme ce trei SS-işti verificau documentele pasagerilor din Mercedes. „Sunt excesiv de prudenţi după ultimul atentat reuşit”, gândi cu satisfacţie. El, Kloss, ştia că niciun mijloc de precauţie nu-i ajută, că sentinţele date de rezistenţa poloneză vor fi duse la îndeplinire.

Traversă strada şi-l zări de departe pe bătrânul în haine ponosite, care şedea pe o bancă cu un muc de ţigară lipit de buze. Podlasiński era punctual ca de obicei. Eventualilor urmăritori ai lui Kloss nu le-ar fi putut trece prin cap că ar exista vreo legătură între acest bătrân amărât, care se străduia fără succes să-şi conserve îmbrăcămintea ponosită, având alura unui funcţionar pensionar, şi ofiţerul elegant, energic, ce putea ilustra puritatea rasei nordice în una din cărţile smintite ale teoreticienilor rasismului.

Bătrânul observase, desigur, că ofiţerul îşi aprinsese o ţigară şi se luă după el menţinând distanţa impusă de respect şi teamă. Lăsa impresia că aştepta ca tânărul ofiţer să arunce ţigara. Oare cel mai şiret spion ar fi putut presupune că mucul pe care-l culesese bătrânul şi-l strecurase într-o cutioară de metal cuprindea câteva informaţii, care, descoperite, i-ar fi expus pe amândoi acuzaţiei de înaltă trădare? Din fericire, nimeni nu văzuse scena şi, chiar dacă ar fi asistat la ea, n-ar fi putut să-şi dea seama că între tânărul ofiţer, german şi bătrânul jerpelit exista o legătură.

Kloss lungi pasul, de parcă brusc începuse să se grăbească, zorit de obligaţiile lui de ofiţer al Abwehr-ului. Avea de interogat câţiva soldaţi, care la o beţie înjuraseră războiul, naţional-socialismul şi pe conducătorul „iubit”. Oare îi va putea ajuta pe

aceşti sărmani băieţi înşelaţi, ce începeau să-şi dea seama, din păcate prea târziu, care este adevărul?

Din când în când distrugea declaraţiile prea dure ale câte unui informator zelos, iar în protocolul interogatoriului sugera circumstanţe atenuante. Din păcate, soldaţilor nu le era de prea mare folos. Îi aştepta curtea marţială şi campania de pedeapsă pe frontul de răsărit.

Îi trecu prin minte că Podlasiński ajunsese la casa urâtă, în stil secesionist, de pe strada Mokotówska, aruncase pe masă pumnul de mucuri printre care se afla şi cel azvârlit de el, singurul care-l interesa, şi tocmai desfăcea cu grijă foiţa. Apoi şi-l închipui scoţând micul sul de hârtie, citind cuvintele scrise mărunt. Prima informaţie se referea la submarinul U 265 care reuşise să ajungă în Marea Nordului. Era tot atât de posibil ca Podlasiński să fi trecut indiferent pe lângă casa de pe strada Mokotówska, cotind pe Wileza şi abia acolo să fi urcat scările şi să deschidă cu una din cele patru chei uşa de care era prinsă o elegantă plăcuţă de aramă purtând numele Felix Żytogniewski.

„Podlasiński? De ce tocmai Podlasiński, reflectă Kloss. Acesta să-i fie numele?” De câte ori se gândea la el îl numea Podlasiński, uneori Józef. Şi acest om, acest bătrân, care strânge mucurile de pe Aleea Ujazdowskie, uzează de patru identităţi, acum când procurarea documentelor pe un nume fals însemna pentru mulţi oameni supravieţuirea. Podlasiński era în aparenţă un biet pensionar, care trăia din ceea ce primea de la casa de ajutor reciproc. Un fost funcţionar, habotnic. Ca subreferent în magistratură nu lipsea niciodată de la liturghia de dimineaţă de la biserica Mântuitorului.

Cu totul altcineva era Felix Żytogniewski, care locuia cu chirie pe strada Wileza (nimeni nu bănuia că între cele două apartamente exista o trecere mascată de un dulap). Uşuraticul

moşier, care n-o ducea deloc rău, nedispreţuind comerţul cu intendenţii germani, beneficia de serviciile Cazinoului la fiecare vizită în Varşovia. Cazinoul era destinat de către ocupanţi indivizilor de teapa lui.

Felix Żytogniewski, reprezenta opusul lui Franciszek Bula, proprietarul a patru platforme cu câte doi cai, pe care le prezenta sub firma pompoasă de „întreprindere de expediţie”.

Zilnic de la orele 10 la 16, Bula putea fi găsit în biroul său unde primea la telefon comenzi pentru transportul mobilei sau, ocazional, al cartofilor. Deşi lucrul ar fi putut părea curios, întreprinderea sa, respectiv cei patru cărăuşi, veşnic ameţiţi, reuşeau să-i asigure un câştig frumuşel. Acest mic burghez respectabil nu se dădea înapoi – deşi îi ura pe nemţi – să se îmbogăţească de pe urma lor, profitând de faptul că organizaseră transportul cu cai. Oare acest om, care-şi etala cu mândrie lanţul gros al ceasului atârnând din buzunarul vestei, putea avea ceva comun cu trădătorul şi renegatul Witalis Kazimirus? Cândva polonez, se transformase peste noapte în naţionalist lituanian şi-i servea pe nemţi în calitate de consilier al Oficiului Central al Securităţii Reichului pentru problemele teritoriilor lituaniene ocupate. Cel puţin asta reieşea din documentele lui, care păreau mai autentice decât originalele, fiind confecţionate de cei mai buni specialişti în branşă. Ei apreciau că numirea acestuia într-un post la care securitatea Reichului nici nu se gândise era mai sigură decât emiterea unor documente pe numele lui de către unul din serviciile germane existente.

În complicata maşinărie a birocraţiei hitleriste, nici nemţii nu mai reuşeau să se descurce.

După fiecare întâlnire cu Podlasiński, Kloss se surprindea admirându-l. De fapt, şi el intrase în pielea personajului pe care-l

interpreta de atâţia ani. Podlasiński însă juca concomitent patru roluri şi pe fiecare cât se poate de autentic.

Kloss fu întrerupt din meditaţie de o santinelă care-i bara drumul:

— Vă rog să mă iertaţi, domnule locotenent, permisul dumneavoastră.

Cufundat în gânduri nu-şi dăduse seama că se afla în faţa comandamentului garnizoanei varşoviene. Soldatul îl salută şi-i deschise uşa.

2

Se întâmplă aşa cum prevăzuse Kloss. Podlasiński intră pe poarta murdară a unei case urâte de pe Mokotówska, discută cu portarul şi trecu prin cele două curţi interioare. Privi fereastra apartamentului său. Perdeaua era trasă, deci niciun pericol.

La întâlnirea din ziua aceea nu-l luase cu el pe Mundek, un pişicher de 18 ani care locuia pe strada Ludna, şi-l escorta de obicei la o distanţă de 20-30 m, gata oricând să tragă dacă e nevoie. Până la prânz urma să sosească Adam. Nu precizaseră ora întâlnirii şi Józef se temea că nu-l va găsi acasă, lucru ce ar fi întârziat transmiterea bileţelului. De aceea îl lăsase pe Mundek să-l aştepte pe Adam.

Privise perdeaua deoarece ştia că, în eventualitatea unui pericol, Mundek ar fi făcut totul ca să-l avertizeze.

Mundek nu se afla în bucătărioara în care se intra direct de pe scări. Îşi băgă capul ciufulit pe uşă numai după ce Podlasiński, reuşind să găsească mucul de ţigară ce conţinea mesajul, scoase din bufet un vechi Underwood[30] şi începu să codifice informaţiile despre deplasarea unui oarecare submarin, folosind o serie de cifre între care apăreau frecvent 1, 3 şi 7.

— Adam n-a venit?

— A fost. Peste o jumătate de oră îl va vizita pe contele Żytogniewski.

— În ordine. Poţi să te culci.

Deşi zilnic îşi încredinţa viaţa reflexelor şi spiritului de observaţie ale băiatului, îl expediase din cameră, căci nu voia ca acesta să observe volumul gros pe care-l folosea pentru cifrarea biletului primit de la Kloss şi care se intitula „Procurorul Alicja Horn”. Acest roman, la modă înainte de război, reprezenta în luna aceea cheia cifrului întregii reţele ce acţiona în Varşovia. „Cu cât puştiul ştie mai puţin, cu atât mai bine, îşi zise el. Şi aşa ştie prea multe. De exemplu că Żytogniewski şi Podlasiński sunt de fapt una şi aceeaşi persoană”. Asta n-a putut-o evita.

Dar cel care ştia cel mai mult era Adam. Adam îi cunoştea toate cele patru identităţi. Era însă un om în care avea încredere deplină. Petrecuseră doi ani în aceeaşi celulă din Rawiez. Doi ani, zi şi noapte împreună, reprezintă un timp în care îţi poţi da seama cu cine ai de-a face.

Despre identităţile lui ştia şi Kloss, dar asta era altceva. Nu el decidea dacă să aibă sau nu încredere în Kloss, ci cei de la Centrală.

În urmă cu opt luni primise un mesaj cifrat urgent de la Centrală prin care i se aducea la cunoştinţă că atât el, cât şi

[30] Marca unei vechi maşini de scris americane.

oamenii lui sunt puşi la dispoziţia ofiţerului de spionaj cu indicativul J.23. Câteva zile mai târziu, pe când se recrea sub înfăţişarea lui Bula, hrănind lebedele de pe lacul din parcul Ujazdovski, un tânăr în uniformă de ofiţer hitlerist se aşeză alături.

Într-o polonă surprinzător de curată rosti parola formată din trei cuvinte. Din clipa aceea păstraseră o legătură permanentă. Zilnic, fie direct, fie telefonic sau printr-un mesaj lăsat într-una din ascunzători primea informaţii.

Tocmai terminase cifrarea raportului. Auzi sunetul stins al soneriei. Fără a-l trezi pe Mundek, deschise uşa de la dulapul ce acoperea trecerea, dădu la o parte tăblia din spate şi pătrunse într-altul, asemănător, dar mai elegant, ce se afla în dormitorul lui Felix Żytogniewski. Îmbrăcă din mers halatul înflorat de mătase şi acest veşmânt nou îi dădu o altă înfăţişare. Pensionarul gârbovit rămăsese undeva dincolo de perete. Spre uşă păşea acum un bătrân domn, care niciodată nu dusese lipsă de bani şi spera ca şi în viitor soarta să-i fie favorabilă. Prin vizor zări cozorocul şepcii de lucrător municipal a lui Adam, apoi ochii. Privi mai de-aproape. Vizorul era astfel plasat, încât permitea observarea cu uşurinţă a palierului şi a jumătăţii etajului inferior.

Totul era în ordine.

— Nota pentru gaz, domnule conte, zâmbi complice Adam intrând pe uşă.

Niciodată nu uita această formulă, destinată unui eventual ascultător din apartamentele învecinate. Lumină cu o lanternă contoarul de gaze, notă pe chitanţă cantitatea, luă banii şi strecură după cozoroc fiţuica cifrată.

— Cum îţi mai merge, Adam?

— Totul e în ordine, şefule. Când mă trimiţi la pădure, aşa cum mi-ai promis? Am să fac varice tot urcând scările.

— Am nevoie de tine. Ştii unde. Peste o săptămână.

— „Întreprinderea de expediţie”, am reţinut.

Îşi strânseră mâinile. Vizita încasatorului de la uzina de gaze nu dură mai mult decât normal. Amândoi aveau experienţă şi ştiau că uneori chiar un amănunt, ca de exemplu prelungirea vizitei, le poate aduce necazuri, dacă nu sunt prudenţi.

„Nici măcar nu pot sta de vorbă cu băiatul”, îşi zise Podlasiński, regretând o clipă celula nr. 311 din închisoarea corecţională.

3

Kloss se grăbi să-şi rezolve problemele la arestul Comandamentului garnizoanei. Treaba era mai stupidă decât îşi imaginase. Trei soldaţi, aflaţi în permisie, jigniseră pe şeful patrulei. Îl făcuseră pur şi simplu „porc prusac”. Acesta transformase cearta într-o chestiune politică şi afirmase că cei trei sunt probabil vienezi. Kloss fu obligat să-l cheme la ordine. Subofiţerul se aprinse la faţă când Oberleutnantul îi explică, foarte scurt, care este diferenţa dintre soldaţii ce scapă din iadul frontului de răsărit pentru o săptămână şi un şoarece de jandarm, care-şi petrece timpul în spatele frontului încă de la începutul războiului şi-i şicanează pe cei ce-şi varsă sângele pentru Führer.

Ordonă punerea imediată în libertate a celor trei, iar pe subofiţer îl anunţă că pentru reţinerea abuzivă a soldaţilor va fi

chemat la raport. În timp ce-i ancheta pe aceşti aşa-zişi eroi (de fapt nişte şmecheri tipici de pe front), Kloss reuşi să afle câteva informaţii utile privind dislocarea a două regimente blindate şi a unei divizii de infanterie.

Ştirea nu era o „bombă”, s-ar fi putut ca Centrala să ştie deja despre ele, însă Kloss nu omitea să transmită chiar informaţii aparent neînsemnate. În cel mai rău caz, vor reprezenta confirmarea datelor. Asocierea unor amănunte le va permite ofiţerilor de stat major să-şi facă o imagine reală asupra forţelor germane din diferitele sectoare ale frontului, ceea ce le va uşura sarcina localizării unei lovituri puternice, menite să apropie sfârşitul războiului.

Care va fi aportul lui Kloss la acest nou succes? Niciodată nu-l preocupase asta. Ştia că cei asemenea lui sunt mulţi.

Se simţea util după fiecare submarin scufundat sau ofensivă reuşită. Era conştient de faptul că greul luptei, îl duc cei de pe front, care se confruntă direct cu duşmanul. Dar mai ştia că datorită lui ei pot trage mai precis.

Ieşi în piaţa din faţa comandamentului, scăldată în razele soarelui. Se întreba ce să facă. Era prea târziu să se mai ducă la birou, iar şeful lui urma să se întoarcă seara. Camera mohorâtă din căminul ofiţerilor nu-l atrăgea. Se hotărî să meargă la Cazino.

— Domnule locotenent, auzi el o voce din spate.

Se întoarse. Era unul din soldaţii, eliberaţi din ordinul lui.

— Ce doreşti?

— În numele meu şi al camarazilor mei... se bâlbâi soldatul... ei erau grăbiţi. Eu am tren abia peste două ore şi v-am căutat să vă mulţumesc.

— N-ai plecat cu ei? Am avut impresia că eşti originar din Viena, e adevărat?

— Da, într-adevăr, acolo m-am născut, dar din 1938 locuiesc la Gdańsk pe Horst Meyerstrasse. Şi mi s-a părut...

— Ce anume? întrebă Kloss zâmbind.

De fapt, cunoştea răspunsul. În 1933, când Frau Bildtke, văduva consilierului senatului din Gdańsk, i-a dat preaviz ajungând la concluzia că încasarea chiriei în guldeni de la un polonez i-ar putea crea neplăceri, fusese nevoit să-şi caute altă locuinţă. Era foarte greu să-şi găsească, deoarece gazetele din Gdańsk instigau făţiş populaţia împotriva Poloniei şi polonezilor.

În cele din urmă găsise o cămăruţă la mansarda casei unui bătrân feroviar, care, în ciuda teroarei negre, nu scosese de pe peretele din salonaşul său portretul lui Karl Liebknecht, decupat dintr-un ziar. Aceasta se petrecuse pe Horst Meyerstrasse.

— Ce ţi s-a părut? repetă el întrebarea, şi simţi transpiraţia rece curgându-i pe spate. „Să fie oare vreun provocator? Ştiu ceva despre el? Poate că de aceea von Ossetzky plecase atât de brusc”.

— Vă rog să mă iertaţi, cred că e o confuzie, murmură soldatul.

Avea o faţă simpatică, pistruiată, o privire inteligentă.

— Pur şi simplu mi s-a părut că v-am mai văzut undeva. Nu e posibil însă, deoarece celălalt era polonez.

— Care celălalt, fii mai clar. Kloss zâmbi.

Încordarea dispăruse.

Probabil că băiatul îl văzuse de departe şi era uşor de convins că Oberleutnant Kloss n-are nimic comun cu un oarecare polonez în mansarda căruia ardea lumina până noaptea târziu. Îl ascultă povestindu-i despre polonezul care semăna atât cu domnul locotenent. Fusese impresionat de dârzenia acelui student polonez care suportase chiar înjosirea numai pentru a putea învăţa de la profesorii germani cum se construiesc vapoarele.

— Într-adevăr, asemănarea este chiar atât de mare?

Când celălalt aprobă printr-o înclinare a capului, Kloss preciză:

— E o impresie. Dacă am sta alături aţi sesiza o mulţime de deosebiri.

Folosise formula de politeţe în locul celei reglementare. O clipă de slăbiciune în faţa acestui băiat care-l văzuse aplecat până noaptea târziu asupra manuscriselor şi cărţilor germane. Din fericire, soldatul nu remarcase.

— Ştiţi, domnule locotenent, nu mult după aceea l-au ridicat pe feroviarul care-i închiriase camera polonezului. De atunci nu l-am mai văzut.

— Cine l-a ridicat?

Kloss nu înţelegea.

— În septembrie 1939, după realipirea Gdańskului la Reich, l-a ridicat Gestapoul.

— Probabil c-au avut motive s-o facă, preciză Kloss cu răceală.

Salută şi traversă grăbit piaţa. Tot drumul nu-l părăsi imaginea bătrânului slab, cu ochelari cu rame de sârmă, care mesteca în permanenţă tutun.

4

Adam Pruchnal ajunse la concluzia că era ora mesei. Traversă piaţa din faţa Comandamentului. De obicei o evita, căci aici

forfoteau în permanenţă nemţii. De altfel şi în clipa aceea un soldat pistruiat îi explica ceva unui Oberleutnant înalt, în vreme ce o companie de jandarmi se urca într-un camion. Era liniştit, căci şapca de lucrător municipal şi Ausweiss-ul îi asigurau deocamdată securitatea.

Cantina spre care se îndrepta Pruchnal purta, nu se ştie de ce, numele de „Cantina Clubului”. Clienţii ei erau departe de a fi membrii vreunui club. Meniul, scris cu cretă pe tabla neagră de la intrare, oferea o listă de mâncăruri bogată, dar cam lipsită de variaţie: găluşte, plăcintă de cartofi, cotlet cu cartofi, supă de cartofi, ciolan rasol. Ca specialitate, figura în capul listei supa de varză.

Adam nu citi meniul. De fapt, nu venise acolo mânat de dorinţa de a mânca o porţie de găluşte. Intră şi se aşeză la masă. Când îi achită nota domnişoarei Stasia îi strecură şi bileţelul pe care-l scosese cu abilitate de dinapoia cozorocului. Nu era nevoie să-i spună ce are de făcut cu el, căci Stanislawa Zarębska, cu pseudonimul „Cintezoi”, cunoştea foarte bine adresa la care de câteva luni ducea mesajele cifrate. Fără să-şi mai pună pardesiul, ieşi în stradă şi se strecură prin spatele tramvaiului arhiplin, spre casa cu nr. 26 de pe Polna, care se afla la 300 de metri de „Cantina Clubului”. Firma agăţată în dreapta porţii anunţa: „Croitorul de damă Marian Skowronek execută reparaţii, transformări de haine şi comenzi cu materialul clientului.”

Fata nu avea nevoie să mai citească reclama. Ştia că de la poartă trebuia s-o ia spre dreapta şi să sune de trei ori la uşa de la parter – de două ori scurt şi o dată lung. Uşa se deschise imediat. Întrebă dacă e gata costumul dat la scurtat. Primi răspunsul aşteptat: „va fi gata peste o săptămână”. Strecură biletul în palma croitorului. Un moment avu impresia că în ochii lui citeşte spaima. „Probabil că mi s-a părut”, gândi ea în vreme ce fugea

spre restaurant. În mod normal, dacă s-ar fi întâmplat ceva, inscripţia G + M + B[31], scrisă cu creta, ar fi dispărut de pe poarta croitorului. Se grăbea, căci proprietarul cantinei, domnul Warchol, nu trebuia să-i observe lipsa. Dacă ar fi respectat normele conspirative învăţate la şcoala de subofiţeri s-ar fi uitat măcar o dată înapoi şi i-ar fi zărit fără îndoială pe cei doi care o urmăreau îndeaproape.

5

Două ore mai târziu hauptsturmführer Neumann trecea fluierând pe coridorul Gestapoului de pe Aleea Szucha. Se privi satisfăcut în oglinda mare a liftului şi se enervă având impresia că urca prea încet. Era nerăbdător să ajungă în cabinetul standartenführerului Luetzke.

Standartenführerul nu părea prea vesel. Ca de obicei, pe faţa lui palidă nu se putea citi nimic. Ascultă impasibil relatarea lui Neumann despre identificarea agentei de legătură, care aducea mesaje cifrate în atelierul de croitorie al lui Marian Skowronek. În vreme ce se juca absent cu un creion automat.

— Ce propuneţi? întrebă el când în sfârşit Neumann îşi încheie relatarea.

— Să depistăm veriga următoare.

[31] Iniţialele celor trei ierarhi : Gaspar, Melchior, Baltazar.

— Câte asemenea verigi or fi existând?

Grafitul din creionul de aur căzu pe birou şi se rostogoli încet spre Neumann, care strânse pumnii. Îi înmână şefului vârful negru. Acesta îl privi cu ochii lui decoloraţi, de peşte, şi nu se obosi să-i mulţumească.

— E greu de spus. Anul trecut, la Berlin, am reuşit să distrug o întreagă reţea comunistă. Din păcate n-am pus mâna pe şeful lor, s-a sinucis. De la primul agent de legătură şi până la adjunctul şefului reţelei au fost nici mai mult nici mai puţin de douăsprezece verigi. Recunoaşteţi, domnule Standartenführer, că n-a fost deloc uşor...

— Treceţi la subiect, îl întrerupse Luetzke. Pentru succesele berlineze aţi fost avansat. Sunt nerăbdător să constat realizările de aici.

— Presupun... începu el.

— N-avem timp pentru presupuneri, Neumann. Pe mine nu mă interesează şeful. Naiba să-l ia. Poate este chiar el. Bănuiţi la cine mă refer? La inaccesibilul J. 23. De câteva ori ne-am aflat la un pas să-l prindem, dar de fiecare dată a reuşit să scape. De două săptămâni aţi pus mâna pe postul lor de radio. Aţi găsit şi fata. Veţi putea s-o ridicaţi numai după ce croitorul va fi supus unui „mic tratament", Şi mai vreţi să fiu mulţumit de dumneavoastră?

— Mă tem...

Neumann era obişnuit cu o anume manieră de exprimare. În cei douăzeci de ani de muncă în secţia politică a poliţiei se obişnuise cu acest stil. Şefii lui de până atunci, nişte domni în vârstă, cu titluri ştiinţifice dobândite la Bonn sau la Heidelberg, fuseseră mult mai manieraţi. Acum era obligat să lucreze cu acest semidoct, cu privirea lui rece, care considera „amprenta" sau „tratamentul" drept singurele modalităţi de care poate uza un

poliţist. Se hotărî să schimbe tonul. Niciun „mă tem” Cu astfel de oameni trebuie să tratezi direct, fără introduceri de prisos.

— Nu, domnule Standartenführer, n-am scos nimic de la Skowronek, pentru că nu ştie nici măcar numele fetei care o dată pe săptămână îi aduce rapoartele cifrate.

Luetzke clipi cu genele lui albicioase. Pe buzele-i vineţii se ivi ceva asemănător unui zâmbet.

— Bine. Atunci, vă dau mână liberă în ce priveşte metodele. Îl vreau însă pe acest J. 23. Vă rog să nu uitaţi că timpul ne presează. Cât aţi prevăzut pentru această acţiune?

— Două luni. Minimum, două luni.

— Aveţi două săptămâni, preciză Luetzke bătând cu creionul în birou. Şi, ţinând seama de simpatia pe care v-o port, mai adaug o săptămână, hotărî el punctând încă o dată cu creionul. Deci, trei săptămâni. Nicio zi în plus.

Neumann plecă, totuşi, mulţumit. Ce-i drept, ritmul pe care i-l impunea Luetzke era o nebunie. El ştia că asemenea probleme trebuiau rezolvate cu răbdare şi delicateţe. Deviza lui era „grăbeşte-te încet”. Acţiunile pripite puteau speria prada „grasă” pe care intenţiona s-o vâneze.

Imediat după ce reveni de la Luetzke îi convocă la el pe toţi membrii secţiei. Jocul pe care intenţiona să-l facă cu inaccesibilul J. 23 presupunea concentrarea tuturor forţelor. Îi chemă chiar şi pe agenţii mărunţi, care se învârteau prin oraş, ascultând discuţiile cele mai nevinovate din tramvai, sau de la cozile ce se formau în faţa magazinelor.

— Domnii mei – li se adresă el, după ce zgomotul făcut de cele câteva zeci de scaune înghesuite în cabinetul său neîncăpător încetă – domnii mei – repetă el plimbându-şi zâmbitor privirea pe acele feţe comune, specifice spionilor care se pierd uşor în mulţime.

Tocmai această caracteristică îi trăda unui ochi experimentat, care-i putea remarca uşor. Câteva zeci de oameni, nu prea inteligenţi, însă devotaţi, gata să bată sau să omoare dacă era nevoie. O parte dintre ei erau reichsdeutsche şi volksdeutsche, hrăniţi cu pâine poloneză, dar gata să facă orice pentru „noua lor patrie". Pe ei conta în primul rând Neumann. Cunoaşterea limbii polone, a obiceiurilor le uşura pătrunderea în cercurile poloneze închise ermetic în faţa nemţilor. De altfel, Neumann intenţiona să-i folosească în numeroase alte ocazii.

Hotărâse ca după succesul acestei acţiuni să-i propună şefului un plan pe care-l ţesea încă din clipa sosirii în Gubernia generală. Avea de gând să organizeze o provocare de proporţii şi să facă din reichsdeutsche şi volksdeutsche o organizaţie secretă, care să atragă tineretul polonez dornic de acţiune. După câteva succese ce urmau să fie regizate abil de el însuşi, organizaţia s-ar fi putut integra într-una din marile reţele ale rezistenţei poloneze.

La asta mai avea timp să se gândească. Deocamdată era vorba de acel blestemat post de radio peste care dăduse întâmplător, la scurtă vreme după sosirea sa la Varşovia. Croitorul Marian Skowronek era rezonabil. Aşa-i caracteriza el cu voce tare pe aceia pe care de fapt îi dispreţuia. Skowronek avea la el cianura. A preferat să i-o predea lui Neumann şi să nu se lase „ispitit". Voia să supravieţuiască cu orice preţ. Se declară de acord să-i dea cifrul de care se servea. De altfel, volumul „Procurorul Alicja Horn", găsit în atelierul lui, le permitea specialiştilor să-l descifreze în câteva ore. Important era că acceptase colaborarea.

Luetzke era de părere ca Skowronek să fie înlocuit cu altcineva, dar Neumann îl convinsese repede că bătaia degetelor radiotelegrafistului în cifru este, pentru o ureche experimentată, tot atât de particulară ca şi caracterul scrisului. Astfel croitorul rămase la locul său.

Bineînţeles era permanent supravegheat de doi oameni ai lui Neumann. În afară de aceasta nu se schimbase nimic. Cel puţin în aparenţă. Neumann îi promisese viaţa şi, de altfel, intenţiona să-şi ţină făgăduiala. Ştia că Skowronek n-are cum să fugă. Era un fel de amânare a sentinţei. Mai devreme sau mai târziu, cei pentru care lucra vor afla adevărul. Şi atunci...

Aşadar îl avea în mână pe Skowronek. Acum mai apăruse şi fata aceea – Stanislava Zarębska. Încă din primele zile de supraveghere şi-a dat seama că unicul punct de contact era „Cantina Clubului”, unde fata lucra în calitate de chelneriţă. Locuia la parterul casei ce se afla vizavi de cantină. Nu se ducea nicăieri şi cei ce-o supravegheau raportaseră că în afara orelor de serviciu nu se întâlnea cu nimeni. Portarul la care stătea era paralitic şi nu ieşea din casă. Atribuţiile lui le preluase soţia, o femeie enormă, cu o voce puternică şi cu o minte neevoluată.

Neumann era renumit pentru grija sa pentru amănunte. O supusese unei observaţii discrete şi pe soţia portarului, dar, aşa cum se aşteptase, nu i se semnalase nimic interesant. Mai rămăsese cantina. O împânzi cu agenţi, care vrând, nevrând, consumau găluşte şi plăcinte de cartofi pentru reuşita misiunii, şi a Führerului. Spre a fi mai sigur, îl vizită el însuşi pe patronul localului, domnul Warchola. Vizita făcută la cinci dimineaţa, fu de natură să-l convingă imediat pe grăsan să angajeze drept casier pe unul din oamenii lui, funcţie pe care Warchola personal o îndeplinise până atunci. Câteva ameninţări, rostite pe un ton calm, l-au convins pe Warchola că dezvăluirea identităţii „vărului” de la casă îi va fi fatală.

Nu-i mai rămăsese decât să aştepte. Aştepta, dar continua să culeagă informaţii despre fată. Era fiica unui agricultor de pe lângă Wrzesnia, unde trăise împreună cu părinţii, decedaţi în timpul iernii grele din ’40. Asta era tot ce reuşise să afle.

Până marţi nu se mai petrecu nimic deosebit. Neumann începu să-l bănuiască pe Warchola că încearcă să-l tragă pe sfoară. În aceeaşi zi, după-amiază, sună telefonul şi auzi în receptor vocea agitată a unuia dintre agenţii din restaurant.

— L-am prins!

Problema părea simplă. Complicaţiile s-au ivit mai târziu, atunci când constatară că tânărul cu şapca de lucrător al municipalităţii era într-adevăr angajatul acestei instituţii.

După stabilirea identităţii lui Adam Pruchnal, au cercetat cartotecile poliţiei. Pruchnal figura pe lista celor condamnaţi pentru activitate subversivă.

Neumann se simţea, asemenea unui câine de vânătoare care adulmecase urma. Ştia că n-o va pierde.

Extrem de plictisit, Kloss părăsi cabinetul oberstului von Ossetzky. Bătrânul prusac, proaspăt îndopat cu indicaţiile date la consfătuirea de la Lvov îl chinui pe Kloss, ca de altfel şi pe şefii celorlalte secţii ale Abwehr-ului, timp de trei ore încheiate, cerându-le să-şi intensifice eforturile pe frontul luptei sângeroase cu agenturile bolşevice tot mai numeroase.

Von Ossetzky fusese informat despre crearea unei divizii poloneze în U.R.S.S. Spionajul hitlerist obţinuse indicii despre formarea statului major al diviziei care coordona şi acţiunile partizanilor. După raportul lui Ossetzky s-a iscat o discuţie destul de neprincipială, din care reieşea că Abwehr-ul varşovian dispune de un număr prea mic de echipament radiogoniometric. Prea puţini bani şi agenţi. Kloss a fost evidenţiat de şef pentru realizarea unui punct de contact destinat agenţilor.

Dacă ar fi ştiut la ce servea de fapt acel murdar apartament de patru camere din casa pe jumătate arsă, aflată în imediata

apropiere a ghettoului... dacă ar fi ştiut că în locuinţa închiriată cu banii Abwehr-ului erau ascunse sub pardoseala băii documente pentru care Gestapoul şi Abwehr-ul ar fi plătit oricât să le aibă! Bineînţeles, Oberleutnant Kloss mai primise acolo funcţionari germani angajaţi de Abwehr, dar se întâlnise şi cu oameni pe capul cărora se puseseră premii de câteva mii de zloţi în Gubernia generală. De câteva ori, în localul aflat sub supravegherea Abwehr-ului, îi primise pe emisarii Centralei. Mai mult chiar, stabilise că în situaţia în care pierdeau contactul să-l caute în acel loc.

Kloss primi laudele şefului fără să clipească. Fiecare cuvânt de apreciere rostit de superiori îi consolida poziţia şi îndepărta pericolul de a fi demascat. Ofiţerul lăudat de von Ossentzky, care nu prea obişnuia să facă lucrul acesta, era în afară de orice bănuială.

Plictisit la culme, părăsi clădirea Abwehr-ului. Copacii înverziseră, semn că vara era aproape. Conform programului, Józef Podlasiński trebuia să se afle la ora aceea la ghişeu, în rolul lui Franciszek Bula. Îl sună de la primul telefon public pe care-l găsi.

— Aş vrea să transporţi două tone de cărbune de calitatea I, spuse el, deşi recunoscuse vocea lui Józef.

Acesta procedă cu aceeaşi prudenţă, deşi mai mult ca sigur că-i recunoscuse vocea.

— La ce adresă?

— Aleea Trandafirilor 127.

N-are importanţă că aceasta era o străduţă scurtă, care nu număra mai mult de douăzeci de case. Interlocutorul lui Kloss înţelese că dorea să-l întâlnească în parcul Ujazdowski. Cifra peste sută indica faptul că întâlnirea trebuia să aibă loc în maximum o oră. Un număr sub o sută însemna că întâlnirea

urma să aibă loc abia poimâine, ora fiind indicată prin numărul legăturilor de vreascuri ce trebuiau transportate. Bula îl aştepta, conform înţelegerii, pe banca de lângă lac, îmbrăcat bine, dar lipsit de eleganţă, aşa cum era normal să arate proprietarul a patru platforme cu cai, intitulată pompos „întreprinderea de expediţie”. Dintr-o pungă de hârtie scotea coji de pâine pe care le fărâmiţa în palmă înainte de a le arunca lebedelor.

— Ai transmis raportul meu privind submarinul U 265? îl întrebă Kloss fără să-l privească.

— Bineînţeles, rosti Bula continuând să hrănească lebedele.

— Ceva nu e în ordine. Asta s-a petrecut acum o săptămână, iar ieri un submarin cu acest număr a torpilat câteva vase din convoiul ce se îndrepta spre Murmansk. Este absolut precis. Ştirea n-o am din presă, ci din buletinul intern al Abwehr-ului.

— Poate că n-a reuşit să le scufunde!

— În orice caz, verifică dacă au primit informaţia. La nevoie repet-o. Submarinul îşi are baza în nordul Norvegiei.

— În ordine. Voi transmite. Altceva?

— Câteva mărunţişuri. Le iei după ce plec. Transmite-le chiar astăzi.

— Ce-i cu postul de radio?

— Deocamdată este în siguranţă.

În timp ce se ridică, Kloss împinse spre Podlasiński o cutie de chibrituri.

— Nu reuşesc să depisteze sistemul de transmisie la diferite ore. Dacă ai ceva pentru mine...

— Îţi propun să ne întâlnim la prânz la cafenea. Dacă nu va ploua vom sta pe terasă. E totdeauna plină la ora aceea. Dacă voi avea să-ţi transmit ceva mă voi aşeza lângă tine.

Fără să se grăbească, Kloss o porni spre aleea centrală. De pe una din aleile secundare ţâşni un puşti de vreo patru ani care i se

încurcă în picioare. Ar fi căzut dacă Kloss nu l-ar fi prins la timp. Puştiul văzu uniforma şi mutrişoara lui se strâmbă gata să izbucnească în plâns. Se smulse din braţele ofiţerului şi alergă urlând spre maică-sa.

Kloss era obişnuit cu teama şi cu dispreţul adulţilor pentru uniforma pe care o purta, dar spaima puştiului îl duru.

„Cele mai neplăcute sunt aceste întâmplări, când rolul pe care-l joci devine o povară”, medita Kloss îndreptându-se spre Cazino, unde-şi dăduse întâlnire cu leutnant Tietsch. Îşi reaminti de soldatul acela pistruiat, la fel de pistruiat, ca puştiul din parc.

„Dacă voi cădea vreodată, asta se va datora numai unei întâmplări stupide, aparent lipsite de importanţă. Nimeni nu-şi dă seama câţi oameni îl cunosc. Oricare dintre ei, în cazul meu, reprezintă un pericol potenţial.” Acel soldat care-i amintise de strada Horst Meyer, în piaţa însorită din faţa garnizoanei, reuşise să-l tulbure pentru câteva ore. Dar survin şi întâlniri mai periculoase. De exemplu, întâmplarea ce se petrecuse în urmă cu o jumătate de an.

Îşi dăduse întâlnire pe Aleea Jerozolimskie, în faţa gării centrale, cu sturmführerul Brunner şi alţi câţiva gestapovişti. Urmau să meargă în Puszeza Białowieska împreună cu un grangure, proaspăt sosit de la Berlin, Kloss îl aştepta nerăbdător pe Brunner, care nu păcătuia prin punctualitate. Furios şi îngheţat, într-o scurtă de vânătoare, îşi muta greutatea de pe un picior pe altul. Din când în când, demonstrativ, arbora haina civilă. Munca sa în calitate de cunoscător al problemelor poloneze justifica oarecum această mascaradă. De fapt, voia să-şi obişnuiască prietenii din Gestapo cu ideea, în eventualitatea ca vreun spion ar fi dat cu ochii de Oberleutnant Kloss în civil.

Aştepta îngheţând, când, deodată, se auzi strigat „Janek”. Îşi aminti vag de fata aceea – o chema Krystyna, dar prefera să i se

spună Krycha. O cunoscuse în toamna anului 1939 când, după fuga din Kościerzyna, încercase să ia legătura cu vreo organizaţie din Varşovia. Krycha, verişoară cu proprietarul vilei în care găsise adăpost, visa acelaşi lucru. După ce toate tentativele eşuaseră, hotărâră să se strecoare prin Slovacia şi Ungaria până în Franţa, unde generalul Sikorski se străduia să formeze un corp de armată polonez.

Cu totul întâmplător, în cele din urmă reuşise să ajungă într-una din organizaţiile poloneze proaspăt înfiinţate. Din ordinul acesteia se întorsese la Kościerzyna şi astfel pierduse orice legătură cu fata.

Timpul ştersese amintirea ei. Două-trei săptămâni, câteva seri în care ţeseau planuri de fugă prin Ungaria, o palidă idilă, două-trei sărutări şi multe discuţii înflăcărate, patriotice.

Şi acum apăruse. Tocmai acum, când îi aştepta pe oamenii în uniforme negre.

Îi explică că n-are timp şi se grăbi să-şi ia rămas bun. Exact atunci sosi însă maşina cu Brunner şi camarazii lui. Kloss remarcă ochii fetei, uimirea amestecată cu repulsie când maşina oprise şi Brunner îl trăsese înăuntru strigându-i: „Hans, nu agăţa poloneze”.

Fata crezu că înţelege totul. Dacă ar fi avut o armă l-ar fi împuşcat. Citise asta în ochii ei. Privirea Krystynei l-a urmărit multă vreme. Îşi spunea că n-o va mai întâlni niciodată şi că pentru ea va rămâne un trădător.

Da! Aceste posibile întâlniri îl înspăimântau cel mai mult. În Franţa sau în U.R.S.S., unde dispoziţiile capricioase ale comandamentului îl aruncau, din când în când, se simţea mai în siguranţă. Şi totuşi el era util aici. Fiecare ordin de reîntoarcere îl bucura.

Tietsch nu sosise încă la Cazino. Sorbea din berea proastă, trăgând cu urechea la discuţiile de la mesele vecine. Una dintre ele îi trezi interesul.

Roşu la faţă – din cauza căldurii sau a cantităţii de alcool consumate – un maior cu însemne de tanchist îi povestea ceva unui căpitan de intendenţă, palid prin contrast, pe care Kloss îl cunoştea din vedere.

— Ştii, frate, câţi dintre ai noştri au pierit numai în Croaţia? Douăzeci la sută din efectiv. Asta e ca şi cum ai pune la zid fiecare al cincilea om şi tra... tra... ta... ta, imită el zgomotul mitralierei. Şi asta este media, media statistică, lua-o-ar dracu'... Din unele batalioane de infanterie n-a scăpat nimeni.

Kloss nu mai auzi restul căci maiorul congestionat, temperat probabil de căpitan, coborî vocea.

Kloss considera că e momentul să-şi consolideze reputaţia sa de bun funcţionar. Se apropie de masa celor doi şi-l luă de o parte pe maior.

— Oberleutnant Kloss din Abwehr, se prezentă el. Voiam să vă atrag atenţia că vorbiţi prea tare despre nişte probleme care constituie secrete de serviciu. Din fericire eu am stat lângă masa dumneavoastră, dar tot atât de bine putea fi altcineva.

— Am crezut – se bâlbâi maiorul – că într-un club pentru ofiţeri...

— Ar fi putut să stea, îşi continuă Kloss ideea, cineva care să facă un raport. Nu-i nevoie să vă spun că tendinţa spre defetism şi exagerarea pierderilor noastre sunt aspru pedepsite.

— Dar...

— Vă rog să mă ascultaţi, – Kloss îşi păstra aerul sever. Era un fel de a se răzbuna. S-ar fi putut ca aici să se afle un duşman. Duşmanii sunt pretutindeni. Aţi uitat ce spunea doctorul Goebbels despre asta – observă că faţa maiorului devenise de un

roşu-violet. De astă dată vă iert. Înţeleg că un ofiţer proaspăt venit de pe front se simte tentat să discute, să se laude cu succesele, dar şi despre acestea v-aş ruga să vorbiţi pe un ton mai scăzut, încheie el profesoral.

Se răsuci brusc pe călcâie şi-l părăsi pe maiorul înmărmurit, care abia se mai ţinea pe picioare.

Bineînţeles, informaţia despre pierderile suferite în Croaţia avea să ajungă acolo unde trebuia.

Îl văzu pe Tietsch care tocmai intra şi cu un gest îi indică masa. Cu coada ochiului îl zări pe maior făcându-i un semn căpitanului şi amândoi părăsiră în grabă localul. Probabil că maiorul îl va întreba pe intendent cine este acel locotenent impertinent, îi va relata reproşurile făcute, iar căpitanului i se va confirma faptul că locotenentul este un nazist înflăcărat. S-ar putea să transmită şi altora această părere, lucru care lui Kloss îi convenea de minune.

Gândea la toate acestea în vreme ce asculta vocea monotonă, ca un susur de apă, a locotenentului Tietsch, în viaţa civilă farmacist într-un mic oraş din Bavaria.

Tietsch se plângea că secţia lui n-a reuşit încă să prindă postul acela de radio din cauza căruia conducerea turbează de furie. Se emitea din cele mai populate străzi din centrul oraşului, în fiecare marţi, dar la alte ore, iar Tietsch nu putea trimite toată ziua cele cinci goniometre prăpădite de care avea nevoie şi în altă parte. Atunci când reuşise să aducă, datorită lui Kloss, câteva maşini din provincie, parcă pentru a-l lua peste picior, postul de radio pur şi simplu nu emisese.

Tietsch s-a înviorat un pic la apariţia chelnerului care le-a propus domnilor ofiţeri o friptură de berbec. În ciuda aspectului său plăpând, era un mâncău şi de fiecare dată pe Kloss îl surprindeau cantităţile pe care reuşea să le înghită. Pe Tietsch îl impresiona, în primul rând, alura marţială a lui Kloss, pe care el,

în ciuda eforturilor, nu reuşea, cu niciun preţ să şi-o însuşească, dar şi felul deosebit de a se face plăcut, cu care Oberleutnantul îşi vrăjea prietenii. A primit ca pe un cadou atitudinea colegială, binevoitoare a lui Kloss. De altfel, Kloss nu profita niciodată de acest ascendent, ba, mai mult, sfătuindu-l sau sugerându-i lui Tietsch anumite lucruri, proceda astfel încât să-i lase impresia că ideile îi aparţin. În acest mod, Kloss îşi asigurase accesul la orice oră în birourile ocupate de secţia lui Tietsch. Fapt ce-i permitea să-şi protejeze propriul post de radio.

— Spune-mi, Hans, cum să procedez ca să nu mi se mai ia oamenii, i se jelui el, înghiţind a treia porţie de budincă stropită cu sirop de zmeură. Ce să fac? Astăzi a trebuit iarăşi să pun la dispoziţia Gestapoului patru din băieţii mei. Neumann ăsta îşi face de cap... iar Ossetzky al nostru nu-i rezistă lui Luetzke şi se poartă de parcă ar fi sluga lui.

— La ce-i trebuie lui Neumann oamenii tăi? îl întrebă Kloss indiferent.

— Naiba să-l ia, izbucni Tietsch, pe deasupra budincii. Pregăteşte o acţiune poliţienească uriaşă. Îl interesează abonaţii uzinei electrice sau ai celei de gaze, nu-mi amintesc exact.

Cu ochii înceţoşaţi urmărea chelnerul care aduna farfuriile. Kloss avu impresia că Tietsch meditează dacă să-şi mai comande sau nu ceva. Se părea însă că se săturase, căci nu mai ceru decât bere.

— Ştii Hans, îi mărturisi el, mă scot din sărite aceşti foşti poliţai mărunţi, specializaţi în prinderea borfaşilor de rând şi a complicilor lor. Se fălesc acum cu uniformele negre şi fac pe aşii spionajului.

— Ai dreptate, îl aprobă Kloss automat, în vreme ce încerca să ghicească ce acţiune uriaşă pregătea hauptsturmführerul cu picioare strâmbe. Deşi îl aproba pe Tietsch, nu-l subestima pe

Neumann. Cunoştea acest gen de funcţionari, greoi, răbdători, încăpăţânaţi asemenea unor catâri. Şi-i considera drept cei mai periculoşi adversari.

7

La telefon, vocea standartenführerului Luetzke nu prevestea nimic bun.

— Cobor imediat, spuse Neumann.

De data asta renunţă la lift, căci nu se grăbea să întâlnească ochii de peşte, inexpresivi ai şefului său.

Doi subofiţeri SS târau pe scara principală o fată plină de sânge. Trebuia să fie cineva important de vreme ce-o interogaseră sus. De obicei făceau lucrul ăsta în pivniţa fostului Minister al cultelor. Fata se agăţă de balustradă. Unul dintre însoţitori încercă să-i descleşteze mâinile. Neumann întoarse capul dezgustat.

„Folosesc metodele lor preferate. De la fata asta nu vor mai scoate nimic”, îşi zise el cu sarcasm.

Dacă ar fi fost în locul lor ar fi procedat cu totul altfel. În primul rând n-ar fi arestat-o...

Scena îi reaminti de acţiunea pe care o conducea şi urma să i-o prezinte şefului. De n-ar fi fost agitaţia aceea permanentă a mâinilor, care învârteau întotdeauna un obiect, standartenführerul putea fi comparat cu un cadavru.

În ce-l privea, totul i se părea simplu. Stabilise că chelneriţa de la „Cantina Clubului” lua legătura cu un oarecare Adam Pruchnal, în vârstă de 28 ani, înregistrat în cartotecile poliţiei dinainte de război cu o condamnare datorită activităţii sale comuniste. De o săptămână omul se afla sub supraveghere permanentă. De asemenea, se cercetaseră cu o deosebită atenţie biografiile celor cu care se întâlnise în afara orelor de serviciu. Părea să fie importantă slujba pe care o îndeplinea Pruchnal. Neumann era convins că acesta primea informaţiile într-una din locuinţele aflate în zona sa de activitate. Zona cuprindea centrul oraşului şi includea câteva străzi pe care se aflau aproximativ 3 500 de apartamente. Dacă ar putea stabili în care din ele intra Pruchnal de patru ori pe lună, căci rapoartele erau transmise săptămânal, problema s-ar simplifica...

Precis că Luetzke îi va propune arestarea încasatorului. Încă săptămână trecută vorbise de această alternativă.

— Aveţi încredere în mine? îl întrebase Neumann. Am prinde cu siguranţă o plevuşcă, dar am scăpa ştiuca cea mare, cea periculoasă. Am descifrat ultimul raport. Ştiuca noastră ştie deja de succesele lui U 265, deşi în ultimul comunicat al O.K.W. nu s-a menţionat nimic. Raportul mai conţine şi informaţia că în dotarea infanteriei se vor introduce mitraliere de mare calibru, cu răcire specială, adaptate condiţiilor din Africa. Se promit chiar date referitoare la aceste automate.

— Nu-i nevoie să mă convingeţi că J. 23 este periculos. Nu mă amestec, dar vă rog să vă grăbiţi.

Neumann profită de ocazie şi obţinu promisiunea că şeful va interveni pentru a i se repartiza câţiva oameni de la Abwehr, date fiind amploarea şi importanţa acţiunii: trei mii cinci sute de oameni, titularii apartamentelor, la care se adăugau membrii de familie şi subchiriaşii. Chiar dacă ar exclude copiii, tot mai

rămâneau vreo zece mii de persoane. Trebuiau stabilite datele personale reale ale acestora. Mai mult ca sigur că printre ei se aflau destui cu documente false. Trebuiau identificaţi ofiţerii de rezervă, liberaţi din lagărele de prizonieri, şi depistaţi toţi cei care, dintr-un motiv sau altul, îşi ascundeau identitatea faţă de autorităţile germane.

Activitatea lui Pruchnal dinainte de război ducea la presupunerea că J. 23 avusese legături cu cercurile de extremă stângă. Deci, între cei zece mii de oameni trebuiau depistaţi în primul rând aceia care înainte de război fuseseră implicaţi în mişcarea comunistă.

Aşa cum prevăzuse, secţia C.I.[32], care se ocupa cu stabilirea legăturilor lui Pruchnal în afara serviciului, nu-i fumiză nicio noutate. Instinctul nu-l trăda niciodată. Era convins că legătura se stabilea într-unul dintre cele trei mii cinci sute de apartamente. Dar în care anume? Au cercetat chitanţele, încercând să stabilească în care apartament încasatorul intra de mai multe ori pe lună. Fără rezultat.

Neumann se gândi la o altă variantă. Postul de radio emitea în fiecare marţi. În aceeaşi zi, Stanisława Zarębska îi ducea croitorului comunicatele după ce se întâlnea cu Pruchnal.

Este puţin probabil că Pruchnal circulă cu acest material periculos asupra sa sau că riscă să-l ascundă. Mai mult ca sigur că şi agentura duşmană este interesată să transmită informaţii cât mai proaspete. Deci, încasatorul primeşte rapoartele în aceeaşi zi – marţi.

Această ipoteză i-ar permite să restrângă cercetările la patru sute de apartamente. Dacă lucrurile nu se petrec astfel, înseamnă că merge pe o pistă greşită. Pentru orice eventualitate, trei

---

32 Contrainformaţii (n. t).

oameni erau imobilizaţi cincisprezece ore pe zi de cartotecile locatarilor celor patru sute de apartamente. Încercând să stabilească o legătură.

Neumann ştia că aceasta este unica modalitate, dar era conştient că nu va avea suficient timp.

Ajunse în faţa uşii capitonate a standartenführerului. Ilse, secretara opulentă, cu picioare scurte, nu-i adresă nicio vorbă, ci se mulţumi să-i indice uşa cabinetului.

„Semn rău, îşi zise Neumann, o secretară ideală se transpune totdeauna în starea de spirit a şefului.”

8

De data aceasta Luetzke se juca cu bricheta. Degetele lui subţiri răsuceau micul obiect de aur, îl aşezau şi-l ridicau de pe birou. Pe Neumann îl fascinau aceste mâini în continuă mişcare.

— Prea mult durează distracţia asta domnule Neumann, şuieră el, fără a-i face semn să se aşeze (Neumann rămase în poziţie de drepţi). Am citit ultimul dumneavoastră raport. O activitate bogată. Mai bine-zis, bogate aparenţe de activitate. Scrisori, nume, hârtii, dar J. 23 rămâne în continuare inaccesibil. Nu-mi sta în cap. Aşază-te! Ultimele lui informaţii despre pierderile din Iugoslavia şi transferarea unor trupe speciale în sud sunt absolut reale.

— Îmi permit să vă atrag atenţia – Neumann îşi întinse uşurat picioarele – că niciuna din aceste informaţii nu le va fi utilă, deoarece, folosind cifrul, am transmis o alta, „aranjată” de noi.

Dar Luetzke nu-i permise să marcheze acest punct.

— El există şi acţionează. Nu putem dormi liniştiţi până când nu-l avem în mână. În Centrala lor nu lucrează nişte idioţi, Neumann. Vor înţelege într-o bună zi că informaţiile sunt false şi asta va însemna sfârşitul. Poate chiar J. 23 îşi va da seama că ceva nu e în ordine şi va renunţa la postul de radio instalat la croitor. Îmi puteţi garanta că nu are un post de rezervă? Şi atunci ce ne rămâne? Acest radiotelegrafist de la care nu mai avem ce afla. Bucătăreasa sau chelneriţa aceea care nu ştie nimic în plus faţă de noi, decât că duce o bucată de hârtie cu un text cifrat la atelierul croitorului. Sunt convins că vreţi să prindeţi ştiuca, dar ştiucile nu se pescuiesc stând ore în şir cu undiţa pe mal. Ştiţi ce înseamnă „spinning”[33]?

— Întâmpinăm greutăţi – reuşi Neumann să intervină. În cursul ultimei luni, încasatorul n-a intrat în niciun apartament de două ori. Reţeaua este mai conspirativă decât ne-am închipuit. Dar asta e doar o chestiune de timp. În cele din urmă vor cădea.

— Ştiţi, domnule Neumann. Tocmai de timp nu dispunem. Trebuie să acceleraţi ritmul. Dacă-l prindem pe J. 23. Verigile intermediare vor cădea de la sine. Chiar dacă vreunul ne va scăpa, nu-i nicio tragedie. O plevuşcă în plus sau în minus nu contează. El este prea bine informat. Ori se află în contact cu administraţia militară germană, ori are în rândurile ei informatori. Îi vom demasca atunci când vom pune mâna pe el.

— Dar...

[33] Pescuit la lingură.

Intenţiona să precizeze că graba ar putea strica totul, că riscă să rupă firul din ghem, un fir pe care, deşi lent, se înaintează. Luetzke îl întrerupse bătând cu degetele în birou.

— V-am întrebat dacă ştiţi ce înseamnă „spinning”. Îmi place ca subalternii să-mi răspundă la întrebări. Ştiuca, dragă Neumann, se pescuieşte cu lingura. Se foloseşte drept momeală. Altfel nu muşcă. Apoi se înfăşoară rapid firul pe mulinetă.

— Momeala?

Luetzke catadicsi să zâmbească. Neumann îşi zise că s-ar putea să-l fi judecat greşit pe şeful său. „Ştiuca se prinde cu lingura.” Nu era rea comparaţia.

— Am o idee, spuse Neumann Voi arunca ştiucii un peştişor. Nu-i lipsit de risc. J. 23 ar putea fi atras la o întâlnire cu un funcţionar din Centrala lor pentru a i se transmite instrucţiuni urgente.

— Vă luaţi avânt, domnule Neumann. Îmi place când oamenii mei au iniţiativă, afirmă Luetzke lovind cu bricheta în birou.

— Riscăm să ne dăm de gol. S-ar putea ca pentru astfel de situaţii să fi stabilit o anume formulă convenţională.

— Dacă în ’36 Führerul nostru n-ar fi riscat pătrunzând în Renania Superioară – spuse Luetzke sentenţios – astăzi n-am stăpâni Europa.

Neumann îşi dădu seama că din clipa aceea prezenţa sa era inutilă, că nu-i mai rămăsese decât să salute şi să iasă. În locul lui, decidea altcineva.

9

Kloss ştia acum totul. Intuia în linii generale jocul lui Neumann şi, fidel procedeului său în momentele foarte dificile, concepu un plan amănunţit de acţiune pentru următoarele ore. Neumann reprezenta o carte tăiată, dar pericolul continua să persiste.

Îşi goli paharul de vin, lăsă banii pe masă şi părăsi Café Clubul. Probabil că garderobierii comentau cele petrecute, deoarece începură să discute cu prea multă pasiune despre starea timpului atunci când Kloss se opri în faţa garderobei şi-şi ceru chipiul. Prin oglindă văzu Opelul negru al lui Neumann care tocmai demara, urmat de o camionetă cu câţiva SS-işti.

Se decise să meargă pe jos. Mai avea o jumătate de oră până la întâlnirea cu Podlasiński, timp în care-şi putea permite să mai treacă o dată în revistă întâmplările din ultima săptămână.

La întâlnirea de miercuri fusese surprins de neliniştea lui Józef, atât de calm de obicei. Îi transmisese pe calea obişnuită dispoziţia Centralei ca J. 23 să-şi facă apariţia la Café Club, purtând ca semn de recunoaştere o garoafă.

— Unde să-mi prind floarea? întrebă Kloss după ce citi ordinul scris pe marginea ziarului lăsat pe bancă. Nu-mi place chiar atât de mult parfumul acestei flori, continuă el, căci nu intenţiona să-i explice lui Podlasiński că modalitatea convenită în secret cu Centrala pentru a lua legătura era de fapt cererea de a prezenta componenţa exactă a celui de al treizeci şi treilea regiment de tancuri.

Hotărî totuşi să se ducă la Café Club, însă fără garoafa pe care oricum nu şi-o putea prinde pe tunica ofiţerească. Voia să constate cu cine are de-a face, să-şi vadă adversarul. Nu-şi făcea prea multe iluzii, căci nu putea prevedea că va apărea acolo un bătrân neamţ, cu o floare la butonieră, care, înhăţat de doi agenţi

secreţi, avea să strige că este doctorul Meyer din organizaţia Todt şi prieten apropiat al ministrului Schacht.

De îndată ce intră la Café Club îl zări pe Neumann şi totul îi deveni clar. Deci aceasta era marea operaţiune în stil berlinez. Dar ce legătură are asta cu uzina de gaz sau cu cea electrică despre care Tietsch îi vorbise la Cazino? Nu reuşea să înţeleagă, astfel încât hotărâse să-l întrebe pe Józef.

Existau două variante – ori a căzut Józef, ori au pus mâna pe postul de radio. Prima era exclusă, căci, dacă lucrurile s-ar fi petrecut astfel, el Kloss, n-ar mai umbla liniştit pe stradă, ci s-ar afla în beciul clădirii de pe Aleea Szucha, sau în cel mai bun caz în închisoarea Abwehr-ului. Poate că la ora aceasta ar fi fost mort, după ce ar fi strivit cu dinţii fiola cu cianură. Rămânea în picioare alternativa cu postul de radio. Securitatea dispune de un radioreceptor propriu, astfel încât ar fi putut depista postul fără intervenţia echipajelor lui Tietsch. Ce-i drept, ar fi trebuit ca ei să informeze Abwehr-ul. Nu-i mai puţin adevărat că Luetzke, dornic de succese personale, trecuse de multe ori sub tăcere informaţii destul de importante. Mai exista şi posibilitatea să fi depistat postul pur şi simplu întâmplător. Din păcate nu va afla niciodată cum s-au petrecut lucrurile. Nu-l cunoştea personal pe cel care emitea. Odată, când trecuse pe strada Polna, Józef îi arătase firma lui Skowronek. Îl repezise atunci, căci nu voia niciodată să afle decât ceea ce era necesar. Contactul cu postul îl realiza Józef. De fapt reţeaua lui, despre care Kloss nu ştia nimic, pentru că nu voia să ştie.

Deci, dacă postul fusese depistat întâmplător în cursul unei razii organizate în acest scop sau pentru găsirea evreilor care se ascundeau, însemna că întreaga reţea se afla sub observaţie. Un lucru era cert – nu ajunseseră până la Józef. Era cazul să-şi abandoneze cele patru apartamente, să-şi găsească altul sau, şi

mai bine, să părăsească pentru o vreme Varşovia. Dacă va fi posibil trebuia să-i avertizeze pe oamenii din reţea.

Kloss se aşeză la o masă pe terasa cafenelei. Privi în jur. Józef nu sosise încă. Se uită în stradă pentru a vedea dacă apare şi... încremeni: Józef, îmbrăcat elegant, tocmai traversa piaţa, când trei jandarmi îi barară drumul.

„Să-l fi descoperit?”. Se întrebă el privind cum Podlasiński prezenta documentele solicitate. Respiră uşurat – jandarmii îl lăsară să treacă, iar şeful patrulei, un subofiţer, îl salută ducând mâna la chipiu.

— Mi-a fost teamă pentru tine, îi şopti Kloss în vreme ce Podlasiński îşi aşeza tacticos pălăria şi umbrela pe un scaun liber.

— Nu aveai de ce. Witalis Kazimirus, consultant al R.S.H.A.[34] în problemele teritoriilor lituaniene ocupate, este un om căruia un subofiţer de jandarmi nu-i poate face nimic, cel mult poate să-l salute. Ştii că se îngălbenesc când văd o legitimaţie de la Administraţia Centrală a Securităţii Reichului. Nici nu mai citesc, mimează doar, ca să iasă cu faţa curată când le bagi sub nas coperta verde cu emblema vulturului. Ce s-a întâmplat la Café Club?

— Lucrurile stau prost. Au arestat pe un oarecare doctor Mayer care-a făcut imprudenţa să poarte garoafă albă la butonieră. Însuşi Neumann, cel cu picioarele strâmbe, a supravegheat acţiunea.

— Asta înseamnă că au pus mâna pe post şi pe cifru.

Trebuia să-şi fi dat seama mai de mult. Încă atunci când informaţia despre submarinul ce-şi avea baza în nordul Norvegiei nu ajunsese la destinaţie.

[34] Serviciul central al Siguranţei Reichului (n. t.).

— Despre mine nu ştiu încă nimic, zise el înclinându-se zâmbitor la trecerea unei fete drăguţe pe care o ducea de braţ un sturmführer SS.

Józef nu uita niciodată nimic. Acest salut adresat unei femei cu o ocupaţie bine cunoscută era menit să confirme autenticitatea personajului chefliu şi uşuratic care era Witalis Kazimirus. Oricine i-ar fi privit de la distanţă pe cei doi bărbaţi antrenaţi într-o discuţie calmă n-ar fi bănuit că se aflau în pericol de moarte.

— Ştii că am spatele asigurat. Mundek este un pistol totdeauna gata să tragă. Dacă aş fi urmărit...

— Ştiu, tu nu eşti în joc. Cele patru apartamente şi cele patru identităţi îţi vor permite să dispari neobservat. Nu la tine mă gândesc.

— Asta înseamnă că Adam n-a vorbit. Probabil că nu l-au arestat. El cunoaşte toate cele patru identităţi. De fapt, tocmai pentru a-l ajuta am recurs la cele patru personaje. Astfel, el putea să mă viziteze săptămânal şi, odată cu banii, să ia şi corespondenţa.

— Banii pentru gaz, exclamă Kloss, reamintindu-şi ce-i spusese Tietsch de ancheta lui Neumann în rândul abonaţilor.

— Este încasator. De altfel, practica meseria asta şi înainte de război.

— Înseamnă că l-au dibuit...

Îi relată lui Józef tot ce ştia despre marea acţiune a lui Neumann.

— Trebuie să-l avertizezi s-o şteargă în pădure.

— Şi fata?

— Este veriga următoare. Adam va hotărî dacă poate avea încredere în ea.

— Va veni la mine mâine.

— Atunci, mâine să şi plece. Înainte aş vrea să mai transmiteţi un mesaj din partea lui J. 23.

— Ai înnebunit? Postul de radio este interceptat...

— Tocmai de aceea. Raportul nu va ajunge la Centrală aşa cum n-a ajuns niciunul din cele transmise în ultimele trei săptămâni. În schimb, îl va primi Otto Neumann. Va fi un fel de scrisoare particulară. Transmiteţi că J. 23 nu s-a putut prezenta la întâlnire deoarece a trebuit să plece în misiune oficială la Szczecin. Ca atare, cere stabilirea altei date şi a altui punct.

— Vrei să-i dai de lucru pentru câteva zile?

— Exact. Aveţi nevoie de timp ca să părăsiţi Varşovia. Nu uita să iei cu tine copiile rapoartelor mele din ultimele trei-patru săptămâni. Transmite-i-le lui Bartek. El trebuie să aibă un aparat şi un nou cifru...

— Şi tu...?

— Eu îl voi ajuta pe sărmanul Tietsch. Bietul băiat nu descoperă sistemul după care emite postul de radio duşman.

Kloss se ridică şi se înclină uşor în faţa lui Podlasiński. Nu-şi spuseră niciun cuvânt de despărţire, însă amândurora le stăruia în minte aceeaşi întrebare: oare se vor mai întâlni vreodată?

10

Bartek nu era deloc încântat de ordinul pe care-l primise cu o noapte înainte. Era obligat să-şi recheme oamenii, să

contramandeze acţiunea de sabotaj şi să pregătească terenul de aterizare. Din fericire, în apropiere nu existau trupe germane, astfel că spera să poată termina totul într-o zi. Ordinul se execută. Şi el suna cât se poate de clar – pregătirea terenului de aterizare pentru avionul care va aduce pe un reprezentant al Centralei.

Aşteptau în poiana mare din bătrâna pădure Kozienicka de la lăsarea serii. Umpluseră gropile săpate cu mărăcini stropiţi cu benzină. Erau gata să le dea foc atunci când se va auzi avionul. Noaptea era răcoroasă. Neacomodat cu pădurea, Adam tremura de frig.

— Mă întreb ce-o fi cu Józef. De ce n-o fi sosit?

— Nu mai cobi, mormăi Bartek furios, c-o încasezi. Îţi spun asta pentru a patra oară.

— Mi-a spus că ne vom întâlni aici. Ar fi trebuit să ajungă. Oare să nu fi reuşit?

— Iar începi? suspină Bartek, şi-i întinse chiştocul unei ţigări. Astupă-ţi gura să nu mai îndrugi prostii.

Pentru o clipă amuţiră, căci undeva, sus, răsună strigătul unei bufniţe. Un partizan tânăr, pe care Adam, nu-l cunoştea, se furişă spre Bartek.

— Cetăţene comandant. Dacă într-o jumătate de oră nu apare va începe să se lumineze.

În aceeaşi clipă se auzi zgomotul unui motor de avion care se apropia. Fără a i se mai ordona, băiatul alergă spre locul de aterizare. În gropile săpate astfel încât să formeze o imensă literă T izbucniră flăcările. Pilotul le zărise, căci se îndrepta spre poiană.

Bartek se apropie de avionul care aterizase şi îl ajută să coboare pe un bărbat îmbrăcat într-un cojoc lung, care-i stânjenea

mişcările. Partizanii descărcară apoi armele şi muniţiile şi le duseră la căruţele care aşteptau.

Bartek îl conduse pe trimisul Centralei spre casa pădurarului.

— N-aveţi pe nimeni de expediat? întrebă bărbatul voluminos. Avionul va decola imediat.

— Dumneavoastră rămâneţi? întrebă Bartek mirat.

Celălalt mormăi afirmativ. Asta fu tot ce află Bartek în seara aceea de la el. Abia a doua zi omul se prezentă.

— Căpitanul Anton. În problema eşecului.

— Repede mai acţionaţi – spuse Bartek. V-am informat abia de trei zile că s-au găsit oameni din reţeaua varşoviană. Am o surpriză pentru dumneavoastră – pe Adam şi pe „Cintezoi" i-a denunţat radistul.

— Interesant, într-adevăr. Am să-l interoghez primul.

— Din păcate este imposibil. E inconştient. A fost rănit în timpul evadării. E o adevărată minune că a reuşit să ajungă până la primarul din Kozienice. Mă nelinişesc Józef şi Mundek. Ar fi trebuit să fie aici. Reţeaua s-ar fi întregit.

— Nu chiar. Lipseşte J. 23.

11

Imediat după micul dejun începu interogatoriul. Bartek lua parte din obligaţie, dar nu prea înţelegea sensul întrebărilor de tatonare. Ca să fim drepţi, lui Bartek nu prea-i era pe plac

trimisul Centralei – sec, vigilent, bănuitor... Bartek avea impresia că şi pe el îl urmăreşte acea privire atentă, pătrunzătoare. „Ce să-i faci, îşi zise, asta e meseria.” Reprezentantul se aplecase asupra Stanisławei Zarębska – „Cintezoiul”. Fata se străduia să răspundă cât mai precis la întrebări, dar era evident că tonul lui Anton o deprimă.

— Spui că te-a avertizat Adam?

— Da!

— Ţi-a comunicat că eşti urmărită? De cât timp?

— Nu! Mi-a ordonat doar să dispar. Ne-am dat întâlnire în staţia din Pyra.

— Pe cine cunoşteai?

— Numai pe Adam şi pe Skowronek.

— Ştii cine este J. 23?

— Nu!

— N-ai observat dacă eşti urmărită? Sau – coborî tonul – n-ai vrut să observi!

— Nu – ţipă fata – nu sunt... Ştiu c-am greşit. Trebuia să fiu mai atentă, dar mă grăbeam. Am fugit de la serviciu să duc raportul. Stabilisem cu Adam că aşa e mai sigur.

— Şi la Skowronek totul era în ordine?

— Întotdeauna verificam. Pe uşă erau scrise cu creta iniţialele celor trei ierarhi: G+M+B. Dacă ar fi fost vreun pericol, literele trebuiau să dispară.

Fata avu un moment de ezitare pe care Anton îl sesiză.

— Erau sau nu?

— Erau, numai că am avut impresia... Mi s-a părut că... Skowronek era speriat. Privirea lui trăda frica...

— Când ai remarcat asta?

— Acum două... Nu, acum trei săptămâni.

Îi mulţumi fetei şi-o rugă să-i comunice lui Adam să intre. În timp ce fata ieşea îşi reaminti, inutil după părerea lui Bartek, că nu are voie să părăsească tabăra.

— Oare nu exageraţi? îl întrebă Bartek după ce fata ieşise.

— Omule, îl privi pătrunzător, oricare dintre ei poate fi trădătorul. De cinci săptămâni postul transmite rapoarte false. E clar. Trebuie curăţată reţeaua, trebuie eliminat cel care a trădat. Ce-i cu Skowronek?

— A fost felcerul la el. Îl veţi putea interoga după-amiază. Ia loc, Adam, i se adresă lui Pruchnal care tocmai intrase.

Simţea nevoia să atenueze prin propria-i politeţe impresia neplăcută a interogatoriului care avea să urmeze.

— Când te-a anunţat Józef de pericol?

— Marţea trecută. M-am dus la apartamentul în care figura drept Witalis Kazimirus. Ca de obicei am încasat banii pentru gaze...

— Ţi-a spus că este urmărit?

— Mi-a ordonat să fug şi să iau şi fata dacă am încredere în ea. N-aveam niciun motiv s-o suspectez.

— Ţi-a spus despre ce anume e vorba?

— Józef n-are obiceiul să vorbească mai mult decât trebuie.

— Dar numele? N-a pomenit niciun nume?

— Nu. A spus doar că există riscul să ratăm totul.

— Şi totuşi ţi-a cerut să mai transmiţi încă un raport. Ce ştii despre conţinutul lui?

— Întotdeauna primeam textele cifrate.

— La Gestapo există specialişti în cifru.

— Mă bănuiţi. Nu vă permit. Nu sunt un trădător!

— Încă nu.

— Dacă eram omul Gestapoului îl denunţam pe Józef. Sunt singurul din reţea care... tăcu brusc gândindu-se că Józef nu sosise.

— Da, tu erai singurul care-i cunoşteai cele patru adrese şi identităţi.

— Dacă mă bănuiţi...

— Îl cunosc pe Adam de opt ani, interveni Bartek. Dacă asta are vreo importanţă pentru dumneavoastră sunt gata să garantez pentru el.

Adam ieşise. Stăteau aplecaţi deasupra unor străchini de lut cu iaurt aduse de stăpâna casei.

— Ceva nu e în ordine în toată povestea asta, spuse Anton. Józef îi avertizează şi dispare apoi fără urmă. Vreme de o lună postul ne bombardează cu minciuni, iar operatorul apare aici teafăr şi nevătămat.

— Nu chiar teafăr, interveni Bartek.

— Ceva sună fals. Trebuie să existe o explicaţie. A trădat cineva care-l cunoştea doar pe Podlasiński şi care a reuşit să obţină adresa la care se afla aparatul de radio. Stai... cifrul îl cunoştea Józef. Dacă-i acordăm încredere, trebuie să acceptăm că primea rapoartele gata „preparate”.

— N-ar trebui să ne pripim cu concluziile. Să vedem ce spune croitorul.

În cele din urmă Skowronek îşi revenise, dar continua să fie slăbit.

— Tocmai transmiteam – povestea el cu voce joasă – când am auzit zgomote la uşă. Erau nemţii. Nu mai aveam cum şterge semnul convenţional. Conform instrucţiunilor, am încercat să distrug în primul rând cifrul. Am aruncat în sobă cartea şi raportul pe care-l primisem. Parcă dinadins nu voiau să ardă.

Am fost nevoit să torn gaz. Am deschis uşa dinspre bucătărie, dar i-am auzit intrând şi pe acolo.

— Era Wehrmacht-ul?

— Da... Skowronek şovăi. Vreo cincisprezece soldaţi şi doi ofiţeri... Apoi a sosit încă unul în uniformă neagră.

— Gestapoul şi Wermacht-ul la un loc?

— Nu ştiu, răsuflă el greoi şi o clipă închise ochii. Când a intrat gestapovistul, unul din ofiţeri s-a grăbit să-i dea raportul. I-am reţinut şi numele... Oberleutnant Kloss. Am profitat de situaţie şi-am sărit pe geam. Sub fereastră era un hambar înalt, cam cât o jumătate de etaj. N-am auzit împuşcăturile. Abia mai târziu mi-am dat seama că sunt rănit.

— Cum se numea ofiţerul german? repetă, insistă Anton.

— Kloss. Oberleutnant Kloss.

Când reveniră în cealaltă încăpere, Bartek simţi nevoia să-i spună lui Anton că e imposibil să fie aşa, că-l cunoaşte pe Kloss şi-l apreciază. Celălalt, de parcă i-ar fi citit gândurile, îi spuse:

— Orice agent cade până la urmă. Şi atunci are de ales – ori piere, ori trădează.

— Nu cred că J.23...

— Acum totul se leagă. Nemţii au presupus că mai devreme sau mai târziu ne vom da seama că J.23 ne induce în eroare. Cum procedează Centrala în asemenea cazuri? Întrerupe legătura cu agentul. Dorind să evite acest lucru a apărut Oberleutnant Kloss care descoperă ascunzătoarea. Au aranjat în aşa fel, încât radistul să ajungă până la noi şi să ne servească numele ofiţerului care conducea operaţiunea. Dacă J.23 lichidează postul de radio ce ne furniza informaţii false înseamnă că nu-l vom mai suspecta. Înţelegi acum perfidia planului?

Bartek, dădu din cap, deşi siguranţa cu care acest grăsan îşi etala raţionamentul îl speria. Îl bucură intrarea lui Adam, căci în acest fel nu era obligat să accepte raţionamentul lui Anton.

Adam îi informă că sosise Mundek, garda lui Józef. Discutară cu băiatul, dar acesta nu le furniză nicio explicaţie. Se despărţise de Józef în urmă cu o săptămână. De atunci nu-l mai văzuse. Era convins că Józef se afla aici. El a ajuns abia acum, deoarece la Karezew, unde se oprise să înnopteze, nimerise într-o cursă. Jandarmii înconjuraseră satul căutând carne.

— L-ai văzut cumva pe ofiţerul acela cu care se întâlnea uneori Józef?

Băiatul confirmă.

— Ai putea să-l identifici?

— Absolut sigur.

— Mâine vei pleca la Varşovia.

Bartek înţelese ce intenţiona Anton.

— Vreţi ca Mundek să-l lichideze pe J.23?

— Pot decide în astfel de situaţii. După cum spuneaţi, Mundek este un ţintaş excelent.

— Dar probele... probele, izbucni Bartek.

— Suntem în război. Indiciile sunt foarte clare. Nu putem risca. În numele tribunalului secret al Republicii Poloneze...

12

Neumann era dispus să-i dea dreptate şefului său. Fusese un idiot, se lăsase dus de nas. A crezut că-l are în mână pe J.23, dar acesta îşi bătuse joc de el. Luetzke, devenit brusc vioi, se plimba prin cabinet şi-i explica lui Neumann că trimiterea lui pe frontul de est ar însemna un adevărat noroc după eşecul suferit. După părerea sa, oamenii de teapa lui Neumann nu meritau altceva decât lagărul de concentrare.

Toate necazurile astea i se trăgeau de la Ilse, secretara standartenführerului, cea cu picioare scurte. De unde dracu' să ştie că e nepoata gauleiterului? Când primise ultimul raport ce urma să fie transmis, în care se preciza că J.23 nu poate veni la întâlnire fiindcă urma să plece în misiune la Szezecin, crezuse că a tras în sfârşit lozul cel mare. Se confirma părerea lui că acel J.23 se afla în slujba Germaniei, deoarece nimeni altcineva nu putea să călătorească oficial. Pentru oamenii lui a fost o nimica toată să stabilească cine se deplasase în ziua aceea la Szezecin. Singura care plecase în delegaţie era Ilse Kempke. Îşi imagina mutra lui Luetzke când îi va relata că J.23 şi propria-i secretară sunt una şi aceeaşi persoană.

Bineînţeles că se lăsase tras pe sfoară. J.23 îşi dăduse seama că povestea cu floarea era o provocare cusută cu aţă albă şi hotărâse să-i dea cu tifla. Dar nu lui îi aparţinea ideea „prinderii ştiucii cu lingura." El, Neumann, ar fi vrut să acţioneze, încet, calm, metodic.

În plus, mai survenise şi neînţelegerea aceea stupidă cu Abwehr-ul. Întâmplarea a făcut ca atunci când Neumann se afla la Skowronek, urmărindu-l cum transmite raportul acela „preparat", să năvălească pe uşă doi ofiţeri ai Abwehr-ului.

În plus a fost obligat să suporte şi morala acelui mucos – Kloss – pentru faptul că S.D.-ul lucra fără să anunţe Abwehr-ul, ca pe

propria-i moşie, determinând dispersarea forţelor. De fapt aşa şi era.

Colac peste pupăză, reuşise să fugă şi radistul. Crezuse că e făcut praf, incapabil să se mişte. Şi când colo...

Acum Centrala duşmană nu se va mai lăsa păcălită, chiar dacă vor emite pe aceeaşi lungime de undă şi cu acelaşi cifru. Întreruperea mesajului la jumătate i-a pus în gardă. Ca să nu mai vorbim de schimbarea operatorului, lucru ce va fi imediat sesizat.

— Aţi fost trimis de la Berlin pentru a pune pe picioare contraspionajul nostru (Luetzke îşi reluase tonul său jos, egal). Nu neg că la început aţi obţinut câteva succese – postul de radio. V-am sugerat încă atunci să-l lăsaţi pe operator pe mâna băieţilor din Aleea Szucha. Ar fi scos totul de la el. Aţi preferat metodele proprii. La Varşovia nu pot fi aplicate metodele berlineze.

— Aţi fost de acord cu planul meu. Am transmis patru rapoarte dezinformatoare, care pot fi considerate un câştig.

— Dacă până acum nu au simţit că le-am întins o cursă, îşi vor da seama mâine şi J.23 va continua să acţioneze.

— De n-ar fi fost neînţelegerea aceea cu Abwehr-ul...

Neumann îşi zise că de ce-i era frică n-o să scape.

— Ar fi trebuit să vă daţi seama...

Neumann respiră uşurat. De ceea ce era mai rău scăpase. Se hotărî să temporizeze. Fraze rotunde, atitudine supusă.

— Îmi permit să vă atrag atenţia că am insistat să informez Abwehr-ul despre descoperirea postului de radio.

O uşoară grimasă pe faţa lui Luetzke părea să confirme că înţelegea la ce se referă Neumann.

— Nu-mi amintesc. Şi chiar de-ar fi aşa, aţi fost de acord că ne putem descurca şi singuri. Fără ajutorul acelor spilcuiţi din Wehrmacht. Ce se aude cu operatorul? N-aţi pus mâna pe el?

— L-am pedepsit pe Lepke care şi-a pierdut capul.

— Nu mă interesează. Să terminăm cu circul ăsta. Ridicaţi-i pe ceilalţi – fata şi încasatorul.

Aşadar ajunseseră aici. Inevitabilul se produsese. Trebuia să se întâmple şi asta. „Nu ştiu de ce mă mir”, îşi spuse Neumann.

— E imposibil, se bâlbâi el.

— Intenţionaţi să-mi propuneţi din nou metodele dumneavoastră? Nu se mai poate. Trebuie să ştie ceva despre J.23.

— Au fugit – spuse el privind drept în ochii decoloraţi, rotunjiţi de uimire. Am stabilit că Pruchnal s-a urcat într-o ricşă condusă de un agent de-al nostru. L-am găsit însă mort. Fata a reuşit s-o şteargă prin uşa din spate a restaurantului.

— Înţeleg – spuse Luetzke după o lungă pauză. Aţi rămas cu buzele umflate... Afară... urlă el, indicându-i uşa cu braţul întins.

— Heil Hitler, salută Neumann ridicând în mod reflex mâna.

13

Kloss era neliniştit. Trecuseră zece zile de la ultima discuţie cu Józef şi acesta nu dăduse niciun semn de viaţă. Bineînţeles că nu se aştepta să-l sune la birou şi să-i spună: „Totul e în ordine, am o nouă adresă şi alte documente”, sau să-i trimită o ilustrată cu salutări. Existau însă cel puţin câteva locuri în oraş unde îi putea lăsa mesaje. Mai era şi locuinţa de pe Bonifraterska, în imediata

vecinătate a ghetoului, locul de întâlnire pentru agenţii Abwehr-ului. Mătuşa Zuzanna ştie că în orice zi fără soţ, între 7-9 seara, Oberleutnantul Kloss este acolo. Ce-o fi cu Centrala de nu-i dă niciun semn de viaţă? Deşi mai puţin interesante, strânsese totuşi câteva informaţii. Important era să-l prevină pe Józef că Marian Skowronek, ce se afla în slujba Gestapoului, reuşise să fugă atunci când, la rugămintea lui Tietsch, participase la descinderea de la casa croitorului.

O cabină telefonică goală îl făcu să grăbească pasul, hotărât să-l mai sune o dată pe Józef – a câta oară! Introduse moneda în automat şi ţârâitul monoton al aparatului îi confirmă, o dată în plus, că cele patru apartamente erau pustii.

Îşi continuă drumul. Trebuia să mai verifice încă o ascunzătoare aflată în peretele unei case în ruină, ciuruită de gloanţe. În cea de a treia gaură dinspre poartă ar fi putut găsi un bilet. Privi în jur. Strada era pustie, întinse mâna ca şi cum şi-ar aranja uniforma. Ascunzătoarea era goală. Privi din nou în jur, cu sentimentul că este urmărit. Oare îl lăsau nervii? Strada părea absolut goală. Vizavi era un zid ce nu oferea nicio ascunzătoare. Nicio nişă, niciun intrând în care să se ascundă cineva. Auzi un tropăit pe caldarâmul denivelat. Apăru o mârţoagă înhămată la o trăsură de piaţă.

Se răsuci pe călcâie şi o luă spre centru. Sentimentul că e urmărit nu-l părăsea.

„Bietul Tietsch, gândi el încercând să scape de sub influenţa acestei senzaţii stupide, nejustificate, bietul Tietsch nu va primi concediul acela la care spera. Dorea atât de mult să plece şi să-şi etaleze în micul lui oraş bavarez ordinul agăţat deasupra buzunarului de la tunică.” Kloss îşi permisese să avanseze ideea că postul de radio duşman emitea în funcţie de fazele lunii. Tietsch rămăsese cu impresia că el descoperise această ipoteză.

Când s-a constatat că Sonderdienst controlează postul de radio, nimeni nu-l putea învinui pe Kloss de scandalul care izbucnise. De altfel, nici nu fusese prea mare. Pe faţa lui von Ossetzky apăru chiar umbra unui surâs atunci când Kloss îi relată greşeala cu efectele ei catastrofale. În aceste condiţii, nici nu mai putea fi vorba de concediu. Sărmanul Tietsch trebuia să se consoleze cu câteva porţii suplimentare de budincă.

Kloss chicoti amuzat la acest gând. În aceeaşi clipă răsună o împuşcătură. Se întoarse, căzu şi, după cotul zidului, zări silueta unui băiat care traversa strada, dispărând apoi printre ruinele casei incendiate pe lângă care trecuse cu o clipă mai devreme. Dinspre colţul străzii, veneau câţiva jandarmi cu armele pregătite pentru a trage.

Wachmeisterul[35], cu o mustăcioară roşcată, îl ajută să se ridice.

— Sunteţi rănit? domnule Oberleutnant

— Nu, din fericire, nu.

— A tras în dumneavoastră.

— S-ar putea să fi fugit în partea cealaltă, avea un pulover roşu – le spuse Kloss indicându-le o direcţie opusă celei în care se aflau ruinele. „Sper că nu umblă nimeni într-un pulover roşu pe vremea asta”, gândi Kloss.

Ascultă tropăitul patrulei care se îndepărta, îşi scutură uniforma şi opri o ricşă care tocmai trecea.

— Bonifraterska – zvârli el.

Se hotărâse să meargă la locul conspirativ, ca în orice altă zi fără soţ, deşi îl recunoscuse pe băiatul care trăsese în el. Era Mundek, cel despre care Józef spunea: „pistolul meu” sau „umbra mea”, Kloss îl văzuse de câteva ori de la distanţă, dar era

---

[35] plutonier de cavalerie.

sigur că nu se înşală. Înconjură casa pe jumătate distrusă de pe Bonifraterska şi, prin pivniţă, pătrunse în casa scării.

Începea să înţeleagă ce se întâmplase. Probabil că Józef căzuse. Józef era singurul om care ştia cine e trădătorul. Mătuşa Suzana îşi dăduse seama că ceva nu e în ordine. Kloss ştia că în astfel de situaţii decizia era una singură – moartea. Şi el ar fi procedat la fel. Dar mai ştia că nu el trădase şi că trebuia să dovedească asta cu orice preţ. Dacă s-ar afla în faţa unui tribunal... Nimeni n-are timp să-i anunţe sentinţa. În cel mai bun caz îi lasă un bilet „după aceea". „În numele Republicii, Tribunalul rezistenţei poloneze..."

Încercând să nu facă niciun zgomot urcă scările. Se opri şi trase cu urechea. Nu-l urmărea nimeni. Nu-i obligatoriu însă ca băiatul să acţioneze singur. Poate că-l aşteaptă cineva înăuntru. De pe palier nu se auzea nimic. Dar Kloss ştia că cel care s-ar afla dincolo de uşă l-ar aştepta nemişcat, fără să răsufle.

Deschise voit zgomotos uşa apartamentului vecin şi apoi o închise. Acţionă rapid. Din câţiva paşi se afla pe balconul care făcea legătura cu apartamentul învecinat. Escaladă balustrada, împinse fereastra şi strigând „Hände hoch!"[36] sări în sufragerie. Nu era nimeni. Cercetă cu ochii camera. Nimic. Controlă antreul, bucătăria, dormitorul. Verifică uşa – era încuiată. Nimic nu fusese mişcat de la locul său. Trase zăvorul. Conveniseră ca în zilele fără soţ uşa să rămână deschisă.

Cum va proceda dacă băiatul îşi va face apariţia? Mai mult ca sigur că, după încercarea nereuşită, nu va renunţa la executarea ordinului primit. Putea să-l împuşte cu uşurinţă pe băiat, dacă el ar fi fost trădătorul. Nu va ucide, dar nici nu se va lăsa ucis. Va sosi poate şi această clipă, a morţii. Ea făcea parte din jocul în

[36] Mâinile sus!

care se angajase. Dar ar fi stupid să cadă ucis de mâna unui tovarăş, a unui polonez.

Îşi descheie tunica şi se duse în dormitor. Luă din dulap o pătură. Stătu o clipă pe gânduri şi mai scoase una.

O jumătate de oră mai târziu, ţinându-şi respiraţia, un tânăr cu cizme şi o scurtă îmblănită se strecura spre palierul etajului al doilea. Ascultă o clipă la uşă, după care scoase revolverul şi îi puse amortizorul. Bine uns, acesta se ataşă fără zgomot. Nici uşa nu scârţâi când o deschise.

Antreul era gol. La lumina lanternei nu văzu nimic care să-i dea de bănuit. Uşa ce ducea în cameră era întredeschisă. Trase fără să ezite în silueta în uniformă care se odihnea pe divan acoperită cu o pătură. Zgomotul împuşcăturilor nu se auzi mai tare decât declicul unui comutator.

Nu apucă să se mire că cel împuşcat nici măcar nu tresare, căci o lovitură puternică în bărbie îl proiectă în uşă. Arma îi căzu din mână. Agresorul o ridică şi apăsă pe comutator. La lumină, Mundek, îl recunoscu pe bărbatul în cămaşă. Nu se înşela. Era neamţul pe care trebuia să-l lichideze. Omul se apropie de el, îl ajută să se ridice şi i se adresă în cea mai curată limbă polonă:

— N-am avut altă soluţie. Trebuie să-ţi explic câteva lucruri. În primul rând, spune-mi ce s-a întâmplat cu Józef?

Băiatul însă habar n-avea. Nici el, nici Kloss n-aveau de unde să ştie, că după multe peripeţii Józef ajunsese în pădure şi obţinuse aprobarea de a se întoarce la Varşovia pentru a anula sentinţa împotriva lui Hans Kloss, agentul cu indicativul J.23.

PAROLA!

1

Deschise ochii, dar se grăbi să-i închidă din cauza luminii. „Ce bunker, se gândi. Cum de-am ajuns aici?” Îşi imagină pereţii igrasioşi, zgrunţuroşi ai pivniţei de beton. Simţi nevoia să-i atingă. Îl fulgeră o durere cumplită în mâna stângă. Un val fierbinte îi inundă creierul. Îşi pierdu din nou cunoştinţa.

Când îşi reveni – după ore sau minute încercă să deschidă ochii. Pleoapele îi erau umflate. „O fi apus soarele!” Prin deschizătura îngustă a pleoapelor văzu un contur neclar, pe care nu-l putea asocia cu nimic. Un tablou ciudat. Apoi îşi reaminti unde se află, incapabil însă să-şi explice cum ajunsese acolo.

— Domnule locotenent Kloss, auzi el.

Nu se înşela, era un glas de femeie. O femeie într-un bunker. Ciudat. Apoi crezu că ştie: – era ordonanţa lui, Kurt.

— Kurt, zise el... dar nu-şi auzi vocea.

— Domnule locotenent Kloss, auzi din nou glasul femeii.

Se afla undeva, în spatele lui. Era suficient să se întoarcă pentru a o vedea. De ce nu reuşea să-şi schimbe poziţia?

Deodată zări chipul femeii chiar în faţa sa.

Nu mai înţelegea nimic. O vedea ca printr-o crăpătură îngustă. Deci era afară din bunker. Şi totuşi, glasul îi răsuna alături. Ceva se interpusese între ochii lui şi conturul neclar al acelei siluete. Imediat după aceea simţi o atingere plăcută, răcoritoare. O mână de femeie. Se vedea pe sine, cu ani în urmă, oare câţi să fi fost – cincisprezece sau chiar mai mulţi. Era bolnav de scarlatină. Zăcea într-o cameră cu jaluzelele trase şi aştepta ceva.

În sfârşit a venit mama, i-a pus mâna răcoroasă pe fruntea înfierbântată şi în clipa aceea şi-a dat seama că asta aştepta.

„Mamă!" Ar fi vrut să strige, dar de pe buzele umflate nu ieşi niciun sunet. „Mamă, sunt foarte bolnav."

Din nou femeia apăru în câmpul lui vizual. Brusc îi veni să râdă. Înţelese de ce avea sentimentul că se afla într-un bunker şi vede lumea printr-o crăpătură îngustă. Avea capul complet bandajat. Numai ochii îi rămăseseră neacoperiţi. Femeia aplecată deasupra lui era tânără şi frumoasă. De sub boneta albă cu bordură roşie se zăreau şuviţe negre.

— Cum vă simţiţi, domnule locotenent? Puteţi vorbi?

O înţelese, deşi îi vorbise într-o limbă străină. În altă limbă îi vorbea mama, în acea limbă în care, cu o clipă înainte, gândise şi el. Şi totuşi înţelegea. Oare înţelegea bine ce-i spunea femeia aceea? Se adresase unui oarecare locotenent Kloss. Dar el nu era locotenentul Kloss. El se numeşte Staszek Moczulski. Are zece ani şi este grav bolnav de scarlatină.

Auzi, mai degrabă simţi că femeia ieşise. Zări marginea îngustă a pervazului şi sub ea câţiva elemenţi de la calorifer. Începu să-i numere: unu, doi, trei...

Din nou, după ore sau zile, auzi voci. Duse mâna la faţă, dar nu mai simţi bandajul. Ridică încet pleoapele. Văzu un bărbat cu halatul aruncat peste uniformă şi alături de el aceeaşi tânără fată ale cărei bucle rebele se iţeau de sub bonetă. Pince-nez-ul cu rame de aur de pe nasul bărbatului tremura caraghios la fiecare mişcare a capului.

— O, locotenentul nostru îşi revine, zise bărbatul.

— Unde sunt?

— În spitalul din Wiesbaden, domnule locotenent Kloss.

— Cum de-am ajuns aici?

— Au bombardat trenul. Aţi avut noroc. N-au scăpat decât douăzeci şi patru de persoane. Iar dumneavoastră aproape că n-aţi fost rănit.

— Totul mă doare.

— Câteva contuzii şi probabil o comoţie cerebrală. N-aveţi stări de leşin?

— Nu. Doar că nu-mi aduc aminte ce căutam în tren.

— Din documentele găsite reiese că mergeaţi în Franţa.

— Vorbeaţi tot timpul de Paris, interveni sora, despre castanele din Place Pigalle.

— Despre castane? întrebă doctorul

— Ce-am mai spus?

Vru să se ridice, dar o durere pătrunzătoare sub claviculă îl obligă să se lase pe pernă.

— Liniştiţi-vă, îl potoli doctorul. Toate oasele vă sunt intacte, dar aveţi nişte contuzii zdravene. V-au găsit la douăzeci de metri distanţă de terasament. Probabil că suflul v-a proiectat din tren.

— Ce-am mai spus? insistă el.

— Nişte aiureli, n-am înţeles nici jumătate, de altfel vorbeaţi în limbi străine.

— Nu vă enervaţi, îl linişti medicul, este normal după o comoţie cerebrală. Pot să vă asigur că n-aţi divulgat niciun secret militar. Chiar dacă aţi fi spus ceva, tot nu v-ar fi înţeles nimeni, căci leziunile suferite determină şi tulburări de vorbire.

— De cât timp sunt aici? vru să ştie Kloss.

— De trei zile. Peste două săptămâni o să vă trimitem la comisie. Să nu vă aşteptaţi la prea mult. Probabil că vă va trimite pe front.

— Doresc să plec. Am repartizarea pentru unitate. Trebuie să ajung acolo.

Medicul ridică din umeri. Pince-nez-ul îi tremură pe nas. Abia atunci Kloss observă că mâneca dreaptă a vestonului atârna goală.

— Faceţi cum doriţi. Soră, de mâine pacientul va primi un meniu de refacere. Trebuie să prindă forţă înainte de a pleca acolo unde se grăbeşte atât de mult să ajungă.

Se răsuci pe călcâie şi porni spre uşă. Sora îl urmă. Kloss privi împrejur. Patru paturi albe, identice. Doar unul singur nu era ocupat. Răniţii, bandajaţi, arătau asemenea unor mumii. Unul avea piciorul suspendat cu un scripete. Se auzeau respiraţii şuierătoare şi sforăituri, în rest, nimic nu tulbura liniştea.

Închise ochii încercând să-şi reamintească ce se petrecuse în urmă cu trei zile. Trenul... da! Îşi aminteşte compartimentele Pullmann, elegante, semiobscuritatea albăstruie a becurilor, un ofiţer întins comod pe canapea. „Locotenentul...”, Kloss îşi spusese numele. Celălalt se prezentase la rândul său. Ce nume pronunţase? Imposibil să-şi amintească. O discuţie banală. Amabil, colonelul îi oferise o ţigară de foi. Avea insomnie şi compania tânărului locotenent îi făcea o reală plăcere. După părerea oberstului Tiede, aşa se numea, prea mulţi ofiţeri tineri erau trimişi în teritoriile ocupate, în loc să plece pe front.

Colonelul considera asta o greşeală. Aceşti tineri erau nedreptăţiţi, căci numai în luptă puteau dobândi experienţa necesară şi posibilitatea unei promovări rapide. Fără să ezite, Kloss se declarase de acord...

Asta îşi amintea. Dar ce se petrecuse înainte? Se urcase în vagonul acela la München, în ultimul moment, când trenul se pusese deja în mişcare. De ce întârziase atâta? Se întâmplase ceva neobişnuit, dar ce anume? Îşi amintea doar că sosise devreme la gară şi că se plimbase o jumătate de oră între chioşcul de ziare şi scările tunelului ce ducea spre celelalte peroane. Aştepta pe cineva? Îşi reaminti de pachetul de ţigări cumpărat de la chioşc, de faptul că fumase înainte de a se urca în tren. Oare ce sau pe cine aşteptase? Privi spre calorifer şi, absent, numără elemenţii – erau paisprezece. Ridică ochii. Pe pervaz se afla un ghiveci cu o ferigă. Văzuse nu de mult una asemănătoare. Dar unde anume? În orice caz nu era pe un pervaz.

Îşi reaminti deodată mica vitrină a magazinului aflat pe una din străzile ce se încrucişau cu Polawska. Între porţelanurile chinezeşti şi o spadă veche se afla ghiveciul cu feriga care însemna că se putea intra în magazin. Când ajunsese acolo era aproape cinci şi proprietarul se pregătea să tragă oblonul. În urmă cu o jumătate de oră, oberst Rhode, şeful lui, îi înmânase un plic cu ordinul de plecare. Centrala Abwehrstelle îşi amintise că Oberleutnantul Kloss lucrase la lansarea agenţilor în Kolberg şi hotărâse să-i fructifice experienţa în Franţa. Şi astfel se trezi transferat la Saint Gille, în Normandia.

La anticariatul acela plasat pe o străduţă lăturalnică, rar vizitat de cumpărători, se dusese pentru a raporta hotărârea neaşteptată a superiorilor săi germani. Partea proastă era că trebuia să plece de urgenţă. Colonelul Rhode se hotărâse să profite pentru ultima

oară de subordonatul său, cerându-i să transmită un colet familiei sale aflate la München.

— Cât vei rămâne în München? îl întrebase anticarul.

— Cel mult o zi. Vineri trebuie să fiu la Saint Gille.

— Unde vine asta?

— Un târg prăpădit din Normandia. Caută pe hartă.

— Voi comunica. Aşteaptă instrucţiunile la München. Pleci de acolo poimâine, cu ultimul tren spre Paris. Pe peron te va aştepta omul nostru, care-ţi va comunica ce-ai de făcut în continuare.

— Cum îl voi recunoaşte?

— Te va recunoaşte el. Va întreba: mergi spre Saint Gille?

Asta era! Atunci văzuse feriga aceea pe care i-o reamintea ghiveciul de pe pervazul geamului. Deci, fusese la München. Îşi aminti casa sordidă a lui Rhode, pe soţia acestuia, o femeie grasă şi fandosită. Nu profitase de ospitalitatea oferită, ci optase pentru hotelul garnizoanei. Apoi se dusese la gară. Ultimul tren pleca în ziua aceea la orele 16,50. Kloss îşi lăsase valiza în compartimentul gol. Probabil că oberst Tiede venise mai târziu. Coborâse şi începuse să se plimbe pe peron. De la bariera de fier până la chioşc şi înapoi.

Oamenii treceau pe lângă el, însă niciunul nu se apropia pentru a-l întreba dacă merge la Saint Gille.

Lumina verde a semaforului se aprinsese deja, când văzu un bărbat în uniformă de feroviar care alerga spre tren. Instinctul îi spuse că acesta era omul pe care-l aştepta. Locomotiva şuieră puternic, uşile vagoanelor se închideau zgomotos. La rândul său, omul îl recunoscuse pe Kloss.

— Transferarea ta ne-a luat prin surprindere, îi spuse acesta fără altă introducere. Legătura o vei lua în Normandia. Te vor găsi. Ţine minte parola: „La Paris, cele mai bune castane sunt în

Place Pigalle”. Răspunsul: „Suzanei îi plac numai toamna”. Vei afla că-ţi va trimite un stoc proaspăt. Repetă!

Kloss nu mai apucase să repete. Trenul se pusese în mişcare şi, încet, încet, prindea viteză. Sări pe scara vagonului ce trecea prin dreptul lui şi mai apucă să-l vadă pe feroviar cum se pierde în mulţimea de pe peron.

Intră în vagon. Conductorul îi ţinu un logos despre cât de periculos este să sari în trenul ce se află în mers. Cu stoicism Kloss suportă lecţia bătrânelului, repetând în gând parola.

Deodată simţi că-l cuprinde frigul. Oare ce spusese medicul acela infirm... Nu el, parcă infirmiera. Trebuie neapărat să afle de la ea ce-a mai vorbit în timp ce era inconştient. Amintise de castane. Dacă ea raportase acolo unde trebuia ciudatele cuvinte ale ofiţerului rănit? Dacă tonul liniştitor al doctorului ciung era doar o tactică pentru a nu-i trezi bănuielile?

Totul fusese prevăzut atunci când i se încredinţase această muncă. Învăţase să recunoască oameni pe care nu-i văzuse niciodată, să povestească despre o familie ce nu-i aparţinea. Singurul lucru pe care nu-l prevăzuseră era posibilitatea unor asemenea momente, când omul devine incapabil să-şi mai controleze gândurile, când ajunge să depindă de câteva cuvinte spuse la întâmplare sub efectul febrei sau al comoţiei. Infirmiera spunea ceva de o limbă străină. Oare vorbise în polonă? Vedea ca prin ceaţă camera lui de copil cu fereastra acoperită de o pătură în carouri. Avea impresia că este băieţandrul bolnav de scarlatină, că mama se apropia de el. Dacă o strigase în polonă...

Era însă greu să presupună că cineva în acest spital supraaglomerat, asemenea tuturor spitalelor germane, în acea primăvară timpurie a lui ’44, să fi dat atenţie bâiguielilor unui ofiţer rănit. Dar parola? Dacă pronunţase parola? Fraza aceea

despre castanele din Place Pigalle este suficient de curioasă pentru a trezi eventualele bănuieli.

— Camarade, auzi el o şoaptă, ai o ţigară?

Se întoarse. Omul cu piciorul suspendat de scripete, îl privea cu ochi rugători.

— Nu ştiu. Se răsuci cu greutate şi trase sertarul de la noptieră.

Portofelul, pachetul de ţigări şi chibriturile se aflau acolo. Pachetul pe care-l cumpărase la chioşcul de pe peronul gării din München.

— Aprinde-o, şuieră celălalt. Nu mă pot mişca.

— Voi încerca.

Trase pătura care i se păru tare de parcă ar fi fost din tablă. Lăsă cu grijă un picior, apoi îl coborî şi pe celălalt. Era ameţit, dar se aşeză pe marginea patului. Cu mâinile înţepenite reuşi totuşi să aprindă ţigara. Apoi făcu un pas în direcţia celuilalt. Rănitul se înecă cu fumul şi fu zguduit de un acces de tuse.

Şezând pe pat, cu tălpile goale pe pardoseala rece, Kloss se străduia să pună cap la cap elementele acelei călătorii cu trenul. Îşi amintea că ascultase povestirile lungi şi confuze ale lui Tiede, pe care-l aproba din când în când. Apoi intrarea în gara distrusă din Wiesbaden şi un grup de soldaţi şi ofiţeri ce se buluceau spre baraca care reprezenta staţia şi probabil bufetul. Atunci se gândise dacă n-ar fi bine să dea o fugă până la bufet şi să bea o bere, pretext de a scăpă de pisălogeala monotonă a colonelului, care făcea caz de experienţa sa în materie de femei, încercând să-l convingă de ascendentul roşcatelor asupra blondelor şi brunetelor. Colonelul, parcă ghicindu-i gândurile, îl preveni că trenul nu stă în gară decât două minute. Într-adevăr, nici nu terminase ce avea de spus şi trenul se puse în mişcare.

Nu-şi mai putu aminti clar ce se întâmplase după aceea, la cinci sau şase minute de la plecarea din staţie. Doar că becul se stinsese brusc, în vreme ce prin fereastră se vedea o mare de lumină. Nu auzise niciun zgomot şi asta îi stârnise interesul. Încercase să se apropie de fereastră, dar peste el se prăbuşi un corp. Era Tiede care striga ceva. Apoi îi apăruse acel pervaz cu ferigă, care părea a fi un peisaj ce se zărea prin ferestruica îngustă a bunkerului.

— Se poate, domnule locotenent – vocea infirmierei răsună speriată. N-aveţi voie să vă ridicaţi. Vă rog să vă culcaţi imediat. Cine v-a permis să fumaţi? Daţi-mi, vă rog, ţigările.

— Mă simt bine.

Observă că sora nu era deloc atât de tânără şi de frumoasă cum i se păruse. Avea un ten cenuşiu, bolnăvicios şi ochii obosiţi.

— Mă voi culca. Dacă-mi puneţi mâna pe cap aşa cum aţi făcut acum o oră.

— Asta n-a fost acum o oră, ci alaltăieri. M-aţi confundat cu mama dumneavoastră. Pe ea o strigaţi.

— Cum, se miră el. În germană?

— Bineînţeles, vocea ei exprima mirarea, în ce limbă aţi fi putut s-o strigaţi?

Închise ochii când palma ei îi atinse fruntea şi adormi imediat.

2

Ploua. Leutnant Erik von Vormann privea peisajul imaculat de dincolo de geam şi se gândea la îngerul său păzitor care în urmă cu trei zile îl sfătuise să coboare în gara distrusă a Wiesbadenului ca să bea o bere.

Era cu atât mai ciudat cu cât lui von Vormann nu-i plăcea berea. Şi totuşi, o dorinţă irezistibilă îl mânase să-i încerce gustul amărui. Poate că îngerul lui păzitor n-ar fi intervenit, dacă n-ar fi fost cina aceea îmbelşugată pe care o luase în compania unor cunoştinţe müncheneze. Cina se prelungise până a doua zi la prânz, când urma să plece. Ca întotdeauna după chef, pe Erik îl chinuia setea.

După ce înghiţise halba de un litru plină cu surogat de bere, alergase pe peron, dar nu mai zărise decât lanterna roşie a ultimului vagon. Atunci n-avea de unde să ştie că asupra lui, fiu şi nepot de general, providenţa îşi întinsese aripa ocrotitoare. Furios, era pe punctul de a blestema gustul lui pentru bere, orgia din ziua precedentă ca şi ordinul care-l expedia din liniştitul München. Aici, sub protecţia lui papa generalul, învârtea hârtiile de la Abwehrstelle. Acum era trimis în zona Atlanticului, într-o „văgăună” bătută în cuie, unde, după toate probabilităţile, munca avea să fie alta şi unde nimeni nu-l va trata cu politeţe pentru considerentul că este fiul lui von Vormann, ci dimpotrivă. Şi asta pentru că tatăl său îndrăznise să aibă într-o anume problemă o altă părere decât genialul gefreiter[37] şi, ca urmare, călătorise de la statul major general până în îngheţata Ucraină pentru a avea timp de meditaţie asupra greşelii comise.

Tânărul von Vormann se considera duşman al nazismului, dar nu făcea nimănui confidenţe în acest sens. După o scurtă perioadă infantilă, în care înghiţise ideologia naţional-socialistă,

---

[37] fruntaş.

ajunsese la concluzia că trebuie s-o rupă cu scursura hitleristă. Asta nu însemna că-i contesta celui de-al III-lea Reich ideea cuceririi lumii. Dimpotrivă, considera că moşia din Prusia răsăriteană, care începea să se degradeze, trebuia refăcută cu munca sclavilor şi n-ar fi avut nimic împotrivă ca Vormannilor să li se dea sarcina de a „civiliza” întinsa regiune a Ucrainei. Dar euforia primelor victorii trecuse repede şi cel de-al III-lea Reich îşi aminti de von Vormann. Tatăl, care se îndoise întotdeauna că Erik va deveni un adevărat ofiţer, îi lăsase un post bun, liniştit, la München. Dar acum totul luase sfârşit.

Dincolo de geam, peisajul era cenuşiu, monoton, nu avea nimic din ilustratele colorate pe care le colecţiona micuţul Erik. La drept vorbind, nu-l interesa Franţa. Din principiu, dispreţuia tot ce nu era prusac. Chiar faţă de bavarezi manifesta o neîncredere amestecată cu dispreţ. Von Vormann îşi privi ceasul. Conform mersului trenurilor, de patruzeci de minute ar fi trebuit să fie la Saint Gille. Ceva nu mergea cum trebuie în maşinăria ordinii germane. Deschise geamul. Vântul rece, umed îl lovi în faţă. Undeva pe aproape trebuia să fie oceanul. După curbă se profilau acoperişurile ascuţite ale caselor din Saint Gille. În prim plan, apărură fortificaţiile de beton, întunecate, ale zidului de apărare a Atlanticului, conceput pentru a opri invazia aliaţilor. Oare îi va opri?

Erik von Vormann îşi ridică gulerul de la pardesiu şi întinse mâna după elegantul *nécessaire* de pe poliţă. Seara, când sosise la cazinoul din vechiul hotel ce se numea pretenţios „Majestic” – firma nu tentase pe nimeni, astfel că mai atârna la intrare – îşi repetă întrebarea pe care şi-o pusese atunci când privise de la fereastra vagonului sumbrele fortificaţii din beton: vor reuşi oare să-i oprească pe aliaţi? Vor zădărnici debarcarea?

Îşi turnă vin. Era destul de prost. Gândul îl duse la tatăl său care „scurta linia frontului” undeva în apusul Ucrainei. Formula aparţinea terminologiei militare. Nu trebuia să fii un mare strateg pentru a şti ce înseamnă asta. Von Vormann îşi amintea hărţile mari de stat major, cu steguleţe colorate, pe care în copilărie tatăl său i le arăta sperând să facă din el un adevărat ofiţer.

Cu coada ochiului îl zări pe colonelul Elert, superiorul său direct, care tocmai intra în cazino. Întinse cât putu de repede mâna după ziar şi, mimând un interes deosebit, începu să studieze comunicatul din urmă cu două zile al Oberkommando-ului Wehrmacht-ului, în timp ce reflecta cu amărăciune că în văgăuna aceea chiar şi ziarele ajungeau cu întârziere. N-avea niciun chef să converseze cu Elert. Îi displăceau veselia zgomotoasă şi manierele cazone ale acestui colonel borţos. Primitiv, încrezut, ordinar – aşa îl caracterizase la prima întâlnire când, după ce-i examinase documentele, Elert îi spusese: „Domnule locotenent Vormann”. „Mă numesc von Vormann”, ripostase Erik, accentuând intenţionat pe „von”. Elert lăsase impresia că nu reţinuse precizarea, deoarece în discuţie emisese încă de două ori această particulă.

Încercarea de a se ascunde în spatele ziarului se dovedi inutilă. Elert se opri lângă masa lui.

— Te rog nu te deranja, domnule locotenent, i se adresă el lui Vormann care, mimând surpriza, luase poziţia de drepţi.

Elert împinse un scaun şi se aşeză, mai bine-zis se trânti, cum constată Vormann. Fără să întrebe, îşi turnă vin într-un pahar.

— Din nou singur, domnule locotenent? Dacă vrei îţi fac cunoştinţă cu colegii.

— Mulţumesc, domnule colonel. Superiorilor mei m-am prezentat. Acum sunt în timpul meu liber.

— Trebuie neapărat să-ţi găseşti o companie. Aici este o plictiseală îngrozitoare.

— Eu nu mă plictisesc niciodată, domnule colonel.

— Înţeleg, zâmbi Elert, vă oferiţi singur cea mai plăcută companie. Poate că vă spuneţi şi anecdote? – redeveni serios. Nu uitaţi că ofiţerii Abwehr-ului trebuie să menţină în permanenţă o legătură strânsă cu oamenii. Şi încă ceva, în serviciul nostru nu există împărţirea în timp de serviciu şi în timp liber. V-aş ruga să nu uitaţi asta.

— Nu voi uita.

În clipa aceea îl ura pe Elert şi avea o poftă nebună să-l pocnească peste mutra aceea umflată. Cu ce drept îşi permitea să-i dea lecţii lui, unui von Vormann, muştruluindu-l ca pe un elev?

Elert se uită o clipă la von Vormann.

— Bine, domnule locotenent. Învârteşte-te prin Saint Gille, deşi n-ai prea mult de văzut. Peste o zi-două o să ne apucăm de treabă.

Se ridică şi, fără să schiţeze măcar un gest de salut, se îndreptă spre uşă, ca şi cum singurul motiv pentru care venise la cazino fusese această discuţie.

Erik puse ziarul de-o parte şi aruncă o privire în sală. La masa de alături, un căpitan de infanterie povestea unor locotenenţi impresiile dintr-un bordel din „Le Havre”. La bar, un subofiţer SS albicios, fără gene, cocheta cu o fată grăsuţă din serviciul auxiliar.

Von Vormann întoarse capul simţindu-se privit. La măsuţa de lângă geam stătea un bărbat în uniforma organizaţiei Todt. Când îşi dădu seama că von Vormann îl observase, se ridică şi se îndreptă spre el.

— Scuzaţi-mă, domnule locotenent!

— Vă rog, zise el, privindu-l cu răceală.

Bărbatul zâmbi nesigur.

— Îmi permiteţi să iau loc, domnule locotenent? Am sosit de curând şi nu cunosc pe nimeni aici. Am fost în Gubernia generală.

Erik se întreba dacă e doar o impresie sau într-adevăr acestui om îi era teamă.

— Vă rog. Dacă vă închipuiţi că în doi ne vom distra mai bine, luaţi loc.

Îi veni în minte lecţia lui Elert despre necesitatea de a cunoaşte oamenii. Fie!

— Mă numesc Ormel, se prezentă omul cu acelaşi zâmbet pe buze. Aş fi bucuros dacă domnul locotenent ar accepta să bea un pahar de coniac cu mine. Sunt aici de trei zile şi am constatat că vinul este mizerabil. În schimb, coniacul...

Pocni din degete pentru a atrage atenţia chelneriţei care tocmai trecea.

— Două coniacuri, domnişoară. Dinainte de război, adăugă el zâmbind de parcă ar fi spus o glumă bună.

Abia acum îşi dădu seama von Vormann că ceea ce luase drept zâmbet era o grimasă datorată unui chirurg nu prea îndemânatic. Privi cu atenţie şi remarcă cicatricea din colţul stâng al gurii, o cută care dădea impresia că omul zâmbeşte permanent.

— Von Vormann, se recomandă Erik. Sincer să fiu, prefer singurătatea. Nu voi bea coniacul cu dumneavoastră, v-aţi grăbit cu comanda.

— În cazul acesta voi fi nevoit să-l beau singur, spuse el, şi-i întinse lui von Vormann un pachet de ţigări.

Văzând că acesta nu reacţionează, îşi scoase o ţigară şi şi-o aprinse.

— Aţi sosit astăzi dimineaţă. Nu-i aşa?

— E greu să vă descurajeze cineva – spuse Erik şi îşi potrivi monoclul. Şi ce-i cu asta?

— Aţi trecut prin Paris?

— După câte ştiu alt drum nu există.

— Sper c-aţi avut puţin timp să vizitaţi Parisul.

— Îl consideraţi un oraş chiar aşa de interesant?

— La Paris, spuse celălalt privindu-l în ochi, cele mai bune castane se găsesc în Place Pigalle.

— Cele mai bune castane sunt în Place Pigalle? Nu, vă contrazic. Dar de ce aţi considerat necesar să mă informaţi despre asta?

Omul izbucni în râs. Lui Erik râsul i se păru nesincer, silit.

— Dacă aţi fi stat mai mult la Paris aţi fi aflat că în Place Pigalle nu castanele sunt cele mai bune, ci... lăsă impresia c-ar vrea să-i şoptească ceva lui Vormann.

Erik îl opri.

— Bănuiesc ce doriţi să-mi spuneţi, dar nu mă interesează specialităţile din Place Pigalle.

Chelneriţa aduse două pahare. Ormel sorbi dintr-o înghiţitură un pahar, apoi pe celălalt. Se ridică grăbit.

— Mi-a făcut multă plăcere să vă cunosc, domnule locotenent.

Vorbele-i rămaseră suspendate, de parcă ar mai fi aşteptat ceva. Von Vormann se decise să nu-i întindă mâna. Înclină din cap rece.

Privind în oglinda agăţată vizavi de masa sa îl văzu pe Ormel cum plăteşte coniacul la bar şi se îndreaptă zorit spre uşă. Von Vormann îşi zise că n-ar strica să vadă unde se grăbeşte deodată acest bărbat, care cu puţin timp înainte fusese gata să întreţină cu el o discuţie absurdă, despre nişte castane din Place Pigalle.

Când ieşi din Cazino fu obligat să-şi acomodeze privirea cu întunericul. Oraşul era scufundat în beznă. Îi trebuiră câteva secunde pentru a putea zări silueta bărbatului care se îndepărta în grabă. Porni pe urmele lui.

Ormel mergea repede, fără să privească înapoi. Brusc dispăru. Von Vormann se opri. Încercă să-şi aprindă o ţigară, lucru dificil din cauza vântului puternic. În cele din urmă reuşi. Reţinu locul în care dispăruse bărbatul cu zâmbet fals şi ochi înspăimântaţi. Remarcă profilul întunecat al unei vile mari cu grilaj din fier forjat, neluminată, asemenea tuturor caselor din acel oraş. Din spatele obloanelor bine închise răzbăteau voci şi muzică. Zări inscripţia rotundă de deasupra porţii: Pensiunea „Le Trou”.

3

Jeanne Mole, proprietăreasa pensiunii „Le Trou”, care nu se bucura de o reputaţie prea bună printre locuitorii din Saint Gille, îşi lua rămas bun de la ultimii clienţi.

Un tânăr aviator, în vârstă de aproximativ douăzeci de ani, cu o faţă de copil, acoperită de un puf fin, părea deosebit de supărat. În cele din urmă, Jeanne reuşi să se smulgă din îmbrăţişarea lui şi să-l expedieze.

Se privi în oglindă. Faţa îi era cenuşie de oboseală. Nu-i strica o vizită la cosmeticiană. „Dacă acţiunea de la închisoare va reuşi, îşi zise ea, mă voi duce la Le Havre şi-mi voi lăsa toţi banii la cea

mai bună cosmeticiană.” Se gândi cu uşurare că peste o clipă va intra în baia fierbinte şi, odată cu machiajul, va spăla şi urmele mâinilor acelor oameni în uniforme urâte, se va purifica de privirile lor lacome. Apoi îşi aminti că înapoia uşii prin care răzbătea muzica patefonului mai rămăsese unul.

Se uită în oglindă, compunându-şi un surâs, şi apăsă pe clanţă. La vederea ei, căpitanul de infanterie sări în picioare...

— În sfârşit, Jeanne, te aştept de-o veşnicie.

Nu se putea spune că este un reprezentant tipic al rasei nordice acest căpitan al cărui nume îi fugise din minte. Ştia doar că construieşte cea de-a doua linie de fortificaţii, undeva în zona Caen. Nu pentru capul lui chel ca un genunchi, cu obrajii căzuţi asemenea fălcilor unui buldog, prost bărbierit, cu picioare strâmbe îi permisese să rămână mai mult, ci pentru că îi putea fi util.

Desigur, Centrala va fi interesată de cea de-a doua linie de fortificaţii. Va reuşi ea să scoată ceva de la acest purcel cu mâinile veşnic umede?

Evită cu îndemânare îmbrăţişarea şi făcu un efort să-l mângâie tandru pe obrazul ţepos.

— Avem afaceri de reglat, domnule căpitan. De asta v-am permis să mai rămâneţi.

— Şi eu care credeam... oftă el şi-şi umezi buzele.

— Dacă aş fi în locul dumneavoastră nu mi-aş pierde speranţa. Dar, înainte de orice, afacerile.

Deschise un dulap imens, cu oglindă, şi luă de pe un raft un cupon de material înflorat, învelit într-un ziar.

— L-am adus special pentru dumneavoastră de la Paris. Vă place?

— Îmi placi dumneata, zise el, înclinându-se lacom spre mâna ei.

— Câţi ani are soţia dumneavoastră? îl trezi ea la realitate.

— Peste patruzeci.

— Şi talia?

— Mult mai plină decât a dumitale.

— În cazul acesta, materialul i se va potrivi de minune. Trebuie să mai aduc şi nişte parfumuri. Ce preferaţi?

— Parfumul dumitale.

— O... asta vă va costa mai scump. Dar aveţi credit la mine. Doar nu veţi pleca prea curând de aici.

— Nici vorbă, mai am de lucru cel puţin o jumătate de an şi dacă mi-ai permite aş rămâne definitiv aici încercă din nou s-o îmbrăţişeze.

— Domnule căpitan, minţiţi ca orice bărbat.

— Jeanne, bolborosi el apropiindu-şi obrazul de al ei.

Fără ca el s-o observe, femeia atinse cu pantoful un buton ce se afla sub pat. Reprimându-şi sila, îi permise s-o sărute. Ce-o fi cu Marlene de nu mai vine?

În sfârşit se auzi un ciocănit discret şi imediat se deschise uşa. În prag apăru o servitoare grasă.

— Am adus peştele, doamnă.

— Condu-l pe domnul căpitan, zise ea aranjându-şi părul.

— Întotdeauna ne deranjează cineva. Pe mâine, Jeanne!

Obosită, se prăbuşi în fotoliu. Auzi uşa trântindu-se. Se ridică şi îl urmări pe fereastră pe căpitan. Apoi urcă scările. Henri îi deschise înainte ca ea să bată. Ţinea între dinţi o pipă neagră, roasă.

— Ei?

— Nu prea multe. Au de lucru pentru cel puţin o jumătate de an – se apropie de chiuvetă şi se spălă pe faţă. Acum dă-mi o ţigară, îi ceru ea bărbatului în uniforma organizaţiei Todt, care,

mohorât, privea pe geam. Te-ai întâlnit cu el? îl întrebă ea în timp ce-i aprindea ţigara,

— Jean Pierre a ratat afacerea, zise Henri. Cred că se zgârie pe ochi.

— Ce înseamnă „a ratat”, ridică din umeri bărbatul de la Todt. Am găsit tipul. E cam tânăr. Celălalt trebuia să fie Oberleutnant, pe când ăsta este doar leutnant. Şi totuşi, nimeni altcineva n-a mai sosit în Saint Gille. Am verificat.

— Nu ţi-a răspuns la parolă? întrebă Jeanne.

— I-am spus parola cui nu trebuia. Dacă s-a prins...

— Crezi c-a sesizat ceva?

— Naiba ştie. Era un dandy cu monoclu, acru. Am vrut să-i povestesc despre fetiţele din Place Pigalle, dar mi-a dat să înţeleg că asta nu-l interesează. De fapt a evitat să discute.

— Cred că Jean Pierre ar trebui să plece din Saint Gille măcar o vreme, se nelinişti Jeanne.

— Nu, este imposibil. Mâine participăm la acţiunea de la închisoare. În orice clipă îl pot transfera pe Mark în altă parte... Dacă nu acţionăm mâine – lovi pipa de marginea mesei – s-ar putea să fie prea târziu. Pentru asta avem nevoie de Jean Pierre, de uniforma lui, de documentele lui, de cunoştinţele lui de limbă germană. E clar?

— Da, zise Jean Pierre, trebuie să rămân. De altfel am impresia că ne alarmăm de pomană. Acest von Vormann nu părea prea dezgheţat.

— În ordine, conchise Henri. Deci, să discutăm despre ziua de mâine.

Aşeză pe masă o cutie goală de chibrituri.

— Asta e primăria. Beciul închisorii dă spre Rue de la République – se întoarse spre Jean Pierre. Vii cu un camion aici – puse un băţ de chibrit lângă cutie...

4

Leutnant von Vormann zâmbi uşor amuzat gândindu-se la sarcina pe care şi-o asumase în discuţia cu Elert. Rolul de momeală sugerat de colonel nu-i surâsese de la început, dar după câteva încercări nereuşite se lăsase, totuşi, convins.

Cu o seară înainte, Erik fusese luat prin surprindere. Profitând de faptul că încetase ploaia, ieşi să se plimbe pe bulevard. Merse destul de mult, ajungând până în punctul în care bulevardul se transforma într-un drum obişnuit, străjuit de platani, locul vilelor şi pensiunilor elegante fiind luat de căsuţe văruite în alb, în curţile cărora erau întinse frânghii pentru uscat rufele.

În timp ce făcea cale întoarsă, îşi zise că n-ar strica să bea un pahar de coniac, astfel că o apucă spre Rue de la République, unde spera să mai găsească o cafenea deschisă.

Atunci începuse totul. Sosi un camion. Din poarta primăriei se auziră focuri de armă, iar din şcoala învecinată năvăliră soldaţii.

Când au început împuşcăturile Erik se surprinse mai degrabă curios decât înspăimântat. Intui că bandiţii vor încerca să forţeze poarta primăriei, unde ştia că se află închisoarea. Instinctiv scoase revolverul, nefolosit de la începutul războiului, îi trase piedica şi alergă în direcţia primăriei.

La lumina unei rachete trase, văzu o siluetă care încerca să sară pe platforma unui camion în mers. Îl mai despărţeau cel mult zece metri. Trase de câteva ori şi observă cu satisfacţie că bărbatul agăţat de oblon cade, lovindu-se cu capul de pavaj. Cei din camion traseră, însă niciun glonţ nu-l atinse pe Erik, surescitat de iminenţa primejdiei. Alergă spre grupul de soldaţi ce se adunaseră în jurul celui căzut.

La lumina lanternei recunoscu chipul celui care, cu o seară în urmă, venise la masa lui şi-i vorbise aiurea despre nişte castane din Place Pigalle. Omul nu murise şi von Vormann ordonă să fie transportat de urgenţă la spitalul închisorii. Discută cu medicul în uniformă de sturmführer SS, după care, satisfăcut că-şi deranja şeful, plecă pentru a-i raporta. Avea să fie dezamăgit: Elert nu se culcase încă, ci, cu un pahar de coniac alături, studia nişte documente întinse pe birou.

— Luaţi loc, îi spusese trecând peste formula protocolară cu care von Vormann se prezentase.

O clipă mai devreme primise un raport telefonic privind tentativa de atac asupra închisorii. Deoarece era prima acţiune de acest fel organizată în Saint Gille, ajunse la concluzia că unul din ultimii francezi arestaţi trebuia să fie capul rezistenţei, de vreme ce recurseseră la atacul închisorii plasate în centrul oraşului. Tocmai încerca să găsească vreun indiciu în documentele celor arestaţi, dar nu ajunsese la nicio concluzie. Ascultă cu atenţie raportul lui Vormann şi faptul că nu-l întrerupse constitui o surpriză plăcută pentru locotenent. Întrebarea i-o puse numai după ce Vormann îşi încheie raportul:

— Crezi că se mai poate scoate ceva de la individul acela?

— Este grav rănit, domnule colonel. Eu l-am nimerit în cap şi în plămân, iar unul din soldaţi i-a trimis o serie în abdomen. Am discutat cu medicul închisorii. Sunt puţine şanse.

— E inconştient?

— Da. Mai poate rezista două-trei ore.

— Deci, domnule Vormann...

— Mă numesc von Vormann, domnule colonel...

— Te rog să nu mă întrerupi, domnule locotenent Vormann. Deci, individul acela care vi s-a părut suspect de ieri s-a dus la

pensiunea „Le Trou”. Se potriveşte de minune. Şi cum suna fraza aceea? Te rog s-o repeţi.

— La Paris, cele mai bune castane sunt în Place Pigalle.

Colonelul ridică receptorul.

— A venit maşina? răcni el în receptor, apoi i se adresă lui Vormann. Să mergem să discutăm cu acel Ormel.

— Scuzaţi-mă, domnule colonel. Când am amintit de pensiunea „Le Trou” aţi spus: „se potriveşte de minune”. Trebuie să înţeleg că...

— Nu trebuie să înţelegi nimic, dragă Vormann. Cel care gândeşte aici sunt eu. Dumneata vei executa ordinele.

Poate că această frază azvârlită în fugă a fost cea care l-a determinat pe von Vormann să ia hotărârea de a lucra pe cont propriu. Ar fi făcut orice pentru a reuşi să-i dea peste nas acelui bădăran îngâmfat.

Spitalul închisorii nu era altceva decât o pivniţă fără ferestre, vopsită în alb. Trei saltele acoperite cu pături cenuşii, o masă şchioapă pe care se aflau câteva seringi şi necesarul minim de medicamente constituiau tot mobilierul.

Când Elert şi von Vormann intrară, auziră respiraţia şuierătoare a omului care zăcea cu ochii aţintiţi în tavan. La intrarea lor, medicul în uniformă SS, cu un halat alb zvârlit pe umeri, întoarse capul.

— E în comă.

— Te rog să-i faci o injecţie – celălalt ridică din umeri. Fă-i o injecţie, omule, să mai zică ceva. Morţii nu mă interesează.

Prompt, medicul înfipse acul în braţul moale al rănitului.

— Seringa nu-i fiartă, se scuză el.

— Oricum, nu mai contează.

Se aplecă deasupra rănitului. Pentru o clipă privirea acestuia deveni lucidă. Apoi coborî pleoapele. Şi totuşi vorbi...

— Unde sunt? zise el în franceză.

Von Vormann traduse imediat, dar Elert îi făcu semn să tacă.

Rănitul tremura, palmele bâjbâiau pe pătură de parcă ar fi căutat ceva, degetele i se îndoiau spasmodic.

— N-ajungem la niciun rezultat, zise medicul.

Elert se întoarse, luă o sticluţă, o destupă şi mirosi conţinutul.

— Spirt?

Medicul confirmă.

— Să încercăm cu asta. Prefer metodele simple.

— Asta îl va omorî. Orice picătură de lichid...

— Te rog să i-l torni pe gât. Ce importanţă au două ore în plus sau în minus?

Erik se întoarse lăsând impresia că vrea să iasă. Colonelul îl apucă de braţ.

— O clipă, domnule locotenent Vormann, e cazul să înveţi. Asta este adevărata noastră muncă, nu ceea ce făceai la München. Sau nu-ţi plac metodele mele?

Vormann îl privi în ochi.

— Nu, domnule colonel!

— Nu-i nimic.

Se apropie de medic şi-l ajută să descleşteze dinţii rănitului. Se auzi un gâlgâit. Omul se înecă, apoi reîncepu să respire greoi, continuând să ţină ochii închişi.

— La Paris, cele mai bune castane sunt în Place Pigalle, scandă colonelul în urechea rănitului.

— Suzanei îi plac numai toamna, şopti rănitul.

După o clipă adăugă:

— Îţi va trimite un stoc proaspăt.

Deschise ochii şi brusc păru să-şi dea seama că se întâmplă ceva, ceva rău. Văzu capetele celor trei bărbaţi în uniformă

aplecate deasupra sa. Faţa i se contractă, exprimând ura amestecată cu spaima. Colonelul îl apucă de braţ scuturându-l.

— Pentru cine-i parola? strigă el. Dacă vorbeşti vei trăi. De altfel ai spus totul. Nu te vei mai întoarce la ai tăi niciodată. Te vor lichida.

Probabil că simţise braţul rănitului muindu-se, căci îi dădu drumul cu scârbă.

— Să mergem, i se adresă lui Vormann.

— V-am prevenit, spuse medicul, trăgând pătura peste faţa omului căruia un chirurg neîndemânatic îi confecţionase acel zâmbet straniu ce persista şi după moarte.

În maşină, Elert îşi aprinse o ţigară de foi şi suflă fumul în faţa locotenentului.

— Te rog să reţii că pentru mine nu există decât locotenentul Vormann. N-am chef de niciun „von”. E clar? Ţi-aş fi recunoscător dacă ai renunţa la porcăria asta, arătă el spre monoclul pe care Erik şi-l aranja cu un gest nervos.

Apoi tăcu părând că aşteaptă reacţia locotenentului.

— Revenind la oile noastre te-aş ruga să uiţi de parolă. Mă voi ocupa personal de treaba asta. Am să verific singur ce gust au castanele din Place Pigalle. Sper că ne-am înţeles, domnule locotenent Vormann.

— Am înţeles, domnule colonel.

Nici prin gând însă nu-i trecea să uite parola. Era convins că avea ocazia, poate singura, de a-i demonstra acestui soldat primitiv cine este un adevărat ofiţer al Abwehr-ului. Îi cunoştea din vedere pe oamenii lui Elert care se foiau prin oraş. Agenţi de trei parale pe care-i putea recunoaşte şi un orb. Bănuia că lor le va încredinţa Elert sarcina de a-i acosta pe ofiţerii din garnizoanele apropiate şoptindu-le că „cele mai bune castane se

găsesc în Place Pigalle". Acţionau primitiv, ordinar. Au ajuns chiar până la a-l acosta şi pe el. Un individ oacheş îi adusese la cunoştinţă revelaţia despre castane.

— Şterge-o, idiotule, şi să nu-mi mai apari înaintea ochilor, îl expediase el.

În ce-l privea, era hotărât să nu rateze şansa pe care i-o oferise providenţa, mai ales că, după salvarea aceea miraculoasă, se convinsese că el, Erik von Vormann, era cu adevărat în graţiile ei.

Cine nu-l cunoscuse înainte pe locotenentul von Vormann ar fi putut jura că este un om extrem de sociabil, o companie deosebit de plăcută... Vizita garnizoanele învecinate, stătea cu plăcere la taclale, făcea cinste cu vin şi coniac, fără a scăpa ocazia să-şi informeze cunoştinţele întâmplătoare de gustul special al castanelor dintr-o anume piaţă pariziană...

Chiar şi atunci când a plecat să-şi viziteze sora, Renata von Vormann, o cântăreaţă de mâna a doua, care pigmenta existenţa ofiţerilor din Le Havre, întâlnindu-l pe proaspătul ei adorator, oberst Tiede, n-a scăpat ocazia de a-i spune parola când au rămas singuri.

Totul însă în van. Oberst Tiede părea să nu înţeleagă nimic şi se simţi obligat să-i explice lui Erik că de fapt nu castanele sunt specialitatea Pieţei Pigalle şi a străzilor învecinate.

Von Vormann nu dezarmă şi continuă să spere că până la urmă îl va întâlni pe cel care va răspunde la parolă. Şi atunci...

Ce se va întâmpla atunci nu-şi putea da seama încă. Cert era că nu va alerga imediat să-i raporteze lui Elert, căci grăsanul i-ar sufla bucăţica pentru a culege el laurii.

O, nu, von Vormann nu era un naiv. Dacă va găsi omul care să-i răspundă la parolă, va încerca să pătrundă în reţeaua inamică şi abia apoi îi va servi lui Elert problema gata rezolvată. Sau va proceda altfel. Situaţia militară nu este chiar atât de bună

încât excesul de patriotism să mai fie rentabil. Dacă gefreiterul va pierde războiul...

Toate acestea aveau însă şansa vânătorului care vindea pielea ursului din pădure. Deocamdată trebuia să-l găsească pe cel ce-i va răspunde că „Suzanei îi plac castanele toamna”

Îşi mai comandă un pahar de coniac. Tresări văzând un căpitan în uniforma luftwaffe, necunoscut, care se uita în jur căutând cu privirea un loc liber. Vormann îi făcu semn, invitându-l să ia loc.

Aviatorul era într-o dispoziţie excelentă, lucru lesne de înţeles, căci sosise de curând de pe frontul de răsărit. De altfel nu ascundea cât de mult se bucurase de acest transfer.

— În sănătatea dumneavoastră, domnule locotenent von Vormann. Aici, în Franţa, omul simte cu adevărat că trăieşte. Vin, fete. Bineînţeles, în blestemata aia de Polonie îţi era frică să scoţi nasul pe stradă.

— Aţi sosit de mult din Gubernia generală?

— Acum zece zile am părăsit orăşelul în care am trăit un an fără să reuşesc să-i pronunţ numele. Am profitat de permisie, dar pentru Paris o săptămână este insuficientă. Bineînţeles că führerul are dreptate spunând că e un putregai, dar merită să-i simţi gustul.

— La Paris cele mai bune castane sunt în Place Pigalle – spuse Erik privindu-l cu atenţie.

— Castane? se miră aviatorul. Vă plac castanele coapte? Am gustat şi eu odată, dar sunt o porcărie. În ce priveşte Place Pigalle...

— Ştiu, ştiu, îl întrerupse Erik. Din păcate trebuie să plec.

Se simţea obosit şi indispus

5

Kloss era neliniştit. Ar fi vrut să ajungă cât mai repede la Saint Gille. Centrala îi anunţase sosirea. Precis că cineva îl aştepta. Dacă pierdea din nou legătura... Dar mai bine să nu se mai gândească. I se mai întâmplase de două ori. Era cel mai neplăcut lucru. Agentul este totdeauna singur, dar faptul că există un om căruia îi poate transmite informaţii, de la care primeşte instrucţiuni, îi atenuează acel cumplit sentiment de singurătate. Când pierde legătura, când e obligat să lucreze de unul singur, senzaţia de izolare devine acută, iar munca pare să-şi piardă sensul. Bineînţeles, continuă să acţioneze aşa cum îi dictează datoria. Mecanismul memoriei funcţionează ireproşabil, reţine tot ce poate fi util Centralei, dar imposibilitatea de a transmite informaţiile, certitudinea că ştirea astăzi senzaţională, mâine poate deveni inutilizabilă îi face munca şi mai dificilă.

De aceea Kloss se grăbea să ajungă la Saint Gille. Cu o zi în urmă îi uimise pe cei de la comisia medicală declarând că renunţă la concediu pentru a se întoarce la unitatea sa.

Neobişnuiţi cu acest exces de zel, medicii au ajuns la concluzia că este vorba de urmările şocului pe care ofiţerul îl suportase. În fond, nu-i privea. Oberleutnantul Kloss era sănătos şi dacă voia să plece la unitate n-avea decât s-o facă.

Parcă pentru a-i face în ciudă, trenul sosi la Paris cu două ore mai târziu. Nu trebui să se informeze asupra cauzelor acestei întârzieri, deoarece erau evidente. Văzuse pe geam gările bombardate, podurile reparate în grabă. Aviaţia aliaţilor nu-şi pierduse timpul de pomană.

Abia peste patru ore avea un tren spre Saint Gille. Se hotărî să se ducă în oraş. Îşi zise că n-ar strica să informeze Centrala încă înainte de a ajunge la Saint Gille de peripeţiile sale şi să comunice întârzierea de douăzeci de zile. În cursul scurtei sale şederi la Paris, în urmă cu un an, aflase că undeva, în arondismentul optsprezece, se afla un punct de legătură. Îşi aminti vag micul hotel murdar; pardoseala holului era din plăci de teracotă cu modele florale. Revăzu portăreasa planturoasă pe lângă care trebuia să treacă fără a-i vorbi şi să intre pe uşa care purta inscripţia „birou”. Asta era totul.

Se urcă în metrou şi căută în lista staţiilor pe cea a cărei denumire avea o legătură cu „excursia” la hotelul acela mizer. O găsi cu uşurinţă: Anvers. Asta era. Acum îşi amintea: coborând din metrou, trebuia să traverseze strada şi s-o ia pe trotuarul din dreapta, către Clichy. Va depăşi două-trei ulicioare înguste care duceau la Sacré-Coeur. Următoarea trebuia să fie... Înainte de a ajunge, îşi reaminti numele străduţei, rue de Trois Frères, şi a hotelului, Idéal.

Apăsă cu un gest mângâietor clanţa de aramă, revăzu modelul teracotei, ghişeul îngust al portăresei. Capul unui bărbat apăru peste ghişeu:

— Pe cine căutaţi?

— Pe patron, răspunse Kloss continuându-şi drumul spre birou.

— Cum, nu ştiţi? A fost deportat acum şase luni. Păru că abia atunci remarcase uniforma lui Kloss. Eu sunt noul proprietar şi nu am nimic comun cu...

Nu apucă să termine şi Kloss părăsise hotelul. Ieşise dezamăgit. Unica lui şansă de a preveni Centrala se spulberase. Se întreba dacă într-adevăr proprietarul fusese deportat sau Centrala schimbase punctul de legătură. Poate că, trecând peste

regulile conspirative şi abordându-l pe noul proprietar, ar fi reuşit să stabilească legătura.

Se opri la primul restaurant pe care-l întâlni. Luă în grabă un prânz mizerabil şi intră la un mic cinematograf din apropiere. În timp ce pe ecran jurnalul de actualităţi prezenta situaţia de pe front, publicul din sală fluiera şi comenta fără jenă. Satisfăcut, Kloss remarcă acest lucru de neimaginat cu un an în urmă.

Se lăsase seara când părăsi cinematograful. În drum spre gară cumpără de la un vânzător ambulant o pungă de castane coapte.

„E cazul să verific, îşi spuse el, puţin amuzat, dacă într-adevăr cele mai bune castane se găsesc în Place Pigalle."

Pare-se că ghinionul îl urmărea în călătoriile sale cu trenul. Aliaţii bombardaseră un nod de cale ferată, astfel că ajunse în Saint Gille abia dimineaţa.

La comandament află că colonelul Elert lipsea şi urma să revină abia la amiază. Lăsă la santinelă valiza salvată ca prin minune din trenul bombardat şi plecă să viziteze oraşul.

Burniţa şi vântul ce băteau dinspre ţărm pătrundeau prin stofa subţire a uniformei. „E mai frig decât în Polonia", remarcă Kloss. Văzu firma hotelului Majestic sub care atârna o scândură cu inscripţia strâmbă, „Cazinoul ofiţerilor". Se hotărî să intre pentru a se încălzi.

Într-un colţ remarcă un locotenent firav, cu monoclu, care încerca să joace biliard de unul singur. De fiecare dată bilele cădeau înăuntru.

Kloss bău o cafea proastă, luă şi un coniac, dar nu reuşi să se încălzească. „Sunt slăbit încă", îşi zise el.

Se apropie de masa de biliard.

— Jucăm? întrebă.

Fără un cuvânt, locotenentul îi întinse tacul şi creta.

Jucară în tăcere prima partidă pe care Kloss o pierdu cu brio. Locotenentul notă rezultatul pe tablă fără niciun comentariu. Kloss îi propuse revanşa. De astă dată se dovedi un adversar ceva mai dificil, dar finalul fu acelaşi – înfrângere.

— Să bem ceva, vorbi în sfârşit învingătorul. Mă numesc Erik von Vormann.

— Îmi pare bine, Oberleutnant Hans Kloss. Îmi permiteţi, domnule locotenent, să vă consider invitatul meu?

— Nu v-am mai văzut aici, remarcă von Vormann în vreme ce se aşezau la o măsuţă din marmură cu picioare din fier.

— Nici nu-i de mirare, am sosit acum două ore. N-am reuşit să mă prezint superiorului meu.

— Prin urmare aţi venit de curând, se bucură von Vormann. Dacă trebuie să vă prezentaţi colonelului Elert, înseamnă că suntem colegi – la gestul afirmativ al lui Kloss continuă. Mă bucur că voi avea în sfârşit un partener de biliard de talia mea.

— Se pare că nu sunt un jucător strălucit; am pierdut ambele partide.

— Nu trebuie să vă mire. Eu joc foarte bine. Dacă n-ar fi mobila asta, spuse el arătând spre biliard, chiar că aş muri de plictiseală. Bineînţeles, mai rămâne alcoolul. Dar de unde veniţi? se informă el.

— De la spital, din Wiesbaden.

Îi povesti lui von Vormann de trenul bombardat cu care ar fi trebuit să ajungă aici în urmă cu trei săptămâni.

La rândul său, von Vormann îi istorisi despre îngerul său păzitor care-l îndrumase să părăsească trenul pentru o halbă, deşi nu poate fi considerat un amator de bere.

— Prin urmare, sunteţi în convalescenţă. Desigur că aţi profitat de concediu pentru a vă distra.

Deoarece Kloss nu-l contrazise, Erik continuă:

— Pariez că v-aţi petrecut concediul la Paris. Pentru noi, nemţii, este un loc situat între cer şi iad.

— Nu-i rea comparaţia, zâmbi Kloss.

— Paris, Paris, dulce Paris. Se aplecă spre Kloss şi coborând vocea îi şopti: „La Paris, cele mai bune castane sunt în Place Pigalle”.

Kloss se crispă şi pentru moment fu incapabil să reacţioneze. Era puţin probabil ca Centrala să dispună de doi agenţi în uniformă de ofiţeri ai Abwehr-ului într-un asemenea târguşor prăpădit. Dar parola era corectă şi el trebuia să răspundă. O clipă trăi sentimentul oamenilor cărora el, în uniforma aceea, le spunea parola de recunoaştere. Frică, uimire? Şi totuşi nu i se întâmplase niciodată să nu primească răspunsul. Nu-şi putea permite să creadă că el era singurul agent al Centralei care purta uniforma Wehrmacht-ului. Probabil că existau şi alţii. De ce n-ar fi von Vormann unul dintre ei?

Leutnantul răsucea nervos monoclul cu degetele sale subţiri şi privea buzele lui Kloss de parcă urmau să-i rostească sentinţa. Ezitarea nu putea dura decât câteva secunde.

— Suzanei îi plac numai toamna, rosti Kloss, calm, fără să-l privească pe von Vormann.

Făcu apel la întreaga lui putere de stăpânire pentru a-şi reprima îngrijorarea crescândă. Aşteptă a treia parte a parolei...

— O să-ţi trimită un stoc proaspăt, rosti von Vormann uşurat şi totodată triumfător. Cred că ne putem considera acasă, domnule locotenent Kloss. Te cheamă Hans, nu-i aşa, zise el fixându-şi monoclul în orbită.

— Da, răspunse el maşinal. Ce-ai să-mi transmiţi?

— Ai întârziat, ai întârziat foarte mult. Uneori asta e periculos.

Kloss îşi zise că Vormann semăna acum cu un şarpe care, după ce-şi paralizează victima, îşi savurează victoria. Alungă această imagine spunându-şi că e absurdă.

Aproape concomitent priviră spre uşă, în cadrul căreia se oprise un subofiţer ce-şi pocni călcâiele în semn de salut:

— Sunteţi chemat la telefon, domnule locotenent, i se adresă el lui von Vormann.

— Vom mai discuta, Hans. Avem multe să ne spunem. Niciunul dintre noi nu va pleca din Saint Gille, nu-i aşa?

Fără să aştepte răspunsul îl urmă pe subofiţer.

În drum spre Statul major, Kloss medită la discuţia purtată. În anii de muncă grea şi periculoasă se obişnuise să aibă încredere în cel care-i spune parola. Cu câţi oameni nu fusese nevoit să colaboreze? Declasaţi, prinţi, fete elegante „nur für Deutsche”[38], intelectuali de rasă, căruţaşi analfabeţi. Înfăţişarea şi manierele n-aveau importanţă. „Dacă von Vormann este omul nostru şi poartă o asemenea mască, apoi trebuie să recunosc, că-i vine ca o mănuşă, îşi zise el. Şi ăsta este lucrul cel mai important pentru un agent. Să te identifici cu masca ta.” În fond, la fel proceda şi el.

Colonelul Elert examină formal documentele lui Kloss, apoi privi cu atenţie silueta elegantă a tânărului ofiţer.

— Vă aştept de o lună, locotenente Kloss, aproape de o lună, se corectă el.

— Vin direct de la spital. Am renunţat la concediu.

— Am văzut asta în documentele dumneavoastră. Demn de laudă. Luaţi loc. O ţigară sau o havană, îl întrebă el pe Kloss, care se pregăti să-i ofere un foc. Am cerut un ofiţer cu experienţă în problema lansării agenţilor. Se pare că nu vă lipseşte practica.

[38] Numai pentru germani.

— M-am ocupat de asta un timp, la şcoala Abwehr-ului din Kolberg.

— Asta este problema noastră cea mai importantă şi în acelaşi timp cea mai urgentă. Să nu te aştepţi cumva la un concediu aici. Aliaţii pregătesc o invazie. Nu ştim încă unde. În Balcani, la Marsilia, la Toulon sau, poate, chiar aici. Asta trebuie să aflăm şi am nevoie de dumneata. De bună seamă ştii că mă cheamă Elert. Voiam să-ţi spun că înaintea numelui meu nu există niciun „von". Provin dintr-o onorabilă familie de negustori din Bremen şi nu-i pot suferi pe dandy care dorm cu monoclul la ochi şi umblă cu gâtul înţepenit de parcă ar fi înghiţit un băţ.

Lui Kloss îi veni să zâmbească. Recunoscuse portretul lui von Vormann.

— Dacă-mi permiteţi, domnule colonel, nici eu nu mă omor după aristocraţi.

— Da? Cel puţin asta ştim unul despre altul. În munca noastră, locotenente, nu-şi au rostul nici mâinile curate, nici manierele elegante. Astăzi caută-ţi o cameră, instalează-te. De mâine începem treaba. Ai să ai drept companie pe un oarecare locotenent Vormann, von Vormann, se corectă el maliţios. Îl vei cunoaşte imediat. Tatăl lui este general. Un general bun, se posomorî el o clipă, apoi adăugă cu satisfacţie: fiul nu va ajunge însă atât de departe. Mă înţelegi, nu?

— Cred că vă înţeleg, domnule colonel.

Un subofiţer mahmur, de la biroul de cazare, se oferi să-l conducă până la camera ce-i fusese repartizată. Kloss îl refuză, rugându-l să-i aducă doar valiza. Afară se mai luminase puţin. De după nori se iţi un soare palid. Găsi fără dificultăţi pasajul şi vila cu numărul 5 unde urma să locuiască. O femeie în vârstă, proprietăreasa, unica locatară a vilei, îl conduse fără vorbe în camera de la a cărei fereastră veneţiană putea admira Saint Gille-

ul aşezat în terase. Fundalul peisajului îl constituia fâşia vineţie a oceanului.

Proprietăreasa strânse de pe patul imens garnitura roşie, fotografiile unui ofiţer francez din primul război mondial, cu o mustaţă în furculiţă, şi ieşi închizând uşa fără zgomot.

Kloss adormi aproape instantaneu. Îl trezi o bătaie uşoară în uşă. Se ridică şi răsuci cheia. În prag se afla o femeie tânără.

— V-au sosit lucrurile, spuse ea dându-i valiza.

— Mi s-a spus că în casa asta nu locuieşte decât o bătrână doamnă. Credeam că e vorba de cea care m-a primit.

— Este adevărat. Îmi permiteţi să intru? Am profitat de faptul că e plecată după cumpărături pentru a vă vizita.

— Vă rog – Kloss îi oferi un scaun. Am auzit bine? Aţi venit să mă vizitaţi?

— Saint Gille este un orăşel în care telefonul fără fir funcţionează perfect. Sosirea unui nou personaj nu poate fi trecută sub tăcere. Am profitat de preferinţa pentru vin a subofiţerului de la cazare spre a afla că noul sosit se numeşte Hans Kloss.

— Nu înţeleg, i se adresă el aspru. Ce căutaţi aici şi ce importanţă are că mă numesc Hans Kloss?

Ca întotdeauna în clipele de maximă încordare deveni brusc calm.

— Am venit în vizită la Oberleutnant Kloss, pentru că acum ştiu, apăsă pe „acum”, că dumneavoastră trebuie să vă transmit ceva.

— Vă ascult, o îndemnă el, deşi ştia dinainte ce avea să-i spună.

— La Paris, cele mai bune castane sunt în Place Pigalle.

Întinse mâna după o ţigară. Apoi îi oferi şi fetei una.

Trebuia să câştige timp. Avea senzaţia aproape fizică a plasei care se strângea în jurul lui.

— Aşadar, aţi venit să-mi aduceţi la cunoştinţă cât de gustoase sunt castanele din Place Pigalle. Nu de mult am fost la Paris şi am gustat castanele. Dar cine ştie dacă în Place Pigalle se găsesc cele mai bune. Nu cred că se deosebesc cu ceva de cele care se vând în Piaţa Operei.

— Vă rog să nu vă prefaceţi, îl întrerupse fata cu un aer foarte serios. Celelalte două părţi ale parolei le cunoaşteţi la fel de bine şi dumneavoastră.

— Parola? Foarte frumos, domnişoară. Vă daţi seama că voi ordona să fiţi arestată dacă nu-mi explicaţi imediat despre ce e vorba?

— Da, se întristă fata. Deci inevitabilul s-a produs. V-a acostat cineva care ştia parola.

Kloss nu scoase o vorbă. „Să fie o provocare?” gândi el. Prea ar fi fost cusută cu aţă albă. Elert nu părea un prostănac. Aşadar, instinctul nu-l trădase. Von Vormann era provocatorul. Atunci... Fata nu părea speriată. Se purta firesc, poate chiar prea firesc.

— Jucaţi un joc periculos. Sunt ofiţer al Abwehr-ului.

— Ştiu. Vă rog să mă ascultaţi.

Se duse la uşă, o deschise, apoi o închise la loc.

— Acum trei săptămâni nu vă ştiam numele, ci numai semnalmentele. Omul nostru a fost imprudent. Apoi nemţii au pus mâna pe el. Dacă l-au prins viu s-ar fi putut să-i smulgă parola. Oricine v-ar spune-o este un provocator.

— Deci, dumneavoastră...

— Mă găsiţi la pensiunea „Le Trou”. Mă numesc Jeanne Mole. Orice ofiţer german vă poate îndruma.

— Tot nu înţeleg despre ce e vorba.

— Când o să înţelegeţi, vă rog să mă căutaţi.

— Şi dacă ordon să fiţi arestată?

— N-o să faci asta, J.23. Îmi dau seama că situaţia este absurdă şi contravine tuturor regulilor activităţii noastre. N-am avut altă soluţie. Mi-era teamă să nu mi-o ia altcineva înainte. Vă rog să ieşiţi până afară şi să controlaţi dacă nu se învârteşte cineva pe aproape. Pe viitor voi putea să vă văd fără probleme. Fac parte dintre femeile care sunt văzute de obicei în compania ofiţerilor germani, zise ea enervată.

Strada era pustie.

— Te rog să nu amâni. Ar fi bine să te hotărăşti încă în seara asta. Dacă s-a întâmplat ceva rău o să stabilim împreună cum acţionăm. N-o să te descurci fără noi. Eşti neamţ?

— Nu, răspunse el maşinal. Înţelese că Jeanne Mole îl avea la mână. E grav, foarte grav. Voi veni diseară dacă am să mai pot.

Asta însemna că va veni dacă Vormann nu-l va da până atunci pe mâna lui Elert. Şi mai precis, dacă va mai fi în viaţă. Oricum, nu intenţiona să se lase prins de viu. Jeanne se mulţumi să confirme cu o înclinare a capului. Şi ea gândise la fel.

6

Stătea la cazino şi-l aştepta pe von Vormann. Era singurul lucru pe care-l mai putea face – să aştepte. După plecarea femeii se dusese la statul major. Aici aflase că Elert plecase imediat după ce discutaseră. Avea să revină abia a doua zi. Din păcate nu

reuşise să scoată de la funcţionarul morocănos dacă, înainte de a pleca, Elert discutase cu von Vormann. Dar asta nu avea de fapt nicio însemnătate. În fond, colonelul îl putuse întâlni pe von Vormann undeva în oraş sau în biroul acestuia S-ar mai fi putut să plece împreună, mai ales că el, Kloss, nu reuşise să dea de locotenentul cu monoclu, deşi se învârtise prin Saint Gille şi intrase în câteva restaurante şi cafenele. Unicul loc unde l-ar mai putea găsi era cazinoul. Băuse cel de-al treilea păhărel de coniac. După fiecare înghiţitură i se părea că simte în gură un gust ciudat. După plecarea Jeannei îşi fixase de gingie cu un clei special o mică fiolă din sticlă care reprezenta ultima sa armă.

În uşă îşi făcu apariţia von Vormann. Kloss încercă un sentiment de uşurare. Din prag, Vormann cercetă sala cu privirea. Zărindu-l pe Kloss se îndreptă spre el.

— Vin sau coniac? îi întrebă Kloss.

— Coniac, bineînţeles.

Zărind cele trei păhărele goale pe marmura mesei adăugă:

— Nu-ţi pierzi timpul. Ai remarcat că vinul de aici este prost. Eu aş mânca ceva. Tu ai cinat?

— Da! minţi Kloss. E o plictiseală groaznică aici. Nu ştii un loc în Saint Gille unde să te poţi distra?

— Depinde de preferinţe. După cum ştii, ar fi biliardul. Dacă vrei, te acompaniez. Am însă impresia că întâi ar trebui să discutăm.

— Despre ce? se miră Kloss.

— Mă gândeam că ar trebui să încheiem discuţia.

— Te rog să mă ierţi. Nici nu-mi mai aduc aminte despre ce-am discutat. Parcă despre biliard...

— Ascultă, Hans – se încruntă von Vormann – nu gust glumele. De fapt nu ştiu de glumă. Am impresia că astăzi dimineaţă ne-am spus destul de multe.

— La ce te referi?

— La Place Pigalle, unde se găsesc cele mai bune castane.

— Ai dreptate – Kloss părea să-şi fi adus în sfârşit aminte. Azi dimineaţă ai bătut câmpii despre nişte castane.

— Cred că procedezi greşit – Vormann sorbi tacticos din pahar. Azi dimineaţă mi-ai spus parola cât se poate de corect. Bănuiesc că pe Elert l-ar interesa teribil să afle că în sfârşit s-a găsit omul care o cunoaşte.

— N-am băut numai eu astăzi, îi replică cu impertinenţă Kloss, care-şi recăpătase încrederea în sine constatând că von Vormann nu discutase cu Elert. Deci, mai erau speranţe.

— Înţeleg – sorbi din pahar. Să nu mă consideri idiot. Precis că te-a avertizat cineva. Fără a aştepta răspunsul, continuă. Parola o ştiam doar eu şi Elert. L-am interogat pe omul care trebuia să ţi-o adreseze ţie. Sunt suficient de clar?

— Să zicem!

— De câteva săptămâni îl aştept pe cel care cunoaşte parola. Şi ai apărut. S-ar putea să-ţi închipui că, în lipsă de argumente, Elert nu-mi va da crezare – bău restul de coniac. Să admitem. Cu toate acestea, cariera ta ar lua sfârşit.

— Şi totuşi nu i-ai spus nimic lui Elert.

— Nu-ţi închipui de ce? Avem ceva timp la dispoziţie, dar asta nu înseamnă că tu nu trebuie să te grăbeşti.

— La ce te referi?

— Să ne închipuim că n-am de gând să-i spun nimic lui Elert şi nici să-ţi fac greutăţi. Sau – von Vormann coborî tonul – poate că nu cred în victoria Reichului, hitlerilor, elerţilor şi a altora de teapa lor şi că sunt gata să te ajut.

— Bineînţeles, nu pe degeaba, Vormann!

— Von Vormann, dacă n-ai nimic împotrivă. Pentru cine lucrezi? Cred că-ţi dai seama că lucrurile s-ar prezenta total diferit dacă stăpânii tăi sunt bolşevicii şi nu englezii.

— Sunt aliaţi, totuşi.

Încerca să-şi dea seama ce intenţiona de fapt Vormann.

— Eh! Aliaţi pentru moment. În primul rând vreau să ştiu pentru cine, în al doilea rând cu cine şi în al treilea... făcu o pauză! Despre asta vom discuta mai târziu.

— Te porţi de parcă lucrezi de ieri în Abwehr. Crezi că-ţi voi spune ceva.

— N-ai altă soluţie.

— Pot să mai caut.

— Să fugi, să laşi totul baltă? Nu pari a fi din categoria celor care se dau bătuţi. În plus, patronii tăi nu vor fi încântaţi să afle că te-ai dat la fund tocmai acum când le poţi fi mai util. Invazia e o chestiune de luni sau chiar de săptămâni.

— Aşadar, ţi-ai răspuns singur. Eşti convins că lucrez pentru englezi.

— Pentru cine altcineva ai putea lucra? zâmbi Erik turnând în pahare. Să trecem, deci, la cel de-al treilea punct. Moşia părintească din Insterburg are nevoie de serioase investiţii. Este în interesul Germaniei ca pe moşiile von Vormannilor totul să decurgă în bune condiţii, îmi sunt necesare zece mii de dolari. Deocamdată. Să zicem că aceasta ar fi prima rată.

— Cum s-ar spune mă şantajezi?

— Urât te mai exprimi, Hans. Von Vormannii nu s-au înjosit niciodată şantajând. Este un onorariu. Ce, tu lucrezi pe gratis? Consider că pot fi tot atât de util ca tine.

— Scump te evaluezi!

— Te apreciez la acelaşi preţ. Crezi că greşesc?

— Nu eu hotărăsc asta.

— Îţi acord o săptămână... zece zile. Trebuie să faci rost de bani. Atunci vom discuta şi despre rest.

— Să presupunem că nu vei primi banii!

— În cazul ăsta aş fi nevoit să-l informez pe Elert. Ar fi ultima soluţie şi nu mi-ar face nicio plăcere. În sănătatea ta, Hans. Ah, încă ceva. Dacă-ţi trece prin gând să mă lichidezi, să zicem că m-ar călca o maşină sau m-ar ataca rezistenţa franceză, te informez că mi-am luat măsuri de prevedere. Am întocmit un raport exact al discuţiei noastre care se află în deplină siguranţă. Să bem pentru viitoarea noastră colaborare. Nu bei? N-am încotro. Voi bea de unul singur. Şi acum îţi voi răspunde la întrebarea cu care ai început discuţia. Voiai să ştii unde te poţi distra în Saint Gille. Te sfătuiesc să mergi la pensiunea „Le Trou”. Este frecventată de toţi ofiţerii noştri. Şi eu merg pe acolo. Îţi voi mai spune că imprudentul care mi-a spus parola cunoştea locul acesta. Îţi recomand prudenţă. Şi Elert ştie de pensiune.

Kloss îşi savura coniacul urmărind degetele subţiri şi nervoase ale lui von Vormann care băteau darabana pe marginea mesei.

— S-ar putea să ţin seamă de sfatul tău.

Se hotărî apoi să-l flateze şi adăugă:

— Eşti un adversar periculos, Erik. Poate ai dreptate. Nu-mi rămâne altceva de făcut decât să închei un pact cu tine. În ce priveşte suma...

Von Vormann îl întrerupse brusc:

— Nu încerca să te târguieşti, dragul meu. Trebuie să reflectezi. Te las singur.

Înclină capul rigid, în stil prusac.

— La revedere, Hans. Sper că mâine te voi avea partener la biliard.

În sfârşit, rămăsese singur. Cineva pusese patefonul şi în cazino domnea haosul. Într-un colţ, nişte tanchişti beţi urlau

cântece bavareze. Chemă chelneriţa cu intenţia de a plăti. Von Vormann i-o luase însă înainte.

Părăsi cazinoul. Pe strada întunecoasă simţi cum îl învăluie vântul rece. Ningea cu fulgi mari, apoşi.

Îi deschise o servitoare corpolentă, mustăcioasă ca un husar. Îi luă pardesiul şi şapca şi-l pofti cu un gest spre uşile de sticlă în spatele cărora scârţâia un patefon. Se opri în pragul salonului, dar părea că nimeni nu-i remarcă prezenţa. Trei căpitani se amuzau ascultând-o pe Jeanne, în vreme ce un sturmführer SS încerca să descheie rochia unei blonde de un farmec provocator, iar un leutnant imberb din Luftwaffe dansa foxtrot de unul singur, ciocnindu-se de mobilele din încăpere.

— O... o figură nouă, zise Jeanne şi se apropie de Kloss cu un pahar în mână. Vă rog să vă prezentaţi, să vă turnaţi un pahar şi să luaţi loc.

Se clătina şi părea ameţită de băutură. Kloss îi sărută mâna.

— Prietenul meu m-a sfătuit să vă vizitez.

— Este cel mai vesel colţişor din Saint Gille, îi răcni în ureche un tânăr aviator...

— Dacă n-ar fi Jeanne – rosti un căpitan de infanterie uitându-se la Kloss cu o privire de beţiv sentimental – am muri de plictiseală. În sănătatea fermecătoarelor franţuzoaice, toastă el.

Între timp Jeanne se aşezase lângă Kloss.

— Aţi sosit de curând, nu-i aşa, gânguri ea. Aveţi o soţie căreia să-i cumpăraţi parfumuri franţuzeşti şi pe care s-o trădaţi în Franţa? Parfum vă ofer eu, iar în ce priveşte trădarea... se lipi de el. Dansăm?

Kloss avea senzaţia că în jurul lui totul se învârteşte.

Băuse mult, iar ritmul în care se goleau sticlele în pensiunea „Le Trou” îl înspăimânta chiar şi pe el.

Observă că SS-istul şi blonda dispăruseră, iar locul lor îl ocupase aviatorul care începuse să sforăie. Unul dintre căpitani se apropie şi-l informă că în calitatea sa de nou venit are toate şansele să rămână la pensiune până dimineaţa.

— E ca un fel de botez la Saint Gille. Am trecut toţi prin asta, cu excepţia acestei maimuţe. I-l indică pe căpitanul chel, care tocmai îngenunchease în faţa lui Jeanne smiorcăindu-se: „dar mi-aţi promis”.

Trecuse de miezul nopţii când începură să se împrăştie.

— Nu vreţi să mai rămâneţi, domnule Oberleutnant?

Jeanne se lipi de Kloss. Căpitanul de infanterie îi privi pe Kloss cu ură.

— De ce el? Mie mi se promisese...

— Răbdare, domnule căpitan. La revedere, domnilor. Sper să vă revăd mâine.

Abia când uşa se închise în urma celorlalţi, Jeanne lăsă braţul lui Kloss. Într-o clipă veselia de pe chipul ei dispăru.

— Aşa e mai bine. N-au decât să creadă că eşti amantul meu.

Spre uimirea lui Kloss, era complet trează.

— Dă-mi o ţigară. Şi-o aprinse şi continuă. Ţi s-au spulberat îndoielile?

La confirmarea mută a lui Kloss continuă:

— Să mergem, este cineva care vrea să te cunoască.

O pipă neagră, arsă, părul des, negru, ce năpădea o frunte îngustă... Da. Nu era nicio îndoială. Henri, care se plimba aşteptându-i, era una şi aceeaşi persoană cu cel pe care Kloss îl văzuse în urmă cu un an în cămăruţa de la hotelul „Idéal”.

— Mi s-a spus că ai fost deportat, i se adresă Kloss strângându-i puternic mâna.

— E adevărat, dar am reuşit s-o şterg în timpul drumului. Acum sunt aici, pentru moment.

Apoi îi povesti lui Kloss tot ce se întâmplase. Cu câteva săptămâni în urmă, la Saint Gille fusese arestat şeful rezistenţei locale, Mark. Căzuse într-un mod stupid...

Deşi false, documentele lui erau excelente. Dorind să ajungă mai repede la Le Havre a recurs la serviciile unui şofer de camion. Individul transporta conserve furate dintr-un depozit german. Bineînţeles că şoferul şi pasagerii au fost reţinuţi. Nemţii nu-şi dăduseră seama pe cine au pus mâna, căci îl trimiseseră pe Mark în închisoarea oraşului. Mark ştia foarte multe nu numai despre regiune, ci şi despre legăturile cu Insula, şi cunoştea oamenii care menţin contactul cu Centrala prin intermediul filialei elveţiene. De aceea, Centrala a cerut ca Mark să fie eliberat cu orice preţ.

Aflând de sosirea lui Kloss încercaseră să ia cât mai repede legătura, colaborarea fiind determinantă pentru reuşita acţiunii. Nenorocul a făcut ca Jean Pierre să-i adreseze parola lui von Vormann. În tentativa de asalt a închisorii fusese ucis.

Kloss le relată pe scurt convorbirea cu von Vormann şi-i informă despre conflictul ce părea să existe între acesta şi Elert, ceea ce putea să le ofere nişte atuuri în jocul ce urma.

— Un joc teribil de riscant, remarcă Jeanne, dar altă soluţie nu avem.

— Suntem obligaţi să acceptăm că von Vormann nu l-a informat pe Elert şi că intenţionează să acţioneze pe cont propriu, conchise Henri. Nu trebuie exclusă nici varianta că Vormann acţionează pentru S.D. şi încearcă să pătrundă în reţeaua noastră. Oricum ştie prea multe despre noi ca să aibă parte de o viaţă lungă.

— Ar mai fi raportul asupra discuţiei cu Kloss. O clipă, exclamă ea, căpitanul de infanterie spunea că a fost la Le Havre împreună cu Vormann. Sora lui dă spectacole acolo.

— Da, nu-i exclus. La ea poate găsi un loc sigur pentru a ascunde raportul destinat lui Elert. Mica fiolă din gură se făcu brusc simţită. Mi-a venit o idee. O idee năstruşnică şi în acelaşi timp extrem de riscantă pentru Jeanne. Dacă ar accepta, am putea avea o şansă.

— Dacă trebuie... poate nu mă credeţi, dar uneori aş vrea să mor.

— Ce tot bălmăjeşti, o întrerupse Henri brutal. Nu despre asta e vorba. Îşi îndesă tutun în pipă, scoase un rotocol de fum şi-l îndemnă pe Kloss. Vorbeşte! Anul trecut, la Paris, ai mai avut o idee foarte, foarte... De atunci, ideile tale au început să-mi placă. Cu o precizare. Să nu uiţi că nu-i vorba numai de tine. Trebuie să ai în vedere şi eliberarea lui Mark.

— Bineînţeles, aprobă Kloss şi le spuse planul.

7

Timp de patru zile nu se petrecu nimic deosebit. Kloss se întâlnea cu von Vormann de câteva ori pe zi la birou, unde locotenentul îi relata sec lui Kloss, fără niciun fel de echivocuri, stadiul pregătirii acţiunii de lansare a agenţilor în Anglia. După-amiezile jucau biliard. Vormann nu mai revenise la discuţia purtată, exceptând cuvintele aruncate între două lovituri ale bilei:

— Zece zile reprezintă termenul maxim, Hans.

Dacă ar fi făcut abstracţie de această frază, relaţiile dintre cei doi ar fi fost cât se poate de normale. Ameninţarea cuprinsă în această comunicare îi reamintea lui Kloss de mica fiolă de care nu se mai despărţea nicio clipă. Conştiinţa că era suficientă o singură apăsare pentru a o desprinde de gingie avea o importanţă deosebită pentru Kloss, care putea astfel să-şi păstreze calmul, să calculeze şi să prevadă cu sânge rece fiecare mişcare a adversarului.

Serile şi le petrecea la pensiunea „Le Trou”. Nu dădea de bănuit, căci pe la Jeanne Mole se perindau zilnic ofiţeri. Faptul că-l mai reţinuse două nopţi era de natură să trezească cel mult gelozia celorlalţi vizitatori.

În a cincea zi, conform înţelegerii, plecă de la birou şi se opri în cel mai apropiat bistro. Henri, pe care Kloss nu-l mai revăzuse de la ultima lor discuţie, îl aştepta într-un colţ, cufundat în lectura unui ziar parizian.

— Lucrul pe care mi l-ai cerut se află la Jeanne.

— Şi cu Le Havre cum rămâne?

— Voi pleca imediat. Vei găsi în şerveţelul de pe masă cheia locuinţei domnişoarei von Vormann şi adresa. În fiecare seară, între nouă şi unsprezece, are spectacol la Cazinoul german.

Fără o vorbă, fără să-l privească pe ofiţerul german se ridică de la masă şi se apropie de tejgheaua înapoia căreia trona o frumuseţe trecută de patruzeci de ani. Profitând de faptul că celălalt se interpusese între masă şi femeie pentru a plăti, Kloss întinse mâna şi luă şerveţelul.

Se terminase, în fine, perioada de inactivitate şi munca plicticoasă din biroul Abwehr-ului unde întocmea zilnic rapoarte pentru Elert. Putea demara în acţiunea de realizare a primei părţi a planului său, pe care tot el îl calificase drept o nebunie.

Cu un autobuz rablagit ajunse la Le Havre cu puţin înainte de orele 21,00. Se duse direct la Cazino cu intenţia de a o cunoaşte pe cea în casa căreia urma să cotrobăiască. Benita von Vormann era o roşcată solidă, cu o voce oarecare. Ascultă cântecul sentimental despre un soldat german care-i adusese iubitei sale ruj din Franţa, blană din Rusia şi mătase din Grecia.

Aplauzele îndelungi şi bisurile ofiţerilor germani păreau destinate să le alunge impresia că, de fapt, acestui cântec îi lipsea ultima strofă. În acea strofă, fata ar fi trebuit să primească o scrisoare care să-i aducă la cunoştinţă că iubitul ei viteaz căzuse pentru patrie şi Führer.

Benita locuia într-o casă mare, modernă, situată în apropierea unui parc. Kloss presupuse că întreaga clădire era locuită de nemţi, căci pe locul tradiţionalei portărese moţăia un soldat bucălat. Trecu pe lângă el fără să-l privească şi urcă pe scări până la etajul trei. Apartamentul era mic. Aranjamentul trăda oarecare gust şi o prezenţă feminină. Fără grabă, cu rutina dobândită în cei câţiva ani, scotoci cu grijă prin dulapuri şi valize, astfel încât proprietara să nu remarce nimic.

Căutările se dovediseră inutile. Desprinse de pe perete o reproducere după Matisse, a cărei prezenţă demonstra gusturile nu tocmai ortodoxe ale domnişoarei von Vormann, dar rezultatul fu acelaşi. Examină corespondenţa din birou şi căută în van o eventuală ascunzătoare.

„Primul punct al planului este ratat, îşi spuse Kloss. Dacă aş fi superstiţios, aş spune că am călcat cu stângul.” Tocmai se îndrepta spre uşă când zgomotul unor paşi, urmat de scrâşnetul cheii în broască îl făcură să se oprească. Nu putea fi Benita, căci era abia zece şi un sfert. Se ascunse în spatele perdelei şi în aceeaşi clipă uşa se deschise. În încăpere pătrunse un ofiţer cu gradul de colonel; rămase o clipă surprins de lumina pe care

Kloss nu reuşise s-o stingă. Nu era altul decât colonelul Tiede cu care împărţise compartimentul în timpul memorabilului voiaj întrerupt de atacul aviaţiei engleze. Tiede se purta ca la el acasă, iar faptul că poseda cheia confirma că are toate motivele. Tiede trecu în antreu de unde reveni imediat fără pardesiu şi chipiu. Kloss îşi reaminti de preferinţa mărturisită a colonelului pentru roşcate.

Colonelul luă din bar o sticlă de vermut. Privi în zare lichidul auriu şi duse paharul la buze. Acesta era momentul pe care-l aştepta Kloss. Lovitura scurtă cu muchia palmei, pe care o învăţase de la un instructor japonez în tabăra de la Erevan, se dovedi eficace. Tiede se prăbuşi pe covor cu obrazul în balta de vermut pe care nu apucase să-l guste.

N-avea altă soluţie. Trebuia însă să convingă poliţia că era vorba doar de un jaf oarecare. Kloss luă caseta de lemn plină de bijuterii, o răsturnă şi... pe fundul ei găsi un plic alb pe care, cu caractere gotice, scria: „a se înmâna colonelului Elert după moartea mea”. Nu lipsea nici sigiliul cu semnul heraldic al Vormannilor.

Aruncă bijuteriile sub prima poartă mai întunecoasă. Apoi intră într-o cafenea şi deschise scrisoarea al cărei conţinut îl bănuia. Von Vormann era pedant şi corect. Relata discuţia cu Kloss, iar în ultimele fraze explica de ce nu-şi anunţase superiorul. Reieşea că intenţionase să pătrundă în reţeaua duşmană de spionaj, s-o deconspire şi abia pe urmă să-şi anunţe victoria.

Explicaţiile lui Vormannn îl convinseseră pe Kloss că sufletul aristocratic al locotenentului era sensibil doar la „banii aceia ordinari”.

Arse cu grijă scrisoarea, cu plic cu tot, astfel încât să nu rămână nicio urmă care să permită reconstituirea.

În stradă opri un motociclist. După ce acesta îi confirmă că merge la Saint Gille se urcă în ataş.

Prin urmare, primul punct era realizat. Continuarea... a doua zi.

8

Von Vormann rămase surprins de vizita neaşteptată şi matinală a lui Kloss.

— A, tu eşti?

Îmbrăcă un halat peste pijama. Îl conduse într-o cameră mare plină de icoane, întunecoasă, neprimitoare, cu mobilă veche, deteriorată. Îl invită pe Kloss să ia loc pe o canapea cu tapiţeria jerpelită. Prin rupturi se iţea iarba de mare.

— Ce te aduce? îşi potrivi monoclul.

Pozează sau e miop cu adevărat? se întrebă Kloss.

Fără o vorbă îi întinse lui Vormann un plic gri, mototolit.

— Deja? exclamă von Vormann. Apoi îl răsturnă pe masă. Degetele lui numărau febril banii. Zvârli furios pe masa ultima bancnotă. Ce-ţi închipui Kloss? Sunt doar trei mii. Ţi-am spus zece.

— Deocamdată de atât am putut face rost.

— Mai ai patru zile la dispoziţie. Vreau totul sau.::

Împinse teancul de dolari spre Kloss. Kloss îşi ascunse cu greu satisfacţia. La reacţia asta se aşteptase. Mândria învinsese

lăcomia. Von Vormann nu se târguise. Dacă ar fi luat banii l-ar fi obligat să-l ucidă. Aşa, însă distracţia se prelungea. Vormann nu bănuia că în jocul acesta el devenise şoarecele, iar Kloss pisica.

— Cum vrei, spuse el indiferent şi, fără a-şi scoate mănuşile, puse bancnotele în plic.

— Reţine: nu admit nicio amânare – apoi întrebă, – cu obişnuitul ton amabil – Bei ceva?

— Cu plăcere.

Când Vormann se întoarse pentru a lua o sticlă, Kloss strecură cât putu mai adânc plicul cu bani sub perna canapelei.

Colonelul Elert stătea aplecat asupra unei hărţi mari a ţărmurilor sudice ale Angliei şi Ţării Galilor. „E perfect" îşi spuse Kloss, „asta îi va stimula imaginaţia".

— Poftim, Kloss. Tocmai voiam să te chem. Am fixat ziua lansării. Vei întocmi ordinul împreună cu Vormann.

— Mi-e teamă că vom fi nevoiţi să schimbăm data, domnule colonel.

La privirea întrebătoare a lui Elert continuă:

— Trebuie să vă fac o comunicare importantă.

Elert îşi aprinse o ţigară de foi şi-l privi cu atenţie.

— Sunt informat că frecventezi pensiunea „Le Trou". Ai succes la femei.

— Tocmai despre asta e vorba.

— Ai devenit confident în probleme sentimentale.

Ironia din vocea lui Elert era nedisimulată. Fără un cuvânt, Kloss scoase din portofel o bucată dintr-un microfilm şi i-o întinse lui Elert.

— Ce-i asta?

— Un fragment al hărţii pe care o aveţi în faţă, cu punctele de lansare a grupelor noastre în Anglia.

— De unde o ai? întrebă Elert cu voce joasă.

Faţa i se înroşise.

— Este rezultatul succeselor mele sentimentale. L-am găsit în pudriera unei oarecare Jeanne Mole, proprietara pensiunii „Le Trou”.

— Prin urmare...

Colonelul se aşeză la birou.

— Bineînţeles că am luat numai o bucată.

— Îmi închipui. Eşti abil, domnule locotenent. Dacă te-aş fi avut mai demult... Pe această doamnă o supraveghez de mai multă vreme – cu un gest furios, mătură harta de pe birou. Nu mai e bună de nimic, zise el. Ştii cine a avut acces la harta aceea? Eu, dumneata şi Vormann. Înseamnă că unul dintre noi... Ce propui?

— Să ne prefacem că nu ştim nimic, să schimbăm punctele şi data lansării, să aşteptăm şi să strângem dovezi.

— De acord! Merită însă să discutăm cu această doamnă. Vormann nu frecventează localul, deci se întâlneau în altă parte.

— Sunteţi bine informat.

— Pe Vormann nu l-am urmărit, dar pensiunea o supraveghez de mult. Mergem acolo imediat.

Uşa le-o deschise Jeanne. Primul intră Kloss, urmat de Elert, care-şi ţinea mâna pe tocul armei... Îi secondau trei oameni ai colonelului îmbrăcaţi în haine civile.

Jeanne mimă excelent uimirea:

— Nu înţeleg. Ce înseamnă asta?

— Te rog să ne conduci, Kloss. Dumneata, domnişoară, vei înţelege imediat. Ai vreo armă?

Jeanne nu apucă să răspundă, căci unul din agenţi o şi percheziţionă. Clătină din cap în semn că e neînarmată.

— De ce sunt acuzată? Locotenentul Kloss poate depune mărturie...

Pătrunseră în cameră. Kloss luă pudriera de pe toaletă şi i-o întinse lui Elert. Colonelul găsi ceea ce trebuia să găsească.

Jeanne se prăbuşi pe un scaun cu faţa în palme.

„Mare actriţă”, îşi zise Kloss privind-o.

— De la cine aveţi microfilmul şi cui trebuia să-l transmiteţi?

— Şi dacă tac? murmură Jeanne.

— N-ai de ales, Jeanne. Eu am găsit microfilmul în pudriera ta. Dacă mărturiseşti ai şanse să scapi cu viaţă.

Totul decurgea conform scenariului. Jeanne mărturisi că găsise microfilmul şi alte materiale în ascunzătoarea secretă dintr-o căsuţă dărâmată ce se afla pe drumul spre Carniche. N-ar putea preciza cine le lăsase acolo. Ştia doar că e vorba de un ofiţer german, care lucrează pentru englezi de mai multă vreme şi care urma să plece în curând în Anglia. Trebuia să sosească un submarin care să-l transporte pe Insulă.

Jeanne nu-şi epuizase mărturisirile când intră un agent care-i întinse triumfător lui Elert o coală de hârtie.

Kloss respiră uşurat. Hârtia bătută la maşină din biroul lui Vormann o adusese el, în urmă cu două zile.

Lui Elert îi sclipiră ochii.

— Citeşte!

— Nu înţeleg. E un singur cuvânt. „Aştept”. E ceva neclar în asta?

— Semnătura, importantă este semnătura – J.23. Înţelegi?

— Nu.

— Omule, pe acest blestemat J.23 încercăm de un an să-l prindem. În sfârşit, ne-a căzut în mână.

Se întorsese spre Jeanne:

— Cui transmiteai materialele primite?

— Le duceam la cimitirul din spatele bisericii capucinilor, mărturisi docilă Jeanne. Nu ştiu cine le ridica de acolo.

— Pe acesta de ce nu l-ai dus?

— Tocmai mă pregăteam să plec.

— În ordine, domnişoară, îl vei duce ca de obicei. Apoi te vei întoarce acasă. Dacă încerci să fugi...

— Unde să fug? Sunteţi pretutindeni.

Părea copleşită.

— Din câte ştiu, l-aţi trimis pe Vormann în inspecţie în zona Canalului. Am putea profita de lipsa lui pentru a-i percheziţiona apartamentul.

— Nu cred să fie chiar atât de prost. Dar, cine ştie.

— Prost cu adevărat, constată el două ore mai târziu. Când găsiră teancul de dolari. Amprentele de pe bancnote vor constitui proba decisivă.

Colonelul Elert n-a mai putut să-l trimită pe Vormann în faţa tribunalului militar. În vreme ce aştepta să surprindă pe curierul din cimitirul capucinilor îi sosi ştirea că partizanii atacaseră motocicleta cu care mergea von Vormann. Printr-o minune, conducătorul scăpase nevătămat în vreme ce Vormann murise pe loc.

În aceeaşi noapte în care jandarmeria locală fusese concentrată în jurul cimitirului, grupul de partizani francezi au atacat închisoarea situată în celălalt capăt al oraşului şi a eliberat toţi deţinuţii. Şi, lucrul cel mai rău, Jeanne Mole reuşise să scape de sub supravegherea agenţilor. Pur şi simplu se volatilizase.

Asta îl făcu pe Elert să turbeze de mânie şi să ordone percheziţionarea fiecărui imobil cu excepţia celor locuite de ofiţerii germani. Niciun rezultat.

Timp de o săptămână au supravegheat cimitirul, dar n-a venit nimeni să ridice filmele lăsate acolo de domnişoara Mole.

— Ne-am pripit, Kloss, spuse Elert când îşi dădu seama că nu mai are nimic de aşteptat. Nu ne rămâne decât să ne împăcăm cu gândul că blestematul J.23 a dispărut pentru totdeauna.

Locotenentul Kloss dădu aprobator din cap.

CRUCEA DE FIER

1

Iepurele ciuli urechile şi ţâşni spre hăţiş. Prea târziu, căci plumbul îl nimeri. Se opri pe labele de dinapoi, se răsuci şi apoi căzu.

Oberst Herbert Reiner îşi puse rucsacul pe umăr şi-şi fixă monoclul la ochi.

— Al şaselea, rosti el cu satisfacţie şi se îndreptă spre iepurele împuşcat.

Cu un gest, contele Edwin Wąsowski îl opri.

— O să-l aducă băieţii, domnule colonel.

Dinspre hăţişuri apăru standartenführerul Dibelius.

— Ca de obicei, dragă Herbert. Ochiul şi mâna nu te trădează niciodată.

În haina sa lungă de blană, care-i ajungea pâră la călcâie, semăna cu un urs. Greoi, cu braţul ridicat în semn de salut,

Dibelius înota prin zăpada care-i ajungea până la genunchi. „Parcă ar fi un urs de bâlci", gândi Wąsowski;

— Colonele, eşti regele vânătorii de astăzi. Cred că ne ajunge. Am îngheţat tun.

— Dumneata eşti gazda, dragă vere. Nu te superi că mă adresez în felul ăsta? Ţi-am spus, Max – Reiner se întoarse spre Dibelius, care tocmai ieşise dintr-un nămete şi tropăia scuturându-şi cizmele de zăpadă – că eu şi domnul Wąsowski suntem rude?

— Domnul colonel mă onorează, zise Wąsowski.

— Mi-ai mai spus-o. S-a făcut târziu, i se adresă el lui Wąsowski.

— Domnul conte e de părere să încheiem partida. Simt deja aroma faimosului dumneavoastră bigos[39].

Wąsowski le făcu semn oamenilor care aşteptau lângă sănii.

Cornul de vânătoare se făcu auzit şi din hăţişuri începură să apară rând pe rând vânătorii întârziaţi.

— Poftiţi în sănii, domnilor. Eu voi pleca pentru a supraveghea prepararea bigosului. Ar fi păcat să-l ardă.

În ciuda celor cincizeci de ani îşi păstrase supleţea, încălecă cu eleganţă, dovedind că merita cele câteva premii obţinute în concursurile internaţionale de călărie.

Le întinse mâna şi, îndemnându-şi murgul cu pintenii, dispăru în pădure. Dorea să ajungă înaintea oaspeţilor nu atât din cauza bigosului, cât pentru vizita ce-i fusese anunţată.

Ajuns în faţa micului castel de vânătoare descălecă şi-şi bătu murgul pe crupă. Săniile cu ofiţerii nu apăruseră. Nu se auzea nici măcar zgomotul clopoţeilor agăţaţi de gâtul cailor.

---

[39] Varză cu carne (mâncare tradiţională poloneză).

În holul mare, cu pereţi lambrisaţi cu lemn de stejar pe care atârnau trofee de vânătoare, îl aştepta tânărul pe care contele se grăbise să-l întâlnească.

Valetul Franciszek Zrebko – acestea erau funcţia şi numele maiorului Ruciński, care înainte de război lucrase în cadrul secţiei Vest a celei de-a doua unităţi a Statului Major General, mulţi ani superiorul căpitanului de cavalerie Wąsowski din aceeaşi unitate – tocmai îi oferea un foc tânărului Oberleutnant al Wehrmachtului.

— N-o duceţi rău, domnule conte, i se adresă Kloss lui Wąsowski.

— Mi-aţi adus... îl întrebă Wąsowski în vreme ce-i strângea mâna. Grăbiţi-vă, trebuie să apară şi ceilalţi.

— Nu-i nimic! Simt aici în interes de serviciu. Am venit după unul din invitaţii dumneavoastră. Scoase din servietă un pacheţel şi i-l întinse lui Wąsowski. Aveţi aici suma pe care aţi cerut-o. De data asta mătuşa Suzana a fost de-a dreptul generoasă.

— Am ceva să vă dau. Cred că mătuşa Suzana o să fie încântată. Câteva fotografii din bârlogul de iarnă al... lupului. Le puteţi lua.

Aşteptă reacţia lui Kloss. Acesta fluieră admirativ.

— Din bârlogul lupului? Din sediul iubitului nostru conducător?

— Imediat...

Wąsowski se întrerupse căci auzi clopoţeii şi sforăiturile cailor urmate la scurt timp de strigăte guturale şi tropăit de picioare.

— Asta e! Ne vedem poimâine la locul obişnuit.

— Vă rog să-l ascundeţi bine. Dracul nu doarme.

— Fiţi liniştit, în casa asta nu se caută decât vodcă şi de aşa ceva nu ducem lipsă.

Franciszek se repezi să-i ajute pe oaspeţi să-şi scoată cojoacele îmbrăcate peste mantalele militare.

Kloss îl căută cu privirea pe Reiner. Când îl zări, pocni regulamentar călcâiele. Reiner nici nu încercă să-şi ascundă lipsa de entuziasm la auzul ordinului adus de Kloss.

— Asta e, mormăi el, apoi strigă acoperind larma conversaţiilor. Regret, domnii mei, mai ales pentru dumneata, dragă vere, dar raţiuni superioare...

— Generalul? Dibelius coborî tonul. N-ai reuşit să-l educi pe acest ţap bătrân? Se anunţă un chef straşnic.

— Vă rog să nu vă deranjaţi, domnilor. Ştiţi şi dumneavoastră că superiorii ne cheamă atunci când ne convine cel mai puţin. Slujba e slujbă!

— Asta-i situaţia, spuse Wąsowski întinzând spre Reiner ambele mâini, de parcă ar fi intenţionat să-l îmbrăţişeze. Ştiu ce înseamnă un ordin. Am servit şi eu în armata măriei sale Franz Józef, nota bene, în acelaşi regiment cu comandantul dumitale – generalul Wierlinger. Transmite-i salutările mele. Sper că-şi mai aminteşte de mine.

— Îşi aduce aminte cu multă plăcere. Hai Kloss, să nu ne ademenească mirosul bigosului.

— Beţi măcar un pahar la botul calului, îi îndemnă gazda deschizând larg uşa sufrageriei.

La vederea meselor împovărate de greutatea tăvilor, oaspeţilor, dezobişnuiţi cu asemenea belşug după patru ani de război, le sclipiră ochii.

— Din păcate, nu, dragă Wąsowski. Pe curând, la o nouă vânătoare. Sezonul abia a început.

— Aş, mârâi Dibelius. În ţara asta n-avem timp să vânăm iepuri, vânăm oameni, zâmbi el încântat de propria-i poantă.

Pardon, rasa inferioară. Nu ne rămâne decât să bem în sănătatea ta, Reiner.

În drum spre ieşire, Kloss îl zări pe Wąsowski care, cu Dibelius de braţ, se îndrepta spre sufragerie. Gestul acesta familiar faţă de şeful S.D.-ului şi al poliţiei districtuale, al cărui nume stârnea groaza oricărui polonez, îl însoţi pe Kloss tot timpul drumului spre Varşovia. Moleşit de căldura din Mercedesul colonelului, de tăcerea lui Reiner care moţăia, pe bancheta din spate, de torsul monoton al motorului, Kloss picotea... Imaginea fostului luptător al celei de-a doua secţii, membru al aceluiaşi grup, cu numele conspirativ de Wanda, braţ la braţ cu vestitul Max Dibelius, poreclit chiar de SS-işti „sângerosul Max” îi rămăsese întipărită pe retină. „Bun actor, constată el luptând cu starea de somnolenţă care-l cuprinsese. Sunt curios dacă o fi într-adevăr conte”.

Kloss n-avea de unde să ştie că omul al cărui talent actoricesc îl admira urma să joace în curând cel mai mare rol al vieţii sale. Tot astfel nu ştia că el, Kloss, va avea dificila misiune de a regiza spectacolul.

2

Era un ger pătrunzător. Zăpada care acoperise urmele automobilului oberstului Reiner scârţâia sub tălpile celor doi

paznici ce păzeau o haltă şi cei zece kilometri de cale ferată care treceau pe lângă micul castel de vânătoare al contelui Wąsowski.

Îşi blestemau superiorul, un gefreiter ciupit de vărsat, care pe un asemenea ger îi trimisese de caraulă. Nu erau nişte tâmpiţi, nişte ţânci care să execute orbeşte ordinul. Amândoi aveau peste patruzeci de ani. Erau de la ţară, din apropierea munţilor Pădurea Neagră. Aveau încredere unul în altul şi ştiau că niciunul nu-l va turna pe celălalt. Mai ştiau că din patrularea asta de-a lungul căi ferate nu va ieşi nimic bun. Cel mult se vor alege cu un glonţ trimis de vreun partizan ascuns prin tufişuri. Mai presus de orice doreau să se întoarcă la nevestele lor din Turingia şi să scape de o eventuală întâlnire cu oameni înarmaţi.

Fără o vorbă se îndepărtară de terasament, suficient de mult ca Peter cel Ascuţit să nu-i vadă dinapoia escarpei. Satul se afla la distanţă de un kilometru. Ştiau că excursia nocturnă avea să fie mai rodnică şi mai puţin periculoasă decât plimbarea de-a lungul şinelor pe care, oricum, ei doi nu le puteau păzi. Oamenii treziţi în plină noapte de loviturile cu patul armei în uşă nu-şi vor pune întrebarea dacă paznicii de cale ferată au sau nu dreptul să rechiziţioneze alimente şi rachiu. Dar cine mai pune problema dreptului când are la îndemână două schmeisseruri. Ştie să urle şi nu trebuie să dea explicaţii pentru gloanţele trase. Amândoi erau de la ţară, aşa că ştiau unde să caute pentru a descoperi câteva ouă, o gâscă sau o bucată de slănină. Urlând „femeie, adu repede slănina” se răzbunau că, în loc să doarmă alături de nevestele lor în patul cald, erau obligaţi să orbecăie prin noapte şi ger, să tremure la gândul că gefreiterul ciupit de vărsat le poate întocmi un raport pentru a-i trimite în răsărit într-o ţară în care oamenii sunt cel puţin la fel de duşmănoşi, iar gerul şi mai aspru.

— Mâine îi voi expedia neveste-mi un pachet cu puţină slănină şi câteva perechi de ciorapi, spuse cel mai scund de statură.

Celălalt aprobă dând din cap. Ştia despre ce e vorba. Nu de mult făcuseră o afacere cu feroviarii. În schimbul unei jumătăţi de porc primiseră câteva cutii de ciorapi franţuzeşti. De ajuns pentru ca până la sfârşitul vieţii nevestele lor să poată merge duminica la Biserică în ciorapi de mătase.

Deodată se opri.

— Ce stai, îl întrebă cel scund. Ai uitat că Peter vrea o gâscă. Pentru asta ne-a trimis. Trebuie să-i facem rost, altfel ticălosul ăsta...

— Taci, îl întrerupse celălalt. Se aude muzică.

Mai parcurseră câţiva zeci de metri. Acum se auzea bine. Merseră încă un pic şi zăriră ferestrele luminate. Larma vocilor ajungea până la ei.

— Ăsta e contele, zise scundul, prevăd că azi avem noroc.

Intrară în curte tropăind şi loviră în uşă cu paturile armelor. Cei dinăuntru nu-i auziră. Asta era culmea obrăzniciei! Paznicul cel înalt îşi luă avânt şi izbi uşa atât de tare, încât fu cât pe ce să se prăbuşească în hol. Spre ghinionul lor, uşa masca cuierul de care atârnau mantalele şi chipiele cu însemnul cu cap de mort, imagine care i-ar fi trezit la realitate. Turbaţi de furie, se îndreptară spre uşa din spatele căreia se auzeau hohote de râs şi hârâitul unui patefon. Cel scund o deschise larg.

— Linişte, strigă el, dar imediat amuţi.

Cel de-al doilea, neştiind de ce tăcuse camaradul său, urlă din hol:

— Camuflaţi ferestrele, e ordin!

Trecu pragul şi-i veni să leşine.

Standartenführerul Dibelius se ridică şi, împleticindu-se, făcu un pas în direcţia intruşilor. Alcoolul i se urcase la cap. Astfel încât fu nevoit să se sprijine de braţul unui ofiţer aşezat în preajma sa.

— Domnule Standartenführer, bâigui cel care intrase primul, n-am ştiut.

— Taci, urlă Dibelius. Nu ţi-am permis să vorbeşti. Acum ştii. Oriunde mă aflu eu, ordinele mele trebuie respectate. Aţi înţeles?

Aproape concomitent cei doi lătrară „Jawohl” şi făcură un pas înapoi.

— Cine v-a dat voie să plecaţi? O să vă trimit în est, zbieră el cu vocea gâtuită de furie.

— Dar, dragă Dibelius, încercă să-l tempereze Wąsowski, oamenii n-au făcut-o cu intenţie. În fond trebuie să apreciem că soldaţii respectă ordinele primite. Eu sunt de vină! Folosesc foarte rar castelul, aşa că n-am mai comandat storuri pentru ferestre. Franciszek, i se adresă el valetului, ai grijă, data viitoare...

— Am înţeles, domnule conte!

— Afară cu voi, strigă Dibelius.

— O clipă!

Paznicii se opriră nehotărâţi.

— Franciszek, condu-i în bucătărie să mănânce ceva şi să bea un şnaps în sănătatea domnului Standartenführer Dibelius.

— M-ai dezarmat, dragă Wąsowski. M-ai dezarmat complet. Duceţi-vă, îi se adresă el celor doi indicându-le ieşirea cu un gest larg şi să nu-l mai deranjaţi niciodată pe prietenul meu, domnul Wąsowski. Ştiţi voi, tăntălăilor, că acum câteva minute am descoperit că eu şi domnul conte am locuit în 1911 la München pe aceeaşi stradă, am mâncat la acelaşi restaurant, am fost în acelaşi bordel fără să ne cunoaştem.

Cu o înflăcărare de beţivan încercă să-l îmbrăţişeze pe Wąsowski. Ofiţerii se ridicară şi ciocniră paharele. Dibelius luă un păhărel, îl umplu şi cu un gest larg ciocni cu Wąsowski. Un ofiţer mai tânăr începu un cântec de petrecere. Dibelius nu-i mai slăbea braţul lui Wąsowski.

— Prietene, bâigui el, pare-mi-se c-am băut un pic prea mult (sughiţă). Du-mă la toaletă, ceru el o observând privirea întrebătoare a lui Wąsowski.

Paznicii, conduşi de valet, dispăruseră după cotul coridorului. Dibelius se desprinse de Wąsowski şi se precipită în direcţia indicată de acesta. Îşi vârî capul sub şuvoiul de apă al chiuvetei şi-şi frecă energic cu palmele obrajii căzuţi. Se privi apoi în oglindă şi constată cu regret că pungile de sub ochi i se accentuaseră, iar părul i se rărise şi mai mult. Încercă fără să se întoarcă să ia un prosop din raft, dar alunecă pe podeaua udă. Căzu. Simţea nevoia să se întindă acolo unde se afla şi să doarmă, să doarmă...

Poate aţipise şi-l trezise zgomotul apei ce curgea din robinetul pe jumătate închis. Luptând cu somnul, încercă să se ridice căutând un punct de sprijin. Găsi chiuveta. Reuşi să se prindă de marginea ei. Dar căzu clin nou. Curios, chiuveta se îndepărtă sub apăsarea corpului său dezvăluind o nişă întunecată. Când îşi reveni constată că nu avusese halucinaţii. Se ridică neaşteptat de sprinten. Îşi dădu câteva palme pentru a se convinge că, nu visează. Nu, nu visa. Nişa era tot acolo. Întinse mâna. Dădu de un obiect şi-l scoase. Era un plic gros cu bancnote de 100 de dolari. Erau prinşi cu banderolă de parcă atunci fuseseră aduşi de la bancă. Întinse din nou mâna şi dădu peste un pachet de ţigări „Juno”. Înăuntru erau câteva microfilme. Asta avu un efect miraculos asupra lui Dibelius. Îşi reveni imediat. Se aşeză pe marginea căzii şi medită o clipă privind bancnotele şi pachetul de

ţigări. Apoi se ridică, le aşeză în ascunzătoare şi împinse chiuveta la loc. „Nu Reiner este regele vânătorii de astăzi, ci standartenführerul Dibelius”, se adresă el propriei imagini reflectate în oglindă. Chipul din oglindă îi răspunse clipind din ochii mici, dar treji.

Din fericire, holul era gol. Asta îi convenea de minune. Se îndreptă spre telefonul vechi, agăţat de perete şi ceru legătura imediată cu Varşovia. Funcţionarul de serviciu, Lohse, era probabil treaz, căci îi răspunse prompt.

— Să vină şase oameni, cât mai repede.

Agăţă receptorul în furcă. N-avea chef să asculte întrebările lui Lohse şi nici să-i dea vreo explicaţie. Era liber să creadă că şefului îi e teamă să se întoarcă noaptea fără escortă.

În vremea aceasta, musafirii se pregăteau de plecare. Pe rând îi strângeau mâna lui Wąsowski. Cu un surâs fermecător, acesta le mulţumea pentru onoarea pe care i-o făcuseră primind invitaţia.

Dibelius se trânti într-un fotoliu adânc lângă cămin. Îşi întinse picioarele şi începu să-şi roadă ţigara de foi neaprinsă.

— Nu mergeţi, domnule Standartenführer, îl întrebă un colonel de infanterie slăbănog, cu un gât de curcan jumulit, pe a cărui tunică se bălăbănea „Crucea de Fier”.

— Mi s-a stricat maşina, minţi Dibelius senin.

— Vă luăm cu plăcere, se oferi un maior de aviaţie.

— Mulţumesc. Am telefonat să mi se trimită alta. Cu permisiunea gazdei voi aştepta.

— Mai poate fi vorba, domnule standantenführer. Dacă vă simţiţi cumva rău...

— Mă simt excelent. De mult n-am mai fost într-o asemenea dispoziţie.

— Mă gândeam să vă ofer una din camerele pentru musafiri. Franciszek a făcut focul. Vă odihniţi şi dimineaţa o să călătoriţi excelent. Pădurea înzăpezită arată extraordinar în lumina zorilor.

— Dumneavoastră vă convine, spuse Dibelius strângând mâna maiorului care avea un braţ prins într-o eşarfă agăţată de gât. Aveţi timp să admiraţi farmecul naturii. Dar în noaptea asta mai am de lucru. Nu-mi pot permite să dorm nici măcar într-o cameră atât de bine încălzită de Franciszek al dumneavoastră.

Dincolo de geam se auzea zumzetul motoarelor ce vesteau plecarea ofiţerilor. Wąsowski îşi conduse musafirii până la poartă. Cufundat comod în fotoliu Dibelius îşi aprinse în fine ţigara cu un tăciune din cămin.

— Sunteţi formidabil, i se adresă Wąsowski, lăsându-se să cadă în cel de-al doilea fotoliu îmbrăcat în piele. După o zi ca asta să mai lucraţi. Acum o jumătate de oră puteam să pariez pe propriu-mi cap că o să vă culcaţi. Aceasta îl caracterizează pe un adevărat german: „în primul rând datoria”. Dacă şi compatrioţii mei ar fi fost adepţii acestei devize poate că istoria ar fi fost blândă cu ei... Ce să-i faci! Nouă ne place să stăm la taclale...

— Ce admir la voi este plăcerea cu care beţi şi mâncaţi.

— Nu mai doriţi o picătură din licoarea asta minunată? A preparat-o Franciszek după o reţetă a mamei sale care a fost menajeră şefă la moşia mamei mele, contesa von Eckendorff. Vreţi să gustaţi?

— Cu plăcere, dacă aşa stau lucrurile.

Franciszek, de parcă asta aştepta, îi oferi tava pe care se afla o carafă cu lichid rubiniu şi două pahare groase de cristal.

— Prosit, Wąsowski.

Dibelius ridică paharul, gustă băutura şi plescăi cu satisfacţie.

— Deci, prin mama dumneavoastră, „de domo” von Eckendorff, sunteţi înrudit cu Reiner.

— La drept vorbind, domnul colonel este amabil că mă consideră văr. La noi se spune „rudă la a şaptea spiţă”.

— Şi totuşi, în vinele dumneavoastră curge în proporţie de cincizeci la sută sânge german. Oare asta înseamnă mult sau puţin?

— Suficient pentru a mă bucura de amabilitatea şi încrederea ofiţerilor germani. Dacă n-ar fi fost acel război cu rezultatul lui nefast, am fi slujit poate în aceeaşi armată. Îmi amintesc că prin 1912-1913 mulţi ofiţeri cu capete luminate se gândeau la unirea tuturor germanilor sub acelaşi sceptru.

— Şi iată că Führerul a realizat visul camarazilor dumneavoastră. Gândeşti la fel cu ei? Proporţia asta de cincizeci la sută sânge german...

— Mă tem, îl întrerupse Wąsowski, că trebuie redusă la patruzeci şi nouă. Căci astăzi curge prin venele mele cel puţin un procent de alcool. Dar v-am întrerupt...

— Fleacuri, Wąsowski, vom mai reveni la discuţia asta şi nu o dată. Pot să vă garantez. Veţi ajunge să vă plictisiţi.

Se auzi zgomotul tot mai puternic al unui motor.

— În sfârşit, au sosit. Încă puţin şi v-aţi fi pierdut răbdarea suportându-mă.

Cu un gest energic îl luă de braţ pe Wąsowski. S.S.-hauptsturmführer Adolf Lohse se scutura de zăpadă când cei doi ajunseră la uşă. Chipul lui Dibelius, blând până atunci, deveni brusc rigid.

— Ce-ai spune, dragă Wąsowski, dacă am vizita puţin baia? Desfăcu tocul şi scoase pistolul. Haide, Lohse, am să-ţi arăt ceva interesant. Domnul conte ne va însoţi, spuse el înclinându-se cu o politeţe ironică. Din fericire, nu-l zărise pe Franciszek care tocmai venea dinspre bucătărie şi, auzind conversaţia, se oprise mascat de scară. Dibelius, asemenea unui experimentat artist de circ, se

apropie cu paşi rari de chiuvetă. Cu un gest calm trase marginea acesteia.

— Uluitor, nu, Wąsowski?

— O ascunzătoare?

Wąsowski îşi puse pince-nez-ul de parcă nu-i venea să-şi creadă ochilor.

— Vreţi să spuneţi că nu ştiaţi de existenţa ei?

— Vin foarte rar aici, căci locuiesc la Varşovia. Amuzant, în castelele astea vechi există tot felul de ascunzători.

— Într-adevăr, amuzant, spuse calm Dibelius, mai ales că pe bancnotele astea – scoase un pachet şi-l vârî sul nasul lui Wąsowski – există data emiterii, 1938, 1939 chiar 1940. Ce taine pot ascunde aceste palate de vânătoare vechi atât de puţin locuite.

Răsturnă în palmă microfilmele din pachetul de ţigări „Juno”.

— Nu-i aşa, Wąsowski?

— O groază de bani, la prima privire, exclamă Wąsowski şi-şi aprinse o ţigară.

Lui Dibelius i se făcuse lehamite de tot circul acesta.

— Ia-l, urlă el şi-l împinse pe Wąsowski spre SS-istul care, stârnit de zgomotul făcut, apăruse în uşa băii.

— Ciudat fel de a mulţumi pentru ospitalitate, spuse Wąsowski scuturându-şi scrumul de pe rever. Cred că pot să-mi iau blana.

— Ţine-ţi gura. Voi avea timp să-ţi mulţumesc. N-o să-ţi fie de prea mult folos bătrâna von Eckendorff. Lohse îşi aduse el aminte deodată, mai era şi un valet pe aici.

— Exact. Până acum nu mi-aţi permis să vă spun că baia asta este destinată servitorilor. A mea se află la etaj.

Cu arma în mână, Lohse se năpusti spre bucătărie, dar reveni într-o clipă. Geamul larg deschis îl lămurise cum stăteau lucrurile.

— A fugit. După frigul din bucătărie, a şters-o de cel puţin câteva minute.

— Franciszek! exclamă Wąsowski. Nu pot crede. Dar altfel n-ar fi avut de ce să fugă. Îmi pare rău, domnul standartenführer, că în casa mea se află un om...

— Taci! spuse Dibelius printre dinţi. Vom discuta la Varşovia.

Porni spre uşă fără să-l mai privească pe Wąsowski. Cei doi paznici de gară, încărcaţi cu merinde, ocoliră la întoarcere castelul de vânătoare.

— Priveşte, Horst, zise cel scund indicând cu capul lumina slabă ce răzbătea prin ferestre. Domnii se înţeleg totdeauna. Când porţi titlul de conte n-are importanţă că eşti polonez.

Celălalt nu-i răspunse, ocupat să domolească gâsca ce dădea din aripi încercând să scape din strânsoarea degetelor lui amorţite de frig.

3

Cu mâinile tremurând de enervare, oberst Reiner îşi încheia nasturii cămăşii, înjurând furios (faţă de ofiţeri era un model de calm, dar acasă îşi dădea frâu liber) pentru a-şi grăbi ordonanţa,

un feldwebel[40] gras, să-i pregătească mai repede cafeaua. Omul avea şi o scuză, nu era obişnuit să servească cafeaua atât de devreme.

Reiner se apropie de fereastră şi ridică storurile. Pe cerul vineţiu stelele străluceau. Ceasul pseudoantic aflat pe comoda Biedermeier (Reiner moştenise apartamentul şi mobila unui avocat pe care-l trimisese la ghetou) arăta ora cinci şi un sfert.

— Klaus, porc leneş!

— 'Trăiţi, domnule oberst!

Klaus ţinea o farfurie pe care se aflau ceaşca cu cafea şi câţiva biscuiţi. De sub mantaua militară azvârlită în grabă peste cămaşa de noapte lungă se zăreau papucii de casă. Ordonanţa arăta asemeni unei babe grase.

— Pot pleca, domnule colonel?

Să plece, asta însemna reîntoarcerea în patul cald din cămăruţa aflată în spatele bucătăriei, în timp ce el, colonelul Reiner, din cauza acelui telefon stupid şi a halucinaţiilor de beţiv ale lui Dibelius, va fi nevoit să traverseze tot oraşul. Asta o să-i ia cel puţin o jumătate de oră şi, dacă mai punea la socoteală jumătatea necesară întoarcerii şi ora pentru a scoate din capul încăpăţânat al standartenführerului SS ideile lui nebuneşti, nu-i va mai rămâne decât timpul necesar pentru a se bărbieri înainte de a pleca la birou.

— Nu, mârâi el răzbunător. Ai dormit destul. Scutură covoarele şi lustruieşte duşumeaua. O să controlez totul când mă întorc.

— Am înţeles, rosti Klaus lipsit de entuziasm şi-şi târşi picioarele ca pentru a demonstra că şi-ar fi pocnit disciplinat călcâiele dacă n-ar fi fost în papuci de casă.

[40] Plutonier de infanterie.

Opărindu-şi buzele, Reiner îşi bău cafeaua la care adormitul de Klaus uitase, ca de obicei, să adauge laptele condensat. „Precis că-mi bea raţia de lapte, de-aia s-a îngrăşat aşa”, îşi spuse Reiner în vreme ce cobora scările. În faţa porţii, Mercedesul îl aştepta cu motorul în funcţiune. Nu-i păsa de economia de benzină şi cerea ca maşina să fie totdeauna caldă. După ce se aruncă pe pernele moi şi-i comunică şoferului adresa – strada Szucha – Reiner se întrebă ce s-ar întâmpla dacă într-adevăr ştirea primită cu un sfert de oră în urmă de la Dibelius ar fi reală şi nu o glumă proastă a standartenführerului. Ideea îl sperie. Ca să scape de sentimentul ăsta se aplecă spre şofer şi-i spuse:

— Nu poţi merge mai repede?

— Derapează, domnule colonel. Merg cu optzeci pe oră.

Disciplinat, acceleră totuşi. Urcând scările largi de marmură până la etajul trei, unde se afla biroul lui Dibelius, Reiner continua să spere că bătrânul beţivan glumeşte dorind să prelungească beţia începută la Wąsowski. Dar când apăsă clanţa uşii capitonate a secretariatului şi întâlni expresia rece din ochii de peşte ai hauptsturmführerului Lohse care, cu receptorul la ureche, nu se obosi nici măcar să se ridice pentru a-l saluta, ci se mărgini să-i indice cu capul că e aşteptat în cabinet, înţelese că trebuie să fie pregătit pentru tot ce e mai rău. Nici expresia de pe faţa lui Dibelius nu prevestea nimic bun. Urmele nopţii nedormite nu dispăruseră, dar, în pofida lor, părea foarte treaz

Reiner se lăsă să cadă greoi în fotoliul îmbrăcat în piele din faţa biroului.

— Ai înnebunit, Dibelius. Spune-mi că nu-i adevărat! zise el încet, fără să spere într-o confirmare.

Dibelius îi întinse în tăcere caseta cu ţigări şi-i oferi un foc.

— Nu pot să cred, spuse Reiner simţind că gulerul uniformei îi devine dintr-o dată prea strâmt. Este imposibil.

— Şi totuşi – erau primele cuvinte pe care le rosti Dibelius şi-i întinse peste birou o coală de hârtie bătută la maşină. Citeşte!

Era un proces verbal succint, redactat într-o germană aproximativă asupra celor petrecute la castelul de vânătoare al unui oarecare Edwin Wąsowski. Descrierea amănunţită a băii şi a nişei din spatele chiuvetei mobile. În sinea sa, Reiner zâmbi citind „unui oarecare” Wąsowski. Dibelius nu reuşise să se dezbare de năravurile de fost comisar al poliţiei prusace. Acel râs interior era menit doar să-i atenueze sentimentul de spaimă care-l domina.

Când duse ţigara de la gură constată că-i tremură mâinile.

— Poate că într-adevăr, acel servitor...

— I-am trezit pe tehnicienii noştri, îl întrerupse Dibelius. Pe bancnote şi pe marginea de ebonită a microfilmelor sunt amprentele lui Wąsowski.

— Numai ale lui? se informă Reiner.

— Şi ale altora, nu însă ale valetului. Am cerut să fie luate amprentele de pe carafă şi tavă. Ce-i drept, omul a dispărut, dar i-am întocmit o fişă de identificare.

— Deci, şi imprudent.

— Ascunzătoarea era bine mascată. Ţie îţi pot mărturisi că am descoperit-o din întâmplare. În ce-l priveşte pe valet, lucrurile nu sunt chiar atât de clare. Unul din oamenii de la arhive e gata să jure că i-a mai văzut undeva mutra. De altfel, fuga lui e cât se poate de grăitoare. Probabil că sunt complici.

— Dar filmele? Ce cuprind filmele?

— Fii sigur că nu sunt imagini dintr-o excursie, imortalizate de un amator. Sunt planuri şi secţiuni ale sistemului de fortificaţii. N-am reuşit să stabilim încă dacă reprezintă unul sau mai multe obiective. În orice caz e vorba despre nişte fortificaţii. În plus, schema de organizare a poliţiei berlineze, imaginea unui

fragment al listei lucrătorilor care au drept la economat[41]. Lista ofiţerilor S.D care lucrează în grupele speciale. Suficient, nu crezi?

— Totul pare să fie clar.

Îşi zise că exagerase cu temerile sale. În definitiv, Dibelius răspundea de problema respectivă şi bineînţeles că n-avea de ce să-i dea prea multă amploare. În fond amândoi fuseseră la Wąsowski.

— Clar, într-adevăr, dar nu prea vesel pentru noi, îi întrerupse Dibelius raţionamentele. Ce-i drept, mie nu mi-e văr şi n-am niciun neam în rândul conţilor – nu-şi ascundea ironia, dar... Crede-mă, Reiner, pentru prima dată în viaţă sunt fericit că tata a fost măcelar şi nu baron.

— Înrudirea noastră...

— Ştiu, ştiu, îl întrerupse Dibelius. Dar nu gradul de rudenie contează, ci relaţiile pe care le-ai întreţinut cu el şi nu numai asta.

— Ca şi tine de altfel. Aminteşte-ţi că tu mi l-ai prezentat.

— N-am uitat – Dibelius făcu o grimasă. N-are sens să supralicităm. L-am cunoscut la o recepţie la guvernator. Mi l-a prezentat soţia lui.

— Eu l-am întâlnit mai de mult la Berlin. Nu ne cunoşteam, dar el mi-a reţinut figura. Asta s-a petrecut într-o familie foarte suspusă.

— Cu atât mai bine!

Dibelius se ridică şi se întinse aidoma unui om care a terminat o muncă foarte grea. La privirea interogativă a lui Reiner adăugă:

— Cu atât mai bine că nu suntem numai noi implicaţi în povestea asta. Aproape toţi ofiţerii superiori veniţi în Varşovia

---

[41] Centru de aprovizionare a militarilor pe bază de cartele în timpul ocupaţiei (n. t.).

au fost la recepţiile pe care le dădea în vila din Żoliborz sau în micul castel din Wąsowo. Ăştia sunt ofiţerii noştri. Nişte snobi. Conte de Viena, lua-l-ar naiba! Precis că bunicul lui şi-a cumpărat acest titlu cu banii agonisiţi din comercializarea obielelor din cânepă pentru militari. Ofiţerii noştri, mai ales cei care se consideră de şcoală veche...

— Să-i lăsăm în pace!

Reiner era surprins de siguranţa vocii sale. În vorbele lui Dibelius descoperise câteva elemente care aveau să-l ajute să iasă onorabil din încurcătură. Îşi exprimă ideea cu voce tare.

— Să ieşi onorabil? repetă Dibelius. Să chibzuim... Wąsowski a cunoscut mai multe persoane suspuse. Ştim din surse sigure că a fost invitat şi la Wawel, pe vremea când se vehicula ideea creării unui fel de guvern polonez. Prin urmare, nu vom fi singurii interesaţi să muşamalizăm toată istoria asta stupidă.

— Mai concret!

— Îţi propun să colaborăm. Aş vrea să le dăm o şansă tinerilor. Adjunctul meu, Lohse, e plin de elan. Şi tu mi-ai spus ceva de un ofiţer inteligent. Cum îl cheamă? Parcă Kloss. Trebuie să fie destul de deştept pentru a depista reţeaua lui Wąsowski, dar suficient de isteţ pentru a înţelege că nu trebuie să-i implice pe oamenii noştri în afacerea asta. În Lohse am încredere. Este un câine credincios.

— N-aş putea afirma acelaşi lucru despre Kloss. E un tip independent, chiar foarte independent, dar nu i se poate reproşa nimic.

— Important este să nu fie prea ambiţios. Înţelegi la ce mă gândesc?

Fără să aştepte confirmarea, ocoli biroul şi se aşeză în fotoliul de piele din faţa lui Reiner. Cu un gest camaraderesc îl bătu pe genunchi.

— Uite cum cred că ar trebui să-i prezinţi lucrurile.

4

— Ce vă doare, domnule Oberleutnant? întrebă Kurt aşezând lângă patul lui Kloss cizmele făcute lună. Să mă duc până la farmacie?

— Mulţumesc, n-am nimic. Adu-mi gustarea. Mă scol îndată. Am primit vreo scrisoare?

— Aţi uitat că astăzi e duminică?

— Nu ţi s-a întâmplat niciodată să fii mahmur? se sili el să zâmbească.

— Să vă fac rost de lapte bătut?

Kurt se străduia să ghicească dorinţele şefului său, astfel încât Kloss deduse că voia să aibă o după-amiază liberă. Îl întrebă direct.

— E adevărat, aş fi vrut să merg după-amiază la cinema, dacă n-aveţi nimic împotrivă. Cât despre mahmureală, laptele bătut este cel mai bun. Deşi când am fost în Rusia am aflat că...

Cu un gest plictisit, Kloss îl expedie pe Kurt. Mai auzise de câteva ori reţeta cu suc de castraveţi cu efecte miraculoase după beţie. Se hotărî să-l lase pe Kurt să se ducă la cinema. Îi va comunica asta după masa de prânz, ca să-şi dea măcar câteva ore osteneala. În rest, n-avea decât să-şi închipuie că Oberleutnant Kloss băuse cam mult cu o seară înainte. De fapt se frământa să

găsească o rezolvare. Se afla în încurcătură. Totul începuse în noaptea de vineri spre sâmbătă, pe la ora trei sau patru. Dormea excelent când îl trezi sunetul soneriei telefonului aflat pe podea, lângă divan.

— Mătuşa Wanda s-a îmbolnăvit grav. A fost transportată la spitalul din Varşovia.

— Was, răcni el aşa cum trebuia să reacţioneze un ofiţer german deranjat din somn în plină noapte.

— Poate fi vizitată duminica la spitalul „Pruncul lui Iisus”, continuă interlocutorul în polonă fără să-i pese de tonul lui Kloss.

Kloss fu nevoit să urle din nou în germană că asta e curată obrăznicie clin partea polonezilor, că e o greşeală şi în final trânti furios receptorul. O eventuală interceptare a convorbirii trebuia să convingă că un polonez oarecare primise din greşeală legătura şi fusese pus la punct cum se cuvine. În noaptea aceea, Kloss nu mai închise ochii. Wanda era pseudonimul căpitanului de cavalerie Wąsowski de care se despărţise cu câteva ore mai devreme. Internarea la spitalul din Varşovia nu putea însemna altceva decât arestarea lui. Kloss recunoscuse vocea maiorului Ruciński care făcea pe valetul la castelul lui Wąsowski. Informaţia privind posibilitatea de a-l vizita indica locul de legătură. Numărul literelor ultimului cuvânt al mesajului reprezenta ora. Deci, duminică la cinci, la locul stabilit Kloss urma să se întâlnească cu cineva care-i va furniza amănunte despre arestarea lui Wąsowski. Abia duminică la cinci după amiază. Şi acum era sâmbătă dimineaţă. Şi-l aminti pe Wąsowski strângând aproape cu tandreţe braţul standartenführerului Dibelius. Şi acum Wąsowski... Nu, nu-i venea să creadă. Cum de-a căzut? Oare Dibelius venise la vânătoare cu intenţia de a-l aresta? Ce descoperise? Dăduse oare şi peste cele două teancuri

cu bancnote de o sută de dolari aduse de el? Răsuflă uşurat amintindu-şi că-i dăduse dolarii înveliţi într-un ziar. Parcă purta mănuşi... deci n-a lăsat amprente. Puseseră însă mâna pe Wąsowski care-l cunoaşte. E adevărat că e un ofiţer experimentat. Dar va rezista el oare? Dibelius, supranumit „Max cel sângeros” se lăuda că nu-i rezistă nimeni. Mai exista un semn de întrebare: cum de-a reuşit să scape Ruciński? Poate că Dibelius îl arestase şi pe el. Să fi fost telefonul preţul plătit de Ruciński pentru a-şi salva pielea? Respinse acest gând. În fond, singurul argument în favoarea acestor presupuneri funeste era antipatia lui faţă de Ruciński. Nici n-ar fi putut spune de ce nu-i place. Activitatea lui era ireproşabilă, îşi cunoştea excelent meseria. Poate cauza era tonul acela de superioritate pe care uneori Ruciński îl adopta şi faţă de el. Tonul unui specialist în prezenţa unui amator, aşa cum îl considera?

Acum, în aceste clipe dificile, nu se putea lăsa pradă unor impresii personale nefondate. Nu-i neapărat necesar să ai un cult pentru un lucrător al serviciului de contrainformaţii din timpul guvernului de asanare[42]. Însă nu-i poţi subaprecia munca, profesionalitatea, curajul şi sângele rece.

Se decise să amâne rezolvarea acestei probleme până duminică după-amiază, să nu se mai gândească până când nu va afla amănunte. Pentru orice eventualitate controlă locuinţa şi, profitând de faptul că ordonanţa dormea, arse la focul brichetei câteva note, nu înainte de a le memora. Apoi plecă la birou. Constată că, în ciuda hotărârii sale, va fi nevoit să se gândească la cele petrecute. Şi asta din cauza şefului său Reiner.

---

[42] Denumire sub care era cunoscut guvernul dintre anii 1920-1939 a cărui lozincă o constituia instituirea unei stări de sănătate morală în viaţa publică a Poloniei (n. t.).

Sergentul Patschke, şeful cancelariei secrete, îl ajunse din urmă pe coridor.

— Şeful doreşte să vă vadă. A întrebat de două ori de dumneavoastră.

Kloss îşi consultă mirat ceasul.

— Nu, n-aţi întârziat, Reiner a venit cu noaptea în cap.

Kloss bătu la uşa masivă furniruită cu stejar. Intră şi luă poziţia de drepţi în faţa colonelului.

— Luaţi joc, domnule locotenent. Vom avea o discuţie mai lungă.

Tonul politicos, manierele ireproşabile erau fireşti. Kloss citi însă o uşoară panică în ochii lui Reiner. Oare se temea şi el? Reiner împinse spre Kloss un fotoliu şi-l invită să se aşeze. Niciodată nu fusese chiar atât de politicos.

— Voi renunţa la introducerile de genul „vă apreciez foarte mult” etc. şi voi trece direct la subiect. Misiunea pe care vreau să v-o încredinţez este importantă şi extrem de delicată. De aceea am hotărât să vă ofer această şansă. O reuşită vă poate aduce „Crucea de fier”. În schimb, eşecul v-ar costa mult. Şi nu numai pe dumneavoastră.

— Îmi place riscul.

Tonul lui Kloss era sincer.

— Am arestat un agent periculos. De fapt l-a arestat serviciul lui Dibelius. Dată fiind importanţa afacerii am decis să colaborăm. De altfel, ea ţine în egală măsură de Siguranţă şi de Abwehr. Aş dori să vă încredinţez această misiune, dumneavoastră şi unui ofiţer S.D. cu multă experienţă în criminalistică, haupt-sturmführerului Lohse. Îl cunoaşteţi.

— Da! Pe cine aţi arestat?

Prevedea răspunsul. Şi Reiner îi confirmă bănuielile. Fără să-şi ridice privirea din hârtiile aflate pe birou. Îi relată descoperirea

întâmplătoare făcută în baie. Îşi permise chiar câteva ironii la adresa lui Dibelius, ce se aflase într-o stare mai mult decât precară, ca şi cum ar fi vrut ca în acest fel să stabilească între el şi Kloss o anume intimitate.

— Beţivanul ăsta bătrân are un noroc formidabil şi un adevărat talent de a scoate castanele din foc cu mâna altuia.

Apoi îi istorisi pe scurt fuga valetului şi-i arătă ce descoperise în ascunzătoare. Brusc se întrerupse la jumătatea cuvântului.

— Veţi găsi toate detaliile în documente. Doresc doar să vă atrag atenţia asupra aspectelor delicate ale afacerii. Edwin Wąsowski este un aristocrat înrudit cu câteva familii bune din Germania. Ar fi neplăcut din toate punctele de vedere dacă... nu mai continuă lăsându-l pe Kloss să înţeleagă.

Kloss dădu din cap în semn că înţelesese.

— Scuzaţi-mă, domnule colonel – vorbi el rar, părând că-şi alege cu greu cuvintele – ieri când am venit să vă chem din ordinul generalului Wierlinger am avut impresia că între Wąsowski şi standartenführerul Dibelius există o oarecare intimitate. Dacă greşesc...

— Nu, Kloss. Toţi l-am vizitat. La rândul său, Wąsowski a fost invitat în casa guvernatorului din Varşovia şi chiar la Wawel. Dacă vă mai spun că la Berlin l-am văzut în casa... Dar asta nu mai contează. Niciuna din aceste vizite n-are vreo legătură cu „afacerea Wąsowski. Dacă aveţi îndoieli în această privinţă, vă rog să-mi spuneţi. Pot să vă scutesc de însărcinare.

— N-am niciun fel de îndoieli când este vorba de loialitatea domnului colonel faţă de Führer.

— Asta mi-e de ajuns. Începând de luni, împreună cu Lohse vă apucaţi de lucru. Fără grabă. Acţionaţi calm şi prudent. Doresc să mă înţelegeţi bine. Nici eu, nici Dibelius nu intenţionăm să-i menajăm pe duşmanii Reichului ţinând cont de rangul şi de

relaţiile lor de familie. Nu putem accepta însă să fie mânjiţi cu noroi oameni a căror unică vină este faptul că au cedat cu uşurinţă în faţa farmecului lui Wąsowski, dar care sunt nişte germani cinstiţi.

Metodele pe care le veţi folosi în anchetă vă privesc. Trebuie doar să se dovedească eficiente, discrete, necruţătoare faţă de duşmani.

Sună telefonul. Kloss remarcă paloarea de pe faţa colonelului care se accentua pe măsură ce asculta.

— Este la mine, dragă Dibelius. Îi voi spune imediat.

Puse receptorul în furcă. Se opri în faţa lui Kloss obligându-l să se ridice în picioare. Îl privi în ochi.

— Kloss, multe depind de dumneavoastră. În cariera unui tânăr ofiţer există momente cruciale. Este dezastruos pentru cel care nu le intuieşte la timp. Standartenführerul m-a informat că planurile găsite în ascunzătoarea din castelul de vânătoare din Wąsowo cuprind amplasarea dispozitivelor de apărare din jurul sediului central al Führerului.

Asta se petrecuse sâmbătă. Plecând de la Reiner, Kloss a trecut doar o clipă pe la birou pentru a-i da instrucţiuni adjunctului său, Leutnant Geisler, privind rezolvarea lucrărilor curente. Hotărî să se mai plimbe puţin pentru a reflecta asupra celor întâmplate. Nu-şi putea ierta că la ultima vizită la castelul de vânătoare nu luase cu sine microfilmele. Mai avea şansa de a le copia în faza iniţială a anchetei, deşi faptul că Reiner şi Dibelius ştiau ce conţineau filmele îi îngreuia misiunea. La asta mai avea timp să se gândească. Deocamdată, obiectivul principal era Wąsowski.

Kloss nu ştia mare lucru despre el. În urmă cu câteva luni nu-şi ascunsese temerile când trimisul Centralei îl informase de preluarea de către mătuşa Suzana a uneia din reţelele de dinainte

de război ale serviciului polonez de spionaj din Berlin, împreună cu agenţiile din Varşovia, Viena şi Cracovia. Ulterior, colaborarea cu Wąsowski, care conducea cu maiorul Ruciński agenţia din Varşovia, îl convinsese că merita să rişte. Nu o dată primise materiale excelente, uneori chiar soluţii complete, care ar fi necesitat mult mai mult timp dacă ar fi fost preluate separat de la fiecare agenţie. Ca să nu mai vorbim de faptul că Wąsowski, beneficiind de relaţiile sale, reuşea să pătrundă în cercuri predispuse spre indiscreţie, ceea ce avea implicaţii foarte importante pentru aliaţi nu numai în problemele militare, dar şi diplomatice.

Iată de ce căderea lui Wąsowski constituia o pierdere grea pentru „mătuşa Suzana". Şansele de a-l smulge din ghearele lui Dibelius erau ca şi inexistente, dar independent de simpatia pe care Kloss o nutrea faţă de Wąsowski, lucrul cel mai important rămânea activitatea acestuia care era definitiv compromisă.

Mai intra în joc şi securitatea lui. Oare numai a lui? Nu putea fi sigur. În orice caz, el era ameninţat. Despre Wąsowski avea o părere excelentă. Intuise că sub masca lui de jovialitate binevoitoare se ascundeau dârzenia şi hotărârea. Există însă un mic „dar". Wąsowski era un profesionist. De ani întregi juca rolul unui bogat om de lume. Cheltuitor, gurmand şi libertin, rol cu atât mai uşor pentru el, cu cât provenea dintr-o familie de conţi destul de bogată. Tocmai acest lucru crea pericolul identificării cu rolul. Poate că Wąsowski va regreta despărţirea de personajul său şi, pentru a-şi păstra statutul, va accepta să-i predea pe toţi lui Dibelius. Sau, cine ştie, poate că s-a identificat cu personajul în asemenea măsură, încât va dori să continue jocul chiar şi sub controlul nemţilor. Kloss cunoştea tainele muncii sale suficient de bine pentru a-şi da seama de pericolul pe care-l presupunea un astfel de rol. Nu o dată întâlnise agenţi ce lucrau pentru doi,

trei sau mai mulţi stăpâni şi care, la un moment dat, nu s-au mai identificat cu interesele niciunui patron, ci au început să joace pe cont propriu.

Îl sună pe Lohse de la primul telefon întâlnit în drum. La curent cu problema colaborării, Lohse îl trată pe Kloss cu un aer de superioritate. Kloss acceptă situaţia deoarece, din punctul său de vedere, rolul de adjunct al hauptsturmführerului era mai convenabil.

Aţipi frânt de oboseală. Îl trezi Kurt cu farfuriile aburinde. Era ora patru. Mâncă cât putu de repede, îi comunică lui Kurt că e liber şi luă prima ricşă spre Mokotowska.

La geamul micii cafenele zări o fată pe care n-o cunoştea. Privea ziarul „Kurier Warszawski” peste care îşi aşezase geanta şi mănuşile de culoare verde. Aşteptă ca fata să-şi termine ceaiul. Apoi o porni pe urmele ei. Mergea fără să privească înapoi, iar Kloss o urma îndeaproape. Cotă pe Wileza, traversă Krucza şi Marszalkowska şi se opri în faţa unei case cenuşii de parcă ar fi vrut să verifice numărul. Intră. Ajunse la etajul doi, descuie uşa cu cheia şi o lăsă întredeschisă.

Maiorul Ruciński îl aştepta într-o încăpere mare, întunecoasă. Fără o vorbă îi oferi lui Kloss un scaun prin tapiţeria căruia ieşea iarba de mare.

— Asta trebuia să se întâmple mai devreme sau mai târziu. Vreţi să ştiţi cum s-au petrecut lucrurile?

— Ştiu. Preiau de luni „afacerea” împreună cu Lohse, îl informă Kloss.

— Slavă domnului!

— Oare? se înfurie Kloss. Cred că nu vă închipuiţi că am să-i pot uşura situaţia. S-ar putea să asist neputincios când îl vor tortura şi să-l aud divulgând primul nume. Nu-i exclus să fie al meu.

— Edwin nu va vorbi!

Kloss nu ripostă, se mulţumi doar să zâmbească sceptic. Văzuse oameni în aparenţă puternici şi cinstiţi care implorau să fie ucişi. Când moartea nu-i scăpa de tortură ajungeau să-şi trădeze prietenii şi rudele, deşi ştiau ce-i aşteaptă.

— Îl cunosc de cincisprezece ani de la Berlin şi Hamburg. Când nu va mai putea rezista va recurge la cianură. Vă garantez că Edwin nu-şi va pierde sângele rece. Dacă s-ar putea face ceva pentru el...

— Ce?

Kloss râse nervos. Ruciński ăsta îl scotea din sărite.

— Să organizez un atac pe Aleea Szucha, să-l fac scăpat?

Ruciński tăcu. Kloss îşi reproşă ieşirea. Celălalt părea să nu fi remarcat.

— Ştiţi, Edwin Wąsowski este un om ciudat. Ce l-o fi îndemnat? Cariera? Nu-i păsa de asta. Nu mi-a mărturisit niciodată, dar sunt, convins că nu putea suferi uniforma. Pentru bani? Ar fi ridicol! Când lucra la reprezentanţa din Berlin, Edwin cheltuia mai mult din banii lui decât din leafă. Nu-i suferea pe nemţi şi mai cu seamă pe prusaci. Dar nici antipatia asta nu constituie un argument, indiferent cât de puternică este. Lucra excelent. Era un actor înnăscut căruia nu i se dăduse ocazia să joace pe scenă. Viaţa devenise scena sa. Se pregătea minuţios pentru fiecare rol. În 1935, după lichidarea reţelei anterioare căutam o firmă sub care să ne putem desfăşura activitatea. Am înfiinţat „Societatea hamburgheză sud-americană de comerţ cu cafea”, care trebuia doar să mascheze ceea ce făceam de fapt. Dar Edwin – nu-l cunoaşteţi pe Edwin – s-a apucat de comerţul cu cafea. Şi asta n-ar fi nimic, dar a devenit unul din specialiştii în această branşă. Ar fi putut face repede avere. Vă daţi seama ce vreau să spun?

— Nu, mărturisi Kloss cu sinceritate.

— Nu-l putem salva pe Edwin. Nici nu ştiu dacă el doreşte acest lucru. În ’37 când denunţul ne pândea la orice pas, Edwin mi-a cerut asigurări că nu-l vom schimba dacă va avea neşansa să cadă. Oare ei ştiu, schimbă el subiectul, ce cuprindea microfilmul?

— Da!

— Cu atât mai bine. Nu-l putem salva pe Wąsowski, dar îl putem ajuta să realizeze cel mai mare rol al vieţii sale.

— Înţeleg! Într-adevăr, începea să-şi dea seama. Vreţi ca Wąsowski să-şi deconspire colaboratorii.

— Da. Să-i trădeze pe aceia pe care-i veţi sugera dumneavoastră. O reţea uriaşă în care vor figura câteva nume de demnitari. Şi apoi, n-au decât să se devoreze reciproc.

— Am o idee şi mai bună. Kloss simţi o undă de simpatie pentru Ruciński. Ce aţi zice de un complot? Un complot intern.

— Vă amintiţi raportul lui Edwin de acum trei luni? Informa despre generalii berlinezi care încercau să stabilească relaţii cu aliaţii prin intermediul Stockholmului.

— Fiţi liniştit! Nu mă gândeam la un complot autentic. Cei care complotează împotriva lui Hitler sunt liberi s-o facă. Pentru Dibelius şi Reiner vom pregăti ceva cu totul deosebit.

— În ordine! Ruciński se învioră. Voi anunţa Centrala. Am să cer aprobarea şi lista complotiştilor (părea că întinerise subit). Important este ca Edwin să intuiască ce urmărim. Să nu vorbească decât atât cât trebuie.

Kloss plecă de pe Wilcza cu moralul ridicat. Planul care căpătase contur cu câteva clipe înainte părea nebunesc doar la prima vedere. Mecanismul teroarei din cadrul celui de-al treilea Reich era atât de complex, legăturile dintre verigi atât de complicate iar repartizarea competenţelor atât de neclară, încât

jocul lui avea şanse de reuşită. Wąsowski, închis într-o celulă, lipsit de apărare, fără prieteni şi relaţii, demascat ca adversar al Reichului putea totuşi să-şi mai lovească duşmanii. Şi avea s-o facă.

Simţi că-l cuprinde un val de energie. Ancheta o începea a doua zi. Asta însă nu însemna că nu trebuia să acţioneze încă de astăzi. Luă o ricşă şi indică direcţia Żoliborz. În Piaţa Invalizilor coborî şi o porni în jos de-a lungul Vistulei, pe străduţele întunecate ale cartierului de vile. Aici constată că nu era nimic de făcut. În faţa unei vile moderne, care ştia că-i aparţine lui Wąsowski, doi poliţişti îşi încălzeau mâinile la jăratecul cărbunilor dintr-un lighean. Se întoarse şi reuşi să prindă o trăsură. Îi dădu conducătorului adresa sediului Abwehrului.

După o jumătate de oră pleca cu o camionetă Skoda şi cu şase oameni în direcţia moşiei Wąsowo.

Îşi lăsă însoţitorii în curte; înarmat cu un pistol şi o lanternă se îndreptă spre castel. Scoase din bucătărie o bătrână înspăimântată şi-i ordonă să-l conducă în cabinetul contelui. Se bucură auzind că de la arestarea stăpânului, nimeni nu-mai apăruse la castel. Probabil că Dibelius ordonase supravegherea vilei din oraş convins că Wąsowski îşi păstra acolo lucrurile care l-ar fi putut interesa.

Un uriaş birou Chippendale, fotolii şi dulapuri. Singura piesă contrastantă o constituia un scaun rotativ, în gen american, aflat lângă birou. Sertarele acestuia erau deschise. Le va cerceta mai târziu. În primul rând trebuia să găsească locul unde Wąsowski îşi ţinea documentele care, după părerea lui, prezentau valoare. Trase dulapul de la perete, întoarse tablourile, strânse covorul, lumină cu lanterna cercetând metru cu metru parchetul. Zadarnic. Aproape că-şi pierduse speranţa. Se aşeză pe scaunul rotativ cu intenţia de a căuta prin sertare – păstrarea

documentelor la vedere putea corespunde cu stilul de viaţă superficial al lui Wąsowski – dar deodată îi veni în minte discordanţa care-l izbise în clipa intrării în cabinet. Se ridică, aşeză scaunul pe birou. Pipăi spătarul şi perna îmbrăcată în piele. Nimic! Îl răsturnă şi abia atunci descoperi piuliţele ce fixau un disc de oţel în axul ce rotea fotoliul. Asta era! O uşoară apăsare cu briceagul şi prima piuliţă cedă. Sub discul de oţel se afla o mică cutie metalică din acelea în care se ţinea tutunul de pipă. Cutia era veche. Imaginea ofiţerului de marină cu o pipă uriaşă în dinţi abia se mai zărea. Kloss nu trebuia s-o mai deschidă căci era convins că aici îşi ţinea Wąsowski lucrurile cele mai importante. Strecură cutia în buzunar, înşurubă cele patru şuruburi care susţineau piciorul fotoliului şi se decise să controleze conţinutul sertarelor. După ce deschise primul sertar îşi dădu seama că va avea nevoie de timp pentru a le cerceta pe toate. Domnea un haos de nedescris. Tocmai începuse să trieze hârtiile din sertarul de sus când auzi zgomotul unui motor. Stinse lanterna şi ridică storul. Desluşi pe zăpadă un Mercedes negru. Şoferul deschise uşa şi silueta unui bărbat înalt se profila pe zăpada. Cunoştea maşina. Zâmbi. Jocul începea să devină pasionant. Primul partener îşi făcuse apariţia.

5

Cabinetul în care un SS-ist deşirat îl condusese pe Wąsowski era o încăpere înaltă, spaţioasă şi luminoasă. Prin fereastră pătrundea lumina crudă a zilei de iarnă. Edwin îşi feri ochii cu palma. După două zile petrecute în celula întunecoasă, lumina puternică îi rănea privirea.

— Stai jos, mormăi omul din spatele biroului.

Wąsowski abia acum îl zări. Avea o barbă albăstruie, pleoapele grele, parcă umflate, o frunte îngustă, acoperită de păr, sprâncenele aspre, deasupra unui nas proeminent. Hauptsturmführerul S.D. în faţa căruia se afla n-avea deloc înfăţişarea unui nordic.

— Stai jos, repetă el.

Wąsowski avea impresia că-l mai văzuse undeva pe acest individ, înainte de noaptea aceea memorabilă când sosise cu SS-iştii la chemarea telefonică a lui Dibelius. Nu-şi putea aminti unde.

— M-am obişnuit cu alt ton, preciză el cu răceală, mai ales din partea unui inferior.

Procedeul avu efect. Lohse sări propulsat parcă de un resort şi se opri în faţa lui Wąsowski, prezentându-şi cu toată demnitatea cei o sută şaizeci şi cinci de centimetri ai săi. Îşi dădu seama că nu-i ajunge lui Wąsowski decât până la bărbie, astfel că se aşeză cât putu mai repede pe locul său.

— Ştiu foarte bine cum trebuie să mă adresez unor spioni blestemaţi.

— Şi asta vă este de ajuns, domnule Lohse.

Îşi reamintise de el şi de numele lui. Se cunoscuseră în urmă cu un an şi jumătate într-un sanatoriu de lux din Saxonia. Zilnic erau supuşi unui tratament cu duşuri scoţiene destinate calmării sistemului nervos – jeturi de apă fierbinte alternând cu apă rece

ce loveau venind cu presiune trupul gol al pacientului. Lohse, mic şi gras, chirăia ca o babă sub jetul puternic de apă.

— Nu mă recunoaşteţi? Cum mai staţi cu nervii?

Îl recunoscuse. Wąsowski îşi dădu seama urmărindu-i expresia.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi cu asta.

— O, „ce vreţi”! E ceva mai bine. Când vă veţi adresa cu „domnule conte” vom putea sta de vorbă.

— Ce înseamnă „... şi asta vă e de ajuns”?

Lohse reveni la subiect făcând abstracţie de amintirea băilor făcute împreună.

— Asta înseamnă – Wąsowski se aşeză picior peste picior – că nu veţi afla nimic în plus de la mine. În altă ordine de idei aş vrea să mi se trimită un frizer, lenjerie, haine de schimb şi, bineînţeles, mâncare ca lumea. Câtă vreme nu-mi veţi asigura aceste condiţii este inutil să pierdeţi timpul încercând să discutaţi cu mine. Aş vrea să-i comunicaţi asta şi amicului meu standartenführerul Dibelius.

Se ridică şi se înclină uşor. Lăsând să se înţeleagă că discuţia se terminase. Proceda astfel cu intenţia de a-l scoate din sărite pe grăsanul acela mic de statură.

— Drepţi! răcni Lohse.

Părea că-şi pierduse controlul.

— Ce-ţi închipui, porcule, c-o să stăm la taclale cu tine. O să-ţi dai imediat seama c-ai greşit. Bastoanele băieţilor mei pot muia şi funduri de conţi.

Inspiră pregătindu-se să mai spună ceva, dar uşa se deschise şi în prag îşi făcu apariţia Kloss. Lohse fu atât de surprins de această apariţie, încât pentru câteva clipe rămase cu gura căscată. Wąsowski se întoarse şi întâlni privirea tânărului ofiţer al Abwehrului. Nici măcar n-a clipit, constată Kloss cu satisfacţie.

— Nu te enerva, Adolf, zise Kloss părând că nu-i dă nicio importanţă lui Wąsowski. Văd că ai început fără mine. Îţi mărturisesc că am fost încântat când Reiner mi-a comunicat că vom colabora. Ce-ţi face pacientul? După dispoziţia în care te-am găsit am impresia că nu-i prea place să vorbească.

Îndrugând vrute şi nevrute, începu să măsoare încăperea cu paşi mari.

— Sunt convins că domnul Wąsowski va înţelege că uneori tăcerea este contraindicată.

Pronunţase cuvintele acestea cu intenţia de a reîntâlni privirea lui Wąsowski.

— Ce-ar fi să încerci tu?

Ironia din vocea lui Lohse era evidentă.

— Asta şi doream! Ce-ar fi să vă odihniţi puţin, domnule conte, i se adresă Kloss lui Wąsowski indicându-i un fotoliu comod plasat în colţul biroului.

Cu coada ochiului urmarea chipul congestionat al lui Lohse.

— Wehrmachtul rămâne Wehrmacht. Se recunoaşte imediat.

— Nu uita să mă chemi când se va hotărî să ciripească, îi spuse Lohse care nu se obosea să-şi mascheze furia.

Ieşi trântind cu putere uşa capitonată.

În sfârşit rămăseseră singuri.

— Un păhărel de coniac, domnule conte?

Kloss deschise barul aflat lângă fereastră. Se temea că Lohse trage cu urechea sau îi supraveghează. Prea multe se spuneau despre tainele încăperilor de interogatoriu din Aleea Szucha ca să nu fie ceva real. Spera ca Wąsowski să-şi dea seama.

— Pe stomacul gol?

— N-aţi primit micul dejun?

— Mi-au adus un fel de terci. N-am avut curajul să-l gust. De altfel, tocmai încercam să-i explic prietenului dumneavoastră că atâta timp cât nu voi fi tratat cum se cuvine...

— Trebuie să recunosc că sunteţi abil. Sper să aranjez să fiţi tratat aşa cum trebuie. Poziţia dumneavoastră socială, influenţa pe care aţi avut-o până de curând, numeroasele dumneavoastră cunoştinţe ne determină să vă acordăm o atenţie deosebită. De altfel, nu sunteţi un spion de duzină.

— Acuzaţia de spionaj trebuie dovedită chiar şi în Germania.

— Vă înşelaţi, nu e necesar, mai ales în Germania. Pe rolele filmelor „Agfa" şi pe bancnotele descoperite în ascunzătoarea din baie s-au descoperit amprentele dumneavoastră. Ideea de a folosi filme germane a fost foarte bună. Imprudenţa însă v-a trădat. Nu v-a prevenit nimeni despre amprente?

— Da, confirmă Wąsowski. Am fost imprudent.

Zâmbi. Încă nu-şi dădea seama exact ce urmăreşte acest om în uniformă germană al cărui curaj şi inteligenţă le admirase nu o dată, dar simţea că-l atrăgea într-un joc în care amândoi aveau să fie implicaţi.

— Am folosit de două ori cuvântul spionaj. Oare e cel mai potrivit?

— Nu înţeleg – Wąsowski ridică din sprâncene – vorbesc chiar atât de prost limba germană?

— În aparenţă, unele lucruri par asemănătoare. Voi recurge la un exemplu din medicină. Două boli deosebite pot avea simptome asemănătoare. Un medic neexperimentat va diagnostica boala cea mai frecvent întâlnită. În cazul dumneavoastră, un astfel de medic ar pune fără să şovăie diagnosticul de spionaj.

— Şi ce-ar spune unul experimentat?

Wąsowski intuia că urmează momentul cel mai important al discuţiei.

— N-ar exclude această posibilitate, dar ar mai lua în considerare încă una. S-ar gândi că această boală ar putea fi denumită şi „complot intern”.

— Foarte interesant! exclamă Wąsowski cu sinceritate. Într-adevăr, foarte interesant.

— Mai ales dacă se ţine seama, continuă Kloss, de insolenţa pacientului, de atitudinea lui izvorâtă din convingerea că va fi ajutat. Ajutorul este exclus, domnule conte.

Se aplecă spre Wąsowski. Era timpul să-i comunice că acţiunea fusese stabilită de comun acord cu Ruciński.

— Ce-i drept, valetul şi complicele dumneavoastră a reuşit să fugă. Cred că sunteţi convins însă că n-are nicio şansă să vă scoată din Aleea Szucha. Niciunul din influenţii dumneavoastră prieteni nu va mişca un deget pentru a vă apăra. Dimpotrivă. Vor încerca să uite cât mai repede că v-au cunoscut vreodată. Ajutorul din afară este exclus, repetă Kloss. Singura persoană pe care puteţi conta sunteţi dumneavoastră înşivă.

Subliniase fraza. Zâmbi cu sinceritate.

— Bineînţeles, trebuie să ţineţi cont de faptul că în lumea noastră nimic nu se dă pe degeaba. Cred că v-aţi putea asigura tratamentul corespunzător vârstei şi poziţiei dumneavoastră socială, dacă la rândul dumneavoastră îmi promiteţi că nu-mi veţi ascunde numele complotiştilor care intenţionau să răstoarne puterea Reichului şi să-l înlăture pe Adolf Hitler. M-am exprimat suficient de clar?

— Cred că da.

— Nu cer un răspuns imediat. Trebuie să chibzuiţi îndelung şi să vă amintiţi cât mai multe lucruri. Pe cât ne stă în putere vă vom ajuta. Aseară am vizitat castelul dumneavoastră din

Wąsowo şi v-am admirat biroul. Aveţi o mobilă frumoasă. Biroul este un Chippendale autentic, iar scaunul turnant american, deşi nu se potriveşte cu restul mobilei, are o mare calitate – e foarte funcţional... Vă rog să reflectaţi! Mărturisirile dumneavoastră vor fi pentru noi cu atât mai folositoare, cu cât vor fi mai detaliate.

— Mă voi gândi, domnule Oberleutnant.

— Ar fi bine dacă ne-aţi răspunde mâine.

Se îndreptă spre uşă şi o deschise larg. La vederea lui, doi SS-işti săriră în poziţie de drepţi.

— Conduceţi-l pe arestat, ordonă el şi se lăsă să cadă în fotoliul în care cu o clipă mai înainte stătuse Wąsowski.

Acum îl va aştepta pe Lohse pentru a se convinge că acesta nu bănuia nimic. Cât despre Wąsowski, ştia că-i înţelesese jocul. Cufundat în fotoliu, întinse mâna după pachetul de ţigări al lui Lohse şi se servi fără jenă. Îşi aprinse ţigara. Era necesar să mai analizeze o dată toate elementele jocului care urma.

Când în noaptea precedentă zărise Mercedesul negru şi pe colonelul ce se precipita din automobil, îşi dăduse seama că lucrurile se complică. Îl orbise cu lanterna pe Reiner prefăcându-se că abia atunci îl recunoaşte. Citise pe chipul lui frica, aceeaşi frică pe care o remarcase şi la şeful său în dimineaţa zilei de sâmbătă când îl chemase.

— M-ai speriat, Kloss, îi spuse colonelul după ce-şi revenise. Nu-mi închipuiam să te găsesc aici.

— Îmi iau în serios obligaţiile. Am avut amândoi aceeaşi idee. Probabil că doreaţi şi dumneavoastră să vedeţi hârtiile cu care sunt ticsite sertarele biroului. Cred că merită să vizităm vila lui Wąsowski din Żoliborz.

— De asta s-a ocupat Dibelius, zise Reiner, dar Kloss îşi dădu seama că şi colonelul, asemeni lui, încercase să ajungă acolo prin

străduţa îngustă, umbroasă din apropierea Pieţei Invalizilor. Aţi descoperit ceva interesant?

— Intenţionez să examinez hârtiile la Varşovia. După ce le voi tria vă voi aduce tot ce merită atenţie. Sau preferaţi să le vedeţi înainte?

Urmă o clipă de tăcere. Reiner chibzuia.

— Nu, Kloss. Am deplină încredere în dumneata. Aş vrea să te rog ceva. Nu oficial, ci, ezită găsind cu greu cuvântul, personal.

Kloss intui că Reiner aştepta din partea lui o întrebare care să-l ajute să iasă din situaţia delicată în care se găsea. Se hotărî să-l lase să se descurce. Aştepta tăcut, impasibil.

— Dacă ai găsit printre hârtii vreo scrisoare din Viena, mai ales din partea familiei Eckendorff... din nou se întrerupse.

— Sper – Kloss se îndură să-l ajute – că nu va fi importantă pentru anchetă şi nu va constitui o piesă necesară la dosar.

— Exact. Nu m-am înşelat apreciindu-ţi perspicacitatea. N-aş vrea ca această familie, cu care din întâmplare este înrudit ticălosul de Wąsowski – te asigur că e o familie devotată Reichului şi Führerului – să aibă neplăceri.

— Vă rog să mă scuzaţi, dar cred că e mai bine să vă întreb: este şi familia dumneavoastră, nu?

— Nu asta e important, ci faptul că n-are rost să sufere nişte oameni nevinovaţi pentru că acest spion...

Kloss aprecie că sosise momentul oportun pentru a-i sugera lui Reiner o idee. Profită de răgazul oferit de Reiner care-şi aprindea o ţigară de foi.

— Prin urmare, domnule colonel, sunteţi convins că este vorba de spionaj.

— Te îndoieşti? rosti el suflând fumul.

— N-aş vrea să formulez concluzii pripite. Totdeauna mi-aţi atras atenţia, dar...

— Dacă nu e spionaj, ce altceva ar putea fi?

— Am impresia că ne gândim la acelaşi lucru, rosti Kloss într-un târziu, de parcă ar fi intenţionat să-i lase lui Reiner timp să formuleze ideea. Cine ştie, poate c-am dat de firul unei crime de înaltă trădare. Acele planuri ale fortificaţiei din jurul reşedinţei Führerului, numeroşii ofiţeri germani cu grade superioare...

— Opreşte-te, strigă Reiner isterizat, apoi adăugă pe un ton scăzut. De te-ai înşela!

Vocea lui Lohse îl smulse pe Kloss din păienjenişul gândurilor sale.

— Ai reuşit, Hans?

— Cred că da. Trebuie să-i dăm însă o celulă ca lumea, îmbrăcăminte şi mâncare de la restaurant.

— Mai trebuie să aprobe şi Dibelius, zise Lohse nesigur.

— În schimb vom obţine informaţii...

— Am auzit cum l-ai anchetat. Poţi învăţa câte ceva şi de la Abwehr. Nu ştiam că te pricepi şi la medicină.

— Fiecare avem metodele noastre, ripostă Kloss privindu-l drept în ochi.

Lohse nici nu se obosise să ascundă că l-a spionat.

— Ştii, Lohse, vreau să-ţi împărtăşesc o bănuială, se întrerupse făcând un gest cu mâna – s-ar putea să mă înşel. Poate mâine, după interogatoriul lui Wąsowski...

— Pari convins că Wąsowski va vorbi.

— Sper, pur şi simplu sper, dragă Adolf.

6

Lohse părăsi cabinetul standartenführerului surprins de noua ipostază în care i se înfăţişa şeful său. Dibelius fusese extrem de amabil. Nu o dată îl mustrase într-un jargon cazon în prezenţa subalternilor. Astăzi, însă, îl trata ca pe un musafir drag.

— Reţine, Lohse – îi făcu semn să nu se ridice din fotoliu – că nu întâmplător te-am ales. Vrem, nu vrem, trebuie să colaborăm cu Abwehrul. Ştiu, o să spui că nu va fi comod, dar asta-i situaţia. Din fericire, Kloss care a fost numit de Reiner pentru a participa la ancheta ce se va desfăşura sub conducerea dumitale este un ofiţer disciplinat. În plus, după părerea lui Reiner, nu-şi va depăşi atribuţiile, menţinându-se în limitele care trebuie respectate chiar şi de cel mai bun ofiţer de informaţii.

— E un mucos cu caş la gură – interveni Lohse – din categoria acelor deştepţi care uzează de metode proprii.

— Da, Lohse. Cred că l-ai definit exact. Se cunoaşte că eşti un specialist cu experienţă. Amândoi avem destulă experienţă pentru a nu ne lăsa induşi în eroare de tinerii ăştia indiferent cât sunt de inteligenţi. Dumneata, de exemplu, nu te laşi păcălit, nu?

Îl bătu pe umăr.

— De Kloss? Fiţi liniştit, domnule Standartenführer.

— În primul rând, trebuie să acceptăm că orice metodă este valabilă pentru a obţine ceea ce vrem. N-am nimic împotrivă ca Wąsowski să fie bărbierii şi hrănit ca lumea. Ce-i drept, nu înţeleg de ce un defunct trebuie bine hrănit. Cred că-şi dă seama ce-l aşteaptă. Treaba lui. Important e să vorbească. Sarcina voastră, de fapt a dumitale, Lohse, este să separaţi seminţele de pleavă. În documentele care vor pleca la Berlin nu trebuie să

figureze numele unor oameni al căror devotament faţă de Führer şi poporul german este unanim recunoscut. Asta nu înseamnă să manifestăm îngăduinţă faţă de duşmanii Reichului. Trebuie să scoatem cu orice preţ de la Wąsowski numele informatorilor, legăturile cu serviciile de spionaj ale aliaţilor. Ce părere ai, lucrează pentru americani sau englezi?

— În niciun caz pentru bolşevici, îşi permise Lohse o glumă.

— Asta-i şi părerea mea, zâmbi Dibelius. Şi încă ceva, Lohse, ca între noi SS-işti. Prietenii noştri din Abwehr trebuie urmăriţi îndeaproape. Au obiceiul să se laude cu succesele noastre şi sunt încântaţi când pot trece în contul nostru propriile eşecuri.

— Mulţumesc pentru încredere, domnule Standartenführer.

— Apropo de încredere – Dibelius păru că abia atunci îşi adusese aminte – pot să-ţi comunic cu totul confidenţial că după încheierea acestei misiuni voi înainta Reichsführerului propunerea de avansare. Ai de mult dreptul.

Lohse nu mai remarcase niciodată atâta bunăvoinţă din partea lui Dibelius. Îşi sună secretarul de la poarta clădirii centrale pentru a-i ordona aducerea lui Wąsowski. Află că în urmă cu o jumătate de oră Kloss luase această măsură în vederea interogatoriului. Lohse îl blestemă în sinea lui pe mucos. Intenţionase ca înainte de interogatoriu să ia un mic dejun consistent. Dar asta era situaţia. Ce mai putea face? Traversă curtea pe care câţiva deţinuţi supravegheaţi de un SS-ist o curăţau de zăpadă.

Bineînţeles că Oberleutnant Kloss începuse interogatoriul.

Wąsowski era proaspăt ras. Sub sacoul sport i se vedea cămaşa albă ca zăpada. Faţa bronzată, mustăţile de slav şi lipsa cravatei îl făceau să semene cu Witos[43].

— Sper că v-a priit micul dejun, i se adresă Kloss.

— Da. După o masă bună şi o ţigară gândeşti mai bine.

— Aţi născocit ceva interesant? Îi întinse portţigaretul din piele cu ţigări de foi.

Wąsowski se servi, muşcă un capăt şi aşteptă ca oberleutnantul să i-o aprindă. Inhală fumul aromat.

— Voi încerca să vă satisfac curiozitatea, domnule Oberleutnant.

— N-am pus nicio clipă la îndoială inteligenţa dumneavoastră.

Se hotărî să profite de absenţa lui Lohse şi să treacă direct la subiect. Presupunând că oricum cineva îl observa, nu schimbă tipicul interogatoriului.

— Vă spusesem ieri că am examinat conţinutul sertarelor frumosului dumneavoastră birou în stil Chippendale. Printre numeroasele documente interesante, asupra cărora vom reveni, am găsit mai multe cărţi de vizită.

Scoase din buzunar un plic cu cartonaşe şi, cu un gest plictisit, le aruncă pe birou, astfel încât Wąsowski să poată citi numele.

— Da. Wąsowski confirmă automat. Am cunoscut o seamă de oameni importanţi.

Privirea lui Wąsowski aluneca deasupra cartonaşelor şi, în sinea sa, Kloss se amuza de situaţie.

— Cărţile astea de vizită reprezintă doar câteva nume, dar pe la dumneavoastră s-au perindat mult mai multe persoane.

— Când o să fiţi de vârsta mea veţi avea tot atâtea cunoştinţe.

---

43 Witos Wincenty – deputat în Seim (1874-1945), reprezentant al ţărănimii poloneze.

— Foarte mulţi vizitatori dintre ofiţeri germani superiori şi nu numai din Wehrmacht, ci şi din SS şi poliţie. N-or fi toţi vechi cunoştinţe.

Kloss remarcă un gest al lui Wąsowski când pronunţase ofiţeri superiori. Părea că vrea să-l corecteze. La privirea întrebătoare a lui Kloss se mulţumi însă să zâmbească.

— Pe mulţi i-am cunoscut abia în timpul războiului. Cu unii m-am împrietenit.

— De aceea v-au considerat un excelent mediator în complotul pe care-l ţeseau împotriva Führerului.

— Bineînţeles, zâmbi larg Wąsowski.

În acelaşi moment Lohse îşi făcu apariţia. Gâfâia uşor.

— Ei, cum merge, Hans? Ce rezultat au excelentele tale metode? Ai conversat cu domnul conte pe teme medicale?

— N-a fost nevoie, dragă Adolf. Contele Wąsowski s-a decis să facă mărturisiri complete.

— Într-adevăr, domnule hauptsturmführer. M-am hotărât să spun tot ce ştiu. Nu înainte însă de a bea o cafea.

— Stenograf, strigă Lohse, să vină imediat un stenograf. Şi o ceaşcă de cafea!

— Un ibric cu cafea, îl corectă Kloss. Am impresia că domnul Wąsowski are multe de povestit.

7

Atunci când Kloss acceptase planul lui Ruciński, ba mai mult, participase la întocmirea scenariului, când, convins că Wąsowski înţelesese jocul, îi întinsese lista celor care urmau să fie denunţaţi, nu putea să-şi dea seama că maşina infernală declanşată de el avea să se învârtească cu atâta repeziciune.

De fapt, pe ce mizase când începuse acest joc? În primul rând pe prelungirea anchetei, pe implicarea unor persoane nevinovate din punctul de vedere al intereselor marii Germanii, ceea ce urma să complice lucrurile determinând o serie de intervenţii la nivel înalt, menite să înece esenţialul în avalanşa de hârtii ce intrau şi ieşeau, de instrucţiuni contradictorii, de presiuni indirecte. Neavând posibilitatea de a-l salva pe Wąsowski, Kloss voia cel puţin să-i amâne cu câteva luni sentinţa, să-i garanteze un tratament omenesc şi, în cel mai rău caz – ideea aceasta n-o formulase niciodată ca atare – să-i asigure o moarte uşoară; poate că unuia dintre cei suspuşi nu-i vor rezista nervii şi va ordona lichidarea discretă a acestui „vorbăreţ”, încercând astfel să muşamalizeze lucrurile. Exista şi posibilitatea ca în urma acestei acţiuni atât de riscante, câţiva ofiţeri să-şi dea demisia şi, în acelaşi timp, să se creeze o atmosferă de nesiguranţă şi teamă, lucru ce avea să se repercuteze asupra moralului înalţilor ofiţeri S.D. şi ai Wehrmachtului, obosiţi de război, care întrezăreau deja primele semne ale înfrângerii.

De aceea acordase atâta atenţie listei întocmite împreună cu Ruciński, pe care i-o adusese la cunoştinţă lui Wąsowski recurgând la trucul cu cărţile de vizită. În realitate, aproape toţi se perindaseră pe la el. Kloss nu făcuse altceva decât să-i aleagă pe cei a căror activitate reprezenta o recomandare pentru a fi incluşi pe viitoarea listă a criminalilor de război.

Corelând ceea ce ştia cu informaţiile preluate de Ruciński de la diferite sectoare ale mişcării de rezistenţă şi cu datele primite de

la Centrală îi pregătise lui Wąsowski o listă cu şase nume de hitlerişti fanatici, care urmau să facă începutul. Unul dintre ei era colonelul von Weiszecker care, în primele zile ale lui septembrie 1939, ordonase împuşcarea a trei sute de cercetaşi din Katowice. Urmau maiorul Stuckhardt – vestit pentru acţiunile sale bestiale în Belgia şi Olanda, generalul Wierlinger – călăul Bosniei, preciza laconic Centrala, Hans Lipke, obersturmbahnführer S.D. – care organizase exterminarea evreilor din Bialystok şi, în sfârşit, Gruber şi Keller, ambii sturmbahnführeri S.D., conducătorii unor grupe speciale, celebre prin cruzimea cu care acţionau la graniţele de vest ale Ucrainei şi Bielorusiei...

Wąsowski fu la înălţime. Chiar în timpul primului interogatoriu mărturisi sorbindu-şi cafeaua cu înghiţituri mici:

— L-am cunoscut pe domnul colonel Weiszecker în sanatoriul pentru ofiţeri superiori de la Graz. Asta a fost în februarie... scuzaţi-mă, la începutul lui martie ’41. Ne-am împrietenit repede. După vreo săptămână, domnul colonel m-a invitat în camera sa. Mai erau acolo şi alţi ofiţeri. S-a discutat despre posibilitatea terminării războiului în condiţii avantajoase. Domnul colonel şi-a exprimat părerea că înlăturarea lui Hitler ar facilita o înţelegere cu englezii, îmi amintesc exact cuvintele lui: „După înlăturarea acestui gefreiter tâmpit, englezii vor fi dispuşi să discute cu noi.” Am fost întrebat dacă pot să-i ajut să ia legătura cu guvernul britanic. Urma ca pentru aceasta să fac o călătorie la Budapesta. Aici, prin intermediul cunoştinţelor mele în rândul aristocraţiei maghiare, trebuia să încerc să sondez opinia lui Churchill...

Aplecat deasupra biroului pe care erau răspândite paginile conţinând mărturisirile lui Wąsowski – în josul fiecăreia se afla iscălitura sofisticată, dar perfect lizibilă: conte Edwin Wąsowski – Kloss îşi şterse fruntea ca şi cum ar fi dorit să-şi explice ceva imposibil de acceptat. Cu numai zece zile în urmă, stenograful

notase mărturisirile referitoare la colonelul Weiszecker. Trei zile mai târziu, intrând întâmplător în sala de interogatoriu unde îşi avea sediul Lohse, Kloss zărise chipul desfigurat, gura fără dinţi a omului care clipea neputincios de fiecare dată când SS-istul îi turna în cap câte o găleată cu apă.

— Weiszecker începe să ciripească, îi spusese Lohse.

Da, acel om desfigurat nu era altul decât colonelul Weiszecker, a cărui siluetă elegantă îi era cunoscută lui Kloss doar din vedere.

Găsi mărturisirea celui care nu demult se lăuda că este cel mai vechi hitlerist dintre ofiţeri, participant la puciul din München. Şi acum „ciripise". Nu numai că-şi recunoscuse vina, dar îi denunţase şi pe alţii.

O clipă, lui Kloss îi fu milă de acest ghem de muşchi însângeraţi care era colonelul, nu de mult atât de fercheş. Îşi aminti însă de cei trei sute de băieţandri din Katowice, de sentinţele în masă ale tribunalului militar condus de Weiszecker. Numărul condamnaţilor fusese mare. Sentinţa, una singură – moartea prin spânzurare.

Kloss care văzuse destule şi se obişnuise cu multe, rămase surprins: Stuckhardt, Lipke, Keller, odată intraţi în maşina sângerosului Max Dibelius, recunoscuseră totul. Îşi denunţaseră „complicii". Hârtiile erau pline de nume ale unor oameni care urmau să devină obiectul „prelucrării" specialiştilor de tipul lui Lohse. Numai Gruber avusese noroc. Cu o zi înainte fusese ucis de unul din membrii rezistenţei. Ciudat era că şi această moarte întâmplătoare, din punctul lor de vedere, jucase un anumit rol. Dibelius considerase că participanţii la acel complot de mari proporţii îl lichidaseră pe Gruber pentru a evita arestarea lui. Erau vânaţi cu înverşunare autorii pentru a se confirma ipoteza. Din fericire, printre cei arestaţi întâmplător nu se afla niciunul care putea fi bănuit de atentat.

Lucrau asiduu. Kloss continua de unul singur interogarea lui Wąsowski. În ciuda faptului că erau permanent asistaţi de stenograf, nu-i era prea greu să-i sugereze ideile pe care le dorea. În acest timp, Lohse se ocupa de „extragerea adevărului” de la arestaţii în baza mărturisirilor lui Wąsowski şi de la cei care fuseră denunţaţi de aceştia.

Când a doua sau a treia zi Wąsowski, continuându-şi „mărturisirile”, rosti numele generalului Wierlinger, Kloss se întrebă dacă nu cumva mersese prea departe. Ce-i drept Lohse (îl interogau încă împreună pe Wąsowski) începuse să pufăie zgomotos. Pentru o clipă, ochii lui Kloss îi întâlniră pe cei ai sergentului care stenografia. Băiatul care până atunci consemnase totul cu precizia şi indiferenţa unui automat, de astă dată fu cuprins de spaimă. Rupse la rând trei creioane şi se văzu nevoit să solicite un minut de pauză pentru a-şi putea relua munca.

Cine nu auzise de generalul Wierlinger, supranumit de reporterii gazetelor fasciste „eroul campaniei balcanice” căruia însuşi Führerul îi prinsese frunzele de stejar de crucea cu diamante? Kloss se sperie la gândul că întregul scenariu pus la punct cu atâta migală va cădea pentru că undeva, acolo sus, cineva îşi va da seama cât de puţin plauzibil era ca acel general prusac, militar din tată în fiu, să comploteze împotriva celui care-i arătase atâta consideraţie şi bunăvoinţă.

Când îi raportă lui Dibelius avu grijă să-şi exprime punctul de vedere şi să pună sub semnul întrebării mărturisirea lui Wąsowski. De altfel, începuse să se îndoiască de întregul său plan şi-l cuprinsese o nelinişte pe care nu şi-o putea reprima. Fu surprins când Dibelius îi spuse că nu trebuie să se frământe pentru cele auzite.

— Pe măsură ce te apropii de Führer creşte numărul duşmanilor lui – declară Dibelius sentenţios.

Peste câteva zile, ziarele germane, inclusiv Nowy Kurier Warszawski, publicau pe primele pagini fotografia în chenar negru a bătrânului slab, cu monoclu. Generalul Wierlinger – anunţa cu adâncă durere comunicatul O.K.W.-ului – a murit împuşcat de banditii ruşi undeva pe lângă Smolensk. Maşina lucra din plin.

Kloss închise mapa cu acte şi-şi privi ceasul. Lohse întârzia. Probabil că ceva îl reţinuse. Kloss dorea neapărat ca la acest interogatoriu să fie de faţă hauptsturmführerul. Aflase recent de rolul pe care-l jucase şeful său în lichidarea mişcării de rezistenţă din Grecia şi se hotărâse să uzeze de câteva din documentele găsite sub fotoliul turnant din cabinetul castelului din Wąsowo.

Uşa se deschise şi în prag apăru Lohse. Imediat, de parcă numai pe el l-ar fi aşteptat, un SS-ist îl introduse pe Wąsowski. O namilă aduse ibricul şi ceaşca de cafea. Kloss îl invită pe Wąsowski să se aşeze în fotoliul adânc din colţul camerei, în vreme ce Lohse îi explica motivul întârzierii. Fusese chemat de Dibelius, care-i cerea să-l transfere pe Wąsowski la închisoarea Abwehrului.

— Da? se miră Kloss. Acum aud pentru prima oară de asta.

— Probabil s-a înţeles cu Reiner – mormăi Lohse surprins şi el de hotărârea şefului său. Pentru că nu era obişnuit ca Dibelius să dea de bună voie din mână un deţinut. De altfel, te vei ocupa numai tu de el. O să-l ai la îndemână.

Se auzi o bătaie în uşă. Stenograful intră, îşi reluă locul şi, în aşteptarea interogatoriului, începu să-şi ascută creioanele.

— N-am mai întâlnit o asemenea grijă pentru confortul meu, rosti Kloss evident indispus.

Era sincer. Nu-i convenea hotărârea luată de superiorii săi. Să fi bănuit ceva? Cu atât mai bine, conchise el. Vom merge până în pânzele albe.

— Dar, să lăsăm asta. Cum îţi mai merg treburile, i se adresă lui Lohse.

— Lipke este tare. Când şi-a revenit a retractat tot ce declarase. Dar, poţi fi liniştit...

— Sunt liniştit, spuse Kloss privindu-l pe Wąsowski.

Contele şedea în fotoliu. Cu ţigara stinsă în colţul gurii urmărea dus pe gânduri un nor cenuşiu ce plutea undeva dincolo de fereastră. „Nu cumva vrea să evadeze?" se întrebă Kloss. Uită că se află la etajul patru? Parcă ghicindu-i gândurile, Wąsowski îşi desprinse privirea de la geam, turnă cafea în ceaşcă şi-şi muie buzele.

— Data trecută a fost mai bună.

Calmul lui îl surprinse şi de astă dată pe Kloss.

— Mi-ai spus la telefon că vrei să lămureşti ceva. Să începem. Sunt frânt de oboseală.

— Bine, rosti Kloss şi-i făcu semn stenografului.

Se întoarse spre Wąsowski.

— Conte, mă obsedează o contradicţie.

— În mărturisirile mele? exclamă Wąsowski. Curios! – un zâmbet complice îi destinse faţa. Am meditat îndelung asupra lor.

— O contradicţie între declaraţii (Kloss privi documentele aflate pe birou) şi procesul verbal al anchetei efectuate în castelul Wąsowo cu ocazia arestării dumneavoastră. Standartenführerul Max Dibelius şi hauptsturmführerul Adolf Lohse afirmă în protocol că au găsit în ascunzătoare dolari şi filme.

— Am confirmat.

— Ştiu, răspunse Kloss. E vorba însă de sumă. Când v-aţi hotărât să mărturisiţi aţi declarat că erau zece mii de dolari şi filmele respective.

— Da. Două pachete a câte cinci mii de dolari în bancnote de o sută, prinse cu banderolă.

— Nu-i adevărat, ambele pachete cuprindeau cinci mii. Probabil că vă înşelaţi, interveni Lohse.

— Imposibil. Le-am primit în aceeaşi zi de la un om în care am deplină încredere. Nu-i pentru prima oară când îmi face asemenea serviciu. Totuşi, am numărat formal bancnotele dintr-un pachet. Erau cincizeci de câte o sută de dolari.

— Nu mă puteam înşela, rosti Lohse. Am numărat ambele pachete şi fiecare conţinea două mii cinci sute de dolari. I-am transportat în servieta mea de care nu m-am despărţit nicio clipă.

— Să trecem deocamdată peste asta, zise Kloss sesizând îndoiala din vocea lui Lohse.

Sămânţa fusese aruncată. Trebuia să-i dea răgaz să încolţească.

— Mai am o nelămurire, domnule Wąsowski. Acum trei zile aţi declarat că în septembrie aţi transmis informaţii şefului garnizoanei din Viena prin intermediul unui prieten. O zi mai târziu aţi completat mărturia precizând că mesajul cuprindea instrucţiuni destinate complotiştilor din Viena, în eventualitatea că atentatul împotriva Führerului ar fi reuşit. Aţi omis însă un amănunt.

— Am spus totul.

— Nu chiar. Aţi trecut sub tăcere numele mesagerului. În timpul percheziţiei m-am aşezat pe scaunul dumneavoastră turnant şi, uitându-mă prin hârtii, am dat de câteva plicuri cu adrese. E nevoie să vă ajut?

— Omul acela, rosti rar Wąsowski, fixându-l pe Kloss de parcă el ar fi trebuit să-i sugereze răspunsul – omul acela nu ştia ce duce.

Era evident că încerca să tragă de timp. O mişcare aproape insesizabilă a lui Kloss îl îndemnă să se hotărască. Era un jucător excelent, un actor de primă mână. Mai amână o clipă răspunsul, tachinându-l pe Kloss.

— Aş prefera să trec sub tăcere acest nume.

— Răspunde când eşti întrebat, răcni Lohse.

— Bine, domnule locotenent, dar vă previn că veţi regreta această întrebare. Curierul a fost... şeful dumneavoastră direct.

— Cine? sări Kloss sperând că va reuşi să pară suficient de surprins şi înspăimântat.

— Da, oberst Herbert Reiner, repetă Wąsowski.

Lohse se ridică fără să scoată o vorbă, deschise uşa şi-i făcu semn SS-istului să-l conducă pe arestat. Speriat parcă de cele auzite, stenograful îşi strânse grăbit hârtiile. Abia după ieşirea lui, Lohse se aşeză, mai bine zis se prăbuşi pe scaunul aflat în faţa lui Kloss.

— Pentru mine totul e clar. În sfârşit, am înţeles ce căuta la castelul de vânătoare a doua zi după arestarea lui Wąsowski. Te felicit, Hans, că l-ai împiedicat să găsească ceea ce căuta.

— Mi-e imposibil să cred că oberst Reiner ar putea trăda.

— Eşti tânăr, Hans. Eu sunt un poliţist bătrân. N-avem voie să ne lăsăm copleşiţi de sentimente.

— Ai dreptate, dar nu mai ştiu cum să procedez. Trebuie să-l informez pe Reiner asupra oricărui element nou.

— De astă dată îţi propun să renunţi. Îi voi raporta lui Dibelius. N-are decât să decidă el.

— Într-adevăr. Doar Dibelius ne-a mai rămas. Numai că... păru să ezite. Nu ştiu dacă trebuie să-ţi spun. E vorba de

neconcordanţă, aceea... cinci sau zece mii de dolari. Sunt sigur că atunci când i-ai descoperit nu erau decât cinci mii. Dar Wąsowski se încăpăţânează să susţină că erau zece. Ce l-o determina să mintă? La început am crezut că a fost o scăpare a stenografului. Apoi mi-am spus că ipoteza mea era greşită, căci mă temeam să-mi formulez cu voce tare presupunerile. Printre hârtiile lui Wąsowski am găsit aceste bileţele. I le întinse lui Lohse peste birou. Poartă aceeaşi semnătură. Am impresia că am mai văzut-o.

— Pot să jur că e iscălitura lui Dibelius. Stai puţin, astea sunt nişte poliţe. Şase mii de mărci, citi el cu vocea coborâtă. Douăzeci de mii de zloţi. Imposibil!

— E rândul tău să spui „imposibil'" . Şi totuşi, nu m-am înşelat.

— Abia acum înţeleg rostul logosului pe care mi l-a ţinut Dibelius în ziua în care am început ancheta. Îmi explic şi amabilitatea pe care a manifestat-o faţă de mine Pur şi simplu îi era dator lui Wąsowski. Ascultă, Hans. Nu înţeleg un lucru. Ştia de poliţele astea, atunci de ce l-a arestat pe Wąsowski? De ce nu l-a lichidat pe loc şi a apelat la mine?

— Wąsowski nu era un oarecare. I-ar fi fost greu să muşamalizeze lucrurile. În plus, chiar el a mărturisit că era beat. Sau, cine ştie, s-a gândit că ţinând afacerea în mână va putea recupera poliţele. În vila din Żoliborz s-au scormonit pereţii, s-au ridicat podelele, căutându-se o ascunzătoare. Castelul din Wąsowo a fost şi el scotocit. Din fericire, eu am fost primul. Vezi, dragă Adolf, mi-a fost teamă şi, pentru orice eventualitate, n-am anexat poliţele la dosar. Sper că nu mi-o iei în nume de rău. Am să ţi le dau ţie. Procedează cum crezi. Contez pe experienţa ta. Dacă te hotărăşti să-mi faci un raport pentru ascunderea unor probe concludente...

— Fii liniştit, Hans, n-am să fac niciun raport. Cu poliţele ştiu cum să procedez. Chiar astăzi îl voi informa pe Reichsführer.

— Eviţi calea ierarhică, se sperie Kloss. Dacă ne înşelăm? Dacă circumstanţele ne-au indus în eroare? S-ar putea ca semnăturile lui Dibelius să fie plastografiate în sfârşit, mai există şi posibilitatea ca Wąsowski să mintă din motive pe care nu le cunoaştem.

— De ce-ar minţi?

— Nu ştiu.

Îşi încrucişă neputincios braţele.

— Mărturisirile lui au implicat peste zece ofiţeri superiori.

— Toţi au recunoscut, zâmbi Lohse. Şi tu te mai îndoieşti.

— Aşa-i, au recunoscut, rosti Kloss în şoaptă.

Privea faţa rotundă a lui Lohse şi se întreba la al câtelea interogatoriu ar recunoaşte dacă ar cădea pe mâinile unui specialist asemeni lui. Kloss era sigur că Lohse ar fi spus totul de la primul interogatoriu, chiar mai mult. Pentru a evita un nou interogatoriu ar fi în stare să declare că a intenţionat să-l înjunghie pe Hitler.

— Poate că asta e singura soluţie, rosti Kloss cu voce tare.

Sună telefonul. Lohse care se afla mai aproape ridică receptorul. Faţa lui exprima consternarea când îl puse în furcă.

— Era Dibelius. Ne-a cerut să-l escortăm amândoi pe Wąsowski până la închisoarea Abwehrului. Trebuie să-i asigurăm securitatea. Ce zici de asta?

— Nu înţelegi? Te sfătuiesc să verifici dacă ţi-e încărcat pistolul şi să-l scoţi din toc.

8

Unul din SS-işti luă poziţia de drepţi după ce examină legitimaţia Oberleutnantului Kloss, iar celălalt îi deschise uşa grea de stejar. Se afla într-un hol imens. De-a lungul coloanelor, aidoma unor statui, SS-işti cu căştile pe cap ţineau automatele în poziţie de tragere.

Un Sturmbahnführer în uniformă neagră îi examină atent permisul verificând ceva într-o listă.

— E în ordine, domnule Oberleutnant, vă rog să-mi predaţi arma. Puteţi trece în cealaltă sală. Mai sunt câteva persoane înaintea dumneavoastră. N-o să dureze mult.

Kloss îi întinse pistoletul şi porni în urma unui SS-ist în direcţia indicată. Intră într-o sală mare, fără ferestre, cu pardoseala de granit. Coloane simple din marmură cenuşie străjuiau pereţii. În centrul peretelui din fund trona solitar vulturul negru ţinând în gheare zvastica. Toate acestea îi sugerau mai degrabă un cavou decât o sală de audienţe.

Într-un colţ, unul în spatele celuilalt aşteptau ca la dentist ofiţeri care, asemeni lui Kloss, fuseseră chemaţi pentru a li se înmâna distincţiile. Nimeni nu scotea o vorbă. Kloss se opri alături de un maior din Luftwaffe cu capul bandajat. Avea chef să-şi aprindă o ţigară, dar renunţă nezărind nicio scrumieră. De altfel, momentul şi locul nu erau deloc potrivite. Trecu încă o dată în revistă evenimentele ce-l aduseseră în această sală, în care, peste câteva minute, unul din mareşalii hitlerişti îi va agăţa de rever „Crucea de fier”.

Atunci când se decisese să-l implice pe oberstul Reiner în afacerea Wąsowski îl cuprinsese un sentiment asemănător

mustrării de conştiinţă. Ce-i drept, n-avea niciun motiv să-l menajeze pe elegantul şi distinsul oberst care, conform informaţiilor, realizase în Grecia adevărate „performanţe". Câteva ore mai târziu i se spulberară ultimele scrupule aflând că Reiner hotărâse să-i lichideze şi pe el şi pe Lohse... De bună seamă, epilogul fusese pregătit în grabă, lucru demonstrat de pretextul cusut cu aţă albă şi de transpunerea lui aproximativă în practică.

Aşezaţi în duba închisorii – Lohse alături de şofer, el, Wąsowski şi doi SS-işti în mijloc – urmăreau permanent prin geamul din spate Opelul cu o echipă de jandarmi care îi escorta. Ştia că „dispariţia" Opelului însemna lichidarea lor. Acceptase din capul locului această posibilitate convins de faptul că toţi cei care se aflaseră în imediata apropiere a lui Wąsowski erau suspectaţi că ştiu prea multe. Un moment încetă să mai fixeze geamul. Se aplecă spre Wąsowski şoptindu-i să fugă dacă vor începe să tragă. Când ridică privirea constată că Opelul dispăruse. Apoi totul s-a petrecut fulgerător. Un cărucior cu legume împins de pe trotuar sub roţile Opelului. Mersul maşinii în zigzag şi zgomotul rafalelor de automat. Şoferul prăbuşit cu capul pe bord, iar Lohse ghemuit pe banchetă într-o poziţie nefirească. Sparse geamul care-l despărţea de cabina şoferului şi reuşi să iasă în momentul în care explozia unei grenade smulgea uşa din spate a dubei. Suflul îl zvârli din cabină pe stradă. Zări un ins cu şapca de ciclist pe o ureche, într-un trenci de culoare deschisă care, cu automatul sprijinit de şold, mătura cu o rafală interiorul dubei. Un glonţ îi şuieră pe lângă ureche. În clipa când celălalt întoarse arma în direcţia sa reuşi să sară asupra lui. Încleştaţi, se rostogoliră în mijlocul şoselei. Avea impresia că e pierdut, dar în aceeaşi clipă simţi că celălalt slăbeşte încleştarea. Civilii care atacaseră duba dispărură, trecătorii speriaţi de

împuşcături rămaseră ascunşi în spatele porţilor. În mijlocul străzii se aflau doar el şi omul în trenci alb.

— Donnerwetter![44] Dă-mi drumul, gemu omul în germană.

Kloss accentuă strânsoarea. Trecură cinci minute până apăru Opelul care trebuia să-i protejeze. Kloss îşi zise că lui Reiner nu i-a prea ieşit pasenţa. Era adevărat că Wąsowski murise, dar el şi Lohse reuşiseră să se salveze.

Două ore mai târziu îi aduse lui Lohse, la spital, declaraţia unuia din pretinşii partizani. Relata totul aşa cum se petrecuse. Era, de altfel, singura notă autentică în această afacere. Un tânăr volksdeutsche aflat în slujba poliţiei şi a Abwehrului primise ordinul să atace împreună cu alţii duba închisorii şi să lichideze trei persoane – Wąsowski, Lohse şi Kloss. Ordinul îi fusese transmit de oberst Reiner.

Înainte de a se duce la spitalul SS pentru a-i arăta lui Lohse depoziţia, Kloss îşi oferi o mică satisfacţie. Telefonă adjutantului lui Reiner şi-l rugă să-i comunice oberstului că locotenentul Kloss îi va aduce într-o jumătate de oră depoziţia partizanului pe care-l prinsese. Nu mai fu nevoie să se deplaseze căci nu trecuseră cinci minute şi primi telefonul adjutantului. Cu glasul gâtuit de enervare îi comunică că oberstul Reiner îşi trăsese un glonţ în gură...

Se deschise aşa. Aceeaşi prin care Kloss pătrunsese în sală. Precedat de doi SS-işti intră un gruppenführer[45] necunoscut lui

[44] „Donnerwetter” este o expresie germană care se traduce literal prin «vreme de tunet». Deşi poate fi folosită pentru a descrie o furtună sau o vreme aspră, este mai frecvent folosită ca o exclamaţie de surpriză, precum „wow”, „gosh” sau „pe cuvântul meu”. De asemenea, poate fi folosit pentru a exprima supărare sau exasperare, similar cu „damn it” (la dracu’) sau „blimey” (la naiba!). (n. hy.)

Kloss. Ofiţerii, aidoma unor elevi, se ridicară în picioare. Ajuns în faţa lor se opri.

— Domnilor, aveţi norocul şi onoarea de care numai puţini au beneficiat. Führerul însuşi a binevoit să vă înmâneze distincţiile. Vă rog să mă urmaţi. Se îndreptară spre uşa mare deasupra căreia trona vulturul negru cu zvastica...

[45] În „organizaţia politico-poliţienească şi militară” care a fost SS-ul celui de-al Treilea Reich, acest grad corespunde celui de *Generalleutnant* (în armată sau aviaţie) sau *Vizeadmiral* (în marină) în Wehrmacht. (n. hy.)

DUBLU NELSON

1

Deschise geamul. Fumul locomotivei pătrunse în compartiment, perdeaua se umflă aidoma unui balon, ziarele şi ţigările de pe masă zburară pe podea. Când roţile trenului scrâşniră trecând de macaz nu zări nici contururile caselor, nici lumina firavă a felinarelor. Ridică geamul iritat de acel gest inutil determinat de propria-i slăbiciune căreia n-ar fi trebuit să-i cedeze. Credea că, odată ajuns în Polonia, va vedea altceva decât întunericul care domnea afară. Privi fata cufundată în fotoliul moale. Pusese de-o parte cartea şi-şi aranja coafura. În rochia modestă, maronie arăta mai bine decât în uniformă. Simţi că-l priveşte cu atenţie şi-şi aminti că mai făcuse o greşeală în decursul celor câteva ore pe care le petrecuseră împreună în compartimentul acceleratului cu ruta Berlin-Poznan-Varşovia-Lublin-Lvov, traversând de la nord la sud ţara ocupată.

Prima greşeală o comisese la câteva minute de la plecarea din Berlin. Stătea la geam şi privea fasciculele luminoase ale reflectoarelor ce se încrucişau pe cer, însoţite de zgomotul surd al bombelor. Trenul se năpusti în spaţiul gol din jurul oraşului care se profila în lumina incendiilor şi a rachetelor ce cădeau lent. Absorbit de spectacol nu remarcă prezenţa fetei lângă el. Fata îi urmărea cu atenţie expresia feţei. Observase ceva? Reuşise ea oare ceea ce nimeni până atunci nu izbutise – să-l surprindă? Să-l surprindă pe Hans Kloss într-un moment când nu-şi controla mimica. Reuşea totdeauna să se controleze. Atâţia ani îşi ascunsese repulsia, ura, disperarea. Era capabil să suporte cu indiferenţă consfătuirile zbirilor din Statul Major, stăpânindu-se să nu ridice arma când mâna i se îndrepta singură spre ea. Şi acum, tocmai fata asta. Tăcea. Nu scoase un cuvânt nici după ce închise geamul. Bineînţeles că ar fi tăcut chiar dacă ar fi bănuit ceva.

Îi privi părul pieptănat lins, buzele subţiri spunându-şi că nu trebuie să uite nicio clipă că Hanna Bösel reprezenta un adversar periculos. Nu era fata frumoasă cu care să-ţi facă plăcere să călătoreşti într-un compartiment, ci un ofiţer al spionajului german. Nu era femeia frumoasă pe care o remarcase din primul moment la Statul Major al Abwehrului berlinez, ci un duşman, un agent periculos şi experimentat, poate unul din cei mai periculoşi din câţi cunoscuse până atunci.

Fuma.

— Simţeai nevoia de aer, Hans? Dacă vrei poţi să tragi puţin geamul.

— Nu, mulţumesc... Ascultă, Hanna...

— Iarăşi? îl întrerupse ea impacientată. Ai uitat că mă cheamă Eva nu Hanna?

„Intră în rol, îşi zise Kloss. Îi veni în minte cealaltă. Adevărata Eva, ucisă în timpul torturii de gestapoul berlinez. Putea oare s-o considere femeie măcar pentru o clipă pe maiorul Hanna Bösel? Cealaltă Eva îi era aproape necunoscută. O zărise din când în când pe culoarele Ministerului de Război din Berlin, dar nu-i trecuse prin minte c-ar putea fi... Şi-a dat seama prea târziu. Într-o seară când o văzuse sub portretul lui Frederic cel Mare agăţat pe coridor, nu departe de uşa care ducea spre intendenţă, peste care domnea colonelul Luft. Eva Fromm era secretara lui Luft. Fusese verificată de S.D. deoarece avea acces la documentele secrete. Ceva mai tânără decât Hanna, făcea parte din categoria femeilor care treceau neobservate. Era măruntică, cenuşie, stătea aplecată în permanenţă deasupra maşinii de scris, neridicându-şi privirea nici atunci când intra cineva în încăpere. Iată de ce nici nu-şi amintea prea bine chipul ei.

Abia în seara aceea... Lucrase până târziu la întocmirea unor liste. Era o treabă plicticoasă. Contrar speranţelor sale, accesul la informaţii era foarte dificil în Centrala Abwehrului. Se gândea cum ar putea obţine transferul... Îşi pusese în ordine hârtiile şi întredeschisese uşa dinspre coridor. Atunci o văzuse pe Eva, care stătea sub portretul lui Frederic. Coborâse după câteva minute şi o zărise din nou. Doi vlăjgani o ţineau de braţ. Fata pălise când deschiseseră uşa automobilului. Ceva mai departe era o altă maşină la volanul căreia se afla o femeie în uniformă. Atunci nu ştia că se numeşte Hanna Bösel.

După câteva zile a aflat ce se întâmplase cu Eva. Chemat la colonelul Langner, unul din adjuncţii lui Canaris, i-a întâlnit pe Hanna Bösel şi pe căpitanul Boldt cu care colaborase în cadrul secţiei „Est” a Abwehrului.

— Acesta este locotenentul Kloss, spuse Langner întorcându-se spre Hanna, unul dintre cei mai capabili ofiţeri pe care-i avem.

De aceea vi-l pun la dispoziţie pe toată durata acestei dificile acţiuni.

Kloss nu scoase o vorbă. Ştia că ofiţerilor prusaci nu le place ca subalternii să pună întrebări, iar Langner era prusac. Subalternul trebuia să tacă. Să asculte şi din când în când să-şi facă simţită prezenţa cu un „am înţeles” rostit în surdină.

— Aţi lucrat în Polonia. Veţi merge din nou în această ţară.

Îl informă scurt că în urmă cu câteva zile fusese arestată Eva Fromm care era sub observaţie de mai multă vreme. Pe faţa lui Langner apăru o expresie de dezgust „este nemţoaică şi în plus fiică de ofiţer.” S-a stabilit că Fromm lucra pentru spionajul străin de câteva luni. Copiind documentele secrete făcea o copie în plus şi o lăsa în ascunzătoarea aflată, culmea neruşinării, sub portretul lui Frederic cel Mare de pe culoarul Ministerului de Război. Din păcate, interogatoriile n-au dat rezultate satisfăcătoare. Eva Fromm n-a mărturisit pentru cine lucrează şi nici cine ridica hârtiile din ascunzătoare. „N-a mărturisit”, repetă generalul în timp ce Kloss se gândea că fata trecuse prin toate chinurile iadului, „susţinea că nu ştie.” Se întâlnise cu un bărbat care i-a dat instrucţiunile şi bani. Apoi nu l-a mai revăzut niciodată. La anumite intervale ridica instrucţiunile lăsate în ascunzătoarea din spatele portretului. Bineînţeles că minţea. „Din păcate, Eva Fromm nu mai poate mărturisi nimic, izbucni generalul furios. Cel care a interogat-o n-a fost prea eficient.” Pe chipul lui Langner reapăru expresia de dezgust. „Cred că înţelegeţi ce înseamnă asta, continuă el. Numai cineva care lucrează în minister şi are acces la birourile noastre putea goli ascunzătoarea.”

Kloss ceru voie să-şi aprindă o ţigară. Aceasta a fost singura întrebare pe care a pus-o.

— În ziua arestării, Eva Fromm rămăsese singură în cabinetul colonelului Luft. Avea de copiat nişte documente. Şeful ei a fost atât de imprudent – trebuie să recunoaştem totuşi că n-avea motive să-şi suspecteze secretara – încât nu şi-a încuiat seiful. Eva Fromm a avut suficient timp la dispoziţie pentru a fotografia planurile fortificaţiilor zidului de apărare atlantic.

În cabinet se făcu linişte. Boldt fixa absent un punct în spaţiu, Hanna Bösel îl privea atât de insistent pe Kloss, încât locotenentul se simţi stânjenit.

— După toate probabilităţile, microfilmul se află în posesia spionajului străin. Oamenii noştri, au cercetat ascunzătoarea imediat după arestarea Evei Fromm, dar n-au găsit nimic.

Din nou linişte. Kloss închise ochii şi o revăzu pe Eva în faţa portretului lui Frederic. Cine ar fi putut crede că în această fată ştearsă se afla atâta forţă. Cine ar fi putut înţelege mai bine decât el ce înseamnă să nu te laşi frânt de Gestapo. Bineînţeles că nu ştia dacă Eva lucra pentru americani sau englezi. Se gândea la ea ca la un ostaş căzut în bătălie.

— În această problemă vor pleca în Polonia maiorul Bösel şi locotenentul Kloss. În Gubernia Generală există o localitate numită Lisko Zdrój în care se află o casă de odihnă pentru ofiţeri. Suntem informaţi că în curând urmează să sosească acolo colonelul Conrad, un agent al aliaţilor. Scopul călătoriei lui este întâlnirea cu unul dintre reprezentanţii spionajului lor din Berlin. Acesta urmează să-i transmită microfilmele planului zidului de apărare atlantic.

„De unde ştiţi?” se simţea Kloss ispitit să-i întrebe, dar se abţinu. Înţelese că e vorba de una din cele mai importante scheme secrete, care decid de multe ori rezultatul final.

— Dispunem de informaţii precise, repetă Langner. La Lisko avem de cincisprezece ani un agent. S-a integrat perfect. Este

membru al rezistenţei poloneze. Se numeşte Plusz. Reţine acest nume, Kloss.

— Am înţeles – vorbi în sfârşit Kloss. Trebuie să punem mâna pe Conrad şi pe reţeaua lui.

De fapt, nu acesta era scopul călătoriei, dar ştia că prusacilor le displace când subalternii lor dau dovadă de prea multă intuiţie.

— Dumneavoastră nu lucraţi în Gestapo, preciză Langner dispreţuitor. Maiorul Hanna Bösel va juca rolul Evei Fromm, care poimâine urma să plece la Lisko pentru a-i transmite lui Conrad planurile. Acesta e microfilmul. Scoase din sertar un pacheţel şi-l azvârli pe masă. Dumneavoastră – i se adresă el lui Kloss – răspundeţi de securitatea maiorului. Veţi lua legătura cu agentul nostru şi îi veţi asigura lui Conrad reîntoarcerea la Londra împreună cu „prada” (izbucni în râs). În sfârşit, vor avea planurile noastre. Bineînţeles, microfilmul este destinat dezinformării duşmanului, preciză el parcă pentru a sublinia lipsa de încredere în perspicacitatea subalternilor săi.

Acţiunea fusese concepută cu multă abilitate. Kloss era nevoit să recunoască asta. Când liniştea se aşternu din nou riscă o întrebare:

— Şi dacă apare agentul lor autentic şi-i avertizează că Eva Fromm a fost arestată?

— În asta constă întreaga artă. Trebuie prins înainte de a ajunge la Conrad. E nevoie să intrăm în posesia planurilor autentice pentru a asigura succesul misiunii şi securitatea maiorului.

Era într-adevăr frumoasă această Hanna Bösel care urma să joace în conspiraţia poloneză acelaşi rol pe care Kloss îl îndeplinea la Abwehr. Şi el era cel care trebuia s-o împiedice şi în acelaşi timp să nu trezească nicio bănuială...

— Te-ai cufundat în gânduri, Hans, şi parcă voiai să-mi spui ceva.

Trenul frână înainte de a intra în staţie.

— Călătoria prin G.G. Nu este chiar atât de sigură.

Era singura frază care-i trecu prin minte.

— Nu cumva ţi-e frică!

Se mulţumi să tacă. Hanna Bösel îşi urmărea propriile-i gânduri rostind cuvinte care – cel puţin aşa credea Kloss – conţineau ceva provocator, ostentativ, dar şi o notă falsă. Oare îl suspecta? Putea să-l fi supravegheat încă de la Berlin. Îşi punea mereu întrebarea asta încercând să găsească un răspuns cât mai obiectiv, bazat exclusiv pe raţionamente exacte, ca şi când n-ar fi fost implicat. Proceda astfel conştient de faptul că într-un asemenea joc nimic nu putea fi mai periculos decât panica. Când intră sub stăpânirea ei, oamenii comit o serie întreagă de prostii şi până la urmă cad...

— E un joc pasionant. Ştii ce mă stimulează cel mai mult? Faptul că sunt mai utilă decât mulţi bărbaţi care luptă pe front. În acelaşi timp am o viaţă plină de neprevăzut şi sunt tentată să dublez miza. Merită să trăieşti.

„O Mata Hari provincială”, îşi zise Kloss dispreţuitor căci cunoştea preţul acestui joc. Blestema zilnic uniforma pe care era obligat s-o poarte şi munca sa în acest război. Visa carabina şi tranşeea, simplele acţiuni militare care ţintesc doar distrugerea adversarului.

— Îţi plac competiţiile cu sexul masculin, zise el pentru a spune ceva.

— Nu neg. De exemplu, mi-ar face plăcerea să joc împotriva ta.

— Noi suntem de aceeaşi parte, preciză el din ce în ce mai neîncrezător. Lucrezi de mult în spionaj?

— Asemenea întrebări nu se pun. Totuşi, am să-ţi răspund (apoi preciză zâmbind) – din 1938. Probabil că înaintea ta. În ’38 am venit în Reich. Sunt nemţoaică din Argentina. Asta explică cunoştinţele mele de limbi străine...

— Îţi sunt de folos?

— Bineînţeles. Am talent pentru limbile străine. Cunosc şi polona.

Îşi zise că e normal. Dacă n-ar fi cunoscut limba i-ar fi fost dificil să ducă la îndeplinire sarcina încredinţată de Langner. În ce-l priveşte, misiunea lui devenea şi mai grea.

În păienjenişul complicat al tranşeelor războiului secret trebuia să descopere cărăruia ce ducea la Conrad, o cărăruie care să-l evite pe agentul german Plusz. Trebuia să procedeze foarte rapid dacă voia să zădărnicească planurile Abwehrului.

Trenul îşi încetini mersul. Kloss trase perdeaua şi la lumina lunii desluşi contururile clădirilor şi ale ruinelor. Îşi sprijini fruntea de geam, astfel încât Hanna să nu-i poată vedea chipul. Se temea să nu-l trădeze vreun rictus al gurii sau expresia ochilor...

— Unde suntem? întrebă Hanna.

— La Varşovia.

— A, da? Fosta capitală a fostei Polonii. Un oraş care va deveni echivalent cu „provincia”. Crezi că vom rămâne mult aici?

— Sper că nu, îi răspunse Kloss absolut sincer de astă dată.

2

La Varşovia a fost nevoit să rişte. Mai târziu, când ajunse la Lisko şi derulă firul întâmplărilor petrecute, îşi zise că întâlnirea de la gară putea fi mai bine organizată. Nu trecuseră mai mult de câteva minute şi comise cea de-a treia greşeală, Subapreciase vigilenţa şi intuiţia acestei „Mata Han provinciale”.

Maciej urma să-l aştepte pe peron. Îi expediase din Berlin o ilustrată cifrată în care-i comunica data şi ora sosirii trenului. Fu obligat să coboare din vagon. Din nefericire peronul era pustiu. Îl recunoscu imediat, deşi Maciej, specialist în deghizări, avea înfăţişarea unui domn în vârstă cu pardesiu şi pălărie neagră.

Kloss duse la gură ţigara simulând că n-are chibrituri şi Maciej, foarte amabil, chiar prea amabil îi oferi foc. N-aveau la dispoziţie decât câteva secunde.

— Mă duc la Lisko. Aştept poimâine... e vorba de legătura cu Conrad. Nu ştiu cine este...

Maciej dădu din cap şi se îndepărtă mergând agale de-a lungul trenului. Kloss reveni în vagon şi-i făcu loc să treacă unui ins voluminos cu pălărie tiroleză, leoarcă de sudoare sub povara valizelor. Înjurăturile germane cu care blagoslovea totul te ducea cu gândul la cazărmile prusace.

— Niciun hamal în Varşovia asta, tună el încărcând bagajele pe platforma de la intrare.

Kloss îl ajută să urce o geantă voluminoasă din piele şi astfel făcu cunoştinţă cu consilierul şef Gebhardt care, aşa cum se dovedi mai târziu, mergea tot la Lisko.

Trenul se puse în mişcare. Kloss rămas pe platformă mai zări o porţiune din Aleea Trei Mai când ieşiră din gară. De pe pod aruncă o ultimă privire spre Vistula şi cartierul Praga.

— Te pasionează, totuşi, această Varşovie? auzi el un glas din spate.

Se întoarse brusc. Hanna Bösel îl surprinsese pentru a treia oară.

— Am petrecut aici câteva luni, îi preciză el calm.

— Se pare că polonezii sunt un popor politicos. Este suficient să sari pe peron pentru ca imediat să apară cineva gata să-ţi ofere un foc. Şi cui? Unui ofiţer german.

— Probabil că tot german era. Ai un spirit de observaţie cu totul deosebit.

— Am, acceptă ea cu seriozitate. Şi-acum fii atent. Nu ne cunoaştem. Sosim amândoi la casa de odihnă. Ţine minte că la Lisko îşi poate face în orice moment apariţia agentul lor din Berlin. Şi mai e ceva... eu conduc acţiunea, îşi spun asta ca să nu existe niciun dubiu.

Kloss îi declară că nu are veleităţi de şef, cel puţin în ce priveşte Lisko. Hanna mai zise ceva, dar Kloss n-o asculta. Stătea în dreptul uşii. Se gândi c-ar fi fost suficient să mute zăvorul la „deschis" şi apoi... Dacă ar lichida-o acum vor crede oare că a fost un accident? S-ar putea. Era foarte riscant, dar ar fi existat certitudinea că încă o provocare a Abwehrului a fost zădărnicită. Trebuia să decidă imediat. Acţionă mutând zăvorul la „deschis" convins că ea nu va observa acest amănunt...

— Trebuie să fim vigilenţi, Hans. Orice greşeală ne poate costa imens...

Se îndepărtă de uşă şi cu un gest rapid şi hotărât mută zăvorul în poziţia închis.

„Intuiţie, presimţire sau spirit de observaţie?" se întreba Kloss în vreme ce mergeau spre compartiment. Consilierul Gebhardt tocmai terminase de aranjat valizele şi se instalase foarte confortabil. Se prezentă zgomotos informându-i apoi că fusese indus în eroare de feroviarii din Berlin şi de aceea ajunsese în

situaţia de a schimba trenul la Varşovia pentru a ajunge în blestematul acela de Lisko.

— Nu ştiu ce m-a apucat să-mi petrec concediul în Gubernia Generală, când cu posibilităţile mele aş fi putut pleca oriunde, eventual pe litoralul francez.

Apoi le explică că în calitate de funcţionar superior în Ministerul propagandei, optase totuşi pentru Lisko. Amintiri de război? S-ar putea. Participase la blitzkrieg-ul din ’39. O parte din campanie se desfăşurase nu departe de Lisko. Asemenea trăiri intense sunt de neuitat...

Îi copleşea cu o avalanşă de cuvinte spre mulţumirea lui Kloss, bucuros că nu trebuie să vorbească, ci să dea din când în când răspunsuri amabile, monosilabice, la întrebările lui Gebhardt. Domnul Gebhardt era şi foarte curios.. Declară că-l văzuse pe Kloss pe Friederich Strasse. După ce primi confirmarea îi informă că şi el vizita adesea Ministerul de Război. Hanna Bösel deveni brusc interesată şi binevoi chiar să râdă la o glumă puţin cam îndrăzneaţă, dar în fond erau între ei... Se aşeză mai aproape de Gebhardt, iar pe Kloss îl trată cu indiferenţă, chiar cu oarecare superioritate, adresându-i-se cu „domnule locotenent”.

Călătoria se desfăşura sub cele mai bune auspicii.

Gebhardt scoase din valiză o sticlă de coniac franţuzesc şi nişte păhărele din metal. Kloss sorbea tacticos ascultându-l pe domnul consilier care începu să-şi povestească viaţa, informându-i chiar şi de faptul că la Lisko avea să-l aştepte cu maşina însuşi amtsleiterul[46] local.

— Este un bun prieten de-al meu. Un german respectabil care are amici în fiecare ţară ocupată, râse el zgomotos. Veţi merge cu mine şi-o să constataţi ce şofer bun sunt. Asta e pasiunea mea.

[46] Şef de birou.

Într-adevăr, automobilul îi aştepta. Ajunseră dimineaţa devreme. Se anunţa o zi senină. O porniră pe o şosea largă străjuită de copaci. Orăşelul le apăru pe neaşteptate în faţă, aşezat într-o vale înconjurată de coline domoale, împădurite. Pe câmp, snopii erau proaspăt strânşi, iar miriştea ce se întindea până la poalele colinelor te ducea cu gândul la toamna care se apropia.

Sanatoriul se afla în afara oraşului, astfel că fură nevoiţi să străbată ulicioarele întortocheate străjuite de casele joase de lemn, gata să se surpe, care-şi etalau fără jenă sărăcia şi vechimea.

Gebhardt acceleră. Intrară într-o zonă pustie, apoi zăriră o clădire cu etaj amplasată la poalele colinei, într-un parc umbros.

— Aici ne vom odihni, spuse Gebhardt apăsând pe claxon.

3

Nici vorbă de odihnă. Spera că Hanna să-i împărtăşească informaţiile culese şi să-l trateze ca pe un partener cu drepturi egale în acest joc. Primele ore petrecute în sanatoriu îl convinseră că i se rezervase un rol mult mai modest – de executant care nu cunoştea ansamblul problemei. Trebuia să stabilească legătura cu agentul Abwehrului, Plusz, dar nu ştia cum intenţionează Hanna să-l contacteze pe Conrad şi nici modalitatea prin care va încerca să ajungă până la unitatea armatei naţionale ce urma să-l

primească pe paraşutistul de la Londra. Era nevoit să-l aştepte pe Maciej căci fără el n-avea cum să contracareze acţiunile Abwehrului. Şi timpul de care dispunea era foarte scurt – o zi, cel mult două.

Kloss nu făcea parte dintre oamenii care cedează uşor. Profita de fiecare şansă şi, dacă nu i se oferea, şi-o crea singur. În situaţia în care nu va afla nimic de la Hanna o va urmări pas cu pas. Medita la toate acestea în timp ce străbătea culoarul curat al sanatoriului, pe pereţii căruia atârnau tablouri reprezentând victoriile germane pe toate fronturile. Era incapabil să mai privească aceste „kitsch”-uri. Se opri în faţa uşii domnişoarei Bösel, reflectând asupra minei pe care era cel mai indicat să şi-o compună...

Hanna îşi pieptăna părul în faţa oglinzii. Nu-l învrednici pe Kloss nici măcar cu o privire.

— Mă bucur că te văd!

Din glasul ei răzbătea ironia. Tonul acesta, pe care nu-l mai întâlnise la alţi germani, începea să-l îngrijoreze.

— Presupun că ai venit să vezi cum m-am aranjat. Aş prefera însă să fii mai puţin grijuliu şi să nu laşi impresia că ne cunoaştem.

— Regret, mă întristează felul în care mă tratezi. Înţeleg că nu vrei să mă vezi...

Fata îl privi ceva mai blând. Se pare că găsise tonul potrivit.

— Am să te văd numai atunci când va fi nevoie.

— Aş prefera s-o faci mai des.

— Ce înseamnă asta? Maiorul Hanna Bösel îl privi aspru. O declaraţie?

Kloss nu răspunse.

— Bine. Bine. Te porţi ca un copil căruia i s-a interzis să meargă la cinema. Ţi-am spus că eşti un băiat drăguţ, dar eu nu-mi amintesc că sunt femeie decât atunci când slujba îmi permite.

— Aş dori să-ţi aminteşti de asta în afara orelor de serviciu.

— Dar tu... nu eşti căsătorit?

— Nu!

— Nici logodit?

— Nici!

— Ciudat. Sunt puţini ofiţerii de vârsta ta care nu au nicio iubită în patrie.

Kloss schimbă subiectul.

— Când vei pleca acolo? o întrebă el.

Nu ştia unde dar presupunea că are un contact, o adresă care să-i permită să ajungă la Conrad.

— Când am să plec acolo? izbucni ea în râs. Bineînţeles, cât mai repede. Avem foarte puţin timp la dispoziţie, căci cel de-al treilea, cel pentru care lucra Eva Fromm, poate apărea în orice moment.

— S-ar putea să fi sosit odată cu noi.

— Voi ţine seama de alternativa asta, îi răspunse ea cu răceală. Cunoaşte parola ca şi mine şi pe deasupra ştie că Eva Fromm a fost arestată...

Deci, ştie parola, îşi zis Kloss, şi are legătura. Precis că informaţiile astea i le-a furnizat tot Plusz.

— Ia cât mai repede legătura cu Plusz, îi ordonă ea.

— Aş vrea să te apăr. S-ar putea să fii în pericol.

Fata izbucni în râs.

— Nu e nevoie. Mă descurc singură. Şi-acum dă-mi voie să mă îmbrac.

Nu obţinuse nimic. Nu-i rămânea decât s-o urmărească pe Hanna şi să-l aştepte pe Maciej. Presupunea că Hanna Bösel va

încerca în orele următoare să ia legătura cu oamenii lui Conrad. Din fericire, de la fereastra camerei sale se vedea intrarea sanatoriului. Era un punct de observaţie pe care n-avea voie să-l părăsească nici pentru un minut.

În permanenţă intrau şi ieşeau civili, ofiţeri în uniformă, infirmi, „eroi ai victoriei” germane, cum erau supranumiţi. Văzu şi figura impunătoare a lui Gebhardt care, rămas în pană în faţa porţii, făcuse noi cunoştinţe şi izbucnea mereu în hohote de râs răsunătoare. Pentru prima oară, Gebhardt îi trezi interesul profesional. Îşi zise însă că e puţin probabil ca spionajul polonez sau englez să recruteze un asemenea personaj. Să fie o mască? Văzuse atâţia oameni purtând măşti. Apoi gândurile i se îndreptară din nou spre Hanna Da. Era clar, fata n-avea încredere în el. Dorea să ştie dacă neîncrederea îi fusese sugerată de Berlin sau ea era aceea care începuse să-l bănuiască.

Se lăsase seara. Kloss plecă de la geam şi-şi aprinse o ţigară. Se părea că domnişoara Bösel nu era chiar atât de grăbită pe cât crezuse. Când reveni, Hanna tocmai coborâse scările şi se îndrepta în grabă spre poarta parcului. Îi atrase atenţia felul în care era îmbrăcată. Când, ajuns jos, o urmă pe aleea întunecoasă, îşi dădu seama de ce i se păruse schimbată – arăta, asemenea oricărei fete poloneze. Era clar că plecase „la lucru”, purtând o mască pe care şi-o compusese perfect. Trebuia s-o urmărească îndeaproape fără să fie observat. Sarcina era extrem de dificilă căci avea de-a face cu un agent experimentat. Conta pe faptul că fata nu se aştepta să fie urmărită...

Bineînţeles că străzile orăşelului nu erau luminate. Gândul te ducea la un labirint dintr-un film fantastic. Se căţărau, apoi coborau, ca nişte strâmtori întortocheate, pentru a se termina deodată în nişte vechi curţi interioare. Intui că Hanna se învârteşte încercând să-şi piardă urma. Prudenţa ei îl convinse o

dată în plus că are de-a face cu un adversar extrem de şiret. Într-un târziu se opri şi privi cu atenţie în jur. Kloss abia avu timp să se ascundă după o căruţă. Hanna dispăru într-o curte. Aşteptă o clipă, apoi se apropie. Zări o cocioabă din lemn, retrasă în fundal curţii.

Hanna bătu la uşă. În lumina ce răzbătea prin uşa deschisă Kloss o zări o clipă.

— Bună seara – o auzi el pronunţând într-o polonă fără accent – vin din partea lui Józef.

Asta era probabil prima parte a parolei şi singura pe care o află, căci imediat uşa fu închisă cu zăvorul. Prin fereastra cu perdele trase zări două umbre – una a Hannei şi alta, cocârjată, a unei femei în vârstă. Îl cuprinse o furie neputincioasă. Nu putea face nimic, deşi aflase adresa de legătură. Domnişoara Bösel începuse jocul. Pătrunsese în reţeaua poloneză şi va stabili legătura cu agentul londonez. El, Kloss, n-avea nicio posibilitate s-o împiedice. Nu se putea duce la nişte oameni pe care nu-i cunoştea să le strige: „Aveţi grijă, este agentă germană”. Nu putea risca să se demaşte, mai avea multe de făcut până la sfârşitul războiului.

În stradă se auzi scârţâit de roţi. Trecea o căruţă în care fusese cocoţat un butoi uriaş. Neavând canalizare, porţiunea veche a oraşului era alimentată cu apă potabilă transportată de sacagii.

Kloss asculta murmurul înăbuşit al vocilor de dincolo de pereţi. Orăşelul trăia. În spatele ferestrelor camuflate se aflau oameni care ascultau cu îngrijorare zgomotul din stradă. Sosi patrula şi totul amuţi. Apoi se auziră strigăte guturale în germană.

N-avea rost s-o mai aştepte pe domnişoara Bösel. Făcuse tot ce-i stătea în putinţă. Îşi aprinse o ţigară şi-şi privi ceasul. Ar trebui să-l cunoască pe acel Plusz, „agentul nostru de

cincisprezece ani”, cum îl prezentase Langner. Plusz lucra în singurul restaurant mare din Lisko – „Zdrojowa”. Kloss îl găsi fără dificultăţi. În sala imensă şi pustie, chelnerii se învârteau printre mese. Unul dintre ei... Se aşeză la masă şi scoase fotografia lui Plusz pe care i-o dăduse Langner la Berlin, pentru a mai privi o dată chipul chelnerului – un bărbat chel, cu buze groase, cu ochelari, trecut de patruzeci de ani. Imediat ce-l zări îi făcu un semn poruncitor cu capul. Omul se apropie în grabă.

— Vă ascult, domnule locotenent.

Germana lui era aproape ireproşabilă. Kloss se juca cu porttţigaretul.

— Vă numiţi Plusz, nu-i aşa?

Celălalt confirmă şi privi neliniştit spre masa vecină la care tocmai se aşezaseră doi ofiţeri germani. Discutau cu voce tare despre situaţia de pe frontul de răsărit.

— Vin din partea lui Kurt, de la Berlin.

Era parola pe care i-o spusese Langner.

— Nu putem discuta aici. Am să vă aduc imediat o cafea, sau doriţi ceva tare?

— Eventual un păhărel de coniac.

— Avem coniacuri franţuzeşti, domnule locotenent. Conrad a sosit. Mi-e teamă c-au început să mă bănuiască. Avem nişte biftecuri excelente, dacă doriţi să vă sacrificaţi cartela... Mâine la ora opt la vechiul, debarcader. Ştiţi unde este?

— Îl voi găsi.

4

Cărăruia ce ducea la vechiul debarcader străbătea lunca râuleţului şerpuit, izvorând din munţi, al cărui curs se transforma într-un torent năvalnic odată cu venirea primăverii.

Kloss venise mai devreme, astfel că avu timp destul să examineze cu atenţie locul de întâlnire – o baracă lungă de lemn în care se ţineau caiacele. Se apropie şi, prin geamurile înguste, cercetă vestiarele. Apoi se aşeză după un copac, pe o bancă mâncată de carii de unde putea ţine sub observaţie cărarea. Hotărâse să scoată de la Plusz cât mai multe, atât parola, cât şi legătura de care se servise Hanna Bösel.

Plusz urma să fie lichidat mai târziu. Se gândea la aceasta cu indiferenţă. De asta urma să se ocupe oamenii lui Conrad. Dacă va ajunge la ei...

Situaţia devenea tot mai dificilă, iar ziua precedentă nu-i uşurase cu nimic sarcina...

Imediat după gustarea de dimineaţă se dusese la „gară” – o baracă din scânduri încropită pe ruinele unei clădiri arse. Ca de obicei, Maciej era punctual. Stătea în faţa tablei cu mersul trenurilor, în acelaşi costum pe care-l purtase şi la Varşovia. Kloss îşi zise că era cam imprudent. Ar fi trebuit să se deghizeze altfel. Nu-i spuse însă nimic, căci n-aveau timp de discuţii. Maciej îi transmise că problema era mult mai dificilă decât îşi închipuise. La Conrad se putea ajunge numai prin intermediul Centralei. Ar fi durat două-trei zile până să primească parola şi legătura.

Kloss îl informă cu amărăciune că Bösel reuşise deja să-l depisteze pe Conrad şi pe oamenii lui, în vreme ce ei erau obligaţi să aştepte. Maciej îl ascultă fără să scoată un cuvânt. La plecare îi comunică că va reveni peste două zile.

— Schimbă-ţi costumaţia, îi spuse Kloss enervat. Şi încearcă să afli tot ce poţi despre un oarecare consilier Gebhardt din Berlin. Pare-se c-a mai fost pe aici cândva...

Porni spre ieşire fără a-l privi pe Maciej. Deschise uşa şi prin geamul care dădea pe peron o zări pe Hanna Bösel. Dispăru imediat. Neliniştea îl cuprinse din nou. De data asta avea certitudinea – Hanna Bösel îl urmărea. E adevărat că la lumina de pe peronul gării din Varşovia greu ar fi putut vedea chipul lui Maciej. Dar dacă i-a reţinut silueta şi a recunoscut-o aici? Jocul începea să devină periculos. Kloss resimţi tensiunea aproape fizic.

Nu se opri în camera lui, ci bătu direct la uşa Hannei. Ajunsese înaintea lui. Fata îi indică un scaun; ea se aşeză pe braţul unui fotoliu. Arăta foarte bine, însă pentru Kloss nu reprezenta decât un duşman periculos pe care, dacă va fi nevoie...

— Cum ţi-a mers ieri?

— Bine, răspunse ea rece. Parola şi legătura au fost bune. M-au luat drept poloneză. În curând sper să ajung la Conrad.

— Crezi că n-a sosit încă?

— Mai mult ca sigur nu. Fii liniştit, o să stabilesc eu cine este.

„O să stabilesc, nu o să stabilim”, gândi Kloss.

— Dar tu ai ceva să-mi raportezi?

— Mi-am dat întâlnire în seara asta la opt cu agentul lui Langner.

— Unde?

— La vechiul debarcader.

— În regulă. Asta e tot ce ai să-mi comunici?

Avu o clipă de ezitare. Cum să joace? Să simuleze sinceritatea? Aşa ar trebui. Nu apucă să ia o hotărâre...

— De ce m-ai urmărit ieri?

Oare când îşi dăduse seama? Când intrase în casă sau se uitase pe fereastră. Zăbovise prea mult în faţa acelei cocioabe din strada Rybna 4.

— Cred că intră în obligaţia mea. Cineva trebuie să te asigure. Dacă n-ai înţeles asta...

— De câte ori să-ţi spun să nu faci decât ceea ce-ţi cer eu.

— Gândeşte-te, glasul îi sună sec. Langner nu m-ar ierta niciodată dacă ai fi lichidată. Nu era exclus ca celălalt, agentul lor, să fi stabilit legătura. Mi-a fost teamă pentru tine.

Tăcu şi aşteptă să-i spună ceva despre întâlnirea din gară. Hanna nu scoase nicio vorbă. Se părea că lucrurile stau mai rău decât îşi închipuise.

Cineva bătu la uşă.

— Du-te în baie, îi ordonă Hanna – nu vreau să fii văzut la mine.

Din micul coridor care ducea spre baie, Kloss auzi vocea lui Gebhardt.

— Mi-aţi promis că bem un păhărel împreună, domnişoară Bösel.

— E adevărat şi sunt gata să-mi ţin promisiunea. Coborâţi. Vin şi eu imediat.

Prin urmare, o interesa Gebhardt, dar nu-i spusese niciun cuvânt despre asta. Oare reuşise să transmită vreun raport la Berlin?

Medita la toate cele petrecute aşteptându-l pe Plusz. Luna dispăruse după nori şi vechiul debarcader era scufundat în întuneric. Se stârni vântul şi copacii foşneau deasupra râului. Kloss îşi aprinse o ţigară. Era convins că faţa lui luminată de ţigară putea fi zărită de pe cărare. Plusz apăru dintre tufişuri. Deci mai exista un drum dinspre orăşel. Îşi strânseră mâinile. Palma lui Plusz era moale şi umedă.

— Generalul vă transmite mulţumiri. Informaţiile dumneavoastră s-au dovedit utile, aţi adus servicii deosebite Germaniei.

Vântul se porni din nou, copacii fremătau. Kloss privi neliniştit împrejur. Nimic. Debarcaderul era pustiu şi întunecos.

— Trebuie să vă comunic ceva deosebit de important – începu Plusz nervos.

Nu apucă să termine căci două împuşcături scurte, succesive sparseră liniştea nopţii. Kloss zărise în tufişuri flăcările exploziei. Se trăsese de aproape... Plusz scoase un strigăt şi se prăbuşi în genunchi. Apoi se îndoi şi căzu pe nisip. Simultan, Kloss se aruncă şi el şi trase fără să ochească în direcţia tufişurilor. Gest lipsit de sens, ca de altfel şi o eventuală urmărire. Stătuseră alături. Amândoi fumau, deci puteau fi văzuţi. Plusz fusese ţinta. Cine să fi fost? Oamenii lui Conrad? Dar ei n-aveau de unde să ştie de întâlnirea de la debarcader. Să-l fi urmărit pe Plusz, suspectându-l de trădare? Puţin probabil.

Se aplecă spre Plusz şi-i căută pulsul. Omul murise. E adevărat că-şi meritase moartea pentru cei cincisprezece ani de fidelitate faţă de Reich. Din păcate însă, asta complica lucrurile. În prezenţa lui fusese ucis un agent al spionajului german. Va fi nevoit să dea explicaţii amănunţite. Şi mai erau şi bănuielile Hannei Bösel... Căută în buzunarele lui Plusz. Luă totul – ţigările, portofelul, chiar şi chitanţierul. Totul trebuia cercetat cu de-amănuntul. Lăsă cadavrul în poziţia în care căzuse ghemuit. La lumina lunii care apăruse dintre nori se vedeau clar lunca şi debarcaderul.

5

Răsuci cheia în broască şi pătrunse în cameră. Era obosit, dar nu-şi putea permite să se odihnească. Trebuia să discute cu Hanna, nu putea amâna întrevederea pentru a doua zi. Nu aprinse lumina şi se trânti pe pat. Se întreba ce şanse are în jocul acesta. Nu era vorba numai de Conrad şi de dejucarea planurilor Abwehrului, ci de el însuşi.

Închise ochii. În aceeaşi clipă auzi vocea Hannei Bösel: „Aprinde lumina, Hans". Deci, era acolo. Se ridică şi în timp ce căuta comutatorul îşi aminti de valize. Există ceva ce l-ar fi putut trăda? Nu. Se pare că nu. Bineînţeles că-i scotocise prin lucruri. Chiar şi în buzunare. Pachetul de ţigări Juno. Într-una din ţigări era ascuns cifrul. Ce prostie! N-ar fi trebuit să lase acolo pachetul. Cifrul era nou şi nu-l memorase încă. Ce-ar fi s-o împuşte? Asta ar însemna sfârşitul. Apoi ar trebui să se refugieze la partizani.

Când lumina inundă camera, Kloss clipi din ochi. O văzu pe Hanna. Stătea într-un colţ. Apoi se apropie încet. Era în capot...

— Nu pari prea încântat, Hans, ci mai degrabă surprins.

— Te rog să mă ierţi. Sunt extrem de nervos.

— Ce-ai aflat de la Plusz?

— Nimic. Plusz... e mort!

— Ce spui? Cum s-a întâmplat asta?

Kloss îi relată cu lux de amănunte ce se petrecuse la debarcader.

— N-am putut face nimic. Asasinul a dispărut pur şi simplu. Cunoştea perfect terenul.

— Şi asta o spune un ofiţer al Abwehrului, strigă Hanna. Un agent ucis în prezenţa ta. Cu cine ai vorbit de întâlnirea cu Plusz?

— Cu tine.

— Numai?

— Cu nimeni, Hanna. N-ai încredere în mine?

— Eva, nu Hanna. Reţine o dată pentru totdeauna. Nu, n-am încredere. Nu lucrez de azi de ieri în spionaj...

Băgă mâna în buzunarul capotului şi scoase un mic revolver. Începu să-l învârtă ca pe o jucărie.

— Asta o putea face un al treilea. Kloss se străduia să-şi păstreze calmul – adevăratul agent de legătură de la Berlin care avea acces în Ministerul de Război. Numai el.

Hanna nu scoase un cuvânt.

— Ascunde jucărioara aia. Nu pot suferi femeile care se joacă cu arme de foc.

— În schimb îmi place mie. Femeilor germane nu le stă deloc rău. Ce-ar fi să-mi povesteşti ce căutai astăzi la gară?

Kloss izbucni în râs. Era singura reacţie potrivită. Reuşi să fie cât se poate de natural.

— Ador gările de provincie. Ce e rău în asta?

— Şi-ţi plac la fel de mult oamenii bătrâni din aceste gări. Te sfătuiesc să fii sincer.

— Sunt cât se poate de sincer. Aş vrea doar să ştiu ce urmăreşti, atacă el. Preferam să mă vizitezi fără obiectul acela pe care l-ai scos din buzunarul capotului.

— Nu-mi place să-mi pierd încrederea în colaboratorii mei...

Kloss izbucni:

— Cu ce drept îmi vorbeşti aşa? Profiţi de faptul că eşti femeie.

Hanna bătu în retragere. Reuşise, deci. Probabil că bănuielile ei erau destul de vagi.

— Bine, bine, cedă, ea. În ce priveşte povestea cu Plusz vom face o anchetă atentă.

— Când te întâlneşti cu Conrad? continua Kloss să atace.

— Vei afla la momentul oportun.

În aceeaşi clipă se auzi o bătaie în uşă.

— De data asta te ascunzi tu în baie.

Avea ocazia să se răzbune. În prag apăru căpitanul Boldt. Acelaşi Boldt care participase la instructajul de la Berlin din cabinetul lui Langner. Deci, Langner n-avea încredere nici în Hanna. Sau poate că Boldt... Nu, asta era imposibil. Boldt salută cu cordialitate. Kloss învăţase să distingă diversele nuanţe ale salutului fascist.

— Te surprinde, Kloss. Nu-i aşa?

— Ai venit să mă înlocuieşti sau ai altă misiune.

— Niciuna, nici alta. Pur şi simplu am venit la odihnă.

— Ca şi mine?

— Nu mai fi atât de susceptibil. Dar unde e frumoasa domnişoară Bösel? N-am găsit-o în camera ei.

Hanna apăru din baie.

— Sunt aici. Vocea ei era cât se poate de sigură.

Boldt se înclină şi-i sărută mâna.

— Frumos capoţel. Se vede că sunteţi la odihnă... Am ceva de discutat cu tine, Hanna. Ne scuzi.

În sfârşit, era singur. Aşezat pe un scaun în faţa ferestrei se gândea că n-ar fi exclus ca aceasta să fie ultima seară în care mai purta uniforma germană. Bineînţeles că nu va renunţa decât atunci când nu va mai avea altă ieşire. Va fugi, dacă o va mai putea face. Oare ce însemna venirea lui Boldt? Să fi înaintat Hanna vreun raport în care-şi exprima îndoielile în ce-l priveşte? Solicitase ajutor generalului? De ce o chemase Boldt numai pe Hanna? Dar Bösel cum îi va prezenta lui Boldt povestea de la debarcader?

Trecuseră două zile fără să fi reuşit ceva. Nu aflase prea multe faţă de ce ştia când sosise la Lisko. Dar Madciej? Blestemă în

gând. Cunoştea prudenţa celor ce purtau acest război secret şi ştia că va dura mult până vor fi puse în legătură cele două reţele.

Pe aleea pustie ce ducea spre oraş apăru o siluetă cunoscută. Era consilierul Gebhardt care mergea cu paşi mari. Peste o clipă avea să dispară. Unde s-o fi ducând atât de grăbit la ora aceea, se întrebă Kloss. Înşfăcă şapca şi coborî în fugă scările. Îl urmă prudent. Rămase surprins constatând că domnul consilier nu se îndrepta spre oraş. Părăsi şoseaua şi o apucă de-a lungul luncii, spre pădure. Ce curaj, gândi Kloss. Nu mai văzuse până atunci un neamţ care să îndrăznească să intre noaptea în vreo pădure din Gubernia Generală. Părea să cunoască foarte bine drumul căci nu şovăi la nicio răscruce. O luă spre dreapta şi merse pe o cărare nisipoasă până în dreptul unor cruci ce se aflau în câmp. Apoi coti din nou îndreptându-se spre pădure.

Îl urmări pe Gebhardt atât de aproape, încât îi auzea şi respiraţia greoaie. Cu un gest reflex împinse în faţă tocul armei. Îl incita „excursia” acestui înalt funcţionar din Ministerul Propagandei, aşa că oboseala îi pieri ca prin farmec.

Cărăruia dispărea pe alocuri pierzându-se printre tufe. În cele din urmă se trezi într-o poiană cu iarbă înaltă. Luna lumina din plin. Din marginea poienii, Kloss urmărea silueta lui Gebhardt care părea că îndeplineşte acolo un ritual misterios. Ajuns la un copac singuratic, cu crengile lăsate, îngenunche, desprinse coaja de pe trunchi apoi, cu paşi măsuraţi, porni direct spre locul unde se afla Kloss. Coti în unghi drept spre stânga, apoi se opri şi scoase de sub haină un obiect. Kloss îşi dădu seama că era o lopată de infanterist. Consilierul îşi aruncă pardesiul, pălăria şi haina şi se porni să sape sârguincios. Gâfâia atât de tare şi era atât de neîndemânatic, încât Kloss îşi reţinea cu greu râsul. Din când în când se oprea, îngenunchea şi pipăia pământul, ca şi

când ar fi căutat ceva. Relua săpatul mai departe, cu şi mai mult elan. Eforturile păreau însă zadarnice.

„Încep să înţeleg”, îşi spuse Kloss. Era convins că domnul consilier va mai reveni în poiană, iar el, Kloss, va trebui să afle asta de fiecare dată. Persoana consilierului devenise cât se poate de interesantă.

6

Dansau. În seara aceea, surprizele continuau. Întors din plimbarea nocturnă prin pădure a văzut prin uşile deschise ale salonului perechile care dansau. N-avea de unde să ştie că peste puţin timp o va înlănţui în dans pe domnişoara Bösel.

Probabil că-l aştepta, căci în clipa în care a cerut cheia de la recepţie a zărit-o alături de el într-o rochie de seară decoltată. Avea un talent nemaipomenit de a apărea pe neaşteptate. Privind-o, Kloss îşi zise că nu mai avea nimic din fata modestă pe care cu o seară înainte o urmărise pe străzile orăşelului până în Rybna 4. Vocea ei sună blând, moale, de nerecunoscut.

— Mi-ar face o deosebită plăcere să dansez cu tine, Hans.

Îşi privi pantofii, apoi se uită la ea şi renunţă să mai rostească cuvintele ce-i stăteau pe buze.

Se lipise de el într-un fel ostentativ. De altfel dansa excelent, cu sensibilitate. Kloss ştia însă că în această nouă ipostază era tot

atât de periculoasă ca şi în aceea pe care o adoptase în urmă cu câteva ore.

— Îţi plac plimbările nocturne, îi şopti ea fără ironie. Păcat că nu m-ai invitat şi pe mine.

— Într-adevăr, mormăi Kloss în timp ce se întreba ce-o fi discutat cu Boldt.

De altfel, după câteva clipe îl zări. Îi urmărea zâmbitor de la una din mese.

— La ce te gândeşti, îi întrerupse meditaţia vocea Hannei.

— Mă gândeam că n-ai încredere în mine, ripostă el prompt.

— A... tot despre asta-i vorba? Detest bărbaţii cu memorie atât de bună... Oare nu înţelegi?

— Ce?

— Că-mi placi, Hans...

— Ca partener?

— Poate ca adversar.

Pentru un moment redeveni Hanna cea dinainte.

— Nu te-ai gândit că nu fac altceva decât să execut ordinele lui Langner?

Replica era ambiguă. Purta uniforma germană de prea mult timp pentru a nu şti că toţi se suspectau, că se dădea o luptă ascunsă a cărei miză era „crucea de fier”, iar uneori viaţa.

Fata evită să-l privească.

— Să nu mai vorbim despre asta. Seara e frumoasă, muzica bună...

— Şi fata e frumoasă, continuă el pe acelaşi ton.

— Îţi mulţumesc, Hans. Doreşti să facem o pauză?

— Dacă vrei...

— Spune-mi pe unde te-ai plimbat.

— De ce mă întrebi?

— Poate din gelozie.

— Iarăşi neîncrederea.

— Încetează. Strânge-mă în braţe...

Nu apucă să-i îndeplinească dorinţa. Muzica încetă brusc. Porniră spre masa unde surâzător, Boldt le umplea paharele.

Băură. Boldt îşi descheie nasturele de la gulerul uniformei. Faţa îi era congestionată. Începu să peroreze despre încrederea pe care generalul Langner le-o acordase Hannei şi lui Kloss, de convingerea acestuia că vor ajunge nu numai până la Conrad, ci îl vor demasca şi pe cel de-al treilea.. Strecură printre dinţi o înjurătură, holbă ochii şi-şi exprimă părerea că cel de-al treilea ar putea fi chiar acolo. Deşi el, personal, nu credea asta.

— Au greşit lichidându-l pe Plusz, declară Boldt cu autoritate. Nu şi-au dat seama că procedând astfel i-au netezit Hannei drumul.

Kloss nu reuşea să înţeleagă cum ajunsese Boldt la această concluzie eronată. O privi pe Hanna şi-i remarcă zâmbetul. Privirea fetei rătăcea prin sală. Când Boldt o invită la dans, acceptă. Deveni distantă şi rigidă, în ciuda elanului acestuia care o strângea în braţe destul de agresiv.

La o masă izolată, lângă fereastra, Kloss îl zări pe consilierul Gebhardt. Privindu-i chipul obosit, remarcă tremurul mâinii în timp ce ducea halba la gură. Îi veni deodată o idee. Riscantă, într-adevăr, dar capabilă să accelereze ritmul jocului, presupunând că domnul consilier participa la el. Se ridică şi se apropie de masa acestuia.

— Îmi permiteţi, domnule consilier?

— Desigur – râse jovial, dar fals. Beţi o bere?

— Nu, mulţumesc.

— Poate doriţi o ţigară de foi din rezervele amtsleiterului?

— Fumez numai ţigări. Totuşi avem şi preferinţe comune.

— Care?

— Plimbările nocturne, domnule consilier.

Gebhardt nu răspunse. Îşi bău berea sorbind îndelung şi-l privi pe Kloss cu ochii lui congestionaţi.

— La ce vă referiţi, domnule locotenent?

Kloss reuşea să imprime privirii sale o deosebită candoare, care în mod obişnuit dezarma.

— A... la nimic, domnule consilier. Remarcasem doar că ne plac plimbările nocturne.

Zărind expresia de uşurare de pe chipul lui Gebhardt, îşi pregăti lovitura.

— Sunteţi un om deosebit de curajos... Puţini dintre noi ar îndrăzni să plece noaptea în pădure neînsoţiţi.

Lovitura îşi atinsese ţinta. Consilierul se făcu mic. Liniştea îi fusese tulburată. Ore în şir se va gândi la ce ştie de fapt Kloss şi la ce-ar putea să se aştepte. Trebuia să-l lase în această stare de nesiguranţă, de incertitudine. Se ridică de la masă şi-l salută pocnind din călcâie.

— Vă rog să mă scuzaţi. Vom discuta altădată. Sunt aşteptat.

La rândul său, consilierul se ridică, bâigui ceva, dar Kloss dispăruse.

Perechile reveneau la mese, Hanna, în picioare, ridică paharul...

— M-am ameţit, declară Boldt prăbuşindu-se pe scaun.

— Nu bea, Hans, renunţă, hai să dansăm.

Era inepuizabilă, în vreme ce Hans îşi simţea picioarele de vată. Noroc cu tangoul. Dac-ar fi fost un vals ar fi trebuit să-şi mobilizeze toate resursele.

— La stânga, Hans, la stânga... Aş vrea să se învârtă totul cu mine. Tu te-ai simţit vreodată ameţit? Bineînţeles, când bei... Uite, Boldt a abandonat.

Într-adevăr, Boldt îşi croia cu greu drum spre ieşire printre perechile de dansatori. Se lovea de ei, dar nu-i păsa. Cu mâinile lui mari, roşii, întinse, păşea ca un orb ce se teme să nu se lovească de pereţi.

— Am rămas singuri, şopti Hanna.

Continuau să danseze şi Kloss se întreba ce urmărea Hanna. Oare se juca? Uneori îţi poţi da seama cu uşurinţă că e vorba de un joc, deşi câteodată graniţele dispar. În timpul dansului sau când stăteau la masă, lipiţi unul de altul, după al nu ştiu câtelea pahar, începuse s-o trateze ca pe o fată frumoasă cu care venise să danseze uitând că era Hanna Bösel cea pe care, privind-o în compartimentul trenului, îşi spusese: „nu-i o femeie, ci un agent viclean, experimentat al spionajului german”.

Uitase sau dorise să uite asta atunci când, oprindu-se pe culoar, Hanna deschisese uşa spunându-i: sărută-mă Hans, acum, căci s-ar putea să nu-mi mai doresc asta niciodată...

7

În lumina primelor raze de soare care vesteau o nouă zi totul părea altfel. Kloss ştia că finalul era aproape. Hanna Bösel îşi îndeplinise conştiincios misiunea şi avea toate şansele să ajungă la Conrad. În ce-l priveşte nu reuşise nimic... Maciej urma să apară cel mai devreme după-amiază, iar până atunci Hanna îşi putea încheia misiunea – transmiterea informaţiilor false lui

Conrad şi deconspirarea reţelei. Soarta celui de-al treilea, a agentului de la Berlin, avea să fie pecetluită. Kloss ştia acum că al treilea nu era consilierul Gebhardt. Dar cine putea fi?

Singurul lucru pe care-l putea face era s-o supravegheze permanent pe Hanna. Trebuia să-şi asume orice risc. Acum totul se justifica pentru a răsturna planurile Hannei. Îşi reluă postul de observaţie de la fereastră. Pe o bancă, în razele blânde ale soarelui şedea consilierul Gebhardt savurând una din ţigările sale de foi. Invalizii îşi ocupau locurile pe şezlonguri, iar infirmierele cu bonete albe îi acopereau cu pledurile. Aşteptă destul de mult până să apară Hanna. Nemachiată şi cu aceeaşi rochiţă modestă din prima zi. Îşi muşcă buzele până la sânge, urmărind-o cu privirea plină de ură. Se oprise lângă consilier. De bună seamă discutau despre vreme căci, cu un zâmbet voit jovial, acesta făcu un gest cu ziarul spre soare.

Kloss părăsi camera în clipa când domnişoara Bösel cotea pe drumul ce ducea spre oraş. De data asta trebuia să fie cât se poate de prudent. Hanna nu era Gebhardt... Putea să-şi dea seama că este urmărită. O urma ascunzându-se în umbra copacilor fără să-i treacă prin minte că la rândul său era urmărit, ce-i drept de la distanţă. Urmăritorul nu era altul decât consilierul Gebhardt.

Când fata coti pe o potecă îngustă, abia vizibilă, ce se strecura pe lângă zidul zgrunţuros al cimitirului, îşi zise că ar putea abandona urmărirea. Poteca aceea ducea direct în pădure, iar Kloss ştia cum poate ajunge acolo înaintea ei; va urca o pantă abruptă acoperită cu iarbă ruginie şi tufe de ienupăr, invizibilă pentru Hanna care urma cărăruia de-a lungul albiei unui pârâu secat.

Cunoştea drumul şi ştia că fetei îi va fi necesar cel puţin un sfert de oră. Avea timp suficient pentru a se opri la umbra zidului cimitirului spre a hotărî cum să acţioneze. Scoase o

ţigară. Strivind-o între degete se întreba cum să procedeze – s-o împuşte pe Hanna în pădure sau s-o urmărească şi, împreună cu Conrad, să-i decidă soarta. Asta ar fi însemnat să se deconspire faţă de Conrad, lucru justificat în situaţia creată, dar în acelaşi timp extrem de periculos, presupunând că acesta devenise fără voie o unealtă a Abwehrului (urmând să le predea englezilor planurile „preparate” ale fortificaţiilor). Pentru aceasta pleda faptul că Abwehrul ştia prea multe despre el, lucru ce dovedea că reuşise să pătrundă până în preajma lui. Oare numai Plusz îl „studiase” pe Conrad? Şi apoi cine îl omorâse pe Plusz?

Kloss era prea versat ca să-i scape legătura între trei elemente importante. Hanna ştia de întâlnirea cu Plusz, aceasta era persoana care-i putea înlesni lui Kloss contactul cu Conrad; Hanna îl aşteptase în camera lui, îmbrăcată sumar, dorind să-l convingă că nu părăsise sanatoriul. Deşi concluzia se impunea de la sine, Kloss ezita s-o accepte căci nu-i era clar mobilul pentru care Hanna l-ar fi lichidat pe Plusz. Asta însemna s-o excludă din ecuaţie. Mai exista o premisă – absolut teoretică – care justifica uciderea lui Plusz. Dacă Hanna Bösel ar fi fost agentă poloneză, iar el, Kloss, un hitlerist convins, totul s-ar fi explicat. Dar lucrurile stăteau exact invers.

Auzi un zgomot de paşi. Întoarse capul şi-l zări pe consilierul Gebhardt. Grăsanul privea în jur de parcă ar fi căutat pe cineva. Kloss îşi dădu seama că nu pe Hanna o urmărea Gebhardt, căci fata trecuse de mult. Dacă nu Hanna Bösel era obiectul interesului domnului consilier din Ministerul lui Goebbels, însemna că numai el putea fi acela. Oare doar obiect al observaţiei? Palma groasă a lui Gebhardt era pe jumătate vârâtă în buzunarul hainei. Forma care se profila nu era în niciun caz aceea a unui sandvici pe care consilierul intenţiona să-l savureze mai târziu, în liniştea odihnitoare a pădurii.

Kloss încercă bine-cunoscuta senzaţie de frig care îi semnala prezenţa pericolului, dar şi faptul că pustiul amorf care-l înconjura începea să capete contur. Simţea că venise vremea să acţioneze. Accelerase declanşarea acţiunii prin cele câteva vorbe ambigue pe care i le adresase consilierului în restaurantul sanatoriului. Ar fi vrut să ştie de ce se temea Gebhardt. Întâlnirea cu Maciej era fixată abia în amurg. Poate că el i-ar putea spune de ce se teme domnul consilier... Gebhardt o porni pe cărare. Kloss aşteptă până ce omul dispăru în valea săpată de râul secat. Se ridică, îşi scutură uniforma, aruncă ţigara pe care nu reuşise s-o aprindă şi începu să urce pieptiş culmea. Efortul îi făcea plăcere şi o clipă uită unde se află. Gândul îl duse înapoi în anii adolescenţei când se pregătea ca cercetaş în munţii Tatra. Această asociaţie involuntară de idei îl ajuta să urce, îi conferea satisfacţie la fiecare pas ce-l apropia de vârf. Trăia plăcerea efortului, bucuria de a constata că e tânăr şi corpul său îi dă ascultare. Abia după ce, ajuns în vârf, în poziţia de unde o putea observa pe Hanna, realitatea luă locul amintirilor. Nu, nu era cercetaşul de şaptesprezece, ani, Staszek din Kościerzyna, care se mândrea cu tresele cucerite pentru probele de pregătire fizică, ci agentul J. 3, un om în toată firea care s-ar putea ca peste o clipă să ucidă fără regrete o tânără frumoasă. După aceea nu-i mai rămânea decât să-i dejoace planurile şi să înlăture orice suspiciuni în ce-l priveşte.

O văzu. Mergea încet, de parcă obosise, deşi poteca ce ducea de-a lungul râului nu era chiar atât de abruptă. De bună seamă că Hanna Bösel nu dobândise tresele de pregătire fizică. De altfel nu avusese unde. În Argentina? O nemţoaică din Argentina recrutată de amiral? De unde ştia limba polonă? Întrebări fără răspuns.

Se oprise vizavi de locul din care o pândea. Să-l fi văzut? Sau aici urma să-l întâlnească pe acel misterios Conrad? Asta nu-i convenea lui Kloss, căci Gebhardt se afla prea aproape.

Hanna se aşeză pe un trunchi de copac doborât de furtună, îşi descălţă sandalele şi le scutură de nisip. Apoi scoase din poşetă pudriera şi-şi pudră nasul. Acest gest feminin, lipsit de sens, îl făcu pe Hans s-o privească pe Hanna cu alţi ochi. Ştia că Hanna Bösel este o femeie tânără, atrăgătoare. Petrecuse cu ea o seară plăcută, însă nu uitase nicio clipă cine era de fapt – omul de încredere al lui Langner, o nazistă devotată Führerului, duşmanul lui de moarte. Era conştient că şi ea, chiar în clipele de intimitate se controla în permanenţă, presimţind pericolul. Observând-o în clipa aceea, când credea că n-o vede nimeni, când, cu câteva minute înaintea unei misiuni primejdioase, îşi refăcea machiajul, Kloss simţi pentru ea un val de simpatie. Gestul acela caraghios atenuase firea ei diabolică, conferindu-i un farmec spontan.

Îşi puse pudriera la loc în geanta micuţă. Cu un gest energic îşi trecu cureaua pe umăr, se ridică şi porni grăbită de parcă ar fi constatat c-a pierdut prea mult timp. Redevenise Hanna Bösel, cea pe care o cunoştea Kloss.

O lăsă să se îndepărteze la câţiva zeci de metri, pentru că rochia ei de culoare deschisă se putea vedea de la distanţă printre copaci. Hanna nu se putea îndepărta prea mult. Pentru o excursie mai lungă s-ar fi echipat altfel. Hotărî ca înainte de confruntarea cu Hanna să scape de Gebhardt ce urma să apară din moment în moment. Într-adevăr, peste câteva clipe îi auzi respiraţia sacadată. Grăsanul avea dificultăţi la urcare. Se opri şi se rezemă de balustrada podeţului ce traversa albia, ştergându-şi faţa şi gâtul cu o batistă mare, cadrilată.

Străduindu-se să facă cât mai mult zgomot, Kloss o apucă pe una din cărările ce se întretăiau în acel punct.

O alese pe cea mai abruptă în speranţa că-l va face pe consilierul lui „Josef cel şchiop" să renunţe la escaladare. Optase pentru acest drum şi din alt motiv: deşi se îndepărta de traseul Hannei îi oferea nişte şanse în plus. Înaintând sub razele fierbinţi care pătrundeau printre copaci, Gebhardt urmărea cu dificultate silueta ce se profila pe fondul verde în lumina difuză. Poate că nu va trage şi, convins că Kloss nu-l observase, va renunţa la urmărire şi-l va aştepta la întoarcere. Bărbaţii graşi, în vârstă, asemeni lui Gebhardt, au multă răbdare şi sunt obişnuiţi să aştepte. Iată încă ceva ce-l deosebea de Kloss.

Parcurse vreo cincizeci de metri şi se ascunse după o stivă de lemne. Privi în jos. Instinctul nu-l înşelase, Gebhardt îşi strecura revolverul în haină. Îi era frică să tragă contra soarelui ca nu cumva să greşească ţinta. Ce ameninţare reprezenta Kloss pentru el, dacă cele câteva cuvinte din care se deducea că ar fi fost văzut răscolind pământul cu o lopată de infanterist îl determinaseră să acţioneze?

Kloss se gândea la toate acestea în timp ce se strecura prin desişuri urmărind pata luminoasă a rochiei Hannei Bösel. Fata se oprise într-o poieniţă lângă un hambar din scânduri bătute alandala şi privea în jur părând că aşteaptă pe cineva. O clipă se temu că el este cel aşteptat, ceea ce ar fi însemnat că Hanna îşi dăduse seama că e urmărită şi ştia de cine anume. Respinse această idee ca neverosimilă. Se trânti la pământ hotărât să se târască cât mai aproape de baraca pe uşa căreia tocmai dispăruse Hanna. Intenţiona să traverseze poiana până în dreptul stivei din apropierea hambarului, de unde, dintr-un salt, să ajungă la peretele din spate. Se strădui să nu facă niciun zgomot. Reuşi. Nu se auzea decât zumzetul monoton al albinelor sălbatice. Încă

douăzeci, zece, cinci metri îl mai despărţeau de stiva unde se va afla într-o relativă siguranţă. În sfârşit, sări. Văzu întâi sandalele Hannei şi numai după aceea cele două ţevi ale automatelor îndreptate spre el şi pe băieţii care le ţineau. Mâna ce se strecurase spre tocul armei se opri la jumătatea distanţei.

— Ai dreptate, Hans, e prea târziu. Eram convinsă că ai să mă urmăreşti. M-ar fi mirat să renunţi.

Unul dintre băieţi puse automatul jos şi, ţintuindu-l pe Kloss de un trunchi, îi luă pistolul. Celălalt, aflat la circa trei metri, îl ţinea în bătaia P. M.-ului muşcându-şi buzele emoţionat. La cea mai mică mişcare a ofiţerului german ar fi apăsat pe trăgaci. Hanna Bösel avea un Parabellum. În mâna ei mică, arma părea ridicol de mare. Ar fi vrut să i-o spună, dar rosti cu totul altceva.

— Aş vrea să discut cu tine, Hanna.

— Despre ce? ridică ea din umeri, nu aştepta de fapt un răspuns la întrebarea pusă. Îl lichidaţi la o oră după ce plec eu de aici, le ordonă băieţilor îmbrăcaţi în scurte şi cizme cu pinteni, în ciuda vremii călduroase.

Se răsuci pe călcâie.

— Vino, friţule, i se adresă unul din băieţi îmboldindu-l cu pistolul.

Trecură pe lângă hambar. „Ascultă Hanna...”, ajunse până la Kloss un crâmpei dintr-o frază rostită de un bărbat, îşi zise că trebuie să fie Conrad. Ar fi dat orice să se afle acum în hambarul acela improvizat din câteva scânduri.

— Mai repede, i se adresă cel de-al doilea.

Vocea lui trăda că băiatul era pătruns de misiunea pe care o avea de îndeplinit. „Probabil că voi fi prima lui victimă”, gândi Kloss cu melancolie.

Ajunseră la vreo treizeci de metri de marginea poienii.

— Aici, zise primul, care avea o faţă de copil pe care abia mijea mustaţa. De aici o vom vedea când pleacă. Să te uiţi la ceas.

Cel de-al doilea, cu o faţă prelungă, bărboasă, cu ochi de miop, aprobă dând din cap. Pare să fie student la istoria artelor gândi Kloss. Prin urmare, Hanna Bösel se dovedise mai sprintenă decât el. Scoase pachetul de ţigări. Băieţii nu-l scăpau din ochi. Îl refuzară cu un gest categoric când le întinse pachetul.

Încerca să gândească cu calm în această situaţie dificilă. Oricum mai avea cel puţin o oră de trăit, timp în care Hanna urma să ajungă la Lisko. Oare se gândea numai la alibi sau mai avea şi alte probleme de rezolvat? Îi reveni în minte frântura aceea de conversaţie şi simţi parcă un semnal de alarmă bine cunoscut. Pentru moment era incapabil să-şi explice de ce cuvintele bărbatului „ascultă Hanna” declanşară acea stare de alarmă. Ordonase să fiu ucis. Asta era logic. De bună seamă îi ghicise jocul. Contactele cu Maciej fuseseră prea ostentative, iar Hanna („ascultă Hanna”, îl obsedau aceste cuvinte) era prea inteligentă pentru a nu face legătura între tentativele lui de a-i smulge informaţii, întâlnirile cu Maciej şi dispariţia microfilmului ascuns după portretul lui Frederic cel Mare. Oare tot pe el îl bănuia şi în povestea cu microfilmul? Chiar de-ar fi aşa, de ce se hotărâse să-l lichideze folosindu-se de partizanii polonezi. De ce nu acţionase singură, într-un moment convenabil, lucru ce ar fi ridicat-o în ochii lui Langner? În fond, demascarea lui Kloss ar fi fost un merit pentru ea. Ceva nu mergea. Kloss îşi dădea seama că din elementele pe care le cunoştea nu va reuşi să compună o imagine logică, căci îi lipseau două sau trei piese.

Cufundat în gânduri nu sesiză că Hanna ieşise din hambar. Îl trezi la realitate glasul băiatului.

— Vezi cât e ceasul.

— Unsprezece şi un sfert, răspunse celălalt.

Fără să-i arunce măcar o privire, Hanna se pierdu în desiş. Câteva secunde mai zări pata albă a rochiei printre copaci.

— Spune-i în germană că o să-l lichidăm peste o oră, zise cel tânăr.

Celălalt se strădui să compună o frază apelând la cunoştinţele de germană însuşite în şcoală. Se întrerupse la jumătate căci Kloss i se adresă în polonă.

— Nu te mai obosi. Înţeleg totul. N-o să mă ucideţi.

Această frază, rostită în cea mai corectă limbă polonă de către un ofiţer al Wehrmachtului, avu darul să-i impresioneze pe cei doi. Totuşi, niciunul dintre ei nu coborî arma continuând să-l ţină sub observaţie.

— Înţelegi, înţelegeţi polona, se corectă presupusul student.

— Băieţi, li se adresă Kloss cu gravitate, trebuie să vorbesc cu colonelul Conrad.

— Am primit ordin.

— Ştiu. Trebuie însă să-l anunţaţi că vreau să discut cu el. Este o problemă mai importantă decât viaţa mea, chiar decât a voastră. O să aveţi timp să mă împuşcaţi după aceea. Conduceţi-mă la colonel.

— Bagă de seamă, zise celălalt, vrea să vadă ce e înăuntru.

— N-o să-mi servească la nimic de vreme ce tot voi muri. De altfel îmi închipui ce e înăuntru – o staţie de radio.

— Eşti bine informat!

— Într-adevăr, recunoscu Kloss. Dacă nu vreţi să intru, rugaţi-l pe colonel să vină până aici. Să se ducă unul dintre voi. Veţi plăti scump dacă...

— Crede că poate scăpa dacă rămâne numai în paza unuia dintre noi, rosti ironic cel cu mustaţă.

— N-aveţi decât să mă legaţi, le sugeră Kloss.

Unul dintre băieţi începu să-şi scoată cureaua. Kloss ştia că înghiţiseră momeala. Făcu un pas în direcţia băiatului ducându-şi mâinile la spate de parcă i-ar fi ajutat să-l lege. Îşi încordă muşchii. Instructorul din tabăra de la Erevan denumise procedeul „apucarea samuraiului”. Când simţi mâinile băiatului pe braţele sale, se ghemui fulgerător ducându-le în sus. Corpul bălaiului descrise un arc prin aer şi în cădere lovi genunchii celui de-al doilea. Kloss reuşi să fugă vreo treizeci de metri înainte ca liniştea pădurii să fie tulburată de rafala P.M-urilor. Se afla în siguranţă. Cel puţin deocamdată.

8

Se însera. Maciej se ridică de pe piatra pe care stătea, îşi scutură pantalonii şi-şi luă umbrela. Avea înfăţişarea unui domn în vârstă care-şi petrecea concediul la Lisko Zdrój.

— Acum ştii totul despre consilierul Gebhardt. Îţi aminteşti parola pentru Conrad?

— „Vin din partea lui Zuk”, repetă Kloss. De ce n-am ştiut-o mai devreme... oftă el.

Maciej ridică din umeri.

— Ce să-i faci. Asta e! Ce-ai de gând?

— Să dorm. Am avut o zi foarte agitată. Trebuie să mă strecor în cameră să-mi pun la punct uniforma de feldgrau[47], care e cam terfelită şi să chibzuiesc cum se va încheia acest joc.

Ajunse la sanatoriu. Prin ferestrele camuflate nu se strecura nicio rază de lumină. În holul întunecos, portarul moţăia în faţa tabloului cu chei. Trecu pe lângă el fără să-şi ia cheia. Cu şperaclul său universal, fabricat de un specialist din Wiesbaden putea deschide lacăte mult mai complicate decât broasca unei uşi oarecare. Kloss dorea ca cele două persoane care, fără să se înţeleagă între ele, încercaseră să-l omoare, să-şi închipuie, privind tabloul cu chei, că nu se află în cameră.

După ce îşi curăţă uniforma, făcu un duş şi se întinse pe divanul lat meditând la cea de-a doua persoană care încercase să-l ucidă în ziua aceea. Din discuţia cu Maciej aflase motivul pentru care consilierul Gebhardt, ascuns în tufişul de lângă podul ce traversa pârâul trăsese asupra lui două gloanţe. La drept vorbind, el încurcase lucrurile, uitând că Gebhardt îl va aştepta la întoarcere. Preocupat de a scăpa de partizani îl omisese pe Gebhardt considerând afacerea mai puţin urgentă. Şi de astă dată scăpase graţie instinctului. Ajuns în dreptul podeţului, o rază strălucitoare îl orbise o clipă, amintindu-i o situaţie similară petrecută în urmă cu o oră şi jumătate.

Trecu peste balustrada podului exact în clipa când răsună prima împuşcătură. Urmă a doua. Consilierul Gebhardt era probabil un pedant căruia îi plăceau lucrurile bine făcute. Cel de-al doilea glonţ era cât pe ce să-şi atingă ţinta. Curăţându-şi

[47] O culoare verde-gri. A fost culoarea oficială de bază a uniformelor militare ale forţelor armate germane de la începutul secolului XX până în 1945 (Germania de Vest) sau 1989 (Germania de Est). Forţele armate ale altor ţări au folosit, de asemenea, diferite nuanţe ale acestei culori. Aici sensul ar fi *soldat care poartă o uniformă verde-gri*. (n. hy.)

uniforma constatase că are o gaură sub braţ. Încă o tentativă de omor pentru cele câteva cutii cu porţelan pe care Gebhardt nici măcar nu reuşise să le găsească. Din spusele lui Maciej şi după presupunerile sale, lucrurile se petrecuseră cam în felul următor:

Septembrie 1939. Batalionul de infanterie al regimentului 202 ocupa localitatea Lisko-Zdrój. Locotenentul Gebhardt, căutând o cameră, nimereşte într-o casă care adăposteşte o excelentă colecţie de porţelanuri. Colecţionar la rândul său, apreciază valoarea pieselor – cel puţin un milion. Câteva zile mai târziu, proprietarul cu întreaga familie sunt găsiţi morţi în pivniţa casei – împuşcaţi în ceafă. Colecţia dispăruse.

Stabilirea identităţii lui Gebhardt îi luase ceva timp lui Maciej, dar informaţia era deosebit de valoroasă.

Kloss îşi reaminti că în tren, Gebhardt îi relatase despre faptele sale de eroism din pădurile de lângă Lisko. Împreună cu un grup restrâns reuşise să ţină piept polonezilor mult mai numeroşi. Singurul care supravieţuise fusese Gebhardt. Oare această „legendă eroică” avea un sâmbure de adevăr? Poate că grupul acela restrâns nu pierise de fapt în lupta cu soldaţii polonezi. Stai... Maciej îi spusese că lăzile fuseseră văzute în timp ce erau scoase din casa colecţionarului şi că însuşi generalul supraveghease acţiunea. Asta explica multe...

Simţea că îl cuprinde somnul. Înainte de a aţipi îşi aminti cuvintele auzite în hambar în timp ce-l escortau cei doi partizani: „Ascultă, Hanna”. De ce Hanna? mai apucă el să se întrebe înainte de a adormi.

9

Putea să fie ora şapte sau cel mult şapte şi ceva. Presupunea doar, căci seara uitase să-şi întoarcă ceasul. În timp ce se bărbierea, stabili detaliile planului pe care îşi propusese să-l ducă la îndeplinire.

Apăsă clanţa de la uşa camerei în care stătea Hanna. Clanţa cedă imediat.

— Tu eşti Boldt, auzi el vocea fetei. Ce bine c-ai venit. S-a întors Kloss? Sunt îngrijorată din cauza lui.

Se opri în dreptul patului cu revolverul aţintit asupra ei.

— Nu-ţi face griji, vorbi el în sfârşit.

Fata se ridică, apoi se lăsă din nou pe pernă. Schiţă un gest încercând să acţioneze. Kloss nu mai voia să rişte. Apucă perna şi, cu o mişcare bruscă, i-o smulse de sub cap. Un Parabellum mare, mult prea mare pentru o femeie, se afla exact acolo unde se aştepta. Îl azvârli furios sub dulap.

— Eşti dur. Păcat că nu te-ai comportat aşa de la început. Îmi plac bărbaţii duri.

— Îmbracă-te!

— În faţa ta? continuă ea să-şi joace rolul. Mi-e jenă.

— Cum doreşti.

Scoase amortizorul şi-l ataşă la ţeava revolverului.

— Putem aştepta să bată pendula cea mare din hol. Va acoperi perfect zgomotul.

Cu un gest energic azvârli pătura de pe ea. Se ridică. Era îmbrăcată cu aceeaşi rochie din ziua precedentă şi purta aceleaşi sandale. Întinse mâna după poşetă. Kloss nu-i permise s-o ia decât după ce-i verifică conţinutul.

— În ordine, rosti el. Pune-ţi un pardesiu. Te voi duce de braţ, dar voi ţine această jucărie în dreptul inimii tale milostive, atât de îngrijorată de absenţa lui Hans Kloss. Dacă voi constata că te plictiseşte compania mea, fii sigură că nu voi ezita să trag.

— Unde mergem, vru ea să afle.

— Vei vedea.

O cuprinse de mijloc, astfel încât să simtă apăsarea metalului sub pardesiu. Străbătură coridorul şi holul fără să întâlnească pe nimeni în afara recepţionerului şi a unei femei de serviciu. Pe stradă trecură pe lângă un cărăuş şi un preot bătrân care privi cu dezgust femeia ce mergea lipită de un ofiţer german. Precis că-şi închipuie că e o poloneză, îşi zise Kloss. În dreptul zidului de gresie, Hanna se opri.

— Unde mă duci?

— De ce-ai pus oamenii aceea să mă ucidă? îi răspunse el tot cu o întrebare.

— N-am avut altă soluţie. Era cât pe-aci să-mi încurci treburile. Misiunea mea este mai importantă decât viaţa unui oarecare locotenent din Abwehr.

— Apoi i-ai fi spus lui Langner că eu eram spionul care a extras microfilmele din spatele portretului.

— Da. Ar fi trebuit să procedez aşa. Şefii noştri ţin foarte mult ca cei acuzaţi de înaltă trădare să-şi primească pedeapsa cuvenită.

— Şi totuşi, sper că nu m-ai bănuit că aş putea fi complicele Evei Fromm, cel care a luat microfilmul.

— Nu. Şi nici nu-mi închipui aşa ceva.

Ajunseră în dreptul podeţului unde consilierul Gebhardt încercase să-l împuşte. Va fi foarte surprins când mă va vedea, gândi Kloss. I se adresă:

— Acum ştii unde mergem?

— Ai avut tot timpul să mă împuşti.

— Chiar nu-ţi dai seama? Mergem la colonelul Conrad.

— Ai înnebunit! Vrei să mă duci la ei?

Spaima Hannei era mimată. Kloss o simţi destinsă de parcă frica-i dispăruse dintr-odată.

— Eşti drăguţ, Hans. Şi din ce în ce mai interesant.

— Te porţi de parcă n-ai şti ce te aşteaptă acolo.

Izbucni într-un râs scurt, nervos.

— Parola, auziră ei.

Din spatele copacilor apăru un partizan înarmat. Kloss constată cu uşurare că nu era niciuna din cunoştinţele sale din ziua precedentă. Abia atunci partizanul văzu uniforma lui Kloss.

— Spune-i băiatului parola şi explică-i că nu pot ridica mâinile.

— Du-ne la Conrad. Comunică-i c-a venit Hanna.

— Hanna? De ce nu Eva, spuse Kloss.

Fata se mulţumi să tacă. Kloss avu impresia că totul se lămurea. Totuşi, nu-i venea să creadă...

— Hanna? Ce s-a întâmplat?

În faţa lor se afla un bărbat chel, îmbrăcat în pantaloni golf şi şosete în carouri. În loc de răspuns, fata îşi scoase pardesiul.

— Vin din partea lui Żuk, rosti Kloss.

— Żuk mi-a vorbit de dumneavoastră, îi răspunse Conrad.

De astă dată, Hanna era cea care nu mai înţelegea nimic. Se uită la Kloss cu ochii mari, uimită. Cu un gest, Conrad îl expedie pe partizan.

— Fata asta, zise Kloss când băiatul dispăru în spatele copacilor, se numeşte Hanna Bösel şi este...

Nu mai continuă, căci totul îi devenise clar. Hanna râdea, iar Conrad îl privea cu un zâmbet ironic.

— Ascundeţi-vă arma, deocamdată n-aveţi nevoie de ea. Veniţi în baracă să bem un păhărel înainte de plecare. Peste două ore decolez... Trebuie să vă spun, continuă el, după ce băură câte un păhărel de *White Horse* veritabil adus probabil direct de la Londra, cum s-au petrecut lucrurile în realitate. Hanna a fost recrutată în Argentina. Mai exact i-am permis să fie recrutată de Abwehr, căci de doi ani lucra la cadre la Intelligence Service. Este o fată capabilă, astfel încât nu i-a fost greu să devină colaboratoarea apropiată a lui Langner, calitate în care a adus servicii deosebite Regatului Unit. În armata Majestăţii sale, Hanna are gradul de maior.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Ai avut prea puţine date.

— Toţi lucrăm pe bâjbâite. Era cât pe ce să vă lichidăm. Trebuia să dispăreţi împreună cu Plusz.

— Deci aţi primit microfilmul autentic? îl întrebă Kloss.

— Nu, din păcate, răspunse Hanna în locul lui. Eva Fromm era agenta noastră, dar în ascunzătoarea din spatele portretului n-am găsit nimic. Nu acceptăm falsurile. Şi asta e ceva.

— Cât valorează pentru tine planul autentic fotografiat, de Eva Fromm?

— Îl ai? Deci, tu... Cât ceri?

— Mult. Prietenia ta.

Desfăcu catarama centurii cu inscripţia „Gott mit uns” şi scoase un sul minuscul, învelit în foiţă:

— Anglia nu vă va uita niciodată, zise Conrad luând ceremonios micul sul din mâinile Hannei.

— Suntem aliaţi! Kloss ridică paharul în care se afla lichidul de culoarea ceaiului slab. În plus aş fi regretat, dacă munca Evei Fromm s-ar fi irosit. Fata a plătit scump.

Se mai gândi o clipă la fata aceea scundă cu figura ştearsă în timp ce o aştepta pe Hanna care mai rămăsese să discute între patru ochi cu colonelul Conrad. Într-un târziu, Hanna apăru mohorâtă. Pe drum îl luă de braţ cu un gest tandru.

— Deşi n-ar trebui, am să-ţi spun ceva.

— Nu te obosi. Ştiu despre ce e vorba. Conrad ţi-a cerut să mă recrutezi. Cu prima ocazie îi vei comunica că am refuzat şi nu vom mai vorbi despre asta.

— Poate că-i mai bine, zise ea recăpătându-şi zâmbetul.

— Trebuie să ne gândim la un cadou pentru şeful tău.

Îi relată pe scurt tot ce aflase despre Gebhardt. Alcătuiră împreună scenariul: unul dintre ei îl va sili pe Gebhardt să acţioneze. Gebhardt va muri, căci acest grăsan din Ministerul Propagandei care avea acces liber în Ministerul de Război întrunea toate condiţiile pentru a-i fi prezentat lui Langner drept spionul demascat.

În seara aceleiaşi zile Oberleutnant Kloss se apropie de masa la care Gebhardt tocmai termina de devorat un pui fript. Fără să-i ceară voie, se aşeză. Înainte ca grăsanul să aibă timpul să-şi exprime uimirea văzând omul pe care-l împuşcase cu o zi înainte, îl întrebă:

— Aveţi timp un minut pentru a discuta despre cele câteva lăzi de porţelanuri vechi şi despre cei câţiva soldaţi care au pierit în timp ce însoţeau convoiul?

Gebhardt n-avea timp. Împinse masa şi scoase revolverul. Împuşcătura răsună înainte ca Gebhardt să apuce să apese pe trăgaci. Boldt, aflat la masa vecină împreună cu Hanna, îşi merita reputaţia de ţintaş excelent.

Pentru că zădărnicise fuga acelui spion periculos primi o distincţie printr-un ordin emis chiar de oberst Langner.

CAFÉ ROSÉ

1

Mirosea a peşte. Fiecare adiere de vânt, cald şi umed, aducea de jos, din păienjenişul străzilor strâmte cu case fără geamuri spre stradă, izul acela de peşte.

Kloss se opri în capul scărilor înguste cu trepte lipsă, privi în jos spre acoperişurile scunde ale caselor aflate pe mal, printre care arareori se iţea o pată de verdeaţă, şi, cu aerul unui turist plictisit, trecu în revistă împrejurimile. Se oprise şi individul acela, fără a încerca măcar să mascheze gestul. Sprijinit de zidul care împrejmuia o cocioabă, îşi ştergea cu o batistă verde sudoarea ce-i năpădise fruntea. Un moment, Kloss se simţi tentat să-i pună la încercare condiţia fizică. Dacă ar fi alergat pe scări în jos ar fi reuşit să-l păcălească şi să se piardă pe străduţele care miroseau a peşte, a usturoi şi a... oameni obosiţi. Renunţă.

Agentul, probabil un funcţionar al poliţiei secrete turceşti, nu-l deranja, cel puţin deocamdată.

Dacă va fi nevoie, se va descurca la fel ca ieri când îl păcălise pe acest slăbănog cu mustaţă de focă ce se ţinea scai de el.

Urcă, cotind în direcţia în care se auzea zgomotul tramvaiului. Cu coada ochiului îl văzu pe îngerul său păzitor urmărindu-l de aproape. Cu fiecare pas făcut, strada îşi schimba înfăţişarea. Casele păreau mai curate, iar porţiunile cu tencuiala căzută erau acoperite cu reclame în acea limbă din care Kloss nu înţelegea niciun cuvânt.

Ajunse într-o piaţă cu o fântână, unde, în ciuda faptului că era ora siestei, circulaţia părea mai animată. Nu trebuia să se uite înapoi pentru a şti că agentul se apropiase de teamă să nu-i piardă urma. În faţa sa se aflau barăcile bazarului unde cu o zi înainte reuşise să scape de colegul celui care-l însoţea astăzi în peregrinările sale. I se făcu milă de grăsanul transpirat şi se decise să-i dea puţin răgaz. Dădu la o parte perdeaua din mărgele şi pătrunse în încăperea întunecoasă, fără ferestre. Un bărbat asudat, cu pieptul păros, îmbrăcat numai cu pantaloni, învârtea grătarele deasupra flăcărilor. Kloss se aşeză la masa joasă de sub un ventilator care se învârtea lent, ca şi cum n-avea forţa să rupă aerul dens şi greu din cauza zădufului. Patronul îşi părăsi frigările şi se năpusti în direcţia singurului său client. Scutură de pe masă nişte firimituri imaginare şi amuţi într-o aşteptare respectuoasă. Kloss îl întrebă în engleză ce-ar putea mânca. Neprimind niciun răspuns repetă întrebarea în franceză şi germană, dar de fiecare dată omul clătină neputincios din capul său mare. Kloss se simţi tentat să repete întrebarea în polonă, dar în acelaşi moment perdeaua fu dată în lături şi în local intră agentul plictisit probabil să-l aştepte în zăpuşeala de afară. Se lăsă să cadă pe unul din taburetele aflate la celălalt

capăt al mesei şi scoase nişte sunete ce aduceau cu cârâitul unui cocoş. Aproape imediat primi o halbă cu bere, o farfurie de cositor cu bucăţi de carne bine fripte, un coşuleţ cu pâine de grâu şi o legătură de ceapă verde. Dacă m-aş ridica acum, tipul m-ar lăsa în plata domnului, căci, judecând după expresia lui, nimic nu l-ar putea face să renunţe la halba înspumată şi la friptura lui de oaie.

Patronul reveni. Kloss îi arătă farfuria de cositor şi halba vecinului său. Omul îşi plesni coapsele şi, vădit înveselit, începu să ciripească ceva în limba sa.

Mai târziu, în faţa cafelei dulci şi aromate, pe care o savura de unul singur, constată că resursele financiare ale agentului păreau limitate, deoarece acesta privea cu lăcomie spre tava de aramă. Kloss îşi reaminti că-i promisese standartenführerului Resmann că-i va aduce un kilogram de cafea. Îi reveni în minte discuţia avută cu acesta. Se afla într-un cabinet mare al cărui mobilier consta din patru fotolii-club adânci şi o măsuţă aşezată între ele. Trecuseră doar câteva ore de la discuţia cu generalul Eberhardt. Impropriu spus „discuţie” căci Kloss nu putuse să rostească decât „Jawohl, Herr General!”.

Renunţând la orice introducere, generalul îi comunică faptul că la rugămintea S.D.-ului va fi pus la dispoziţia standartenführerului Resmann.

— Au nevoie de cineva care cunoaşte limbi străine şi ştie să se comporte manierat.

Curios, oare de când avea nevoie S.D.-ul de oameni manieraţi? Prima întrebare pe care i-o pusese Resmann, privindu-l de sus în jos, fusese:

— Aţi purtat vreodată smoking?

— Da, să trăiţi – răspunsese el.

— Dar frac?

— O singură dată, spuse şi-i venea să-şi muşte limba pentru a nu scăpa şi în ce împrejurare. Purtase un frac, bineînţeles împrumutat, la ultimul revelion dinainte de război, organizat la Politehnica din Varşovia, unde se transferase de câteva luni, căci la Gdańsk viaţa devenise insuportabilă. Dansase cu Stenia, frumoasa fiică a proprietarului apartamentului în care închiriase o cameră, împreună cu un coleg. Stenia era prietena acestui coleg, proaspăt absolvent al facultăţii de medicină, care tocmai în seara aceea făcea de gardă la spital. Dintre amintirile de la acel bal o păstrase în special pe cea a pantofilor de lac care-l strângeau îngrozitor.

— Suficient. După discuţia noastră o să vă alegeţi din depozit câteva costume. Şi acum, – să trecem la subiect...

Propunerea (dacă poate fi numită astfel) făcută de Standartenführer, pe care Kloss îl cunoştea ca „eminenţa cenuşie” a secţiei externe a S.D.-ului, condusă direct de Kaltenbrunner, era extrem de interesantă – să plece într-o ţară neutră, unde nu existau bombardamente, unde oamenii nu ştiu ce înseamnă camuflajul, în care poţi cumpăra orice fără cartele. Oare mai existau astfel de locuri în lume? În sfârşit, i se preciză unde – Turcia, Istanbul.

— Problema este delicată, rosti Resmann, sorbind cu înghiţituri mici vermutul italian, delicată şi presantă. La reprezentanţa noastră din Istanbul – oficial consulat – cu toate prerogativele unei reprezentanţe comerciale, s-a strecurat duşmanul. O seamă de informaţii importante au ajuns la englezi înainte să putem stabili care este breşa prin care se scurg. Acum avem certitudinea că prin Istanbul. Aţi putea să vă puneţi întrebarea de ce nu rechemăm întregul personal la Berlin. Deşi nu sunt obligat să vă dau explicaţii, am să vă spun. În primul rând, pentru că trădătorul şi-ar da seama şi-ar refuza să se

întoarcă, deci nu şi-ar mai putea primi pedeapsa meritată. Dar asta este mai puţin important dat fiind că, mai devreme sau mai târziu, justiţia Reichului l-ar ajunge în orice punct de pe glob.

Problema este de fapt cu totul alta: turcii ţin mult la „neutralitatea" lor, dar această neutralitate are foarte multe nuanţe. Un succes răsunător al Germaniei i-ar determina să devină cei mai buni amici. Din păcate, n-am avut prea multe succese în ultima vreme, iar nenorocirea de la Stalingrad a determinat o reacţie nefavorabilă faţă de Germania. Turcii n-au nevoie decât de un pretext. Rechemarea lui Grandell (scuzaţi-mă, nu v-am precizat până acum numele şefului reprezentanţei din Istanbul) şi a întregului personal, ar putea crea dificultăţi în acreditarea altuia, iar Istanbulul ne e util atât din considerente politice, cât şi economice. Metalele rare din Africa de Sud sau America Latină... De unde le-am mai procura dacă n-ar fi Istanbulul?

Kloss avea să constate că misiunea lui era identificarea agentului Intelligence Service-ului şi, cum subtil se exprimase Resmann, neutralizarea lui. În ce privea primul punct nu existau niciun fel de divergenţe între Hans Kloss, Oberleutnant al Wehrmachtului, aflat la dispoziţia standartenführerului S.D., şi agentul cu indicativul J.23. Bineînţeles că trebuia să-l găsească pe agentul englezilor măcar pentru a-l informa că activitatea lui devenise obiectul unei anchete. În privinţa celui de-al doilea punct al planului întocmit de Resmann, interesele personajelor interpretate de Hans Kloss se aflau în totală opoziţie.

Se declară de acord. De altfel, Resmann îi dăduse de înţeles că un eventual refuz era exclus.

Conform instrucţiunilor, în următoarele trei-patru zile Kloss trebuia să se informeze despre personalul de la Istanbul studiind dosarele care conţineau sute de rapoarte ale agenţilor, mai precis

denunţurile la adresa persoanelor respective, acel amestec de răutate şi prostie, insinuări şi linguşeli din care urma să extragă ceea ce îi putea folosi în noul său rol. În plus, îl mai aştepta lectura rapoartelor şi dărilor de seamă ale reprezentanţei, referitoare la comerţul cu iută, căci Resmann se hotărâse să-l trimită în calitate oficială de expert în ţesături.

Câteva seri la rând a rumegat literalmente însemnările privind modalităţile de recunoaştere a calităţii fibrelor brute, spunându-şi că toate acestea i se vor întipări în memorie ca şi concordanţa timpurilor, învăţată în şcoală, la fel de inutilă, căci iuta era doar un pretext, rolul lui constând în cu totul altceva. Ca să nu mai vorbim de faptul că studierea preţurilor şi compararea lor cu ultimele informaţii de pe piaţă îl puseseră pe gânduri. Un lanţ de intermediari, cu ajutorul cărora cel de-al treilea Reich intra în posesia materiilor prime deficitare, profitau de minune la fiecare tranzacţie. Oare numai intermediarii câştigau de pe urma lipsei de materii prime? Oare lucrătorii reprezentanţei din Istanbul nu fac şi ei parte dintre cei cu „mâini lipicioase”? Situaţia era propice. În cazul embargoului, anumite tranzacţii se făceau de la o mână la alta. Şi prin aceste mâini treceau importante sume în valută forte.

„Trebuie să studiez acest mecanism”, îşi zise Kloss. Din experienţă ştia că acolo unde intră în joc bani ilegal câştigaţi se găseşte lesne un informator. Graniţa dintre un furt de mare anvergură şi trădarea de ţară este, de obicei, nedefinită.

Mai bău o înghiţitură din cafeaua tare şi dulce, privind spre agentul ce stătea la celălalt capăt al mesei. Acesta îi remarcă privirea, dar nu fu câtuşi de puţin tulburat. Îşi terminase friptura, ştergea farfuria cu o bucată de pâine albă de grâu şi de bună seamă se ruga lui Allah ca omul lui să stea cât mai mult în acea hrubă răcoroasă pentru a nu-i tulbura plăcerea siestei.

Pe Kloss îl cuprinse un ciudat sentiment de colegialitate. De fapt ar fi putut să-i spună: „Frate, stai aici vreo trei ore. Între timp eu îmi rezolv problemele şi mă întorc. În fond, cine ar putea afla că am plecat din restaurant.”

Tocmai se pregătea să bată în farfuria de cositor pentru a-l chema pe patronul cu piept păros, când acesta îşi făcu apariţia. Kloss achită o notă destul de piperată. Străinii erau oaspeţi rari, aşa că patronul se hotărâse să-şi scoată pârleala. În timp ce-şi făcea loc prin perdeaua de mărgele, îl zări pe grăsan căutându-şi nervos portofelul.

O porni agale. Mai avea la dispoziţie cel puţin o oră şi nu-i era teamă că poliţia va afla traseul lui de dimineaţă. În fond părea firesc ca un trimis al Ministerului Economiei germane să viziteze reprezentanţa comercială a ţării sale.

Dacă ceva putea da de bănuit, apoi era faptul că nu făcuse asta din prima zi.

Se opri în dreptul balustradei de fier. La picioarele lui, strada forfotea de oameni. Ea se prelungea printr-un pod, deasupra golfului „Cornul de aur”, care lega cartierul de vest cu Istanbulul european, denumit Beyoglu, transformându-se într-un bulevard care, fără să fie Champs Elisée, Under den Linden sau Oxford Street, putea rivaliza cu oricare dintre ele. Acolo, în apropierea debarcaderului de unde pleca bacul spre Uskudar, într-un cartier vechi, aproape asiatic, locuit de bogaţi negustori greci, proprietari ai marilor magazine de pe strada principală se afla sediul Reprezentanţei comerciale germane.

Kloss îşi scoase „Laika” şi luă câteva imagini.

În timp ce cobora observă că urmăritorul său nota grăbit ceva în carneţelul cu coperţi verzi. Kloss îşi reaminti de Martha Kovacs, poate pentru că avea un pardesiu verde închis, poşetă şi pantofi de aceeaşi culoare cu carneţelul poliţistului turc. Se

gândea la ea numind-o Martha Kovacs, deşi ar fi putut să jure că o chema cu totul altfel. Nu putea fi considerată frumoasă, însă se distingea printr-o eleganţă sobră, foarte rară la femeile din Europa Centrală în cel de-al treilea an de război. Atunci fusese convins că-i făcuse cu ochiul pe peronul Gării Centrale înainte ca el să-şi ocupe locul în vagonul de clasa I al trenului Varşovia-Sofia. Poate fusese doar o iluzie. Stătea pe peron privind lumina roşie, aparent calm şi totuşi insuficient de sigur în hainele civile de care se dezobişnuise. Enervarea, mascată cu grijă, era cât se poate de întemeiată. Aflat la dispoziţia lui Resmann, fusese implicit supus unei supravegheri atente. Ştia asta. O singură dată reuşise să scape de sub observaţie şi să-l sune pe Ludwik, omul care în ultimul timp era legătura lui cu Centrala, pentru a-l anunţa, folosind un cifru primitiv, de hotărârea superiorilor săi.

Un al doilea telefon era puţin probabil.

Omul nu cunoştea decât ziua şi ora plecării sale. În astfel de situaţii puteau folosi un sistem verificat de mai multe ori. Un vânzător de ziare sau ţigări se va învârti pe peron. E normal ca cineva care pleacă într-o călătorie să-şi cumpere un ziar sau nişte ţigări. Momentul plăţii favoriza transmiterea informaţiei sau, mai periculos, a unui bileţel scris mărunt. De astă dată, parcă pentru a-i face în ciudă, nu apăruse nimeni care să-i confirme că în locul unde urma să plece din ordinul superiorilor săi germani poate conta pe ajutorul Centralei.

N-ar fi fost prima oară în situaţia de a nu avea legătură cu Centrala şi nimic nu i se părea mai rău. Acum nu era vorba de instrucţiuni privind activitatea sa la Istanbul, căci sarcina se impunea de la sine. Dacă Secţia de Externe a S.D.-ului era interesată în demascarea „intrusului britanic” în Reprezentanţa comercială germană, rolul lui consta în protejarea şi avertizarea acestuia cu grija ca serviciul lui Kaltenbrunner să primească un

„cadou frumos ambalat” reprezentat de „o persoană nevinovată” faţă de Marele Reich, dar în orice caz un ticălos de prima mână. Misiunea încredinţată de nemţi în acest oraş ar putea fi utilă şi pentru Centrală, gândea el, nevoind să recunoască nici faţă de sine că-şi dorea să simtă alături prezenţa unor oameni în care să poată avea încredere deplină în anumite situaţii. Chiar dacă n-ar fi beneficiat de ajutorul lor, simţea nevoia să ştie că la o adică poate conta pe ei. De aici, nerăbdarea pe care cu greu şi-o reprima.

Lumina roşie se stinsese de câteva clipe, înlocuită de cea verde, dar pe peron nu apăruse nicio persoană care să aducă cu cea pe care o aştepta. Se auzi un fluierat prelung. Uşile se închiseră cu zgomot, locomotiva şuieră şi, scrâşnind, trenul se puse în mişcare. Kloss stătea pe scară pregătindu-se să închidă uşa, când zări ţâşnind din tunel un puşti de vreo şaisprezece ani, îmbrăcat într-o scurtă cadrilată. Mai mult ca sigur, acesta era mesagerul pe care-l aştepta. Poate c-a căzut într-o cursă, poate i-au parvenit instrucţiunile în ultimul moment, gândi Kloss. Băiatul nu se dădea bătut, deşi trenul prindea viteză. Alerga de-a lungul vagoanelor strigând „Café Rosé” de parcă ar fi fost titlul unui articol senzaţional apărut în presa varşoviană. Îl zărise pe Kloss trăgând uşa, căci încetini pasul şi, parcă resemnat, se îndreptă spre ieşire.

Fără să ştie ce însemnau cuvintele strigate de băiat, dar cu convingerea că lui îi fuseseră adresate, porni în căutarea compartimentului în care-şi lăsase valiza. N-o zări de la început pe fata în pardesiu verde, probabil pentru că privea în primul rând poliţele de bagaje din compartimente. Se ghemuise pe un colţ al banchetei urmărind defilarea lentă a unor depozite de cale ferată pe care un îndrăzneţ desenase o enormă ancoră stilizată. Cu o înclinare aproape imperceptibilă a capului îi răspunse la

salut. Martha Kovacs (îi aflase numele după câteva ore de călătorie în acelaşi compartiment când ajunseră pe teritoriul Protectoratului Cehiei şi Moraviei) era o fată isteaţă. Nu-şi manifestase dorinţa de a face cunoştinţă cu un tovarăş ocazional de călătorie, lucru ce i-ar fi dat de bănuit, ci făcea tot ce putea pentru a-i tăia pofta de conversaţie.

Nu numai o fată isteaţă, ci şi o actriţă excelentă.

Abia cu câteva zeci de kilometri înainte de graniţa cu Ungaria, când neliniştea ei începuse să crească (acum ştia că se străduia să lase această impresie), renunţă la răceala afişată de parcă ar fi vrut să umple prăpastia creată de lunga lor călătorie în tăcere. Kloss era însă în gardă. În drum spre vagonul restaurant văzuse prin perdelele neglijent trase ale unui compartiment învecinat un om care n-avea niciun motiv să-l evite, dacă n-ar fi intenţionat să acţioneze împotriva lui. Însuşi standartenführerul Resmann... Dar fata n-avea de unde să ştie asta.

Scenariul fusese alcătuit cu grijă, până în cele mai mici detalii. Panica crescândă a Marthei, pe măsură ce se apropiau de graniţa cu Ungaria, trebuia să-l frapeze. În sfârşit se decise şi, bâlbâindu-se, îi mărturisi că are mai multe ţigări decât permit regulile vamale. Dacă domnul Kloss ar fi atât de amabil...

Bănuia ce s-ar fi întâmplat. Dacă s-ar fi declarat de acord i-ar fi devenit complice. Pe teritoriul Ungariei, Martha Kovacs ar fi mărturisit că este agenta unui oarecare serviciu de spionaj şi că într-unul din pachete se află un document compromiţător sau un microfilm. Cel mai simplu şantaj: „trebuie să mă ajutaţi în continuare, altfel...”

Prezenţa lui Resmann şi faptul că Martha era înarmată (când fata ieşise din compartiment îi pipăise manşonul şi simţise conturul unui „5” de damă) excludeau posibilitatea ca ea să fie

agenta unuia din serviciile aliate de spionaj sau a unei organizaţii de rezistenţă dintr-o ţară ocupată.

Lucrurile erau clare. Bineînţeles că-i putea refuza Martirei acel mic serviciu, zădărnicind planul ţesut atât de abil, dar voia să se convingă dacă nu cumva se înşală. În plus ştia că S.D.-ul, hotărât să-l verifice încă o dată, va căuta altă ocazie în care să-l supună vreunei încercări. Se hotărî să treacă şi peste hopul acesta. Ca atare a fost „atât de amabil”, încât a luat de la Martha Kovacs câteva pachete de ţigări. Observă că unul are celofanul lipit inegal şi i-l arătă Marthei.

— Să deschid pachetul sau să căutăm împreună?

Nu-i răspunse. Kloss rupse, celofanul şi, fără a o pierde din ochi, scoase pe rând ţigările. În interiorul celei de-a treia simţi un obiect tare.

— Un microfilm! tonul era afirmativ. Pentru cine lucraţi? Vă avertizez că ne găsim încă pe teritoriul Reichului şi că la prima staţie chem poliţia. Deci...

Fata izbucni în râs.

— Nu mi-a mers, Kloss. Speram să vă recrutez pentru Intelligence Service. Să mergem la standartenführerul Resmann. Ne aşteaptă... Amuzantă situaţie, nu?

Kloss mimă uimirea, apoi zâmbi. Mergând în urma ei îşi spuse că situaţia ar fi într-adevăr amuzantă dacă Martha Kovacs, asemeni lui, ar juca un rol dublu. Dar asta probabil n-o s-o afle niciodată.

Atunci când se opri lângă balustrada podului întorcându-se pentru o clipă să privească apa tulbure a golfului, remarcă oboseala de pe chipul urmăritorului său. Probabil că, cufundat în gândurile sale, grăbise prea mult pasul. Până la ora convenită pentru întâlnirea cu consulul Grandell mai erau douăzeci de

minute. Mărinimos, se decise să-i acorde agentului o pauză de cinci minute.

2

Consilierul Witte suia scările indispus, spunându-şi că această convocare la şef nu prevestea nimic bun. Când în urmă cu trei luni Grandell îl chemase la el, tot ca astăzi, imediat după începerea programului, îi comunicase că, din motive de ordin economic, ministerul hotărâse reîntoarcerea familiilor în ţară. Abia reuşise să-şi convingă şeful să le permită soţiei şi copiilor săi să rămână până la începerea vacanţei. Bineînţeles că ceilalţi membri ai familiei lui Witte fuseseră nevoiţi să plece imediat. Era totuşi mulţumit că nu trebuia să se întoarcă acasă tocmai acum când raidurile aliaţilor se înmulţiseră, când aureola vulturului german, atât de impunătoare în urmă cu trei ani, începuse să pălească. Dacă ar fi avut curajul să dea glas îndoielilor care-l frământau ar fi fost nevoit să recunoască că nu mai crede în victoria „Marii Germanii”, că singura „necunoscută” rămânea data fiasco-ului visurilor de cucerire a lumii.

Oare Grandell intenţiona să revină la discuţia aceea din urmă cu trei luni? Primise vreun ordin de la minister să grăbească lucrurile? în fond, şederea familiei lui Witte la Istanbul nu mai costa Reichul niciun pfening. S-ar putea ca povestea cu economiile de valută să fie doar un pretext pentru a-i trimite

soţia şi copiii în Germania ca ostateci. Să fi mirosit oare că acel comision pentru furnizarea unei încărcături urgente de minereu de mangan era prea mare chiar şi pentru Istanbul şi, dată fiind situaţia de război...

Ce putea face? Dacă, într-adevăr, asta urmăresc va încerca să amâne cât mai mult decizia. Între timp va vinde tot ce ştie unui serviciu de spionaj, indiferent care, se va ascunde undeva departe de Europa şi va aştepta acolo sfârşitul războiului.

Această hotărâre şi gândul că peste o clipă va trebui să înfrunte ochii cercetători ai Elsei von Tilden, secretara şefului, o domnişoară bătrână, rece, nazistă înfocată (nu poate fi nimic mai rău pe lume decât o fată bătrână şi nazistă – îi spunea el soţiei sale când avea certitudinea că nimeni nu-l poate auzi), îi mai ridicară puţin moralul, astfel încât, apăsând pe clanţa uşii, avea o mină aproape veselă.

— Heil Hitler, Elsa, o salută el cu seninătate. Nu ştiţi ce vrea bătrânul de la mine?

— Vă aşteaptă de cinci minute, îi răspunse ea cu răceală.

Deschise uşa capitonată a cabinetului. Fără să rostească o vorbă, Grandell îi indică un fotoliu în faţa biroului, continuând să citească corespondenţa. Consemnă o observaţie pe marginea ultimei scrisori, îşi scoase ochelarii şi abia după aceea îl privi pe Witte.

— Aţi aranjat totul în legătură cu recepţia?

— Bineînţeles, răspunse Witte îndatoritor, mulţumit că discuţia avea să se poarte pe un teren pe care se simţea destul de sigur. Bucătarii şi chelnerii au fost angajaţi, am trimis invitaţiile, dar...

Se întrerupse şi-l privi pe consul direct în ochii apoşi. Privirea lui exprima în egală măsură fidelitate, devotamentul subordonatului, respect, dar şi o invitaţie la confidenţe.

— Mi-e teamă că vom avea probleme cu musafirii. M-a sunat secretarul primarului şi m-a anunţat că în ziua respectivă şeful său trebuie să fie la Ankara. Bineînţeles că putem conta pe câţiva prieteni de la reprezentanţele comerciale cu care întreţinem relaţii. Din partea oficialităţilor vor fi prezenţi însă funcţionari inferiori.

— Vă miră, domnule Witte?

Sprâncenele lui Grandell se ridicară deasupra ochilor miopi.

— Pe mine nu. E de ajuns să se producă o situaţie nefavorabilă pe front şi turcii îşi trimit imediat „gradaţii de rangul al patrulea”. Dragă domnule consilier, sunt convins că în scurt timp primarul oraşului şi notabilităţile ne vor solicita audienţe. Este suficientă o singură ofensivă victorioasă. Îi cunoaşteţi pe aceşti negustori, acest iarmaroc oriental, pufni el cu dezgust. Deocamdată să lăsăm impresia că n-am observat nimic. Recepţia trebuie să fie modestă, asta se subînţelege, ţara noastră luptă, nu ne putem permite să etalăm luxul. Este necesar însă să aibă ţinută, înţelegi la ce mă refer. Invitaţi pe oricine. Funcţionarii inferiori ştiu uneori mai multe decât şefii şi nu au învăţat încă să-şi ţină gura.

— Sunt de aceeaşi părere, domnule consul, se grăbi Witte să-l aprobe.

— Ar mai fi o problemă... vocea îi rămase o clipă suspendată.

Grandell bătea darabaua pe cristalul biroului. Îngustându-şi ochii, îşi privi interlocutorul. Tăcerea durase doar câteva secunde, dar Witte simţi că-l paralizează frica. Senzaţia îl cuprindea progresiv. Dacă n-ar fi stat în fotoliu s-ar fi prăbuşit cu siguranţă. Într-o secundă regretă totul – câştigurile, venirea sa la Istanbul, faptul că se afla acum în faţa consulului. „Acum va intra Peters”, gândi el. Era şeful securităţii, dar nimeni nu se îndoia de adevărata identitate a acestui bărbat scund, cu maxilare

pătrate şi nas turtit de fost boxer, care rar îşi scotea mâna din buzunarul veşnic umflat. Uneori, Witte se întreba cine conducea de fapt consulatul – Grandell sau Peters, fără ştirea căruia nu se petrecea nimic în acea insuliţă germană pierdută într-un oraş străin. Din fericire, uşa rămase închisă.

— Ar mai fi o problemă, domnule consilier, reluă Grandell. Continuaţi să menţineţi legăturile cu Christopulis?

— Ştiţi doar că asta face parte din obligaţiile mele, îi răspunse, sperând că nu-i va sesiza tremurul din voce. Datorită lui am reuşit să asigur livrarea acelui transport urgent de mangan.

— Şi-a luat un comision frumuşel pentru acest serviciu, mormăi consulul şi făcu un gest menit parcă să-l convingă că nu asta îl preocupa. Vă întâlniţi tot acolo?

— La Café Rosé, îi preciză Witte.

— Excelent. Sper să treceţi pe acolo înainte de recepţie. Aş fi încântat dacă domnişoara Rosé ar accepta să participe. Înmânaţi-i personal invitaţia. Am impresia că această relaţie va fi utilă activităţii noastre...

„Chiar aşa”, îşi spuse Witte. Ştia de la Christopulis că bătrânului Grandell îi sfârâie călcâiele după frumoasa proprietăreasă a localului de noapte. Cu o faţă impasibilă, dată fiind experienţa sa îndelungată, aprobă cuvântarea lungă şi dezlânată a şefului despre avantajele strângerii relaţiilor cu domnişoara Rosé. În acelaşi timp, îi venea să-şi tragă palme că se lăsase copleşit în urmă cu câteva minute de acea spaimă paralizantă. Când Grandell îşi încheie tirada se ridică din fotoliu relaxat şi sprinten de parcă s-ar fi scuturat de cel puţin câţiva ani.

— Bineînţeles, domnule consul. Îi voi înmâna discret invitaţia şi-i voi spune că dumneavoastră ţineţi în mod special...

Lovitura pe care o presimţise de dimineaţă îl ajunse din urmă în momentul când deschise uşa capitonată a cabinetului.

— Încă ceva, Witte, uitasem să vă comunic că Ministerul Economiei a trimis pe cineva în inspecţie. Poate sosi în orice clipă. Va trebui să vă ocupaţi personal de el.

— Desigur, domnule consul, spuse închizând uşa în urma sa.

În secretariat îl întâmpină privirea rece, cercetătoare. A domnişoarei von Tilden. Seamănă cu un entomolog care examinează o insectă ţintuită cu un ac. „Eu sunt insecta”, constată el în vreme ce cobora scările.

3

Camera se afla la etajul I. Avea ferestre mari şi balcon. Micul hotel era situat într-un cartier liniştit, aproape de centrul zonei europene a oraşului. În ciuda acestui fapt nu răzbăteau zgomotele tramvaielor ce treceau pe strada învecinată. De la balcon putea vedea o porţiune îngustă din apele albastre ale Bosforului. Undeva, la orizont se profilau turnurile zvelte ale minaretelor şi cupolele bisericilor bizantine transformate în geamii. Dacă s-ar fi aplecat puţin ar fi putut vedea aleea acoperită de pietriş ce ducea spre hotel şi castanii cu coroane mari care o flancau. Sub unul din ei se afla un tânăr sclivisit, cu alură de frizer, cel mai şic frizer dintr-un orăşel cu maximum două mii de locuitori. Fuma cu un ţigaret lung, răscolind maşinal pietrişul cu vârful pantofului de un verde deschis. Kloss îl

remarcase la ieşirea din Consulat. „Probabil că agenţii s-au schimbat în vreme ce eu discutam cu Grandell”, îşi zise el.

Se retrase de la fereastră şi mai examină o dată camera, cercetând fiecare colţ. Nu proiectase nicio întâlnire importantă în hotel, dar detesta microfoanele şi aparatele de fotografiat plasate cu atâta neîndemânare de poliţie. Nu descoperi nimic – nici sub lustră, nici sub tablouri şi nici măcar în aplica aflată la capul patului.

Privi valizele elegante din piele de viţel gofrată, aduse direct din depozitul lui Resmann. Se aflau în aceeaşi poziţie în care le lăsase. Şi totuşi, ceva nu era în ordine. Clapa încuietorii pe care de obicei n-o apăsa cum trebuie, de data asta era perfect închisă. Deci, interesa pe cineva şederea în Istanbul a trimisului Ministerului Economiei germane. Nicio surpriză. În fond era de aşteptat, chiar dacă în realitate ar fi fost doar un reprezentant inofensiv al acelui minister. Cu o zi în urmă, în timp ce părăsea gara îl văzuse pe tipul acela cu aparatul de fotografiat, ascuns printre vânzătorii ambulanţi care-şi ofereau insistent marfa, printre hamalii gata să-i înhaţe valizele şi comisionarii care ofereau camere în hoteluri mai elegante sau mai modeste.

Individul dorea să treacă drept fotograf ambulant, dar când i-a înmânat cartea de vizită a firmei i s-a adresat într-o germană destul de curgătoare. Agenţii care-l însoţiseră dimineaţa şi seara în drumurile sale erau o probă elocventă.

Se apropie de valiza mai mică privind-o cu atenţie înainte de a-i ridica capacul. Aparent, totul era în perfectă ordine – cămăşile, ciorapii şi batistele. Doar firul de păr pe care-l pusese între două batiste dispăruse. Lucrurile erau clare. Nu mai trebuia să examineze celelalte valize. În plus ştia că cel care îl percheziţionase nu descoperise nimic. Singurul lucru care-l putea trăda era micul revolver cu amortizor, trecut, peste graniţă în

etu-ul aparatului Laika. Imediat după ce se stabilise în hotel îl scosese şi nu se mai despărţise de el.

Bineînţeles că ar fi putut să renunţe, să nu facă caz de percheziţie, dar se hotărî să profite de ocazie pentru a-l cunoaşte pe administrator. Sună camerista şi-i ceru să-l cheme pe directorul hotelului. Aproape imediat acesta apăru în uşă, înclinând capul în semn de salut.

— M-aţi chemat, sir, întrebă el într-o engleză aproximativă.

— Dacă dumneavoastră sunteţi administratorul...

— Sunt proprietarul, se înclină uşor, aveţi vreun motiv să vă plângeţi?

— Da. Vin dintr-o ţară care se află în război. Deşi sunt doar un om de afaceri, îmi dau seama că în acest oraş voi stârni curiozitatea anumitor persoane şi oficialităţi. Doresc însă să evit provocările, să mă simt în siguranţă măcar aici, în hotel. Puteţi să-mi garantaţi aceste condiţii sau trebuie să-mi caut alt hotel?

— Nu ştiu dacă v-am înţeles exact, zâmbi uşor celălalt.

— Cineva mi-a cotrobăit prin lucruri, i-o trânti Kloss.

— Cred că vă înşelaţi.

— Imposibil.

— Poate femeia de serviciu făcând curăţenie a deplasat vreun obiect de-al dumneavoastră. Vă asigur că nu se va mai întâmpla. Voi da dispoziţii precise în acest sens. Îmi permiteţi să vă avertizez că şi în alte hoteluri străinii sunt sub observaţia poliţiei. Nici nu-i de mirare, nu-i aşa, domnule?

Se înclină din nou şi, fără să mai rostească vreun cuvânt, închise cu grijă uşa în urma sa. La drept vorbind, proprietarul îi displăcu lui Kloss. În spatele amabilităţii afişate simţea ceva încă greu de definit. În ceea ce priveşte poliţia avea dreptate. S-ar fi putut ca el însuşi să lucreze pentru poliţie. Oricum, interesul pe

care-l trezea nu se justifica numai prin faptul că Kloss ocupa cea mai scumpă şi mai frumoasă cameră din hotelul *Orient.*

Cu o seară înainte, când sosise şi se prefăcea a căuta în cartea de telefon numărul Consulatului german, când de fapt încerca să găsească adresa localului ce-i fusese indicat în gară, simţise permanent aţintită asupra sa privirea cercetătoare cu care omul îl urmărea pe furiş. Atunci îl luase drept recepţioner, nu patronul hotelului.

Încă de ieri identificase pe planul Istanbulului strada pe care se afla Café Rosé. Plecă în oraş. Îi trebui mult pentru a reuşi să scape de agentul care-l urmărise în ziua precedentă, slăbănogul acela cu mustăţile pleoştite. Nimerind întâmplător într-un bazar reuşi, strecurându-se printre covoarele expuse, să se piardă de însoţitorul său, în cele din urmă găsi clădirea vopsită în ocru pe una din străzile ce traversau artera principală ce ducea la gară, la cel mult un kilometru de hotelul unde locuia. În primul moment avu impresia că greşise adresa. Nimic nu părea să indice că acea clădire găzduia o cafenea, cel puţin în accepţia europenilor despre acest gen de local.

Mica plăcuţă de email cu inscripţia „Café Rosé” era singurul element care-i confirmă că găsise ceea ce căuta. Sub numele localului, cu litere ceva mai mici, stătea scris „Privat Club”, parcă pentru a-i explica înfăţişarea neobişnuită.

Cu un ciocan de lemn bătu în uşa de stejar. După o clipă apăru o femeie masivă într-un capot neglijent încheiat, cu un nas mare sub care se zărea o mustăcioară sură. Chiar din acel moment i se trezi bănuiala că menţiunea „Privat” nu spunea totul despre respectiva instituţie.

Femeia îi vorbi precipitat în turcă, încercând să-i explice ceva. Constatând că nu înţelege vru să-i închidă uşa în nas. Aşteptându-se la asta Kloss puse piciorul în prag. Încercând să-i

explice cerberului întâi în engleză, apoi în franceză că doreşte să vorbească cu domnişoara Rosé. Se părea că nu va ajunge la niciun rezultat, căci femeia gesticula, turuind continuu. Din fericire, în capul scărilor apăru o femeie tânără, blondă, cu părul ridicat în creştet.

— Acesta este un local de noapte, monsieur. Se deschide mai târziu, spuse ea într-o franceză curgătoare cu accent străin. Portăreasa încearcă să vă explice asta. În plus este un club particular, exclusiv pentru membri.

— Vă rog să mă scuzaţi. Prietenul care mi-a recomandat Café Rosé nu mi-a pomenit nimic despre asta.

— Prietenul dumneavoastră, lungi ea silabele, este membrul clubului nostru? Poate îmi spuneţi despre cine e vorba.

— Prietenul meu Teodor.

— A, da, se bucură ea, sunteţi prietenul lui Teodor. Asta schimbă lucrurile. Vă rog să poftiţi, rosti invitându-l cu un gest al mâinii s-o urmeze.

Numele masculin pe care Centrala îl schimba în fiecare lună era un preambul prin intermediul căruia se verifica identitatea interlocutorului. Principiul acesta era obligatoriu pentru toţi agenţii. Universalitatea lui îi adusese nu o dată lui Kloss servicii nepreţuite. N-avea importanţă conţinutul frazei, nici limba în care era rostită. Singurul lucru care conta era numele. În luna aceea, Teodor.

Îl conduse într-un tipic buduar de cocotă. Ostentativ chiar. Pereţii roz, tapisaţi cu damasc, cu draperiile din acelaşi material, o oglindă ovală uriaşă, încercând să convingă că este mai veche cu cel puţin o sută de ani decât în realitate. Un maldăr de perne colorate zăceau pe patul franţuzesc jos şi lat. Doar biroul din lemn de nuc, prea mare pentru o cameră de femeie, distona cu restul mobilierului.

Îi întinse un taburet acoperit cu o blană. Se apropie de oglindă şi îşi aranjă o şuviţă rebelă. Abia acum o putu examina îndeaproape. Nu se putea spune că e frumoasă, dar avea ceva atrăgător. „E genul preferat de bărbaţii mai în vârstă”, îşi zise el.

— Aşadar?

Erau primele cuvinte pe care i le adresă după ce intraseră în cameră. Nu voia să spună prima parte a parolei. Aştepta s-o facă el.

— Teodor nu este prietenul meu, rosti Kloss.

— E desigur vărul dumneavoastră.

— Văr primar.

— În ordine, J.23. Am fost informaţi de sosirea ta. Şeful mi-a cerut să-ţi dau tot sprijinul – deschise uşiţa biroului – o picătură de whisky?

— De ce numai o picătură?

— Îţi dau cât vrei. Mă îndoiesc că ai venit la Istanbul să bei scotch. Ai nevoie de ceva? Poate de bani?

— Nu, deocamdată nu. Poate mai târziu.

Îi explică pe scurt, fără amănunte de prisos în ce consta misiunea sa. O întrebă dacă-i poate spune ceva despre consulatul german.

— Câţiva domni de la consulatul Reichului sunt membri ai clubului. Însuşi consulul binevoieşte să-mi facă curte. Dacă e nevoie să-l cunosc mai îndeaproape...

— Nu, încă nu e cazul, preciză el grăbit. Poate va fi necesar să am acces la englezi. Mai întâi vreau să-mi fac o părere de ansamblu.

— Îi voi raporta şefului. Ştie c-ai sosit. Am să-i spun să-ţi permită accesul în club, deşi ar fi mai bine să te introducă unul din prietenii tăi germani. Aici, prudenţa nu e niciodată excesivă. În Istanbul activează independent cel puţin şase agenţii de

spionaj, fără să mai punem la socoteală poliţia turcă şi contraspionajul italian. Nu de mult turcii s-au debarasat cu mare tămbălău de consulul Manciuriei. Nici prin cap nu-ţi trece, zâmbi ea, pentru cine mai lucra în afara japonezilor. Un moment! Mi-am adus aminte de ceva care s-ar putea să te intereseze. Am primit de la Banca Centrală informaţia că cineva de la Consulatul german are un cont personal. Probabil că lucrează pe cont propriu. Nu-i nevoie să-ţi spun că e vorba de comisioane, mită şi aşa mai departe. Voi încerca să aflu despre cine e vorba şi poate o să reuşesc să-ţi pun la dispoziţie un extras după contul lui. Totdeauna e bine ca în astfel de situaţii să ai la dispoziţie un individ pe care să-l poţi strânge cu uşa.

— Văd că niciuna din tainele meseriei nu-ţi este străină. În ceea ce priveşte „strânsul”...

— Dragul meu, îl întrerupse ea. Doisprezece ani de meserie...

— Imposibil, se miră sincer Kloss şi adăugă. În privinţa „strânsului” trebuie să fii foarte prudentă. Semnează pentru englezi şi depune la bancă banii primiţi completându-i cu sumele obţinute de pe urma micilor lui afaceri?

— Cred că nu, îi răspunse ea după o clipă de gândire. Englezii sunt prea prudenţi. Preferă să depună onorariile la Banca Angliei.

Fu nevoit s-o aprobe. O mai întrebă despre un om al cărui nume apărea destul de des în rapoartele consilierului Witte şi pe care-l cunoscuse înaintea plecării la Istanbul.

— Îţi spune ceva numele de Christopulis?

— Desigur, îl vei cunoaşte. Este un client permanent al clubului nostru. Un băiat fermecător, zâmbi ea. Grec, de cetăţenie turcă, jurist, dar nu-şi practică profesia. În orice caz se intitulează magistrat. Probabil că e în legătură cu poliţia turcă, un fel de mediator, plin de bani, proprietarul unui „Jaguar”, ultimul tip,

anturat de cele mai frumoase fete din oraş. Din când în când intră în posesia unor informaţii interesante şi e gata să le vândă indiferent cui, numai preţul să fie suficient de gras. Cunoaşte la perfecţie câteva limbi. Circulă tot felul de zvonuri în ce-l priveşte. Printre altele că ar fi rezident englez. Dar asta este puţin probabil, căci superficialitatea de care dă dovadă e mult prea evidentă.

Îl conduse pe Kloss până la scară şi-l salută cu o înclinare a capului.

— Pe diseară!

Kloss îşi privi ceasul. Era aproape şapte. Canicula se mai potolise. Clubul doamnei Rosé îşi deschidea porţile la ora opt. El însă intenţiona să-şi facă apariţia mai târziu.

Dând curs sfaturilor Roséi în timpul petrecut la Consulat, îl atrase pe consilierul Witte într-o discuţie asupra posibilităţilor pe care le au bărbaţii de a petrece în acest oraş, determinându-l să amintească de clubul Café Rosé. Consilierul îi propuse să-l introducă la club.

Agentul se afla tot sub castan, dar Kloss n-avea niciun motiv să scape de el pentru că nu intenţiona să ascundă unde îşi va petrece seara. Probabil că şi localul domnişoarei Rosé era ţinut permanent sub observaţie.

Ridică receptorul şi-l informă pe recepţioner (de fapt pe patronul hotelului, căci în afară de acesta nu mai zărise pe nimeni la recepţie) că intenţionează să se culce şi roagă să nu fie deranjat până la ora zece, când doreşte să i se comande şi un taxi.

— Dacă vreţi să vă distraţi, îi spuse patronul în engleza lui aproximativă, vă pot recomanda un local foarte plăcut aflat aproape de hotel. Nici n-aveţi nevoie de taxi. Se numeşte Café Rosé. Să nu înţelegeţi greşit numele. Nu e...

— Mulţumesc, i-o reteză sec Kloss. Mă descurc eu.

Se întinse pe pat. Înainte de a aţipi îi trecu prin minte că de fapt, patronul hotelului *Orient* îi plăcea din ce în ce mai puţin.

4

Consilierul Witte văzu maşina cenuşiu-argintie a lui Christopulis în faţa unei cafenele, nu departe de Muzeul Mozaik. Intră în localul aproape pustiu la ora aceea, dar grecul nu era nicăieri. Mâzgăli câteva cuvinte pe un bileţel şi-l puse sub ştergătorul Jaguarului. Trebuia să vorbească cu grecul înainte ca acesta să ia contact cu trimisul ministerului.

Witte respinse ideea că tânărul cu care discutase în urmă cu câteva ore în cabinetul consulului venise pentru a descoperi micile deturnări de fonduri pe care le comisese frustrând statul german. Prudenţa îl îndemna însă să-şi ia măsuri de precauţie. Ce-i drept, Christopulis nu era un palavragiu. Putea vorbi numai dacă ar fi avut vreun interes să-l trădeze. Uneori, însă, e bine „să sufli şi în iaurt”. Consulul Grandell, excesiv de amabil cu musafirul de la Berlin, îi ceruse lui Witte să-i acorde tot sprijinul „doctorului Kloss”. Tânărul îl corectase zâmbind, precizând că nu deţine acest titlu. Din discuţii. Witte constată că oaspetele nu era deloc prost informat în problemele comerciale, cunoştea dificultăţile procurării materiilor prime şi ale materialelor supuse embargoului, şi problemele de deconturi, credite şi altele de acest gen.

Witte sosi la Café Rosé imediat după deschiderea localului, deşi îşi dăduse întâlnire cu Kloss mai târziu. În apropiere observă maşina lui Christopulis, ceea ce însemna că găsise biletul lăsat sub ştergător.

Bătrâna mustăcioasă îl salută ca pe o veche cunoştinţă, exprimându-şi bucuria de a-l vedea din nou pe „domnul ambasador". Aşa-i numea ea pe toţi funcţionarii ambasadelor străine care frecventau localul.

Într-o sală mare, denumită de cei ai casei „sala oglinzilor", o fată somnoroasă, în şalvari, cu faţa pe jumătate acoperită, servea băuturi, în vreme ce o alta, tot cu voal, dar cu tradiţionalul costum de dansatoare, se legăna leneş în ritmul unei melodii orientale. O mică orchestră, compusă din trei fete înghesuite într-o nişă, ciupeau strunele unor instrumente cărora Witte nu le ştia nici măcar denumirea. Parcă pentru a compensa faptul că personalul localului era în exclusivitate feminin, clienţii erau numai bărbaţi. Cuvântul clienţi o deranja pe Rosé, care-i numea musafiri sau membri ai clubului...

Witte îşi roti privirea prin salon. La o măsuţă joasă se afla un grup de bărbaţi corpolenţi, tipuri de orientali, care râdeau zgomotos. Christopulis nu se găsea printre ei. Sala în care se jucau cărţi era pustie. Witte îşi zise că grecul era probabil sus, în apartamentul patroanei localului. Era una din puţinele persoane care se bucurau de această favoare. În ciuda aparenţelor, localul domnişoarei Rosé era cât se poate de respectabil. Bineînţeles că totul fusese astfel conceput, încât să creeze o ambianţă erotică, dar nimic mai mult.

Se părea că niciunul din obişnuiţii localului nu se putea lăuda de a fi stabilit relaţii mai intime cu vreuna din fermecătoarele dansatoare sau chelneriţe şi, în orice caz, numărul celor care aveau acces la etajele superioare era extrem de redus.

Witte tresări. Cineva îl atinse pe umăr. Se întoarse.

— Necazuri? rosti Christopulis. Ai mâna unui om pe care Allah îl încearcă, făcându-i necazuri.

Îşi trase un taburet scund şi se aşeză lângă Witte. Consilierul apucase să observe că haina grecului era cu aproape un deget mai lungă, iar pantalonii ceva mai largi decât recomandau ultimele reviste de modă. Christopulis îşi aşeză mâna îngustă, îngrijită pe genunchiul lui Witte. În semiobscuritatea intimă a localului, briliantul inelului său strălucea în mii de ape. Odată, când Witte îl întrebase cât valora acel inel, grecul îi răspunsese „cât două sau trei case solide din centrul oraşului".

— Allah ne trimite necazurile, Allah ne scapă de ele.

Luă de pe tava adusă de chelneriţă două pahare pline pe jumătate cu un lichid maroniu. Cuburile de gheaţă sunau cristalin.

— Beţi! Nu s-a descoperit încă un remediu mai bun împotriva supărării.

— Allah interzice alcoolul, remarcă Witte acru.

— Mai închide ochii, îşi arăta grecul dinţii lui albi, dacă se bea pentru încheierea unei afaceri bune.

— Ştiam că nu faci decât afaceri bune. Să fie asta o excepţie?

— Aţi auzit povestea aceea veche despre un tip care-şi vindea câinele? Era un câine foarte credincios. Se întorcea de fiecare dată la stăpânul său care-l vindea apoi din nou.

— Încetează cu parabolele! De câte ori îmi spui poveşti orientale am impresia că-mi ascunzi ceva.

— Toţi suntem la fel. Dumneata de exemplu...

— Christopulis! tonul lui Witte se înăspri. Vrei să ne certăm?

— Nici vorbă, râse el, nu vreau să pierd cel mai bun client. Poate reuşesc să-ţi vând şi dumitale câinele. Mă voi gândi la asta.

— Lasă gluma. O vreme vom renunţa la afaceri. Nu uita că datorită mie ai dus o viaţă uşoară. S-ar putea ca succesorul meu...

— Intenţionează să te recheme la Berlin? – tonul era serios.

— Încă nu, dar a venit cineva care s-ar putea să-şi bage nasul. Pare să nu ştie de glumă.

— Poate că se pricepe la valoarea banilor – la privirea întrebătoare a lui Witte adăugă – crezi că ştie să facă deosebirea între o bancnotă de un dolar şi una de o sută?

— Pentru dumneata totul este simplu. Crezi că oricine poate fi cumpărat? Nu pot să-i propun să primească mită. Tânărul acesta pare... – ezită în căutarea cuvântului – a avea un crez al său. Genul ăsta de oameni nu iau mită.

Christopulis zâmbi.

— Ah, mentalitatea voastră europeană – îşi trase taburetul mai aproape de Witte. Te rog reţine o dată pentru totdeauna – iau toţi. Singura problemă este „cât”!

Împinse spre Witte tabachera de aur.

— Fumezi? – scapără bricheta, îi oferi foc. Bineînţeles că n-o să-i bagi banii în buzunar. Vom găsi noi o modalitate. Allah interzice băutura, fumatul... şi ce altceva mai interzice? Ia gândeşte-te, Witte – îi indică cu un gest al capului draperia care acoperea uşa sălii de joc. Da, Witte, jocurile de noroc. N-ai vrea să pierzi în favoarea lui ceva bani. Invită-l aici. Te ajut şi eu. Îţi voi face acest mic serviciu cu multă plăcere.

— L-am şi invitat. Va fi aici în cel mult o oră, zise Witte privindu-şi ceasul.

Se simţea uşurat. Nu era pentru prima dată când constata că prezenţa acestui grec cinic avea darul să-l liniştească. Ridică paharul de cristal. Cubul de gheaţă se topise aproape complet.

— În sănătatea dumitale, Christopulis. Să ai totdeauna numai idei bune.

Cu coada ochiului o zări pe mademoiselle Rosé coborând scările. Purta o rochie lungă, nedecoltată, de o eleganţă discretă. Se apropie de masa lor. Witte se ridică amintindu-şi de însărcinarea primită de la consul. Îi sărută mâna fină şi o întrebă dacă îi parvenise invitaţia. Rosé înclină afirmativ din cap.

— Domnul consul m-a însărcinat să vă transmit că prezenţa dumneavoastră i-ar face o mare plăcere. Putem conta pe...

— Voi veni. Sper să nu intervină nimic care să mă împiedice.

Se aşeză pe marginea taburetului pe care Christopulis îl împinsese spre ea, de parcă voia să le dea de înţeles că intenţiona să-i delecteze cu prezenţa sa doar o clipă. Witte tocmai începuse să-i spună că-şi permisese să invite la club un reprezentant al Ministerului Economiei germane care sosise la Istanbul pentru afaceri, când una din fetele sumar îmbrăcate se opri lângă masa lor cu un telefon pe tavă.

— Pentru domnul consilier Witte, spuse ea.

Luă receptorul fără să se mire. Nu era căutat pentru prima oară în acest local. Chiar consulul ştia unde-şi poate găsi consilierul la ora aceea. De astă dată însă nu era consulul, Witte recepţionă doar o frază, suficient pentru a se simţi cuprins de spaimă, senzaţie frecventă în ultima vreme.

— Te simţi rău? îl chestionă Christopulis.

— Aş paria că te-a sunat o femeie. Numai o femeie poate provoca o asemenea tulburare.

— Da, răspunse el, era o femeie.

Nu minţea, însă ceea ce i se spusese n-avea nimic comun cu presupunerile lui Rosé. Femeia rostise doar atât: „Ştiu cui aparţine contul cu numărul 115/185 de la Banca Centrală.” Era suficient pentru Witte, care, la rândul său, ştia foarte bine cine este posesorul frumoasei sume de peste cincizeci de mii de lire sterline, depuse în acel cont. De unde aflase femeia că acesta era

contul lui? Şi de ce-i comunicase asta? Să fie începutul unui şantaj?

— Cred că a sosit cunoştinţa pe care o aşteptaţi, îi întrerupse gândurile grecul, indicându-i un tânăr impecabil îmbrăcat, care, din uşă, cerceta, sala cu privirea.

— Într-adevăr, confirmă Witte. Alo, Kloss, îl strigă el.

Tânărul se apropie de masă şi se aplecă graţios deasupra mâinii întinse de Rosé, strânse mâna lui Christopulis şi-l bătu prieteneşte pe umăr pe Witte.

— Este plăcut aici, constată el.

Apoi, întorcându-se spre Christopulis continuă:

— Aşadar, dumneavoastră sunteţi acela care l-a ajutat pe Witte să rezolve atât de prompt problema manganului.

— Îi servesc întotdeauna cât pot mai bine pe prietenii mei germani.

— Încercaţi să vă împrieteniţi cu domnul Christopulis. Cunoaşte toate tainele acestui oraş, spuse Rosé.

Apoi se ridică grăbită şi, făcând un semn cu capul, se îndreptă spre barmaniţa în şalvari. Kloss o urmări cu privirea şi aprinzându-şi ţigara oferită de Christopulis, mărturisi:

— Drept să vă spun, tainele nu mă prea interesează, în schimb, aş vrea să stabilesc unele relaţii cu cercurile comerciale din acest oraş.

— Christopulis îi cunoaşte pe toţi, interveni Witte.

— Îi ştiu sau nu... dacă e necesar.

— Sunt convins că ne vom înţelege, spuse Kloss.

— Totul depinde de marfa care vă interesează. Vă propun să amânăm pe mâine discuţia asta. Nu în fiecare zi aveţi ocazia să priviţi dansatoare orientale. Ştiţi că Rosé a fost nevoită să obţină un permis special din partea poliţiei.

— Doar pentru acel abdomen dezgolit? voi să ştie Kloss.

— Cred că pentru asta nu-i nevoie de permis. Pentru voal. De douăzeci de ani, în Turcia este interzisă purtarea voalului. Domnişoara Rosé reuşeşte să obţină totdeauna ceea ce doreşte.

— Nu cumva vreţi să insinuaţi că domnişoara Rosé colaborează cu poliţia?

Christopulis se mulţumi să zâmbească în felul acela al său, iar în loc de răspuns le spuse o poveste lungă, orientală, din care Kloss înţelese că nu e rău omul care „se are bine cu poliţia”, ci acela care lucrează *numai* pentru poliţie.

„Mă avertizează, mă informează sau mă ia peste picior?” – se întreba Kloss urmărind faţa mobilă a elegantului grec.

5

Kloss se conformă invitaţiei pe hârtie cretată de a participa la garden party-ul de la consulul german şi se înfiinţă la ora 5. Bineînţeles că era primul musafir.

Strângându-i mâna cordial, consulul nu se trăda cu nimic. În schimb, secretara, scheletica domnişoară von Tilden, îmbrăcată într-un costum cenuşiu, asemeni unei uniforme, cu insigna partidului nazist prinsă de rever, nu-şi ascunse zâmbetul ironic.

— Punctualitatea este o trăsătură a ofiţerilor germani, remarcă ea în cele din urmă.

Pretextând că vrea să viziteze grădina, Kloss o părăsi şi se refugie într-un colţ îndepărtat, într-un chioşc îmbrăcat în

verdeaţă. Se aşeză pe o bancă şi încercă să pună cap la cap toate observaţiile strânse în cele trei zile de când sosise la Istanbul.

Cu ocazia celor trei vizite la Consulat reuşise să-i cunoască pe toţi lucrătorii. În afara lui Grandell, Witte şi a domnişoarei von Tilden, mai intra în joc şi un oarecare Peters, un tip taciturn, cu privirea piezişă. Dintre ei trebuia Kloss să-l aleagă pe omul care pentru Resmann urma să joace rolul spionului demascat. Unul dintre ei, căci al cincilea, consilierul Beitz zăcea de trei luni în spital, bolnav de hepatită.

De altfel ieşea din cauză de la sine, deoarece, conform informaţiilor lui Resmann, agentul britanic nu acţiona la Consulat decât de două săptămâni. Teoretic, oricare din cei patru putea fi bănuit, căci toţi aveau acces la informaţii.

Kloss urma să-l elimine în primul rând pe agentul autentic. Apoi, trebuia să-l „descopere" pe spionul englez printre celelalte trei persoane. Deocamdată reuşise să-l cunoască mai bine numai pe Witte şi asta datorită în mare măsură partidei de pocher de la Café Rosé.

După câteva mâini şi-a dat seama că Witte era hotărât să piardă în favoarea lui, lucru care îl enervase căci îi plăcea realmente jocul, mai ales momentul filării cărţilor, clipa deciziei sau aceea în care plănuia o cacialma. Apoi îşi dădu seama că Witte şi Christopulis încercau să-i ofere ceea ce voia să ia singur. Se hotărî să-i joace o festă lui Witte. Înainte ca celălalt să se dezmeticească bine, i se strânsese în faţă o grămadă de bancnote care deveniră brusc proprietatea consilierului. Strângând banii, Witte avea o mină nenorocită, spre satisfacţia lui Kloss. Se trezi abia în momentul când constată că plăcerea de a-i juca o festă lui Witte îl costase jumătate din diurna acordată pentru şederea sa la Istanbul.

Când, întâlnindu-se pentru un moment la bar cu Rosé, aceasta îl întrebă dacă nu cumva se ţicnise pierzând atâţia bani, îi răspunse că asta urmărea, că fără doar şi poate englezii vor afla şi nu vor pierde prilejul de a-i oferi un împrumut substanţial. Pentru aceasta vor apela la omul lor de la Consulat şi astfel nu mai trebuia să-şi bată el capul pentru a-l elimina din cercul candidaţilor la rolul de „trădător”. Rosé se mulţumi doar să ridice din umeri şi-o informă că aflase deja numele deţinătorului contului de la Banca Centrală. Nu apucă să i-l comunice căci în jurul lor se adunaseră câţiva invitaţi, astfel că fu nevoită să schimbe subiectul. Când, la plecare, se aplecă să-i sărute mâna, Rosé îi şopti: „Ţi-l voi spune mâine la Consulat”.

Deci, peste câteva minute va afla cine este posesorul contului. S-ar putea ca Rosé să-i dea vreun semn de viaţă din partea şefului local al Centralei, care trebuia să-l ajute în identificarea adevăratului agent englez. Cu toate că relaţiile dintre agenţiile aliate nu erau chiar idilice, de multe ori, gravitatea unor situaţii îi obligaseră să colaboreze. Contactarea agentului englez nu era o treabă uşoară pentru şef şi cu atât mai mult pentru Kloss, dat fiind pericolul deconspirării, lucru cu care Centrala n-ar fi fost niciodată de acord.

Printre ramurile rare zări câţiva oaspeţi care se îndreptau spre grădină. Kloss se îndepărtă în direcţie opusă.

Câteva minute mai târziu făcea cunoştinţă cu, domnul Tsi-Fun-li un chinez scund, dolofan, reprezentant al Manciuriei şi cu frumoasa lui soţie japoneză. Tocmai le răspundea convenţional la întrebările despre Germania, iar ei ascultau cu o atenţie respectuoasă banalităţile pe care le debita, când se apropie de ei consulul Grandell, ducând familiar de braţ un bărbat înalt, chipeş, cu tenul smead şi un nas proeminent.

— Permiteţi-mi, domnule Kloss. Să vă prezint pe un bun prieten al Germaniei, prinţul Mjavanadze.

— Sunt sincer bucuros să vă cunosc, să strâng mâna unui om care vine din ţara ce poartă pe umerii săi povara luptei contra bolşevismului.

— Trebuie să vă informez, domnule Kloss că prinţul este descendentul direct al prinţilor gruzini şi singurul pretendent legal la tron. Însuşi Führerul i-a promis prinţului că în curând va urca pe tronul Gruziei, îi şopti domnişoara von Tilden, pe un ton admirativ, de parcă promisiunea aceasta l-ar fi înnobilat pe gruzin.

Kloss spuse ceva din care se înţelegea că această cunoştinţă ar fi o cinste pentru el şi Grandell se îndepărtă pentru a saluta noii oaspeţi care tocmai intraseră.

Prinţul se întoarse spre bărbatul aflat în spatele său, care-l examinase cu atenţie pe Kloss de parcă ar fi vrut să-şi întipărească în memorie figura lui, şi-i şopti precipitat câteva cuvinte, probabil în limba gruzină. Omul era îmbrăcat într-o rubaşcă de un roşu viu, peste care îşi încinsese o eşarfă cu franjuri. Purta pantaloni negri şi cizme cu carâmbi înalţi. Arăta aidoma unui lacheu credincios al unui prinţ de operetă.

— Vă rog să mă scuzaţi. Pauli l-a văzut pe ambasadorul Japoniei, trebuie să mă duc să-l salut. Sper să ne mai vedem, domnule Kloss. Vă rog să-mi faceţi o vizită într-una din zile.

Făcu un semn cu capul bărbatului în rubaşcă şi acesta îi întinse lui Kloss o carte de vizită. Kloss rămase din nou singur cu uscata domnişoară von Tilden.

— Japonia i-a dat de înţeles prinţului că este singurul pretendent la tronul Gruziei eliberate de bolşevism, pe care-l va recunoaşte.

— Chiar credeţi, domnişoară von Tilden, se hotărî el s-o provoace, că acest bufon va ajunge cândva pe tron?

— Führerul i-a promis şi el îşi respectă cuvântul. Vă îndoiţi de acest lucru?

— Nu m-aţi înţeles şi mă tem că nu-l înţelegeţi nici pe Führerul nostru. Numai cercetaşii englezi îşi ţin cuvântul şi nici de asta nu sunt chiar sigur. Führerul nostru nu este cercetaş englez. El îşi va călca cuvântul dacă interesele Germaniei o vor cere. Oare chiar n-aţi înţeles în ce constă noua noastră moralitate naţional-socialistă?

Domnişoara von Tilden îl privi derutată. Spusele lui Kloss aveau un dublu înţeles – ale unui hitlerist convins sau ale unui... Prefera să nu se mai gândească. Cel puţin asta părea să exprime chipul ei. De când se cunoşteau era prima oară când Kloss simţi pentru ea o fărâmă de simpatie. Dinspre fundul grădinii se apropia Witte. Îi făcu un semn amical lui Kloss. Domnişoara von Tilden profită de ocazie:

— Vă rog să mă scuzaţi, s-ar putea ca domnul consul să aibă nevoie de mine.

— Mă voi descurca singur – zâmbi Kloss, apoi o întrebă. A venit şi domnişoara Rosé?

Ezitase o clipă amintindu-şi că de fapt, n-avea de unde să-i ştie numele.

— Şi dumneavoastră vă număraţi printre admiratorii ei? zâmbi ea strâmb. Bineînţeles, a sosit la câteva minute după dumneavoastră.

Se răsuci pe călcâie şi o porni spre vilă.

— L-aţi cunoscut pe prinţ? întrebă Witte. Interesant personaj, nu-i aşa?

— Vi s-a strâmbat cravata, zise Kloss şi-l ajută să şi-o potrivească. Nu atât prinţul, cât acel... individ.

— Vă referiţi la Pauli? Este garda prinţului – şofer, camerist şi prieten. Se pare că provine tot din înalta aristocraţie gruzină. Prinţul l-a adus la rugămintea consulului. Va fi atracţia serii. O... îi indică invitaţii grupaţi într-o parte a grădinii. Se pare că a început. Trebuie neapărat să-l vedeţi.

Se îndreptă spre ei. Brusc se opri de parcă şi-ar fi amintit ceva:

— Era să uit, Kloss. Regret cele petrecute aseară.

— Nu înţeleg.

De fapt, înţelegea foarte bine.

— Aţi pierdut ieri o groază de bani.

— Să nu mai discutăm despre asta, îi răspunse Kloss neglijent.

— Ştiu ce puţini bani primiţi. Economia de valută...

Tăcu, aşteptând parcă un ajutor din partea lui Kloss.

Când Kloss se ridicase de la masă în seara de dinainte spunând că spectacolul abdomenelor dezgolite e mai puţin costisitor, Witte, strângând teancul de bancnote îl privise cu reproş pe Christopulis:

— Ce-ai făcut? În loc să pierd, am câştigat.

Şi grecul înţelesese acel reproş mut.

— E chiar mai bine, îi spusese el încet. Omul va avea dificultăţi financiare, iar cel care-l va împrumuta îi va deveni prieten.

— Trebuia să-l împrumute şi să-i ceară o chitanţă, adăugase el ridicându-se de la masa verde.

Witte aştepta confirmarea lui Kloss că valuta acordată era insuficientă, lucru ce i-ar fi dat prilejul să-i ofere un împrumut. Dar Kloss tăcea acum privindu-l interogativ. Witte n-avu încotro şi atacă direct:

— Vă rog să-mi spuneţi sincer, cum staţi cu banii?

— La drept vorbind, nu prea bine, răspunse Kloss, gândind că presupunerea sa potrivit căreia cineva de la Consulat îi va oferi bani urma să fie confirmată de cine nu se aştepta.

Aşadar, Witte era omul pe care trebuia să-l protejeze.

— Poftim, zise Witte întinzându-i lui Kloss un teanc de bancnote.

— Ce înseamnă asta?

Se prefăcu că nu înţelege.

— Cinci sute de lire. Cam cât aţi pierdut la joc.

— Nu pot... cred că nu pot, şovăi el.

— E în ordine. Nu trebuie s-o consideraţi ca o returnare a banilor pierduţi. Am prevăzut reacţia dumneavoastră şi am pregătit chiar o chitanţă. N-am precizat termenul. O să mi-i înapoiaţi când veţi putea. Sau aveţi nevoie de mai mulţi?

Scoase stiloul şi i-l întinse.

— De acord, zise Kloss, semnând neciteţ hârtia. Să mergem să vedem şi noi atracţia serii.

Desigur, se grăbi Witte şi pe faţa lui se citea uşurare.

„Crede că m-a cumpărat”, îşi zise Kloss. Apropiindu-se de grupul aflat împrejurul unui stejar gros o căută cu privirea pe domnişoara Rosé. Aceasta însă nu se afla printre invitaţi.

În schimb, trebui să recunoască că ceea ce Witte denumise „atracţia serii” îşi merita numele. Mica şi frumoasa soţie a solului Manciuriei stătea lipită de trunchiul copacului, iar Pauli, de la aproximativ zece metri, arunca cuţite înfigându-le în jurul ei. Lamele de oţel înconjuraseră aproape jumătate din trupul micuţei japoneze. Următorul cuţit se înfipse vâjâind la numai cinci centimetri de urechea dreaptă a soţiei consulului. Aplauze furtunoase răsplătiră această performanţă. Alte trei cuţite, aruncate la intervale de secunde se înfipseră în trunchi lângă

umerii şi gâtul femeii, cu precizia cu care efectuează împunsăturile o maşină de cusut.

Abia acum Kloss remarcă senzaţionalul spectacolului – Pauli arunca cuţitele legat la ochi cu o eşarfă colorată.

— Aveţi o soţie curajoasă, i se adresă el chinezului dolofan, cu faţa zbârcită.

În loc de răspuns, consulul îi zâmbi în felul acela misterios, propriu orientalilor.

— Doamna consul este în deplină securitate, îi şopti Mjavanadze. Pauli nu-şi greşeşte ţinta niciodată. Duşmanii mei ştiu asta.

— N-aş vrea să mă număr printre duşmanii dumneavoastră, – zâmbi Kloss.

— Asta depinde numai de dumneavoastră, îi şopti gruzinul.

Kloss n-apucă să reflecteze asupra sensului acestui dialog căci atenţia îi fu atrasă de domnişoara von Tilden ce venea grăbită spre grupul celor care aplaudau măiestria lui Pauli.

— Domnule consul, i se adresă ea lui Grandell cu vocea coborâtă.

Înspăimântată parcă, continuă în şoaptă. Kloss auzi doar... „acea Rosé" şi „în pavilion". Era suficient. Porni în grabă după consul pe care îl conducea domnişoara von Tilden.

În pavilion, aproape în acelaşi loc în care se retrăsese el să-şi adune gândurile, zăcea Rosé. La lumina lampionului, priveliştea era îngrozitoare. Nu exista nicio îndoială în privinţa modului în care fusese ucisă. O eşarfă mai strângea încă gâtul lung al fetei. Lângă cadavru zăcea poşeta deschisă din care căzuseră rujul, pudriera, portmoneul şi paşaportul francez.

Citi mecanic numele – Rosé-Marie Laurin, născută în anul 1908. Deci avea treizeci şi cinci de ani. „Părea mult mai tânără", gândi Kloss acoperindu-i faţa cu unul, din colţurile eşarfei.

— Dumnezeule, se lamentă Grandell. Am încercat tot ce s-a putut să evit scandalurile. Ce ne facem acum?

— Cred că trebuie să chemăm poliţia, spuse Kloss.

— Pe teritoriul Consulatului? Aţi înnebunit, exclamă domnişoara von Tilden.

Kloss o privi admirativ. Hitlerista asta avea nervi de oţel. Se comporta de parcă găsirea femeilor sugrumate făcea parte din obligaţiile ei curente.

— Mi-e teamă că nu putem evita amestecul poliţiei, spuse Grandell cu o voce gâtuită. Va fi foarte dificil pentru ei, căci toţi cei prezenţi la recepţie se bucură de imunitate diplomatică. Vreţi să ne ajutaţi în acest moment dificil, domnule Kloss? Eu împreună cu domnişoara von Tilden vom încerca să-i pregătim pe invitaţi înainte de a le anunţa cele întâmplate. Pe dumneavoastră vă rog să telefonaţi poliţiei. Sunteţi de acord?

Kloss încerca să împingă un ghemotoc de hârtie aflat pe jos. Prefăcându-se că-i cade batista se aplecă şi ridică bucata de hârtie care, ar fi putut jura, nu se afla acolo în urmă cu câteva ore. Puse batista în buzunar împreună cu ghemotocul şi-i răspunse consulului că este gata să-i acorde tot sprijinul. Domnişoara von Tilden ieşi prima, iar ei o urmară la distanţă de câţiva paşi,

— Kloss, consulul îl strânse dureros de cot. V-aş ruga să-mi spuneţi dacă din ordinul dumneavoastră sau chiar dumneavoastră...

— Mă suspectaţi de uciderea unei femei pe care n-am văzut-o decât de două ori?

— Sunt un om în vârstă şi un vechi lucrător în serviciul diplomatic – se opri în mijlocul aleii. Mă pot aştepta la ce-i mai rău. La o demisie sau ceva de genul acesta. S-ar putea ca turcii să-mi ceară să părăsesc Istanbulul. Caută să se folosească de orice pretext. Şi eu sunt în acest oraş reprezentantul Germaniei. Iată de

ce vă rog să fiţi sincer. Nu vă cunosc gradul şi nici scopul venirii dumneavoastră aici. Ştiu că în activitatea S.D.-ului şi Gestapoului se întâmplă multe, dar eu trebuie să aflu...

— Chiar dacă aş fi trimis de instituţiile pe care le-aţi menţionat cu atâta imprudenţă, răspunse rece Kloss, n-am venit aici pentru a vă face confidenţe. Ceea ce vă pot spune este că nu eu am ucis-o. Şi vă rog să încetaţi cu presupunerile privind misiunea mea la Istanbul.

— Dar suntem singuri, spuse Grandell.

Părând că abia atunci o văzuse pe domnişoara von Tilden care se afla cu câţiva paşi înainte, întoarsă cu spatele, continuă:

— Ea este...

— Destul, i-o reteză Kloss cu asprime şi o porni în direcţia geamurilor luminate ale vilei.

Găsi fără dificultate încăperea în care oficia domnişoara Tilden şi unde reţinuse că se afla centrala telefonică. Scoase din buzunar ghemotocul de hârtie şi-l netezi. Era un plic galben cu antetul „Banca Centrală, Istanbul”. Conţinutul plicului îi fusese destinat lui, dar înăuntru nu se mai afla nimic. Ar fi trebuit să conţină un extras de cont şi numele posesorului. Rosé murise pentru că ştia numele. Să fi fost atât de imprudentă încât să-i fi dat de înţeles omului că ştia?

Kloss smulse toate fişele. Trebuia să se grăbească. Alergă în grădină şi-l informă pe consul că cineva defectase centrala. „Voi suna de la primul telefon întâlnit”, spuse el pe un ton care nu suporta discuţii şi, fără a aştepta răspunsul consulului, se îndepărtă grăbit.

6

Moartea neaşteptată a Roséi imprimă întregii afaceri un tempo nebunesc. Trebuia să ajungă înaintea poliţiei în camera Roséi de la „Café Rosé”. Printre gratii îl zări pe îngerul său păzitor absorbit de discuţia cu jandarmul aflat lângă ghereta santinelei.

Nu mai avea timp să-l piardă pe drum pe urmăritorul său. Merse de-a lungul gardului până la primul colţ. După ce privi cu atenţie în jur escaladă gardul. Trecu indiferent pe lângă taxiurile parcate lângă bordură. Luă unul abia după ce ajunse în strada principală, lângă un restaurant. Îi dădu şoferului adresa hotelului său. Înainte de a vira pe străduţa care urca în pantă opri taxiul şi-i spuse şoferului că prefera să facă pe jos restul drumului. Aşteptă ca maşina să dispară şi porni în direcţia clubului „Café Rosé”.

Se întreţinu amical cu bătrâna portăreasă, bău două coniacuri la bar şi numai când se stinse lumina şi se aprinse reflectorul puternic ce lumina estrada pe care o fată îşi interpreta dansul obişnuit, urcă scările neobservat de nimeni. Cel puţin aşa spera el.

Uşa camerei Roiséi era a treia pe stânga. Aşa îşi amintea. O descuie folosind şperaclul său din Wiesbaden. Se îndreptă spre birou, îngenunche şi, în tactul melodiei monotone, încercă să deschidă cu şperaclul sertarul de sus. În acelaşi moment simţi în spate atingerea rece a oţelului, înainte de a apuca să se decidă cum să acţioneze, apăsarea cedă.

— A, tu eşti? Ce cauţi aici?

Se întoarse. În dreptul capului său văzu mijlocul gol al unei fete. Fata îşi scoase voalul. Continua să ţină pistolul în mână, dar nu-l mai ameninţa.

— Iartă-mă, nu-mi aduc aminte să fi făcut cunoştinţa, rosti el nu prea inspirat.

— Te cunosc, mi te-a arătat Rosé.

Spuse prima parte a parolei.

— Tu eşti şeful? întrebă el mirat.

— O, nu... râse ea. Şeful te cunoaşte. Ce s-a întâmplat?

Îi povesti ce se petrecuse la Consulat.

— Poliţia poate apărea în orice moment. Înlătură orice urmă şi anunţă-l pe şef.

Fata aprobă din cap şi, în tăcere, îşi şterse ochii înlăcrimaţi.

— Sărmana Rosé, exclamă ea. Nu ţinea nimic aici. Avea un seif la bancă. Îl voi goli mâine dis-de-dimineaţă. Şeful va decide.

— Fă-mi legătura cu şeful, trebuie neapărat să discut cu el.

— Îi voi transmite dorinţa ta. Numai el va hotărî dacă vrea sau nu să te vadă.

Reuşi să se întoarcă la Consulat înainte de sosirea poliţiei. Invitaţii la acea recepţie nereuşită şuşoteau strânşi în grupuri mici. Un chelner posomorât aduna în tăcere paharele.

Consulul se afla în cabinetul său. Împreună cu secretara, aruncau nişte hârtii în focul din cămin. Încăperea era plină de fum. Fără să scoată o vorbă, Kloss deschise geamul.

— Aş vrea să discutăm între patru ochi, îi şopti Kloss.

Consulul aprobă din cap. Căută un pretext şi o expedie din cabinet pe domnişoara von Tilden.

— Ceva urgent? se informă el.

— Da, e o problemă extrem de importantă. Iată, aceasta este împuternicirea mea.

Îi întinse lui Grandell o legitimaţie emisă de Direcţia generală a securităţii Reichului. Grandell îşi puse ochelarii şi-o studie pe toate părţile, recitind de câteva ori textul scurt.

— Vă ascult, spuse el. Nu m-am înşelat în privinţa misiunii dumneavoastră. Sunt gata să vă acord tot sprijinul. De ce aveţi nevoie?

— Trebuie să vă informez că pe teritoriul Consulatului acţionează un agent britanic.

— Exclus, izbucni Grandell, dar după o clipă se lăsă să cadă greoi pe scaun şi-şi ascunse faţa în palme. Am încredere în oamenii mei, rosti el cu voce stinsă.

Kloss îşi spuse că omul era într-adevăr convins.

— Ar fi trebuit să spuneţi „aveam încredere”. Este cert că agentul acţionează aici. N-am să vă comunic însă cum am ajuns la această convingere. Agentul acţionează aici, în imediata dumneavoastră apropiere, sau...

Vocea îi rămase suspendată.

— Sau? repetă Grandell ca un ecou.

— Sau agentul britanic sunteţi chiar dumneavoastră.

Privindu-i chipul, Kloss se temu ca Grandell să nu facă cumva un infarct. Asta i-ar mai lipsi. Izbucni în râs:

— Liniştiţi-vă, domnule consul, am glumit. Să revenim la prima problemă. Ştiu, mai bine zis bănuiesc cine este agentul. Îmi lipsesc câteva dovezi concrete, dar e o chestiune de zile.

— Vă rog să-mi spuneţi imediat – Peters, Witte sau... consilierul Beitz?

Glasul îi trăda nerăbdarea.

— Beitz se află în spital de trei luni, iar activitatea agentului britanic a început acum două săptămâni.

— Atunci care dintre cei doi?

— Care aţi prefera să fie?

Răspunse cu o întrebare pentru a câştiga timp. După împrumutul oferit de Witte, care era edificator, nu prea mai avea de ales. Compromiterea lui Grandell părea mai puţin recomandabilă, căci presupunea că acesta are protectori mari, poate chiar în persoana lui Ribbentrop. Mai rămâneau doi – Peters sau secretara. În primul moment se gândi la Peters – un gestapovist mai puţin. În favoarea lui pleda însă incapacitatea. Peters nu dăduse de urma agentului. Putea să vină altcineva mai capabil care să-i facă greutăţi. Era riscant. Deci, alegerea se impunea de la sine – domnişoara von Tilden.

— Pronunţaţi-vă odată.

Vocea lui Grandell trăda nerăbdarea.

— Niciunul dintre ei. După toate probabilităţile, agentul britanic este secretara dumneavoastră.

— Aiuraţi, spuse Grandell calm. Acuzând-o pe această domnişoară loviţi în mine. Chiar nu ştiţi că de un an şi jumătate, de la moartea soţiei mele Matilda, eu şi domnişoara von Tilden...

Tuşi ducându-şi mâna la gură. Trebuia să recunoască că nu se aşteptase. Mărturisirea consulului îi strica planurile. L-ar fi putut speria puţin pe acest domn în vârstă. Din păcate se aflau într-o ţară neutră în care un funcţionar german, chiar unul ca Grandell, supus unei dresuri îndelungate, putea deveni neîncrezător.

— Nu-i cazul. Să vă mai spun că, în ciuda relaţiilor strânse cu această femeie, nu trebuie să-i comunicaţi nimic. Deocamdată este o simplă presupunere. Am însă motive să cred că nu greşesc. Totuşi, n-ar fi exclus să mă înşel. Voi verifica cu atenţie. Dacă se va dovedi c-am greşit, am să fiu primul care o să vă comunice. Vă mai promit că în acest caz nu voi aminti nicio vorbă de bănuielile mele în raportul pe care-l voi întocmi. Dar dacă se vor confirma, în ciuda simpatiei pe care v-o port...

— Sunt convins că vă înşelaţi. Este preşedinta organizaţiei naţional-socialiste din Consulat. Înainte a fost omul de încredere al ambasadorului nostru de la Ankara. Din ’34 face parte din personalul diplomatic şi a fost de nenumărate ori verificată de serviciul de securitate. Sunt sigur că vă înşelaţi.

— Aş vrea să mă înşel şi asta pentru dumneavoastră.

Se auzi o bătaie în uşă. În prag apăru domnişoara von Tilden.

— Domnule consul, inspectorul de poliţie doreşte să vă vorbească.

— Vin imediat.

Femeia se apropie, se aşeză în fotoliul şefului său, scoase din casetă o ţigară şi şi-o aprinse.

— Vom avea o noapte veselă, i se adresă ea lui Kloss. Inspectorul a citit prea multe romane poliţiste şi e pornit să descopere mobilul. Mobilul asasinării patroanei acestui... acestui vesel local din Istanbul. Şi asta în anul 1943. Trebuie să fie absolut idiot!

— Toţi poliţiştii caută motivele.

— Nu faceţi pe naivul, domnule Kloss. De când sunteţi aici aţi avut timp să vă daţi seama că acest Café Rosé este centrul spionajului local. Mai e nevoie de altceva? Cu cât îşi va da seama mai curând şi poliţistul, cu atât va fi mai bine. Dar... dar doream să vă întreb ceva: hârtia aceea galbenă pe care aţi ridicat-o de pe jos era un plic, un plic cu antetul băncii?

Tăcu trăgând lung din ţigară.

— Nu înţeleg. Dacă aveţi impresia că ascund vreo probă puteţi să-i comunicaţi inspectorului.

— O... se supără ea, doar nu vă închipuiţi că voi pune în discuţie problemele noastre în iarmarocul ăsta oriental. Vedeţi, patroana acelei case vesele denumită Café Rosé avea plicul în poşetă când a sosit la recepţie. Şi-a refăcut machiajul la oglindă.

Poşeta deschisă era alături. L-am remarcat, căci cunosc aceste plicuri. Pe urmă căutând în poşetă am constatat că dispăruse. Cine în afară de dumneavoastră putea să mai vadă plicul? Pentru un reprezentant al Ministerului Economiei sunteţi destul de curios, zâmbi ea ironic.

Apoi continuă pe un ton serios:

— Toţi. Peters se afla la garderobă. Primea hainele invitaţilor. Domnul consul făcea complimente unei frumoase doamne. Consilierul Witte împreună cu prietenul său se opriseră câteva clipe în dreptul ei. Şi mulţi alţii cărora nu le ştiţi nici numele, căci domnişoara Rosé şi-a pierdut mult timp cu machiajul. S-ar putea ca tocmai ăsta să-i fi fost fatal. Apropo. N-aţi avut impresia că consilierul Witte era cam indispus astă seară? Nu l-au atras nici măcar palpitantele demonstraţii ale lui Pauli!

— Nici dumneavoastră nu v-aţi uitat şi pe deasupra aţi fost prima care a descoperit cadavrul.

— Într-adevăr. La câteva minute după crimă. În ce priveşte scamatoriile lui Pauli le cunosc şi de altfel nu sunt amatoare de „senzaţii tari”.

— Aveţi un deosebit spirit de observaţie, domnişoară.

— Deprindere profesională, domnule Kloss, sunt apreciată ca o foarte bună secretară. Şi încă ceva. Am convenit cu consulul ca numele dumneavoastră să nu figureze pe lista invitaţilor din această seară. Persoanele care se bucură de imunitate diplomatică au plecat. Pe uşa aceasta puteţi ieşi din consulat fără să fiţi observat. Noapte bună!

7

„Undeva am greşit”. Gândul acesta îi trecuse prin minte încă în cabinetul lui Grandell.

Atunci nu era sigur, mai degrabă intuia. Ciudata discuţie cu domnişoara von Tilden şi propunerea ei de a părăsi neobservat Consulatul pentru a evita întâlnirea cu inspectorul turc, care ar fi putut să-i dea peste cap planurile, suspendându-i şederea în Turcia, îi creau o stare de nelinişte.

Prin grilajul de fier al grădinii zări maşina poliţiei şi pe îngerul său păzitor sprijinit de unul din stâlpi.

Se întoarse şi se strecură în umbra zidului casei spre fundul grădinii, pe drumul pe care-l cunoştea. Se aplecă privind strada. Observă un poliţist sprijinit de indicatorul staţiei de taxi. Reveni trecând pe lângă stejarul de care, în urmă cu câteva ore, fusese ţintuită fermecătoarea soţie a voluminosului chinez. Zărind un funcţionar în uniformă, ocoli pavilionul descriind un arc larg. Se trezi în faţa zidului înalt din cărămidă. Dintr-un salt, precedat de un elan energic, ajunse sus. Dincolo se întindea o grădină lăsată în paragină.

Îşi dădu seama că apucând-o la stânga va ajunge în străduţa unde era staţia de taxiuri, suficient de departe de locul unde se afla poliţistul. Sări şi se întinse cât era de lung. Piciorul i se agăţase de o conductă. Din fericire nu păţi nimic. Şchiopătând uşor o porni în direcţia în care spera să fie ieşirea. Din prudenţă scoase pistolul şi-i trase piedica. Ajunse mai repede decât îşi închipuise la zidul scund, dincolo de care se afla strada pe care o cunoştea. După ce îşi scutură praful de pe haine o apucă spre hotel, îşi aminti că avea piedica trasă. O lăsă şi-şi puse pistolul, în

buzunarul de la spate. Nu ştia că peste câteva minute avea să regrete gestul acesta. Îl mai despărţeau doar câţiva zeci de metri de aleea pietruită ce ducea spre hotel când i se întâmplă lucrul acela neprevăzut. Mergea încet, meditând asupra greşelii pe care o comisese. Străduţa, destul de îngustă, se întindea de-a lungul unui zid înalt de aproape doi metri. Un singur felinar, aflat în colţul unde strada cotea la dreapta, lumina slab drumul. Ajuns acolo regretă că renunţase să mai ţină pistolul în mână. Ar fi trebuit să se aştepte. Jocul abia începuse. Greşeala comisă îl determinase pe celălalt, care nu dorea să-i fie adversar, să greşească, la rândul său. Reflecţiile acestea avea să le facă însă mult mai târziu.

Ajuns în dreptul punctului de întâlnire a celor două ziduri albe, înalte, care făceau un unghi aproape drept, se împiedică şi asta îi salvă viaţa. Un obiect lucios trecu pe deasupra capului său. Lama se lovi cu zgomot de zidul alb şi ricoşă. Se aruncă şi cu coada ochiului îl zări pe bărbatul care tocmai azvârlea al doilea cuţit. Era Pauli. Se ridică dintr-un salt apucând un pumn de pietriş. Îl aruncă în clipa în care se ferea de celălalt cuţit, astfel încât pietricelele mărunte nu-şi atinseră ţinta. Se întreba câte cuţite o fi având Pauli. Aruncase şapte şi era o minune că niciunul nu-l nimerise, mai ales că era un ţintaş excelent. Smochingul negru i se profila pe zidul alb. Totul durase câteva secunde, dar Kloss simţea că-l părăsesc puterile, iar piciorul scrântit, când sărise zidul, începuse să-l doară. Sărea ca un clovn, profilat pe fundalul alb al zidului, în vreme ce cuţitele cădeau cu zgomot pe caldarâm. Unul, zvârlit rapid, îl atinse la antebraţ. Instinctiv îşi duse mâna la rană, în vreme ce agresorul, sigur de el, se apropie. Atunci se petrecu ceva de neînţeles pentru Kloss. Pauli, gata să arunce cuţitul, se frânse dintr-odată şi se prăbuşi pe caldarâm. Kloss mai apucă să vadă silueta unui bărbat care se

îndepărta. Strângându-şi braţul rănit, alergă spre hotel. Din fericire, recepţionerul lipsea ceea ce-l scuti de explicaţii, ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit în clipa aceea. Îşi luă cheia şi urcă în cameră. Acum, când pericolul trecuse, realiză că fusese cât pe ce să plătească cu viaţa greşeala comisă. Faptul că omul prinţului Mjavanadze încercase să-l ucidă după ce o acuzase pe domnişoara von Tilden n-avea decât o explicaţie – ea era agenta Intelligence Service-ului, iar şeful nimeni altul decât prinţul. Un singur lucru nu-şi explica Kloss – rapiditatea reacţiei. Să presupunem că domnişoara von Tilden trăsese cu urechea la discuţia sa cu consulul şi îi raportase prinţului. Dacă acesta mai era la Consulat, nu-i trebuise prea mult timp. Admiţând că prinţul îi ordonase imediat lui Pauli să acţioneze, faptele se puteau explica. Totuşi, inspectorul interogase probabil persoanele reţinute ca neavând imunitate diplomatică şi era de presupus că între ele se afla şi Pauli. Domnişoara von Tilden ar fi putut să-i omită din enumerarea participanţilor la recepţie pe prinţ şi pe Pauli, facilitându-le retragerea. În acest caz însă n-ar fi putut afla de discuţia lui cu consulul. Era clar că se învârtea deocamdată într-un cerc vicios.

Se gândea la toate acestea în timp ce-şi examina rana. Din fericire era superficială. Îşi înfăşură antebraţul rănit, legând bandajul cu ajutorul dinţilor. Ajunse la concluzia că informaţiile dobândite meritau preţul. La drept vorbind, fără ajutorul acelui necunoscut, ar fi putut să plătească scump. Tocmai se întreba cine să fi fost salvatorul său când sună telefonul.

— Îţi vorbesc din partea lui Teodor.

Îi trebuiră câteva secunde pentru a-şi da seama că omul i se adresase în polonă. Fu incapabil să răspundă.

— Alo, mă auzi? întrebă celălalt. Te simţi rău, eşti rănit?

Vocea aceea, uşor răguşită...

În sfârşit, înţelese.

— Nimic grav. Poţi urca până la mine? Ia şi o sticlă. Vreau să beau de bucurie că pot vorbi în polonă.

— Bine, îţi voi aduce, şi nu numai o sticlă.

Kloss deschise uşa imediat ce auzi bătaia uşoară. Proprietarul hotelului adusese o sticlă, dar şi pansament.

— În primul rând vreau să văd rana, J.23.

După o oră de întrebări şi răspunsuri pe care şi le puneau reciproc doi oameni care se puteau exprima în sfârşit în limba maternă, şeful agenţiei din Istanbul trecu la subiect.

— Rosé a comis o greşeală. Mai precis două. Aflând că deţinătorul contului este Witte, a vrut să constate ce efect va avea deconspirarea asupra consilierului. Se apropiase de masa lui pentru a gusta clipa în care ajutoarea sa îi va comunica telefonic că ştie cui aparţine contul. A doua imprudenţă a fost hotărârea ei de a veni la recepţie. Îţi putea transmite extrasul de cont altfel, eventual chiar prin mine. Nu şi-a dat seama că Witte îi descoperise jocul.

— Mă tem că lucrurile nu s-au petrecut chiar aşa. Cred că iniţial Witte nu şi-a dat seama de rolul Roséi. A greşit neînchizându-şi poşeta în vreme ce-şi refăcea machiajul în holul Consulatului – îi relată pe scurt informaţiile primite de la domnişoara von Tilden. Witte trebuie să fi zărit plicul cu antetul Băncii Centrale în poşeta Rosei, a făcut legătura cu telefonul primit în localul ei şi, când fata, sigură de sine, a acceptat să-l însoţească în pavilion, a ucis-o. Indus în eroare de graba cu care mi-a oferit împrumutul, am fost convins că el e omul pe care trebuie să-l protejez. Dacă aş fi ştiut mai devreme că prinţul este şeful reţelei engleze...

— Dacă ai fi venit de la Café Rosé direct la hotel în loc să te duci la Consulat... îşi privi ceasul. Te vei duce la prinţ. Pentru orice eventualitate o să te conduc cu maşina mea.

— Acum, în toiul nopţii? se miră Kloss.

— Prinţul a fost prevenit. Te aşteaptă.

Automobilul se opri în faţa unei vile în stil pseudo-oriental pe care Kloss avea impresia c-o cunoaşte. Ferestrele luminate de la etaj confirmau faptul că locatarul vilei nu se culcase.

— Revin peste o oră. Mai am nişte treburi de rezolvat. Să nu pleci înainte de sosirea mea.

— Şi consulul? Trebuie să-l calmez, să-i liniştesc conştiinţa de om devotat Führerului.

— Mâine vei avea tot timpul.

— Pentru mâine mi-l programasem pe Witte.

— Nu-ţi bate capul cu Witte. Mă ocup eu. A ucis-o pe Rosé – părea că asta explica totul. Deci, peste o oră.

Aşteptă până când Kloss intră pe terasă şi apoi se îndepărtă grăbit.

Uşa se întredeschise. Îl revăzu pe bărbatul care nu de mult era cât pe ce să-l omoare.

Constată cu oarecare satisfacţie că omul avea capul bandajat. „A încasat-o serios de la şef”, îşi zise Kloss zâmbind în sinea sa.

— Prinţul vă aşteaptă, i se adresă, de parcă atunci îl vedea pentru prima oară.

Mjavanadze îl aştepta în uşa cabinetului. Purta un halat înflorat peste cămaşa de gală.

Fără un cuvânt îi făcu loc să treacă şi-l invită să se aşeze într-un fotoliu mare aflat lângă un lampadar stins în acel moment. Închise cu grijă uşa. Umplu două pahare dintr-o sticlă aflată la îndemână şi se aşeză în faţa lui Kloss.

— Atunci când v-am invitat nu mi-am închipuit că mă veţi vizita atât de repede, spuse prinţul ridicând paharul.

— Îmi cer scuze! Nu e ora cea mai potrivită pentru o vizită.

— Mă bucur că Pauli a dat greş.

— Nici nu ştiţi cât mă bucur eu.

Amândoi pufniră în râs.

— De ne-ar ţine nervii, zise Mjavanadze.

— Era să plătesc cam scump greşeala mea. N-a lipsit mult ca Pauli să mă ţintuiască de perete. Şi asta pentru că şi dumneavoastră aţi comis o greşeală. Am crezut că Witte este omul dumneavoastră şi pentru a-l acoperi...

— Când aţi venit şi când am primit asta – aruncă în faţa lui Kloss un set de fotografii ce-l reprezentau în gară – cunoşteam doar jumătate din rolul pe care-l jucaţi. Am presupus că nu eraţi cel ce voiaţi să treceţi, dar n-aveam de unde să ştiu că sunteţi un personaj atât de complicat. De unde să fi bănuit că doreaţi să ne acoperiţi omul?

— Unu la unu. Remiză. Retrag toate acuzaţiile la adresa domnişoarei Tilden, căci am ajuns la concluzia că cel căruia i se potriveşte mai bine rolul de agent englez este consilierul Witte. E indicat ca domnişoara von Tilden să tacă cel puţin o vreme. Berlinul trebuie convins că dispariţia lui Witte înseamnă sfârşitul agenţiei din Consulat.

— Înţeleg. Nostim e că în ultimul timp domnişoara Tilden nu-mi mai spune nimic nou. Nu v-a surprins c-am aflat atât de repede de discuţia dumneavoastră cu consulul în care aţi menţionat numele ei?

— A tras cu urechea?

— Ea nu.

Deşi e cam târziu putem încerca. Se apropie de comutator şi-l răsuci. Lampadarul de lângă fotoliul lui Kloss se aprinse. Auzi

nişte sunete fără să-şi poată da seama de unde provin – scârţâituri, zgomot de paşi, răsuflarea greoaie a unui om.

— Domnul consul este nervos. Nu poate dormi şi asta din cauza dumneavoastră – îi explică. Am pus unsprezece microfoane, din care trei în cabinetul consulului. Acum înţelegeţi?

— Când aţi făcut asta?

— Oh... înainte de război. În tot cartierul s-au montat instalaţiile de gaz. Cât se poate de simplu. Desigur că instalaţia are unele deficienţe, căci consulul nu citeşte cu voce tare documentele strict secrete. De asta mai avem nevoie şi de domnişoara von Tilden.

— Mai există una, era cât pe ce să-mi rup piciorul din cauza ei. Dacă nu veţi îngropa conductele din grădină s-ar putea să le descopere chiar şi un prost ca Peters.

Abia acum îşi dădu seama Kloss de ce i se părea cunoscută această casă. Trecuse de două ori de lângă ea chiar în noaptea aceea. Era singura clădire de pe partea străzii unde se afla staţia de taxi. O despărţea de Consulat numai grădina aceea părăginită.

— O să-l lichidaţi pe Witte?

— Aici sunt singur, accentuă Kloss.

— Bine, bine. Îl veţi omorî dumneavoastră?

— Aveţi ceva împotrivă?

— Nu. Vreau să vă fac un serviciu. Un schimb obişnuit. O lăsaţi în pace pe domnişoara von Tilden şi intraţi în posesia dosarului complet al lui Witte. Şefii dumneavoastră vor primi tot materialul şi moartea lui va avea un sens. Nu vă întreb cine sunteţi în realitate. Vreau doar să am garanţia că domnişoara von Tilden...

— Dragă prinţe, omul care m-a adus cu maşina ştie despre dumneavoastră atâtea, încât...

Prinţul îl întrerupse:

— Aţi uitat că aici sunteţi singur? Absolut singur, zise el – ridică paharul, – pentru alianţă, aliatule!

Goliră paharele. Prinţul se apropie de fereastră şi privi cerul înstelat:

— Vă mai distraţi mult la Istanbul?

— Câteva zile. De fapt, misiunea mea s-a încheiat. Mai trebuie doar să cumpăr un kilogram de cafea pentru standartenführerul Resmann. Poate chiar două...

VERIŞOARA EDITH

1

Roţile ţăcăneau monoton. Lumina albăstruie a becului îndemna la somn. Edith închise ochii prefăcându-se că doarme. Poate astfel îl va reduce la tăcere pe tânărul locotenent. Urma să plece pe frontul de răsărit şi cu avalanşa aceea de vorbe încerca să-şi mascheze teama de apropiata întâlnire cu „Ivan”.

— Fumaţi? o întrebă el deloc descurajat de tăcerea ei. Observase desigur că nu doarme.

— Mulţumesc, nu, răspunse Edith, cuibărindu-se sub pardesiul negru al uniformei.

Ştia acum de ce n-avea chef să discute cu acel bărbat simpatic ce şedea vizavi de ea în compartimentul de clasa I al trenului Berlin-Lvov. „Berlin-Lvov”, repetă ea. Într-adevăr, numele acesta figura încă pe tăbliţele agăţate de vagoane, deşi trenul nu mai ajungea de mult până la destinaţie. De câteva luni, Lvovul se afla

în mâinile duşmanului. În clipa aceea îşi dădu seama că, asemeni tânărului locotenent, o cuprinsese frica. Pur şi simplu îi era frică.

Teama aceasta se instalase în urmă cu două săptămâni când şeful ei, care lucra în biroul şefului de gară din Viena, îi înmânase acel plic lucios.

— Trebuie să ne despărţim, Edith, îi spusese, scărpinându-se pe obrazul de mult nebărbierit cu proteza mâinii drepte îmbrăcată într-o mănuşă neagră. Îmi pare rău. Vei pleca în răsărit, în Gubernia Generală.

Ochii lui albaştri, înroşiţi de nesomn, exprimau o tristeţe sinceră.

— Ordinul e ordin, exclamă ea.

Rupse plicul şi găsi denumirea unui oraş din centrul Poloniei unde urma să se prezinte într-o anumită zi în calitate de telefonistă la Statul major al grupului de comandă. Atunci simţise pentru prima oară teama aceea. Inexplicabilă, nejustificată, dar persistentă. Era adevărat că ruşii ajunseseră până la malul drept al Vistulei, dar Edith Lausch spera ca eşecurile pasagere să fie urmate de victorii. Nu-i era frică de front. În 1940 se oferise să lucreze în serviciul auxiliar din dorinţa de a fi cât mai aproape de linia frontului.

Şi totuşi, numele acestui oraş o îngheţa. Fusese acolo aproape cu patru ani în urmă. Scena îi reveni clar în memorie: intra pe poarta întunecoasă a unuia din cele mai elegante case. Polonezii fuseseră de mult evacuaţi şi în casele bune locuiau numai nemţi. Edith, funcţionară de grad inferior, ocupa o cămăruţă la etajul trei, probabil o fostă cameră de serviciu. În seara aceea se întorsese de la slujbă obosită cu unica dorinţă de a se culca cât mai repede. Când a cotit spre dreapta, spre casa scării din marmură falsă, ornată cu preţioase statui din ghips, a auzit împuşcătura. La primul etaj se trânti o uşă şi aproape

concomitent auzi o a doua împuşcătură. Instinctiv se lipi de perete. Zări silueta unui bărbat care cobora scările în salturi, îndreptându-se spre ea.

Smulse pistolul din toc strigând isteric: „Sus mâinile”. Bărbatul plonjă spre ea, o împinse şi Edith căzu. La fel de speriat, omul în pardesiu deschis dispăru pe poartă.

Se ridică în coate cu intenţia de a-l urmări, dar un al doilea bărbat, care apăruse dinspre scări îi smulse arma. O fracţiune de secundă, Edith îi văzu chipul desfigurat de furie sau de spaimă. Poalele impermeabilului negru de ofiţer S.S. o loviră peste faţă. Vru să întindă mâna după revolverul căzut, dar cizma bărbatului îi ţintui palma pe treptele scării. Ţipă de durere şi abia după ce bărbatul dispăruse, înghiţit de întuneric, fu în stare să se ridice. Clătinându-se se sprijini de uşa cea mai apropiată. Bătu în ea cu pumnul. Nu înţelegea cum omul care locuia în acea cameră nu fusese trezit de ţipătul ei şi nici de împuşcături. Când se deschise uşa şi recunoscu în omul în pijama pe micul căpitan de infanterie Schneider, nervii îi cedară. Plângând îi căzu în braţe.

Nu, amintirea aceasta era neplăcută. Şi Edith o alungă ca pe o muscă agasantă. Deschise ochii. Tânărul locotenent părea că asta aştepta se.

— Am cafea în termos, nu vreţi să beţi?

— Aş fuma o ţigară, zise Edith.

Îi oferi foc, încercând să se apropie, dar ea mai avea în faţa ochilor scena aceea petrecută în urmă cu aproape patru ani.

— Dormiţi cu ţigara aprinsă.

Tânărul locotenent îi atinse braţul cu delicateţe. Edith tresări de parcă într-adevăr ar fi aţipit. O cuprinse mila de acel băiat care în curând putea pieri sau rămâne fără o mână ori un picior, cu faţa degerată sau cu capul acoperit de arsuri. Se surprinse ruşinându-se că evitase timp de câteva ore să discute cu tânărul

care de fapt îi plăcea. Poate că pentru el aceasta era ultima conversaţie cu o femeie înaintea deznodământului tragic care-i aştepta pe toţi deopotrivă. Gândul acesta o înfricoşă. Reuşi totuşi să-i zâmbească tânărului ofiţer.

— E de acasă? întrebă ea.

— Da, confirmă el şi brusc se întristă.

Edith cunoştea expresia asta. Ştia ce înseamnă, în cel de-al cincilea an de război, casa părintească bombardată, tatăl sau un frate dispărut undeva în marea câmpie rusă. Nu întrebă nimic. Nu dorea să ştie. Acoperi cu palma mâna locotenentului şi-i spuse: „vom înainta din nou”, deşi credea în asta mai puţin ca oricând.

Locomotiva frână puternic şi şocul o aruncă în braţele locotenentului. Cu un scârţâit prelung, trenul se opri. Băiatul îi dădu drumul şi rămase cu mâinile atârnând. Stătea aşa, stingherit, şi astă îi dădea un aer copilăresc.

— Mă duc să văd ce s-a întâmplat, rosti el, mulţumit că găsise o ieşire din acea situaţie delicată.

Edith se reaşeză pe canapea, amuzată şi în acelaşi timp uşor emoţionată de stângăcia băiatului. „Parcă e un licean înainte de bacalaureat”, gândi ea, deşi locotenentul nu putea fi mai tânăr decât cu doi-trei ani. Cu un gest maşinal luă o revistă ilustrată. Pe prima pagină era fotografia unui soldat care îmbrăţişa nişte copii sub un pom de iarnă. Cel de-al cincilea Crăciun de la începutul războiului. Cu litere grase era tipărit un citat din ultima cuvântare a Führerului: „Vom învinge sau vom pieri”. Edith remarcase că acest „sau” apăruse de câtăva vreme în cuvântările oficiale. Reîntâlnindu-l simţi din nou că o cuprinde frica.

— Plecăm imediat – locotenentul îşi recăpătase siguranţa de sine sau reuşea să se stăpânească – iarăşi bandiţii aceia. Au

încercat să arunce în aer viaductul. Din fericire au dat greş. În ce mă priveşte, zâmbi el larg, copilăreşte, n-aş fi avut nimic împotrivă – la privirea ei interogativă adăugă – aş fi stat mai mult cu dumneavoastră. Nu sunt prea grăbit să ajung la „Ivan”.

„Într-adevăr”, gândi Edith, „e ca un elev scos la tablă când se aşteaptă mai puţin”.

2

Sergentul care păzea viaductul dădea nişte explicaţii confuze. Între gulerul neregulamentar încheiat şi şapcă se zărea fularul ridicat pentru a-i proteja urechile.

Arăta ca o babă, dar nici Oberleutnant Kloss, nici maiorul Broch nu dădură importanţă acestui fapt.

— Asta au făcut-o dimineaţa, în timp ce se schimbau santinelele. Naiba ştie de unde au aflat ora schimbului. L-au ucis pe feldwebelul Troschke şi l-au rănit grav pe mitraliorul Grüber. Din fericire, băieţii de la staţie au auzit împuşcăturile. Drezina era pregătită, astfel c-am ajuns aici la trei minute după plecarea lor. Când credeam că totul s-a terminat s-a produs explozia. Soldaţii au sărit din drezină şi s-au dispersat. Le-am ordonat să se culce, crezând că viaductul se va prăbuşi sau va urma o altă explozie.

— N-a fost decât una, preciză Kloss, căci o parte din încărcătură n-a luat foc. O singură traversă a fost uşor deteriorată, dar circulaţia se poate desfăşura normal.

— Nu v-aţi pus întrebarea cum au reuşit să traverseze câmpul minat? Singurul drum dinspre râu către viaduct trebuie să fie minat. Îi voi rupe urechile lui Schneider. Din fericire m-am ales doar cu o sperietură, altfel ar fi trebuit să-l predau tribunalului militar.

— Scuzaţi-mă, domnule maior, spuse Kloss, Schneider e nevinovat. Am inspectat terenul alaltăieri, era minat.

— Credeţi că ştiau planul de minare?

— Este o ipoteză pe care n-o putem exclude.

Nu continuă, căci dinspre trenul oprit se apropia în fugă un locotenent.

Văzându-l pe Broch, începu cu formula „Domnule maior...” Acesta îl opri cu un gest.

— Ce s-a întâmplat? Puteţi să vă întoarceţi. Veţi pleca imediat.

Cu un gest îl expedie pe sergent spre locomotivă. Omul alergă greoi, neîndemânatic, probabil din cauza hainelor îmbrăcate una peste alta pentru a-l proteja de frig.

Locomotiva scoase un fluierat timid, parcă pentru a nu-i stârni pe periculoşii bandiţi polonezi care s-ar fi putut afla în pădurile învecinate.

Broch îl apucă pe Kloss de braţ şi-l conduse până la autoturismul de campanie al cărui motor trepida ritmic. Probabil că şoferul nu-l oprise de frică să nu aibă dificultăţi la pornire.

— Este a doua tentativă de a arunca în aer viaductul. Se pare că acţiunea are o mare importanţă pentru ei.

— Vă surprinde? Constituie cea mai directă cale de comunicaţie cu frontul.

— Frontul se apropie tot mai mult. Vă mai vine să credeţi că ne-am aflat la porţile Moscovei, domnule Kloss?

— N-avem motive să fim îngrijoraţi, rosti Kloss indicându-i-l cu capul pe şoferul atent la discuţia lor.

Acesta trăgea dintr-un chiştoc pe care-l ascundea cu grijă în palmă.

— Plecarea, ordonă Broch.

Abia când zgomotul motorului le acoperi vocile îi spuse „mulţumesc, Kloss!”

— Abwehrul trebuie să vegheze asupra moralului armatei, îi răspunse Kloss surâzător.

Maşina intrase pe străduţele pietruite ale oraşului,

— Opreşte, spuse Kloss, bătându-l pe umăr pe şofer, am treabă.

— Sper că n-aţi uitat de invitaţia pentru revelion. Am o surpriză pentru dumneavoastră.

— Sunt nerăbdător, domnule maior. Rămâne cum am stabilit. Pe la unsprezece putem începe cheful.

— Da – Broch aprobă din cap – nu ne-a mai rămas decât să ne îmbătăm.

Îi făcu semn şoferului şi maşina se îndepărtă cu viteză. „Broch”, gândea Kloss mergând de-a lungul caselor mizere de la periferie, «eşti trist, Broch, nu poţi fi înşelat de comunicatele umflate ale O.K.W-ului. Eşti un ofiţer prea bun pentru a crede în „scurtarea frontului” şi „desprinderea avantajoasă de inamic”. Simţi că sfârşitul se apropie, că totul este inutil şi că nu poţi face nimic».

Kloss aproape că-l îndrăgise pe Broch. Îi aprecia simţul realităţii, acel fair play de cercetaş. Broch era o fire deschisă şi-i plăcea anturajul tinerilor ofiţeri. La vârsta sa şi cu cunoştinţele sale trebuia să fie general. Fusese cândva în O.K.W. Şi părea că

va ajunge un factor important în Statul Major, dar o critică exprimată la adresa unei decizii a „genialului conducător”, pe care un binevoitor o comunicase imediat acolo unde trebuie, a pus capăt unei cariere ofiţereşti care se anunţa strălucitoare. Kloss mai ştia că Broch era orb, asemeni tuturor acelor tineri ofiţeri din primul război, cadrele de mai târziu ale Reichswehrului[48], temelia de astăzi a conducerii Germaniei. Când îşi vor recăpăta în sfârşit reflexul oprimat al răzvrătirii – Kloss îşi aminti de evenimentele din iulie trecut – nu vor urmări decât eliminarea gefreiterului idiot, fără a-şi da seama că generalii germani nu au nicio şansă să salveze Reichul înainte de catastrofa finală.

Traversă piaţeta străjuită de ruinele unei sinagoge incendiate şi intră pe o stradă îngustă, pustie la ora aceea, interdicţia fiind în vigoare deşi începuse să se lumineze de ziuă. Trecu pe lângă o casă din lemn, vopsită în galben, cu o firmă de ceasornicar. Privi în jur, merse vreo trei paşi de-a lungul unui gard înalt din scânduri bine încheiate şi împinse poarta care cedă imediat în ciuda lacătului mare, ruginit, care lăsa impresia că nu mai fusese folosit de ani de zile.

Ajunse în spatele casei galbene, prin a cărei fereastră camuflată se strecura o dâră de lumină.

Bătu în geam de trei ori şi când uşa se deschise pătrunse sigur de sine în întunericul care domnea în verandă.

Trecu pe rând prin două încăperi întunecoase şi ajunse în camera ce comunica cu magazinul ceasornicarului, luminată de flacăra tremurândă a unei lămpi de carbid. Un bărbat cu faţa pământie, cu ochii duşi în fundul capului îşi scoase căştile şi le

48 Armată a Reichului între anii 1919-1935.

puse alături de cutia unui radioreceptor pe unde scurte, privindu-l întrebător pe Kloss.

— Din nou nimic, spuse Kloss furios. Ce idioţi aţi trimis! Explozia a smuls doar tencuiala stâlpului. Asta a fost tot.

— Mătuşa Suzana – bărbatul îşi trecu palma peste pleoape de parcă ar fi vrut să-şi alunge somnul – ne cere să terminăm cu viaductul cel târziu în 7 ianuarie.

Kloss zâmbi. Zâmbea de fiecare dată când auzea „mătuşa Suzana", deşi asta se întâmplase de multe ori şi el însuşi folosise nu o dată această denumire cifrată a Centralei. Îi oferi radiotelegrafistului o ţigară şi-l privi cum savurează primul fum. Abia atunci îşi dădu seama cât era de obosit bietul om. Nu se putuse stăpâni şi aruncase acele cuvinte pe care acum le regreta. Ceasornicarul n-avea nicio vină. Puse pe masă un pachet de ţigări Juno, aproape plin.

— Fixează-mi o întâlnire cu Bartek. Trebuie să iau legătura direct cu el, zise Kloss părăsind încăperea.

3

Nu trecuse o jumătate de oră şi Edith aflase aproape totul despre noua sa colegă de cameră şi de serviciu. Greta se bucura cu adevărat de sosirea Edithei Lausch căci erau de aceeaşi vârstă. La câteva minute după ce ajunsese în camera aceea mobilată fără gust, din clădirea ce servea drept hotel pentru angajaţii civili,

feroviari şi femeile din serviciul auxiliar, Greta îi şi ceruse Edithei permisiunea de a i se adresa pe nume. Era sătulă de fosta colegă de cameră care fusese trimisă acasă, în patrie, cu câteva zile în urmă, fiind într-o deplorabilă stare de nervi.

— Mă bucur că vom sta împreună, sporovăia Greta, n-o mai puteam suporta pe nebuna aia. Totul o deranja, – fumul de ţigară, dezordinea din cameră. Odată, când i-am luat din greşeală prosopul, am crezut că o să mă împuşte. Dormea cu pistolul sub pernă. A lucrat la Minsk, la Gestapo, de acolo s-a obişnuit să doarmă cu arma sub cap. Bolnavă. De altfel, toţi ne îmbolnăvim aici, în oraşul ăsta sumbru. Aproape zilnic teroriştii polonezi ne atacă.

— Am constatat, spuse Edith. Oraşul m-a impresionat neplăcut.

În timp ce-şi aranja lenjeria în dulap îşi aminti întâmplarea din noaptea aceea din urmă cu patru ani. După ce se liniştise, urcase împreună cu căpitanul Schneider, un vienez mărunţel şi caraghios. La primul etaj, într-un apartament somptuos locuia amtsleiterul local. Acesta plecase la Berlin în urmă cu câteva zile, probabil pentru a contribui la „rezolvarea problemei evreieşti”. În acea vreme, oraşul era „Judenfrei”[49]. Înghesuiţi la început pe străzile înguste ale cartierului Zatora, evreii din oraş fuseseră transferaţi în ghetourile din Varşovia şi Łódź.

În apartament se afla soţia amtsleiterului, o blondă înaltă, cu părul strâns într-un coc şi fiica lor de doi ani, o puştoaică cu ochi albaştri care smiorcăia continuu. Edith le cunoştea din vedere.

Când a ajuns împreună cu Schneider la etajul I, primul lucru pe care l-a remarcat a fost braţul spart al statuii de ghips aflate

[49] Interzis evreilor.

într-o nişă şi numai după aceea uşa întredeschisă a apartamentului. Schneider intrase primul, cu revolverul pregătit.

Fasciculul de lumină al lanternei descoperi pe rând, aşternutul răvăşit, mobilele răsturnate, hârtiile împrăştiate. Deodată, căpitanul stinse lanterna şi o apucă pe Edith de umăr.

— Coboară la mine în cameră şi dă telefon la Gestapo.

Când Edith vru să mai facă un pas pentru a-şi confirma presimţirea, căpitanul o împiedică:

— N-are rost, femeia şi fetiţa sunt moarte.

— Banditii polonezi! exclamase ea atunci.

— Pare a fi un jaf obişnuit. Amtsleiterul s-o fi pricopsit când a lichidat ghetoul.

Edith simţise nevoia să protesteze căci atunci nu putea admite încă faptul că un înalt funcţionar german, numit în această funcţie de către conducător şi partid, ar putea face ceea ce sugera Schneider. Nu protestase, căci îi pierise graiul cuprinsă de ură împotriva polonezilor – rasa aceea inferioară – care se furişau la adăpostul întunericului şi asasinau femeile şi copiii germani.

Greta tăcu brusc, dându-şi probabil seama că Edith n-o auzea.

— Continuă, te ascult, o îndemnă Edith de parcă i-ar fi fost frică de tăcere.

De fapt, urmărind imaginile acelui film ce i se fixase în memorie, o auzise pe Greta care-i rezuma o filosofie de viaţă: să uiţi de război, să nu te gândeşti la nimic, să te distrezi, să bei şi să te bucuri de viaţă. Era o sentimentală şi ridica relaţiile sale pasagere cu bărbaţii la rangul de mari iubiri, pasiuni, aventuri minunate. Uita de fiecare dată că în urmă cu cinci minute spusese despre Horst la fel ca despre Erik – „a fost cea mai mare dragoste a vieţii mele”. Greta spera că găsise în Edith o prietenă şi o viitoare companie la formidabilele chefuri cu şampanie, atât de jalnice în realitate, organizate la cazinoul ofiţerilor. Edith nu

se obosi s-o contrazică, ci se mulţumi să constate în sine că predecesoarea ei nu dusese o viaţă uşoară în compania Gretei. Era mulţumită că Greta vorbea continuu şi-i permitea să se întoarcă la evenimentele petrecute în urmă cu patru ani.

N-a mai stat mult în oraşul acela. La câteva zile după noaptea de pomină sosise un plic lăcuit în care se afla ordinul ei de plecare. Fusese la Salonic, apoi în sudul Franţei şi în ultima perioadă la Viena. Turistă fără voie, azvârlită de ici, colo de hotărârea unor şefi anonimi, conduşi de creierul celui mai mare conducător din istoria Germaniei, cunoscuse Europa ocupată. O condusese la gară mititelul căpitan Schneider, cu o curtoazie demodată de consilier juridic vienez, funcţie pe care o avea în viaţa civilă. Edith fusese surprinsă constatând că o duce pe nişte străzi înguste, întortocheate. Îşi închipuise că Schneider a evitat centrul pentru a lungi pe cât posibil drumul şi timpul petrecut împreună. Era uşor amuzată. Abia când ajunse în gara ce domina oraşul şi piaţa lui pătrată, înţelese că juristul ocolise centrul cu bună ştiinţă, în aerul transparent se înălţa fumul albăstrui al salvei de carabine. Asta îi atrase atenţia. Zări zidurile albe ale bisericii şi gloata compactă din rândul cărora căzuseră seceraţi cei loviţi de prima salvă.

— Cincizeci, preciză Schneider, în schimbul soţiei şi copilului amtsleiterului.

— Au fost doar doi, constată Edith, nu din milă pentru cei seceraţi de gloanţe, ci dintr-o pornire de cinste elementară.

Schneider se mulţumi să tacă. În noaptea crimei îi scăpase o remarcă nu prea măgulitoare la adresa amtsleiterului. Se temea de Edith. Chiar pentru el, deprins cu rigorile legii, disproporţia aceea de cincizeci la doi era izbitoare. Căpitanul se uită la ceas, dându-i fetei să înţeleagă că trebuie să se grăbească.

Prosoapele erau aranjate, aşternuturile curate stăteau întinse pe patul acela care nu demult aparţinuse unei femei ce-şi datora boala şederii în Rusia şi Polonia.

Greta, plină de bunăvoinţă, se repezi s-o ajute pe Edith să întindă pătura. Continua să vorbească. De astă dată relata despre un băiat care pur şi simplu o cucerise. Poate pentru că, spre deosebire de alţii, nu-i dădea nicio atenţie.

— Un blond înalt, bine făcut. Îmi plac la nebunie blonzii. Are ceva misterios şi câteodată pare absent. Anul acesta nu i-a reuşit, dar în cel care vine e sigură că-l va învârti pe deget pe Oberleutnantul Kloss.

— Cum se numeşte?

Edith deveni dintr-o dată atentă.

— Oberleutnant Hans Kloss. Îl cunoşti?

Greta părea surprinsă că Edith rupsese tăcerea, de parcă s-ar fi obişnuit să nu fie întreruptă.

— Dumnezeule, Hans. După atâţia ani. Oare mă mai recunoaşte?

— Chiar îl cunoşti, Edith? Te implor, dă-i întâlnire undeva să-mi faci cunoştinţă cu el. Ăsta e o stâncă, nu bărbat.

Edith zâmbi unei amintiri plăcute şi îndepărtate. În sfârşit, ceva agreabil în această zi a amintirilor triste. Cotrobăi prin geamantan şi scoase un plic cu fotografii. Căută îndelung şi găsi o fotografie de amator, îngălbenită de vreme.

— Îl recunoşti?

I-o întinse Gretei.

— Ăsta e un ţânc.

— Fotografia datează din ’36. O întoarse. Greta putu citi peste umăr dedicaţia: „Edithei, pe care n-am s-o uit niciodată – Hans”.

— Seamănă?

— Parcă... puţin. Ţi-l cedez. Este al tău. De altfel am aici o simpatie – adăugă ea cu o indiferenţă nu prea bine mimată – se numeşte Brunner, tot atât de prezentabil. Ştii, e tipul acela de bărbat dur... Lucrează la Gestapo.

Remarcând că Edith continua să privească dedicaţia, adăugă:

— Vei avea ocazia să constaţi dacă bărbaţii se ţin de cuvânt.

4

Kloss avusese o zi îngrozitoare. Îl scoseseră cu noaptea în cap la viaductul acela blestemat. Abia apucase să se bărbierească şi să înghită bucata de pâine cu miere artificială, pe care i-o pregătise Kurt şi fusese chemat la general. Îşi opări buzele bând în grabă surogatul de cafea, străbătu în fugă cele câteva străzi până la Statul Major al grupului, unde timp de două ore fu nevoit să asculte instrucţiunile şi indicaţiile privind amplasarea câmpurilor de mine. Singurul câştig a fost că reuşise să afle acolo de noua dislocare a artileriei, lucru care o interesa precis pe mătuşa Suzana. Înainte de a se duce la birou, fusese nevoit să se repeadă în capătul opus al oraşului, la biroul de cazare al militarilor, unde urma să găsească nişte sticle de vin din partea ofiţerului de acolo, o mică atenţie pentru un serviciu pe care i-l făcuse cândva. Ajuns, constată că o nimerise prost. Era aglomeraţie căci se împărţeau raţiile de ţigări şi vodcă suplimentare cu ocazia Anului Nou. Nu renunţă şi se întoarse

încărcat cu sticle şi pachete de ţigări. Constată că, în ciuda înţelegerii, Kurt dispăruse. Îşi zise că plecase la Cazino unde avea o iubită. Telefonă fără a-l băga în seamă pe feldwebelul Jacobs, grefierul lui, care adusese nişte hârtii urgente ce aşteptau avizul Oberleutnantului.

— Du acasă sticlele astea, i se adresă el lui Kurt care apăru în sfârşit, cu o mutră spăşită. O sticlă poţi s-o bei în sănătatea mea, împreună cu Marguerita.

— Mulţumesc, domnule Oberleutnant, exclamă Kurt uşurat că scăpase atât de ieftin.

— Să faci lună casa.

— Bineînţeles, domnule Oberleutnant.

Se întoarse pocnindu-şi călcâiele şi fu gata să dea peste sturmbannführerul Brunner care, ca de obicei, apăruse pe neaşteptate în cadrul uşii.

— Servus, Hans. Trebuie să discutăm. Ai aflat ce figură urâtă ne-au făcut partizanii?

— Au încercat...

Kloss împinse către Brunner un scaun.

— După Anul Nou le venim de hac. Vom aduna rezerve din întreaga Gubernie.

Nu se aşeză, ci începu să se plimbe prin încăpere cu mâinile la spate.

— Atunci vom discuta despre asta după Anul Nou, i-o reteză Kloss.

Brunner se opri în mijlocul camerei, uimit, privindu-l de parcă aştepta ceva.

— Heil Hitler, zise el în silă.

Ieşi numai după ce telefonul de pe biroul lui Kloss începu să sune. Dacă n-ar fi plecat ar fi putut observa o curioasă schimbare pe faţa lui Kloss.

— Oberleutnant Kloss? La telefon Edith Lausch.

Kloss simţi că-i tremură mâna în care ţinea receptorul.

— O clipă!

Puse telefonul de o parte, îşi şterse fruntea transpirată şi îşi aprinse o ţigară. Când fu convins că-şi poate controla vocea vorbi:

— Chiar tu eşti, Edith?

— Eu. Nu te aşteptai? Nu mai speram nici eu să te mai revăd. Şi asta... tocmai în oraşul acesta...

Apoi mai auzi că fata aflase cu totul întâmplător de prezenţa sa în oraş şi că dorea să-l revadă cât mai curând. Se declară de acord şi-o asigură că la rându-i abia aştepta s-o întâlnească. Într-un moment pe care-l consideră oportun îi reaminti de vacanţa din ’36 şi de faptul că probabil s-au schimbat amândoi foarte mult. Fără să-şi dea seama prea bine ce face, îi dădu adresa şi o invită la el la unsprezece seara. Fu de acord, poate prea repede, s-o aducă şi pe colega sa care dorea de mult să-l cunoască...

Îi repetă de câteva ori, cât de mult se bucură să-şi revadă verişoara (poate mai mult decât verişoară, adăugase Edith) până să pună receptorul în furcă şi să evalueze situaţia creată.

Primul impuls îl îndemna să fugă. Să lase totul baltă şi să fugă. Apoi începu să raţioneze: „Îi semănam lui, au trecut opt ani, este imposibil să... Edith Lausch este fiica cea mai mică a mătuşii Hilda”, repetă el, probabil cu voce tare, căci surprinsese privirea uimită a lui Jacobs.

— Aţi spus ceva, domnule Oberleutnant, îşi aplecă serviabil spre Kloss chipul rotund şi spin.

— Nimic, nimic.

Se îndreptă spre cuier şi-şi puse pardesiul fără a face niciun efort să-şi mascheze proasta dispoziţie.

— Permiteţi, domnule locotenent. Trebuia să citiţi şi să referiţi asupra acestor instrucţiuni.

Jacobs se aplecă cu acel amestec de umilinţă şi insistenţă tipice micului funcţionar.

— La anu', spuse Kloss...

Jacobs aprecie gluma. Kloss urma să primească din partea lui cele mai bune urări, să intre la rându-i în cabinetul şefului pentru a-l felicita, s-o sărute pe obrazul întins spre el pe roşcata Fredka, secretara şefului, abţinându-se să tragă cu ochiul la documentele întinse pe birou. În tot acest timp îl obseda un singur gând: „Trebuie să ştiu totul despre Edith Lausch”.

5

Kloss ajunse acasă frânt de oboseală. Răsuci încet cheia în broasca uşii camerei sale, prea mare pentru o singură persoană. Înainte de război, casa aceea urâtă, din cărămidă roşie, fusese sediul unei şcoli de meserii. Ofiţerii erau cazaţi acum în fostele săli de clasă. La început nu se simţise bine în acea clădire care putea adăposti cu uşurinţă două plutoane de soldaţi. În urma unei întâmplări neobişnuite ajunse să-şi îndrăgească camera. Într-o noapte îl treziseră nişte bătăi insistente în uşă şi somaţia – „Deschideţi, Gestapoul”. Constată că era o glumă nesărată, a lui Brunner care pătrunsese aici însoţit de camarazii săi în căutarea alcoolului. În cele câteva secunde, înainte de a-şi da seama

despre ce e vorba, îndrăgise această cameră graţie spaţiului de zece metri care despărţeau patul de uşă, permiţându-i să trimită pe lumea cealaltă câţiva gestapovişti înainte de a pune mâna pe el...

Îşi scoase cizmele, îşi aruncă tunica şi se întinse. Făcuse tot ce se putea face. Avea în faţă câteva ore de aşteptare şi o incertitudine – va reuşi? Nu-i plăcea să aştepte. În astfel de momente prefera să doarmă. Astăzi îi era uşor, căci această ultimă zi a anului 1944 fusese plină de neprevăzut şi deosebit de obositoare. Trebuia să reuşească. Reuşise de atâtea ori. Cu aceste gânduri adormi.

Îl trezi zgomotul unei bătăi în uşă. Înainte de a spune „intră” îşi reaminti de ce voia să fugă şi de ce se refugiase în acel somn izbăvitor – verişoara Edith, tovarăşa de joacă din copilărie... dragostea din tinereţe...

În uşă apăru Kurt.

— L-a adus băiatul de la ceasornicar, spuse el.

— Mulţumesc, Kurt.

Kloss luă din mâinile ordonanţei un ceas deşteptător mare, demodat.

— Eşti liber până mâine. Poţi să pleci la Marguerita ta. Stai o clipă. Am pentru tine un cadou de Anul Nou.

Îi întinse un baton de ciocolată.

Kurt salută fără să-i mulţumească. Îşi cunoştea bine şeful şi intuia cu precizie când Oberleutnant Kloss dorea să rămână singur. Era un astfel de moment. Kurt ieşi reflectând la tortul de ciocolată pe care Marguerita l-ar putea pregăti dacă i-ar duce acum batonul. Şi lui Kurt nimic nu-i plăcea mai mult decât tortul de ciocolată.

Kloss aşteptă până când nu mai auzi ecoul paşilor lui Kurt pe coridorul lung şi întunecos, ce mirosea a praf. Abia apoi răsuci

cheia în broască şi se apropie de fereastră cu deşteptătorul în mână. Mai mult din obişnuinţă decât din necesitate puse pe pervaz revolverul cu piedica ridicată. Apăsă şi partea din spate a deşteptătorului sări ca împinsă de un arc. Scoase un sul din foiţă şi citi cele câteva rânduri scrise mărunt: „Mătuşa Hilda are reumatism. Ultima scrisoare în ’38. Ultima întâlnire în ’36 la moşia unchiului Weisenberg. Plimbări cu barca. Declaraţia sub o tufă de liliac. Pavilionul din grădină. Luna.”

— Nu-i cine ştie ce, mormăi el. Bună şi asta.

Căzu pe gânduri. Îşi aminti de săptămânile petrecute în chiliile scunde ale clădirii în care-şi avea sediul contraspionajul din Minsk. Un ofiţer sovietic interoga ore în şir un om cu care, din fericire sau din nefericire, semăna atât de mult. El nu trebuia decât să asculte şi să observe omul prin geamul care pe partea cealaltă părea oglindă. Trebuia să-i studieze mimica, gesturile, felul în care fuma. Într-una din zile îşi dădu seama că în cele două luni de când îl observa pe Hans Kloss nu-l văzuse niciodată râzând. Îi comunică asta lui Grişa, ofiţerul care-l interoga pe Kloss şi la următorul interogatoriu acesta se strădui din răsputeri să aducă un zâmbet pe faţa îngrijorată a neamţului. Îi spuse chiar o anecdotă picantă, dar fără niciun efect.

„N-ai ce-i face, asta e, trebuie să zâmbeşti în felul tău. Noroc că nu vei avea prea multe ocazii să râzi”, îi spusese Grişa. Ocazii se mai iviseră, dar presimţea că seara aceea nu-i va oferi niciuna. Se strădui să-şi amintească ce spusese celălalt despre Edith. Vorbea în silă. Nu înţelegea de ce i se pun acele întrebări, scopul şi motivele. N-avea de unde să ştie că alături, în spatele oglinzii, cineva care se temea să se mişte ca nu cumva să scârţâie scaunul uzat, îl urmărea cu atenţie. Câte ceva reuşiseră să scoată de la el.

Făcea eforturi să-şi aducă aminte. Îl cuprinse neliniştea când constată că nu reuşeşte să-şi amintească de momentul zilei (sau

nopţii) în care plimbându-se cu barca pe iazul acoperit cu mătasea broaştei (aflase asta atunci sau era produsul propriei imaginaţii), Edith, vrând să rupă un crin de apă se aplecase prea mult şi căzuse în lac. Hans o ajutase să iasă. Apa nu era prea adâncă, dar fata nu ştia să înoate. O trăsese afară cu rochia udă lipită de corp, acoperită de mătasea broaştei. „De asta mi s-a întipărit în minte blestemata aceea de mătase”, spuse el cu voce tare.

Edith îl rugase să se întoarcă – se surprinse gândind parcă într-adevăr lui i se adresase fata şi nu acelui Hans Kloss născut la 5 octombrie 1921 la Klajpedo. Îşi scosese rochia, o clătise şi o întinsese la soare ca să se usuce. Se ascunsese într-o claie de fân proaspăt cosit. Abia apoi îl strigase. Oare atunci o sărutase pentru prima oară Hans Kloss pe Edith Lausch sau altă dată? Ea avea treisprezece ani, iar el cincisprezece.

Reciti textul mesajului – reumatismul mătuşii Hilda, pavilionul, luna... Scoase bricheta, arse bucăţica de hârtie şi puse capacul la locul său. Nimeni n-ar fi putut bănui că ceasul acela vechi, care se strica mereu şi pe care Kurt îl blestemase de atâtea ori, sătul să-l tot ducă la ceasornicar, juca de fapt rolul unui plic obişnuit.

Aranjă paharele pe masă, aduse sticlele şi nişte sandviciuri (cu carne conservată) pregătite de Kurt, în vreme ce se întreba cărui fapt se datora întreruperea corespondenţei cu Edith în ’38. Dacă ar mai putea acum să discute măcar un sfert de oră cu omul acela care se afla undeva în fundul Rusiei, într-o celulă, bine hrănit şi tratat cu blândeţe. („Îl vom răsfăţa şi-l vom îngriji, doamne fereşte să nu răcească. Nu se ştie când ne mai poate fi de folos acest neamţ”, îi spusese Jakubowski la despărţire). Şi, într-adevăr, mai avuseseră nevoie de el. I-au mai smuls câteva informaţii. Dar cum să sintetizeze sentimentele unui puşti de

cincisprezece ani într-o radiogramă scurtă, căci nu-şi puteau permite o emisie mai lungă care să pericliteze securitatea staţiei de radio. Dacă ar fi ştiut atunci că o va întâlni pe Edith Lausch, că fata îşi va aminti de Hans Kloss...

Era pregătit pentru întâlnirea cu unchiul Helmuth, asesor la tribunalul din Królewiec. Privise ore în şir chipul brăzdat al bătrânului birocrat prusac pentru a-l putea recunoaşte la prima vedere. Şi când a fost nevoie l-a recunoscut. Dar Edith nu era un domn în vârstă cu nasul ascuţit şi un neg în bărbie. Îi văzuse fotografia, însă şi-o amintea vag – blondă, foarte blondă, cu nişte cozi groase şi lungi. Opt ani. Fetiţa de treisprezece ani devenise femeie. Suferise transformări radicale. „Îmi e îngăduit să n-o recunosc”, se autolinişti el. „Dar ea, ea mă va recunoaşte”? Şi Hans Kloss avea dreptul să se schimbe în aceşti ani. Dintr-un adolescent nesărat se transformase într-un bărbat. Dar semnul particular... Se apropie de oglindă şi-şi privi cicatricea de sub urechea dreaptă.

Aşeză tacâmurile, întinse faţa de masă. Mai rămăsese cel puţin o oră până la sosirea musafirilor. Dacă nu cumva vor întârzia. Nu, Edith nu va întârzia. Dorea atât de mult să-l revadă. Fusese nevoit să se scuze sub pretextul muncii de la birou când fata îi propusese să se vadă imediat. O fi drăguţă? Celălalt afirmase că e frumoasă. Dar poate fi luată în considerare impresia unui puşti de cincisprezece ani? Din fotografiile de amatori insuficient de clare nu prea puteai să-ţi dai seama. Trăsăturile feţei îi erau destul de regulate, ochii de culoare deschisă, probabil albaştri sau cenuşii, părul bogat. Poate că e frumoasă. Asta îl linişti puţin, deşi nu-l interesa de fapt dacă verişoara lui Hans Kloss era sau nu drăguţă. Nu fusese instruit timp de câteva luni, nu se supusese unor încercări chinuitoare, nu i se testaseră rezistenţa, inteligenţa, cunoaşterea limbii germane pentru ca acum să-şi

împrospăteze cu orice preţ nişte amintiri din adolescenţă. Care nici măcar nu-i aparţineau lui, ci aceluia pe care-l întruchipa?

Deodată se făcu lumină – asta era, cum de nu-şi dăduse seama de la început – în 1938, Hans Kloss, după ce-şi luase bacalaureatul, plecase să-şi continue studiile la Politehnica din Gdańsk. Şi el fusese student al acestui institut, dar în toamna lui ’38 trebuise să se transfere la Varşovia. Cruzimea hitleriştilor din Gdańsk, ura lor faţă de polonezii din Pomerania, ce se stabiliseră în oraşul „liber” Gdańsk, care devenea tot mai hitlerist, îl obligaseră să plece. Poate că dacă ar fi rămas, soarta l-ar fi pus faţă în faţă cu Hans Kloss. S-ar fi oprit probabil uluiţi de nemaipomenita asemănare dintre ei. Doi oameni de naţionalităţi diferite. Unul se considera reprezentantul rasei superioare şi poate nu i-ar fi făcut plăcere să constate că imaginea sa, aproape identică, o reprezintă un polonez, un membru al poporului condamnat să servească în veci „Herrenvolkul”[50]. Desigur, Hans Kloss făcea parte dintre cei ce defilau în cămăşi negre cu banderole, trezind oraşul cu urletele şi torţele lor aprinse, care făceau pichete în preajma poştei şi a oficiului vamal polonez. Membru al asociaţiei secrete N.S.D.A.P. din Klajpedo şi elev al şcolii speciale de ofiţeri germani, Kloss nu putea să rămână de-o parte. Dar ea, Edith, ce fel de om o fi? În serviciul auxiliar se intră de bună voie. Şi ea intrase. Oare pentru a pune alături de ceilalţi o cărămidă la edificiul Reichului ce urma să dureze o mie de ani sau pentru a-i procura mamei sale (mătuşa Hilda, bolnavă de reumatism) bonuri speciale de alimente care, în locul margarinei, îi asigurau câteva sute de grame de unt?

Lucrurile se petrecuseră cam aşa: Hans Kloss sosise la Gdańsk purtând în buzunar fotografia Edithei. Apoi cunoscuse altă fată

[50] Popor de stăpâni.

şi corespondenţa susţinută timp de doi ani se întrerupsese brusc. Să fi fost tot o studentă, participantă la manifestaţiile nocturne în care se strigau până la răguşeală lozinci antipoloneze? Sau, mai ştii, fiica unui negustor prosper, o burgheză respectabilă, ori fiica unei văduve de mic funcţionar ce închiria camere cu pensiune pentru studenţi? Oare spusese Hans Kloss ceva în legătură cu asta? Îl întrebaseră? Era incapabil să mai gândească. Într-un târziu reîncepu să raţioneze. În fond, asta n-o privea pe Edith. Adevăratul Hans Kloss şi Edith ar fi evitat instinctiv acest subiect.

Destul! Kloss, omul care de patru ani purta acest nume, nu-şi făcea prea multe griji. Sigur că nu-i plăcea să aştepte. Acum, când avea certitudinea că poate fi Hans Kloss şi pentru Edith Lausch, că jocul periculos (poate tocmai asta căuta) început în urmă cu patru ani va continua, deveni calm.

Îşi aminti de viaduct. Analiză în gând toate amănuntele, controlând dacă nu uitase ceva. Viaductul trebuia aruncat în aer: „Mătuşa Suzana era foarte insistentă”. Să înceapă oare ofensiva atât de mult aşteptată? Soldaţii, fără a se jena, scrâşneau din dinţi vorbind despre marea ofensivă pe care o pregătea „Ivan”. Avea suficientă experienţă a războiului pentru a aprecia instinctul infailibil al soldatului. Un motiv în plus pentru ca viaductul să fie aruncat cât mai repede în aer.

Sub impresia discuţiei cu Edith plecase direct de la Comandament la ceasornicar, neglijând chiar măsurile elementare de siguranţă, pentru a primi de la „mătuşa Suzana” informaţiile despre reumatism, lac, barcă şi lună. Bartek îl aştepta. Kloss se legase sufleteşte de acest băiat isteţ cu care nu o dată colaborase şi în care avea deplină încredere. Şeful unui grup mare de partizani, care-şi câştigase faima prin acţiunile curajoase întreprinse (la care participase şi el), Bartek era vânat de poliţie şi

S.D. ce emiseseră numeroase mandate de arestare pe numele lui. Până nu de mult chipul lui copilăros îl întâmpina pe Kloss din afişele de pe gardurile oraşului. Apoi locul lor fusese luat de altele, care anunţau căutarea „criminalilor” polonezi, sau „execuţia altor persoane ce se ridicaseră împotriva reprezentanţilor poporului german”... Bartek nu fusese impresionat. Chiar în perioadele cele mai periculoase continua să vină cu căruţa în oraş, convins că-şi pierde urma în mulţimea îmbrăcată cu cojoace şi căciuli.

De astă dată era prost dispus. Ceasornicarul îi repetase cuvintele răutăcioase cu care Kloss rezumase insuccesul ultimei acţiuni. Refuză ţigara oferită şi-şi răsuci dintr-o bucată de ziar o ţigară din mahorca aceea puturoasă. Abia când ceasul bătu ora trei se hotărî să le anunţe nenorocirea: în timpul ultimei tentative de distrugere a viaductului mai dispăruse un om.

— Cine? întrebă Kloss, care-i cunoştea numai după pseudonimele conspirative.

— Florian.

— Dacă l-au prins şi-l fac să vorbească, e nenorocire. Ştie că dispunem de planurile câmpurilor minate.

— Voi încerca să aflu. Din câte ştiu, imediat după acţiune nu prinseseră pe nimeni. Am ajuns acolo la un sfert de oră după plecarea voastră.

Apoi atacă problema cea mai importantă, viaductul.

— Trebuie rezolvată în maximum trei zile, indiferent de risc. De altfel, sper să nu avem pierderi prea mari, căci nemţii nu se aşteaptă la o nouă încercare imediat după cea ratată. Vom profita de asta. Este bine să acţionăm cât mai curând – mâine sau poimâine noapte.

Îi transmise lui Bartek noile amplasări ale minelor şi tot ceea ce mai reuşise să afle privind pe furiş traseele celor mai

importante transporturi pe calea ferată ce se aflau pe biroul secretarei şefului său. Le propuse să realizeze corelarea a două acţiuni – aruncarea în aer a viaductului şi a unuia din cele mai importante convoaie. Bartek se învioră brusc. Calea ferată era specialitatea lui. Alături de alţi opt partizani debutase cu asemenea acţiuni. Între timp, numărul oamenilor ajunsese la circa două sute, iar cel al vagoanelor încărcate cu alimente şi echipament destinate frontului – la vreo două mii. Mai conveniră să simuleze un atac cu un grup restrâns, o diversiune menită să abată atenţia de la paza viaductului. Stabiliră, de asemenea, ziua şi locul următoarei întâlniri. Kloss dorea să fie anunţat asupra datei noii tentative. Trebuie să-şi asigure un alibi infailibil. Ascunzându-şi enervarea îi povesti amuzat lui Bartek despre miraculoasa descoperire a verişoarei.

— Fii atent. Ar putea fi o provocare.

— Sunt atent, de patru ani nu fac altceva decât asta.

Bartek turnă în pahare samogon[51]. Închinară în tăcere şi-şi strânseră mâinile. N-aveau nevoie de vorbe. Ştiau ce aşteaptă de la anul care urma.

6

[51] Vodcă obţinută cu mijloace gospodăreşti.

Maiorul Broch era uşor grizat. Intră zgomotos în cameră, privi bateria de sticle înşirate pe masă şi mai adăugă una, bombată, de un verde închis.

— Şampanie? Extraordinar, exclamă Kloss.

— N-am uitat nici cupele. Şi încă ceva – îţi comunic, strict confidenţial, că peste câteva zile vei fi avansat. Am tras cu ochiul la lista propunerilor. Felicitările mele, căpitane Kloss.

„Deci, iată-mă căpitan, probabil pentru povestea de la Varşovia". Dacă ar fi ştiut că-i demascase atunci pe cei mai credincioşi şi mai cruzi călăi fascişti sub acuzaţia că erau cei mai periculoşi duşmani ai Reichului. Dacă ar fi ştiut... Dacă ar fi ştiut că nu trecuseră decât câteva ceasuri de când transmisese „duşmanului" ultimele informaţii, comiţând crima de înaltă trădare. Se afla printre ei. Îl considerau de-al lor. Deci chiar aceşti supermeni pot fi duşi de nas, prostiţi pur şi simplu, puşi în situaţia să-şi răsplătească cu ordine şi avansări duşmanul de moarte.

Îi veniră în minte câteva episoade petrecute în aceşti patru ani, situaţii diferite, care păreau fără ieşire, ce impuneau sinuciderea, dacă-i mai rămânea timp s-o facă.

Când debutase în această muncă, privindu-se în oglindă în uniforma de leutnant sperase să poată prelungi acea mascaradă măcar un an. După doi ani, cu trese de oberleutnant se speriase de gândul acela. Avusese un noroc nemaipomenit, dar asta nu putea ţine o veşnicie. Măcar de-ar reuşi să le facă cât mai mult rău înainte de a surveni ireparabilul. Şi iată că Broch, acel Broch rămas maior în tot timpul războiului, participant la toate campaniile mai importante, rănit de două ori, era cel care-i anunţa avansarea.

— Nu vă bucuraţi? La vârsta dumneavoastră... Eu am patruzeci şi şapte de ani. Aproape dublu, dar nu sunt invidios. O meritaţi de mult. Felicitări!

— Toţi ştiu că sunteţi un ofiţer remarcabil, domnule maior.

— Da, acceptă Broch zâmbind amar. În curând va afla lumea întreagă.

Se apleca spre Kloss şi-i şopti:

— Încă în decembrie ’39, m-am pronunţat despre planul de atacare a Rusiei şi despre acest grandoman posedat care este gefreiterul. Bolşevicii se află la Vistula, peste o lună la Oder, iar peste două... toţi vor recunoaşte c-am avut dreptate. Să nu ne mai amăgim, Kloss. Războiul ăsta e pierdut. Şi „Ivan” nu ne va scăpa din mână, ci ne va cere socoteală. Ce se va întâmpla atunci?

— Domnule maior, Kloss vorbea calm, ţin mult la dumneavoastră, nimeni nu mi-a acordat atâta încredere, dar vă rog să mă înţelegeţi... N-aş vrea să-mi reamintesc în ajunul Anului Nou că lucrez în Abwehr şi asta din cauza unui prieten pe care-l respect, îl iubesc, şi-l apreciez.

— Înţelege, Kloss, suspină Broch, eu iubesc cu adevărat Germania, şi-mi dau seama ce se va întâmpla.

— Să nu exagerăm cu pesimismul.

Kloss se străduia să imprime tonului său căldură şi încredere. Ar fi preferat ca Broch să-l considere laş sau idiot, decât să creadă că nutreşte aceleaşi păreri, care, chiar neexprimate, echivalau cu o crimă. Din fericire, avem suficient alcool pentru a uita lucrurile triste şi gândurile rostite sub impresia unei stări depresive de moment. Kloss simţea că vorbele lui erau pur şi simplu penibile.

Un om dezamăgit, astăzi duşman al sistemului, dar căruia nu-i poate întinde mâna. Mai mult, era obligat să creeze o situaţie care să-l pună într-o lumină proastă pe Broch. Momentele de deplină sinceritate rămân în memorie. Broch va reţine atitudinea

lui. S-ar putea să devină mai prudent. Dacă vreodată, soarta lui Kloss va depinde de Broch, acesta va fi nevoit să tacă. Asta l-a ajutat să reziste patru ani încheiaţi în acea uniformă, în centrul maşinii de război, germane. Nu-şi putea permite nici un gest de prietenie, chiar faţă de un om care îl merita, dacă dăuna cât de puţin acelui scop important – propria-i securitate. Pe Broch îl îndrăgise cu adevărat şi voia să atenueze gustul amar al discuţiei.

— Fetele mele trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

— Vin şi femei? Nemţoaice?

Aidoma unui înecat care apucă colacul de salvare, Broch se agăţă de noul subiect.

— Asta este surpriza mea, domnule maior. Imaginaţi-vă că m-a descoperit o verişoară, îndepărtată ce-i drept, dar în acelaşi timp o dragoste din tinereţe. Nu ne-am văzut de opt ani. Sunt emoţionat.

— Îmi închipui, se înflăcără Broch. E frumoasă?

— Încerc să-mi imaginez cum arată – remarcând surpriza lui Broch, continuă – pe atunci era o fetiţă de treisprezece ani. Nu ştiu dacă am s-o mai recunosc...

Se auzi o bătaie în uşă. Kloss fu străfulgerat de o idee. Duse degetul la gură şi, asemeni unui puşti care vrea să facă o şotie, se ascunse după uşă. Pe Broch toate astea îi amuzau. Îi făcu semn lui Kloss să se ascundă mai bine şi deschise uşa.

— Poftiţi, doamnelor, Hans se întoarce imediat.

Kloss observă prin crăpătura uşii o fată blondă şi intenţionă să iasă, dar în aceeaşi clipă mai apăru o blondă. Nu mai avea de ales.

— Edith, strigă el ieşind de după uşă.

Surprinsă, Edith se întoarse.

— Hans?

Vocea îi trăda nesiguranţa.

Kloss făcu un efort pentru a-şi compune un surâs.

— Atât de mult am îmbătrânit?

— V-aţi schimbat mult, domnule locotenent, interveni Greta.

— E Greta. Ţi-am vorbit despre ea. Dorea de mult să te cunoască.

— Dar de unde ştiţi că m-am schimbat?

Vocea lui era moale.

— V-am văzut fotografia.

— Fotografia? Care fotografie?

Era permanent în gardă, încordat, deşi continua să zâmbească. Să fie oare o provocare? Să fi avut dreptate Bartek? Or fi ştiind ceva şi îl verifică?

— O, Hans, cum de nu-ţi aduci aminte, cea pe care mi-ai trimis-o de la Królewiec în ’38, din excursia aceea.

— Iartă-mă, Edith, dar au trecut atâţia ani... făcea eforturi să-şi reamintească dacă Hans Kloss spusese ceva în legătură cu excursia din 1938. Da, parcă... era înaintea bacalaureatului, când îl văzuse şi pe unchiul Helmuth.

Gândurile nu-l împiedicară să facă prezentările. La uimirea fetelor în faţa mesei bogate, răspunse cu o glumă. Aşteptă ca Broch să iasă din cameră împreună cu Greta. Spera ca rămânând între patru ochi cu Edith să reuşească s-o convingă că este acelaşi tovarăş de adolescenţă, eroul idilei din copilărie. Parcă pentru a-i satisface dorinţa, Broch îi şopti ceva Gretei şi-i comunică lui Kloss că pleacă în întâmpinarea lui Schneider.

În sfârşit rămaseră singuri. Un moment, singurătatea îl sperie. Nu ştia ce să spună şi, în plus, frumuseţea fetei îl surprinsese.

— Cum se mai simte mătuşa Hilda?

— Ţi-o mai aminteşti pe mama? Vorbeşte adesea de tine. Săraca, în ultimul timp aproape că nu se mai ridică din pat.

Edith îl privea căutând parcă să regăsească trăsături cunoscute pe chipul acelui tânăr Oberleutnant care se afla în faţa ei. Oare nu-l recunoştea? Sau are vreo bănuială. Nu! Imposibil. Oare acea idilă din copilărie să fi însemnat atât de mult pentru ea? O clipă, Kloss trăi sentimentul unui hoţ care cotrobăie într-o casă străină. Nu el, ci celălalt o sărutase în căpiţa de fân, jurându-i dragoste veşnică.

— Tot reumatismul? – se interesă el grijuliu.

Nu avea voie să tacă nicio clipă, tăcerea era periculoasă.

— Îţi aminteşti şi de asta, Hans? Eu credeam că ne-ai uitat.

În momentul acela Kloss simţi că zidul invizibil care-i despărţea căzuse. Nu se schimbase nimic – stăteau faţă în faţă, privindu-se aşa cum era normal s-o facă doi oameni care cândva se iubiseră şi se revedeau întâmplător, după o lungă despărţire, care în ciuda distanţei păstraseră nealterate sentimentele ce le nutreau unul faţă de altul.

— N-am uitat nimic, Edith. Ţin mult la mătuşa Hilda şi la una din fetele ei.

Aprecie că e momentul să-i ia mâna. Fata acceptă gestul. Şi astfel îi găsiră Broch şi Greta care se întoarseră surâzători, cu obrajii îmbujoraţi de frig, aducându-l, ca pe o pradă preţioasă, pe Schneider ce se împotrivea sau se făcea că se împotriveşte.

— Închipuiţi-vă, voia să mai lucreze, strigă Broch cu o indignare bine mimată.

— V-aţi împrospătat amintirile, zâmbi suav Greta.

— Mai mult chiar, am rugat-o pe Edith să-şi ia în primire rolul de gazdă.

— Cred că vă daţi seama c-am acceptat cu plăcere, interveni Edith sigură de sine.

Privirea ei o întâlni pe cea a lui Schneider. Înainte ca acesta să apuce să rostească o vorbă, îl îmbrăţişă. Schneider era năucit, dar în acelaşi timp încântat. O îndepărtă uşor şi-o privi cu atenţie.

— V-aţi făcut mai frumoasă.

— M-am gândit astăzi la dumneavoastră. De fapt, întâlnirea noastră mă obsedează de câteva zile.

Povestiră, întrerupându-se şi completându-se reciproc, împrejurările în care se cunoscuseră, emoţiile acelei nopţi de coşmar şi băură pentru fericitul prilej care le dăduse posibilitatea să se revadă.

El îi facilitase reîntâlnirea cu Hans, în acest oraş pe care-l detesta („Logodnicul meu, spuse Edith zâmbind, sper că n-ai uitat că mi-ai promis că te vei căsători cu mine”.) Şi tot el, fermecătorul căpitan Schneider, o tratase ca pe o fiică.

Schneider ţinu să precizeze că n-o tratase pe Edith ca pe o fiică, ci mai degrabă ca pe o nepoată şi sfârşi prin a se împăca cu rolul său, cu condiţia ca Edith şi Kloss să îngenuncheze în faţa lui pentru a le da binecuvântarea părintească.

Broch, care nu mai putea păstra secretul, îi informă pe ceilalţi de avansarea lui Kloss. Toţi se grăbiră să-l felicite. Edith se apropie cu paharul în mână, iar Greta îl îndemnă s-o sărute. Şi astfel Kloss o sărută pentru prima oară.

— Îţi aminteşti, Hans, când şi în ce împrejurări ne-am sărutat ultima dată?

Îşi „reaminti” că asta se petrecuse la despărţire, când plecase de la moşia Weisenberg. Ea susţinu că el plecase mai repede, se tachinară o clipă, dar Kloss era convins că primejdia trecuse şi că nici Edith nu-şi mai amintea cu precizie cine plecase primul în vara aceea. Prinşi în discuţie erau cât pe ce să scape momentul când ceasul bătea orele douăsprezece. Broch desfăcu cu neîndemânare sârma unei sticle de şampanie, în vreme ce din

difuzor răzbăteau sunetele gongului. Reuşi să umple paharele la timp. Schneider, care preluase rolul de părinte strigă:

— Linişte, copii, peste o clipă va sosi noul an.

— Înaintea lui însă, sturmführerul Brunner.

În uşă, cu picioarele depărtate pentru a-şi menţine echilibrul se afla Brunner, beat de-a binelea.

— Hermann! Ce bine c-ai venit, strigă Greta.

Ceilalţi însă nu se grăbiră să-şi manifeste entuziasmul faţă de sosirea musafirului neaşteptat. Dacă Brunner ar fi fost mai puţin beat şi-ar fi dat seama că prezenţa lui le stricase buna dispoziţie. După ce o sărută pe Greta intră în cameră şi bolborosi ceva despre mirosul său care niciodată nu-l înşală când e vorba de alcool.

— Nu te-am prezentat verişoarei mele, spuse Kloss şi în acelaşi moment observă ceva curios în privirea Edithei.

Fata îl privea cu încordare pe Brunner, încercând parcă să alunge un gând neplăcut. Când Brunner se apropie de ea cu paharul în mână făcu efortul să zâmbească.

— În sănătatea frumoaselor doamne...

Se întrerupse brusc, scăpă paharul şi se aplecă să adune cioburile. Când se ridică Edith sesiză că o privea cu ochii mai limpezi. Fusese tentată să creadă că visează, că acesta era rezultatul coşmarului ei din ultimele nopţi, dar acum era aproape sigură că nu se înşală.

— Mi se pare că v-am mai văzut undeva, zise ea şi remarcă sclipirea rece în ochii decoloraţi ai lui Brunner.

În aceeaşi clipă regretă cuvintele rostite. Constată cu uşurare că niciunul dintre cei de faţă nu sesizase incidentul.

— Pentru Führer, pentru victorie, pentru Wunderwaffe[52] – toastă Greta.

Nu mai apucă să continue fiind întreruptă de zgomotul cunoscut şi îngrijorător al sirenelor ce vesteau alarma aeriană. Lampa se clătină, se stinse o clipă şi se reaprinse. Zgomotul exploziilor inundă încăperea, secondat de uruitul înfundat al motoarelor de avion. Fără o vorbă o porniră spre adăpost. Ajunşi pe palier, Edith se lipi de Kloss.

— Mi-e frică, şopti ea.

— Curaj, iubito. Bombardează viaductul sau gara, în niciun caz oraşul.

Fata scutură din cap, incapabilă să-i mărturisească că nu de asta îi era frică.

7

Greta era furioasă. În primul rând pentru că revelionul eşuase. Reveniseră după o oră, fără Brunner, care între timp dispăruse, însă petrecerea îşi pierduse farmecul. Făceau eforturi de a relua totul de la capăt, dar fără succes. Schneider le reaminti de

[52] Termen atribuit de către Germania nazistă pentru câteva „superweapons" revoluţionare. Cele mai multe dintre aceste arme însă a rămas prototipuri mult sau mai puţin fezabile, care fie nu au ajuns în câmpul tactic, sau au ajuns prea târziu sau în număr prea mic pentru a avea un efect militar.

ceaiurile vieneze încercând să-i înveselească cu un cântec. Toţi erau conştienţi că în viaţa lor, până nu demult stăpânii aproape întregii Europe, intervenise cineva. Cineva care hotărâse să le strice sărbătoarea şi ei nu-l putuseră împiedica. „Unde o fi artileria noastră antiaeriană?” se întreba Schneider, deşi era conştient de faptul că artileriştii primiseră ordinul să nu-şi dezvăluie poziţiile înaintea începerii marii ofensive sovietice, care era iminentă. „Am spus de atâtea ori că n-are sens”, se gândea Broch cu o satisfacţie răutăcioasă.

Deşi gazda, Oberleutnant, de fapt hauptmann Kloss insistase să mai rămână, punându-le o placă cu ultimele şlagăre berlineze, cine ştie de unde procurată, toţi salutară cu vădită uşurare propunerea Edithei de a pleca acasă.

Deci, acest revelion ratat era primul motiv al enervării Gretei. Al doilea – frigul din cameră. Servitoarea poloneză care le făcea focul nu venise în ziua aceea şi, în plus, îi furase Gretei două cutii de conserve. Edith intenţionase să aprindă focul, dar constatase că nu mai aveau cărbuni. Fără să stea pe gânduri sacrificase taburetul pe care stătea ligheanul. Puteau renunţa la el, folosind masa. Combustibilul acesta le fusese suficient o oră, cât se aranjaseră pentru seara de revelion. Între timp, soba se răcise şi în cameră pătrundea vântul printre cercevelele ce nu se închideau bine. Culcate în paturile lor, clănţăneau din dinţi, deşi se înveliseră cu tot ce aveau la dispoziţie. Abia după ce Edith, la propunerea Gretei, trecu în patul acesteia şi se acoperiră cu două pături, se mai încălziră puţin.

Comentară evenimentele serii şi Edith se bucură constatând că incidentul cu paharul scăpat de Brunner trecuse neobservat. Dacă Greta şi-ar fi dat seama, Edith ar fi fost nevoită să născocească o minciună căci nu-i putea relata adevărul.

„Oare nu mă înşel?” se întreba Edith, a nu ştiu câta oară.

La întoarcere, Broch, Greta şi Schneider o luaseră intenţionat înainte pentru a le da ocazia îndrăgostiţilor „să-şi spună tot ce aveau de spus”, cum se exprimase mărunţelul căpitan de infanterie. Fusese tentată să-i mărturisească lui Kloss bănuiala care i se cuibărise în minte în legătură cu Brunner. Deşi erau doar ei doi, nu fusese în stare s-o facă. Începuse să vorbească, dar se răzgândise. Kloss insistase să continue, dar Edith se eschivă spunându-i că vor discuta altădată, că a vrut doar să-l provoace, să-l determine să aştepte cu nerăbdare revederea. Kloss tăcuse şi o îmbrăţişase. Edith avu sentimentul că abia ieri se despărţise de el, că cei opt ani nu existaseră, că se vor vedea zilnic. „Sunt nebună, dar mi-e imposibil să mă gândesc la el altfel decât cu duioşie”. Observase că o place, dar îşi dădea seama că era cu totul altul decât cel de care se despărţise în 1936 – în locul entuziasmului, al avalanşei de promisiuni şi declaraţii care o făcuseră atunci să nu doarmă nopţi în şir, doar un gest tandru, o strângere de mână, o îmbrăţişare protectoare.

„S-a maturizat, asta, e. Şi-apoi războiul ne-a schimbat pe toţi”.

Inexplicabil, îi reveni în minte predecesoarea sa, despre care îi vorbise Greta. Reuşise să rezume surprinzător de bine starea lor: „Noi toţi suntem bolnavi din cauza acestei ţări”... „Oare şi Hans o fi bolnav? Îl observase toată seara – calm, cu mişcări calculate; nimic din aerul acela misterios de care-i vorbise Greta.

Oare mai persista ceva din acea aventură juvenilă de vacanţă de care-şi reamintiseră zâmbind? Când începuse să-i vorbească de studiile lui la Gdańsk, depănându-şi amintirile ar fi dorit să-l întrebe cine a fost persoana care intervenise între ei, dar renunţă. Edith Lausch nu mai era fetişcana de treisprezece ani influenţată de lecturile romanţioase, care descoperea primele taine ale vieţii sentimentale. Devenise între timp femeie în adevăratul înţeles al cuvântului, o femeie care în urmă cu trei ani îşi pierduse iubitul.

Ştia că ceea ce o legase cândva de Hans era doar o punte de apropiere de omul pe care, dacă-l dorea, trebuia să-l accepte aşa cum era acum, dându-l uitării pe adolescentul de cincisprezece ani. Odată îl uitase. Şase luni petrecute cu Rudolf, încheiate cu dispariţia lui stupidă. O moarte de sinucigaş (la interogatoriile la care fusese supusă şi-a dat seama că Rudi al ei, cu care în acele şase luni nu schimbase un cuvânt despre politică, era amestecat în complotul împotriva Führerului). Da, acele luni o făcuseră să uite de dragostea din anii copilăriei. Abia când Hans ieşise dinapoia uşii, strigând-o „Edith”, simţise emoţia puternică a revederii.

Greta se ghemuise lipindu-se de ea şi respira uşor şi regulat ca un copil. „Mi-ar place să am un copil – gândi Edith – mi-ar place să semene cu Hans”. Zâmbi.

„Doamne, exclamă ea cu voce tare, nici măcar nu l-am întrebat dacă e căsătorit”. Apoi auzi, fără a fi sigură, un foşnet la fereastră. S-o fi întors slujnica poloneză – se gândi ea pe jumătate adormită şi se hotărî să-i cedeze Gretei conservele pentru a o apăra pe sărmana femeie înspăimântată de acuzaţia de furt.

Înainte de a-şi termina gândul, geamul fu spart cu zgomot şi o rafală de pistol automat o asurzi.

Greta se trezi speriată şi începu să ţipe isteric. Edith se ridică încercând să-şi amintească unde pusese centura cu pistolul, regretând că nu-l aşezase sub pernă, asemeni femeii aceleia care se îmbolnăvise de nervi. Înainte de a-şi găsi arma auzi paşii greoi ai patrulei sub fereastră, strigăte şi bătăi puternice în uşă.

— Un moment, zise ea calm, încălţându-şi cizmele şi azvârlindu-şi pe umeri pardesiul.

Apoi se apropie de uşă. Un grup de vecini înspăimântaţi, îmbrăcaţi la fel de sumar, pătrunseră în cameră. Unul dintre ei i se adresă din prag:

— Sunt medic! E nevoie de ajutor?

Cineva răsuci comutatorul. Când lumina invadă camera. Edith îşi văzu patul ciuruit în diagonală de gloanţe. Patul în care trebuia să se afle ea, dacă nu s-ar fi refugiat lângă Greta în căutarea căldurii. Se clătină şi se prăbuşi plângând: „Cineva a vrut să mă ucidă”. Când îşi reveni văzu aplecat deasupra sa chipul bărbatului care spusese că e medic.

— Vă simţiţi mai bine, domnişoară Lausch? N-aveţi nimic. Aţi leşinat. O reacţie normală... Şocul.

8

În prima zi a noului an, Kloss se trezi târziu. Se bărbieri, savură omleta cu şuncă pregătită de Kurt şi comentă cu el petrecerea din seara precedentă. Băiatul avusese noroc, în timpul alarmei dormise alături de dolofana Marguerita, şi-i adusese şi domnului locotenent, domnului căpitan, se corectă el, o bucată din tortul de ciocolată pregătit de iubita lui. Kloss lăudă calităţile de gospodină ale Margueritei. Kurt îi mărturisi că intenţionează s-o ia de nevastă, bineînţeles după victorie, adăugă el grăbit, privindu-l pe Kloss de parcă aştepta de la el asigurări în acest sens. Apoi începu să-i relateze ultimele bârfeli care circulau de la o ordonanţă la alta. Kloss le ascultă cu atenţie, căci nu o dată extrăsese informaţii preţioase din pălăvrăgelile lui Kurt.

— Iar a fost un atac banditesc în timpul nopţii. Au tras în nişte fete.

— Da? zise Kloss indiferent.

— Locuiau în internatul acela de lângă gară. Una a sosit abia ieri. Spuneţi şi dumneavoastră, ce idee, să le dea fetelor o cameră la parter.

— Ia stai! Fetele acelea lucrează la cantină?

— Nu, sunt telefoniste la Statul Major. Nu cred că le cunoaşteţi. Cea care e aici de mai mult timp e combinată cu sturmführerul Brunner, preciză el clipind complice.

Kloss nu-l mai ascultă. Înghiţi cafeaua, gustă din tortul Margueritei, care precis că va deveni o soţie minunată, dacă nu va aştepta victoria. „Aşadar, au tras în Edith. Cine a făcut-o?” Să fi acţionat Bartek, îngrijorat de soarta lui? Îi era teamă de provocări. Nu! Bartek nu putea să facă asta fără să-l consulte. Doar dacă a aflat ceva. Îşi dădu seama că nu-l întrebase pe Kurt ce se întâmplase cu fetele şi gândul că Edith a murit îl sperie.

— Au murit de frică, continuă Kurt. Oricine ar fi păţit la fel. Sunt nevătămate.

— Slavă domnului, se bucură sincer Kloss.

După ce se îmbrăcă îl expedie pe Kurt. Ar fi trebuit să vorbească cu Bartek, dar hotărâseră să se întâlnească spre seară. Nici la ceasornicar nu se putea duce în plină zi. Dacă era o provocare? Dar în ce scop? Nu putea face nicio legătură între descoperirea miraculoasă a verişoarei Edith şi atentatul la viaţa ei. În mod normal ar fi trebuit să o caute imediat. Era reacţia firească a unui văr, a unei persoane apropiate. Kloss îşi dădu seama că dorea realmente s-o vadă pe Edith, nu numai din considerente de ordin tactic. Era într-adevăr îngrijorat de soarta ei.

Greta dormea. Îl asigură că n-o deranjează vizita lui şi-i relată destul de incoerent întâmplarea din noaptea precedentă. Ridică pătura de pe patul Edithei şi-i arătă cearşaful ciuruit.

— Ne vor da altă cameră, la etajul trei.

Refuză invitaţia Gretei la cafea. Nici fata nu insistă prea mult. Cochetăria ei dispăruse. Trecu pe lângă santinela postată în faţa casei, traversă strada şi se îndreptă spre gară. În clădirile vechi ale fostei gări de mărfuri fusese instalată centrala telefonică a Statului Major al grupului. Aici lucra Edith.

Bătu în uşă. Fata spuse „intră” fără să-şi întoarcă privirea de la pupitrul cu fişe. După o clipă se răsuci şi-l văzu stând în pragul uşii. Nu se înşela, era îngrijorat şi bucuros că o vede. Nu era în stare să rostească o vorbă, îşi scoase căştile şi păşi spre el. Se întâlniră la jumătatea drumului. Fără un cuvânt fata îl îmbrăţişă.

— Hans, e o prostie, dar eram îngrozită că voi muri fără să te revăd. Ţi-a fost teamă pentru mine, nu-i aşa?

— M-am temut, Edith.

Pentru prima dată nu trebui să mimeze sinceritatea. Într-adevăr, se temuse. După ce se despărţise de Broch şi Schneider, încercase zadarnic să-şi alunge din minte chipul ei şi să se gândească la misiunea care-l aştepta. Nu se sperie constatând că-i place „verişoara Edith”. În cei patru ani îi plăcuseră destule fete şi, având trecere la femei, lucrurile se rezolvaseră fără prea multe complicaţii. Războiul impune un anumit tempo, reduce perioada de tatonare. N-avea prea multe scrupule. Niciodată n-am fost adeptul purităţii, îşi spunea în astfel de situaţii, dar nici nu-şi pierduse controlul. Nu-l speria gândul că o doreşte pe Edith Lausch. Ceea ce-l îngrijora era faptul că îi plăcea într-un anume fel. Paradoxal, gândindu-se la ea nu putea accepta expresia „tempo de război”, ci dorea să prelungească cât mai mult perioada premergătoare apropierii. Gândul că toate acestea n-au

sens, că situaţia trebuie rezolvată ca de obicei, că e obligat să rămână singur, că nu există nicio femeie căreia să-i poată împărtăşi taina sa nu mai avea efectul obişnuit.

Rămase la Edith aproape o oră. Vorbiră despre multe, dar evitară comentariile asupra celor petrecute în noaptea precedentă.

Edith îi vorbi de slujba ei, îi povesti cu mult haz despre fostul ei şef, bătrân, urât şi invalid care o iubea fără speranţă. Spre mulţumirea lui, nu mai rememorară, aduse vorba despre cele petrecute în urmă cu opt ani. Deşi niciunul nu spusese nimic deosebit, amândoi ştiau că clipa aceea, după venirea lui, când se lipiseră unul de altul fără un cuvânt, începea să conteze în viaţa lor.

Pregătindu-se să plece, Kloss o întrebă zâmbind ce intenţionase să-i mărturisească cu o seară înainte. Contrar aşteptărilor, fata nu surâse, ci îi răspunse aspru – „nimic”. Apoi, parcă dorind să atenueze duritatea răspunsului, îl întrebă ce face după-amiază, exprimându-şi dorinţa de a-l vizita.

— Edith, ceea ce voiai să-mi spui are vreo legătură cu atentatul? Bănuieşti cine avea interesul să tragă în tine?

— Încetează! Edith aproape că strigă. Deci nu vrei să vin la tine?

— Am să te aştept, Edith.

Vru s-o sărute, dar telefonul sună şi Edith fu nevoită să-şi pună căştile pentru a face legătura Statului Major al corpului cu o oarecare „Floare de nu-mă-uita”.

9

Sturmführerul Brunner tăie cu grijă capătul havanei. O mirosi savurându-i aroma. Era un gestapovist vechi, experimentat. Îşi începuse cariera încă înainte de venirea lui Hitler la putere. Ştia că nimic nu-i nelinişteşte mai mult pe cei interogaţi decât prelungirea tăcerii premergătoare primei întrebări. Maiorul Broch, cu ochii injectaţi, stătea în faţa lui. Părea să fi dormit foarte puţin în noaptea aceea.

„Asta îl voi întreba”, gândi Brunner. O întrebare nevinovată pusă la începutul interogatoriului derutează întotdeauna.

— Bineînţeles, îi răspunse Broch, n-ar fi trebuit să beau, dar câteodată e imposibil să te stăpâneşti.

— Aţi băut şi după alarmă?

— Aşteptându-vă am mai băut. Puţin, dar probabil prea mult pentru mine.

— Obligaţiile, obligaţiile – izbucni Brunner într-un hohot exagerat – şi după aceea?

— Cum adică după aceea?

Broch nu-şi dădea seama ce urmărea gestapovistul.

— Ce-aţi făcut după ce s-a dat alarma?

— Le-am condus acasă pe fete, împreună cu Kloss şi Schneider. Am revenit toţi trei. Kloss era obosit şi s-a retras în camera sa. Eu doream să iau puţin aer şi l-am condus pe Schneider. Locuieşte în cazarma aceea, dincolo de pod.

— Când aţi aflat de atentatul comis împotriva domnişoarei Lausch?

— Deci s-a stabilit că pe ea voiau s-o împuşte?

— Nu mi-aţi răspuns la întrebare, domnule maior!

— Acum o jumătate de oră, la Cazino, unde m-am dus să iau masa. M-am înapoiat acasă şi ordonanţa mi-a comunicat că m-aţi chemat.

— Ordonanţa n-a înţeles. I-am spus că-l invit pe domnul maior până la mine. Dar să revenim. Aseară le-aţi condus pe fete şi probabil că aţi discutat. M-ar interesa să ştiu despre ce.

— Mă aşteptam să mă întrebaţi dacă n-am întâlnit vreo persoană suspectă în împrejurimile locuinţei fetelor.

— Ştiu mai bine decât dumneavoastră ce să vă întreb.

— Nu văd ce legătură are...

— Întâi se discută şi apoi se trage. Brunner îl privi cercetător pe Broch. Se trage sau... se lasă o servietă care conţine o bombă cu ceas...

— Cum vă permiteţi, îl întrerupse Broch, ridicându-se.

Brunner nu răspunse. Se mulţumi să-l privească. Broch se reaşeză intimidat parcă de privirea aceea. Brunner făcea aluzie la atentatul asupra Führerului. „Gestapoul ştie totul. Chiar şi faptul că Broch îi cunoştea pe câţiva dintre participanţii la ultimul complot. Ce-i drept asta se petrecuse de mult, dar...”

— Nu-mi amintesc precis ce-am discutat, răspunse el într-un târziu. Despre anul 1941, despre zilele când înaintam cincizeci de kilometri pe zi...

— Periculoase subiecte, zâmbi Brunner.

„Până când asemenea indivizi cu havana între dinţi, îngâmfaţi, plini de importanţă, conştienţi de faptul că au în spate aparatul puternic al terorii, până când ne vor conduce? Din cauza lor, Germania va pierde războiul. Oare va mai reuşi vreodată să se redreseze?”

— Cei care n-au simţit mirosul prafului de puşcă subapreciază pericolul. Atât eu, cât şi Schneider suntem combatanţi vechi şi nu

o dată ne-am aflat în primejdie. Mai aveţi vreo întrebare, domnule sturmführer?

— În 1941, Schneider se afla aici. A spus ceva despre asta?

Brunner îl privi cu atenţie.

— Nu-mi dau seama ce urmăriţi. Dacă-l suspectaţi pe Schneider, pot să vă spun că...

— Deocamdată atât. Vă mulţumesc, domnule maior – accentuă pe acel „deocamdată” pentru a întreţine starea de nesiguranţă – la revedere.

Îi întinse mâna.

— Heil Hitler, salută Broch ridicându-se şi schiţând salutul fascist de parcă n-ar fi sesizat mâna întinsă de Brunner.

Păşi hotărât spre uşă părând să nu observe surâsul ce plutea pe buzele gestapovistului.

După ce Broch părăsi încăperea, Brunner se lăsă în voia gândurilor. Până la venirea lui Schneider mai era un sfert de oră. Trase din havană şi privi scrumul constatând cu satisfacţie că nu căzuse. La ţigările bune nu cade scrumul. Nu fuma decât ţigări de bună calitate. Ridică receptorul, formă un număr şi ceru să i se dea legătura cu Oberleutnant Kloss. „Cred că e bine jucat”, îşi zise el aşteptând să i se răspundă. La capătul firului se auzi vocea lui Kloss.

— Iartă-mă, Hans, că te deranjez azi, e sărbătoare, dar tu ştii că în munca noastră asemenea zile nu există. Ieri eram prea beat şi am uitat să te felicit pentru avansare. Sper că nu te-ai supărat că am dat buzna la tine. Eram beat. De altfel doream să te văd. Ştii bine că-mi lipseşti. Dar să lăsăm asta. Vreau să-ţi comunic ceva care sunt convins că te interesează. Noaptea trecută când au încercat să arunce în aer viaductul am pus mâna pe un partizan. Dacă va vorbi? Îl voi face să cânte. Mă ştii, sunt în stare să-l fac să

cânte chiar pe un afon, râse el. Treci pe aici, dacă ai timp. Îţi pun la dispoziţie declaraţia. Poate doreşti să-l interoghezi chiar tu.

După ce puse receptorul în furcă îşi privi ceasul. Schneider trebuia să apară... „Să-l fi prevenit cumva pe Schneider? – se întrebă el. Asta ar complica lucrurile. Trebuie să-i găsim o hibă lui Schneider. Imposibil să nu existe ceva. Ce-i drept, era şi Kloss, îşi continuă el raţionamentul, dar e puţin probabil să-i fi făcut asemenea confidenţe. Verişoara, o dragoste veche... prostii! Kloss trebuie să fie convins de mărturisirile acestui partizan. Ţine prea mult la cariera sa pentru a şi-o risca apărând o oarecare verişoară...”

Îşi aminti de discuţia purtată cu Edith în acea dimineaţă. S-a deranjat ducându-se până acolo. Trebuia s-o facă. Dormise la fel de puţin în noaptea aceea. Îl frământaseră gândurile. Şi dacă se înşală? Poate că nu e fata aceea. Atunci o zărise doar o clipă şi era întuneric. Chiar dacă ar fi ea putea oare să-l recunoască după atâţia ani? În plus, cine s-o creadă că-l văzuse atunci şi că acum îl recunoscuse. Totuşi, nu putea risca să planeze asupra lui vreo bănuială. Fostul amtsleiter din acest oraş este bine cotat astăzi de Centrala berlineză a R.S.H.A. Documentele de arhivă ar putea da la iveală lucruri nebănuite dacă ar fi din nou scormonite.

Edith Lausch recunoscuse că în ’40 lucrase în acest oraş. Plecase abia în ’41. În ciuda insistenţelor lui afirmase că nu-şi aminteşte de niciun incident. Poate că noaptea trecută, când se apropiase de ea cu paharul în mână, i se păruse numai că-l priveşte într-un fel ciudat. Astăzi, privirea ei era alta. De fapt evitase să-l privească. Totuşi, fata afirmase că-l cunoştea pe Schneider încă de atunci. Deci Schneider trebuie interogat. De spusele acestuia va depinde soarta „primului amor”, al lui Hans Kloss. Expresia îl înveseli. Începu să chicotească privind conul cenuşiu-albicios format de scrumul ţigării. Zâmbetul îi pieri de

pe buze în clipa în care i se telefonă de jos că sosise căpitanul Schneider.

10

Decise să meargă pe jos. Distanţa era destul de mare, dar lui Kloss îi plăcea să se plimbe. Ori de câte ori trebuia să hotărască ceva sau să mediteze pleca la plimbare. Şi de data asta avea câteva probleme de rezolvat.

Se simţea excelent. Zăpada care scârţâia sub cizme îi dădea o senzaţie plăcută, ca şi soarele palid de ianuarie ce apăruse după viscolul din noaptea precedentă. Dacă n-ar fi existat acel presentiment ce-i anunţa iminenţa unui pericol... Animalele dispun de un instinct care le avertizează. În aceşti patru ani se părea că dobândise şi el calitatea de a presimţi primejdia. Încercă să alunge acest sentiment în totală opoziţie cu structura sa, potrivit căreia totul trebuia să fie logic, precis, clar. Experienţa însă îi dovedise că nu trebuie să bagatelizeze asemenea presimţiri chiar dacă, aparent, erau nefondate.

Totul începuse cu o zi înainte. După sosirea Edithei. O aşteptase cu o nelinişte care se dovedise nejustificată. Lucrurile decurseseră normal. Seara îl întrebase direct: „Vrei să rămân la tine?” Apoi a urmat o tăcere prelungită. Privea fata întinsă alături, bucuros că este atât de frumoasă, că timp de câteva ceasuri uitase de război, de pericolele care-l pândesc. Simţea că

ea are încredere în el şi ar fi vrut să-i confirme convingerile, deşi era conştient de faptul că nu-şi poate permite asta.

Noaptea se treziră şi-şi aprinseră câte o ţigară. Deodată începu să recite versurile care-l obsedau de câteva ore:

— „Eram aproape disperat, simţeam că forţele mă părăsesc”.

— Heine, zise Edith. L-ai citit pe Heine?

— Da, confirmă el tulburat, de parcă ar fi fost prins asupra faptului. Mi-au rămas în minte încă din şcoală.

Numără anii pentru a se convinge că Hans Kloss învăţase acele versuri în şcoală. Era corect. Dar pe Edith nu asta o interesa.

— Mamei îi plăceau versurile astea. N-a renunţat la Heine atunci... Ştii, când s-au ars cărţile.

— Crezi că a fost o greşeală?

— Nu ştiu. Nu-mi mai dau seama.

Kloss o crezu.

Când Edith adormi, blestemă clipa aceea de imprudenţă. Hans Kloss putea şti versurile acelea de pe vremea când era şcolar, dar ofiţerul Abwehrului nu trebuia să le recite.

Atunci avusese sentimentul iminenţei unui pericol pe care nu-l putea defini, dar care exista în mod cert.

Ar fi dorit să fie sincer cu Edith. Nevoia de sinceritate crescuse în anii aceea când era nevoit să-şi ascundă gândurile, sentimentele, identitatea. N-avea dreptul s-o facă. Îi voi spune după război, gândi el, ca şi cum era cât se poate de simplu să recunoască că a fost duşmanul de moarte al poporului căruia ea îi aparţinea, al conducătorului pe care, chiar dacă nu-l iubea, îl accepta.

Sau poate că intuise pericolul şi mai devreme, în după-amiaza zilei precedente.

— Edith, pregăteşte cina – îi adusese toate alimentele pe care le avea – eu am ceva de rezolvat.

Acceptase fără să protesteze. I se părea normal să pregătească masa pentru bărbatul ei. Nu-l întrebase unde pleacă şi pentru ce. Erau problemele lui, problemele unui bărbat în care o adevărată femeie germană nu se amestecă. Sau poate evitase să-l întrebe gândindu-se că sunt legate de front, de război, lucruri de care nu dorea să-şi amintească.

Bartek îl aştepta, ca de obicei, în cămăruţa întunecoasă din spatele prăvăliei ceasornicarului. În întuneric se zărea intermitent vârful luminos al ţigării pe care acesta o fuma. Pregătiră acţiunea din 2 ianuarie. Reuşiseră să pună mâna pe nişte mine englezeşti cu care nu puteau da greş. Bartek era optimist. Credea în succesul acţiunii şi se bucura dinainte la gândul că odată cu viaductul va sări în aer şi transportul cu indicativul E 19. Transporturile care purtau litera E înaintea cifrei proveneau din Ruhr şi constau în arme şi muniţii.

Trecură la amănunte: declanşarea acţiunii la orele 22,58 cu şapte minute înainte de sosirea transportului aşteptat. („Numai de n-ar întârzia", îşi împreunase rugător mâinile Bartek.) Pregătiseră o diversiune cu o jumătate de oră înaintea acţiunii. Pentru a le distrage atenţia nemţilor, un detaşament va ataca postul de jandarmi din Gródki. Hans aprecie felul în care gândise Bartek – postul se afla la o distanţă de şapte kilometri de viaduct. Salvele se vor auzi bine. În plus, drumul prost le va lua mult timp nemţilor.

La despărţire, Bartek îi comunică, parcă indispus, că afacerea cu Florian se dovedise a fi o falsă alarmă. La întoarcere, Florian îşi scrântise piciorul şi procedase aşa cum era normal. De teamă să nu fie prins făcuse un ocol şchiopătând până la casa unor rude. Se ascunsese în hambar şi aşteptase până dimineaţa.

Oare asta l-a neliniştit? Ieri, cinci Brunner îi comunicase telefonic că a pus mâna pe un partizan fusese convins că e vorba

de Florian. Atunci se gândise cum să-l smulgă din ghearele lui Brunner. Intenţionase să-l mute în arestul Abwehrului şi să prelungească cât mai mult ancheta, astfel încât, în haosul pe care urma să-l creeze apropiata ofensivă, Florian să scape cu viaţă. Dacă nu Florian fusese prins, cine era cel care se afla în mâna lui Brunner şi cum se explica tonul acela triumfător? Poate că arestase vreun ţăran care n-avea nimic de-a face cu partizanii. Şi totuşi, Brunner afirmase că omul „ciripeşte”. Ce-l făcuse pe Brunner, dornic de succese personale, care delimita totdeauna sferele de competenţă, să insiste de astă dată să-l interogheze Kloss pe „partizanul său”. Ceva nu era în ordine. Demonstraţiile de prietenie ale lui Brunner nu-l induceau în eroare. Brunner nu era simpatizat. „Nu înţeleg prietenia dumitale cu ticălosul ăsta”, îi spusese Broch.

Broch. Oare ce înseamnă interogatoriul acela stupid, întrebările despre discuţiile purtate la întoarcerea acasă după ce le conduseseră pe fete? O fi bănuind Brunner că vreunul dintre ei a atentat la viaţa Edithei? Poate că pe el îl suspecta. Nu o dată simţise aţintită asupra sa privirea cercetătoare a ochilor decoloraţi, aproape transparenţi ai lui Brunner. Să fi mirosit ceva? Dar dacă e o provocare şi Edith lucrează pentru el? Nu! Respinse această presupunere. Învăţase să cunoască oamenii. Era imposibil ca fata să joace teatru... Şi de ce-ar fi imposibil? În fond, şi el îşi însuşise de patru ani identitatea altuia. De ce să accepte că situaţia lui e irepetabilă. Femeile sunt actriţe înnăscute. Şi apoi Edith e o fată frumoasă. Un atu în plus. „Ne face atâta plăcere să credem că am fost preferaţi de o femeie frumoasă...” Cu toate acestea era convins că fata nu trişează. Nu-şi putea explica de ce, dar avea încredere în ea. Poate că Brunner dăduse de vreun fir şi încerca să speculeze.

În noaptea de revelion o rugase pe Edith să-i aducă fotografia pe care i-o trimisese din excursia la Królewiec. Ieri după-amiază îi spusese că n-a găsit-o, că a rătăcit-o pe undeva. Să fie adevărat? Dacă ea nu minte s-ar putea ca Greta, colega ei de cameră... Kurt îl informase că fata este amanta lui Brunner. Prin urmare, un nou fir care duce la Brunner. Oare astfel se strânge plasa?

Dacă aşa stau lucrurile ce rost au interogatoriile luate lui Broch şi lui Schneider? Îl întâlnise pe micul vienez tocmai când se întorcea de la Brunner. Era furios:

— Ticălosul ăla m-a făcut mincinos.

Abia după ce băuse un păhărel de coniac reuşise să se calmeze. Îi spuse că Brunner se interesase în ce împrejurări o cunoscuse pe Edith Lausch, când îi relatase atentatul împotriva soţiei amtsleiterului, nimic altceva nu părea să-l mai intereseze.

— Şi pentru ce v-a acuzat că minţiţi?

— M-a întrebat dacă după plecarea domnişoarei Lausch de aici, în 1941, m-am mai întâlnit cu ea. I-am răspuns, aşa cum şi este de fapt, că n-am revăzut-o decât în noaptea de revelion, la dumneavoastră. El avea fişele noastre în care figurează funcţiile pe care le-am îndeplinit. A ajuns la concluzia că în 1943 ne aflam amândoi la Kiev. Chiar dacă aşa stau lucrurile n-am ştiut niciodată că şi ea a fost acolo.

S-ar fi putut ca Brunner să-l bănuiască pe Schneider, în ideea că Edith ştie ceva despre acesta, ceva, care să-l determine s-o ucidă. Puţin probabil, dar nu imposibil, conchise Kloss în timp ce urca scările clădirii în care lucra Brunner.

— În sfârşit, Hans – îi ieşi Brunner în întâmpinare – credeam că nu mai vii. Am sunat la tine şi o voce plăcută m-a informat că tocmai ai plecat spre mine. Nu mi-ai spus că ai o chiriaşă. Nu te mai deranjam.

— Am să te invit la logodnă, Hermann.

— Chiriaşii îţi fac necazuri, Hans, ascultă de sfatul unui prieten mai în vârstă, mai ales chiriaşele.

— Despre asta voiai să discutăm?

— Ia loc. E vorba de ceva serios. Nu-i de glumit. S-ar putea să ai necazuri. Cred că nu ţi-ar face plăcere.

— Dă-mi o ţigară, Hermann. Tu ai totdeauna ţigări bune.

— Şi ce-i cu asta, Hans? lungi Brunner silabele.

— Nimic. Când discut lucruri serioase îmi place să fumez o ţigară bună. Înainte de a-mi expune revelaţiile tale, te-aş ruga să-mi comunici rezultatul anchetei asupra atentatului împotriva funcţionarei Edith Lausch, din serviciul auxiliar. E o întrebare particulară, pusă în calitate de văr şi de... – făcu o pauză – logodnic.

— Ţin să te avertizez Hans. Am impresia că nu ştii ce se petrece în jurul tău. În numele prieteniei noastre te rog să termini cu fata asta. În ce mă priveşte nu voi spune nimănui de relaţia ta, dar eşti obligat să-ţi iei măsuri de siguranţă. Nimeni nu trebuie să afle că între voi există o legătură.

— Nu înţeleg nimic. Te rog să fii mai clar.

Brunner sună şi ceru să fie adus partizanul arestat. Pe Kloss îl frapă în primul rând îmbrăcămintea omului. Nu pentru că bărbatul acela, de vreo treizeci şi ceva de ani, cu un început de chelie, ar fi purtat haine neobişnuite, ci faptul că erau intacte şi cât se poate de curate. Nicio urmă de lovitură. Ori Kloss văzuse nu o dată victimele interogatoriilor din această clădire. Strânse pumnii cu o furie neputincioasă. Începea să înţeleagă. Constată că Brunner comisese o greşeală. Ascultând declaraţiile acelui om, fluente, chiar prea fluente, înţelese mai multe. Era clar că nu viaductul îl interesa pe Brunner. Pretinsul partizan afirma că este ajutorul lui Bartek, şeful grupului. Când Kloss îl rugă să-l descrie şi celălalt spuse „blond” se convinse de mistificare, dar nu reuşea

să-şi explice ce urmăreau. În afişe Bartek apărea blond, dar peste un an părul său căpătase o culoare mai închisă.

Esenţialul în mărturisirile lui Wasiak (acesta era numele cu pseudonimul „Tunetul" cu care se prezentase arestatul) era cu totul altul. El afirma că Bartek urma să se întâlnească cu o femeie care colabora de mult cu spionajul bolşevicilor. Femeia era tânără, sosise nu de mult în oraş, unde mai fusese cu ani înainte când o recrutaseră. Ştia şi numele – Edith. Kloss nu se putu abţine să zâmbească – pedanteria lui Brunner era de-a dreptul amuzantă.

Kloss ceru să fie scos arestatul. Apoi se aşeză în faţa lui Brunner şi, fără să-i ceară permisiunea, mai luă o ţigară. Fumă în tăcere. Înţelegea aproape totul. Îi mai lipsea un singur element. Deodată îi veniră în minte amănuntele acelea cărora nu le dăduse importanţă – Brunner se apropiase de Edith cu paharul în mână. Inexplicabil, scăpase paharul şi adunase cioburile cu mâinile tremurânde. Pusese totul pe seama beţiei lui Brunner. Acum ştia că se recunoscuseră reciproc. Era ultima verigă. Înţelegea de ce Edith refuzase să-i vorbească despre descoperirea pe care o făcuse. Nu putea accepta că ofiţerul era una şi aceeaşi persoană cu banditul care în noaptea aceea îi strivise palma cu călcâiul. Şi încă ceva. Tresărirea surprinsă pe faţa lui Brunner la remarca lui nevinovată privind calitatea ţigărilor fumate de sturmführer. Amuzant! Remarca fusese într-adevăr nevinovată.

— Ei, ce-ai de spus?

Brunner îşi miji ochii, împrăştiind cu mâna fumul albăstrui.

— Ai dreptul la o recompensă. Tu m-ai avertizat, acum e rândul meu. Uite, Brunner, să zicem că mergi pe drum şi vezi ceva ce ţi se pare că e un ou frumos, rotund. Îl iei în mână şi deodată explodează smulgându-ţi degetele. Da, Brunner, nu este un ou, ci o grenadă. Ţine cont că te-a avertizat un prieten. Evită

să pui mâna, căci te vei arde cât se poate de rău. Cred c-am fost destul de clar.

— Nu pot să nu ţin seama de declaraţiile acestui partizan.

— Îi poţi dicta altele, tot atât de verosimile. De altfel, din câte îmi dau seama, omul ăsta nu mai are mult de trăit.

— Aş fi dorit să te am de partea mea. Constat că-mi devii adversar.

— Puţin îmi pasă că unora nu le plac blondele. Înainte de a face un pas necugetat, aminteşte-ţi de oul care-ţi poate exploda în palmă. Atâta tot, Brunner. Îţi mai iau o ţigară. Sunt, într-adevăr, excelente.

Nu-l mai ierta pe Brunner. Remarca privitoare la ţigări avea o semnificaţie precisă – ţigările bune se vindeau la preţuri astronomice, astfel că numai un om foarte bogat îşi putea permite să le fumeze. Kloss sublinie asta, iar Brunner ar fi trebuit să înţeleagă.

11

Kurt se îndeletnicea cu spălarea perdelelor. Niciodată de când stăteau acolo, operaţiunea aceasta nu intrase în preocupările lui. Nici lui Hans, nici lui Kurt nu li se păruse necesar.

— Doamna mi-a cerut, spuse Kurt, răspunzând privirii întrebătoare a lui Kloss, de parcă amândoi ştiau despre cine e vorba.

Îi dădu biletul pe care i-l lăsase Edith. Fata îl anunţa că e de serviciu până la miezul nopţii şi că spera să vină pe la ea. Intenţionase să se ducă imediat după ce luase prânzul adus de Kurt de la Cazino, dar fusese chemat la Statul Major unde muncise din greu până aproape de ora zece, completând hărţile pe care erau indicate forţele sovietice concentrate mai sus de Vistula, date proaspete, furnizate de avioanele de recunoaştere.

În timp ce traversa gânditor calea ferată, o locomotivă care făcea manevre fu cât pe ce să-l calce. Fără voie ajunsese aproape de locul unde urma să se desfăşoare acţiunea asupra viaductului.

Privi în sens opus, neliniştit la gândul că ar putea să apară ceva ce le-ar zădărnici planurile. Nimic nu lăsa impresia că nemţii se aşteptau la cele ce aveau să urmeze. Numai omul de pază tropăia la intrarea viaductului, acolo unde, din reţeaua de şine, se desprindeau două, care treceau peste viaduct mergând în direcţia frontului. Când intră în biroul telefonistelor trecu o locomotivă care-i acoperi zgomotul paşilor. Se opri în spatele fetei şi o mângâie cu delicateţe pe faţă.

— Hans, ce rece eşti. Mă bucur că ai venit. Eram neliniştită...

— Acum poţi fi liniştită, Edith, îi spuse el grav.

Telefoanele sunau aproape continuu. Edith scotea şi introducea fişele în tablou. Îi întinse un bloc-notes şi un creion.

— Ca să nu te plictiseşti vei trece pe post de secretară.

Kloss deschise carneţelul şi văzu o fotografie. Vru să o mute, dar Edith îl opri.

— N-o recunoşti? E fotografia pe care mi-ai trimis-o din Królewiec.

Privi o clipă băiatul acela străin. Probabil că la vârsta aceea el arăta altfel.

— Ce tânăr eram. Un puşti imberb.

Ceasul electric ticăind monoton indica orele douăzeci şi patru. Încă o jumătate de oră. Cufundat în gânduri nu observă că cineva deschisese uşa. Tresări auzind vocea lui Brunner.

— Nu mă aşteptam să te găsesc aici, Hans.

Kloss se întoarse încet.

— Nu mi-ai ascultat sfatul. N-ai tras concluziile de rigoare din fabula cu oul care s-a dovedit a fi o grenadă.

— Destul cu glumele, i-o reteză Brunner. Domnişoară Lausch, sunteţi arestată.

Abia atunci Kloss îi remarcă pe cei doi S.S.-işti care stăteau în pragul uşii cu căştile trase pe ochi.

O clipă, Edith amuţi.

— Aţi înnebunit, exclamă ea.

— Calm, Edith, interveni. Kloss. Fii amabilă şi vezi-ţi de treabă. Iar tu, Hermann, trimite-ţi oamenii jos. Dacă vei mai dori, îi poţi chema peste cinci minute. Dacă nu pleacă, vorbesc în prezenţa lor. Te avertizez că e periculos.

— Numai cinci minute, admise el, şi-i expedie pe cei doi, care ieşiră fără un cuvânt asemeni unor automate. Domnişoara Lausch e arestată pentru colaborarea cu spionajul bolşevic.

— Este o minciună, strigă Edith.

Gestul liniştitor al lui Kloss o determină să-şi reia locul.

— Înţeleg, Brunner, o arestezi şi când veţi trece peste linii ea va încerca să fugă, drept care va fi ucisă. Şi Wasiak va muri, dacă nu cumva a şi murit, dar va rămâne un document care o va acuza pe Edith. Până aici raţionamentul tău a fost corect, dar te înşeli închipuindu-ţi că odată cu dispariţia lui Edith Lausch nu va mai exista nimeni care să cunoască numele ucigaşului ce în urmă cu patru ani a împuşcat o femeie şi un copil de doi ani pentru a fura. Brunner, ştim amândoi că ucigaşul este un om care la patru ani

după acel eveniment îşi mai permite să fumeze ţigări de cinci mărci bucata.

— El este, strigă isteric Edith. Acum sunt sigură.

— Te-am rugat, Edith, o linişti el ca pe un copil.

Se întoarse spre Brunner şi-l văzu cu arma aţintită asupra lor. Fără să se sinchisească, Kloss se aşeză, ignorând ţeava revolverului aflată la înălţimea capului său.

— Pune-l în toc şi stai jos. Doar nu-ţi închipui că sunt un idiot şi că nu mi-am luat măsuri de precauţie. În afara Edithei a mai fost un martor pe care nu-l cunoşti – portarul casei...

Asta era o cacialma, dar Kloss ştia că Brunner n-avea cum să verifice pe loc. Trebuia să-l determine să pună cât mai repede revolverul în toc.

— Mărturisirile lui şi declaraţia domnişoarei Lausch se află într-un plic. Dacă dispar, plicul va ajunge în mâna unui funcţionar superior din R.S.H.A., foarte interesat de problemă, nefiind altul decât amtsleiterul de atunci. Va fi interesat nu numai pentru că a pierdut aurul şi bijuteriile pe care le dobândise, ca şi tine, ci şi soţia şi fiica. Cred că ţi-e clar că trebuie să ascunzi cât mai repede bucata aia de fier pe care o ţii în mână şi să ai grijă să ajung la o vârstă cât mai înaintată, căci moartea mea te-ar costa viaţa.

Brunner renunţase la armă. Îl privea pe Kloss implorându-l cu ochii lui apoşi. Părea că dintr-o dată costumul îi devenise prea larg, de parcă îmbătrânise brusc. Nici nu încerca să-şi ascundă tremurul mâinilor.

— Hans, bâigui el, am fost prieteni, nu poţi face una ca asta.

— N-am s-o fac dacă ieşi imediat de aici, îţi iei S.S.-iştii, distrugi declaraţia mincinoasă a acelui pretins partizan şi uiţi c-au existat vreodată.

— Şi garanţiile? Ce garanţii îmi dai... începu el.

— Niciun fel de garanţii, preciză rece Kloss. Şi nu vreau să te mai văd. Înainte de a pleca îi vei cere scuze domnişoarei Lausch pentru greşeala pe care era cât pe-aci s-o faci.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnişoară.

Salută cu stângăcie şi ieşi împiedicându-se de pragul uşii înainte ca Edith să fi apucat să rostească vreo vorbă.

— Îmi dau seama din ce primejdie m-ai salvat. Ca atunci când era să mă înec. Încă o dată îţi datorez viaţa. Pe el nu-l voi ierta. Trebuie să-şi primească pedeapsa. Eu nu sunt obligată să ţin cont de regulile voastre.

Sună telefonul. Fata îi întinse carnetul şi creionul.

— Telefonogramă, notează: „Transmiteţi şefului de gară ordinul de a reţine în gară convoiul E 19 care soseşte peste două minute. Daţi întâi drumul trenului special cu numărul 1911 care transportă muncitorii pentru construcţia fortificaţiilor”, dictă rar Edith.

Întinse mâna după carnet. Kloss o apucă de încheietură. Ştia ce avea să se petreacă peste câteva minute. Oamenii înghesuiţi în vagoanele de marfă vor fi victime ale exploziei, vor sări în aer o dată cu ele, prăbuşindu-se de la treizeci de metri înălţime în fundul carierei de piatră. O mare de flăcări, gemetele răniţilor, cadavre sfârtecate.

— N-o să transmiţi asta, Edith, îi spuse el încet.

Fata crezu că Kloss glumeşte. Vru să-i spună că nu e momentul, că neexecutarea ordinului se va solda cu neplăceri pentru ea, că trenul va sosi dintr-o clipă în alta, că şefului de gară îi trebuie timp să schimbe macazul, dar privindu-l pe Kloss îşi dădu seama că nu glumeşte. Apucă una din fişe, care, introdusă în lăcaş, urma să declanşeze soneria din biroul şefului de gară, dar Kloss smulse firul cu o brutalitate de care nu-l credea capabil. Văzu revolverul şi constată surprinsă că Hans al ei o ameninţă.

Expresia întipărită pe faţa lui o făcu să înţeleagă că dacă va transmite...

Se lăsă tăcerea. Apoi se auzi zgomotul trenului E 19, pe care trebuia să-l oprească şi care se îndrepta în direcţia viaductului. Îşi reveni.

— Hans, nu înţeleg...

Privi acul tremurător al secundarului. Încă treizeci, încă douăzeci de secunde...

— Deschide gura, strigă el.

Îi urmă ordinul şi în aceeaşi clipă o explozie puternică zgudui clădirea.

Suflul pătrunse prin geamuri smulgând hârtiile şi aruncând înăuntru zăpada.

„El ştia”, îi trecu fetei prin minte. Îngrozită, legând cap la cap toate cele petrecute, devenea conştientă de un lucru pe care nu-l bănuise. Joaca aceea de-a v-aţi ascunselea când se întâlniseră prima oară. Neplăcerea pe care o sesizase la el când discutau despre amintiri, convenţiile cu Brunner, chiar şi faptul că în urmă cu câteva minute nu se recunoscuse în fotografie.

— Ascultă-mă cu atenţie, vocea lui Kloss ajunsese la ea ca prin vată. N-avem altă soluţie, trebuie să fugim împreună. Am să te ascund. Vei trăi. Te iubesc cu adevărat, îţi voi explica totul.

— Trage – se auzi ea spunând – de ce nu tragi...? Spune-mi cum te cheamă, cum te cheamă în realitate, apoi poţi să mă ucizi. Sau vrei să-mi propui să colaborăm, să aruncăm împreună în aer trenurile şi să omorâm soldaţii germani. Cine eşti? Nu eşti neamţ...

— Acum n-are nicio importanţă. Te iubesc şi vreau să te salvez. Dacă rămâi, Brunner te va lichida şi eu nu te mai pot apăra.

— Brunner este un ucigaş, un ticălos, dar e german. Tu... tu nu eşti în stare nici să mă împuşti. Te urăsc, auzi. Te urăsc, strigă ea în hohote şi-i căzu în braţe.

„La Bartek”, gândea Kloss, trebuie să ajung până la Bartek. Încerca să-şi aducă aminte dacă lăsase acasă ceva ce-i putea compromite pe alţii. Se pare că nimic. Totdeauna era prudent. Îi mai trecu prin minte că rolul său luase sfârşit, că niciodată n-avea să mai fie Hans Kloss şi avu o senzaţie de uşurare. Lipită de el, Edith, simţi răceala armei. Asta o ajută să se dezmeticească. Trase revolverul din toc şi făcu doi paşi înapoi. Ridică braţul cu intenţia de a trage. Nu fu în stare să apese pe trăgaci.

— Fugi, fugi singur, strigă ea.

Se întoarse brusc de parcă ar fi simţit că în uşă se afla Brunner.

— Bine că ai venit, Brunner. Voiam să-ţi spun că nu mă interesează convenţia voastră. Vei plăti pentru uciderea acelei femei. Iar tu, Hans... întoarse capul spre el.

Nu mai apucă să continue. Clipa aceea de neatenţie îi fu suficientă lui Brunner pentru a trage. Ascunse imediat revolverul în buzunar.

— N-a transmis ordinul de reţinere a transportului. Şi-a recunoscut vina.

Kloss se ridică şi acoperi cu pardesiul corpul neînsufleţit al fetei. Fără să rostească o vorbă îl privi în ochi pe Brunner. Amândoi ştiau că din clipa aceea deveniseră duşmani de moarte.

ÎNTÂLNIRE LA CASTEL

1

Trupele înaintau spre apus. La 16 aprilie diviziile celei de-a doua armate au forţat Nisa în dreptul localităţii Lużyce. Corpul de blindate pătrunsese spre Dresda, iar la răsărit se târau convoaie de prizonieri. Războiul continua. Diviziile de tancuri S.S. opuneau o rezistenţă disperată, la Statul Major al Wehrmachtului se discuta încă de contraloviturile menite să stopeze ofensiva spre Berlin, iar feldmareşalul Schörner pregătea un atac în nord.

Într-un orăşel german, la vest de Nisa, îşi avea statul major cea de-a doua armată poloneză. În piaţa din centrul oraşului se aflau indicatoare „Spre Dresda" şi „Spre Budziszyn". Camioanele treceau pe lângă epavele „Tigrului" şi urcau pe o şosea sinuoasă care şerpuia, aidoma unei panglici albe, pe culmile colinelor.

De la fereastra casei aflate lângă drum se puteau vedea şoseaua, orăşelul şi liziera pădurii unde lupta continua.

Ofiţerul în uniformă de maior întoarse capul de la geam şi privi prizonierul pe care tocmai îl interoga. Începuse de câteva ore, maiorul obosise, dar de câte ori citea uimirea în ochii celui pe care-l chestiona în germană era cuprins de un sentiment de mulţumire necunoscut celorlalţi ofiţeri ai Statului Major.

După câţiva ani redevenise el însuşi. Nu mai purta uniforma germană, nu mai juca teatru, nu se mai prefăcea, scăpase de teama că orice cuvânt, orice gest îl poate trăda. Prizonierul aştepta nemişcat întrebarea următoare. Avea gradul de căpitan, se numea Broll şi dacă maiorul şi-ar fi rostit numele purtat în armata germană – Hans Kloss – precis că şi-ar fi descoperit cunoştinţe comune sau şi-ar fi amintit că s-au mai întâlnit undeva. Căpitanul Broll lucrase în Abwehr şi-i putea furniza informaţii deosebit de importante. Interogarea lui trebuia făcută cu tact şi răbdare. Aceasta era şi părerea colonelului care stătea la birou. Avea tunica descheiată – era un aprilie neaşteptat de cald. Îşi şterse fruntea transpirată.

— Repetă întrebarea, mormăi el, adresându-i-se maiorului.

— Vă mai întreb încă o dată – vocea maiorului sună dur – unde a ascuns Ring documentele?

Broll nu răspunse. Pe faţă i se întipărise o grimasă asemănătoare unui zâmbet. Apoi îşi trecu palma peste obrazul nebărbierit.

— Domnule maior, vorbiţi germana ca...

— Vorbesc, îl întrerupsese maiorul.

Nu-şi dădea seama dacă Broll este sincer sau se preface. Părea că spune adevărul, dar cine putea să garanteze că nu joacă teatru. El ştia că aceşti oameni erau buni actori. Prizonierul era conştient

de importanţa documentelor pentru spionajul polonez – arhivele Secţiei de spionaj din Wrocław.

Nu o dată în cursul activităţii sale, maiorul auzise de această arhivă. Colonelul Ring (îl întâlnise cândva pe acest colonel) se ocupa de recrutarea agenţilor pe teritoriile poloneze. Pregătea oamenii care aveau să aştepte semnalul pentru a intra în acţiune. El, Kloss, era obligat să găsească această arhivă...

— Jur că nu ştiu, repetă Broll.

Maiorul era atent la timbrul vocii prizonierului. Vorbea liniştit şi părea că-şi recăpătase siguranţa de sine.

— Deci susţineţi că l-aţi întâlnit pentru prima oară pe colonelul Ring la Bischofsfeld.

— Da.

— Nu-i adevărat. În picioare! – ridicase glasul şi simţi privirea colonelului aţintită asupra sa. În ianuarie aţi fost la raportul ofiţerilor de informaţii de la Wrocław...

— Da. De unde ştiţi? – întrebă Broll în şoaptă, frica îl cuprinsese din nou. Dar...

— Adevărul!

— Am schimbat câteva cuvinte lipsite de importanţă. L-am revăzut la Bischofsfeld cu câteva ore înainte de sosirea trupelor voastre. Avea o gardă personală...

— Şi transporta arhiva?

— Da. I-am dat benzină. Mi-a spus că va ascunde arhiva prin apropiere. Unde anume nu mi-a precizat.

— Aveţi vreo bănuială?

— Domnule maior – la tonurile mai înalte, vocea i se frângea – vreau să vă spun adevărul. Şi aşa ştiţi destule, dar eu...

— Ce v-a mai spus?

— Că va lăsa pe cineva s-o păzească, rosti el cu greutate.

— Unde anume s-a oprit în Bischofsfeld?

— La o rudă, un farmacist, tot Ring îl cheamă. De fapt, la familia acestuia, căci farmacistul a fost concentrat. A stat acolo vreo două ore.

Maiorul îi mai puse câteva întrebări. Omul dădea aceleaşi răspunsuri. Se părea că, într-adevăr, nu ştia nimic în plus. Ring era un ofiţer cu experienţă şi n-avea de ce să-i dea amănunte lui Broll. Colonelul era şi el de părere că nu mai aveau ce scoate de la prizonier.

După plecarea lui Broll, colonelul îi întinse maiorului o cană cu ceai. Era rece şi prea dulce. Tăceau. Amândoi evitau să dea glas gândului care-i frământa.

Colonelul scoase de sub birou o sticlă de vodcă şi umplu două păhărele. Zgomotul exploziilor se auzea surd, în depărtare.

— Dinspre sud, vorbi maiorul.

— Locotenentul Nowak a răscolit cu de-amănuntul împrejurimile Bischofsfeld-ului. Se află acolo un castel, un lac, păduri. N-a descoperit nimic. Nicio urmă...

Ştiau asta. Şi mai ştiau că acela sau aceia cărora Ring le încredinţase arhiva, când vor ajunge la concluzia că documentele sunt în pericol, nu vor pregeta să le distrugă pentru a nu cădea în mâna polonezilor.

— Trebuie să punem mâna pe arhiva asta – spuse, pentru a câta oară, colonelul.

Maiorul se apropie de geam, privi şoseaua ce ducea spre apus şi-şi zise că din nou va fi nevoit să reia rolul acela pe care sperase să nu-l mai joace niciodată.

— Când plec?

În sfârşit vorbele acestea fură rostite.

— Reţine că nu-ţi ordon. Acolo eşti compromis.

— La Bischofsfeld se află unităţile noastre...

— Ale noastre, mormăi colonelul. Nu te vei duce la comandamentul corpului de tancuri. Acolo e front, naiba ştie ce se poate întâmpla.

Maiorul izbucni în râs. Ca de obicei, când elabora planul unei acţiuni nu şovăia şi se simţea cuprins de un sentiment de linişte, de calm. Stabilea cu atenţie fiecare detaliu de care putea depinde succesul acţiunii.

— Trebuie să-mi pregătesc o istorioară verosimilă. Să zicem că am şters-o din încercuire îmbrăcat civil şi mă duc la Statul Major al lui Schörner. Ceva în genul ăsta.

— Ţi-l voi da ca ajutor pe locotenentul Nowak. El va asigura legătura cu comandamentele unităţilor. Îl vei instrui. E foarte abil, nu te va deconspira.

Maiorul nu spuse nimic. Redevenise Hans Kloss. Intra pentru a doua oară în pielea acestui personaj. Îşi privi ceasul. Nu mai era mult până la căderea serii. Nowak îl va conduce până aproape de Bischofsfeld. În oraş va pătrunde neînsoţit. Îşi pipăi obrajii şi constată cu satisfacţie că-i crescuse barba – trebuia să arate obosit, nervos şi flămând. Ca unul care de câteva zile rătăcea prin pădure.

— Nu ştim nimic despre familia Ring? mai întrebă el.

Colonelul confirmă dând din cap.

2

„Apotheke Johann Ring” se afla în apropierea pieţii, pe una din străduţele vechi ale oraşului. În piaţă se găsea un tanc polonez, iar în faţa clădirii în care până nu demult fusese Statul Major german se plimba o santinelă cu vulturul pe cască. La geamuri atârnau drapele albe. Locuitorii se închiseseră în casă şi, cu nelinişte încărcată de teamă, ascultau ce se petrece în stradă. Treceau camioane, se auzea tropăitul cizmelor pe caldarâm, uneori răzbăteau câte o melodie sau frânturi de discuţii. Cuvintele rostite într-o limbă străină îi făceau să se gândească la răzbunare: „Dincolo de munţi, dincolo de păduri, Małgorzatka dansa cu husarii”.

Inge Ring observa printre perdele chipurile soldaţilor. Semănau între ei şi păreau ameninţători. Se îndreptau spre apus, spre inima Germaniei. Şi marşul... triumful lor era, poate, definitiv. Brusc, Inge se simţi foarte bătrână în ciuda celor şaptesprezece ani ai ei. În decurs de câteva zile trecuse prin două seisme. Întâi veniseră ei. Simţise pentru prima dată spaima. Unchiul stătuse câteva ore. Îi adusese o scrisoare de la tatăl ei şi-i comunicase că acesta rămăsese în Wrocławul asediat. Tot timpul îşi privise ceasul şi plecase, fără să-şi ia rămas bun, imediat ce camioanele cu soldaţi părăsiseră oraşul.

Schenk, care moştenise farmacia de la tatăl său şi care, în cursul dimineţii îşi exprimase convingerea în victorie, scoase portretul Führerului şi atârnă un cearşaf la geam.

Anna-Maria Elken (poate că în realitate se numea altfel) îşi îngropă în grădină uniforma S.S. şi se transformă într-o infirmieră din Hamburg, cu acte în regulă. Berta se declară de acord ca Anna-Maria să locuiască o vreme la ei. De fapt, numai Berta rămăsese neschimbată. În bucătărie, deasupra patului, păstrase portretul Führerului. Între timp, fotografia dispăruse căci domnişoara Elken, fără s-o consulte, o aruncase în foc. Avea

senzaţia că tot ce constituise viaţa lor de dinainte încetase brusc să mai existe.

Inge nu va uita niciodată acele câteva ore care precedaseră intrarea polonezilor. În orăşel era linişte. Părea că războiul îl ocolise. Pe străzi adăstau într-o tăcere neliniştită grupuri de oameni care până mai ieri purtaseră uniformele partidului, volkssturmului[53] sau S.A.[54] Nimeni nu se mai gândea să opună rezistenţă. Conducătoarea Bund Deutsche Mädehen, într-o rochie de culoare deschisă, căra din magazin în pivniţă un sac cu cartofi. Blockführerul N.S.D.A.P. arborase o scurtă jerpelită şi nişte cizme scâlciate care-i dădeau aspectul unui vagabond.

— Ce s-a întâmplat cu germanii? îl întrebă Inge.

Îi răspunse cu un gest de neputinţă.

Pe şoseaua ce venea de la Wrocław înaintau polonezii, cu armele pregătite. Străzile deveniseră pustii, uşile caselor erau zăvorâte. Apăru un tanc. Se opri şi Inge remarcă turela şi ţeava tunului ce se roteau. Dar ce era mai rău abia avea să urmeze. Au petrecut o noapte albă. Auzeau tropăitul cizmelor, serii de automate, voci aspre ce rosteau cuvinte într-o limbă necunoscută.

---

[53] Volkssturm grupare militară înfiinţată prin decret la 25.IX.-44 la propunerea lui Guderian, care cuprindea toţi bărbaţii neincorporabili din armata regulată, între 16-60 de ani. Începând cu 12.1.1945, la propunerea lui Himmler se încorporează şi femeile..

[54] Sturmabteilung – Batalioanele de asalt (în germană *Sturmabteilung*, acronim SA), cunoscute şi sub denumirea de Cămăşile brune, au fost o organizaţie paramilitară nazistă care a jucat un rol-cheie în ascensiunea la putere a lui Adolf Hitler. A fost fondată de Adolf Hitler la München, în 1921, la început recrutând membri din Freikorps. Hitler îngrijorat de puterea crescândă a organizaţiei, în 1934, a ordonat „purificarea prin sânge” a organizaţiei, serie de asasinate cunoscută sub numele de *Noaptea cuţitelor lungi*. După acest eveniment, organizaţia a jucat un rol politic minor.

Se adunaseră în camera mare – Schenk, Berta, Anna-Maria şi ea. Stăteau cu lumina stinsă şi vorbeau în şoaptă.

Inge se gândea că până nu demult germanii fuseseră în Polonia şi mărşăluiseră noaptea pe străzile oraşelor poloneze. Nu simţi nicio uşurare, dimpotrivă, neliniştea i se transformă în frică.

— De ce s-a întâmplat asta? Spuneţi-mi, de ce?

Nu primi niciun răspuns. Anna-Maria fuma ţigară după ţigară şi se plimba nervoasă prin cameră. La un moment dat se apropie de fereastră.

— Fiţi atentă, rosti Schenk enervat, ar putea să vă vadă.

Dimineaţa, Inge ieşi în grădină. Era o adevărată zi de primăvară. Vârfurile colinelor se coloraseră ca totdeauna la vremea aceea. Se uită în pavilion, colţişorul care-i plăcea cel mai mult. Rămase încremenită. Ţipătul îi îngheţă pe buze. Pe pământ zăcea Marta; rochia îi era sfâşiată şi braţul stâng legat cu o cârpă. Când Inge se aplecă deasupra ei, Marta deschise ochii.

— Marta, Marta, scânci Inge.

Nu-i venea să creadă că ea este. O vedea cel puţin o dată pe săptămână. În fiecare duminică se ducea la castelul Edelsberg. Într-una din anexele clădirii, într-o cămăruţă curată, locuia Marta. Stătea acolo de mult. Cândva, în timpuri de care Inge nu-şi amintea, soţul ei fusese administrator pe moşia contelui. După moartea soţului, Martei i se permisese să rămână acolo până la sfârşitul vieţii. Când contele şi familia sa părăsiseră castelul, Marta nu plecase o dată cu personalul concediat, pentru simplul motiv că nu avea unde. Inge o sfătuise să stea la ei, fiind o rudă îndepărtată a familiei. Marta refuzase, declarând că s-a obişnuit să trăiască la castel.

— Polonezii, polonezii au făcut-o. Te duc imediat în casă să te pansăm...

— Nu la voi, nu vreau la voi, şopti Marta.

Inge crezu că Marta aiurează. Nu-i venea să creadă. Bătrâna păru că-şi recapătă forţele:

— Fetiţo, nimeni în afară de tine nu ştie că mă aflu aici. Numai tu.

Apoi Marta îi povesti ceva îngrozitor. Vorbea cu greutate, dezlânat, repetând ideile, dar sensul era clar – nu polonezii trăseseră în ea, ci colonelul Ring, unchiul ei, pe care Marta îl cunoştea de când era copilă...

Lucrurile se petrecură astfel: spre prânz Marta auzise zgomot de motoare. Stătea în uşa locuinţei pregătită pentru tot ce era mai rău. Îşi închipuia că veneau ruşii sau polonezii. Erau germani. Săriseră din camioane. Pe ofiţer îl recunoscuse imediat, era Ring. Intenţiona să-i iasă în întâmpinare. Se răzgândi însă, nici ea nu ştia de ce. Şi se retrase în vestibulul întunecos.

S.S.-iştii erau înarmaţi cu pistoale automate şi-i supravegheau pe muncitorii civili care descărcau nişte lăzi. Marta îl văzu pe Ring indicându-le intrarea în subterana castelului, ascunsă cu grijă în grădină. În afara contelui n-o cunoşteau decât două-trei persoane. Dădură la o parte lespedea şi dispărură. Când muncitorii ieşiră din subterană, Marta auzi răpăitul automatelor. Nu-i venea să creadă, nu putea crede... Civilii aceia căzură ca seceraţi. Unul singur încercase să se mai târască pe cărare, dar însuşi colonelul îl împuşcă. Încărcară cadavrele în remorcă. Îşi înăbuşi strigătul. În aceeaşi clipă văzu un S.S.-ist care-i indica lui Ring uşa camerei sale. Nu auzi ce-i spune, dar era sigură că soldatul o văzuse. N-avea altă soluţie decât să se refugieze în parc. Ieşi, o luă la fugă, auzi strigătul lui Ring şi văzu pistolul. Mai avea doar câţiva paşi până la frunzişul des. Prea târziu. Simţi ceva asemănător unei lovituri, care nu-i produse nicio durere, şi căzu. Asta a salvat-o. Îşi pierduse cunoştinţa şi Ring nu se mai obosi să verifice dacă e cu adevărat moartă. Era sigur pe mâna sa.

Marta ştia asta încă din timpul când la castel se organizau vânători.

Când îşi reveni plecaseră. Îi fusese totuşi teamă să se întoarcă la castel şi venise aici. În fundul grădinii se afla o clădire părăsită în care locuise cândva grădinarul. Inge o duse pe Marta acolo şi îi jură că nu va spune nimic lui Schenk, Bertei sau Annei-Maria. Aduse pe furiş pături, îi pregăti ceva de mâncare şi o pansă. Făcu totul cu îndemânare, căci absolvise un curs sanitar.

Se înserase. Pe caldarâm rulau roţile tunurilor, iar soldaţii din camioane cântau. Printr-o crăpătură a perdelei Inge privea afară încercând să nu se gândească la nimic.

— Pleacă de-acolo, îi strigă Schenk. Ieri au găsit arme la Pozneri. Umblă prin case.

— N-au decât să vină. Frica, neliniştea lor trezeau în ea ura. N-au decât să vină, să se termine odată.

Anna-Maria Elken se opri în spatele ei. Inge îi simţi palma pe umăr şi tresări.

— Încetează, stăpâneşte-te – vocea domnişoarei Elken era calmă, dar autoritară – eşti un om în toată firea.

Doamne, cât îi ura – pe Schenk, pe Anna-Maria, pe Berta, pe unchiul care fugind trăsese în Marta. Se întoarse şi le privi feţele palide în lumina amurgului.

— Oare toţi germanii sunt atât de laşi ca voi? Sper că nu.

— Lasă istericalele. Pur şi simplu vrem să supravieţuim. Nimic mai mult.

— Să supravieţuiţi? O să supravieţuiţi dacă nu cumva veţi muri de frică. Doamna se teme să nu fie recunoscută. Infirmiera din Hamburg!

— Actele mele sunt în ordine, preciză Anna-Maria.

— A, da, în ordine. Toţi sunteţi în perfectă ordine.

Vru să mai spună ceva, dar o întrerupse o bătaie în uşă. Nu era o bătaie insistentă, ci mai degrabă timidă. Totuşi, încremeniră convinşi că inevitabilul se produsese.

— Deschideţi dumneavoastră, domnule Schenk, vorbi în cele din urmă Anna-Maria.

— De ce eu? Mai bine o femeie...

Inge îi privi dispreţuitoare şi porni spre hol. Secundele se scurgeau îngrozitor de încet. Auziră o discuţie în germană. În cele din urmă, sprijinit de braţul Ingei, în pragul uşii îşi făcu apariţia un bărbat cu hainele zdrenţuite, plin de noroi.

Respirară uşuraţi. Musafirul, indiferent cine era, nu putea fi periculos. Şi totuşi, aproape imediat aveau să înţeleagă că prezenţa lui însemna un pericol. Se îndreptă cu greu. „Heil Hitler”, salută el cu braţul întins. Nu-i răspunse nimeni. Cu câteva zile în urmă, oricare dintre ei i-ar fi răspuns reflex, cu acelaşi salut.

— Ce doriţi? îl chestionă Schenk, care îşi recăpătase graiul.

— Am văzut firma Gustav Ring. N-am mai avut putere să-mi continui drumul. Ce zi e azi? Marţi?

— Joi, preciză Inge, examinându-l cu atenţie.

Trăsăturile omului îi trezeau încredere. Îşi zise că el nu poate fi un laş.

— Am pierdut noţiunea timpului. Dacă azi e joi, înseamnă că de zece zile şi mai ales de zece nopţi, asemeni unui hoţ, în propria-mi ţară...

— Cine sunteţi dumneavoastră?

Vocea lui Schenk devenise sigură. Bărbatul îl privi în ochi şi involuntar, Schenk făcu un pas înapoi.

— Cine sunt? Ruşii nu mi-ar fi pus întrebarea asta. De când s-au instalat aici?

— Aici sunt polonezi şi îi caută pe cei ca dumneavoastră. Veţi aduce nenorocirea pe capul acestui copil, o indică Schenk pe Inge.

— Te rog să nu te îngrijeşti de mine, strigă ea.

Bărbatul se apropie de Schenk.

— Dar tu cine eşti? Cum te cheamă?

Formulase întrebările cu tonul unuia obişnuit să comande şi să primească răspunsuri scurte şi precise. Involuntar, Schenk luă poziţia de drepţi.

Ştie cum să discute cu oameni de teapa ăstuia, gândi Inge.

— Schenk. Wilhelm Schenk.

— Eşti chinez?

— Nu, sunt german.

— Atunci salută ca un german. Ce stai, salută!

Bărbatul aproape că striga. Schenk îşi pocni călcâiele şi strigă: „Heil Hitler”. Părea cu totul altul. Salutul îşi făcu efectul. Berta era şi ea emoţionată. Îi oferi un scaun spunându-i că-i va aduce ceva de mâncare.

Atmosfera din locuinţa familiei Ring se transformase. Zgomotul motoarelor şi al vocilor străine părea mai îndepărtat. Doar pe buzele domnişoarei Elken plutea un zâmbet ironic. Îl privea pe noul venit cu aceeaşi curiozitate cu care ar fi examinat un animal exotic.

— Să admitem că vă vom găzdui, începu ea calm...

— În numele cui vorbeşti? – o întrerupse Inge.

— Vrei să-l alungi?

— Nu!

— Atunci stăpâneşte-te – Anna-Maria se întoarse spre musafirul nepoftit. Aş dori totuşi să ştiu cu cine am plăcerea...

Berta aşezase pe masă o farfurie şi bărbatul începu să mănânce cu lăcomie. Abia după ce şterse şi restul de caşă din farfurie se întoarse spre Anna-Maria.

— În primul rând, – tonul lui era calm, – o să-mi spuneţi cine sunteţi dumneavoastră.

— Infirmieră din Hamburg, strigă Inge.

După o clipă de ezitare, Anna-Maria se ridică hotărâtă.

— Anna-Maria Elken, sturmführer S.S., ultima încorporare – Goerlitz.

Bărbatul îşi şterse buzele cu o cârpă ce fusese cândva o batistă.

— Căpitan Hans Kloss, se prezentă el, ofiţer de contraspionaj în Statul Major al diviziei 175.

— Grupul de armată Centru, preciză domnişoara Elken.

— Sunteţi bine informată.

— Într-adevăr! Cum aţi ajuns aici?

— O anchetă. Kloss zâmbi. Am fost încercuiţi. Până la Oder am mers în uniforme. Apoi fiecare pe contul lui.

— Aici aţi ajuns din întâmplare?

— Într-o casă care nu prezintă nicio siguranţă, spuse Schenk.

— Colonelul Helmuth Ring face parte din acelaşi serviciu ca şi mine. Ştiam că este originar de aici. La cine altcineva puteam căuta adăpost dacă nu la familia lui? Suficient?

— L-aţi cunoscut pe unchiul meu? – întrebă Inge.

— Da. Un om minunat.

Nimeni nu se aştepta la ceea ce urmă.

— Minunat? Şi dumneavoastră credeţi asta? Toţi sunteţi la fel! Nişte laşi.

— Cum îţi permiţi să vorbeşti astfel despre unchiul? ridică Berta tonul.

— Cum îmi permit?

Inge îşi pierduse controlul.

— Crezi că împuşcarea femeilor bătrâne este demnă de un bărbat german?

— Ce tot vorbeşti? Cine ţi-a spus asta? – vocea lui Schenk suna ameninţătoare. Unchiul tău n-a tras niciodată în femei.

— Ba da. Şi încă într-una germană.

O cuprinse spaima şi se retrase spre perete. Nu-i mai recunoştea... Schenk, Berta, Anna-Maria se apropiau de ea ameninţători.

— Cine ţi-a spus?

Schenk o apucă de braţ.

— Spune imediat tot! – vocea domnişoarei Elken căpătase tonuri metalice.

— Ai secrete faţă de noi? Minţi sau inventezi...

— Nu, nu, nu mint strigă Inge. La Edelsberg a tras...

Se întrerupse brusc, dându-şi seama că vorbise prea mult.

Ceilalţi nu erau dispuşi să cedeze. O asaltau cu întrebările. Inge tăcea lipită de perete. Kloss, care privise la început scena cu indiferenţă, interveni.

— Terminaţi cu ancheta asta!

Nu ridicase tonul. Dăduse un ordin. Cei trei se întoarseră spre el.

— Vă rog să nu vă amestecaţi, sunt probleme de familie, strigă Schenk.

— V-am spus să terminaţi cu ancheta. Inge nu va trăda niciun secret unui nechemat. Nu-i aşa, Inge?

— Aşa e, confirmă fata în şoaptă, privindu-l pe Kloss cu recunoştinţă.

3

Îl conduse în cabinetul tatălui său. În vreme ce întindea aşternutul pe canapea Kloss o urmărea cu atenţie întrebându-se ce ştia în realitate. Ce se petrecuse oare la castelul Edelsberg? Îşi imagina, însă avea nevoie să i se confirme. Aşadar, la castel. Reacţia celorlalţi – Berta, Schenk, Anna-Maria – demonstra că nu erau străini. Poate că unul dintre ei era câinele de pază lăsat aici de Ring. Care să fie?

Scoase ţigările. Inge îi ceru una.

— Fumezi? se miră el.

În acelaşi moment îşi dădu seama că comisese prima greşeală gravă. Cei care au fost ascunşi în pădure atâta timp nu mai au ţigări.

— Rezerve, explică el. Le-am salvat din depozitul regimentului.

Ar fi putut cere percheziţionarea castelului. Nowak stabilise legătura cu comandamentul unităţii încartiruite în orăşel. Bineînţeles, nu pomenise nicio vorbă despre Kloss. Raportase doar comandantului că venise aici într-o misiune specială.

Kloss se întâlnise cu el înainte de a veni la familia Ring. Discutaseră câteva minute în poarta casei părăsite. Kloss o aprecie ca un loc excelent de întâlnire. Nowak era neliniştit. Îi relată discuţia de la comandament. Colonelul pierduse legătura cu divizia, situaţia pe front se complicase. În sud se semnalase prezenţa unor mari unităţi germane de blindate, apărute nu se ştie de unde.

Nu-i de mirare că comandantul regimentului l-a primit pe Nowak cu neplăcere. În discuţie s-a referit la unele state majore

care trimit ofiţerii în misiuni speciale. Mai mult ca sigur că nu se va declara încântat când i se vor cere oameni pentru căutarea arhivei la castel, deşi va fi obligat s-o facă. Întrebarea e dacă trebuie să i se încredinţeze sarcina asta. Presupunând că nu va descoperi nimic şi bâjbâielile le vor lua timp, exista riscul ca ceilalţi să prindă de veste... Nu puteau face abstracţie de intenţia nemţilor de a distruge arhiva.

Kloss se hotărî să întreprindă o recunoaştere. Întâi trebuia să afle ce ştie Inge şi cine este „câinele de pază” al unchiului ei.

Fata fuma rezemată de uşă. Kloss se apropie şi o atinse pe umăr. Inge nu se feri.

— De ce nu stai jos?

— Voiam să plec.

— Mai stai puţin... Femeia aceea despre care vorbeai a scăpat cu viaţă?

Inge nu răspunse şi-l privi cu neîncredere.

— De ce mă întrebaţi?

Aşadar, trăieşte. În caz contrar ar fi reacţionat cu totul altfel. Nu-i era teamă că va trăda secretele lui Ring căci nu ştia despre ce e vorba. Se temea pentru femeia aceea.

— Întreb fiindcă se află în pericol dacă mai trăieşte. Locuia la castel?

— Da, şopti Inge.

— Şi a văzut?

Kloss încerca să-şi imagineze scena. Îşi aminti de interogatoriul luat prizonierului. Broll vorbea de două camioane şi un automobil.

— A văzut când au sosit cele două camioane şi automobilul. Au descărcat lăzile...

— De unde ştiţi? strigă fata.

În ochii ei se putea citi uimire şi teamă. Femeia aceea ştie unde a ascuns Ring documentele, conchise Kloss, dar îşi dădu seama că deocamdată trebuia să renunţe la întrebări.

Castelul era alcătuit dintr-un complex de clădiri, parcuri, debarcadere. Mai mult ca sigur că avea mai multe pivniţe şi galerii subterane. Câţi oameni ar fi trebuit... „Nu ne presează timpul, însă nemţii pot oricând distruge arhiva”. Ideea aceasta îi era cât se poate de clară. De aceea, găsirea femeii era deocamdată lucrul cel mai important. Inge ştia unde se află. Îi va spune? Nu! Mai mult ca sigur că nu. Dacă va insista va pierde încrederea fetei. I-ar putea cere lui Nowak s-o interogheze pe Inge la comandament. Şi asta era riscant... Presupunea mult timp, răbdare, iar rezultatele...

— La ce vă gândiţi? – auzi el vocea fetei.

— Ai grijă de tine. Dacă ai nevoie de ajutor...

— Mulţumesc, spuse ea în şoaptă şi dispăru în coridorul întunecos.

După câteva secunde o auzi strigând. Deschise uşa şi pipăi arma. Lumina încăperii inundă coridorul.

— Nu s-a întâmplat nimic.

Vocea Bertei era calmă, chiar uşor batjocoritoare.

— Domnişoara Inge este prea nervoasă. Nu m-a recunoscut pe întuneric.

Revenit în cameră, Kloss stinse lumina şi deschise fereastra. În casă domnea liniştea. Totuşi, era convins că cel puţin două persoane vegheau – Inge şi acel cineva lăsat aici de Ring. Oare nu cumva greşea? Poate că omul lui Ring nu locuia aici. Nu, nu putea greşi. Trebuia însă să ţină cont de faptul că la castel s-ar putea să mai fie cineva.

Se aşeză pe canapea şi ascultă îndelung. Undeva scârţâi o uşă, apoi un geam.

Strada era cufundată în beznă. Lui Kloss i se păru că zăreşte o umbră lipită de zidul casei. Inge, Berta? Deşi...

În fond, nu numai el dorea să ştie unde se află femeia de la castel. Omul lui Ring era obligat să îndrepte greşeala superiorului său.

Se sprijini de firida ferestrei, atent la tot ce se petrecea. Deodată, deasupra colinelor ce înconjurau orăşelul zări o fâşie lungă de lumină. Apoi, undeva foarte aproape, începu canonada tunurilor antitanc. Un automat de calibru mare trăgea în serii dese. Asta însemna că frontul, care în urmă cu câteva ore se afla departe, la apus, se mutase acum în imediata apropiere a oraşului. Trebuia să se grăbească. Escaladă fereastra şi se lipi de zid. Strada era pustie şi întunecoasă. Doar spre sud cerul era luminat cu intermitenţe. Zgomotul tunurilor, devenit mai puternic, nu mai contenea.

4

Din şosea se desprindea o alee întunecoasă străjuită de copaci. Conturul castelului sugera o schiţă de prost gust din povestirile cu stafii şi vrăjitoare. Zidurile şi turnurile se profilau pe cerul purpuriu.

Scoase arma şi trase piedica. Pietrişul îi scârţâia sub cizme. Ajunse în curte. Făcu câţiva paşi în direcţia potecii... Sări înapoia unui copac. Privi castelul cu încordare. Părea părăsit, dar de la

poartă avusese impresia că zăreşte la unul din geamurile de la etajul întâi o geană de lumină. Aşteptă. Din nou străluci o luminiţă la geamul unei camere din aripa dreaptă. Deci cineva se afla în castel.

Kloss înţelese cât de dificilă era sarcina pe care şi-o asumase. Ar fi fost un nonsens să percheziţioneze castelul. Dacă l-ar putea face să vorbească pe cel care păzea arhiva... Era unica şansă.

Poate că ar fi fost mai bine să-l fi luat şi pe Nowak. Discutase cu locotenentul înainte de a veni. Nowak îl aşteptase în poarta „lor”. Îl informase că situaţia se agravează. Comandantul refuzase să-l primească. La regiment era mare zarvă. Reuşiseră să stabilească legătura cu comandamentul diviziei doar prin intermediul artileriei. Se dădeau lupte grele, încercându-se oprirea diviziilor de blindate germane care se infiltrau dinspre sud. Se părea că regimentul va fi nevoit să părăsească orăşelul.

— Trebuia să-i spui comandantului în ce constă misiunea.

— N-am primit dezlegarea.

Apoi întrebă ca şi când Kloss ar fi trebuit să ştie:

— De fapt ce se întâmplă pe front?

— Probabil că Schörner încearcă să-şi croiască drum spre nord, îşi exprimă Kloss gândul cu voce tare. Balamucul ăsta ar putea să dureze câteva zile.

— Şi dacă se întorc nemţii aici?

— Nu vor sta prea mult. Eu voi rămâne. Tu te retragi împreună cu regimentul – luase decizia aceasta pe loc. De altfel, n-avea de ales.

— Rămâneţi singur, domnule maior?

— Totdeauna am fost singur, zâmbi Kloss. Dacă nu intervine nimic voi avea nevoie de tine mâine dimineaţă. Întreabă-l pe comandantul regimentului dacă ne poate pune la dispoziţie pentru câteva ore două plutoane.

— Mă îndoiesc.

— Dacă aş fi în locul lui, nici eu n-aş da.

Luminiţa dispăru brusc pentru a reapare. Kloss traversă curtea cu prudenţă. Uşa grea de la intrarea în vestibulul castelului era întredeschisă. Trecu pe lângă ea, înconjurând clădirea. Găsi ceea ce căuta – uşa de la intrarea de serviciu. Bineînţeles, era încuiată, dar briceagul prevăzut cu un set şperaclu se afla asupra lui.

Printr-un coridor îngust ajunse în holul principal. Mergea pe bâjbâite, căci nu putea risca să folosească lanterna. N-avea de gând să cerceteze castelul, ci voia doar să-l surprindă pe omul lăsat aici de Ring. Flacăra firavă a brichetei scoase din întuneric scările largi. Urcă în vârful picioarelor. Pe palierul primului etaj se vedea mai bine. Prin ferestrele mari, ce dădeau spre sud, zări din nou cerul în flăcări. Rachetele ce cădeau aproape de oraş iluminau pădurea şi contururile clădirilor.

Un şir lung de uşi închise. Kloss le depăşi pe rând, oprindu-se şi trăgând cu urechea. Pretutindeni linişte. La capătul coridorului văzu o uşă întredeschisă. Zări o dâră de lumină care dispăru aproape imediat. Cineva, la fel ca el, se folosea de o brichetă. Apropiindu-se zări silueta unui om care se îndrepta spre uşă păşind sigur, fără să bănuiască că atunci când va ajunge în prag... Lipit de perete, Kloss aştepta. Uşa scârţâi. Lovi mâna ce ţinea pistolul şi acesta căzu pe duşumea...

— Mâinile sus.

În faţa lui, într-un impermeabil şi cu o beretă pe cap, se afla Anna-Maria Elken. Se aşteptase la altcineva, cu toate că ar fi trebuit să-şi dea seama că Ring va încredinţa paza arhivei unei femei. Privirea domnişoarei Elken exprima dispreţ amestecat cu ură.

— Un oaspete întâmplător al familiei Ring! Trage, ce mai aştepţi.

Kloss o împinse în camera pe care o părăsise cu o clipă mai înainte. Aprinse lanterna şi, ţinând-o pe fată în bătaia pistolului, se apropie de fereastră şi trase draperia.

Răsuci comutatorul. Spre surprinderea lui, lumina se aprinse. Nu se aştepta ca uzina din Cottbus să funcţioneze. Camera era mică şi avea un aer intim. Lângă fereastră se afla un birouaş, în colţ o canapea şi câteva fotolii, pe perete atârna portretul lui Bismarck.

— Ia loc şi vorbeşte – Kloss era hotărât să scoată totul de la ea.

Dacă Anna-Maria era paznicul numit de Ring trebuia să ştie unde se află arhiva.

— Fumezi?

— Da... Pentru un ofiţer din serviciul lui Ring vă purtaţi destul de politicos, continuă ea privindu-l cu atenţie.

— Mulţumesc, mormăi el, ţinând-o sub ameninţarea pistolului. Singura dumneavoastră şansă este să-mi spuneţi ce ştiţi.

Fata trase adânc din ţigară şi izbucni în râs.

— Totul şi adevărul. Nu ieşiţi niciodată din rol!

Oare ce ştie? Ce bănuieşte? Drept cine îl ia? Cum să se comporte pentru a o determina să spună totul?

Fata scutură scrumul încetişor, cu grijă.

— Putem începe să ne jucăm de-a baba-oarba. Vă pot relata cel puţin câteva istorioare pentru a vă explica prezenţa mea la castelul Edelsberg. Voi renunţa însă. Presupun că Ring nu încredinţează sarcini importante decât unor ofiţeri inteligenţi.

Era rândul lui Kloss să fie surprins. Îl lua drept omul lui Ring? Să fie o provocare? Cine era în fond această Anna-Maria Elken? Se hotărî:

— Ce v-a adus aici?

Fata zvârli fără chef ţigara.

— V-am mai spus. Nu sunt dispusă la poveşti. Vom juca cu cărţile pe faţă. În fond, altă soluţie nici nu există, Herr Kloss. Vă consideraţi un german corect?

— Adică? Mai precis...

— Este cât se poate de simplu. V-aţi hotărât să rămâneţi credincios până la sfârşit, să fiţi luat prizonier sau să vă trageţi un glonţ în cap?

Începea să devină interesant. În mintea lui Kloss se trezi bănuiala că domnişoara Elken...

Ideea i se păru atât de amuzantă, încât abia reuşi să-şi înăbuşe hohotul de râs. Fata părea să fi observat.

— Zâmbiţi, domnule Kloss. Aş prefera să renunţaţi la armă, dar sunt sigură că n-o veţi face. Vă vorbesc foarte serios. Imaginaţi-vă că domnul căpitan Hans Kloss, în loc să lupte fără succes pentru îndeplinirea sarcinii primite de la Ring, ajunge într-o ţară neutră cu portofelul doldora de bani „adevăraţi”...

„Procedeul este destul de primitiv. Interesant, foarte interesant”. Ce se ascundea de fapt în spatele acestei oferte atât de ademenitoare pe care i-o făcea sturmführer Elken? „Drăguţă fată”, constată el, în timp ce Anna-Maria privea calmă pistolul care o ameninţa.

— Să ne închipuim că încheiaţi cu noi un mic târg. Sau, dacă preferaţi, o tranzacţie.

— Care noi?

— Cineva dispus să cumpere câteva hârtii ce şi-au pierdut valoarea pentru statul german, ca de altfel şi pentru colonelul Ring care le-a ascuns aici.

Raţiona febril. Se părea că fata se afla în slujba americanilor sau a englezilor. De fapt, americanii erau interesaţi de arhivele Abwehrului, dar în niciun caz pentru a le preda polonezilor. Şi totuşi, putea fi o provocare.

— În fond, ce vă face să credeţi că arhiva se află aici?

— Să fim serioşi. Informaţia o datorez prostiei lui Inge, iar prezenţa dumneavoastră aici îmi confirmă bănuielile. Dumneavoastră v-a încredinţat Ring paza arhivei.

Kloss tăcu.

— Vă propun o... tranzacţie convenabilă.

— În oraş se află polonezii.

N-avea de gând să se deconspire. Partida devenise amuzantă dar, din nefericire, nu-i aducea niciun element în plus pentru a putea rezolva ghicitoarea. Obţinuse o singură informaţie preţioasă – arhiva lui Ring trebuia păzită şi de spionajul american.

— E suficient să ne precizaţi unde se află. Nu e cazul să vă faceţi griji cu polonezii.

— De unde ştii că nu greşeşti făcându-mi mie această propunere.

— Ştiu! Aţi venit aici pentru că v-aţi dat seama că cineva va profita de informaţiile Ingei. Aţi lichidat-o pe femeia aceea despre care vorbea?

— Nu-ţi faci iluzii, nu-i aşa?

— Nu mi-am făcut niciodată, preciză ea rece. Deci, care este răspunsul? Fii amabil şi scuteşte-mă de discuţii inutile.

Într-adevăr, nu mai aveau nimic de discutat. Era cât se poate de clar că omul lui Ring nu se afla la castel. Dacă nu e domnişoara Elken, atunci...

— Să mergem – Kloss rosti vorbele pe un ton hotărât. Ne întoarcem.

Anna-Maria îl privea cu uimire:

— Ce înseamnă asta?

— Doar atât! Ne întoarcem. Şi cât se poate de repede. Ia-o înainte.

— Dacă vreţi să mă omorâţi v-aş ruga să faceţi asta aici.

— Hai!

Fata păşea încet. Străbătură coridorul, apoi holul principal... Dincolo de uşă, Fräulein Elken se opri.

— Aveţi obiceiul să trageţi pe la spate, nu-i aşa?

„Să fie oare americancă?" – gândi Kloss. Luptau împotriva unui duşman comun şi totuşi...

— Nu te opri, mormăi el.

— Gândiţi-vă bine. Faceţi o mare prostie.

— Haide odată, îi strigă impacientat.

O luă înainte, traversă curtea şi auzi din nou scrâşnetul pietrişului sub tălpi. Când ajunseră în alee, fata sări brusc într-o parte. Acţionă cu îndemânare, însă insuficient de rapid, astfel încât Kloss ar fi putut trage. Asta şi aştepta – tentativa ei de a fugi. Îşi puse liniştit pistolul în toc şi încetini pasul. Trebuia să-i dea un răgaz. Era curios cum va acţiona. Dacă i-ar fi bănuit următoarea mutare n-ar fi fost atât de liniştit...

5

Frontul se apropia tot mai mult. Ajuns la casa familiei Ring, Kloss auzi clar seriile automatelor. În lunca din apropiere explodă o mină. O coloană galbenă de foc se înălţă spre cer. Îşi dădea seama de gravitatea situaţiei, dar nu putea crede că nemţii ajunseseră până în nord.

Geamul camerei sale era întredeschis. Cu toate că nimic nu mişca în casă, Kloss ştia că nimeni nu doarme. Sperau să revadă Wehrmachtul hitlerist. Îi veni în minte femeia de care pomenise Inge. Fusese rănită la castelul Edelsberg, dar mai mult ca sigur că se târâse până în orăşel. Luase legătura cu Inge şi se ascunsese pe undeva prin apropiere. Dar unde? Şi omul lui Ring ar fi dorit să ştie. Poate că greşise neordonându-i lui Nowak să percheziţioneze casele învecinate. Femeia trebuia găsită cu orice preţ. Dar asta însemna să se deconspire. Şi dacă nemţii reuşesc să revină fie şi pentru câteva ore...

Înconjură casa şi ajunse în grădină. Nu mai fusese acolo. O cărăruie îngustă ducea la un mic pavilion. Se uită înăuntru şi lumină scurt cu lanterna. Pe pământ, printre frunzele uscate, zări o cârpă pătată cu sânge. „Să fie aici?” Cărarea continua până în fundul grădinii. Trecu pe lângă nişte tufe de liliac şi ajunse în apropierea unui gard şi a unei căsuţe ce aparţinea probabil grădinarului. Fereastra era întunecată. Profitând de uşa deschisă intră înăuntru. În lumina slabă ce venea dinspre geam văzu o femeie care zăcea în pat. Faţa ei încremenită exprima groaza. O baionetă înfiptă până în plăsele îi curmase viaţa. Kloss se simţi cuprins de un sentiment de vinovăţie. Nu crezuse că omul lui Ring putea fi mai abil. N-ar fi trebuit să se ducă la castel, ci să rămână în casă în aşteptarea următoarei mutări a adversarului.

Femeia era conştientă de pericolul care o pândea, căci o rugase pe Inge să păstreze taina. Dacă el ar fi reuşit... Îl cuprinse acelaşi calm glacial, ca de fiecare dată când avea de-a face cu un adversar periculos şi abil. De-acum nu va mai comite nicio greşeală. Părăsi grădina şi, escaladând geamul, pătrunse în camera sa. Se aşeză pe canapea şi-şi aprinse o ţigară. Nu simţea nevoia să fumeze, dar era epuizat şi somnul îi da târcoale. Or acum n-avea voie să doarmă. Bubuiră tunurile de 76. În casă însă

domnea o linişte aparentă. Ce făcea oare domnişoara Elken? De ce s-o fi interesat de femeia aceea? Care o fi de fapt – Berta, Schenk? Sau poate cu totul altul. Minutele curgeau greoi. Începuse să se lumineze. Străzile apăreau de un cenuşiu murdar. Aţipi pentru o clipă. Zgomotul unei uşi ce se închidea încet îl făcu să tresară şi deschise ochii... Ascultă. Din nou linişte. Ceaţa se ridica deasupra luncii. Vuietul luptei slăbise. Ori nemţii fuseseră respinşi, ori armata poloneză părăsise oraşul.

Zgomotul unei uşi trântite puternic trezi toată casa (dacă cineva mai dormea). Auzi ţipătul Ingei şi se repezi spre uşă. Se opri însă la jumătatea drumului, îşi scoase haina, îşi descheie cămaşa şi-şi puse o armă în buzunar. Celălalt revolver, un Walter mic, îl ţinea în carâmbul cizmei. Auzi paşi pe coridor şi într-o clipă deschise uşa oprindu-se în prag. Erau acolo toţi – Inge, palidă, cu o expresie rătăcită, Schenk complet îmbrăcat, Anna-Maria şi Berta în rochiile obişnuite. Inge ţipa strident. Când Berta încercă să se apropie, fata se lipi de perete:

— Sunteţi toţi aici.

Se calmase puţin. Niciunul nu dormea. Se răsuci brusc spre Anna-Maria.

— Tu ai ieşit din casă, te-am auzit.

— Pentru numele lui dumnezeu, Inge, ce s-a întâmplat?

— Mai şi întrebaţi? Poate că dumneavoastră... Nici n-aţi apucat să vă dezbrăcaţi.

Schenk o privi cu răceală şi înălţă din umeri.

— Voiam să-i duc ceva de mâncare, dar ea...

— Cine? strigă Berta.

— Marta Stauding. Acum pot vorbi. Am ascuns-o în casa grădinarului. Unul din voi a găsit-o. A fost ucisă. Şi asta din vina mea.

Se întoarse spre perete şi izbucni în hohote.

— Da, e vina ta, zise Berta. Trebuia să ne spui şi am fi adus-o în casă. Probabil că polonezii au omorât-o.

— Polonezii – izbucni Inge – nu polonezii au tras în ea la castel, ci germanii.

Kloss simţi privirea Annei-Maria. Ochii ei îl acuzau.

— Oricare dintre voi putea face asta, strigă Inge.

— Fără istericale, te rog – Berta reuşise să se apropie de ea. Nu mai există justiţie, există numai polonezii...

În momentul următor toţi îngheţară. Se auzi tropăit de cizme în stradă şi o bătaie puternică în uşa de la intrare.

— Deschideţi, îi somă cineva în limba polonă.

„Să fi acţionat Nowak din proprie iniţiativă" îşi zise Kloss. „Probabil că situaţia e foarte dificilă şi s-a decis să mă salveze". Ochii Annei-Maria îl ţintuiau. Se simţi cuprins de nelinişte.

Inge deschise uşa. În prag apărură un sergent şi doi soldaţi, cu automatele pregătite. Se aştepta să-l vadă pe Nowak, dar locotenentul nu-şi făcu apariţia.

— Mâinile la ceafă, friţilor, strigă sergentul zâmbind. Pe limba voastră Hände Hoch!

Se conformară ordinului.

Situaţia devenea de-a dreptul stupidă. Kloss se gândea la ce-i va spune lui Nowak. În ce postură ingrată îl pusese colonelul...

Sergentul era originar din Silezia, căci folosea destule cuvinte în limba germană.

— Ei, şvabilor, fără şiretlicuri de-ale voastre. Care dintre voi e Kloss?

— Eu!

Îl percheziţionară fără menajamente. Nu era o glumă. Acţionau cât se poate de serios. Îi luară pistolul din buzunar, Waltherul din cizmă şi documentele.

Privind-o pe Anna-Maria, Kloss crezu că înţelege. Numai ea avea interesul să se descotorosească de el. Oare cum procedase?

— Un adevărat arsenal, marş spre uşă... Cine este proprietarul? Tu?

Se întoarse spre Schenk.

— Eu nu sunt decât ajutorul farmacistului, domnule ofiţer. Gazda este domnişoara, zise el indicând-o pe Inge.

Sergentul o prinse de bărbie:

— Dacă mai găsesc încă unul la tine o încurci. Aveţi noroc că nu suntem şvabi. Pentru asta v-ar fi pus imediat la zid. Îi dădu un ghiont lui Kloss şi ieşiră.

Se făcuse ziuă. Când ajunseră în stradă, artileria începu din nou să tragă. În piaţa din apropiere explodă un obuz.

Se lipiră de zid. O apucară spre comandament şi nimeriră într-un adevărat infern. Artileria germană bombarda piaţa. Peretele casei din colţ se prăvăli. Pentru o clipă nu mai văzură nimic. Nisipul îi înecă. Apoi praful coborî şi pe ruine apăru un tanc polonez ce se îndrepta spre nord.

— Domnule sergent, maiorul ne-a ordonat să-l lichidăm pe friţ dacă nu putem ajunge la comandament. Un glonţ în ceafă şi am terminat.

La început absurdă, situaţia devenise periculoasă. Pe Kloss îl cuprinse o furie rece. Ar putea urma ceva de care totdeauna îi fusese teamă – moartea de un glonţ polonez. Oricum nu se va da bătut. Nu abandonase lupta niciodată. Ţeava automatului îl împungea în spate, în vreme ce mâinile le ţinea încă la ceafă. Chiar dacă le-ar spune băieţilor adevărul s-ar putea să nu-l creadă. Sergentul şovăia, părea un om cu experienţa frontului, nu lua decizii pripite.

— Poate reuşim să ajungem.

Îşi continuară drumul. Salvele încetară. Se auzea ţăcănitul K.M-urilor, gloanţele de carabină şuierau, grenadele explodau. Strada, cu o clipă în urmă pustie, avea să devină un adevărat câmp de bătaie.

Artileria poloneză părăsea oraşul. Soldaţii se opriră o clipă în spatele zidurilor, îngenunchează pe dalele de piatră, apoi îşi continuară retragerea. Zăriră doi băieţi cu armele antitanc în poziţie de tragere.

— Nu-i nimic de făcut. Comandamentul s-a mutat cu siguranţă.

Intrară pe cea mai apropiată poartă.

Kloss îşi spuse că sergentul avea dreptate. Când ţăcănitul automatelor încetă o clipă, auziră zgomot de motoare. Unităţile germane de blindate pătrunseseră în oraş. Trebuia să acţioneze. Coborî mâinile de la ceafă şi le băgă în buzunar.

— Băieţi, trebuie să ajungem la comandament. Dacă s-a mutat în altă parte îl vom găsi mai târziu, la nord de oraş.

— Ştii polona! exclamă sergentul.

— Ce, sunt puţini friţi care ştiu polona strigă soldatul care-i luase Waltherul din cizmă. Vrea să scape cu viaţă, asta e. Unde să-l mai târâm după noi!

— Să nu faceţi o prostie, i se adresă Kloss sergentului. N-o să primiţi felicitări.

Explodă un obuz. Kloss recunoscu proiectilul, era al unui tun de tanc german.

Sergentul îl privi cu atenţie.

— Am primit ordin. Suntem în linia întâi, omule.

— O să ne scape pe drum.

Soldatul trase piedica automatului.

— La zid, friţule.

Kloss privi strada. O bucată de trotuar. Soldaţii polonezi care se scurgeau...

— Băieţi, sunt...

Celălalt îl întrerupse.

— Ne-ai mai spus, căpitanul Hans Kloss.

Mai avea câteva secunde. Trebuia să-l lovească pe sergent şi să fugă în stradă. Va reuşi oare? N-avea prea multe şanse. Probabil că cei doi soldaţi vor trage, iar unul dintre ei nu va greşi ţinta. În clipa în care se hotărî să acţioneze îl zări pe Nowak care alerga pe mijlocul străzii.

— Nowak, răcni el.

Nowak se opri o clipă apoi se repezi spre poartă. Gâfâia.

— O, Doamne – exclamă el cu voce sugrumată – pierdusem orice speranţă.

— Bine m-ai păzit, n-am ce zice!

Ţăcănitul automatelor se înteţi pentru ca imediat să înceteze. Explodă o grenadă şi le aruncă în faţă un praf negru. Nu mai aveau timp de vorbe, nici de reproşuri.

Sergentul şi cei doi soldaţi executară nedumeriţi ordinele locotenentului. Îi restituiră lui Kloss armele şi documentele. Nowak le ordonă să-l aştepte în poartă. El şi Kloss pătrunseră în casă.

— Şterge-o! Eu rămân. Comunică tu că spionajul american se interesează de hârtiile lui Ring. Arhiva se află la castel. Voi încerca să descopăr ascunzătoarea.

— Permiteţi-mi să rămân, îl rugă Nowak în şoaptă.

— Lasă prostiile. Ocupă-te de sergent şi de cei doi. Să fie trimişi în spatele frontului şi mai ales să nu pălăvrăgească.

— La ordin!

— Acum spune-mi repede, cum s-au petrecut lucrurile.

Nowak ar fi dorit să-i povestească pe larg, însă secundele pe care le aveau la dispoziţie erau numărate.

Ieri, spre dimineaţă, reuşise să ajungă la comandantul regimentului. Intrase împreună cu curierul batalionului care apăra partea de sud a oraşului. La periferie pătrunseseră tancurile germane. Telefoniştii tăiau firele, comandantul şi şeful Statului Major, aplecaţi deasupra hărţii, nu băgau în seamă pe nimeni. În cele din urmă îl văzu maiorul:

— Încă mai eşti aici, răcni el. Vrei să cazi în mâinile lor? În cincisprezece minute...

Nowak îl informă că primise ordin să-i spună comandantului cu ce misiune fusese trimis.

— Trebuia să faci asta mai demult. Acum e prea târziu. Nu vreau să mai ştiu nimic. Am destule pe cap.

Parcă pentru a-i confirma spusele, în faţa Statului Major explodă un obuz. Geamurile se sparseră, fumul şi praful pătrunseră în încăpere, iar suflul împrăştie hărţile şi documentele.

Maiorul îngenunche. Toţi trei începură să adune documentele regimentului. Şeful Statului Major le puse într-o cutie. Nowak ridică un bilet mototolit. Descifră câteva cuvinte în germană, frapat de numele Kloss. Textul biletului informa că în farmacia lui Ring se ascunde un ofiţer al spionajului german – hauptmann Hans Kloss. Îngălbeni şi se sprijini de masă.

— Ce-i asta?

— A, asta – maiorul dădu din mină, amuzant, cineva a aruncat denunţul ăsta. Bileţelul era legat de o piatră. A adus-o santinela. Am cerut să-l aducă aici pe acest Kloss. Dacă nu vor reuşi...

Nowak izbucni.

— Domnule maior, asta e, asta e... trădare.

— Ce-ai spus?

Comandantul îşi împinse pistolul în faţă.

— Acest Kloss, domnule maior...

Şi maiorul înţelese.

— Lua-v-ar naiba. Nu puteai să spui? Aleargă – răcni el – poate ajungi la timp.

Şi ajunsese. Nu-şi mai dorea să retrăiască vreodată acele câteva minute. Alergase pe mijlocul străzii fără să audă exploziile şi şuierăturile gloanţelor. Cineva răcnise „la pământ”, altul voise să-l oprească...

Când auzise zgomotul tancurilor şi obuzul dărâmase zidul casei din colţ pierduse orice speranţă. Şi tocmai în clipa aceea...

Pe Kloss nu-l interesau trăirile lui Nowak, astfel că le puse repede capăt:

— În ordine! Acum şterge-o.

Îl interesa doar denunţul. Anna-Maria Elken acţionase hotărât şi era obligat să-i dea dreptate. Fata ştia ce pericol ar fi reprezentat Kloss pentru ea în situaţia în care nemţii reveneau, Kloss, omul de încredere al lui Ring.

Îl atrăgea inevitabila partidă cu domnişoara Elken.

— Şterge-o, repetă el şi adăugă pe un ton mai blând. Încearcă să scapi cu viaţă din toate astea. Aş prefera să te întorci la Statul Major al Armatei.

O formulă seacă, dar acum era incapabil să găsească cuvinte mai calde. Ştia că-l aşteaptă o misiune la fel de periculoasă ca şi deplasarea spre nord a infanteriei poloneze.

Se opri în poartă şi privi strada pustie. Nowak şi cei trei soldaţi dispăruseră după un colţ. Prin perdeaua de praf şi fum pătrunse un tanc german. Asta e, îşi zise Kloss şi porni în direcţia din care veneau infanteriştii ultimului mareşal combatant al Reichului.

6

Înfăţişarea oraşului se schimbase. Steagurile albe dispăruseră, geamurile se deschiseseră, iar în piaţă flutura drapelul cu zvastica. În uniformă germană, cu însemne de căpitan, Kloss mergea agale pe stradă, aceeaşi pe care doar în urmă cu câteva ore trecuse infanteria poloneză.

În colţ, nu departe de ruinele unei clădiri, zăcea cadavrul unei femei. Văzuse când o împuşcaseră. Oberstul care discutase cu el ordonase scurt „erschossen”. Nu reuşise să scoată cearşaful alb. SS.-iştii opriseră transportorul şi o scoseseră din casă.

— Trebuie să fim necruţători. N-am fost suficient de duri, explicase colonelul.

Discuţia fusese dificilă. Se îndreptă agale spre casa lui Ring, depăşi carele blindate, spunându-şi că ce fusese mai rău trecuse. Colonelul din divizia de blindate nu era deloc un naiv. Avea o faţă imobilă, osoasă, de ofiţer prusac, o expresie care nu-i trăda gândurile. Îl întâmpinase de parcă s-ar fi aşteptat să-l întâlnească. Reeditând în minte convorbirea avută ajunse la concluzia că oberstul ştia ceva despre el. Îi verificase documentele punându-i întrebările de rutină: pe unde se strecurase din încercuire, ce unităţi duşmane întâlnise pe drum, ce-l determinase să rămână în Bischofsfeld? Răspunsurile lui Kloss fură scurte şi precise. Oberstul servise cândva în divizia 175 şi cunoştea cât se poate de bine efectivul. Brunner făcu şi el obiectul discuţiei.

— Deci, nu ştiţi ce s-a întâmplat cu el? îl întrebă oberstul.

Kloss se gândi că şi el ar dori să ştie. Spera că Brunner nu reuşise să ajungă la Statul Major al lui Schörner.

— Nu ştiu, n-am plecat împreună.

Mai dificil era să-i explice cum de scăpase din mâinile polonezilor.

Kloss avea un principiu de la care nu se abătea niciodată. Relatările lui erau cât mai aproape de realitate. Trebuia să presupună că cineva din casa Ring va fi interogat, dacă nu fusese deja. Ca atare îi povesti cu amănunte clipa arestării şi-i preciză că reuşise să scape în momentul în care un obuz nimerise casa din colţ.

— Aţi avut noroc. Ce credeţi, cine v-a denunţat?

Îl interesa Anna-Maria Elken. Nu-i pronunţă numele, dar îi ceru lui Kloss să-i enumere pe toţi cei cu care se întâlnise în casa farmacistului. În discuţia aceea, fiecare cuvânt părea să aibă importanţă. Era ciudată pretenţia acestui colonel de front de a i se relata totul cu lux de amănunte. În final colonelul îl informă că-l va trimite la Statul Major al grupului. Sosise momentul să rişte o întrebare pentru a afla situaţia de pe front. Prusacul îl privi cu răceală.

— Nu mai există nicio situaţie. S-a terminat. Rezolvaţi-vă problemele şi duceţi-vă la Statul Major.

Se bărbieri şi-şi puse uniforma pe care o primise. Privindu-se în oglindă i se păru că cineva, un străin îi luase locul. Fusese atât de sigur că a scăpat de rolul acela blestemat şi acum... Uniforma-i era largă, cizmele îl strângeau şi toate acestea îi accentuau starea de spirit proastă. S.S.-iştii din transportoare nu-l salutară, de parcă n-ar fi observat ce grad poartă. De altfel, atenţia lor se concentra spre nord, în direcţia din care se auzea foarte clar canonada artileriei, mai aproape decât în urmă cu câteva ore. Cât mai putea dura – o săptămână-două? Era suficient pentru a muri şi Kloss îşi spuse că ar fi stupid să moară tocmai acum în pragul victoriei.

Se opri în faţa casei farmacistului, întrebându-se pe cine va mai întâlni acolo.

Oare omul colonelului Ring se prezentase la comandament? Dar Anna-Maria?

Uşa de la intrare era deschisă. Încercă să parcurgă culoarul fără zgomot. Din camera mare, denumită de cei ai casei camera de zi, răzbăteau vocile Bertei şi Ingei. Una dintre ele pusese „Horst Wessel Lied”. Placa era uzată. Răsunară câteva măsuri şi muzica se întrerupse brusc.

— De ce l-ai oprit? se auzi vocea Bertei.

— Lasă-mă în pace!

— Nu te bucuri?

— Nu ştiu, mi s-a părut că a intrat cineva. Anna-Maria să fie?

— Ai vrea să vină Kloss, nu?

Prin urmare, domnişoara Elken nu era acolo.

Kloss apăsă clanţa. Uşa ce da în camera fetei nu era încuiată, lucru obişnuit în acea casă. Deschise dulapul, apoi descoperi o valiză în spatele divanului. Nu fu o problemă s-o deschidă cu ajutorul micului şperaclu aflat în „dotarea” sa.

Cercetă cu atenţie conţinutul. Bănuielile îi fură confirmate – lenjerie, cosmetice „Mein Kampf”, o cutie cu cafea... Valiza nu avea fund dublu. Examină cu atenţie obiect cu obiect, mai ales cosmeticele. Deşurubă rujurile, studie pieptenul şi deschise şi capacele de la sticluţa de colonie – nimic. Examină şi cutia cu cafea. Ştia ce sisteme se folosesc în spionajul german şi cel polonez, dar cu americanii nu mai avusese de-a face. În timp ce pipăia „Mein Kampf” răsturnă cutia cu cafea care se rostogoli până în mijlocul camerei. O ridică şi se lămuri. Un perete lateral se desprinse descoperind ascunzătoarea. Nu-i prea ingenios, îşi zise el. Văzu sulul subţire al microfilmului. Ar fi necesitat mai multă atenţie. Oricum reuşi să descifreze imagini ale unor

construcţii industriale. Se apleca pentru a pune lucrurile la loc şi în acelaşi moment auzi scârţâitul uşii. Se întoarse rapid, dar nu mai apucă să scoată pistolul. De altfel, nici nu era convins de necesitatea gestului. În prag stătea Anna-Maria Elken, în uniformă de sturmführer. Cu arma în mână.

— Aruncă puşcociul ăla, i se adresă, calm, Kloss.

— Ai apucat să-i informezi! Credeai că voi fi atât de tâmpită, încât să mă las prinsă?

— Te admir pentru curajul tău. De cât timp lucrezi pentru yankei?

Va trage sau nu? Mai mult ca sigur că da. Secundele se scurgeau lent. Situaţia părea fără ieşire. Privea mâna Annei-Maria, degetul crispat pe trăgaci... În uşă apăru Inge. O lovitură puternică şi arma căzu pe podea.

— Am auzit, şopti Inge gâfâind, am auzit când i-aţi spus „lucrezi pentru yankei”.

— Mulţumesc, Inge!

Kloss ridică revolverul. O privi pe Anna-Maria şi-ar fi dorit să-i strige: „Ce-ai făcut, proasto!”

— V-am salvat – Inge aştepta să i se mulţumească. Sunt fericită că polonezii v-au dat drumul.

— Am şters-o, mormăi el, jucându-se cu revolverul Annei-Maria pe care o urmărea atent.

Ce să-i spună Ingei? C-a fost o glumă? Bineînţeles că n-o va convinge. De altfel, domnişoara Elken renunţase să se mai prefacă.

— Viperă hitleristă, şopti ea privind-o pe Inge.

Fata nu-i dădu atenţie.

— Vă purtaţi de parcă... A vrut să vă omoare!

Într-adevăr, fără Inge, ar fi fost un om mort. Ce situaţie stupidă, gândi el sărutând-o pe obraz. Inge se îmbujoră.

Se auzi zgomotul unui motor şi scârţâitul frânelor. În faţa casei oprise o maşină. Inge sări la geam.

— Unchiul, exclamă ea.

Asta era deja prea mult. Chiar şi pentru Kloss. O agentă americană, o nemţoaică din B.D.M. căreia îi datora viaţa şi acest vulpoi şiret din Abwehr care greu putea fi tras pe sfoară. Căută o soluţie. Zadarnic, nu-i veni nicio idee salvatoare.

Inge părăsi în fugă încăperea, lăsând uşa deschisă. Anna-Maria se aşeză pe divan şi-i ceru o ţigară. Pentru ea nimic nu mai avea importanţă – acesta era ultimul rol.

Kloss se opri în dreptul uşii. Auzi discuţia deloc amicală, dintre Inge şi Ring.

Colonelul încercase la început să fie drăguţ.

— Ce mai faci, Inge? M-am întors mai devreme decât mi-am închipuit.

Se aplecă s-o sărute, dar fata se eschivă.

— Nu mă atinge!

Ring fu surprins:

— Ai înnebunit? Ce s-a întâmplat?

— Ai tras în bătrâna Marta!

Prin uşa întredeschisă Kloss zări faţa uimită a lui Ring, incapabil să riposteze.

— Hai, spune, nu-i aşa că ai tras în ea?

— Trăieşte?

— Nu ştii? Doar tu ai ordonat să fie omorâtă în noaptea asta!

— A, da!

Ring făcu gestul de-a o apuca de umeri, dar Inge se smulse cu violenţă.

— În ordine, rosti el aspru. O să-ţi explic mai târziu. Fii fată deşteaptă...

Kloss se gândi că cel mai înţelept lucru care-l putea face Inge era să tacă. Fata însă n-avea intenţia asta.

— Cum poţi vorbi astfel? Mi-a spus totul.

Asta mai lipsea! Kloss ştia că viaţa lui Inge e în primejdie. Chipul lui Ring îl convinse. Colonelul hotărâse. Kloss deschise uşa larg şi se opri în prag, decis să pună capăt acelei scene. Ring îl observă imediat.

— Cine e?

— Căpitanul Kloss, preciză Inge, tocmai discuta cu un spion american, domnişoara Elken. I-am salvat viaţa, dar nu mi s-a părut prea recunoscător. Frumoasă companie, n-am ce spune, adăugă ea.

— Du-te în camera ta şi rămâi acolo, îi ordonă Ring aspru.

Apoi, fără să-l salute pe Kloss, intră la Anna-Maria.

— Vă salut, sturmführer Elken, i se adresă colonelul. Ne-am cunoscut la Statul Major înainte de a părăsi Bischofsfeld. Vă reamintiţi?

Anna-Maria îl privea calmă. În ochii ei străluciră nişte luminiţe. Kloss era curios cum se va comporta fata: va juca *va banque* sau va încerca să nege?

— Căpitane Kloss – abia acum i se adresă lui Kloss. Aţi început interogatoriul?

— Nu, încă nu... Intenţionam să vă raportez...

Ring părea din nou că a uitat de existenţa lui.

— Nu ne purtăm cu mănuşi cu duşmanii. Eşti nemţoaică?

— Nu! Anna-Maria se ridică. Sunt ofiţer al spionajului american.

Kloss nu-şi putu reţine un zâmbet – „colegă”. Trebuie să recunoască că nu-i lipsea curajul. Deci se decisese să joace *va banque.* Dar Ring? Oare cum va acţiona Ring? Părea şocat.

Probabil se aşteptase la negaţii şi rugăminţi. Cei de teapa lui ies din rol atunci când sunt puşi în situaţii imprevizibile.

— A, da? Ofiţer al spionajului american... Şi de când faceţi parte din armata noastră?

Fără să aştepte răspunsul, i se adresă din nou lui Kloss:

— I-au plasat în S.S. Acolo e mai greu să-i descoperi. Şi voiam să câştigăm războiul...

În ciuda situaţiei grave Kloss abia reuşi să-şi reţină zâmbetul. Nu-şi dorea să fie în pielea lui Ring.

— Nu intenţionez să răspund la nicio întrebare, declară Anna-Maria.

— Scot eu de la tine... în ce scop ai venit la Bischofsfeld?

— Ca să te întâlnesc.

„Fata se ţine tare”, constată Kloss. Îl privi pe Ring, se înroşise de furie. Totuşi reuşi să se stăpânească.

Kloss ştia că soarta Annei-Maria ar fi fost pecetluită dacă nu s-ar fi aflat în anul 1945. Probabil că şi ea s-ar fi comportat altfel.

— Ce familiarism, constată Ring. Te lecuim noi de obrăznicie, frumoasă domnişoară.

— N-o să aveţi când. Şefii mei – vocea fetei era calmă, sigură – mi-au recomandat să fac cunoştinţă cu colonelul Ring. La Statul Major timpul scurt nu ne-a permis să ne cunoaştem mai îndeaproape.

— Interesant!

— Superiorii mei apreciază inteligenţa domnului colonel. De altfel ştiu multe despre dumneavoastră şi vă preţuiesc pentru experienţa acumulată în Est.

Şi fiindcă Ring tăcea, fata continuă:

— Daţi-mi o ţigară.

Când Ring scoase din buzunar pachetul şi, fără o vorbă, îl întinse fetei, Kloss îşi dădu seama că intervenise o schimbare

imprevizibilă în defavoarea lui. Domnişoara Elken se dovedise un jucător abil, capabil să speculeze prompt orice şansă i se oferea.

— Aţi ascuns arhiva Secţiei de spionaj din Wrocław la castelul Edelsberg.

Ring reacţionă prompt la lovitura aceasta directă.

Desfăcu tocul şi scoase revolverul. Kloss procedă la fel, neştiind cum va acţiona dacă Ring se va hotărî să tragă. Anna-Maria era însă mai stăpână pe situaţie decât îşi închipuise Kloss.

— Nu va afla nimeni unde este arhiva, iar tu vei dispărea.

— Prostii! Polonezii o vor găsi şi vor pune mâna şi pe tine. Ei au alte păreri în ceea ce te priveşte. Dacă ne predai arhiva îţi garantăm securitatea. La fel şi ofiţerului tău.

— Câtă neruşinare! Vrei să profiţi de pe urma noastră. Crezi că polonezii n-ar plăti pentru hârtiile astea?

Kloss se îndreptă spre fereastră. Rezultatul discuţiei îi devenea tot mai clar. Trebuia să găsească soluţia de a salva arhiva. Anna-Maria Elken pe care intenţionase s-o salveze, pe care o tratase ca pe un element de prisos, devenea dintr-odată un adversar periculos.

S-ar putea să aibă o şansă. Probabil că Ring va acţiona asigurând mijloace de transport şi oameni pentru a duce arhiva pe teritoriul ocupat de americani. Trebuia să-l împiedice cu orice preţ. În primul rând să-l atragă pe Ring de partea sa. Ori se va dovedi rezonabil, ori îl va lichida. Altă soluţie nu exista. Era convins că nu va trece prea mult şi colonelul va dori să discute cu el între patru ochi. Aşa se şi întâmplă.

Ring încheie discuţia cu Anna-Maria. O chemă pe Berta şi îi spuse să o închidă pe fată în camera a cărei uşă dădea spre coridor.

— Ai grijă să nu-ţi scape, o avertiză el. Unde e Schenk?

— Nu l-am văzut de astăzi dimineaţă, răspunse Berta, punându-şi mâna grea pe umărul Annei-Maria.

Rămaseră singuri. O vreme domni tăcerea, apoi Ring se apropie de Kloss. Zâmbea cu blândeţe.

— Am auzit multe despre dumneata, domnule căpitan. Se pare că eşti un ofiţer excelent. Unul dintre cei pe care se poate conta. De fapt cum ai ajuns aici?

— M-am strecurat.

— Cred, dar cum ai ajuns tocmai în casa asta?

— Eram sigur că familia colonelului Ring mă va adăposti.

— Asta e tot?

— Tot.

Kloss remarcă gestul lui Ring, mâna care se furişa spre tocul revolverului. La rândul său, duse mâna în buzunar şi trase piedica Waltherului.

— Sper, domnule colonel, că n-aveţi intenţia să mă lichidaţi?

— Nu – Ring păstră mâna pe tocul armei. Ce părere ai?

— N-am o părere personală, sunt ofiţer german.

Nu era cel mai bun răspuns, dar fu singurul care-i trecu prin minte. Nu-i rămânea decât să joace rolul unui german loial. Era ziua situaţiilor paradoxale.

— Nu face pe prostul – Ring ridică puţin vocea – ştim bine că arhiva nu poate fi lăsată în mâna polonezilor. Cuprinde informaţii despre oameni care mai pot fi utili. Cred că înţelegi?

— Şi încă cum. Dar încep să înţeleg că intenţionaţi să le-o transmiteţi americanilor.

Se aşternu tăcerea. Într-un târziu Ring vorbi.

— Vezi o altă soluţie? Să nu ne furăm căciula! Războiul e pe sfârşite. S-ar putea să se producă o cotitură neaşteptată. Cine ştie dacă mai devreme sau mai târziu fata asta nu va deveni aliatul nostru?

„Pe asta mizează – gândi Kloss – vechea speranţă a nemţilor să-şi schimbe aliaţii”.

— Credeţi în garanţiile americanilor?

— Nu cred în nimic. Dacă totuşi mai există o şansă, apoi asta e unica.

Ce putea face? Nu-i rămânea decât să joace în continuare rolul incomod de neamţ devotat.

— Şansa asta se numeşte „trădare”!

Va scoate oare pistolul? Nu, nu se hotărâse. Îi răspunse calm:

— Nu-mi plac vorbele mari, Kloss, te sfătuiesc să retractezi cuvântul acela.

— De acord. Kloss se pregătea să-şi modifice atitudinea. Îmi dau seama că sunteţi obligat să trataţi cu mine, căci întâmplarea face să ştiu destul de multe. Dar ce garanţii îmi puteţi oferi?

— Ne aflăm în aceeaşi situaţie.

— Nu, a dumneavoastră este ceva mai bună. Pe mine mă interesează securitatea mea.

De data asta, Ring încercă să scoată arma. Kloss i-o luă înainte. Waltherul său îl ameninţa pe colonel.

— Vă previn că trag mai rapid şi apoi mă îndoiesc că aceasta este cea mai bună soluţie.

Ring se calmă cu greu.

— Amândoi suntem nervoşi şi incapabili să ne controlăm. Fii clar. Ce vrei?

— Garanţii, repetă Kloss. Vreau să am certitudinea că nu mă veţi înlătura. Mai precis să-mi spuneţi unde aţi ascuns arhiva.

— În alte împrejurări aş fi ordonat să fii împuşcat... Vom dezgropa împreună arhiva.

— Nu e suficient. Dacă nu-mi spuneţi imediat unde se află arhiva, agenta americană împreună cu raportul meu vor ajunge la Statul Major al lui Schörner.

Îl şantaja pe Ring, dar nu era convins de reuşită.

— Cacialma, mârâi Ring.

— Nu! Un târg. Trebuie să fiu sigur că nu voi rămâne cu buzele umflate.

— Ai cuvântul unui ofiţer german.

Kloss izbucni într-un hohot de râs sincer.

— Glumiţi, domnule colonel Ring.

— Arhiva se află în castelul Edelsberg.

— Asta o ştie şi spionajul american.

— De la Inge, nu-i aşa. Marta aia a spus totul... Oare Inge ştie cine a omorât-o?

— Nu, ea nu ştie.

— Dar dumneata?

— Eu, da. Deşi omul şi-a jucat excelent rolul. Nu vă e teamă de el?

Se priviră în tăcere. Omul acela, la care se gândeau amândoi, aflat undeva în oraş, reprezenta un pericol pentru Ring şi o şansă pentru Kloss... Da, o şansă, dar una după care nu întinzi mâna.

— Prostii, izbucni Ring.

Excludea cu bună ştiinţă orice eventuală complicaţie.

— Deci, unde se află arhiva?

Colonelul ezită o clipă. Apoi se hotărî:

— Fie, îţi voi spune, în parcul Edelsberg, în subsolul unei capele din secolul al XVI-lea.

— Şi dovada?

— Cred că glumeşti, căpitane Kloss.

Câştigase, oare, runda aceasta? Ce garanţie avea că Ring nu-l minte? Şi chiar dacă ar fi aşa, cum va putea fructifica această informaţie înainte ca Ring şi domnişoara Elken să mute documentele?

Canonada artileriei devenise mai puternică. Pe stradă treceau tunuri blindate urmate de infanterişti. Soldaţii aceştia, pe care Kloss îi privea de la fereastră, arătau jalnic în comparaţie cu trupele de avangardă care ocupaseră oraşul. Oameni bătrâni, în uniforme neajustate, obosiţi, se târau cu greu spre linia întâi aflată în apropierea oraşului.

Ring îi spuse Bertei s-o aducă pe Anna-Maria.

Americanca îşi dădu imediat seama că târgul era încheiat. Îşi exprimă dorinţa să bea o cafea şi ceva tare căci se resimţea după şederea în camera aceea oribilă şi neaerisită.

Discuta numai cu Ring şi-l trata cu un aer de superioritate.

Kloss îi admira sincer siguranţa de sine, iar Ring nu părea ofensat. O chemă pe Berta şi-i dădu instrucţiuni.

Se aşezară la masă şi începură să discute planul de acţiune. Annei-Maria îi plăceau lucrurile precise şi concrete. Se informă de la Ring în privinţa mijloacelor de transport, a escortei şi a posibilităţilor de deplasare spre sud-vest. În treacăt sublinie că este inadmisibil ca un ofiţer german să nu ştie cu precizie situaţia de pe front şi amplasarea trupelor poloneze.

La început mai timid, apoi insistent, Ring atacă problema garanţiilor. Ăsta era lucrul care-l interesa cel mai mult.

— Transportaţi arhiva şi o predaţi americanilor, preciză Anna-Maria pe un ton sec.

— Nu ni se oferă nicio certitudine?

— Cine dispune acum de certitudini, domnule Ring? În ceea ce te priveşte n-ai de ales.

— Putem lupta până la capăt.

— Vă priveşte – Anna-Maria mima excelent indiferenţa. Dacă aveţi chef, luptaţi în continuare pentru Führer şi cel de-al III-lea Reich.

— Am putea să distrugem arhiva şi să te împuşcăm.

— Nici asta nu-i avantajos pentru voi.

— Bluff, şopti Ring.

— E valabil pentru fiecare dintre noi. Eu cel puţin nu joc cu cărţi măsluite.

Intră Berta, aducând pe o tavă un ibric cu cafea, o sticlă, două ceşti şi două pahare. Privirea ei zăbovi asupra celor aşezaţi la masă. Era surprinsă.

— Te rog să mai aduci o ceaşcă şi un pahar, îi spuse Ring fără s-o privească.

Greşise. Kloss constată că Ring comisese prima greşeală gravă. Privind-o pe Berta puteai să-ţi dai seama cu uşurinţă ce se petrece în sufletul bătrânei bucătărese. Nu scoase o vorbă şi ieşi repede, întorcându-se cu ceaşca solicitată.

Kloss putea să jure că Berta, care agăţase din nou portretul conducătorului deasupra patului ei, se va duce direct la comandament. O clipă se gândi să-l prevină pe Ring, dar îşi dădu seama că ar fi greşit. În fond nu-l privea soarta domnului colonel. Îl interesau doar arhiva şi... Dorea, în ciuda celor petrecute s-o salveze pe domnişoara Elken. Fata însă părea că nu-şi dă seama de nimic. Nu văzuse expresia Bertei şi nici ura ce se citea în ochii bătrânei. Aliata mea este un adversar abil, dar comite prea multe greşeli mărunte care s-ar putea s-o coste scump, gândi Kloss. Goli paharul, se ridică şi o porni spre uşă.

— Încotro, căpitane Kloss? Tonul lui Ring suna ameninţător. Vom pleca în curând cu toţii, trebuie să sosească camionul.

— Aţi făcut rost de camion? – zâmbi Kloss.

— Nu-i nevoie să-ţi baţi dumneata capul cu asta.

— În ce mă priveşte, puteţi fi liniştit, domnule colonel.

7

Când intră în camera Ingei fata se ridică brusc de pe divan. Avea ochii înlăcrimaţi.

— Te rog să mă laşi în pace, strigă ea.

Kloss se aşeză şi o atrase blând spre sine. Îi era milă. Remarcase cât de mult o impresionase moartea Martei Stauding şi în plus îi salvase viaţa. Deşi crescuse sub influenţa unui tată hitlerist, a unei şcoli hitleriste şi a adunărilor B.D.M., simţea că existau speranţe...

— Ai văzut-o pe Berta?

Bucătăreasa intrase pentru o clipă, dar plecase apoi în oraş. Nu trecuse prea mult timp şi nu discutase cu ea. De altfel n-avea chef să stea de vorbă cu nimeni, dorea să fie singură.

— Ascultă, Inge! Pleacă de aici. Fugi din casa asta şi ascunde-te la o prietenă sau la o cunoştinţă.

— De ce? ochii îi sclipiră. De când vă interesează soarta mea?

— Nu mă prefac, fetiţo. Mi-ai salvat viaţa şi vreau să mă revanşez. Eşti în primejdie, înţelegi?

— Eu? Lăsaţi-mă în pace. Nu mai am încredere în nimeni. Am avut în tata şi în unchiul meu... Acum mi-e indiferent.

— Ştii de ce a trebuit să moară Marta?

Inge îşi ascunse faţa în pernă. O mângâie pe păr, gândindu-se cât timp şi câte eforturi vor fi necesare pentru a fi salvate fetele acestea, victime ale educaţiei hitleriste.

— Marta văzuse prea multe, spuse Kloss rar. L-a văzut pe Ring omorând muncitorii şi, ceea ce era mai important, i-a văzut când au îngropat lăzile sub capela din parcul castelului.

— Nu-i adevărat, strigă Inge, le-au dus în subterană. Intrarea se află în curte, în dreapta porţii...

Se întrerupse şi-l privi îngrozită pe Kloss.

Prin urmare, Ring minţise. Asta însemna că intenţiona să-l lichideze înainte de a recupera arhiva. Dar mai însemna şi condamnarea la moarte a Ingei.

— Fugi cât ai timp şi încearcă să ieşi de aici fără să fii văzută.

— Aţi înnebunit?

— Nu, n-am înnebunit, dar oamenii ăştia sunt în stare de orice. Cel care a omorât-o pe Marta n-o să te ierte nici pe tine.

— Dar cine a ucis-o pe Marta?

Kloss se ridică.

— Ştii şi aşa prea multe. Fugi!

— Nu!

— Sunt nişte ucigaşi!

— Pe cine numiţi astfel, domnule căpitan? întrebă ea recăpătându-şi deodată calmul. Vă referiţi cumva la germani?

— Da!

Fata ţâşni spre uşă. Se opri o clipă în prag şi-l privi cu ochii aprinşi de febră:

— Şi eu sunt germană, ca şi dumneavoastră. Trebuie să mai existe germani care nu ucid, nu complotează cu americanii, nu trădează secrete, ci luptă...

— Inge, strigă Kloss încercând s-o oprească.

Fata însă dispăru pe uşă. Se duse la geam şi o văzu fugind pe stradă în direcţia Comandamentului german. Soldaţii din transportor o priveau surprinşi. Constată cu amărăciune că mai înregistrase un eşec – nu reuşise s-o salveze pe Inge.

Ieşi din cameră spunându-şi că nu mai era mult până la apariţia omului pe care Ring îl cunoştea şi de care se hotărâse să facă abstracţie. Ştia că ultimul act al acestei piese avea să fie

foarte dificil. Nu-şi făcuse niciun plan, ci îşi fixase doar câteva idei pe care intenţiona să le pună în aplicare în funcţie de împrejurări.

Se apropie de uşa camerei Annei-Maria. Ring şi domnişoara Elken discutau destul de tare. Îşi auzi numele.

— Când v-a vorbit Inge despre castel? – era vocea lui Ring.

— Ieri seară.

— Schenk era de faţă?

— Da!

— Dar Kloss?

— Şi el – vocea fetei era uşor ironică. Neîncredere? În plus lipsă de loialitate. De altfel tipică pentru armata voastră.

Auzi râsul scurt al lui Ring.

— Kloss nu va mai vedea castelul Edelsberg, draga mea.

De astă dată râse Anna-Maria. Kloss se surprinse mâhnit de reacţia fetei. În fond la ce se putea aştepta? Să-l apere în faţa lui Ring? Fata n-avea niciun motiv să simpatizeze un ofiţer al Abwehrului.

Reveni în camera Ingei, lăsând uşa întredeschisă. Scoase din toc pistolul, îi trase piedica şi rămase la pândă. Era convins că Ring îl va căuta. Într-adevăr, nu trecură decât câteva minute şi auzi paşi pe coridor. Liniştea ce domnea în casă îl surprinse pe colonel.

— Berta, Inge, unde sunteţi? Kloss? strigă el.

Nu scoase o vorbă. Era pregătit să tragă. Auzi vocea Annei-Maria, care-şi dăduse seama de greşeala comisă.

— Nu trebuia să-i lăsăm să plece.

— Prostii!

Ring începu să deschidă uşă după uşă. Apăru în prag, cu pistolul în mână. Kloss aruncă un scaun şi arma zbură. Ring apucase să tragă, dar nu-şi atinse ţinta.

— V-aţi supraapreciat, rosti Kloss, nu pot fi lichidat chiar atât de uşor.

— Peste câteva minute va sosi camionul – Ring se străduia să-şi recapete calmul. N-ai de ce te teme. Îţi promit că vei fi în siguranţă.

— Nu veţi pleca nicăieri, domnule colonel Ring.

— Unde e Inge?

Kloss ridică din umeri a neştiinţă.

— Mă tem pentru ea – era sincer. Dacă nu va fi deşteaptă... se întrerupse căci în prag apăru Anna-Maria.

Americanca intui rapid situaţia.

— N-aţi reuşit să vă puneţi de acord, constată ea.

— Căpitanul Kloss a înnebunit, mormăi Ring.

— Colonelul s-a hotărât să scape de mine. De altfel sunteţi în cunoştinţă de cauză. Atâta doar că n-a apucat s-o facă.

Anna-Maria îi privi cu indiferenţă. Remarcă arma lui Kloss aţintită asupra colonelului.

— În ce mă priveşte, mi-e indiferent care dintre voi doi va dezgropa arhiva. Dacă ştii unde a ascuns-o, împuşcă-l şi hai să mergem.

— Idioţilor, urlă Ring, în camion sunt oamenii mei şi numai eu ştiu unde e arhiva.

— Colonelul Ring omite nişte amănunte, Berta şi Schenk – spuse Kloss cu voce joasă.

— Un denunţ!

O clipă Kloss avu impresia că Ring se va arunca asupra lui.

— Idiotul acela a denunţat.

— Mai degrabă Berta.

Anna-Maria se hotărâse să intre în joc. Făcu un pas spre pistolul lui Ring şi se aplecă să-l ridice.

— Nu te sfătuiesc să încerci, o avertiză Kloss.

— Vrei să ne predai Gestapoului?

Ochii ei exprimau ura.

N-avea rost să le mai răspundă, căci o maşină opri în faţa casei. Se auzi tropăitul paşilor grei şi uşa de la intrare trântită zgomotos. În prag, în uniformă de Sturmbannführer, apăru ajutorul de farmacist Schenk.

În sinea sa, Kloss constată că ceea ce le conferea germanilor prestanţă era uniforma. Schenk părea cu totul alt om decât cel căruia nu mai departe cu o zi înainte Kloss îi ordonase să-i arate cum salută un adevărat german. Deci, pe el îl lăsase Ring să păzească arhiva. Wilhelm Schenk se decisese să-şi ducă misiunea până la capăt. Stătea în prag ţinând neglijent pistolul în mână. Aprecie dintr-o privire situaţia şi pe faţă îi apăru o grimasă asemănătoare unui zâmbet.

— Domnul căpitan Kloss s-a purtat ca un adevărat german. Tu, Ring, eşti un trădător. N-am crezut că vei ceda. Ai dovedit că ţi-ai pierdut încrederea în Führer şi Reich – apoi se întoarse spre Anna-Maria. Mi-am închipuit eu cine eşti, lepădătură.

Ring tăcu, incapabil să joace până la capăt.

— Arhiva va fi în siguranţă, continuă Schenk. Inge a ta – i se adresă lui Ring – a murit. Ca să fiu sincer, îmi pare rău. Era mai cinstită decât tine. Am fost nevoit s-o lichidez, căci ştia prea multe.

Colonelul Ring făcu un salt înhăţând pistolul. Glonţul lui Schenk îl atinse înainte de a apuca să apese pe trăgaci.

— Astfel sfârşesc trădătorii, rosti Schenk sentenţios.

Kloss ştia că următoarea victimă va fi Anna-Maria.

Fata părea conştientă de ceea ce va urma. Privirea ei nu trăda teama, ci resemnarea. Se lipi cu spatele de zid aşteptând sfârşitul.

Dinspre nord se auzea tot mai tare bubuitul tunurilor.

Kloss privea mâna lui Schenk cu degetul pe trăgaci. Trebuia să acţioneze rapid. N-avea voie să rateze. Trase. Schenk se prăbuşi privindu-l pe Kloss cu uimire. Aceeaşi uimire exprimau şi ochii Annei-Maria, care-şi luase adio de la viaţă.

Se auziră paşi. Oamenii lui Schenk, rămaşi în maşină, pătrunseră în casă. Erau doar doi.

Kloss privi pe fereastră. În faţa casei se afla un autoturism de campanie gol. Deci Schenk nu-şi luase o escortă numeroasă. Fără o vorbă îi întinse americancei pistolul lui Ring. Apoi îi şopti:

— Ţinteşte bine şi fugi imediat la maşină.

— Am înţeles, murmură ea.

Kloss mai trăise asemenea situaţii când secundele par a se transforma în minute. Trebuiau să intre. Îi auzi vorbind pe coridor. O privi pe Anna-Maria. Ştia să se stăpânească. Arma nu-i tremura în mână.

Apărură. Anna-Maria şi Kloss traseră în acelaşi timp. S.S.-iştii se prăbuşiră.

În camera plină de fum şi praf nu-şi mai vedeau chipurile. Se priviră abia în maşina care-i ducea spre castelul Edelsberg. Kloss apăsă pe pedala de acceleraţie. Şoseaua lucea în lumina soarelui ce cobora spre apus. O apucară pe drumeagul străjuit de copaci bătrâni ce ducea spre poarta castelului. Kloss opri. În sfârşit îşi putea permite să fumeze în linişte o ţigară. Îi oferi una şi fetei. Fumară în tăcere privind castelul ce se profila pe fundalul azuriu al cerului.

— Ce-ai de gând să faci? Cum vom transporta arhiva în zona americană? întrebă într-un târziu Anna-Maria.

— Glumeşti!

Fata îl privi surprinsă:

— Nu ştii unde e arhiva, conchise ea.

Kloss izbucni în râs.

— Arhiva, draga mea aliată, va ajunge acolo unde trebuie. Încă n-ai înţeles?

Kloss îi privi ochii măriţi de uimire.

— Am pierdut partida asta, murmură ea. Ştii ceva, Hans, sau cum te-o fi chemând, culmea e că nu regret. Dar deloc. Castelul e la dispoziţia noastră. Mergem?

PE URMELE GRUPPENFÜHRERULUI WOLF

1

Era în primele zile de mai ale acelui an în care avea să se termine războiul. Primăvara, care se lăsase aşteptată, izbucnise dintr-odată. Căldura neobişnuită pentru luna aprilie părea că vrea să compenseze acea întârziere nejustificată.

Soldaţii zvârliseră mantalele devenite inutile. Grupuri, grupuri se deplasau cu tunicile de postav descheiate, căci nu primiseră uniformele de vară pe care intendenţa, luată prin surprindere de capriciile acelei primăveri, nu reuşise să le împartă. Nici nu era de mirare. Haosul provocat de iminenţa

înfrângerii, evidentă chiar şi pentru cei orbiţi de mirajul victoriei, era încă un motiv.

Cei care cu puţine zile în urmă mai strigau „heil” pe străzi, ascunzându-şi sub strigătele vesele disperarea care mocnea în ei, pregătiseră cearşafurile albe. Agăţate de cozi de mătură, ele aveau să fie peste puţine zile simbolul sfârşitului viselor paranoice de victorie asupra întregii lumi. Deşi în majoritatea caselor steagurile albe erau pregătite pentru a-i întâmpina pe învingători, iar mulţi scoseseră de pe perete portretul conducătorului, ascunzând ediţiile de lux ale „Mein Kampf”-ului, deşi dinspre apus răzbăteau încă zgomotele exploziilor, asemănătoare dangătului clopotelor, în acest orăşel din vestul Germaniei, instituţiile regimului aflat în agonie mai funcţionau.

În clădirea roşie de lângă catedrală Gestapoul continua să lucreze; steagul cu zvastica atârna încă deasupra reşedinţei kreisleiterului[55]. Pe garduri şi pe zidurile caselor erau lipite afişe ce îndemnau la luptă pentru fiecare casă şi stradă, ameninţând cu moartea pe oricine ar îndrăzni să se îndoiască de victorie. Ameninţările nu erau formale. Cu litere negre, gotice, erau tipărite numele „trădătorilor blestemaţi” şi ai „duşmanilor poporului german” – soldaţi care aruncaseră armele sau bătrâni şi bolnavi ce refuzaseră să se înroleze în Volkssturm.

În Statul Major cantonat în clădirea şcolii îşi avea sediul generalul Willmann, comandantul diviziei, mai bine zis a ceea ce mai rămăsese din divizie, căruia i se încredinţase apărarea oraşului. N-avea câtuşi de puţin aspectul „omului hotărât să lupte până la capăt”.

Generalul se ridică din fotoliul în care moţăise. Îşi frecă ochii înroşiţi şi începu să-şi îmbrace tunica cu gesturi neîndemânatice.

---

[55] Conducător politic al unei regiuni.

Lui Kloss i se făcu milă de bătrânul obosit. Se apropie şi-l ajută să-şi pună uniforma.

Nimerise aici întâmplător, adus de unul dintre ultimele avioane care reuşiseră să decoleze din Berlinul încercuit, oraş ce amintea acum un peisaj lunar.

Avionul, înţesat de ofiţeri care cerşiseră repartizarea fictivă la nişte unităţi dintre care multe nu mai existau, aterizase în acest orăşel. Un camion de ocazie îi transportase de la aeroport în centru. Dacă n-ar fi fost cioburile geamurilor ce le scârţâiau sub cizme, hârtiile împrăştiate de vânt şi fulgii pernelor rupte puteai crede că războiul nu trecuse pe aici. Casele rămăseseră intacte.

Tocmai îşi spunea că trebuie să găsească o maşină sau o motocicletă care să-l transporte spre est, cât mai aproape de ai săi. Perspectiva de a se întâlni cu americanii nu-i surâdea. Dorea să revină cât mai repede printre ai săi, să scape de acea odioasă uniformă pe care atâta vreme fusese obligat s-o poarte. Şi totuşi rămăsese. Trecând pe lângă un stâlp cu afişe le privi maşinal. Semnătura pe care o văzu sub textul unui afiş mare îl făcu să se oprească.

„Nicio capitulare. Luptăm până la ultimul om. Din ordinul Führerului nu vom ceda nicio palmă de pământ atâta timp cât un singur soldat german se va afla în viaţă. Ne îndeplinim datoria. Moarte trădătorilor şi dezertorilor! Din ordinul meu au fost spânzuraţi astăzi trei trădători. Pe ceilalţi îi aşteaptă aceeaşi soartă. S.S. Gruppenführer Wolf."

Faptul că semnatarul acelui apel era gruppenführerul Wolf schimbă planurile lui Kloss. Însemna că omul se afla încă în oraş.

Una din ultimele misiuni pe care i le încredinţase Centrala era aceea de a-i depista pe câţiva dintre criminalii de război care urmau să răspundă în faţa tribunalului polonez pentru crimele comise. Pe listă figura la loc de frunte Wolf. Deci nu sosise

momentul să renunţe la uniforma de feldgrau. Urma să ducă la îndeplinire ultima misiune cu care îl însărcinase Centrala.

Ajunse fără probleme la Statul Major şi se prezentă la generalul Willmann. Bătrânul ofiţer, cu o excrescenţă proeminentă pe gât, nu-i puse întrebări de prisos. „Am nevoie de un ofiţer de legătură. Veţi rămâne la mine”, îi spusese el. Kloss condusese toată noaptea motocicleta ce-i ducea de-a lungul liniei frontului. Generalul încerca să stabilească de ce forţe mai dispune şi ce mai rămăsese din ceea ce în documentele Statului Major figura încă sub numele de „divizie”.

După ce moţăise vreme de un ceas îl apucase din nou pofta de plimbare. Kloss se întreba dacă bătrânul intenţiona într-adevăr să reziste în acest oraş.

După recunoaşterea făcută constataseră că americanii ocupaseră cu o zi în urmă o localitate situată la douăzeci şi cinci de kilometri, spre vest. Deşi nu întâmpinaseră nicio rezistenţă, renunţaseră să înainteze. Procedau conform obiceiului – îşi îndeplineau cu precizie planul, de parcă ar fi prestat o muncă normată într-o uzină. Astăzi sau cel târziu mâine aveau să ajungă în oraş.

Generalul îşi aruncă pe umeri un pardesiu de piele, fără trese, şi o apucă înainte.

— Încotro, domnule general? întrebă Kloss când în cele din urmă reuşi să pornească motorul motocicletei.

Bătrânul îi indică direcţia cu un gest al capului.

Kloss demară brusc. Nu parcurseră mai mult de trei sute de metri şi generalul îi ceru să oprească. Se aflau într-o piaţetă triunghiulară, în apropierea poştei. Pe latura mai largă staţionau nişte tancuri. Câţiva tanchişti se culcaseră la umbra coloşilor vopsiţi în culori de camuflaj, iar alţii, dezbrăcaţi până la brâu, se

spălau la o pompă veche. Un soldat cerceta cu atenţie cusăturile cămăşii, altul, cu casca de piele pusă sub cap, făcea plajă.

— Ce dracu' se întâmplă aici? De ce staţi? izbucni Willmann furios.

— Ce-ţi pasă! îi răspunse unul din tanchişti.

Văzând gradul lui Willmann, care-şi dezbrăcase pardesiul, se corectă:

— Ce vă pasă, domnule general!

— Kloss, strigă generalul, vreau să notezi numele şi gradul ticălosului ăstuia. De ce nu scrii? Execută ordinul!

Colonelul Luetzke, comandantul brigăzii de tancuri ce se compunea acum din cinci „Tigri", distins cu crucea de fier cu frunze de stejar, rănit de trei ori în acea campanie, izbucni într-un râs isteric.

— Scrie, te rog!

— Dacă nu porniţi imediat voi cere să fiţi executaţi pe loc, fără nicio judecată.

— Vom pleca, răspunse colonelul recăpătându-şi calmul.

Se şterse pe frunte şi dârele de murdărie i se întinseră pe toată faţa.

— Vom pleca, repetă el. Voi da ordin oamenilor să umple rezervoarele cu apă. Dacă motoarele vor merge cu apă, vom pleca. N-avem nicio picătură de benzină.

Willmann se răsuci pe călcâie şi fără o vorbă o porni spre motocicletă. Kloss îl privi – stătea în ataş şi lacrimile îi curgeau pe faţă.

„Cinci ani, cinci ani am aşteptat clipa asta". Nu-i era câtuşi de puţin milă.

Ajunşi în strada principală văzură câţiva băieţandri în uniforme de Hitlerjugend care alergau spre pod transportând

faustpatroane[56]. Kloss îi depăşi şi urcă pe trotuar barându-le drumul cu motocicleta. Sări din şa. Cel mai vârstnic dintre băieţi avea vreo şaisprezece ani, iar ceilalţi treisprezece-paisprezece.

— Încotro?

— Am primit ordin să-i oprim pe americani la pod. Se pare că tancurile lor au intrat deja în oraş.

— Înapoi, li se adresă Kloss calm. Ordinul se contramandează. Cine l-a dat?

— Gruppenführer Wolf strigă băiatul. Vom lupta până la ultimul om.

— Eu conduc apărarea acestui oraş – generalul se apropiase pe neobservate. Voi nu sunteţi soldaţi, ci o adunătură de mucoşi care şi-au pierdut minţile. Faustpatroanele voastre nu valorează doi bani. Tancurile o să vă facă chiseliţă. Înapoi, acasă şi să nu mai scoateţi nasul în stradă.

— Dar e ordinul Führerului... bâigui un băieţaş scund cu ochelari.

— Număr până la trei. Faustpatroanele la perete şi ştergeţi-o acasă, zise Kloss, altfel – începu să-şi desfacă catarama – fiecare va primi zece curele pe fundul gol.

Băieţii, unii ezitând, alţii vădit uşuraţi, aşezară proiectilele lângă perete.

Generalul se răsuci. Privirea îi fu atrasă de ceva ce atârna în vitrina spartă a unui magazin. Dezgustat, întoarse capul. Kloss văzu întâi nişte cizme soldăţeşti. De suportul de care se agăţau cândva manechinele era spânzurat un om în uniformă zdrenţuită de feldgrau. Nu se ştie cine îi smulsese epoleţii şi vulturul hitlerist de la buzunarul tunicii. De cizmele pline de noroi era

[56] Aruncător de grenade antitanc portativ.

agăţat un bilet; „Spânzurat din ordinul gruppenführerului Wolf. Asta va fi soarta tuturor dezertorilor.”

Demară brusc. După câţiva metri însă motorul începu să tuşească, pentru ca în cele din urmă să se oprească.

— Nu mai avem benzină, domnule general.

Willmann se mulţumi să dea din cap. Coborî şi o porni spre clădirea în care se afla Statul Major.

Trecu în tăcere pe lângă un volkssturmer ramolit care nici nu se mai obosi să-şi îndrepte ţinuta – fuma şi continua să discute cu o santinelă de parcă nici nu l-ar fi cunoscut pe bătrânul acela în haină de piele.

Se prăbuşi în fotoliu, cu pardesiul pe umeri, apucă o sticlă şi bău dintr-o înghiţitură o jumătate de pahar de alcool. Apoi i se adresă lui Kloss.

— Îl cunoaşteţi pe acest Wolf?

— Nu. Se pare că a sosit ieri cu avionul direct de la Berlin.

— Tot de acolo aţi venit şi dumneavoastră.

Urmă o tăcere lungă. Îi întinse apoi sticla şi un pahar.

— Pare-se că s-a hotărât să menţină oraşul, continuă el ceva mai târziu.

— După toate probabilităţile, americanii se găsesc la numai cincisprezece kilometri. Şi dacă e adevărat ce spuneau băieţii aceia, în curând vor sosi parlamentarii. Dacă în acest timp se va trage, fie şi un singur foc, atunci...

— Destul, izbucni Willmann şi pumnul său făcu să zăngănească paharele aflate pe masă. Destul cu porcăria asta. Nu se va mai trage niciun foc.

Începu să se plimbe nervos prin cameră, încercând din când în când să prindă ceva la radio.

— Crezi că avem vreo şansă să luăm legătura cu Statul Major al armatei?

Sunetele unui marş victorios acoperiră vorbele lui Kloss. Bătrânul se apropie şi făcu radioul mai încet.

— De ieri nu s-a mai putut stabili legătura. Pe lungimea noastră de undă transmite un post sovietic.

— Atunci voi decide singur.

Tonul lui părea să confirme că de fapt se hotărâse. Deschise gura parcă ar mai fi vrut să adauge ceva, dar se opri şi-l avertiză pe Kloss să tacă. Îşi apropie urechea de difuzorul radioului şi învârti butonul la maximum: „Aici radio Hamburg, aici radio Hamburg”. Tonul spikerului era festiv, emfatic. „Către întregul popor german, către soldaţi şi populaţia civilă. Peste câteva momente vom difuza o declaraţie oficială importantă”. Urmară acorduri de tromboane şi timpane. Kloss recunoscu primele măsuri din Simfonia a şaptea a lui Brückner. Melodia se stingea treptat. Pe acest fond muzical se auzi din nou vocea spikerului: „În această dimineaţă a încetat din viaţă Führerul marii Germanii, Adolf Hitler. A murit la datorie luptând până la capăt împotriva bolşevismului. A murit asemeni unui adevărat soldat apărând cu arma în mână capitala Germaniei – Berlinul. Conform testamentului Führerului, conducerea va fi preluată de amiralul Dönitz[57]. Începând de astăzi marele amiral Dönitz este preşedintele Reichului, doctorul Goebbels cancelar, Reichsleiterul Bormann şef al partidului, iar Seyss-Inquart ministru al afacerilor externe...”

Cuvintele spikerului fură acoperite de pocniturile ce se auzeau în aparat.

[57] Karl Dönitz (n. 16 septembrie 1891 – d. 24 decembrie 1980) a fost un amiral şi om politic german, care după sinuciderea lui Adolf Hitler a îndeplinit pentru scurtă vreme, în perioada 30 aprilie – 23 mai 1945, funcţia de preşedinte al Germaniei. În decursul celui de-al Doilea Război Mondial Dönitz a fost comandantul flotei militare germane.

— Ăsta e sfârşitul. Voi accepta condiţiile americanilor. De altfel – zâmbi nervos – ei pun o singură condiţie: capitularea necondiţionată.

— Înainte de a sosi aici parlamentarul lor, Wolf va reuşi să mai trimită la moarte câteva sute de băieţandri cu minţi înfierbântate. Mai sunt în oraş felinare de care noi fi atârnaţi soldaţii sătui de iadul ăsta.

— Sfârşitul! Un asemenea sfârşit... rosti ca pentru sine generalul.

Părea că nu-l auzise pe Kloss. Şi totuşi, trebuie să-l fi auzit căci continuă:

— În oraşul acesta nu va mai muri niciun german. Aveţi cuvântul meu de onoare – se aşeză în fotoliu şi umplu paharele. Aş vrea să vă rog ceva. Pot să vă ordon, însă prefer să consideraţi asta ca o rugăminte. Strângeţi cât mai mulţi oameni, indiferent cine, numai să fie înarmaţi. Tanchiştii de la Poştă, infanteriştii cazaţi la biserica Sf. Sebastian... Dacă le veţi spune despre ce e vorba vă vor urma. Înconjuraţi clădirea aceea înaltă şi roşie de lângă catedrală unde e sediul S.D. Acolo trebuie să fie şi gruppenführerul Wolf. Să nu iasă nimeni. E clar?

— Este cât se poate de clar, dar puţin prea târziu.

Willmann clipi din ochi de parcă n-ar fi înţeles. Continuă:

— O dată cu moartea Führerului suntem absolviţi de jurământ. Voi semna capitularea oraşului şi-l voi preda americanilor. Îl voi împiedica pe Wolf să acţioneze. Ăsta va fi cadoul pe care-l voi face americanilor. Mai devreme sau mai târziu vor înţelege că Wehrmachtul a fost dintotdeauna împotriva acestor câini turbaţi.

— Dintotdeauna? întrebă ironic Kloss. Sau de când înfrângerea s-a dovedit iminentă?

— Căpitane Kloss, pentru astfel de afirmaţii...

— Aţi jurat, domnule general că niciun german nu va mai muri în oraşul ăsta.

— Sunt obosit. Şi dumneavoastră! Suntem extenuaţi cu toţii. Americanii trebuie să ne trateze altfel decât pe cei din S.S. Lupta nu-şi mai are sensul. Vom capitula, dar în condiţii onorabile...

— Domnule general, lângă fabrica de muniţii din oraş se află un mic lagăr. Sunt cam cinci sute de prizonieri. Cei mai mulţi, ruşi şi polonezi. Există şi câţiva italieni. Paza o asigură S.S.-ul, iar fabrica o conduce Wolf. Dacă nu acţionăm, viaţa acestor oameni e în pericol.

— În primul rând clădirea roşie şi pe urmă lagărul. Dezarmaţi garnizoana. Armata este cea care a luptat şi numai ea poate duce tratative cu americanii. M-aţi înţeles, domnule Kloss?

Dar Kloss dispăruse. Se grăbea să execute ultimul ordin al superiorilor săi germani, primul pe care era decis să-l ducă întocmai la îndeplinire.

2

Toţi patru se aflau într-o încăpere în beciul Gestapoului, clădirea în care în ultimii unsprezece ani deţinuţii torturaţi aşteptau moartea sau deportarea în lagăre. Acel beci reprezenta ultima redută a rezistenţei în oraş. Singura care le mai rămăsese. Erau conştienţi că nu mai au nicio scăpare. Ce-i drept, prevăzătorul Sturmbannführer Ohlers ascunsese în nişa din

spatele sobei câteva uniforme de soldaţi ai Wehrmachtului, dar asta nu le asigura prea multe şanse. Tatuajul cu grupa sanguină, până nu demult însemn al apartenenţei la o castă privilegiată „a celor mai buni şi mai credincioşi", îi putea trăda la o cercetare mai atentă. De altfel, prea multă lume îi cunoştea.

Un S.S.-ist în impermeabil se strecură cu greu prin uşa îngustă, baricadată până la jumătate cu saci cu nisip.

— Domnule Sturmbannführer, i se adresă el lui Fahrenwirst, cu respect vă raportez...

— Termină cu prostiile şi uită ce grade am avut. Dă-i drumul.

— Wehrmachtul a încercuit clădirea. Poarta principală este blocată.

— Ce facem? întrebă Wormitz.

Îşi frecă obrazul invadat de o barbă roşcată. Apoi, îi făcu semn S.S.-istului să iasă.

— Domnul general Willmann vrea să le facă o bună impresie americanilor, şuieră Ohlers.

— E clar, dar asta nu înseamnă să stăm cu braţele încrucişate, constată Wormitz. Ce propuneţi, domnule Lueboff?

— Mi-e frică că ne-am pripit cu prizonierii aceia. Dacă Willmann ne va preda americanilor vom plăti scump.

— Aiurezi, domnule Lueboff, ce-s prostiile astea, am îndeplinit ordinul gruppenführerului Wolf. Noi n-am avut niciun cuvânt de spus. La drept vorbind, ordinul de execuţie a fost dat direct celor care l-au executat. Nici măcar n-am ştiut de asta. Ce naiba, aţi uitat?

— Are dreptate – Fahrenwirst îşi mângâie tuleiele. N-am făcut altceva decât să executăm ordinele superiorilor. N-au decât să-l caute.

— De un an, izbucni Ohlers, se afla pe lista celor pe care ei îi numesc criminali de război. Îl aşteaptă judecata şi condamnarea la moarte.

— Întâi să-l prindă, vorbi Wormitz şi asta n-o să fie chiar atât de simplu. Nu credeţi, domnilor, că şoferul care l-a adus ieri de la aeroport ar trebui să „dispară” înainte de sosirea americanilor? Ca şi secretarul, care ştie câte ceva despre gruppenführer?

— Mă ocup eu de asta, rosti Lueboff ridicându-se de pe lada pe care stătea.

Îşi scoase revolverul din toc. Se apropie de uşa baricadată cu saci de nisip.

— Mai reflectaţi, dragii mei, însă în situaţia în care ne aflăm, nicio rezistenţă nu-şi mai are sensul. Să ne gândim la noi şi să salvăm ceea ce mai putem salva.

— Are dreptate, îl aprobă Fahrenwirst cu un gest al capului. Să arborăm steagul alb şi să renunţăm la acte inutile de eroism. Să le propunem americanilor serviciile noastre şi să-i informăm cu tot ceea ce ştim despre gruppenführerul Wolf. În fond de ce l-am mai acoperi?

3

De la fereastra coridorului, Kloss privea curtea în formă de patrulater a fostei cazărmi. Un locotenent american stătea pe scara jeepului său de parcă ar fi trecut în revistă soldaţii germani,

aşezaţi în rând câte trei, fără centiroane, înarmaţi cu mături şi găleţi. La un gest al mâinii, soldaţii porniră în direcţia lui în pas de defilare. Marşul stârni un nor de praf. Peste câteva clipe urma să înceapă o festivitate. Care conform tradiţiei, trebuia să dureze trei zile. Locotenentul Lewis (translatorul îl prezentase încă din prima zi) avea să scoată din jeep o ladă de ciocolată şi ţigări pentru a le împărţi celor care-şi dovediseră vrednicia la măturatul şi spălatul curţii şi al scărilor sau în alte asemenea misiuni născocite de comandantul american al lagărului.

Kloss se desprinse de la geam. Imaginea umilirii la care erau supuşi acei oameni nu-i oferea nicio satisfacţie. Devenise un ritual zilnic, care alături de cele trei mese punctau momentele importante ale zilei în prizonierat, medita el.

În urmă cu patru zile, îndeplinind ultimul ordin al generalului Willmann, încercuise clădirea roşie de lângă Catedrală. Şi astăzi... Gândurile îl duceau în urmă cu patru zile. Trecuse parcă o veşnicie. Clipa aceea n-o va uita niciodată. Îi rămăsese întipărit în minte nu atât momentul în care generalul Willmann înconjurat de Statul său Major aştepta la masa aşezată în piaţă sosirea ofiţerilor americani pentru a semna capitularea, nici clipa în care şi-a desprins centura cu pistolul predând-o unui căpitan american ce părea că nu ştie ce să facă cu ea, nici multiplicarea gestului simbolic al generalului concretizat în mormanul crescând de revolvere, carabine, faustpatroane aruncate unele peste altele cu o bucurie nedisimulată că în sfârşit porcăria aceea încetase şi ei rămăseseră în viaţă, cât momentul în care de după un colţ apăruse primul tanc american ce înainta încet parcă furişându-se; când ajunsese în piaţă, ca la un semn apăruseră la geamuri steaguri albe, improvizate din cearşafuri şi feţe de masă, agăţate de bastoane, prăjini sau cozi de mătură.

Meritase să treacă prin acel război fie şi numai pentru a vedea clipa aceasta, se gândise el atunci. Dar toate se petrecuseră cu patru zile înainte. Până noaptea târziu auzise cântecele vesele ale soldaţilor americani care sărbătoreau victoria. Nu astfel îşi imaginase Kloss ziua victoriei. Sperase s-o trăiască printre ai săi. Ar fi putut să evite prizonieratul şi, imediat după intrarea americanilor, să treacă dincolo de Elba de care nu-l despărţeau decât optzeci de kilometri. Îşi înfrânsese această dorinţă şi hotărâse să rămână. Ajunsese la concluzia că şederea în această cazarmă, acum lagăr, unde soldaţii fuseseră amestecaţi cu ofiţerii, Wehrmachtul cu S.S.-ul, câţiva civili, primarul şi alte oficialităţi îi oferea unica şansă de a-l descoperi pe Wolf. Câteva dialoguri surprinse întâmplător între Ohlers şi Fahrenwirst îl duseră la concluzia că Wolf se afla aici. Curios era că niciunul dintre ofiţerii pe care-i întrebase ca „din întâmplare” nu-l văzuseră niciodată pe gruppenführer.

Kloss reveni la fereastră. Soldaţii care primiseră cadourile se răspândiseră cu prada, probabil pentru a comercializa ţigările şi ciocolata în coridorul ce ducea la closete. În lagăr se crease rapid o adevărată bursă neagră. Cei cărora nu le ajungeau ţigările sau care nu se număraseră printre premiaţi stăteau izolaţi sau în grupuri mici prin curte. Kloss văzu ridicându-se bariera de la poartă. Santinela de culoare, cu caschetă albă, salută degajat pe cei din automobilul care intrase. Din clădirea ocupată de americani ieşi în fugă locotenentul Lewis. Kloss îl recunoscu chiar de la distanţă datorită masivităţii lui. Locotenentul strânse mâna celor doi ofiţeri care se strecuraseră din automobilul acela îngust.

Renunţă să mai privească şi o porni spre sala care de trei zile le servea drept dormitor. Se aruncă pe patul de campanie fără să răspundă la întrebarea amicală a colonelului tanchist, acelaşi care

ripostase atât de neprotocolar generalului Willmann în urmă cu câteva zile. Bătrânul nu-i iertase ieşirea, dar colonelul nu părea să-şi facă probleme din cauza asta.

— Nu vreţi să jucăm o partidă?

— Poate ceva mai târziu, îi răspunse Kloss.

— Prost dispus? Cel mai bun remediu este o partidă de dame.

Încă din prima zi colonelul Luetzke îşi făcuse rost de o scândură pe care desenase o tablă de şah, strânsese nasturi de uniformă, care se găseau din belşug în lagăr, şi-i provoca pe toţi la o partidă de dame. Juca prost şi comitea cu regularitate aceleaşi greşeli.

— N-avem voie să ne lăsăm pradă disperării, îi spuse el cu emfază, imitând vocea răguşită a lui Willmann. Trebuie să ne gândim la viitorul Germaniei.

— Chiar aşa, Luetzke, dacă vrei să ştii, auzi Kloss o voce.

Generalul se oprise în prag. De când fusese numit comandant german al lagărului i se înapoiase centironul.

— Idiot bătrân, mârâi Luetzke întorcându-i spatele lui Willmann.

Generalul se făcu că nu-l aude.

— Căpitane Kloss, aş dori să-ţi vorbesc. Prefer să... privi spre colonelul întors cu spatele.

— Dacă e vorba tot de propunerea pe care mi-aţi făcut-o ieri, refuzul meu este categoric.

Când locotenentul american îi propusese să preia funcţia de şef al lagărului, Willmann îl rugase pe Kloss să accepte rolul de ofiţer de legătură în relaţiile cu comandamentul american. I se părea inacceptabil ca el, general german, să se înjosească ducând tratative cu un oarecare locotenent american, chiar dacă făcea parte din armata victorioasă. Kloss refuzase, dar Willmann nu i-o

luase în nume de rău. Nu petrecuse mai mult de două zile în compania lui Kloss şi totuşi începuse să-i fie simpatic.

— Nu, Kloss, nu intenţionez să reiau discuţia aceea. Aş dori însă să ne plimbăm puţin împreună.

— Nu-i nevoie!

Luetzke se ridică alene din pat. Scărpinându-şi pieptul păros. Sub tunica descheiată nu avea cămaşă. Puteţi discuta aici, eu ies puţin la aer. Îşi luă de sub pernă tabla şi săculeţul cu nasturi şi, ostentativ, îşi pocni călcâiele în faţa lui Willmann:

— Permiteţi-mi să plec, domnule general, strigă el ducându-şi palma la tâmplă.

Apoi izbucni într-un râs răguşit şi părăsi încăperea. Bătrânul se lăsă greoi pe patul lui Luetzke şi dădu cu tristeţe din cap:

— Crede-mă, Kloss, a fost un ofiţer remarcabil. Dacă cei asemeni lui îşi pierd capul, atunci... Vreau să discut cu dumneata în legătură cu ceva ce mă obsedează.

— Vă ascult.

— Îţi aminteşti... era cu câteva ore înainte de capitulare. Ţi-am cerut să încercuieşti clădirea Gestapoului. Mi-ai vorbit de un lagăr de prizonieri care lucrau la fabrica de muniţii.

— Da, confirmă Kloss aşezându-se pe pat.

— Te-ai înşelat. În lagărul acela, în afară de ruşi, polonezi şi italieni mai erau şi englezi...

O vreme generalul tăcu. Kloss fu cel care continuă dialogul.

— Are vreo însemnătate?

— Faptul că acolo existau şi englezi ne agravează situaţia.

La privirea întrebătoare a lui Kloss, adăugă:

— Nu ştii că toţi au fost împuşcaţi? Execuţia a avut loc cu trei ore înainte de a intra americanii în oraş. Au fost acoperiţi cu un strat subţire de nisip, atât de subţire, încât cei douăzeci de soldaţi

germani din lagăr care plecaseră dimineaţa cu camionul au reuşit să dezgroape cinci sute de cadavre în decurs de cinci ore.

— Cârpaci, izbucni Kloss. Mă refer la cei care au săpat gropile atât de superficial. Le reproşaţi că nu au dat dovadă de acea meticulozitate proprie germanilor, că n-au avut grijă să şteargă urmele crimei. În plus au fost atât de proşti, încât au permis grupurilor de slavi să se amestece cu domnii englezi. Să-i ia dracu' pe polonezi şi pe ruşi, însă englezii... Ăsta e lucrul care ne pune într-o postură dificilă, nu?

— Kloss – Willmann era împăciuitor – m-ai înţeles greşit. Condamn crima asta indiferent despre cine era vorba.

— Întotdeauna aţi fost de aceeaşi părere sau numai de un timp încoace?

— N-am făcut niciodată nimic ce putea contraveni dreptului militar şi niciodată n-am ordonat împuşcarea prizonierilor.

Încet, încet Kloss se calmă. Era furios pe sine că se lăsase pradă sentimentelor. Încă o clipă şi s-ar fi demascat. Nu-l mai pândea niciun pericol, dar i-ar fi fost imposibil să mai dea de urma gruppenführerului Wolf.

„Am rezistat cinci ani. Trebuie să mai suport câteva zile”.

— Scuzaţi-mă domnule general, sunt cu nervii la pământ!

Bătrânul îi puse mâna pe umăr cu un gest protector.

— Toţi suntem cu nervii la pământ, băiatule.

— Ordinul de a fi executaţi deţinuţii îi aparţine lui Wolf?

Generalul confirmă cu un gest al capului.

— Trebuie să ne gândim la viitorul acestui popor, la viitorul patriei.

— Ce intenţionaţi? îl chestiona Kloss încercând să evite discuţia.

— În curând le vom fi utili – generalul nu renunţase la abstractizări. Noi lor şi ei nouă.

— Care ei?

Ştia la cine se referă, dar voia să-i confirme.

— Ei, indică cu un gest dispreţuitor al capului geamul în dreptul căruia se afla un soldat american din M.P.[58], americanii. De aceea trebuie să fim cât mai „curaţi”. Să ne izolăm de oamenii de teapa lui Wolf. Werhmachtul german, izbucni el cu vocea piţigăiată, nu a împuşcat prizonierii. Criminalii de teapa lui Wolf...

„Nici el nu crede ce spune. Ţipă pentru a-şi adormi propria conştiinţă”.

— Vreau, continuă generalul, să le indicăm americanilor pe gruppenführerul Wolf, care după toate probabilităţile se află în lagăr. Trebuie să-i ajutăm. Consider că aceasta nu poate fi doar decizia mea personală, ci punctul de vedere al întregului corp ofiţeresc. Ce părere ai, Kloss?

— L-aţi văzut vreodată pe Wolf? Ştiţi cum arată?

Kloss era decis să folosească orice informaţie. De asta rămăsese aici.

— Nu. Dar ce importanţă are?

— Poate ştiţi sub ce nume se ascunde şi ce uniformă poartă?

— N-am nici cea mai vagă idee. Cred însă că trebuie să-l căutăm împreună şi să-l...

— Mai întâi să-l găsim.

Uşa se trânti cu zgomot. Colonelul Luetzke intrase împreună cu nelipsita-i tablă de şah. O aruncă indispus pe pat. Probabil că nu reuşise să-şi găsească un partener.

— Aţi terminat confidenţele? În curând s-ar putea să fiţi nevoit să le comunicaţi postului duşman. Au sosit doi indivizi pe care-i miroşi de la o poştă că-s spioni. I-au strâns pe toţi ofiţerii în sala

58 Military Police (poliţia militară).

de jos. Am primit ordin să vă comunic că sunteţi aşteptaţi cu nerăbdare. Ne cheamă pe rând. Pe unul l-au şi luat la întrebări – sturmbannführerul Fahrenwirst, dacă nu mă înşel.

— Să mergem, Kloss. Cam ciudate maniere au americanii ăştia. Ar fi trebuit să înceapă cu mine. Nu crezi? Sunt cel mai mare în grad.

— Trebuia să mă fi împuşcat la poştă – zise Luetzke cu o voce acră. Precis că aţi fi fost primul la rând. Îi interesează criminalii.

4

Căpitanul Karpinsky îi explica locotenentului Lewis cam în acelaşi fel scopul sosirii lor în lagăr.

— Mă interesează criminalii. I-o spuse imediat după ce Lewis se prezentase: „Locotenentul Lewis, bosul temporar al acestui «depozit de fier vechi»” .

La rândul lor, Roberts şi Karpinsky îşi declinară numele şi funcţia:

— Suntem de la Serviciul special, preciză Roberts.

— O.K. conchise Lewis. Am fost anunţat că veţi veni. Tot parterul vă stă la dispoziţie – sala asta mare şi camerele cu care comunică.

— Aţi mai pregătit ceva în vederea sosirii noastre în afara camerelor? – se interesă Roberts.

— S-ar mai găsi ceva sticle din vechile rezerve.

Tăcu, dându-şi seama că cei doi n-aveau chef de glumă.

Reluă pe un ton serios:

— Aţi aflat probabil de săpăturile făcute în împrejurimile fabricii?

— De acolo venim, zise Karpinsky.

— Am separat ofiţerii, se află în aripa aceasta. În celelalte sunt soldaţii. Bineînţeles că nu-i exclus ca printre ei să se ascundă şi ofiţeri care şi-au schimbat uniforma. Mă refer la cei din S.S.

— Într-adevăr, nu-i deloc exclus. Dar de asta ne vom ocupa mai târziu. Se pare că S.D.-ul local este complet.

— Da, generalul Willmann a făcut din ei un buchet şi ni l-a oferit în dar. L-am recompensat cu titlul de comandant german al lagărului.

— Să începem cu ofiţerii superiori. Aveţi lista lor?

— Da, o am în cameră. Ce-aţi zice să mergem şi să bem un păhărel?

— De acord, dar unul singur, acceptă Karpinsky.

— Ce te grăbeşti aşa să-i prinzi pe criminalii ăia? zise Roberts uşor ironic.

— Mă interesează în special unul, zise Karpinsky, dacă se află în lagărul ăsta...

— Vă referiţi la gruppenführerul Wolf, interveni Lewis. Ce-aţi zice dacă am anunţa că pentru denunţarea lui vom da un premiu – să zicem câteva cartuşe de ţigări. Am impresia că cu fiecare ţigară primită nemţii ăştia devin mai puţin nazişti. Un pachet ar trezi în ei sentimente democratice.

Ofiţerii din serviciul special nu comentară. Primul interogat a fost Fahrenwirst, Standartenführer S.D. Cei doi stăteau fiecare la un birou. Un soldat îmbrăcat numai într-un maiou abia introdusese în maşină prima coală şi poliţistul îl şi aduse pe prizonier.

— Numele, prenumele, gradul, mormăi Roberts.

Era supărat pe Karpinsky care refuzase propunerea lui Lewis de a amâna interogatoriul pentru seară. După ce văzuse cadavrele scoase din gropile acelea săpate în grabă, n-avea decât o dorinţă – să bea.

— Fahrenwirst Otto, Sturmbannführer.

Privi în jur în căutarea unui scaun. Nu exista nimic pe care s-ar fi putut aşeza.

— Din ce an eşti membru al partidului?

— Din 1934. În S.S. din 1936.

— Starea civilă?

— Căsătorit. Şase copii.

— Ce funcţii ai îndeplinit?

— În 1936 am fost transferat din S.A. în S.S. În 1940 am fost mutat în S.D. În timpul războiului am acţionat numai în Rusia şi Polonia. N-am tras niciodată în englezi sau americani, preciză el privindu-i pe cei doi ofiţeri. Am executat ordinele primite. În ce priveşte iniţiativa...

— Destul, întrerupse Karpinsky avalanşa de vorbe. L-ai cunoscut pe gruppenführerul Wolf?

— Da, confirmă grăbit prizonierul, de parcă aştepta întrebarea.

— Semnalmentele?

— Blond, cu faţă prelungă, zvelt, fără semne particulare, enumeră Fahrenwirst servil. Înălţimea în jur de 1,80 m. Vârsta circa patruzeci de ani.

— Se află aici?

— Nu ştiu, nu l-am văzut. Aici sunt sute de oameni.

— Minţi! interveni Roberts. Se ascunde sub un alt nume şi poartă altă uniformă.

— Nu ştiu, răspunse celălalt vădit uşurat.

— Nici despre ăsta nu ştii? Karpinsky îi azvârli un plic cu fotografii făcute la exhumarea din acea dimineaţă.

— Nu ştiu, nu ştiu ce reprezintă fotografiile astea, şopti gestapovistul.

— În oraş erau cinci sute de prizonieri de război. Ce s-a întâmplat cu ei?

— Nu ne-am ocupat de muncitorii străini.

— Ştii că lucrau la fabrica de muniţii?

— Am spus că nu m-am ocupat de străini. Am executat ordinele şefului meu direct, gruppenführerul Wolf.

— Cine s-a „ocupat" de prizonieri? – insistă Karpinsky.

— Nu sunt în măsură să vă răspund la întrebarea asta.

— Te sfătuiesc să te gândeşti bine. Sunteţi cu toţii interesaţi să-l găsim pe şeful vostru.

— Şi el a avut şefi – constată Karpinsky după ce Fahrenwirst ieşi. Când îl vom prinde va spune că nici el n-a făcut altceva decât să execute ordinele primite.

— Cine?

Roberts nu înţelese din primul moment.

— Gruppenführerul Wolf.

— Numai la el ţi-e gândul, constată Roberts uşor indispus. Asta pentru că a omorât în special polonezi şi ruşi?

Karpinsky se mulţumi să ridice din umeri. Ce ar fi putut răspunde? El uitase aproape complet limba strămoşilor, deşi tatăl său vorbea încă bine polona. L-ar fi căutat pe Wolf cu aceeaşi înverşunare chiar dacă deţinuţii omorâţi ar fi fost bunăoară sudanezi.

Obişnuit să gândească logic nu reuşea să înţeleagă de ce nemţii împuşcaseră aceşti prizonieri numai cu câteva ore înainte de capitularea oraşului, cu trei zile înainte de capitularea definitivă şi necondiţionată a Germaniei.

Amploarea acestui masacru, inutilitatea lui depăşeau capacitatea lui de înţelegere.

Ştia că Wolf se afla pe lista criminalilor de război, că ruşii şi polonezii pretindeau în primul rând extrădarea lui deoarece partea de est a Poloniei şi Ucraina de vest fuseseră scenele pe care se petrecuseră cele mai mari atrocităţi care-i purtau semnătura. Deşi apăruse recent, la finele anului 1943, curând, numele lui căpătase o tristă faimă.

Înainte de a-l preda pe Wolf ruşilor sau polonezilor, el, căpitanul Karpinsky din serviciul C.I.C.[59] al armatei S.U.A. voia să-l întrebe de ce cu cinci minute înainte de finiş ordonase împuşcarea celor cinci sute de prizonieri, în pofida unei elementare prudenţe a instinctului primar de autoconservare, în ciuda probabilităţii de a fi depistat, ar fi trebuit să-şi dea seama de inevitabila confruntare cu învingătorul.

Karpinsky era obsedat de aceste gânduri în vreme ce interoga alţi ofiţeri din Wehrmacht şi S.S. De comun acord cu Roberts hotărâră să împartă munca pentru a accelera interogatoriile. Roberts trecu în camera alăturată şi locotenentul Lewis, totdeauna dispus să fie util, căută printre băieţii săi unul capabil să întocmească procesul-verbal.

După câteva ore ajunseră la o concluzie ciudată. Dintre cei o sută şi ceva de S.S.-işti numai patru îl văzuseră pe gruppenführer. Aceştia erau singurii în stare să le furnizeze semnalmentele.

Fahrenwirst, Wormitz, Ohlers şi Lueboff îl descriseră pe Wolf aproape în acelaşi fel – înalt, blond, osos, circa patruzeci de ani, aproximativ 1,80 m înălţime.

---

[59] Combat Information Center (Centrul militar de informaţii).

Karpinsky se hotărî să-i ceară lui Lewis să întărească paza lagărului (dacă Wolf va afla că este căutat s-ar putea să încerce să fugă). Mâine în zori, la apel, urmau să se ocupe în special de cei care corespundeau semnalmentelor.

Era curioasă chiar şi asemănarea declaraţiilor celor patru înalţi ofiţeri S.S. Asta îl făcu bănuitor. Nu era exclus ca cei patru să se fi înţeles să-şi protejeze şeful, fumizându-le semnalmente false. Nimeni în afara lor nu se dovedi capabil să-l descrie pe Wolf. Şoferul care-l adusese de la aeroport fusese descoperit într-una din camerele de la etajul Gestapoului cu un glonţ tras în ceafă. Nici aceasta nu era o întâmplare.

— Am ceva – Roberts intră în cameră fluturând procesul-verbal al unui interogatoriu – ceva ce te interesează. Însuşi gruppenführerul Wolf a ordonat împuşcarea celor cinci sute de prizonieri.

— Este cineva care l-a văzut pe Wolf?

Karpinsky aproape că sări de pe scaun. Sesiză că ofiţerul german cu grad de căpitan, care tocmai fusese chemat la interogatoriu, le urmărea cu atenţie convorbirea. Poate că ştie ceva despre Wolf, îi trecu prin minte. Îl vom scutura cum se cuvine.

— Din păcate nu-l cunoaşte, răspunse Roberts. Era ofiţer de legătură. Întâmplător se afla pe fir atunci când Wolf vorbea cu unul din ofiţerii batalionului de pază al lagărului. I-a auzit doar vocea. Din nefericire nu-şi aminteşte numele interlocutorului lui Wolf. Tipul se temea, voia un ordin scris. Wolf urlase la el cerându-i să lichideze imediat lagărul, pe răspunderea sa. Confirmarea scrisă urma s-o primească ulterior printr-un curier cu motocicleta. Asta era tot ce ştia acel ofiţer de legătură.

— Într-adevăr, puţin, interveni într-o engleză curgătoare prizonierul german. Aţi găsit pe cineva care-l cunoaşte pe Wolf?

Cei doi americani se priviră stupefiaţi de parcă ar fi avut în faţă o fiinţă de pe altă planetă.

— Şi dumneavoastră îl căutaţi? – spuse în cele din urmă Karpinsky.

— Ciudat, constată neamţul, nimeni nu l-a văzut.

— Scuză-mă, interveni Roberts, dar cei patru?

— Fahrenwirst, Ohlers, von Lueboff şi Wormitz, nu? Era de aşteptat, mormăi el.

— Scuzaţi-mă – interveni Karpinsky enervat de acest dialog în engleză care conferea întregii discuţii un ton familiar – cine pune întrebări? De fapt, cine sunteţi dumneavoastră? Cum vă cheamă?

— Hans Kloss.

— Vorbiţi perfect engleza, interveni Roberts şi, spre surprinderea lui Karpinsky, îi oferi un scaun ofiţerului german. Din Abwehr, nu?

— Da.

— Luaţi loc, domnule căpitan – scoase ţigările. Fumaţi? Într-un fel suntem colegi, deşi am fost adversari. Dumneavoastră sunteţi de profesie, iar noi apreciem profesioniştii. Sperăm să aflăm de la dumneavoastră multe lucruri interesante.

— Nu cred că vă pot fi cu adevărat de folos, preciză Kloss amabil, cel puţin în ceea ce urmăriţi dumneavoastră.

— Vom vedea, spuse Roberts. Unde aţi lucrat?

— În principal în Polonia şi Rusia datorită (nu intenţiona să le spună prea multe, dar nici să şi-i facă duşmani pe cei doi ofiţeri) cunoştinţelor mele de limbi slave.

— Aţi avut o reţea bună în răsărit.

— Într-adevăr.

Se simţea stingher în pielea de ofiţer german.

— Am avut cea mai mare armată, aproape întreaga Europă şi cel mai mare conducător...

Cu un zâmbet amabil, Roberts gustă gluma.

— Să rămânem la reţea, reluă el. Aveţi o memorie bună.

— Nu cine ştie ce, mormăi Kloss, hotărât să nu furnizeze aliaţilor informaţiile pe care ştia că doresc să le obţină.

— În această lume, care nu este nici pe departe cea mai bună, insistă Roberts fără să se descurajeze – deşi ar fi trebuit să se simtă lezat, dacă nu de cuvintele, măcar de tonul lui Kloss – nimic nu se face pe gratis. Sunt convins că memoria dumneavoastră trebuie împrospătată, domnule căpitan. Cred că nu v-ar surâde o şedere îndelungată în acest lagăr.

Se lăsă tăcerea. Karpinsky se prefăcea că aranjează hârtiile de pe birou. Îşi privi colegul fără a-şi ascunde nemulţumirea.

— Cred că discuţi nişte lucruri interesante cu căpitanul Kloss. În ce mă priveşte prefer altele.

— Despre gruppenführerul Wolf. Şi eu prefer subiectul acesta. Cel puţin pentru moment.

— Nu v-a întrebat nimeni ce preferaţi.

Karpinsky lovi energic biroul cu palma. Simţea pentru omul aflat în faţa lui o inexplicabilă simpatie şi voia să rupă cât mai repede acea legătură firavă care se înfiripase între ei. Era furios pe sine că se lăsase atras în această discuţie neregulamentară cu un ofiţer german, dar şi mai pornit împotriva lui Roberts care nu scăpa nicio ocazie de a sublinia clarviziunea sa politică. Nu o dată se certaseră crunt în privinţa atitudinii faţă de Rusia în perioada postbelică. Karpinsky credea în ideea înţelegerii între S.U.A. şi U.R.S.S. lansată de Roosevelt, în vreme ce Roberts o nega. „Am pompat în Rusia pentru a înfrânge Germania. Dar cine ne va ajuta să-i învingem pe ruşi?” – obişnuia el să spună.

— Domnule căpitan Kloss, reluă Karpinsky, l-aţi cunoscut pe Wolf?

— Din păcate nu, declară sincer Kloss.

— De ce din păcate?

— Wolf este un criminal de război, preciză Kloss cu gravitate. A ordonat uciderea prizonierilor polonezi şi sovietici.

— Şi a câtorva zeci de italieni, plus câţiva englezi, interveni Roberts.

— Cei mai mulţi au fost ruşi şi polonezi.

— Prin urmare sunteţi în cunoştinţă de cauză? De unde ştiţi? îl chestionă Karpinsky.

— Am încercat să opresc masacrul, dar din păcate am ajuns prea târziu. La câteva ore după. I-am propus generalului să începem cu lagărul şi să ne ocupăm apoi de Gestapo. Willmann a fost de altă părere. Mă tem însă că n-am fi reuşit chiar dacă am fi început cu lagărul.

— Am impresia – Roberts se înroşi uşor – că sunteţi un adversar al hitleriştilor. De când?

— Mai mult ca sigur că Wolf se află în acest lagăr, continuă Kloss, de parcă n-ar fi auzit întrebarea. Cei patru de care aţi amintit dumneavoastră stau permanent împreună de parcă s-ar suspecta reciproc. Presupun că-l cunosc pe Wolf şi ştiu sub ce nume se ascunde. Sau, cine ştie, s-ar putea... ezită şi se întrerupse.

— N-am certitudinea că se află aici. În haosul primelor ore care au urmat intrării noastre în oraş avea tot timpul s-o şteargă. Dar de ce sunteţi atât de interesat în descoperirea lui Wolf? Vechea răfuială între Abwehr şi Gestapo?

— Credeam că vă interesează pe dumneavoastră.

— O ofertă de colaborare? Roberts era ironic. Am acceptat-o, dar nu numai în afacerea Wolf şi nu în primul rând pentru asta.

— Aţi amintit de o anume posibilitate, dar nu mi-aţi spus despre cine-i vorba. Vorbeaţi de cei patru care-l cunoşteau de mult pe Wolf şi...

— Înţeleg. Însă e o simplă presupunere nefondată. Nici cea mai mică dovadă. Mă gândeam că s-ar putea ca tocmai unul dintre ei să fie Wolf.

— De ce nu dumneavoastră? zâmbi Roberts. Semnalmentele pe care ni le-au furnizat corespund. Destul – vocea îi deveni dură – vom chibzui asupra ofertei dumneavoastră de a ne ajuta în afacerea Wolf. Vă rog să reflectaţi însă şi la cele discutate înainte. Vă sfătuiesc să le trataţi cu toată seriozitatea. Acum puteţi pleca.

După ieşirea lui Kloss, trimiseră grefierul să le aducă bere.

— Avem nevoie de o mică pauză, spuse Karpinsky parcă scuzându-se.

În timp ce deschidea cutia îl întrebă direct pe Roberts:

— Cum îţi place colegul nostru din Abwehr?

— Mai ştii? S-ar putea să dorească într-adevăr să-l găsim pe Wolf. La naiba, poate că nu toţi nemţii... sau poate că toţi... Imposibil într-un astfel de stat să rămâi cu mâinile curate. Asta înseamnă să trăieşti normal, să munceşti, să faci armata fără să te gândeşti la deţinuţii din lagărele de concentrare. Ce zici?

— Îţi aminteşti de afişul acela pe care bătrânul Patton ne-a cerut să-l punem când am intrat în Olanda: „Atenţie, aţi trecut graniţa civilizaţiei europene. De aici începe teritoriul barbariei.” Tu suferi de mania persecuţiei. Eşti obsedat de Wolf. Vom pune mâna pe el mai devreme sau mai târziu. Până atunci nu neglija alte probleme. Neamţul acela vrea să-şi vândă pielea cât mai scump. Să obţină preţul maxim pentru informaţiile lui sau, cine ştie...

— La ce te gândeşti, Roberts?

— Nemţii i-au subapreciat pe slavi şi serviciul lor de spionaj. Şi au plătit scump.

— Tu eşti cel care suferi de mania persecuţiei, râse Karpinsky. Îi judeci pe toţi prin prisma ta. Presupui că un ofiţer clin armata

învinsă trebuie să fie încântat de oferta de colaborare făcută de învingători. Poate că e patriot şi ne urăşte. Sau, pur şi simplu s-a săturat de toate. Nici eu nu-s departe de asta. N-o să fac mulţi purici pe aici.

— Exagerezi, bătrâne, zise Roberts, dar nu era sincer, se ridică. La treabă! Mai avem vreo treizeci care ne aşteaptă.

5

După câteva ore de interogatoriu, Roberts şi Karpinsky erau incapabili să-i mai deosebească între ei pe ofiţerii interogaţi. Toţi semănau. Aceleaşi feţe mohorâte, indiferente, unele duşmănoase; chipurile unor oameni care nu mai aşteptau nimic de la viaţă.

Unul dintre ultimii interogaţi în ziua aceea a fost colonelul Luetzke.

Karpinsky începu cu întrebările stereotipe:

— Ce ştiţi despre Wolf?

— Nimic în afară de faptul că a condus în ultima perioadă Gestapoul local şi că-l căutaţi. N-am niciun motiv, ţinu el să adauge, să acopăr oameni de teapa lui Wolf. Nu fac cinste armatei germane.

— Ce păcat că n-aţi ajuns mai repede la această concluzie, remarcă Karpinsky.

Luetzke nu răspunse şi-i privi cu indiferenţă pe cei doi americani.

— Vă consideraţi antifascist? zâmbi Roberts.

Faţa lui Luetzke rămase imobilă.

— Sunt ofiţer german. Nu l-am simpatizat niciodată pe Hitler. N-am făcut altceva decât să execut ordinele.

— Toţi afirmaţi acelaşi lucru, constată Karpinsky iritat. Mai ai vreo întrebare? i se adresă el lui Roberts.

Roberts îl întrebă pe colonel ce ştia despre Kloss. Remarcase ceva ciudat în comportamentul lui? Unde îl întâlnise?

Luetzke părea să nu înţeleagă întrebările. Preciză doar că-l cunoştea de puţină vreme. Ştia că lucrase în Polonia şi Rusia. Fusese distins cu „Crucea de fier”, lucru mai rar pentru cei din Abwehr.

— Doar atât? Totuşi, ce credeţi despre el?

— Ce-aş putea să cred. Nu mi-a fost subaltern, deci nu pot spune nimic.

Roberts îl privi ironic.

— Sunteţi liber. Va trece multă vreme până veţi reuşi să învăţaţi ceva.

În prag, Luetzke luă poziţia de drepţi şi-i salută stângaci pe ofiţerii americani.

Cei doi rămaseră singuri. Roberts umplu paharele cu coniac.

— Bea, Karpinsky. Adineaori am vorbit la telefon cu generalul. Un ofiţer din delegaţia rusă a fost la Statul Major. Spunea că ştie din sursă sigură că Wolf se află în zona noastră. Informaţiile sunt absolut certe. Ce zici de asta?

— Dacă se găseşte aici trebuie să dăm de el.

— Bineînţeles – Roberts sorbi zdravăn din coniac. Dar de unde ştiu ruşii? Asta trebuie să aflăm.

Karpinsky se aşeză la birou şi începu să răsfoiască nişte hârtii.

— Mă obsedează imaginea cadavrelor prizonierilor de la fabrică, şopti el. Feţele acelor oameni sugrumaţi sau împuşcaţi în grabă... Cum a putut face asta?

— Lasă gândurile macabre.

— Omul ăsta se află aici. Nu trebuie să uităm nicio clipă.

— Cred că ai greşit intrând în CIC.

— S-ar putea ca tu să fi greşit, murmură Karpinsky.

Roberts tăcu. Privea de la fereastră curtea lagărului în care locotenentul Lewis îşi instruia prizonierii. În asta consta îndeletnicirea lui zilnică. Comandantul lagărului se achita de ea cu o deosebită conştiinciozitate. În faţa sa se aliniau pe două rânduri prizonierii înarmaţi cu găleţi, perii, mături. Alinierea era perfectă, astfel că nici cel mai zelos caporal n-ar fi găsit ceva de reproşat.

— Prezentaţi arm’, strigă Lewis.

Deţinuţii duseră la umăr măturile şi periile. Lewis se plimba vădit satisfăcut de-a lungul şirurilor, încântat de siluetele drepte.

— Nu-i rău. Aveţi şanse să redeveniţi oameni. S-ar putea să reuşesc cândva să încropesc din voi o armată.

Instrucţia continua. Prizonierii executară salturi, târâri, luară cu asalt cazarma.

— Se pricepe Lewis ăsta, constată Roberts.

— Se descarcă. Asta nu-i o metodă educativă, zise Karpinsky apropiindu-se de geam.

— Tu cum ai proceda? Ai altă metodă? Ei sunt cei care au executat ordinele lui Wolf. Ai uitat? Poate că nu sunt buni pentru altceva decât să stea aliniaţi. S-ar putea să nu reuşim să facem din ei decât nişte căprari ireproşabili.

În acest timp colonelul Luetzke se reîntoarse în dormitor. Kloss privea de la geam instrucţia ce se desfăşura în curte.

— Am văzut „distracţia” lui Lewis. E oribil. Calcă în picioare demnitatea oamenilor.

— De fapt cum au fost trataţi în toţi aceşti ani de război? îl întrebă Kloss. Dacă în locul lui Lewis era un caporal german n-aţi fi avut obiecţii.

Luetzke tăcu. Se aşeză pe pat şi rupse cu grijă o ţigară în trei părţi egale.

— Las-o baltă, Kloss. Ştiu la fel de bine ca tine că totul a fost o porcărie.

— Când v-aţi dat seama de asta, la Stalingrad, după prima bătaie zdravănă?

— Dar dumneata? Dumneata când ţi-ai schimbat concepţiile?

— Să nu vorbim despre mine, spuse Kloss cu vocea coborâtă.

— Hai să renunţăm la subiectul acesta – Luetzke îi oferi o treime din ţigară. Războiul ăsta l-am pierdut. Dar nu e ultimul. Nu putem accepta ca soldaţii germani să fie înjosiţi. Va mai fi nevoie de ei.

— Mereu acelaşi lucru – Kloss se enervă vizibil. Chiar n-aţi înţeles nimic?

— Dumneata nu înţelegi, ripostă Luetzke. De altfel, nu-i de mirare. Şocul înfrângerii! Hitlerismul a fost zdrobit şi a împins în prăpastie şi armata. Armata germană însă n-a fost creată de Hitler. A existat dinainte şi va exista. Poporul nu poate fi privat de cel mai important lucru – respectul faţă de propriii săi soldaţi.

— Spuneţi soldaţi, dar de fapt vă gândiţi la respectul faţă de nişte bandiţi şi criminali.

— Mă gândesc la înlăturarea lor din rândurile noastre.

— Prea târziu!

— Niciodată nu e prea târziu. Americanii îl caută pe Wolf. Suntem obligaţi să-l predăm pentru ca ceilalţi să fie trataţi aşa

cum au dreptul. Trebuie să aflăm unde este şi sub ce nume se ascunde.

— Şi dumneavoastră... Kloss izbucni în râs. Vreţi un atu, nu-i aşa?

— Nu. Vreau să salvez onoarea armatei germane,

— Glumiţi, domnule colonel, Nu mai aveţi ce salva!

8

Unde e gruppenführerul Wolf? Întrebarea aceasta îl obseda în aceeaşi măsură pe Kloss, ca şi pe Karpinsky.

Kloss se plimba prin curte, de-a lungul coridoarelor, studia chipurile ofiţerilor şi soldaţilor, trăgea cu urechea la discuţii, oferea ţigări. Care dintre ei o fi Wolf? Mulţi dintre cei ce se aflau aici în uniforme de soldaţi făcuseră parte din S.S. şi S.D., ordonaseră sau participaseră la execuţii. Wolf avea noroc. Se putea pierde printre zecile de bărbaţi blonzi, înalţi. Chiar selecţionarea celor cu tatuaj S.S. nu oferea prea multe şanse.

Karpinsky continua interogatoriile. Răspunsurile erau aproape identice. Cei doi ofiţeri americani îşi pierduseră nu numai răbdarea, ci şi speranţa de a obţine vreo informaţie. În afara celor patru, nimeni nu-l cunoscuse pe Wolf, iar aceştia păreau că-şi bat joc de cei ce-i interogau.

Sturmbannführerul Ohlers răspundea „nu ştiu” la majoritatea întrebărilor.

— Am răspuns de problemele administrative. N-am ştiut nimic de ordinul de aruncare în aer a fabricii. De asta s-a ocupat personal Wolf.

— Nevinovatule! strigă Karpinsky. Dar cine a trimis Cyclonul în lagăr? Cine a stabilit cantitatea de gaz necesară şi costul unei vieţi omeneşti?

— N-am fost decât un funcţionar. Lucram în birou. M-am ocupat de asta numai scriptic.

Karpinsky îşi pierdu cumpătul şi-l pocni cu sete peste obraz.

— Funcţionar, zici? Spune sub ce nume se ascunde Wolf?

— Nu ştiu!

— Ai declarat că a sosit de la Berlin cu două zile înainte de capitulare. Unde este acum?

— Nu ştiu.

— L-ai mai întâlnit?

— Rar. Avea mult de lucru.

Vocea lui Ohlers era ironică.

— De lucru, izbucni Karpinsky. Semna sentinţe de condamnare la moarte. Douăzeci şi nouă şi asta cu două ore înainte de sosirea noastră.

— Nu eu le-am semnat. De ce ţipaţi la mine?

Karpinsky deveni conştient de neputinţa sa. Omul ăsta ca şi ceilalţi trei îi scapă printre degete. Îl minţeau în faţă şi nu-i putea strânge cu uşa ca să-i facă să mărturisească. Ar trebui să-i închidă în beciul Gestapoului. Şi tot ca ei.. Ştia însă că nu va proceda astfel. Făcu un efort să-şi recapete controlul şi reluă interogatoriul.

— Ai spus că Wolf este blond, cu faţa prelungă, înalt de 1,80 m în vârstă de aproximativ patruzeci de ani. Ai să-l identifici.

Zâmbetul care apăru o clipă pe faţa lui Ohlers dispăru imediat.

— Refuzi? – întrebă Karpinsky. O să te coste scump.

— Nu refuz, arătaţi-mi-l.

Karpinsky deschise uşa. În sala alăturată se aflau vreo douăzeci de bărbaţi aleşi din cele câteva sute de prizonieri. Toţi corespundeau în linii mari descrierii celor patru gestapovişti. Majoritatea aveau uniforme ale Wehrmachtului. Doar trei erau în uniforme S.S.

— Care este?

Prizonierii îl priveau înspăimântaţi pe Ohlers. Gestapovistul tăcea.

— Care, răcni Karpinsky, care dintre ei?

— Jur că niciunul dintre ei nu este Wolf.

Din prag, Roberts privea scena în tăcere. Apoi, zâmbind, se apropie de Ohlers.

— Ascultă, Ohlers, crezi că vei mai trăi măcar trei zile dacă nu te hotărăşti să mi-l arăţi pe Wolf?

Gestapovistul izbucni:

— Vreţi să mă omorâţi? Fără judecată, fără sentinţă, fără să fiu vinovat? Niciodată n-o să puneţi mâna pe Wolf, niciodată, ţipă el.

— Ţi-ai dat arama pe faţă rosti Karpinsky. Luaţi-i pe oameni, ordonă el, îndreptându-se spre telefon. Locotenentul Lewis? Este gata carcera? Primul pensionar aşteaptă... Un oarecare Ohlers... Sturmbannführer... Pentru cât timp? Până când se va hotărî să vorbească.

Şi Lewis lua interogatorii din proprie iniţiativă. Le denumise „inventarul privat al magaziei”. Când îl sunase Karpinsky tocmai discuta cu un anume Vogel care, potrivit propriilor declaraţii, era caporal al Wehrmachtului. Lewis îi comunică lui Karpinsky că abia peste câteva zile carcera va fi gata. Apoi îi făcu semn omului să se apropie.

— Ei, Vogel, ce să fac cu tine?

Mina înspăimântată a neamţului îl amuza.

— Nu ştiu, domnule locotenent.

— Susţii că te cheamă Vogel şi că eşti caporal al Wehrmachtului?

— Întocmai.

— Repetă.

— Ernst Vogel, repetă neamţul încet.

— Ai încurcat-o, frăţioare. Te-a turnat unul dintre ai tăi. Nu te numeşti Vogel, ci Schickel. Nu eşti caporal în Wehrmacht, ci funcţionar în faimosul S.D.

Vogel alias Schickel păli, se încovoie peste birou părând că în clipa următoare se va prăbuşi.

— Ţi-aş putea cere să scoţi tunica şi să ridici mâna pentru a-ţi admira tatuajul de S.S.-ist. Nu-i aşa că mi l-ai arăta? Dar chestia asta n-are niciun haz. Ştiu că eşti poliţai. Mă pricep la oameni, frăţioare. Unul ca mine, care timp de cincisprezece ani a fost patron de cârciumă în Texas îşi dă seama dintr-o singură privire cu cine are de-a face.

— Am executat ordinele, şopti Schickel, am fost doar subofiţer...

— Da, desigur, ştiu unde ai executat ordinele. În lagărul de concentrare... Nu nega! La parter lucrează doi tipi din serviciul special. Îi vânează pe cei de teapa ta. Mă auzi?

— Vă aud.

— Te pot trimite la ei sau te pot scăpa. Cu o condiţie, dacă vei fi capabil s-o îndeplineşti. Nu mă întrebi care e?

— Bănuiesc, domnule locotenent.

— Mi-ai răspuns ca un poliţist. Pe asta mizam. Eşti isteţ, Schickel! Trebuie să vezi şi să auzi cât mai multe. Vreau linişte şi

pace. Nicio tentativă de evadare. Dacă trei oameni se vor aduna să discute, al treilea să fii tu. E clar?

— Jawohl, domnule locotenent.

— Dacă eşti destoinic s-ar putea să nu te afli în ultimul grup care va fi eliberat. Şi-acum dispari! Stai! Vei face curat în biroul meu.

Schickel ieşi. Rămas singur, Lewis, mulţumit de sine, se răsturnă comod în fotoliu. Avea rolul său în serviciul de informaţii şi era convins că el, băiatul din Texas, va reuşi să păstreze ordinea în acel lagăr de smintiţi.

7

Ideea era riscantă, dar pentru Kloss riscul devenise ceva obişnuit. De când se afla în lagăr ajunsese la concluzia că singura şansă de a-l depista pe Wolf era crearea unei situaţii care să-l determine să iasă la lumină. Concepu un plan detaliat şi, ca de obicei, trecu imediat la aplicarea lui în practică. Avea nevoie însă de ajutorul americanilor. După o îndelungă chibzuială se hotărî să-l abordeze pe Karpinsky. Îi era necesară o ocazie. Aceasta nu întârzie să apară. Într-o seară, plimbându-se prin curte, îl văzu pe american care tocmai ieşea din clădire.

— Aş vrea să discut cu dumneavoastră, domnule căpitan.

— Despre ce? Karpinsky era surprins. Să intrăm la mine.

— Nu, nu, doar câteva vorbe... în legătură cu Wolf. Vreau să vă ajut să-l descoperiţi.

— De ce? Karpinsky era neîncrezător.

Întrebase „de ce”, nu „cum”.

— Nu motivele sunt importante.

— Aş vrea să reţineţi că n-am încredere în aşa-zişii buni germani care începând de ieri au încetat să fie hitlerişti, preciză americanul sec.

— Perfect!

— Spuneţi-mi ce ştiţi. De rest mă voi ocupa eu.

— Nu ştiu nimic, şopti Kloss.

— Atunci, despre ce e vorba?

— Despre o mică experienţă. Destul de periculoasă. Cel puţin pentru mine.

— Experienţă? Să am încredere în dumneavoastră?

— În ce mă priveşte risc mult mai mult având încredere în dumneavoastră. În schimb nu vă cer decât să păstraţi secretul.

— Nu obişnuiesc să fac confidenţe ofiţerilor germani.

— Nu e vorba numai de ei.

— Spuneţi odată despre ce e vorba.

Kloss îi expuse planul. Era simplu, dar extrem de riscant. Karpinsky rămase uluit. Acest tânăr ofiţer german, care vorbea atât de bine engleza, dovedea un curaj ieşit din comun. Probabil că-l ura pe Wolf... Numai ura...

Încă în aceeaşi seară, Kloss trecu la acţiune. Nu era uşor să-i convingă pe cei patru gestapovişti prudenţi – Ohlers, Wormitz, Lueboff, Fahrenwirst – că el, fost căpitan al Abwehrului are să le comunice ceva deosebit de important şi că trebuie să se întâlnească undeva unde să poată discuta în linişte. Locul îl găsise – într-una din aripile clădirii era deschis chepengul podului. Se ajungea acolo pe o scară de lemn în spirală.

Santinelele americane, chiar cele care patrulau noaptea pe coridoare, nu urcaseră niciodată în podul acela jos, lung, întunecat, ticsit de tot soiul de vechituri.

Kloss urcă scara. Cei patru erau deja acolo. Pe o masă veche pâlpâia o lumânare, iar geamlâcul dinspre acoperiş era bine camuflat.

— Ce doriţi de la noi? – începu Ohlers după ce Kloss se aşezase pe podea şi-şi aprinsese o ţigară.

Urma ceea ce era mai greu. Dacă va reuşi să le câştige încrederea, planul său avea şanse de reuşită.

— Vreau să vă previn, atacă el direct.

— Nu văd de ce ne-am teme, mormăi Fahrenwirst. Toţi suntem în aceeaşi situaţie.

— Cred că glumiţi, rosti Kloss calm, dar în acelaşi timp sec. De altfel nu e vorba numai de voi. Un grup de ofiţeri, în frunte cu Willmann, s-a hotărât să-i servească pe americani.

— Willmann a făcut asta încă înainte de capitulare. Ne-a sechestrat ca pe nişte şobolani în clădirea Gestapoului, spuse Wormitz. Poate ştiţi cine a fost ofiţerul care a condus această ultimă acţiune iniţiată de general?

— Mai are vreo importanţă?

Kloss răspunse cu o întrebare. Or fi bănuind? S-ar putea.

— Important sau nu, e bine să ştim.

— Să lăsăm nimicurile. Ofiţerii de care vă spuneam intenţionează să-l predea pe Wolf americanilor...

Kloss spera să-i impresioneze, dar observă pe feţele celor patru un zâmbet ironic.

— Întâi să-l descopere, rosti Ohlers.

Wormitz îl străpunse cu privirea.

— De ce-aţi venit la noi cu chestiunea asta?

Kloss se aştepta la întrebare.

— Din două motive. Aţi fost cei mai apropiaţi colaboratori ai gruppenführerului şi aţi rămas singurii care-l puteţi ajuta.

— Sunteţi chiar atât de sigur că ştim unde se ascunde? – întrebă Ohlers zâmbind.

— Dacă se află aici, trebuie să ştiţi. Există pericolul ca Willmann să-i dea de urmă. Mai devreme sau mai târziu el sau americanii îl vor găsi. Iată de ce evadarea este singura soluţie. Şi voi puteţi evada.

— Evadare, râse Wormitz. Aţi înnebunit. Poarta este păzită ziua şi noaptea. Lagărul e înconjurat cu sârmă ghimpată...

— N-aş fi venit aici dacă nu eram convins că evadarea este posibilă. O să vă explic imediat. Unul din soldaţii mei lucrează în sala cazanelor. Instalaţia de turnare a cocsului se află în afara gardului... Înţelegeţi? E suficient să se arunce o tonă de cocs; te caţări vreo treizeci de metri şi eşti liber. Urcuşul este destul de abrupt, dar sunt scoabe şi avem de ce prinde frânghia. Ieri m-am strecurat în oraş, adăugă el.

Trebuia să-i convingă cu orice preţ. Dacă vor crede că evadarea este posibilă îl vor înştiinţa pe Wolf. Vor veni toţi în sala cazanelor la ora convenită. Planul părea extrem de simplu şi cu şanse de reuşită. Cei patru erau convinşi că americanii nu-i vor elibera. Chiar dacă nu se făceau vinovaţi de crimele comise de Wolf, fiecare dintre ei avea destule pe conştiinţă.

Tăceau. Chibzuiau asupra propunerii pe care le-o făcuse. Îi privea, încercând să citească ceva pe faţa lor. Dar în toţi anii aceia învăţaseră să-şi ascundă gândurile. Pe chipul lui Wormitz nu tresări niciun muşchi.

— Ce şanse avem dacă acceptăm ideea dumitale, domnule Kloss?

— Mari. V-am mai spus că m-am furişat până în oraş. La locuinţa prietenilor mei vom face rost de haine civile şi de documente. Putem rămâne acolo câteva zile. Pe urmă...

Îl priveau destul de neîncrezători.

— Ce te determină să faci asta şi de ce nu te gândeşti numai la dumneata? În fond de ce te-ai întors dacă ai reuşit să ieşi din lagăr?

Prevăzuse şi această întrebare. Le răspunse prompt:

— Pe mine nu mă ameninţă niciun pericol, dar mă scot din sărite porcii ăştia care în numai două zile şi-au schimbat pielea şi se gudură pe lângă americani pentru un pachet de ţigări sau un baton de ciocolată.

Ohlers ridică din umeri.

— Da, mârâi el, nimeni nu e în stare să le dea una peste bot.

— Am să vă mai spun încă ceva – părea hotărât să fie „sincer". M-aţi întrebat cine a executat ultimul ordin al generalului Willmann... eu am fost ofiţerul acela...

— Ce? reacţionă cu întârziere Fahrenwirst. Porcule!

— Taci, strigă Wormitz. Ştiam, dar eram curios dacă va recunoaşte. De ce-ai făcut-o?

— Era un ordin, domnilor! spera să nu-i sesizeze ironia. Ordin! Ştiţi ce înseamnă asta pentru un ofiţer german. Şi-apoi am crezut că Willmann va continua să lupte, dar m-am înşelat.

Din nou se aşternu tăcerea. Spusele lui Kloss erau cântărite cu grijă. În sfârşit, Wormitz, care părea să-şi fi asumat rolul de conducător, i se adresă:

— De acord. Când?

— Mâine. Mâine seară suntem aşteptaţi. În afara dumneavoastră şi a gruppenführerului voi mai fi eu şi soldatul care mi-a arătat drumul. Vă propun ca mâine, după apelul de

seară, să ne ascundem în sala cazanelor. O să reuşiţi să luaţi legătura cu gruppenführerul Wolf?

Nu primi niciun răspuns.

„Am câştigat prima rundă” gândea Kloss coborând cu grijă scara în spirală. „Dacă m-au crezut înseamnă că mâine seară îl voi avea pe Wolf. De fapt, americanii vor pune mâna pe el, dar ni-l vor preda. Nu se pot eschiva”.

Nu observă silueta chircită în întuneric, la uşa podului, Vogel alias Schickel, spionul locotenentului Lewis, îl auzise spunând: „Mâine seară în sala cazanelor”.

8

Lewis era încântat. Noul său spion acţionase prompt. Îi raportase evadarea pusă la cale de înaltul ofiţer al Wehrmachtului. Lewis decise să nu-i raporteze lui Roberts şi Karpinsky pentru a nu împărţi cu nimeni succesul. Mare amator de filme cu finaluri dramatice, se hotărî să aştepte până seara. În clipa când prizonierii se vor fi strâns în sala cazanelor avea să pătrundă şi el cu soldaţii. Ajunse însă prea devreme.

Kloss se afla acolo încă înainte de apel şi-şi privea nerăbdător ceasul. Vor veni? Îl va vedea în sfârşit pe gruppenführerul Wolf? Ce-ar fi să fie chiar unul dintre cei patru? Stabilise cu Karpinsky sistemul de semnalizare, dar era conştient de faptul că cea mai mică greşeală putea compromite acţiunea.

Inaccesibilul Wolf nu trebuia subapreciat. Oare avea încredere în subalternii săi? Se va lăsa convins că există totuşi o şansă de evadare? Apucă o lopată şi începu să arunce cocsul. Nu voia să-i trezească lui Wolf nici cea mai mică bănuială. Auzi scârţâitul uşii. Se întoarse. În prag văzu soldaţii americani. „O fi renunţat Karpinsky la acţiune? Lua-i-ar...” Surâzător, locotenentul Lewis, stătea în uşa cu mâinile proptite în şolduri şi picioarele depărtate.

— Te-am dibuit, frăţioare. Voiai să iei aer?

Îl înşfăcară şi-l târâră prin curte. Nu apucă să-i vadă pe Wormitz şi Ohlers care tocmai ieşeau din clădire. Îl duseră în biroul lui Lewis. Locotenentul îi ordonă să se oprească în mijlocul camerei, cu mâinile la ceafă.

— Ia zi! Cine mai trebuia s-o şteargă odată cu tine?

— N-am nimic de spus.

Kloss spumega. Toate eforturile lui fuseseră zădărnicite.

— Vorbeşte, răcni Lewis convins că neamţul va spune totul peste o clipă şi el va obţine prima sa victorie în acel război.

În prag îşi făcu apariţia Karpinsky.

— Dă-i drumul, spuse el încet, dar tonul îl înspăimântă pe Lewis. Dă-i drumul imediat.

Kloss înţelese că Lewis încurcase lucrurile acţionând fără să le spună nimic şefilor săi. Ieşi. Cârciumarul din Texas avea să constate că nu e bine niciodată să-ţi savurezi succesul înainte de vreme.

— Eşti un idiot, Lewis, strigă Karpinsky. Din ordinul cui l-ai arestat pe acest Kloss? De ce n-ai raportat dacă ştiai ceva?

— Plănuise o evadare, şopti Lewis.

— Nicio evadare, m-auzi, niciuna.

Lewis, incapabil să înţeleagă, transpira din abundenţa holbând spre căpitan ochii injectaţi.

— Vreţi să spuneţi c-am fost păcălit, că spionul meu m-a tras pe sfoară? Îl învăţ eu minte!

Karpinsky făcu un gest a lehamite. Era conştient că omul nu înţelegea. Se mulţumi să-i spună:

— Pe viitor nu mai hotărî nimic de unul singur!

Ieşi din birou trântind uşa. Îl aştepta o explicaţie penibilă cu Roberts care pretindea să fie totdeauna informat cu ceea ce se petrecea în lagăr.

— Trebuia să colaborăm loial. Ce-i povestea asta cu Kloss? – se zbârli el.

— Un mic experiment. Nereuşit de data asta. Poate că-l vom repeta.

— Fără să fiu informat?

— Pe viitor te voi ţine la curent cu toate, zise Karpinsky sec.

— Sper. În ce-l priveşte pe Kloss, dă-mi voie să mă ocup şi eu de el. Într-alt mod. Trebuie să-l conving eu că nu ne interesează numai Wolf sau mai bine zis nu numai Wolf. Omul ăsta ne poate fi foarte util. Înţelegi, nu?

— Aş prefera să nu înţeleg, mormăi Karpinsky.

Lewis nu-l uită pe Schickel. Avea pe cine arunca vina pentru ocazia ratată. Îl chemă.

— Prostule, idiotule! – se năpusti el. N-a fost nicio evadare. M-ai minţit. Dacă vrei să ieşi viu de aici să nu mai faci asta niciodată.

— Dar, domnule locotenent erau cinci oameni acolo. Le ştiu şi numele – Wormitz, Kloss...

O lovitură puternică îl trimise la podea. Cârciumarul din Texas nu suporta ideea de a fi păcălit.

9

Se vor lăsa păcăliţi încă o dată? Vor crede că prinderea lui Kloss fusese o pură întâmplare şi că drumul prin sala cazanelor nu constituia o şansă ratată definitiv? În discuţia cu Karpinsky, Kloss nu-şi controlă prea mult vocabularul. Dacă n-ar fi apărut Lewis cu jandarmii lui, Wolf s-ar afla acum în mâna lor. Îi comunică americanului că va mai încerca odată, deşi n-avea prea multe şanse. Un gând pe care încerca să-l alunge nu-i dădea pace. „De ce doar cei patru? De ce niciunul dintre zecile de S.S.-işti nu-l văzuseră niciodată pe Wolf?”

Prevedea că-i va fi foarte greu să-i convingă pentru o nouă întrevedere... Spre surprinderea lui, Ohlers, pe care-l întâlni întâmplător în curte, se declară imediat de acord.

— Da. Da, zise el cu un zâmbet ciudat. Şi noi voiam să discutăm cu dumneata, căpitane Kloss.

Stabiliră să se întâlnească în aceeaşi seară şi în acelaşi loc. Kloss îl informă pe Karpinsky, dar avu senzaţia că americanul nu manifestă interesul la care se aştepta.

— Asta nu ne va reuşi – apoi adăugă. Spuneţi-mi, domnule Kloss, de ce doriţi cu tot dinadinsul să-l descoperiţi pe Wolf?

Se declară totuşi de acord cu noua tentativă.

Când Kloss urcă la ultimul etaj era deja întuneric. Privi cu atenţie în jur şi începu să se caţăre pe scara în spirală. Uşa ce ducea spre pod era închisă. Bătu. I se deschise imediat. Cei patru se aflau ceva mai în spate, aşezaţi pe mese şi pe lăzi.

Îi salută. Niciunul nu răspunse. Le privi feţele şi înţelese că ceva nu e în ordine, că-l aştepta o surpriză. Un moment se gândi să renunţe, dar era prea târziu şi în plus niciodată nu abandonase

o partidă începută. De geamlâc era agăţată o cârpă neagră. Ştia că e suficient s-o îndepărteze şi Karpinsky împreună cu oamenii săi îşi vor face apariţia. Asta în ultimă instanţă. Mai spera însă să-şi pună planul în aplicare.

— Te aşteptam, Kloss, întrerupse Ohlers tăcerea pe un ton rău prevestitor.

— Eram siguri, adăugă Lueboff, că-ţi vor da drumul.

— Am reuşit să scap – Kloss făcu abstracţie de insinuarea celuilalt. Am venit prea devreme şi n-au putut dovedi nimic. În plus nu vă bănuiesc nici pe dumneavoastră, nici pe gruppenführer – îi văzu zâmbetul.

Să fi jucat prea naiv, să-şi fi subapreciat adversarii?

— Suntem convinşi, Kloss, că eşti un adevărat german, un coleg loial şi că ţi-ai bătut joc de măgarii ăştia de americani.

Wormitz era de-a dreptul sarcastic.

— Nu înţeleg ce-i cu tonul acesta?

Kloss ridică vocea ştiind că într-o asemenea companie strigătele fac totdeauna impresie.

— Situaţia este foarte dificilă. Trebuie să ne gândim la un nou plan de evadare. N-avem altă soluţie.

— Se întâmplă să nu mai ai nicio soluţie, spuse grav Wormitz.

— Domnilor, Kloss se hotărâse să atace, numai noi ştiam data evadării.

Îi privi şi remarcă din nou zâmbetele acelea ironice.

— Doar noi cinci, repetă el. Unul a trădat. Trebuie să aflăm cine. Salvarea vieţii gruppenführerului Wolf cere eliminarea oricărui risc.

Să fi nimerit? Oricum, păreau surprinşi.

După o clipă vorbi Lueboff:

— Ne-ai luat vorba din gură. Închipuie-ţi că am ajuns la concluzia că printre noi există un trădător. Mai mult chiar, am aflat şi cine e. Nu vrei să ştii, Kloss?

În acel moment, dintr-un cotlon întunecat apăru un bărbat. Kloss îl recunoscu înainte ca acesta să-i atingă umărul şi să vadă ţeava armei îndreptată spre el – Brunner. Deci asta era surpriza. Aşadar, în lagărul acesta, sub masca unui soldat al Wehrmachtului se ascundea cel mai vechi şi mai înverşunat duşman al său.

— Îl recunoşti? – întrebă Ohlers. Am avut un noroc extraordinar. Azi dimineaţă l-am întâlnit pe vechiul meu coleg Brunner şi am aflat că vă cunoaşteţi de mult. Ne-a explicat de ce erai atât de dornic să ne ajuţi în evadarea gruppenführerului Wolf.

Izbucniră în râs.

— Stai liniştit, Hans, prietene. Dacă strigi, trag imediat.

Kloss nu scoase o vorbă. Se afla într-o situaţie disperată. Îl vor lichida fără milă, căci ştia prea multe. N-avea nicio şansă să ajungă la geam şi să smulgă cârpa. Situaţia părea fără ieşire.

— Să terminăm, zise Wormitz.

Brunner îşi aprinse o ţigară.

— Încă o clipă. Prea mult am aşteptat momentul ăsta – apoi i se adresă lui Kloss. Eşti tare, Hans. Ne-ai dus de nas cinci ani, dar n-o să scapi cu viaţă.

— Pe tine trebuiau să te spânzure de cincisprezece ori până acum. Asta te aşteaptă. Îmi pare rău că n-am pus mâna pe Wolf. Eu n-am reuşit, dar o s-o facă alţii.

— N-o să-l prindeţi, niciodată, jubilă Wormitz.

Kloss se aşeză pe o ladă, cu spatele spre fereastră. Se purta de parcă nu-l pândea niciun pericol, de parcă peste o clipă nu urma să moară. De-ar mai putea câştiga puţin timp!

— Vreţi să mă împuşcaţi acum sau preferaţi să mai discutăm? V-aş putea spune câteva lucruri foarte interesante.

— Nu ne interesează nimic şi n-ai să reuşeşti să-ţi salvezi pielea ta împuţită, îl întrerupse Brunner.

— Ce-ar fi să le povestesc câte ceva despre tine, Brunner?

— Prostii, i-o reteză Ohlers. Singurul lucru care mă surprinde e că americanii colaborează cu serviciul de informaţii polonez.

— Nu cumva vă nelinişteşte? – vorbea rar, observându-i atent. Moartea mea nu vă va salva pe niciunul din voi. N-o să puteţi să-l ascundeţi prea mult pe Wolf.

— Ce-ar fi să-i spunem unde-i Wolf? interveni Fahrenwirst. Potrivit tradiţiei, condamnaţilor la moarte li se îndeplineşte ultima dorinţă.

— Nu e cazul, mormăi Wormitz.

Kloss îi privi stând alături – Wormitz, Ohlers, von Lueboff şi Fahreriwirst. Înţelese prea târziu.

— Hans, şopti Brunner, aplecându-se spre el. Îţi aminteşti tot? Ne-am încheiat socotelile – oraşul de pe Vistula, verişoara ta Edith şi Kolberg... S-a terminat, Hans.

Brunner trăia marea zi a vieţii sale. Îşi savura triumful.

— Trage, Brunner, strigă Kloss.

Se aplecă fulgerător şi cu o lovitură puternică şi precisă făcu să-i zboare pistolul din mină. Ceea ce urmă dură câteva secunde. Cu un pumn zdravăn îl culcă pe Brunner la podea.

Cei patru gestapovişti se aruncară spre el, dar Kloss apucase pistolul. Cu un gest rapid smulse perdeaua de la geam şi se retrase spre uşă, ţinându-i în bătaia armei. Înaintau, turbaţi de furie, decişi să-l ucidă chiar cu preţul propriilor vieţi. Kloss ridică piedica. Trase un foc spre geam, unul în aer, împinse cu spatele uşa podului şi se aruncă spre scară apucând în ultima clipă balustrada.

În lagăr începu să vuiască sirena de alarmă. În curte se auzeau strigătele soldaţilor americani şi tropăitul celor care alergau pe scara de piatră.

Peste o clipă urma să apară Karpinsky cu soldaţii săi. Kloss nu mai avea ce discuta cu americanul şi nu mai intenţiona să rămână în lagăr. Aflase tot ce dorise. Îşi îndeplinise misiunea.

Când cei din poliţia militară ajunseră pe culoarul ultimului etaj, Kloss se ascunse într-o nişă întunecoasă de sub scara ce ducea la pod. Se lipi de zid. Jandarmii conduşi de Robert şi Karpinsky trecură. Kloss mai aşteptă o clipă, apoi coborî pe scara nepăzită. „Ar fi trebuit totuşi să înconjure clădirea. Eu aş fi ordonat să se baricadeze toate ieşirile”. Ajunse în curtea acum pustie. Reflectoarele, conform planului de alarmă, luminau gardul de sârmă ghimpată şi porţile lagărului. Clădirea comandamentului era întunecată cu excepţia câtorva ferestre de la etaj.

Cum să fugă? Şi încă în timpul alarmei. Kloss privi cu atenţie clădirea. La intrare se afla un soldat, dar unul din geamurile neluminate de la parter era deschis. Ocoli clădirea şi fără să se gândească ce va face în continuare escaladă geamul. De câte ori se afla în situaţii limită îi veneau în minte cele mai năstruşnice idei. Ştia unde se aflau birourile lui Roberts şi Karpinsky. Uşa nu era încuiată. S-au grăbit, gândi el. În cuierul de lângă uşă atârna un fulgarin de ofiţer american şi un chipiu. Asta sperase să găsească.

După câteva minute se afla din nou în curte. Linişte. Doar gardul de sârmă ghimpată era luminat permanent de reflectoare. În fulgarinul american, cu chipiul pe cap se îndreptă cu paşi rari spre poartă. Se opri nu departe de santinele şi-şi aprinse tacticos o ţigară. Apoi ieşi calm salutând cu un gest neglijent soldatul ce luă poziţia de drepţi.

Înaintea lui se afla un spaţiu întins şi întunecos. Era liber. Până la Elba mai avea de străbătut optzeci de kilometri.

În timpul acesta, cei patru gestapovişti şi Brunner stăteau lipiţi de peretele podului sub lumina puternică a lanternelor. Căpitanul Roberts punea întrebări.

— Vorbiţi! Cine atras?

Gestapoviştii înspăimântaţi, incapabili să răspundă, îi priveau pe americani fără să înţeleagă.

— Unde-i arma? – strigă Roberts.

— Ştiţi doar, şopti Wormitz într-un târziu.

— Nu faceţi pe proştii.

Roberts îşi pierdu răbdarea.

— La cine e arma?

— A luat-o domnul hauptmann Kloss, rosti Ohlers străduindu-se să-i pronunţe numele cu respectul cuvenit.

Roberts îl privi pe Karpinsky de parcă ar fi vrut să-i spună: „Vezi ce-ai făcut?”

— Domnul hauptmann Kloss! repetă Wormitz, doar ştiţi...

— Unde e? – strigă Roberts.

Gestapoviştii nu mai înţelegeau nimic.

— A ieşit, spuse în fine Ohlers. De ce ne întrebaţi pe noi?

Roberts se opri în faţa lui Brunner.

— Pe tine cum te cheamă? Nu te-am mai văzut.

Brunner ştia că n-avea rost să se mai ascundă.

— Sturmbannführer Brunner!

— A, da? Poate gruppenführerul Wolf.

— Nu, nu! Puteţi să-l întrebaţi şi pe Kloss.

— Îl vom întreba şi pe el. Deocamdată o să ne spui tu totul, strigă Karpinsky.

— N-am nimic de spus. Am executat doar ordinele, în fond nu l-am omorât pe Kloss.

Era rândul americanilor să nu mai priceapă nimic, îl priveau pe Brunner ca pe un nebun.

10

Într-una din după-amiezi generalul Harris în persoană îşi făcu apariţia în lagăr. Roberts şi Karpinsky îl aşteptau în uşa comandamentului.

Harris, scund, musculos, cu o mustaţă de buldog îi salută fără o vorbă.

— Totul este pregătit? – îi întrebă el.

— Da, îi confirmă Roberts.

Intrară într-o sală mare, un fost laborator. Pe perete se mai afla încă o tablă. În mijlocul camerei trona o masă enormă.

Lewis apelase la experienţa lui de cârciumar texan şi pregătise cât se poate de bine recepţia. Harris studie băuturile, luă o sticlă, îşi turnă câteva picături în pahar şi gustă.

— E în ordine, constată el. Trebuie să apară dintr-o clipă în alta. Luaţi loc, vă rog. Statul Major a invitat doi ofiţeri din personalul misiunii de dincolo de Elba. Ei afirmă că gruppenführerul Wolf, pe care le-am promis că-l vom preda, se află în acest lagăr.

— N-am reuşit să-l găsim, deşi l-am căutat, spuse Roberts.

Harris îl privi cu răceală.

— Nu sunt mulţumit de voi. V-aţi lăsat duşi de nas ca nişte ţânci.

— Am făcut tot ce-a fost posibil pentru a-l descoperi pe Wolf, se scuză Karpinsky.

Harris dădu din mână:

— Nu la asta mă refeream. E inadmisibil, izbucni el ca ei să identifice un om aflat în lagărul nostru. Ei, nu noi! Au avut aici pe cineva... îşi umplu paharul. Dacă l-au avut sau îl au încă, voi tot nu ştiţi. Doar n-a venit să vi se prezinte. În locul lui şi eu aş fi procedat la fel.

— Dacă Wolf se află într-adevăr aici te vei întoarce în Statele Unite, domnule Karpinsky.

— Nici nu-mi doresc altceva, răspunse căpitanul!

În uşă apăru un subofiţer:

— Au sosit, raportă el.

Expresia de pe faţa lui Harris se schimbă total când în prag îşi făcură apariţia cei doi invitaţi.

Zâmbetul cald, jovial al generalului exprima bucuria cu care întâmpina aliaţii.

Ofiţerul sovietic, cu grad de colonel, era urmat de Kloss, în uniformă poloneză, cu trese de maior.

Karpinsky şi Roberts se uitau la el ca la o fantomă.

— Dumneata! exclamă Karpinsky. Frumoasă poveste.

— Ai câştigat partida. Ne-ai păcălit, izbucni Roberts în râs.

— Am impresia că o voi câştiga şi pe următoarea. V-am adus fulgarinul şi chipiul.

Stăteau de mult la masă. Generalul Harris, ascultând relatările lui Karpinsky despre Kloss nu-şi mai dezlipea privirile de pe chipul tânărului ofiţer polonez.

— Prin urmare afirmaţi, zise el după ce toastaseră conform protocolului, că în lagărul nostru se ascunde gruppenführerul Wolf. Noi n-am reuşit să-l găsim.

— Chemaţi-i vă rog pe cei patru S.S.-işti – Wormitz, Ohlers. Lueboff şi Fahrenwirst.

Roberts părăsi sala în vreme ce Harris umplu din nou paharul lui Kloss.

— Nu mi-aş dori să vă am vreodată duşman, spuse el,

— Asta depinde numai de dumneavoastră, zâmbi Kloss.

În cameră intră un M.P. urmat de cei patru gestapovişti, escortaţi de alţi doi poliţişti.

— Deci, care dintre ei? – întrebă Harris – şi cum o puteţi dovedi?

— O clipă.

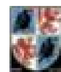
Kloss se ridică şi se apropie de cei patru.

— Aşezaţi-vă în altă ordine. Aşa cum stăteaţi atunci, în pod, când v-am dibuit – primul Wormitz, al doilea Ohlers, al treilea Lueboff, al patrulea Fahrenwirst.

— Ce înseamnă asta? – întrebă Roberts.

Kloss se apropie de tablă şi scrise unul sub altul cele patru nume. Apoi lăsă numai iniţialele. Pe tablă rămase un singur nume, scris cu majuscule – **WOLF**.

— Iată-l pe gruppenführerul Wolf, care de fapt n-a existat niciodată. Cerem predarea acestor oameni. Nu vor reuşi să atribuie propriile crime unui şef fantomatic.

Versiune eBook: v1.1 hy_11/05/2011